

Giới thiệu Vụng Trộm Không Thể Giấu

Thể loại: Dưỡng thành, Duyên trời tác hợp, Đại thúc vs loli - Trâu già gặm cỏ non, Ngôn tình, Ngọt, Sạch, Sủng, Thảm mến

Editor: [L.A]_Brandy

Designer: [L.A]_JianFei

Tổng chương: 90

Văn án:

Tang Trĩ tự biết yêu sớm là không tốt. Chỉ là cô không thể kiềm lòng được trước người con trai kia.

Về ngoài lãnh đạm, nhìn có chút lười biếng, là một người khi nhìn vào khiến người khác cảm giác rằng anh là một người lỏng lẻo. Thế mà lại làm cô bé mới mười ba tuổi rung động.

Cứ mỗi lần anh ta ghé đến nhà cô để chơi game cùng anh trai, cô lại thỉnh thoảng đến bụng đồ ăn vào

Anh ta sẽ tựa như vô tình nâng hờ mí mắt, rồi cười đến yêu nghiệt nói: “Nhóc con, em sao vậy? Vừa nhìn thấy anh liền đỏ mặt.”

yêu nghiệt phúc hắc và thiếu nữ thần kinh

Thể loại: ngọt văn, hiện đại, thanh xuân vườn trường

Nhân vật chính: Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa

Nhân vật phụ: khác

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Anh phẫu thuật chỉnh dung sao?

Trời nắng chang chang, tiếng ve kêu inh ỏi như muốn đục thủng cả bầu trời xanh.

Tại phòng học nào đó, trên lầu 2 của Trường trung học Húc Nhật.

Trần Minh Húc đứng trên bục giảng, tay vung cái thước êke to đùng, hăng hái giảng bài. Không biết vì nóng hay vì quá hăng hái, cả hai ống tay áo ông ta đều bị mồ hôi thấm ướt phần nửa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Không khí nóng hầm hập như chảo lửa từ trên trời đổ ập xuống khắp mọi góc ngách, trường Húc Nhật cũng không ngoại lệ. Vách tường phả ra hơi nóng như cái lò luyện đan của Thái Bạch Kim Tinh, trên trần nhà, quạt trần ồ ồ kêu xoay hết công suất, thổi ra từng đợt gió nóng đến điên người.

Dưới bục giảng toàn thể học sinh như sao y từ một bản, chính là bộ dạng muốn nằm xuống bàn ngủ một trận lăm ròi, nhưng chưa được giải thoát.

Thầy không khỏi có chút bức mình, lớn giọng:

“Chú ý lên bảng.” Lướt mắt qua trang thái lơ mơ như chuẩn bị đi gặp Chu Công của nữ sinh ngồi ở hàng ghế thứ 3, Trần Minh Húc thoáng nhú mày, dùng cây thước đập mạnh ba cái vào bảng, nhắc nhở: “Có nghe thầy không? Chú ý lên bảng.”

Mấy nhóc học sinh sắp vào giấc vì tiếng động này mà bỗng nhiên thanh tỉnh, trợn to đôi mắt vẫn còn mông lung, bức bách nhìn lên bảng.

Nhưng nữ sinh kia dường như không nghe thấy, vẫn như cũ cúi đầu, cầm cúi tô tô vẽ vẽ gì đó trên vở. Cô bé này có một khuôn mặt phản nộ, dễ thương, đôi con ngươi trong vắt rất có thần, bởi vì còn nhỏ nên có chút non nớt, càng nhìn càng cảm thấy vô cùng khả ái, đáng yêu.

Từ thế ngồi thẳng tiêu chuẩn, khí chất điềm tĩnh, ôn hòa, chính là kiểu học sinh gương mẫu điển hình mà các thầy cô giáo yêu thích nhất ____ trừ cái hành vi đem thầy giáo trên bục giảng xem như không khí ra.

Trần Minh Húc nhú mày càng sâu, miệng vẫn liên tục nói: “Cho tam giác ABC vuông tại B. $\hat{A} = 58^\circ$, phân giác AD. Gọi M, N, I thứ tự là trung điểm của AD, AC, CD. Hỏi tứ giác MBNI là hình gì? Chứng minh? Tính góc của hình thang BMNI?”

Trần Minh Húc đọc đề bài nhanh chóng, học sinh phía dưới mài miết ghi xuống vở, chỉ có mình cô bé kia vẫn như lạc vào thế giới khác, đến đầu cũng không thèm ngẩng. Trần Minh Húc nhìn nửa ngày, lửa giận đã lên đến đỉnh đầu, nặng nề gõ mạnh cái thước lớn xuống mặt bàn.

Thước nhựa va đập cùng bàn gỗ tạo ra tiếng vang ầm ầm.

Âm thanh này dọa cả lớp co rúm lại, bầu không khí trong lớp trở nên cứng ngắt.

“Tang Trĩ!”

Bị gọi tên Tang Trĩ từ tốn ngẩng đầu, nhìn Trần Minh Húc 2s. Sau đó đặt bút xuống, tự giác đứng lên.

Trần Minh Húc kiểm chế sự bức mình, nói: “Thầy vừa giảng đến đâu rồi?”

Trang Trĩ ngược mắt nhìn bảng đen, ánh mắt yên tĩnh một chút, bình tĩnh trả lời: “Câu a đáp án là: BMNI là hình bình hành, chứng minh cho tam giác MBD cân. Câu hai đáp án là 119 độ.”

Lại là bộ dạng học sinh ngoan ngoãn thường trực, nhưng mà lần này Trần Minh Húc cũng không có bị dằn vè học sinh gương mẫu này lừa, thầy cầm thước gỗ gõ vào mặt bàn cười lạnh: “Thầy có nói trò lên giải bài sao?”

“...”

Tang Trĩ bắt đầu cảm thấy sự việc không dễ giải quyết, nhỏ nhẹ nói: “VẬY thầy gọi em lên là...”

Trần Minh Húc hỏi lại: “Em nói tôi bảo em lên làm gì?”

Tang Trĩ suy tư mấy giây, suy đoán: “Thầy thật sự không sao chứ?”

Trần Minh Húc: “...”

Tang Trĩ: “VẬY thầy gọi em lên đây chẳng lẽ là để dạy thầy sao?”

Trần Minh Húc: “?”

“Em đã hiểu.” Tang Trĩ tỏ vẻ hiểu rõ tường tận, nhìn về phía bảng đen, bắt đầu chậm rãi nói: “Bài này có thể giải theo hai cách. Trước hết thấy rằng: MN là đường trung bình của tam giác ACD $\Rightarrow$ MN//BI $\Rightarrow$ BMNI là hình thang. Đến đây ta có thể chia là hai cách để chứng minh các yêu cầu của đề. Cách 1:...”

Trần Minh Húc không thể nhịn được nữa: “Trò lợi hại như vậy, vị trí giáo viên dạy toán này của tôi nhường lại cho em được không?”

Bị hấn đánh gãy lời nói, Tang Trĩ sắc mặt còn đang mờ mịt, môi hơi há, mấy giây sau mới chần chờ nói: “Nhưng em không thể đoạt chén cơm, manh áo của thầy được.”

“...”

Cả lớp bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường. Sau đó như vỡ òa vì tiếng cười.

Trần Minh Húc nổi trận lôi đình: “Không được ồn ào! Cả lớp yên tĩnh!”

Tất cả lũ trẻ mặt mũi tràn đầy ý cười không thể giấu, phòng học bỗng chốc trở thành cái chợ ồn ào, ầm ĩ, mấy đứa nhóc bàn cuối còn nín vai nhau thì thảo luận gì đó.

“Thầy ạ, em cảm thấy không tệ nha! Để Tang Trĩ dạy chúng em đi.”

“VẬY có phải hay không từ giờ chúng ta không phải làm bài tập nữa?”

“Mình có thể trực tiếp không cần đến trường được không?”

Trần Minh Húc quát to: “Ngậm miệng.”

“Tang Trĩ.” Trần Minh Húc một lần nữa nhìn về phía cô bé, tiếng hít thở khó nhọc vì nín giận, hấn cố gắng đè ép tâm tình để không quá thất thố, cuối cùng vẫn là bị cô làm tức giận đến mức gào thét: “Ngay mai trò nhắn bố mẹ đến trường nói chuyện với tôi.”

Chuông tan học vang lên.

Trần Minh Húc xụ mặt, một đường đi thẳng không quay đầu lại.

Vừa hay là tiết cuối, đại đa số học sinh đều đã thu gọn xong chuẩn bị ra về.

“Cậu lại gây sự với Trần đầu trọc à?” Bọn bè tốt chính là có bất quá phải cùng nhau chia sẻ, hỏi han, mấy đứa nhỏ lại tiếp tục vây xung quanh Tang Trĩ thì thầm: “Cậu cũng thật tình, không biết sở thích của Trần trọc đầu là mời phụ huynh hay sao? Tính lại thì mới có nửa tháng mà mẹ cậu đã được mời không dưới hai lần đâu.”

Tang Trĩ sắp xếp đồ dùng học tập vào balo, dùng sức kéo khóa, oan ức nói: “Mình cũng không biết mình chọc giận lão chỗ nào.”

Ân Thực Như tròn trĩnh mắt nói: “Cậu quả thật không biết?”

Tang Trĩ bực bội, lẩm bẩm: “Không phải muốn mình lên giải toán ư?”

“Cậu trả lời như thế, không phải là muốn bị đánh đấy chứ?” Ân Thực Như cười ra tiếng, “Còn nói cái gì mà trò không thể đoạt chén cơm của thầy. Đừng nói lão ta, đến mình nghe thôi còn muốn đánh.”

Tang Trĩ hừ nhẹ một tiếng: “Vậy cậu và ông ta đều giống nhau, không thể nói lý.”

“Ài, mà nói thật.” Ân Thực Như cười cười: “Cậu sao lại mơ màng trong giờ học. Hơn nữa còn bị thầy giáo bắt được.”

“Cậu không thấy thầy Trần giảng bài như ru ngủ ư?” Tang Trĩ đeo balo trên lưng, ngáp một cái, “Mình nếu chăm chú lắng nghe, không tìm chút chuyện gì đó giải trí thì khẳng định đã nằm gục trên mặt bàn từ lâu rồi.”

“...”

Có chút đạo lý.

Ân Thực Như còn muốn nói gì nữa, nhưng liếc mắt thấy mấy nam sinh đang đứng ngoài cổng trường, bèn cúi xuống xoay xoay cuốn sách trong tay, chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi, cậu có muốn ghé tiệm sách không?”

Tang Trĩ liếc mắt nhìn cô: “Đi để....”

Ân Thực Như giải thích: “Phó Chính Sơ hẹn cậu đó, còn có thêm 6 tệp đính kèm nữa, chúng ta cùng đi.”

Tang Trĩ hỏi lại một lần nữa: “Đi làm gì?”

“Hình như” Ân Thực Như nghĩ nghĩ: “Mua Hoàng Hậu Hùng.”

Hoàng Hậu trống là cái quái gì?

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây: “Vương Hậu Hùng?”

Ân Thực Như: “Đúng đúng đúng, cậu đi chứ?”

Trang Trĩ: “Không đi.”

“Tại sao vậy?” Ân Thực Như nhẹ đập vào vai cô, mập mờ nói: “Phó Chính Sơ rất là đẹp trai nha.”

Hai người sóng vai ra khỏi phòng học.

Nghe thấy vậy, thần sắc Tang Trĩ biểu hiện khó có thể hình dung nhìn bạn mình: “Cậu đi bệnh viện khám lại mắt đi.”

Ân Thực Như không phục nói: “Mắt mình thế nào? Cũng không phải mỗi mình thấy hấn ư nhìn! Rất nhiều người đều cảm thấy thế.”

Tang Trĩ gật đầu, lần nữa đề nghị: “Vậy tất cả các cậu có thể lập một đoàn cùng đi khám.”

“...”

Nói xong Tang Trĩ mở túi xách lấy điện thoại di động ra. Tại tệp thư nháp, có một tin nhắn chưa gửi, cô do dự, ấn nút gửi đi [anh à, lâu rồi anh chưa về nhà. Anh chừng nào mới về? Ngày mai anh có thể trở về một hôm được không? Em rất nhớ anh (T.T)]

Ân Thực Như không chú ý cử động của cô, thất vọng nói: “Cậu thực sự không đi à?”

“Không đi.”

“Cả bọn đang ở cổng trường chờ cậu đó.”

“Cậu muốn đi thì đi đi.” Tang Trĩ không yên lòng nói, “Hôm nay mình không có tâm trạng đi chơi.”

Ân Thực Như: “A bởi vì xích mích vừa nãy với thầy giáo Trần sao? Thế giờ cậu dự tính như thế nào? Nếu không thì lần này cậu đổi thành ba cậu đến

gặp đi.”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không đến đâu.”

“Vì sao?”

Tang Trĩ nhìn chăm chăm điện thoại, chờ Tang Diên trả lời tin nhắn: “Mình không nói cho họ.”

Ân Thực Như nhắc nhở cô: “Nhưng cha mẹ cậu không đến, Trần đầu trọc cũng sẽ gọi điện hỏi thúc họ đến gặp thôi.”

“Sẽ không có chuyện đó.”

Câu tiếp, “Mình gọi anh trai mình đến.” còn chưa nói ra miệng, tiếng tin nhắn đã ting, ting vang lên.

Tang Diên: [?]

Tang Diên: [Không thể nha.]

“..”

Đến cổng trường.

Tang Trĩ tạm biệt Ân Thực Như, sau đó đi qua đám Phó Chính Sơ đang đứng ở cổng trường.

Phó Chính Sơ sắc mặt lạnh lùng đi chút ít, nhìn chăm chăm bóng lưng Tang Trĩ, biết rõ còn có hỏi: “Tang Trĩ không đi?”

Ân Thực Như gạt đầu: “Cậu ấy bị thầy giáo mắng, tâm tình không tốt.”

Phó Chính Sơ mi tâm khê nhú: “Lại bị mời phụ huynh.”

Ân Thực Như: “Ừm.”

“...”

Lần này nhất định phải gặp, không thanh danh thiếu niên hoa của hắc đế nơi nào!!!!

Phó Chính Sơ đứng bất động 2s, đột nhiên nhắc chân hướng phía Tang Trĩ vừa rời đi, chạy theo.

Một nam sinh tên Lưu Vỹ Kỳ vội vàng gọi hắc đế lại: “Này! Cậu đi đâu thế!! Không phải đã hẹn đi mua Vương Hậu Hùng sao?”

Nghe nói vậy, Phó Chính Sơ chạy trở về, hung hăng chỉ vào trán Lưu Vỹ Kỳ, nói: “Bình thường, không phải nói cậu đọc nhiều sách lên một chút sao.”

Lưu Vỹ Kỳ phản ứng có điều kiện, dùng tay ôm đầu: “?”

“Là Hoàng Hậu Hùng, ngốc.”

“...”

Một nơi khác.

Tang Trĩ không bỏ cuộc tiếp tục nhắn tin cho Tang Diên, giận giữ mắng mỏ hắc đế vô tình, vô nghĩa, hoàn toàn không không để ý đến đứa em gái mới 13 tuổi không có năng lực tự gánh vác số mệnh bản thân, để cô tự sinh tự diệt, sau khi lên học đại học thi hay rồi, hoàn toàn vất vả đứa em gái này ra đàng sau, thông thả hưởng thụ những năm tháng tự do của riêng mình.

Đợi một hồi, Tang Diên vẫn chưa nhắn lại.

Lại đợi một hồi.

Tang Diên vẫn thật tuyệt tình mà không nhắn lại.

Tang Trĩ triệt để dập tắt tia hi vọng cuối cùng, buồn thui ngồi xe bus về nhà, bắt đầu cân nhắc xem nên lựa lời nói với phụ huynh như thế nào về tình trạng 1 tháng 3 lần lên "yết kiến" thầy chủ nhiệm.

Phải giải quyết sao đây?

Chả lẽ nói: Vì quá ưu tú nên bị thầy giáo ghen ghét, cho nên phải mời phụ huynh.

Hay nên nói là: Bản thân bị thầy giáo hiểu lầm, khiến thầy thấy nguy cơ sự nghiệp bị uy hiếp.

Vậy nói là: Trời quá nóng, thầy giáo cảm thấy quá nhàm chán, nhàm chán đến nỗi muốn mời phụ huynh học sinh lên uống trà đàm đạo...

Tang Trĩ bực bội gãi đầu.

Thật là khó nghĩ quá đi.

Ngang đầu liền phát hiện đã đến nhà, Tang Trĩ xuống xe, lẻ mề đi vào nhà.

Tiến vào cửa, nhìn thấy quang cảnh quen thuộc, Tang Trĩ tê cả da đầu, càng thấy càng nói không nên lời.

Đúng lúc này, phòng bếp truyền đến thanh âm của Lê Bình, mẹ Tang Trĩ: “Chi Chi về rồi à con?”

Chi Chi là nhũ danh của cô hồi bé.

Tang Trĩ lên tiếng đáp lại, chậm rãi thay giày. Bởi vì tâm sự đầy bụng, cô không chú ý đến đôi giày thể thao lạ trên kệ.

Lê Bình lại gọi cô lần nữa: “Chi Chi đến đây. Giúp mẹ một chuyện.”

Tang Trĩ vẫn còn đang suy tư làm thế nào để vừa thẳng thắn, vừa hàm súc, khéo léo đề cập chuyện kia, nên hàm hồ hỏi lại: “Cái gì ạ?”

“Giúp mẹ bê đĩa hoa quả này lên phòng anh trai con đi.” Lê Bình từ trong bếp đi ra: “Anh con vừa về.”

“Dạ...Hả?” Tang Trĩ lập tức khôi phục tinh thần, âm điệu đề cao lên mấy phần: “Anh về rồi ạ?”

“Đúng thế.”

Cái sự tình đột nhiên phát sinh ngoài mong đợi này làm Tang Trĩ không thể tin được.

Một niềm vui bất ngờ lập tức trào tới, như sa mạc khô cằn được tắm mưa rào, lại có là vừa rào mấy ngày mấy đêm, khuôn mặt lầm lũi như mắt sỏ gạo của Tang Trĩ như vừa nhặt được nghìn đồng tiền vàng, vui vẻ hơn hờ không sao kìm được. Cái đức hạnh đáng ghét, lãnh khốc, vô tình của ai đó, vừa bị người nào đó, đem ra hỏi thăm 1000 lần trên xe bus nay đã biến thành mỹ nam ngoài lạnh, trong nóng, đẹp trai, hoàn mỹ, là một hình tượng ca ca hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn.

Lê Bình còn đang muốn nói tiếp: “Con vào nhớ chú ý một chút, anh con còn đưa ...”

“Tốt tốt tốt!” Niềm vui quá lớn khiến Tang Trĩ không còn nhẫn nại đứng nghe mẹ dặn dò gì nữa, hân hoan quá đổi, Tang Trĩ lập tức tiếp nhận đĩa hoa quả chạy một mạch lên phòng Tang Diên, “Con biết rồi! Con lập tức đem lên đây.”

Lê Bình nhìn tay trống không, nhìn Tang Trĩ hôm nay phá lệ hoạt bát, nhiệt tình nhìn không được buồn bực nói: “Đứa nhỏ này hôm nay có chuyện gì vậy nhì..”

Nghĩ đến không cần nghe bài sớ răn dạy dài mấy trăm trang của bố mẹ, Tang Trĩ kim lòng không đành cong môi cười, dùng hết sức đẩy cửa phòng Tang Diên. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Gian phòng rộng rãi, gọn gàng, cửa sổ lớn hắt vào luồng sáng ấm áp, những vật nặng vàng urom nhảy múa trên sàn gỗ.

Cả gian phòng để trống đã lâu ngập tràn ánh sáng và mùi nắng, song chỉ trong tích tắc, một mùi thuốc lá nồng đậm xộc thẳng vào mũi cô, có chút không quen thuộc, Tang Trĩ không nhận được ho khan.

Cô nhú mày, hướng gian phòng nhìn một lượt.

Trong gian phòng, có một người con trai đang ngồi trên ghế sofa, cạnh bàn máy tính, bên cạnh là điện thoại của Tang Diên. Anh đưa lưng về phía ánh sáng, điều bộ mờ mịt, âm trầm. Một tay khoác lên sofa, một tay kẹp điếu thuốc đang cháy dở.

Hình thể có nét tương tự Tang Diên. Khí tức lại có chút lạ lẫm.

Tang Trĩ bước chân dừng lại, do dự trừng mắt nhìn, chữ “Anh trai” trong miệng còn chưa phát ra, chàng trai kia đã ngẩng đầu.

Cô tại thời khắc đó nhìn rõ dung mạo của anh, không hiểu sao cả thở cũng không dám thở mạnh.

Chàng trai này thần sắc lạnh lùng, ngũ quan rõ ràng, lưu loát, đôi mắt sâu thẳm, ý cười không đạt đến đáy mắt, nhìn ôn hòa, nhưng lại khó thân cận.

Một cặp mắt đào hoa dễ khiến người đối diện say lòng, lấp lánh một đôi con ngươi màu nâu nhạt, khuôn mặt phong lưu, từ đầu mày, đuôi mắt đều toát ra một cỗ phong tình ý vị.

So với đôi mắt đen nhánh linh hoạt, trầm mặc của anh trai thì hoàn toàn khác biệt.

Vốn cho rằng gặp được anh trai, nhưng lại không thấy anh trai đâu, mà lại là một người xa lạ.

Trong lúc nhất thời, Tang Trĩ đầu óc chập mạch, không biết nên phản ứng như thế nào?

Không khí bỗng ngưng như dừng lại.

Hai người đều bất động thanh sắc, không có một động tác dư thừa nào.

Không lâu sau.

Người con trai đối diện cup mắt xuống, chậm rãi thả tàn thuốc vào gạt tàn, thần sắc lười nhác. Anh tựa hồ cũng không gấp, không vội, đứng dậy mở cửa sổ.

Nhìn hẳn cử động, Tang Trĩ không hiểu sao lại nói: "...Anh trai?"

Nghe thấy xưng hô này, người con trai kia dừng động tác, hơi nhú mày.

Anh nhìn chằm chằm Tang Trĩ, mắt đối mắt, một đôi mắt hoa đào mang theo ôn nhu cùng nghiền ngẫm cứ như nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn của cô bé đối diện. Sau đó anh cong khóe môi bật cười ra tiếng.

"Ừm."

"..."

Cái đáp án này như một đạo tiếng sét đánh giữa đầu Tang Trĩ.

Nhưng là cái sự việc kia không rõ ràng, vì một cái "Ừm" này chớp mắt khiến cô rối rắm suy luận của mình. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Mấy tháng không gặp anh trai.

Thời điểm gặp lại, liền biến thành bộ dáng này.

Cô hoàn toàn không thể tin được, phảng phất như hóa đá, nhẩn nha nửa ngày mới dám nói: "Anh, anh..."

Dừng mấy giây.

Tang Trĩ khó khăn nuốt nước bọt, cẩn thận từng li từng tí nói hết câu: "Anh phẫu thuật chỉnh lại mắt sao?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trúng chiêu

Nhìn cô chằm chằm nửa ngày, anh chàng đối diện dường như nghĩ tới điều gì, trong mắt xẹt qua một tia hoang đường. Sau đó, có vẻ anh thật sự cảm thấy rất vui vẻ, vô cùng phối hợp, liếm liếm mặt mày, tận lực đè nén thanh âm: "Ừm."

"..." Tang Trĩ không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, niềm tin tận lực sụp đổ, suy sụp nói: "Ba mẹ đồng ý không?"

Không gian bỗng chìm vào yên tĩnh mấy giây.

Người con trai liếm liếm khóe môi, trong lời nói tràn đầy ý cười: "Phẫu thuật xong, nhìn đẹp mắt không phải là được rồi sao?"

Tiếng nói vừa phát ra đến cổ đánh rơi xuống cái phịch, Tang Trĩ sững sờ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Thanh âm nói chuyện của người này so với Tang Diên, lộ ra chút thanh nhuận, lúc nói chuyện âm cuối sẽ kéo dài ra, nghe vừa mập mờ, vừa lưu luyến.

So với người anh trai lúc nào cũng lạnh lùng như khối băng ngàn năm, ngữ khí vừa cứng nhắc, vừa đáng đánh đòn của cô HOÀN TOÀN LÀ HAI NGƯỜI KHÁC NHAU.

“Nhóc con.” Anh cười nhẹ, nói tiếp: “Tối đây, nhìn một chút, xem có phải anh của em chính xong rất đẹp trai đúng không?”

Tang Trĩ trong nháy mắt phát giác được có điểm không hợp lý.

Đúng lúc đó, phía sau cô có động tĩnh. Truyền đến là tiếng mở cửa, sau đó là tiếng dép lê ma sát với mặt sàn.

Tang Trĩ vô thức quay lại. Nháy mắt lù lù xuất hiện gương mặt đẹp trai lạnh như băng của Tang Diên.

Chàng trai vai rộng, eo hẹp, so với mấy tháng trước có gầy đi đôi chút, nhưng vẫn rất anh tuấn. Tóc ướt sũng, trên vai vắt một chiếc khăn lông trắng, tựa hồ vừa tắm rửa xong. Nhìn thấy Tang Trĩ, khóe miệng của hắn kéo một cái, cầm lấy cái đĩa, găm một miếng dưa hấu trên khay trái cây cô đang cầm, thong thả đi vào trong phòng.

Giống như gặp quý, Tang Trĩ run rẩy hô: “An.. Anh.”

“Làm sao?” Tang Diên liếc nhìn cô một cái, chậm rãi nhai dưa hấu: “Lại bị vẻ đẹp trai của anh đây mê hoặc rồi?”

“Em...”

Còn chưa nói xong, người con trai phía sau đã cười vang, đánh gãy lời còn chưa nói ra của cô.

Tang Trĩ khó gặp phải tình huống luống cuống không biết phải làm gì này, không tự chủ được hướng kẻ vừa gây ra tội nhìn chăm chăm.

Đập vào mắt cô, là một người con trai đẹp tựa từ thế giới khác đến, so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ càng sáng chói hơn vài phần.

Chàng trai kia cười mặt mày vì cười mà giãn ra, bộ dáng thiếu đi vài phần bất cần, thêm vào chút ít đa tình. Đuôi mắt hơi hếch lên trên, màu sáng trong đôi con ngươi như chứa hàng ngàn mảnh vụn sáng lấp lánh, khi đôi con ngươi khẽ chuyển động ánh mắt như ôm lấy tất cả xuân sắc nhân gian, khi tình lãng sóng mắt bình thân có chút câu hồn đoạt phách, hiển nhiên là một người đàn ông nhân đẹp trai, yêu nghiệt.

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim của Tang Trĩ như dừng lại nửa nhịp.

Phảng phất như trúng nhiếp tâm thuật, có thể nào cũng không thể thoát ra nổi, cứ thế chìm sâu.

Cho rằng anh đang giễu cợt mình, Tang Diên nhìn về phía anh quát: “Cười cái...”

Bởi vì còn Tang Trĩ ở đây, Tang Diên không tiện đem mấy chữ thô tục phun ra. Hắn đổi đề tài, cầm điện thoại, mở tin nhắn ra, hỏi Tang Trĩ: “Tiểu quý, lại gây ra tai họa gì rồi?”

Phía trên màn hình điện thoại, chính là đối thoại vừa rồi của bọn họ. Cảm xúc ngán ngùi nãy mầm kia của Tang Trĩ bị câu nói này của Tang Diên lay tỉnh, trong nháy mắt biến mất vô hình, vô dạng vào hư không. Tang Trĩ lập tức phản bác: “Em nào có gây rắc rối.”

Tang Diên nhìn cô chăm chăm, lông mày dựng lên: “Tốt nhất là không có.”

“...” Tang Trĩ muốn cầu cạnh hắn, chỉ có thể kiên trì nói, “Nhưng là, anh à, em có chút sự tình hơi rắc rối chút xíu...”

Ở đây còn có một người lạ hoắc, lạ huơ đang ngồi bình chân xem kịch, Tang Trĩ hướng mắt nhìn anh, lại quay lại nhìn Tang Diên, ánh mắt ý vị, muốn nói lại thôi.

Tang Diên chỉ coi như không nhìn thấy.

Sau đó, người xa lạ này mở miệng, ngữ khí có chút vui vẻ khó nén: “Tang Diên, đây là em gái cậu?”

Tang Diên đi đến bên giường ngồi xuống, thong thả nói: “Không lẽ lại là con gái tôi?”

“...”

Tang Trĩ cũng hỏi luôn: “Anh à, người này là ai?”

Tang Diên lờ đi ý nhiều, ngắn gọn đáp: “Bạn cùng phòng, Đoàn Gia Hứa.”

“Không gọi anh nữa rồi à?” Đoàn Gia Hứa nói, “Vừa rồi không phải còn gọi anh là anh trai?”

Lời này nói ra khiến Tang Trĩ bỗng chốc ảo não nghĩ lại cảnh tượng ồn ào lúc trước của mình, khuôn mặt rạng ngời bỗng chốc sụp đổ. Truyện được dịch bởi Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Diên xì một tiếng cười khế: “Hai người thân thiết gớm nhỉ.”

Nói đoạn, Đoàn Gia Hứa nhanh nhen chạy đến trước mặt Tang Trĩ, ngồi xuống. Anh nặt đối mặt nhìn cô chăm chú, màu nâu sáng trong con ngươi câu

hồn, đẹp lấp lánh như mã não, nửa ôn nhu, nửa mê hoặc: “Anh là Đoàn Gia Hứa, bạn tốt của anh trai em”

Tang Trĩ tròn mắt, biểu tình có chút không được tự nhiên: “Dạ.”

Nghiêm túc tự giới thiệu xong với một đứa bé con, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, khôi phục lại dáng vẻ hững hờ thường ngày: “Tang Diên.”

Tang Diên mắt cũng không thèm chớp, đầu không thèm ngẩng, tiếp tục nghịch điện thoại.

Đoàn Gia Hứa tỏ vẻ thắc mắc hỏi: “Xem ra cậu với tôi đáng đáp khá tương đồng?”

Cái này nghĩa là gì?

Tang Diên ngừng động tác, ngẩng đầu: “Căn cứ?”

“À thì...” Đoàn Gia Hứa tiếp nhận đĩa trái cây từ tay Tang Diên, “Đứa bé này vừa rồi mới hỏi tôi.”

“...”

Dừng hai giây.

Đoàn Gia Hứa lại cười một tiếng: “Có phải anh hai chính dung không?”

“...”

Không khí bỗng chốc yên lặng.

Tang Diên lạnh lạnh hỏi: “Có ý gì?”

“Anh hai!” Sợ Tang Diên không cao hứng, anh ấy liền không giúp mình đi gặp thầy chủ nhiệm. Tang Trĩ vội vàng đổi chủ đề: “Anh không phải nói là hôm nay không về sao?”

“Tiểu quý.” Liên tưởng tới biểu cảm lúc nãy của Tang Trĩ, Tang Diên mặt không biểu cảm nói: “Nhóc con, em vừa nói hần ta giống anh?”

“...Không, không có.”

“Còn nghĩ anh mày đi phẫu thuật thẩm mỹ?”

“...”

“Nhóc, cái ý tưởng này từ đâu ra?” Tang Diên từ trước đến nay tự tin có thừa, đặc biệt là đáng đáp hần, hần trước nay đều vô cùng kiêu ngạo với vẻ bề ngoài của mình vì vậy ngữ khí trở nên ác liệt: “Anh mày chính dung? Hơn nữa còn chính dung thành cái dạng nửa nạc, nửa mỡ này...”

Thấy hần tựa hồ không muốn chấm dứt vấn đề này, Tang Trĩ cũng bức tức, tính tình trẻ con nổi lên, nóng nảy nói: “Anh muốn chính thành cái dạng kia không phải đương nhiên sao!”

“...”

“Mẹ cũng không nói với em là anh mang bạn về.” Phẫn nộ đã đem Tang Trĩ đánh về nguyên hình, một đứa nhóc vô pháp vô thiên, trời không sợ, đất không sợ, “Mà trong phòng cũng chỉ có người này, em nghĩ vậy không phải là vô cùng bình thường hả?”

Tang Diên không kiên nhẫn móm móm lỗ tai: “Nhỏ giọng một chút.”

Tang Trĩ xụ mặt: “Em việc gì phải nhỏ giọng, em cũng không làm ảnh hưởng đến ai.”

Hai anh em giằng co.

Tang Diên không muốn nhường nhịn, tiếp tục đổ dầu vào lửa: “Có, ảnh hưởng đến anh mày.”

Cuộc cãi lộn giữa hai anh em nhà họ Tang càng ngày càng ác liệt, tựa hồ không ai muốn nhường nhịn ai, không sút đầu mẻ trán thì không xong.

Đoàn Gia Hứa chủ động đứng ra hòa hoãn không khí, anh mỉm cười nhìn Tang Trĩ vẫy vẫy tay: “Nhóc con, qua ăn trái cây cùng anh nào.”

Có bạn bè ở đây, Tang Diên cũng không muốn hơn thua với đứa em gái đệ nhất cứng đầu đệ này của hần. Hần nhìn điện thoại, Đoàn Gia Hứa nói: “Cậu có muốn đi tắm qua không? Tắm xong rồi về trường.”

“Không cần.” Đoàn Gia Hứa cầm đĩa táo nhả chộp một miếng dưa hấu, đưa cho Tang Trĩ, “Ăn xong hoa quả thì chúng ta đi luôn thôi.”

Giờ khắc này, tâm tình Tang Trĩ vô cùng khó tả. Vừa mới rồi lửa giận bùng bùng, tâm tính trẻ con bốc lên, cùng Tang Diên nháo một trận lộn đĩnh. Nay lại

được thêm ông anh gian xảo, mặt mũi hòa ái này nữa, miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, tựa có tựa không, thần nhiên đem chuyện mắt mặt của cô nói ra. Đúng là cảm giác bị cả thế giới quay lưng, khinh dễ mả.

Giương mặt cô bắt đầu nóng lên, nóng rất, mắt dâng lên một trận chua xót.

Tình cảnh bắt đầu có chút khó xử rồi.

Tang Trĩ trầm mặc không động đậy, chớp mũi phảng phất bị nghẹt, nước mắt nhìn không được nhỏ xuống sàn. Cô dùng hết toàn lực nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không kìm được tiếng nghẹn ngào. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoạn Gia Hứa ngừng động tác.

Tang Diên nghe thấy, giương mắt: "...Không phải chứ."

Lời này tựa như ma pháp. Nước mắt theo đó được giải trừ phong ấn thì nhau tí tách rơi xuống. Tiếng khóc đè nén trong nháy mắt cũng không kiêng dè bật lên thành tiếng thút thít vô cùng đáng thương. Tiếng khóc thật lớn cứ thế vang vọng khắp nhà, truyền đến phòng khách.

"..."

Hai người đàn ông đồng thời đông cứng tại chỗ.

Nghe thấy thanh âm khóc nức nở của con gái, Lê Bình lập tức chạy từ phòng khách lên: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tang Diên phản ứng cực mau lẹ, mặt dày vô sỉ bán đứng đồng đội: "Đoạn Gia Hứa sao cậu có thể khi dễ em gái tôi thế được?"

Đoàn Gia Hứa thần sắc cứng nhắc. Anh chưa từng gặp tình huống như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Thậm chí còn không kịp phản ứng, đến cùng có phải tại mình chọc nhóc con này khóc hay không.

Không chờ anh giải thích.

Sau một khắc, Tang Trĩ kéo vạt áo anh, trốn ra sau lưng anh, đôi mắt to mọng nước, tràn đầy sợ hãi. Cô bé nhìn về phía Lê Bình, giọng nói vẫn mang theo tiếng nấc, thút tha thút thít chỉ tay về phía Tang Diên: "Mẹ... Ô ô ô... anh, anh, huhu..."

Lê Bình nhìn về phía Tang Diên, ánh mắt lạnh lùng. Tiếng Tang Trĩ khóc càng thêm đáng thương: "Anh, anh đánh con..."

Tang Diên: "..."

Cô gái nhỏ khóc lên 10 phần mang uất ức, từng giọt nước mắt rơi xuống to như hạt đậu, khiến ai trông thấy cũng đau lòng thay cô bé, muốn dỗ toàn tâm, toàn lực đòi lại công bằng cho cô. Lê Bình rất ít khi thấy Tang Trĩ khóc lớn như vậy, trong nháy mắt hành động nhanh gọn, một bên dịu dàng an ủi cô vài câu, một bên sầm mặt, kéo lỗ tai Tang Diên xuống thẳng phòng khách dạy dỗ một trận.

Cửa phòng đóng lại. Bầu không khí bởi vì thiếu mất một người mà trầm xuống. Tang Trĩ buông áo Đoàn Gia Hứa, nín khóc.

Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn cô.

Cô nhóc này còn nhỏ, dậy thì có phần muộn so với bạn bè đồng trang lứa. Chỉ cao đến ngực anh, đôi mắt rất to, lúc này đỏ mọng như hai trái cà chua, còn đang lấy tay quệt mũi, nhìn y hệt một chú thỏ trắng.

Sau đó, cô bé đáng thương ngồi xuống cắn dũa hấu.

Không khóc, không nháo, chỉ yên tĩnh ăn hoa quả.

Đoàn Gia Hứa cười, cũng không hỏi vì sao cô khóc, tiện tay rút hai cái khăn giấy trên bàn: "Không khóc nữa?"

Những cảm xúc khó chịu theo tiếng khóc tiêu tán đi, Tang Trĩ tâm tình tốt hơn phần nửa, nhưng vẫn thấy hơi xấu hổ. Cô cúi đầu, không nói chuyện. Truyện được edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Hai người chiều cao chênh lệch khá lớn, Đoàn Gia Hứa dứt khoát gấp lưng, dùng khăn lau nước mắt cho cô bé con đối diện: "Chút nữa ăn tiếp, đi rửa mặt đi."

Tang Trĩ cảm thấy sự quan tâm của người này thật tự nhiên lại có chút quen thuộc, nên cũng không né tránh.

Im lặng một hồi.

Tang Trĩ trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ.

Đối với một người xa lạ mà nói, khẳng định là một ý nghĩ rất đột ngột.

Suy nghĩ một hồi, Tang Trĩ lẽ mề mở miệng. Cô còn chưa bắt đầu vỡ giọng, lúc nói chuyện thanh âm vừa thanh, vừa ngọt, bởi vì vừa khóc lại mang chút giọng mũi, phá lệ đáng yêu: “Anh sắp phải đi rồi sao?”

Đoàn Gia Hứa mi mắt vừa nhấc, hỏi: “Làm sao?”

“Ngày mai anh có rảnh không?”

“Ngày mai?”

“Đúng.” Tang Trĩ nhỏ giọng nói, “Ngày mai.”

Đoàn Gia Hứa cười khê,: “Lại làm sao? Sao tự nhiên lại hỏi lịch ngày mai của anh?”

Anh không nói rõ thời gian, Tang Trĩ cũng không nói: “Thì, thì là...” Nửa ngày cũng không nói rõ nguyên cớ, cuối cùng lại quay trở lại vấn đề lúc ban đầu, lần này Tang Trĩ có lòng tăng thêm cả xung hô: “Anh trai à, ngày mai anh có thời gian không?”

Đoàn Gia Hứa rù mắt, lười nhác nói: “Anh trai ngày mai không rảnh đâu.”

Tang Trĩ gấp gáp: “Không được!”

Vừa mới chọc giận Tang Diên, dám chắc anh ấy sẽ không chịu giúp cô, hiện tại hy vọng duy nhất chỉ có người này.

Cô bóp bóp nắm tay, đánh mặt uy hiếp: “Anh nhất định phải rảnh, anh không rảnh em sẽ... Em liền nói cho mẹ, hai người cùng bắt nạt em, khi dễ em, hai người con trai to cao, hợp lực đánh một cô gái nhỏ...”

“...”

Còn là hợp lực đánh cơ à.

Đoàn Gia Hứa kéo nhẹ khóe miệng xuống, tỏ vẻ nghiêm nghị: “Nhóc con, em đúng là đứa bé không biết nói đạo lý?”

Tang Trĩ liếc anh một cái, rất có phong phạm chính khí ngút trời nói: “Em còn nhỏ mà.”

“Ừm?”

“Còn nhỏ nên không hiểu nói đạo lý là thế nào đâu.”

“...”

Được thôi.

Đoàn Gia Hứa cười như không cười: “Em nói cho anh biết trước, ngày mai em muốn làm gì?”

Tang Trĩ do dự một chút, bình tĩnh nói: “Anh có thể giả làm anh trai em không? Chỉ thế thôi.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày.

“Sau đó, ngày mai.” Cô cảm thấy có chút khó mà mở miệng, thanh âm bỗng thấp đi, “Đi đến gặp thầy chủ nhiệm em một chút...”

Đoàn Gia Hứa hiểu được, lập tức cười: “Bị mời phụ huynh?”

Tang Trĩ im lặng, giống như là ngầm thừa nhận.

“Nguyên nhân là gì?”

Nhớ tới một đồng lý do cô đã sắp xếp trên xe, Tang Trĩ không biết nói ra anh có thể tin tưởng hay không. Cô gãi gãi đầu, chần chờ nói: “Em có thể không nói không?”

“Có thể.”

Không đợi Tang Trĩ thờ phào, Đoàn Gia Hứa không mẫn, không nhạt bỏ sung: “Vậy thì mai anh trai đây không rảnh.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cũng không thể lừa gạt tiểu hài tử

Nếu như lúc này ngồi trước mặt Tang Trĩ là Tang Diên, cô không muốn nói cho anh trai biết nguồn cơn, đoán chừng anh ấy nửa chữ cũng không hỏi tới. Thậm chí, nếu ông anh không đồng ý, cô còn dám mặt dày, mày dạn quần lấy anh một thời gian dài để mè nheo.

Nhưng hiện tại, trước mặt người này, đối với Tang Trĩ vẫn là một người xa lạ, lần đầu gặp mặt.

Từ lúc bắt đầu, Đoàn Gia Hứa lúc nào cũng thể hiện một phong thái ôn hòa, nhã nhặn, giống như dù nghe thấy cái gì cũng sẽ không phát cáu. Cô không nhìn thấu anh, cũng vì chưa quen thuộc nên không dám làm càn.

Ngữ khí của anh chỉ cần thoáng thay đổi, Tang Trĩ liền bỏ hết khỏi giáp, thành thật khai báo.

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, rất không tình nguyện nói: “Em lên lớp không nghe giảng.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

“Thầy giáo gọi em lên giải toán, em liền đọc đáp án và cách giải bài đó.” Tang Trĩ ngừng một chút, chậm rãi sắp xếp câu chữ sao cho uyển chuyển, “Về sau thầy hỏi em có muốn thay thế vị trí của thầy hay không, làm chủ nhiệm lớp. Em cảm thấy như thế không phải hành động của người quân tử, nên từ chối rồi.”

“...”

Đoàn Gia Hứa: “?”

Tang Trĩ cẩn thận từng li từng tí xem xét sắc mặt anh, giống như muốn từ phản ứng của anh, đọc xem anh đang nghĩ gì, Đoàn Gia Hứa khẽ ngẩng đầu, cô rất nhanh thu hồi tầm mắt. Tang Trĩ ngoan ngoãn đứng tại chỗ, mắt nhìn xuống dưới sàn: “Sau đó thầy bảo muốn mời phụ huynh.”

Nói xong chữ cuối cùng, Tang Trĩ cảm thấy toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Vì che dấu một số nội dung, Tang Trĩ kỳ thật đang vô cùng chột dạ. Thấy anh chậm chạp không nói lời nào, cô nhin không được nói: “Anh không tin?”

Anh tựa hồ cảm thấy buồn cười. Bả vai khẽ run, lồng ngực đập trùng, trong cổ họng phát ra tiếng cười khe khẽ, hòa cùng khí tức nhàn nhạt rất đặc trưng chỉ có ở riêng anh. Anh vốn thường ngày nhìn rất đẹp mắt, cười lên lại càng khuynh đảo chúng sinh, đôi mắt hoa đào như tỏa ra vạn dặm xuân sắc, bức người đối diện phải thổn thức khôn nguôi.

Khoảng cách của hai người rất gần. Tang Trĩ nghe được mùi thuốc lá nhàn nhàn trên áo anh, càng không được tự nhiên, cô miễn cưỡng nói: “Em nói hoàn toàn là thật.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm? Không có gạt anh phải không?”

Tang Trĩ dùng sức gạt đầu, bộ dáng cực kỳ chân thành: “Không có, là thật. Không tin mai anh đến là biết. Em hiện tại lừa anh, thì mai thầy

cũng sẽ nói với anh toàn bộ sự việc thôi.”

“Dạng này a...”

Vừa dứt lời, cửa lại lần nữa bị mở ra.

Tang Diên không nhìn bọn họ, đi thẳng về phía tủ quần áo, dứt khoát, gọn gàng tiễn khách: “Tiểu quý, đi ra ngoài.”

Mặc dù vì chuyện lúc nãy hăm dọa ông anh, Tang Trĩ có chút đuối lý, nhưng cô tất nhiên không tình nguyện cứ thế đi ra khi chưa đạt được giao kèo, ngập ngừng nói: “Em cứ ở đây thì anh không lấy được sao?”

Tang Diên quay đầu, ngoài cười nhưng trong không cười: “Anh mày muốn thay quần áo.”

“Vậy cái đó, anh trai à...” Nói đến đây, Tang Trĩ kéo lấy vạt áo của Đoàn Gia Hứa, “Anh này chắc hẳn cũng muốn đi ra ngoài, em cảm thấy anh ấy nhất định cũng không muốn nhìn anh thay quần áo đâu.”

Tang Diên coi như không nghe thấy: “Đi ra đi, nhớ đóng cửa.”

Tang Trĩ coi như ông anh trai ngầm thừa nhận, dắt Đoàn Gia Hứa đi ra ngoài: “Được, vậy chúng em đi ra đây.”

“...”

Tang Diên nhìn chăm chăm hai người một hồi, sau đó khoát tay cũng lười xen vào. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Bởi vì chủ đề đặc thù này không thể để người thứ ba nghe thấy. Ra khỏi phòng Tang Diên, Tang Trĩ lập tức kéo Đoàn Gia Hứa về phòng mình, cảnh giác đóng cửa lại, vội vàng hỏi: “Anh à, vậy mai anh có tới không? Anh thấy đây, có chuyện gì em đều đã nói thật với anh rồi...”

Đoàn Gia Hứa rù mí mắt, lười biếng nói: “Sao em không tìm anh hai của em đi?”

“Sao có thể?” Tang Trĩ tròn trừng mắt, “Em vừa mới oan uổng anh ấy không ít đâu... Nếu em nói cho anh hai biết, anh ấy sẽ lập tức đi méc mẹ mất.”

Đoàn Gia Hứa cười cười: “Anh hai em không phải người như vậy.”

“...”

Giọng điệu này nghe không ra nửa phần nghiêm túc, hẳn là vẫn đang muốn đùa cợt cô.

Tang Trĩ mặc dù lúc này hùng hực khí thế uy hiếp anh, nhưng cũng chỉ là nói mạnh miệng, cả vú lấp miệng em, lúc này anh từ chối cô cũng hoàn toàn không có cách nào.

Thời khắc này đã không còn đường lui, lại nhớ đến chuyện lúc trước, cô bé thù dai nào đó lên tiếng nhắc nhở: “Anh trai, vừa nãy nếu không phải anh nói với anh hai chuyện kia, em và anh ấy cũng sẽ không cãi nhau.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Huh?”

Đúng lúc này cửa phòng bị mở ra. Tang Diên đứng bên ngoài, ngó đầu vào, nhìn Đoàn Gia Hứa: “Đi thôi.”

Giống như là không nghe thấy Tang Trĩ nói gì, Đoàn Gia Hứa gật đầu: “Nhóc con, gặp lại sau.”

Tang Trĩ không thể tin được, nhìn anh.

Này làm sao gặp lại! Còn chưa có thỏa thuận xong đâu!

Phát giác được Đoàn Gia Hứa thật sự muốn rời đi, Tang Trĩ lập tức níu cánh tay anh: “Các anh muốn đi nhanh vậy ư? Đã trễ rồi, ăn cơm tối xong rồi hãy đi, nhé?”

Đoàn Gia Hứa từ chối nói: “Lần sau đi.”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chăm, hoàn toàn không có ý tứ muốn buông ra.

Cái gì mà lần sau! Cô cũng đâu có ngốc.

Chủ đề vừa nãy anh đứng lên liền muốn quên sao! Hừ tuổi tác lớn nên đầu óc không được minh mẫn phải không!?

Nhưng cô cũng không dám nói ra những lời này, chỉ có thể giả vờ đáng thương hỏi: “Lần sau là lúc nào...”

Đoàn Gia Hứa cong môi, không nói gì.

Nhìn hai người này, một lớn, một nhỏ không khác gì sinh lý từ biệt, Tang Diên nhướn mày: “Hai người làm gì thế, lần đầu gặp mặt liền vừa ý nhau rồi, không muốn buông?” Đoàn Gia Hứa, cậu kiểm chế một chút được không hả, em gái tôi mới 12 tuổi thôi!”

Tang Trĩ vô thức phản bác: “Mười ba.”

Nghe được đáp án này, Đoàn Gia Hứa hơi kinh ngạc, ánh mắt nhìn lên đáng người Tang Trĩ: “Mười ba rồi?”

Ngữ khí nghe tựa hồ không thể tin được.

Phảng phất như cô đã 13 tuổi là một sự việc cực kì hoang đường.

Cái phản ứng này, phi thường dẫm lên lòng tự ái của Tang Trĩ vừa thắng tông anh trai, vừa không kiêng dè. Trong nháy mắt cô quên mất mình đang có việc cầu người này, rất không vui phản bác lại: “Anh định chê em thấp, nhìn không hề giống 13 tuổi hả.”

Tang Diên ôm cánh tay đứng tựa cửa, chăm ngời thổi gió: “Chính là ý này đây, không cần hỏi đâu.”

Đoàn Gia Hứa gãi gãi hàng mày, lắc đầu: “Không phải.”

Trong lời nói lại không mang theo ý tứ gì phủ định lời của Tang Diên.

Tang Trĩ nhìn hai ông anh chăm chăm mấy giây, phát cáu: “Được rồi, em chính là không muốn đôi co với các anh.” Cô không còn dưng dưng lừa gạt

như vừa nẩy cãi nhau với Tang Diên, ngữ khí phảng phất như thật sự bị tổn thương không nhỏ, thấp giọng nói: “Dù sao em vẫn còn trẻ, sẽ còn cao lên nhiều.”

Thấy thế Tang Diên nội tâm tràn ra một chút áy náy, lên tiếng an ủi: “Thấp một chút không phải rất tốt sao? Đến khi 30 tuổi, nói không chừng còn có người cho rằng Chỉ Chỉ mới có 18 thôi.”

Đây đâu có phải an ủi, mà giống như hương chỗ đau của cô châm kim, rắc muối.

Tang Trĩ xụ mặt: “Cho nên đáng người anh cao, người khác nhìn vào sẽ cho anh là ba của em sao?”

“...”

Chút áy náy trong mắt Tang Diên vì câu nói này, bỗng hơi không còn một mống.

Tiểu cô nương nào đó vành mắt đã đỏ hoe, một bộ dáng bị khi dễ vô cùng đáng thương, nhưng lại không cam chịu bị yếu thế, kiên cường biết mấy, khiến ai thấy cũng thương yêu.

Cả hai lần khiến cô bé mắt húng dờng như đều bắt nguồn từ anh. Đoàn Gia Hứa buông lỏng thái độ, hỏi: “Mười ba tuổi, em đang học trung học.”

Tang Trĩ không nhìn anh, cứng rắn nói: “Năm nhất, trung học.”

“Đang học trường nào?”

“Trường cấp hai Húc Nhật.” Tang Trĩ dừng một chút, không biết ý nghĩ vừa nẩy lên trong đầu cô có đúng không, nhưng là vẫn không có cốt khí bổ sung thêm một câu: “Năm nhất, trung học, lớp 1.”

Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ lập lại: “Trường cấp hai Húc Nhật, lớp 1, năm nhất...”

Sau đó anh cúi người, mắt đối mắt với cô.

“Nhóc con, em tên gì?”

Tang Trĩ nhấp môi dưới, nhỏ giọng nói: “Em tên là Tang Trĩ.”

“Tang Trĩ?”

“Đúng.” Tang Trĩ không tự chủ được né tránh ánh mắt của anh, “Trĩ trong từ ngẫu thơ, hồn nhiên như trẻ con.”

Đoàn Gia Hứa thân mật nheo nheo mắt của cô, dịu dàng gọi: “Này, Tiểu Tang Trĩ.”

“...”

Anh thấp giọng, giống như là đang thì thầm, chỉ hai người nghe thấy: “Biết lần sau gặp là lúc nào chưa?”

Sau khi tạm biệt mẹ Lê Bình, hai thanh niên rời khỏi Tang Gia.

Mặt trời đã ngả về tây, ráng chiều rực rỡ nhuộm đỏ cả bầu trời, nhiệt độ không khí cũng giảm dần.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên hỏi: “Em gái cậu hẳn là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn, vâng lời?”

“Vâng lời?” Tang Diên xùy một tiếng, ông anh trai không biết từ nơi nào lấy được một cây kẹo mút, lúc này đang cắn trên miệng, “Tiểu quý kia là chúa phản nghịch, khó quản thúc vô cùng.”

Phản nghịch.

Khó quản.

Cũng vẫn còn tốt.

Đoàn Gia Hứa suy tính một phen. Dù sao cũng vẫn là một tiểu hài tử, tâm tính còn chưa ổn định, mà anh cũng không rõ sự tình đã phát sinh, vì vậy vẫn nên đề cập chuyện này với Tang Diên: “Em gái cậu bị thầy chủ nhiệm mời phụ huynh đến trường nói chuyện, vừa rồi con bé còn hỏi mình có thể giúp nhóc đó đi gặp thầy giáo không, chính cậu xem nên xử lý thế nào đi?”

Tang Diên thanh âm mang vẻ trách cứ: “Trách không được lúc đó một mực đòi mời cậu lại ăn cơm, mình liền biết tiểu quý này không có chủ ý gì tốt lành rồi.”

Đoàn Gia Hứa cười không nói.

“Đoán chừng cũng không phải việc gì nghiêm trọng, gọi mấy lần, chắc cũng chỉ loanh quanh mấy vấn đề đó thôi.” Tang Diên cúi đầu suy nghĩ, không yên lòng nói: “Cậu mai có rảnh không? Rảnh thì giúp mình đi một chuyến, mai mình có chút việc bận.”

“Ngày mai à...”

“Ừm. Không thì chút mình gọi điện nói với mẹ mình, để mẹ đi coi xem thế nào.”

Vừa đáp ứng nhóc con đó, đảo mắt liền méc bố mẹ. Haizzz đoán chừng đứa nhỏ kia sẽ khóc nháo cũng nên.

“Cũng không bận gì.” Đoàn Gia Hứa mặt mày buồn lòng, tán mạn nói, “Cũng không thể lừa gạt tiểu hài tử nha.”

Nghe thấy có tiếng mở cửa. Tang Trĩ vụng trộm ngó ra, sau đó lại chân trần chạy đến trước mặt Lê Bình: “Mẹ, sao anh hai lại về?”

Lê Bình: “Anh con nói nó chơi bóng ở gần đây, tiện đường liền về tắm rửa.”

“Kia đã trễ như thế, sao mẹ không bảo hai anh ấy ở lại ăn cơm tối nha?”

“Bạn anh con có việc.” Lê Bình cũng không đem chuyện này để trong lòng, ung dung hỏi: “Chỉ Chi, anh hai của con thật sự đánh con sao?”

“...” Tang Trĩ lập tức chột dạ, không dám nói gì nữa, quay người chạy lên phòng: “Mẹ con còn phải làm bài tập về nhà nữa.”

Về đến phòng, khóa trái cửa.

Tang Trĩ nhảy lên giường, kéo thú bông to dùng ôm trong lòng. Tâm tình của cô vẫn như cũ, cực kì không tốt, suy đi tính lại vẫn là cái anh trai kia, ý tứ không rõ ràng, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Đoàn Gia Hứa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

_ “Biết lần sau là lúc nào chưa?”

Đó hẳn là đáp án cho câu nói của cô: “Lần sau là lúc nào?”

Điều này đại biểu là anh sẽ đến, đúng không?

Tang Trĩ cuối cùng cũng chỉ thờ dài, trở mình, hai chân dùng đưa, vui vẻ ngâm nga. Cô nhìn bên ngoài cửa sổ, trời đã tối, lại tiếp tục hồi tưởng lại chuyện vừa rồi.

Nghĩ đến_

Đoàn Gia Hứa giờ tay lên, nhéo nhéo má cô.

“...”

“?”

Tang Trĩ lập tức ngồi dậy.

Cô vừa bị anh chàng kia sờ má a?

Anh sao có thể dám sờ má cô?

Mới lần đầu gặp mặt!!! Anh! Làm sao! Có thể! Cứ thế mà sờ má cô!

Sờ má thì cũng thôi đi.

Vì! Cái! Gì! Lại đứng gần sát vào người ta như vậy!

Còn...Còn! Gọi cô là Tiểu Tang Trĩ...

Được rồi.

Tang Trĩ bình ổn cảm xúc, giả bộ như không thèm để ý, nhấn mạnh: “Được rồi.”

Coi như anh giúp mình làm việc, miễn cưỡng cho anh chiếm chút tiện nghi.

Ánh mắt của cô quét qua, vừa hay lướt qua tấm gương trên bàn học.

Nhìn vào gương chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nông anh trai, đỏ lựng như quả cà chua.

Tang Trĩ tỉnh táo tự trấn an mình bằng chốc sục đồ.

?

Tên! Gia hỏa! Vì cái gì! Muốn! Hừ! Là tên đó! Chiếm tiện nghi!

Sống 13 năm, lần đầu gặp tâm tình rối rắm như vậy.

Tang Trĩ nằm bò ra giường, cuốn chăn thật chặt, cảm giác thật yên tĩnh, đến nỗi cô nghe rõ thanh âm đập liên hồi của trái tim trong ngực.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tang Trĩ rửa mặt xong, lúc đi ra phòng khách, ba Tang Vinh cùng mẹ Lê Bình đang ngồi ăn sáng. Kế hoạch đầu vào đây, cô giả bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh ngồi xuống bàn ăn như bao ngày bình thường.

Lê Bình múc cho Tang Trĩ một bát cháo thịt thơm phức. Bữa sáng cứ thế yên bình, hòa hợp trôi qua. Tang Trĩ chậm rãi ăn, đột nhiên nhớ đến phản ứng của Đoàn Gia Hứa hôm qua. Cô thở hắt ra, nhỏ giọng hỏi: “Ba ba, có phải con rất lùn.”

Tang Vinh nhìn về phía cô hỏi: “Ai nói con gái ba thấp?”

Tang Trĩ gật đầu, trước tiên tiếng xấu cứ đổ lên đầu Tang Diên: “Là anh hai đó ba.”

Lê Bình: “Đừng nghe anh con nói xàm.”

Tang Trĩ dùng thìa chọc chọc đáy chén: “Nhưng bạn học của con 12 tuổi, đều cao hơn con. Ân Thực Như cũng cao 1m6 lận.”

Tang Vinh an ủi: “Con mới bao nhiêu tuổi, thời gian còn dài sẽ còn cao lên.”

“Ba, mẹ với anh hai đều cao, tại sao con lại không cao? Lúc con ngồi xe bus, còn có người đứng lên nhường chỗ cho con vì tưởng con là học sinh tiểu học.” Tang Trĩ cảm xúc sa sút, buồn buồn nói: “Chẳng phải anh hai lúc 13 tuổi cũng cao 1m6 đó sao?”

Lê Bình do dự nói: “Anh của con là con trai, tất nhiên...”

Tang Vinh đột nhiên đánh gãy lời vợ, nói: “Không có.”

“...”

“Nào có cao như vậy.” Tang Vinh bình tĩnh nói: “Ba không nhớ kĩ lắm, nhưng cũng miễn cưỡng có chút ấn tượng. Anh hai con lúc trước, hẳn là cao chưa đến 1m4.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tôi cũng nghĩ vậy

Khẩu vị của Tang Trĩ đã khá hơn, nâng bát cháo lên uống một lèo. Cô từ chối đề nghị lái xe đưa cô đến trường của ba Tang Vinh, đeo cặp sách lên, ngồi xe bus đi học như thường lệ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đến điểm chờ xe, Tang Trĩ cúi đầu lật giờ đồng sách vở để tìm thẻ xe học sinh.

Tầm mắt đột nhiên chú ý tới cửa hàng giá rẻ bên cạnh, cô hơi do dự rồi bước vào.

Cửa hàng này không lớn, tủ lạnh chứa đồ uống đặt ở ngay cửa. Tang Trĩ nhìn chằm chằm vào hàng để sữa bò không chớp mắt, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Chị gái ở quầy thu ngân thấy cô đứng ngây người đã được một lúc, không nhịn được cười hỏi: “Em gái nhỏ, em muốn mua sữa à?”

Nếu như bình thường, Tang Trĩ cũng chẳng thèm so đo. Nhưng lần này không hiểu sao cô quay đầu lại, chỉ chỉ vào đồng phục của mình, “Em đang học sơ trung rồi, chị đừng gọi em như vậy.”

Cũng không đợi chị thu ngân đáp lại, Tang Trĩ tiếp lời: “Em không mua, chỉ đến xem thôi.”

Rồi tạm biệt một tiếng, đi ra khỏi cửa hàng, vừa đúng lúc xe buýt chạt ních người tới. Tang Trĩ vội vàng đi lên, bị dòng người đẩy vào bên trong, tìm được một chỗ để đứng.

Xe buýt rung lắc vô cùng, Tang Trĩ theo quán tính bị đẩy qua đẩy lại, khó khăn bám lấy tay cầm trên xe, vô cùng mệt mỏi. Xe phanh gấp, cô ngã dúm dụi, tim cũng muốn rơi theo luôn. Ngay sau đó, đột nhiên có người nắm lấy cặp sách của cô kéo về sau.

Tang Trĩ cố duỗi tay bám lấy trụ đứng trên xe. Cố đứng vững và nhìn qua khe hở, vừa lúc chạm mắt Phó Chính Sơ.

Thiếu niên cao mét bảy, hơn hẳn cô một cái đầu, ngũ quan chưa nẩy nở hết, vừa có nét nhu hòa nhưng vẫn còn vẻ non nớt, lại cố tỏ ra vẻ thành thực: “Không sao chứ?”

Tang Trĩ chỉ gật đầu không đáp.

Phó Chính Sơ nhường vị trí của mình lại cho cô, “Cậu đứng đây đi.”

Chiều cao của hắn đủ để bắt được vòng treo, Tang Trĩ cũng không khách khí, nói câu “Cảm ơn.”

Sau đó là im lặng.

Mãi sau, Phó Chính Sơ mới lên tiếng: “Tôi nghe Ân Thực Như nói, giáo viên yêu cầu gấp bố mẹ cậu.”

“Không phải hôm qua cậu tới tiệm sách à?”

“Tôi hỏi chút thôi.” Phó Chính Sơ tựa hồ hơi khản trương, “Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói với cậu một tin, tôi cũng bị mời phụ huynh.”

Tang Trĩ hơi dừng lại: “Cậu cũng bị?”

“Ừm.”

“Nguyên nhân gì?”

Nhất thời không biết trả lời thế nào, Phó Chính Sơ vừa nghĩ vừa nói: “Là do lên lớp không chú ý nghe giảng.”

Tang Trĩ gật đầu: “Tôi cũng không khác mấy.”

“Sao cậu không nghe?”

“Quá đơn giản.” Tang Trĩ nói, “Nên không muốn nghe.”

“...” Phó Chính Sơ gãi gãi đầu, lặng lẽ trả lời, “Tôi cũng thấy thế.”

Tang Trĩ hồ nghi nói: “Không phải cuộc thi lần trước cậu xếp thứ nhất từ cuối lên sao?”

Giọt mồ hôi bên thái dương Phó Chính Sơ rơi xuống, ánh mắt hơi đổi, càng siết chặt tay cầm, cảm xúc trên mặt nhân nhật: “Ừm. Dễ dễ quá, lười viết.”

Dường như cảm thấy lời giải thích này cũng hợp lý, Tang Trĩ bình tĩnh “À” một tiếng rồi không hỏi gì thêm. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Không khí lại yên tĩnh, yên tĩnh đến mức hơi xấu hổ.

Phó Chính Sơ ho nhẹ, chủ động đánh vỡ sự im lặng, “Lần thi trước cậu xếp thứ mấy?”

Tang Trĩ đáp: “Thứ nhất.”

“...” Phó Chính Sơ khẽ cắn môi, rồi lại buông ra, nhếch mép cười, “Được, lần sau tôi cũng thử cái hạng nhất này xem.”

Tang Trĩ quét mắt nhìn hắn: “Lần sau cậu muốn hạng nhất?”

Phó Chính Sơ gật đầu, khí thế đã giảm một nửa: “... Sao thế?”

“Không sao, chỉ nhắc nhở cậu chút thôi.” Tang Trĩ cũng không đặt lời này trong lòng, thản nhiên nói: “Còn tôi ở đây, không có khả năng.”

“...”

Cứ như vậy, quan hệ của hai người không dung lại trở thành đối thủ.

Phó Chính Sơ cũng không biết nên nói gì sau đó. Về mặt này hẳn hoàn toàn không có kinh nghiệm, ban đầu cũng không định dẫn dắt vấn đề thành lúng túng như vậy, đành im lặng vậy.

Đến trạm sau.

Tang Trĩ xuống xe trước, rào bước về hướng trường học.

Phó Chính Sơ đi phía sau cô, vắt óc suy nghĩ để vấn đề cục diện lúc này. Nghĩ mãi chưa ra, vừa lúc gặp cậu bạn. Cậu ta lên tiếng chào hỏi, rất tự nhiên ôm cô hẳn đi lên phía trước.

Bước chân của nam sinh dài hơn, rất nhanh đã vượt qua Tang Trĩ.

Phó Chính Sơ quay đầu lại nói, “Tang Trĩ, tôi đi trước nhé?”

Tang Trĩ qua loa khoát tay với hẳn.

Cậu bạn kia nhìn Tang Trĩ, ý vị thâm tường “A” một tiếng, rồi cười hắc hắc không ngừng.

“Câu bệnh à.”

Tang Trĩ cũng không để ý hai người đang nói gì.

Một chữ cô cũng nghe không lọt, hoàn toàn không định để ý. Trong đầu cô đang sắp xếp cho cuộc gặp phụ huynh và anh trai nhìn thấy hôm qua.

Hôm qua vội vàng quá, lại có Tang Diên ở đó, Đoàn Gia Hứa tạm thời chịu trách nhiệm tới đón cô nhưng chẳng nói được rõ ràng. Tang Trĩ không có cách nào liên lạc để cho hẳn biết bốn rưỡi chiều đến đây.

Không biết mấy giờ thì hẳn tới.

Bởi vì cứ nghĩ mãi về vấn đề này nên cả buổi Tang Trĩ đều không thể tập trung nghe giảng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Về sau bị thầy giáo phê bình, cô mới để ý hơn.

Đồng hồ trên tường không ngừng chạy.

Đúng 4h20 chuông báo tan học vang lên, buổi học cuối cùng đã kết thúc.

Nghĩ là cô và anh trai cô sẽ về cùng nhau nên Ân Thực Như cũng không chờ, nói tạm biệt rồi ra khỏi lớp.

Phòng học rộng rãi lúc này chỉ còn một mình cô. Cô thoáng sửng sốt. Đoàn Gia Hứa vẫn chưa tới.

Tang Trĩ không rõ do hẳn không biết sơ trung tan sớm hay là quên bém chuyện này rồi. Cô miễn cưỡng ổn định tinh thần lại, muốn tiếp tục vẽ tranh, nhưng lúc này đã hoàn toàn chẳng có tâm tư mà vẽ nữa, đầu óc chỉ thấy hỗn loạn.

Mười lăm phút trôi qua.

Từ bên ngoài, tiếng cửa các phòng học bị đóng lại truyền tới tai Tang Trĩ. Có lẽ do tâm lý, cô cảm thấy thời khắc này quá yên tĩnh, còn yên tĩnh hơn cả ban này.

Lúc này, chỉ một động tĩnh vô cùng nhỏ cũng bị phóng đại.

Câu nói hôm trước tựa như một trò đùa.

Tang Trĩ không đợi được nữa, đứng phắt dậy.

Cái ghế bị trượt về sau, lạch cạch, khiến lỗ tai hơi nhói lên. Cô đứng tại chỗ, vành mắt đã phấp phồng, cô ép mình nghiêm mặt lại, cố nén sự tủi thân xuống.

“Được rồi.”

Tang Trĩ vơ mấy quyển sách trên mặt bàn, đeo cặp lên vai, đi ra ngoài.

Lần đầu tiên tan sớm, hơn 4 giờ đã được tan, bây giờ đã là 5 giờ, hành lang trống trải, chỉ thấy rải rác mấy bóng người.

Tang Trĩ cúi đầu, chạy xuống lầu.

Cô đi rất nhanh, cũng không thèm nhìn đường, đi như con ruồi không đầu. Bỗng nhiên đụng phải một bức tường thịt, Tang Trĩ lùi lại mấy bước, thấp giọng nói tiếng xin lỗi.

Đầu cũng không ngẩng lên, cô tiếp tục đi về phía trước.

Ngay lúc đó, người bị cô đụng vào lên tiếng: “Bạn học này, em có biết lớp ban 1 ở đâu không?”

Giọng nam hơi cao, âm cuối kéo dài rất tự nhiên, lúc nói chuyện luôn vô tình lộ vẻ lười biếng. Giọng nói như kẻ sát bên tai, mang theo khí tức của riêng anh, như gãi ngứa trong lòng người ta. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Có chút quen thuộc.

Tang Trĩ quay đầu lại.

Đoàn Gia Hứa đứng ngay cạnh hành lang, áo trắng quần tây, phần tóc cắt ngang trước trán hơi dài, che đi hàng lông mày, ngũ quan đẹp xuất sắc. Anh rũ mắt nhìn cô một lúc, khoe môi hơi buông: “Tang Trĩ?”

Tang Trĩ nhìn chằm chằm anh mấy giây, rất nhanh cúi đầu xuống không nói không rằng.

Cũng không biết là do cố ý sắp xếp hay chỉ là tình cờ gặp mặt.

Thấy hai mắt cô hơi hồng, Đoàn Gia Hứa ngồi xuống trước mặt cô, “Vừa mới khóc à?”

“...”

Anh thấy hơi buồn cười, “Sợ đến như vậy?”

Tang Trĩ mím chặt môi không hé nửa lời.

Đoàn Gia Hứa: “Đừng khóc, để anh nghe mắng thay em.”

Tang Trĩ nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa xoa đầu cô, hỏi: “Giờ tới phòng học hay văn phòng?”

Tang Trĩ cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ trích: “Nào có ai tới muộn như anh.”

Nghe vậy, đuôi lông mày anh khẽ nâng, hòa hảo nói: “Vậy phải mấy giờ?”

Tang Trĩ cứng nhắc nói: “4h20 tôi đã tan rồi.”

“Sớm vậy à? Anh không biết. Anh xin lỗi em được không?” Ngực khí của Đoàn Gia Hứa rất không đứng đắn, giống như đang đùa với thú cưng, “Cho anh nhận sai nhé.”

Bởi vì anh đã tới, cảm xúc tiêu cực của Tang Trĩ đã tan gần nửa, nói: “Khỏi cần.”

Đã tan học một lúc lâu rồi.

Sợ thầy giáo phải chờ lâu, Tang Trĩ cũng không tính nháo tiếp: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Văn phòng?”

Lầu một, rẽ trái là phòng làm việc của thầy.

Hai người đi đến cách cổng 5m thì dừng lại.

Tang Trĩ suy tư, bàn bạc vài câu. “Cái này em cũng có chút kinh nghiệm. lát nữa thầy nói gì với anh, anh cứ phụ họa theo thầy là được”

Đoàn Gia Hứa qua loa đáp ứng.

Điều tiếp theo cần phải làm, đối với Tang Trĩ mà nói, là điều mạo hiểm nhất cô từng làm. Đó là bắt tay với người khác để lừa thầy.

Biểu tình Tang Trĩ nghiêm trọng: “Còn nữa, anh cũng ít lời thôi. Nếu không mà bại lộ, hai chúng ta đều xong đời.”

Đoàn Gia Hứa liếm môi cười: “Làm sao anh nghe xong vẫn thấy rất dọa người nhì.”

Tang Trĩ trong lòng khẩn trương, nhưng vẫn tỏ vẻ phớt lờ thanh thế nói với anh: “Dừng cảm lên nào.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa cười ra tiếng: “Học theo em, lớn mặt lên.”

Lúc này, trong văn phòng chỉ còn hai thầy giáo đang ngồi.

Một người là Trần Minh Húc, một người nữa là chủ nhiệm lớp 6 – đó là giáo viên dạy môn Anh Văn, họ Trương. Bàn làm việc của hai người đặt song song, Trần Minh Húc đang ngồi chấm bài, vừa chấm điểm vừa trò chuyện với thầy Trương.

Tang Trĩ đi vào, lễ phép chào: “Em chào thầy ạ.”

Trần Minh Húc ngẩng đầu: “Đến rồi à?”

Tang Trĩ cúi đầu nói: “Dạ, là anh trai em đến ạ.”

Đoàn Gia Hứa đứng bên cạnh cô, nhập vai rất tự nhiên không có nửa phần chột dạ, nói chuyện bình tĩnh, tinh táo như thể anh thật sự là phụ huynh của Tang Trĩ: “Chào thầy, em là Tang Diên, là anh trai của Tang Trĩ.”

Lúc đầu Tang Trĩ sợ anh sẽ luống cuống không nói ra lời, nhưng ngoài ý muốn nghe được hai chữ “Tang Diên” vô cùng chấn tĩnh, bình thản, nghĩ khi không một gợn sóng lại mang theo 10 phần khí lực, nghe đến là thành thật.

Cô nhin không được nhìn anh một cái.

Trần Minh Húc đứng lên, vội nói: “Tôi là chủ nhiệm lớp của Tang Trĩ, họ Trần. Làm phiền cậu đến đây một chuyến, mời ngồi.”

Trương lão sư ngồi một bên trên ghế: “Tháng này đã là lần thứ mấy rồi đó.”

Trần Minh Húc hạ giọng, tức giận nói: “Anh không phải cũng thế sao?”

Nghe nói vậy, Tang Trĩ lúc này mới chú ý đến, còn có người thứ 5 có mặt tại văn phòng giáo viên. Phó Chính Sơ đứng ở một góc khuất, vô thanh vô tức không biết đã đứng đó từ bao giờ.

Hai người mặt đối mặt. Bước chân Phó Chính Sơ nhúc nhích, muốn đi về phía Tang Trĩ. Rất nhanh, anh bước đến, đứng cách Tang Trĩ 2m, vừa hay đứng vị trí trước mặt Trương lão sư.

Khoảng cách hai đứa nhỏ rất gần. Tuổi tác cũng tương đương, bộ dáng đều thanh tú, xinh đẹp, rất dễ khiến người ta có một vài liên tưởng trong đầu.

Đoàn Gia Hứa ngồi trên ghế cạnh Trần Minh Húc, ánh mắt đánh giá hai đứa trẻ, trong mắt mang theo điểm ý vị thâm trường, sau đó anh liền hướng về phía Tang Trĩ vẫy vẫy tay: “Tới đây.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn quay đầu lại hỏi: “Dạ?”

Trần Minh Húc ở một bên tìm tư liệu, không có chú ý đến tình huống bên này.

Đoàn Gia Hứa một tay nâng mặt, hướng phía Tang Trĩ ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Tang Trĩ dừng mấy giây, thỏa hiệp tiến tới.

“Nhóc con.” Anh cúi đầu, dùng âm thanh rất nhỏ thì thầm vào tai cô: “Em yêu sớm a?”

Nghe anh gọi như thế, Tang Trĩ đã có chút bất mãn. Nhưng vừa nghe xong câu hỏi, đầu óc cô triệt để trống rỗng, cô như không nghe thấy hỏi lại: “Cái gì?”

Đến khi kịp phản ứng, khuôn mặt Tang Trĩ đỏ lựng, đỏ đến mức như trái cà chua chín, cũng không biết là tức giận hay xấu hổ. Cô sợ bị thầy giáo nghe thấy, đè ép thanh âm cả giận nói: “Anh mới yêu sớm, cả nhà anh yêu sớm!”

“Ủm? Anh đây ngược lại, cũng muốn được yêu sớm.”

“...”

Đoàn Gia Hứa một lần nữa dựa vào thành ghế, lười biếng nói:

“Nhưng mà tuổi tác không cho phép.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tôi sẽ có hình thức kỷ luật thích đáng

Tang Trĩ cũng không chắc anh bao nhiêu tuổi, nhưng nghe cách nói chuyện của anh, lại liên hệ tới tuổi tác của Tang Diên, cô căng mặt bắt mắt nói: “Anh rất già rồi.”

“...”

Anh rất già rồi.

Rất già.

Già.

Dù cho Đoàn Gia Hứa không mấy để ý đến tuổi tác, nhưng nghe câu này vẫn có cảm giác bị một dao đâm vào ngực.

Mới hai mươi tuổi đầu đã bị ghép cho chữ “Già”, Đoàn Gia Hứa cũng không biết phải mô tả tâm trạng hiện tại của mình thế nào nữa. Anh chậm rãi thở hắt ra, gằn từng chữ “Anh già?”

Tang Trĩ lại gật đầu: “Anh già.”

“...”

Yên tĩnh vài giây.

“Nhóc con, em cảm thấy anh già?” Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chăm, chắc hẳn đang cảm thấy điều này quá hoang đường, không nói nên lời, “Vậy sao em không gọi anh là chú?”

“Ừm.” Tang Trĩ ra chiều suy tư, cảm thấy câu này cũng có lý đấy, lập tức đổi giọng, “Chú.”

“...”

Hai mắt cô gái nhỏ to tròn, trong vắt phẳng lặng, không nhiễm một chút khói lửa nhân gian. Giọng nói lúc này còn đặc biệt nghiêm túc, tựa như từng câu từng chữ đều là lời chân thành xuất phát từ tận đáy lòng.

Lời nói đơn thuần đến thế, lại tổn thương người ta đến vậy.

Trần Húc Minh bước vào đánh gãy cuộc hội thoại của hai người. Thầy rót cho Đoàn Gia Hứa cốc nước, hơi lúng túng nói: “Thật xin lỗi, cậu ngồi trước đi. Tôi uống hơi nhiều nước nên phải ra ngoài chút.”

Đoàn Gia Hứa điều chỉnh lại cảm xúc, quay đầu đáp: “Không sao ạ.”

Có lẽ do rãnh đến sắp ngất, sau khi Trần Minh Húc đi, Đoàn Gia Hứa quay sang tiếp tục so đo với Tang Trĩ chuyện ban nãy. “Nếu em gọi anh như thế, thì anh em cũng phải gọi theo không phải sao?”

Tang Trĩ thành thật đáp: “Không biết.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy gọi anh hay chú đây?”

Tang Trĩ suy nghĩ một chút, miễn cưỡng nói: “Vẫn gọi là anh đi.”

Lúc này mặt mày Đoàn Gia Hứa mới giãn ra, ung dung nói: “Cũng biết che chở anh trai đấy.”

“Che chở gì chứ.” Tang Trĩ không hiểu ý anh lắm, “Em che chở anh ấy làm gì, lớn đầu rồi mà suốt ngày chỉ biết bắt nạt em. Em chỉ không muốn anh ấy gọi anh là chú thôi.”

“Vì sao?”

“Vi anh ấy nhìn còn già hơn anh.”

“...”

Không ngờ lại nhận được câu trả lời như thế, Đoàn Gia Hứa sững sờ một chút rồi bật cười thành tiếng. Cô nhin cười, anh nói tiếp: “Tang Diên trông già hơn anh hả?”

Tang Trĩ: “Đúng mà.”

Chỉ một chữ “Già” này cũng mang lại cảm giác thắng lợi.

Tâm tình Đoàn Gia Hứa tốt trở lại. Anh ho nhẹ, ra vẻ khiêm tốn nói: “Nhóc con, sao em lại cảm thấy anh trai em già hơn anh?” Nói xong lại bồi thêm một câu: “Anh thấy cũng không chênh nhau mấy.”

Ánh mắt Tang Trĩ nhìn anh dò xét, rồi lại cụp xuống, lạnh nhạt nói: “Vẫn có chút chênh lệch.”

“...”

Một giây sau, tiếng gõ cửa vang lên, một cô gái mở cửa văn phòng, nhìn vào bên trong, có vẻ hơi ngại ngùng: “Xin chào, cho hỏi chủ nhiệm lớp Phó Chính Sơ có ở trong này không ạ?”

Thầy Trương vội vàng đứng dậy: “Tôi đây! Em là chị gái của Phó Chính Sơ phải không?”

Cô gái khẽ cười, đi đến: “Vâng thưa thầy.”

Phó Chính Sơ đã đứng đó cả nửa ngày bây giờ mới lên tiếng phản nản: “Chị, sao giờ chị mới tới.”

Tang Trĩ cũng theo đó nhìn sang.

Chị gái này có mấy phần giống Phó Chính Sơ, mặc váy trắng, rất có dáng dấp học sinh. Chị gái trang điểm nhẹ nhàng, sắc môi nhàn nhạt, khuôn mặt thanh tú mà thu hút. Chị gái nhỏ giọng giải thích với Phó Chính Sơ: “Tan học chị mới tới được, nhưng mà hơi xa.”

Nói xong, chị gái liền chú ý tới Đoàn Gia Hứa đang ngồi trên ghế, ánh mắt dừng lại hai giây, rất nhanh đã chuyển đi, giọng nói dường như hơi khàn trượng: “Xin lỗi thầy Trương, để thầy phải chờ lâu ạ.”

Thầy Trương khoát tay: “Không sao, cũng phiền em phải tới đây một chuyến.”

Do đoạn nói chuyện với Tang Trĩ ban nãy, Đoàn Gia Hứa cứ cười suốt. Lúc này khoe miệng anh vẫn đang giương lên, ánh mắt không chuyển mà chỉ nhìn chăm chăm Tang Trĩ: “Bao giờ thầy em mới về?”

Tang Trĩ thu tầm mắt lại: “Chắc cũng nhanh thôi.”

“Tiểu Tang Trĩ à, anh đây chán quá.” Đoàn Gia Hứa giờ giọng buồn chán ngán ngẩm trên Tang Trĩ, “Em nói anh nghe mấy câu vui tai giải trí đi.”

Tang Trĩ nghi ngờ nhìn anh: “Nói gì cơ?”

“Ví dụ như nói,” Đoàn Gia Hứa không chút nghĩ ngợi, “Khen anh đây là người đẹp trai nhất thế giới đi.”

“Em không phải máy nhắc lại.” Tang Trĩ không vui.

“Vây cứ tùy tiện khen một câu đi.” Đoàn Gia Hứa nói, “Cũng đâu có coi em là máy nhắc lại.”

Tang Trĩ cự tuyệt: “Không muốn.”

Đoàn Gia Hứa cũng không tức giận, dài giọng trên chọc: “Quý hẹp hòi.”

Lúc này, Trần Minh Húc đã từ nhà vệ sinh trở về. Thầy ngồi vào bàn mình, cười cười nói: “Thật xin lỗi, đột nhiên bụng dạ hơi khó chịu.”

Đoàn Gia Hứa: “Không sao ạ, dù sao em cũng không bận gì cả.”

Sau đó, anh đưa ly nước vẫn chưa uống trên mặt bàn cho Tang Trĩ, hỏi: “Có khát không?”

“Quý hẹp hòi” nào đấy không thèm trả lời.

Đoàn Gia Hứa gõ tay lên thành ly hai lần: “Uống nước đi.” Rồi nhìn về phía Trần Minh Húc, nghiêm túc lắng nghe.

Lúc này Tang Trĩ mới cầm cốc nước lên, yên lặng uống một ngụm. Lại nhìn mặt bàn trống trải, nhớ tới việc anh cũng chưa được uống ngụm nước nào, cô đứng tại chỗ tự đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn ra chỗ bình nước rót cho anh một cốc.

--

Tang Trĩ mệt nhất ở Trần Minh Húc một điểm, đó chính là mỗi lần thầy gọi phụ huynh, nội dung nói chuyện đều y hệt nhau. Tang Trĩ được nghe mấy lần, cảm thấy bản thân mình có thể đọc thuộc lòng từ dưới lên. Vậy mới nói, Trần Minh Húc thực sự mới giống cái máy nhắc lại.

Cô nghe đến buồn ngủ, tinh thần cũng dần trở nên không tập trung.

Đột nhiên chú ý tới bàn bên cạnh, bầu không khí vẫn vô cùng hài hòa, nào có như bên này, Trần Minh Húc không ngừng cáo trạng cô.

Tang Trĩ đề ý nghe.

Thầy Trương đột nhiên nở nụ cười: “Đứa bé Phó Chính Sơ này, ngoại trừ thành tích hơi kém, những mặt khác đều rất tốt. Lần này cũng không phải trò ấy làm sai gì mà gọi em tới. Là do hôm qua, đột nhiên trò ấy xông vào văn phòng, cứ đòi tôi mời phụ huynh trò ấy tới, dọa tôi sợ hết hồn.”

“...”

Lời thầy vừa dứt, Phó Chính Sơ tức khắc nhìn sang phía Tang Trĩ.

Ánh mắt hai người đối diện nhau.

— Im lặng.

Không nghĩ tới lại để cô ấy nghe được, thần sắc Phó Chính Sơ thay đổi, bộ dạng vô cùng quần bách, giống như ngay lập tức muốn đào một cái hang để chui xuống.

Tang Trĩ hiển nhiên không thể ngờ được sự việc là như vậy, lặng lẽ dùng hai tay chỉ vào thái dương.

Im lặng hỏi thăm: Có phải nơi này của cậu có vấn đề không?

Làm gì có ai chủ động yêu cầu mời gặp phụ huynh.

Phó Chính Sơ cố giữ cho mình tỉnh táo, dùng khẩu hình trả lời: “Sẽ giải thích với cậu sau.”, rồi nhìn sang chỗ khác.

Đầu cậu nhóc vừa chuyển, Tang Trĩ vừa lúc thấy chị Phó Chính Sơ nhìn sang bên này, nhưng không phải nhìn cô.

Tang Trĩ nhìn theo ánh mắt của chị gái.

Quả nhiên là đang nhìn Đoàn Gia Hứa.

Vốn cho rằng chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng sau đó, Tang Trĩ để ý chị gái nhìn hết lần này đến lần khác.

Không biết là lơ đãng, hay còn lý do nào khác.

Tang Trĩ rũ mắt xuống, chậm rãi siết tay, rồi lặng lẽ chuyển tới vị trí chắn tầm nhìn của chị gái kia.

- - -

Cuộc nói chuyện kéo dài khoảng 40 phút.

Trần Minh Húc cáo trạng xong, uống một hộp nước: “Chính là như vậy. Thật ra tôi cũng không muốn làm phiền em tới đây một chuyến như vậy, nhưng đứa trẻ Tang Trĩ này quả thật khiến người ta đau đầu. Tôi yêu cầu trò ấy trả lời câu hỏi, trò còn hỏi lại tôi có phải thầy gọi em không, hỏi tôi thầy gọi em có phải để em dạy thầy không, còn nói cái gì mà em không muốn cướp bát com của thầy. Mấy câu này làm các bạn xung quanh cũng không tập trung nữa.”

Đoàn Gia Hứa hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn sang Tang Trĩ: “Còn có chuyện này sao?”

Tang Trĩ lập tức gật đầu, giả bộ đang chăm chú lắng nghe.

Trần Minh Húc gật đầu: “Trước đó tôi cũng đã nói chuyện với mẹ các em mấy lần, lần này lại làm trễ nải thời gian của em, nhưng mà đều vì muốn tốt cho đứa trẻ này. Tang Trĩ rất thông minh, học tốt, về sau nhất định có thể thi đỗ hạng nhất trường chuyên thành phố. Chỉ mong gia đình sát sao về vấn đề học tập cũng như rèn luyện bản thân của em ấy hơn.”

Hai người ra khỏi văn phòng.

Hôm nay còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng, Trần Minh Húc không hề hoài nghi gì, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Tang Trĩ cũng được thả xuống. Cô nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, biểu lộ chút thân cận: “Cảm ơn anh trai.”

Đoàn Gia Hứa đáp: “Giờ về được chưa?”

“Rồi ạ.” Tang Trĩ chớp chớp mắt, bởi vì anh vừa giúp mình giải quyết vụ này nên trong giọng nói còn có mấy phần lấy lòng, “Nếu không còn chuyện gì nữa sao?”

“Chẳng phải anh đây,” Đoàn Gia Hứa hơi ngừng lại, chậm rãi nhắc nhở, “Còn chưa dạy dỗ em sao?”

“...”

Lời này giống như dội một chậu nước lạnh lên đầu Tang Trĩ, vui sướng của cô lập tức bay đi hơn nửa, không tình nguyện nói: “Anh cũng muốn giáo huấn

em?”

“Đi thôi.” Đoàn Gia Hứa từ chối cho ý kiến,” “Anh đưa em về nhà.”

Anh không trả lời, Tang Trĩ lại nghĩ vừa nãy chỉ là lời nói đùa, cô còn chưa kịp thở phào, rất nhanh đã nghe Đoàn Gia Hứa nói tiếp: “Trên đường từ từ nói.”

Tang Trĩ: “...”

Hai người một trái một phải đi về phía cổng trường.

Trước tiên anh cho cô thời gian chuẩn bị tâm lý, ở trong trường không nói tiếp chuyện này. Tang Trĩ nom nớp lo sợ, vuốt vuốt quai cặp sách, nhịn không được nói: “Anh trai em giúp em đi gặp giáo viên xong về nhà cũng không giáo huấn em”

Đoàn Gia Hứa: “Thật sao?”

Tang Trĩ: “Đương nhiên là thật rồi.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chằm chằm, giống như đang suy xét xem lời này là thật hay giả, sau đó lời điện thoại di động từ trong túi ra, “Để anh hỏi lại.”

“...”

“Chờ chút!” Tang Trĩ giật mình, nhảy lên định đoạt lấy điện thoại của anh, “Anh nói rồi chẳng phải anh ấy sẽ biết sao! Anh ấy mà biết thì cả thế giới cũng sẽ biết! Vậy thì hôm nay coi như đi tong”

“Anh chẳng phải chỉ muốn hỏi một chút thôi sao.” Đoàn Gia Hứa giống như đang vờn mèo, tay cứ nâng lên lại hạ xuống, cố ý không để cô bắt được, “Đi thật xa để tới đây, còn bị nhóc con như em lừa gạt, vậy thì anh đây chẳng phải quá đáng thương rồi?”

Lúc này, một giọng nữ cất lên đánh gãy trò mèo của hai người. Giọng nói mềm nhẹ, nhỏ gần như không nghe thấy, mang theo vẻ khẩn trương rất rõ ràng: “Xin, xin chào.”

Hai người theo bản năng quay đầu lại.

Là chị của Phó Chính Sơ, lúc này đang đứng một mình, không biết Phó Chính Sơ đã đi đâu.

Vóc người chị gái không cao lắm, hơi nhỏ gầy. Ngũ quan tinh xảo thanh tú, khuôn mặt đỏ bừng. Chị gái kia nhìn Đoàn Gia Hứa, bối rối lấy điện thoại từ trong túi ra: “Có thể cho em xin cách thức liên lạc được không?”

Bầu không khí lập tức trở nên khó xử.

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía đó không nói gì. Sự im lặng này dường như là cự tuyệt.

Biểu cảm trên mặt chị gái ngày càng không tự nhiên.

Mất Tang Trĩ đảo qua đảo lại hai người họ, cũng không rõ ý tứ của Đoàn Gia Hứa thế nào. Không chờ anh đáp lại, cô đột nhiên ngẩng đầu lên, lời vừa phát ra đã khiến người ta kinh ngạc: “Chị ơi, anh trai em có hai mươi chín bạn gái rồi.”

Lông mày Đoàn Gia Hứa dựng lên, cúi đầu nhìn cô. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

“Chị không phải khẩn trương đâu, anh ấy đưa chị ngay ấy mà.” Tang Trĩ không dám nhìn Đoàn Gia Hứa, bộ dạng hết sức chân thành, “Mỗi ngày anh ấy đổi một người, tháng này còn thiếu một, thêm chị là đủ rồi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hụt mất một cô bạn gái

Tiếng Tang Trĩ không lớn, ngữ khí cũng bình tĩnh. Nhưng có lẽ bởi vì nội dung câu chuyện quá dọa người, vì vậy tại đây, như nói qua một chiếc loa to, truyền thẳng vào tai hai người.

Không gian yên lặng bị phá vỡ, bầu không khí nháy mắt buông lỏng. Sau đó lại tiến vào một cục diện rối rắm hơn.

Đoàn Gia Hứa mím môi, không nói chuyện.

Chị gái kia không hiểu được anh đang nghĩ gì. Là bị nói trúng tim đen, hay là cảm thấy mối quan hệ này chỉ là một trò đùa, không nhận được nữa, tay cầm điện thoại di động dần dần buông xuống.

Tang Trĩ lặng lẽ hướng mắt nhìn Đoàn Gia Hứa.

Thật trùng hợp anh cũng đang quay lại nhìn cô.

Cô lập tức nhìn xuống, có tật giật mình đem túi xách sau lưng kéo ra trước ngực, giả vờ lục lại điện thoại, xem như là đánh lạc hướng chú ý đi.

Lại qua mấy giây.

Đoàn Gia Hứa thu tầm mắt, thuận miệng nói: “Không sai, tôi đúng là một tên cặn bã.”

“...”

“Mà gần đây, nhiều lịch hẹn quá tôi ứng phó không nổi.” Anh cười khẽ, khoát khoát tay cầm điện thoại lên, tán mạn nói: “Nếu cô muốn gọi hẹn tôi, khả năng tôi phải đánh số lại để sắp xếp lịch.”

Giọng điệu của anh rất tự nhiên, tựa hồ không cảm thấy có gì không ổn, trên mặt nửa điểm xấu hổ cũng không có. Giống như là anh đây có vẻ ngoài đẹp trai là đã hơn người một bậc rồi.

Đoàn Gia Hứa ngả ngón ngẩng đầu lên, hạ lỏng mày: “Cô có muốn suy nghĩ thử một chút?”

Cô gái kia hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh: “Không cần.”

“Vậy thật tiếc.” Đoàn Gia Hứa thở dài, tiếc hận nói: “Nếu không hay là cứ lưu lại phương thức liên lạc? Nói không chừng cô đổi ý...”

Không chờ anh nói hết, chị gái kia đã trực tiếp quay đầu bỏ đi, để lại Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa đứng đó.

Chờ bóng cô gái kia khuất dạng, Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn Tang Trĩ ung dung nói: “Nhóc con, anh trai gom được không đủ 30, làm sao giờ?”

“...”

Giọng điệu này ôn hòa, bình tĩnh, tựa như đang thật sự muốn hỏi thăm, lại như đang giấu dao.

Tang Trĩ thậm chí cảm thấy còn không bằng anh phát câu với mình. Lục sát thương đoán chừng còn không mạnh như thế này.

“Thiếu một người rồi.” Đoàn Gia Hứa cười cười, “Tháng này biết sống sao đây?”

“...” Tang Trĩ không dám nói lời nào, không tự nhiên ho khan hai cái, lưng run lên. Cảm giác khiếp đảm xông đến tận óc.

Đoàn Gia Hứa đứng bên cạnh không nói nữa, an tĩnh đứng đó, dường như chuẩn bị tung ra một chiêu thức có sức nặng nào đó.

Tang Trĩ thật sự sợ hãi, lần này cả lén nhìn cũng không dám, chỉ ngoãn ngoãn đứng yên một chỗ. Không cách nào đoán được sự việc tiếp theo có thể xảy ra khiến lòng cô lo lắng, bất an. Cô nuốt một ngụm nước bọt, bất động thanh sắc lui về sau một bước.

Cô lấy hết dũng khí, nhanh chóng hô: “Anh à hẹn gặp lại.” Sau đó đột nhiên co cẳng chạy nhanh về phía trước, giống như lâm đại địch.

Đoàn Gia Hứa nhưn mày, nhẹ nhàng tóm cánh tay của Tang Trĩ, kéo cô trở lại bên cạnh.

“Chạy cái gì?”

Còn chưa kịp chạy đã bị bắt được. Tang Trĩ đột nhiên ý thức được khả năng chạy thoát là bằng 0.

Cô thở hắt ra đầy bức tức. “Đã muộn rồi... Đạo này trời rất nhanh tới.” Tang Trĩ chợt da cúi đầu, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Một chút nữa, mẹ em đi làm về, chưa thấy em về sẽ lo lắng.”

Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu nhìn trời: “Đã trễ như vậy ư? Anh trai này sao có thể để em về một mình.”

Tang Trĩ lập tức nói: “Không có việc gì, nhà ga ngay gần đây, em đi bộ chút là đến. Anh trai à, anh cũng phải về trường học, giờ về đi thôi, đã muộn rồi. Em không làm phiền anh nữa.”

“Huh?” Đoàn Gia Hứa nói: “Anh trước đây sao không biết em lại quan tâm anh đến như vậy nhỉ?”

“...” Dù sao cũng chạy không thoát, Tang Trĩ dứt khoát vò mẻ chẳng sợ nứt, “Anh trai à, đây chỉ là chuyện nhỏ, hà cớ chi phải để trong lòng, anh lại chẳng tổn thất gì cả.”

Đoàn Gia Hứa lười biếng nói: “Sao lại không tổn thất.”

Tang Trĩ lý lẽ hùng hồn: “Anh cần nhắc lâu như vậy, không phải bởi vì không muốn cho chị gái kia số điện thoại, lại không nỡ cự tuyệt người ta. Vừa rồi không phải em giúp anh sao? Như thế nếu tính toán cẩn thận ra, anh còn nợ em một lời cảm ơn đó.”

Công phu nói bậy của tiểu cô nương Tang Trĩ đúng là vô cùng lợi hại, nói phải thành trái, nói trắng thành đen, mí mắt cũng không giật một cái. Đoàn Gia Hứa nhìn cô bé chỉ cao đến ngực mình chăm chăm nãy giây, dường như bên khóe miệng anh phảng phất nụ cười không giấu được, anh kéo nhẹ khóe miệng xuống, nói: “Đi.”

“Nhưng mà, anh à, anh cũng giúp em.” Anh cứ như vậy đồng ý, Tang Trĩ trong lòng không nắm chắc, chỉ có thể kiên trì nói: “Vậy xem như chúng ta hòa nhau.”

“Cái này không thể.” Đoàn Gia Hứa nói: “Đi thôi, anh đây sẽ mang thân đến tận cửa để báo đáp.”

“...”

Mấy nhóc con như cô sợ nhất chính là mấy cụm từ như: “Xui thầy giáo”, “Mời phụ huynh”

Người con trai trước mặt này dùng cả hai tuyệt chiêu này cùng lúc đe dọa cô, ép Tang Trĩ nóng nảy mà không làm gì được. Tang Trĩ không dám chọc giận anh, rất uất ức nói: “Anh tại sao cứ động chút là muốn mếc bố mẹ em, anh thật quá ngây thơ rồi.”

Đoàn Gia Hứa đuôi mắt hơi nhếch lên, thân nhiên nói: “Anh đây không phải tự nhiên hựt mất một cô bạn gái, tâm tình không tốt sao?”

Tang Trĩ phản bác: “Vậy anh giúp em đến gặp thầy, cũng không phải đến ra mất.”

“Được, em nói đi. Ai dạy em mấy cái này?” Đoàn Gia Hứa buồn cười nói, “Còn cái gì mà mỗi ngày đòi một cô bạn gái, nói xem anh trai đây có khác gì con vịt không.”

Tang Trĩ trừng mắt nhìn, không hiểu hỏi lại: “Cái này thì liên quan gì đến việc giống vịt?”

“...”

Đột nhiên ý thức được cô bé trước mặt mình chỉ là một bạn nhỏ mới học năm nhất sơ trung.

Đoàn Gia Hứa dừng biểu lộ, gãi gãi mặt, sau đó khoác túi sách, mặt không đổi sắc nói: “Ý tứ chính là nuôi sủng vật, nuôi vịt, sau đó cho con vịt mỗi ngày đòi một chủ nhân khác nhau.”

Tang Trĩ thuận thế rút tay ra khỏi tay anh. Cô nghĩ nghĩ, mặc dù cảm thấy lời giải thích này có điểm kì lạ, nhưng vẫn giả bộ mình nghe hiểu hết.

“À.”

Túi sách màu lam của cô cứ thế rơi vào tay anh.

Đoàn Gia Hứa ước lượng trọng lượng túi sách trong tay, đổi chủ đề: “Túi nhẹ vậy à?”

Hai người đi về hướng nhà ga.

Tang Trĩ: “Không để gì quan trọng trong đó cả?”

Đoàn Gia Hứa: “Sách vở đâu?”

Về mặt Tang Trĩ biến hóa, lẽ mà nói: “...không mang.”

“Không mang?” Đoàn Gia Hứa nói: “Vậy thời gian trên lớp em làm gì?”

“...”

“Nhóc con, em nghe lời chút đi. Lên lớp ngoan ngoãn nghe giảng, đừng phá kỷ luật, cố ý đối nghịch cùng thầy giáo nữa, chăm chỉ học tập, hoàn thành tốt vai trò của học sinh.” Nghĩ đến cậu bé trai ở văn phòng lúc này, Đoàn Gia Hứa dặn dò thêm: “Còn nữa, nhất định không được yêu đương sớm, lớn lên rồi tính, ở độ tuổi này vẫn là nên ngây thơ, vô lo, vô nghĩ, chăm chỉ học hành là tốt nhất.”

Tang Trĩ nhìn anh, qua loa ồ lên một tiếng tỏ vẻ lắng nghe.

Thấy cô hoàn toàn không nghe lọt tai, Đoàn Gia Hứa dường như lơ đãng bổ sung: “Nếu em còn bị thầy cho gọi phụ huynh, chuyện hôm nay anh giả anh hai em có thể bị bại lộ, vậy anh cũng sẽ xong đời. Em cũng không lỡ lấy oán trả ơn đúng không?”

Tang Trĩ: “Lần sau anh lại tới là được...”

Đoàn Gia Hứa không đáp ứng, ý cười thu lại.

Không biết vì sao, Tang Trĩ có chút sợ anh nổi giận, cũng vì thế lập tức không có cốt khí bỏ xuống lập trường, gật đầu: “Em đã biết.”

Anh lúc này mới cười: “Thật ngoan.”

Ngữ khí giống đang ban thưởng cho người khác.

Đoàn Gia Hứa cúi đầu, thân mật vuốt đầu cô: “Đi thôi, anh trai đưa em về nhà.”

Đưa cô đến dưới lầu. Đoàn Gia Hứa không có ý định đi vào, đem túi sách đưa cho cô: “Về đi.”

Tang Trĩ gật đầu, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn anh.”

Đi đến chỗ cửa lớn, Tang Trĩ lấy chìa khóa trong túi ra, chậm chậm mở cửa. Không biết về sau có thể gặp lại anh không, sau lưng không nghe thấy bước chân anh dời đi. Cô dùng động tác, cẩn thận từng li từng tí quay đầu lại.

Đoàn Gia Hứa vẫn đứng đó, cùng lúc cô quay lại, bốn mắt chạm nhau.

Giống như bị bắt quả tang, Tang Trĩ mặt nóng bừng, lập tức hô to: “Anh trai hẹn gặp lại.”

Sau đó luống cuống tay chân chạy vào trong nhà.

Nhà vẫn chưa có ai về, phòng trống rỗng.

Tang Trĩ dùng tay ôm lấy khuôn mặt nóng bừng, nhanh chóng tháo giày, chạy đến ban công, khẽ kéo rèm nhìn trộm xuống dưới, Đoàn Gia Hứa đang rời đi, một tay dán bên tai, đoán chừng đang nghe điện thoại.

Qua mấy giây, như chú ý tới cái gì, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Tang Trĩ đang đứng.

Tang Trĩ không kịp chuẩn bị, vội vàng luống cuống, như có tật giật mình quay lưng ngồi thụp xuống.

Nhịp tim gia tốc đập nhanh, chực như nẩy ra khỏi lồng ngực. Cô nuốt một ngụm nước bọt, tự dưng chột dạ không dám nhúc nhích, qua một hồi lâu mới dám nhìn ra phía ngoài. Đã không còn thấy thân ảnh của Đoàn Gia Hứa nữa.

Tang Trĩ thở hắt ra. Trong lòng không hiểu sao có chút trống rỗng.

Việc lần này không ngờ lại được giải quyết thuận lợi như vậy.

Thầy chủ nhiệm không hề phát hiện ra chỗ nào không ổn, ba mẹ cũng không chút nghi ngờ, bởi vậy, Tang Trĩ cũng như chưa từng bị thầy chủ nhiệm gọi lên giáo huấn kèm theo mồi phụ huynh. Sự việc nhìn chung rất thuận lợi nhưng lại giống như mang đến vô vàn di chứng.

Cô bắt đầu không ngừng nhớ tới một người.

Cái cảm xúc có chút chua xót, lại vô cùng ngọt ngào, cứ thế lặng lẽ đâm chồi nảy lộc trong trái tim ngây thơ của một cô gái nhỏ.

Tang Trĩ cảm thấy loại cảm xúc này hết sức khó hiểu, cũng không biết tại sao. Cô không dám tâm sự chuyện này cho bất kì ai, cảm thấy có chút xấu hổ, giống như sau một đêm đã trưởng thành, tâm tư thiếu nữ giống như một báu vật riêng, cô chỉ muốn giữ cho riêng bản thân mình, không muốn chia sẻ với bất kì ai.

Tang Trĩ bắt đầu không tự chủ được thường xuyên thất thần.

Tờ giấy trên bàn, quyển nhật kí trong cặp, dần dần được lấp đầy bằng một cái tên. Cứ thế hằng ngày, hằng giờ, cái tên kia cứ lặp đi lặp lại trong đầu, trong lòng đến mức thân quen, đến mức nhung nhớ.

Loại cảm giác này kéo dài một thời gian. Có lẽ bởi vì không gặp lại, thứ tình cảm chớm nở ấy dần bị thời gian hòa tan vào hư không, cũng có lẽ bởi tính tình ngang ngạnh của ai đấy, nhất quyết chôn giấu thứ cảm xúc này dưới đáy lòng, chôn thật sâu, bảo vệ thật kĩ, để không gì có thể làm nó tổn thương. Cứ thế nháy mắt kì thì giữa kì kết thúc, nghênh đón kì nghỉ tết đoàn ngộ.

Tang Trĩ về nhà sớm, cầm bát ô mai trong tủ lạnh, lười biếng dựa vào ghế sofa chậm rãi ăn. Ba, mẹ còn chưa về, trong nhà chỉ có một mình cô, hoạt hình trên ti vi phát ra điệu nhạc vui vẻ.

Bỗng nhiên cửa bị mở ra. Tang Trĩ vô thức nhìn sang, nháy mắt liền thấy khuôn mặt tuần khó ở vạn năm của Tang Diên.

Không nghĩ kỳ nghỉ này anh hai sẽ về nhà, Tang Trĩ sững sờ một chút, sau đó, lại làm như không có chuyện gì tiếp tục xem ti vi.

Tang Diên cười giận dữ nói: “Không biết chào anh mày hả?”

“Anh về sao không báo trước một tiếng.” Tang Trĩ tay cầm một hộp ô mai lớn, vừa ăn vừa nói: “Mẹ vừa gọi điện về báo nấu cơm trước, mẹ về muộn, anh đi nấu cơm đi.”

Tang Diên lạnh nhạt nói: “Anh cũng không nói với mẹ là sẽ về, mẹ sao biết anh mày về mà bắt nấu cơm?”

Tang Trĩ ánh mắt không rời khỏi màn hình ti vi, với tay cầm điện thoại, gọi cho mẹ Lê Bình, sau đó hô to: “Anh không tin, vậy để em gọi cho mẹ”

Tang Diên mặc kệ cô, đi đến tủ lạnh lấy một bình nước mát uống.

Đầu dây bên kia rất nhanh nhận điện thoại: “Chỉ Chi, sao vậy?”

“Mẹ à.” Tang Diên mặt không đổi sắc nói: “Anh hai về rồi. Vừa rồi có phải mẹ bảo con dặn anh hai nấu cơm không?”

Tang Diên đóng tủ lạnh nhìn về hướng Tang Trĩ.

Sau đó hắn nghe được mẹ Lê Bình của hắn trầm mặc mấy giây rồi nói: “Đúng rồi, Nó đã nấu chưa?”

Tang Diên: “...”

Tang Trĩ nuốt xuống miếng ô mai chua chua ngọt ngọt, lên giọng với Tang Diên: “Anh hai, nghe thấy chưa, mẹ bảo anh nấu cơm”

Tang Diên nhìn chằm chằm Tang Trĩ một lúc, một câu cũng không nói, trực tiếp đi vào nhà bếp. Thấy thế Tang Trĩ đứng lên, đi vào nhà bếp, tựa cửa thăm dò: “Anh đang nấu cơm rồi mẹ à.”

Cùng mẹ Lê Bình nói vài câu, Tang Trĩ cúp máy. Cô nhìn bóng lưng Tang Diên, đột nhiên nhớ đến trước kia từng nhằm Đoàn Gia Hứa thành hắn. Im lặng nửa ngày, cô không hiểu sao lại hỏi: “Anh hai, anh lên đại học đã có người yêu chưa?”

Tang Diên không để ý đến cô.

“Không có sao? Chưa một lần nào luôn?” Giống như là đối với chuyện này vô cùng hứng thú, Tang Trĩ liên tục động động bức tranh thu nhỏ treo trên tường, “Em nói thật, anh hai à.”

Tang Diên quay đầu, giọng điệu không tốt lắm: “Gi?”

Tang Trĩ chân thành nói: “Anh có cần đập đi làm lại toàn bộ không?”

“...”

Tang Diên kềm một chút muốn bấm đũa em ngỗ nghịch này thành thịt băm, đè nén giận dữ, quay lưng lại, không muốn nhìn thấy gương mặt đáng ghét của tiểu quỷ kia, cười lạnh nói: “Anh bạn lần trước về cùng anh mày, mày nhớ không?”

Động tác cắn ô mai của Tang Trĩ dừng lại, rú mặt xuống, chậm rãi nói: “Có nhớ.”

“Hắn nói anh với mày lớn lên nhìn rất giống nhau.”

“...” Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, đột nhiên nói một câu: “Em chọc giận gì anh ấy sao?”

“Cái gì?”

Tang Trĩ mấp máy môi, không vui nói: “Nếu như không, vì sao anh ấy lại mắng em xấu?”

“...”

P/s: Vịt = trai bao

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chưa có bạn gái

Tang Diên nhìn một chút, bỗng nhiên đóng vòi nước lại, quay người vẩy nước vào cái bản mặt đáng ghét của đứa em gái: “Anh mày cho mày hai lựa chọn. Một là rút về phòng khách tiếp tục xem hoạt hình, hai là ra đây để anh mày tắm cho một trận.”

“Anh nổi giận gì chứ?” Tang Trĩ vuốt nước trên mặt, nhũu mày, “Người bị chửi là em, cũng không phải là anh.”

Tang Diên đem ruột nôi com điện bỏ vào nôi, bật nút, mắt cũng không nhấc, “Đi thẳng rẽ phải, không tiền.”

Tang Trĩ không nhúc nhích, nghiêm túc nói: “Dù sao, cũng may anh không giống ông hàng xóm, chứng tỏ chúng ta chính là anh em ruột.”

Tang Diên lắc đầu, cười nhạo: “Ai mà thèm.”

Nói xong, Tang Diên dùng sức bóp mặt cô em, cướp ô mai trong tay cô, đi vào nhà bếp, tiếp tục nấu com.

Tang Trĩ vô thức vuốt vuốt mặt. Thấy trong tay trống rỗng, đôi mắt lập tức tròn lớn, không dám tin nói: “Anh, anh cướp đồ ăn của em gái ư?”

“Sao lại là của mày?” Tang Diên cầm một miếng ô mai to tròn bỏ vào miệng, “Đây cũng đâu phải mày mua?”

Trang Trĩ đưa tay chỉ: “Nhưng là em lấy từ tủ lạnh ra.”

Tang Diên vui vẻ giơ cao tay: “Đó cũng không phải tủ lạnh của mày.”

Cô cố sức nhón chân, nhún nhảy với hộp ô mai trên cây sào tên Tang Diên: “Nhưng em lấy ra trước thì chính là của em.”

“Vậy thì anh mày cướp được từ tay mày, giờ nó là của anh mày.”

“...”

Hai bên giằng co hồi lâu.

Đến lúc Tang Diên định ăn đến viên ô mai thứ năm, điện thoại trong túi hắt bỗng reo vang. Hắn nhìn Tang Trĩ một cái, bất động thanh sắc cầm hộp ô mai xuống thấp chút, một tay khác rút điện thoại ra.

Thừa dịp đối phương sơ hở, Tang Trĩ nhanh như chớp đoạt lại đồ ăn yêu thích.

Tang Diên hừ nhẹ một tiếng, bấm nút nghe, “Sao thế?”

Bên kia không biết nói gì.

“Tôi về nhà rồi, không phải bên ký túc xá báo mất điện một ngày đó sao? Đành về nhà tị nạn.” Nói đến đây, hắn dừng lại, ý vị thâm trường nói, “Khoan hãy nói, tôi vẫn đang hỏi hạn đây.”

Tang Trĩ trở về sofa tiếp tục xem hoạt hình, không để ý đến ông anh trai ngốc.

Tang Diên nhàn nhạt nói: “Không có chuyện gì, không cần thận dẫm phải phân.”

Đang cầm điều khiển, Tang Trĩ không nường tay nâng âm lượng lên mức to nhất.

Tang Diên hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhàn nhã buôn chuyện với người đầu dây bên kia: “Tiền Phi ông cũng về nhà đi. À hỏi Đoàn Gia Hứa xem, cậu ta không về, nhưng chắc cũng không ở trường đâu.”

Bỗng nghe thấy một cái tên thân quen, Tang Trĩ vô thức đưa mắt nhìn sang. Cô nhẹ nhàng điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, sợ bị phát hiện liền cực nhanh cúi đầu xuống.

Có cảm xúc gì đó vô cùng khẩn trương, quỹ dị này lên trong lòng. Cảm thấy lồng ngực có chút buồn bực, đầu óc có chút trống rỗng, hô hấp không hiểu sao trở lên dồn dập. Lực chú ý của cô toàn bộ đặt lên âm thanh cuộc trò chuyện trong bếp.

“Ông đó, quên mang chìa khóa mấy lần rồi?” Tang Diên bỏ đá xuống giếng nói: “Cá chắc rằng đi sẽ không đưa cho ông đâu, cơ mà nếu ông mặt dày không ngại bị mắng thì cũng có thể thử.”

Cuộc trò chuyện về sau cũng không nhắc đến Đoàn Gia Hứa nữa.

Nghĩ đến lời vừa rồi của Tang Diên, Tang Trĩ bỗng nhiên có một dự cảm không tốt lắm.

— Tết Đoan Ngọ không về nhà, mà lại ở lại trường, nhưng lại không ở kí túc xá. Nếu vậy, đoán chừng là đi cùng bạn gái.

Nhưng mà, ở độ tuổi đó của anh có bạn gái cũng là bình thường mà.

Đi gặp thầy giáo cũng có thể câu hồn đoạt phách một cô gái, nhất định là ở trường đào hoa không kém. Dù sao đi nữa chuyện đó cũng không liên quan

đến cô.

Cũng chẳng có gì ghê gớm. Càng nghĩ Tang Trĩ càng cảm thấy trong lòng buồn bực, đột nhiên ném túi ô mai trên tay cái phịch lên bàn trà, phát ra tiếng động thật mạnh.

Tang Diên đang ngồi ở bàn ăn gọi điện thoại. Thấy hành động cục súc, nóng nảy của em gái thì không khỏi có điều suy nghĩ, hỏi: “Xem hoạt hình cũng có thể oán giận đến mức như vậy?”

Tang Trĩ tắt ti vi.

Tang Diên thờ dãi: “Cừu vui về bị sói xám bắt rồi?”

Tang Trĩ phản bác: “Hừ, em không phải bực cái đó.”

Tang Diên không có hứng thú, uống một ngụm nước, nhắc nhở: “Nếu muốn xem thì hạ nhỏ âm lượng xuống, anh mày muốn đi ngủ một giấc.”

“Anh hai.” Tang Trĩ đột ngột gọi hấn.

“?”

Tang Trĩ gãi gãi đầu một cái, chần chờ hỏi một câu: “Trong phòng kí túc xá của anh, có phải chỉ có mình anh là chưa có bạn gái?”

“...” Tang Diên nhìn cô chăm chăm hai giây, đột nhiên cười, “Nhóc con, hôm nay chạm dây thần kinh nào mà đột xuất quan tâm chuyện của anh như vậy?”

Tang Trĩ có chút chột dạ: “Chỉ là tò mò một chút.”

“Ba mẹ bảo mày thăm dò anh?”

“Em đây không phải đang quan tâm anh sao?” Tang Trĩ nói thầm, “Em nghe mẹ nói, gần đây bà Trần muốn tổ chức xem mặt cho con gái. Nếu như anh chưa có bạn gái, vừa hay có thể ứng tuyển.”

“...” Tang Diên ngừng một lát, “Con gái bà Trần?”

“Đúng vậy.”

“Cô ấy không phải hơn 40 tuổi rồi sao?”

Tang Trĩ mắt chớp chớp: “Có sao đâu, điều kiện hiện tại của anh cũng không thể quá kén chọn được.”

“...” Tang Diên muốn chửi tục, lại sợ tiểu quỷ này học được, sau này sẽ đem ra đối phó hấn.

“Không cần mày quan tâm.” Tang Diên nén giận đi qua Tang Trĩ, dùng bình gỗ gõ đầu cô, “Em có biết vì sao mấy thằng phòng anh hai của em đều không có bạn gái không?”

Tang Trĩ không lên tiếng.

“Bởi vì bọn hấn đều xếp hàng để theo đuổi anh mày đó.” Tang Diên nói, “Anh mày về nhà là để tị nạn, biết không hả?”

Tang Trĩ nhìn hấn, lần này không tranh cãi với hấn nữa, yên lặng gật đầu.

Cô nhìn Tang Diên khó chịu ném bình nước vào thùng rác, đứng dậy đi về phòng, lại rất nhanh quay đầu lại bổ sung: “Bởi vì anh mày là trai thẳng.”

Tang Trĩ lại gật đầu.

Những cái khác cô đều không nghe thấy, chỉ rõ ràng 4 chữ: ĐỀU CHƯA CÓ BẠN GÁI.

Đến giờ ăn cơm tối, Tang Diên đang ăn cơm, đột nhiên nói: “Đúng rồi, ba. Con thì xong định chuyển sang khu nhà chính ở, lúc đó ba cho con mượn xe được không?”

(Khu ở đây chỉ các khu/ các tòa nhà khác nhau trong trường)

Tang Vinh gật đầu: “Có nhiều đồ lắm không? Không thì gọi công ty chuyển nhà đi.”

Tang Diên: “Không cần đâu ạ. Con chỉ ngại chen xe bus của trường thôi.”

Lê Bình nói: “Khu nhà chính? Khu đó gần trường Chỉ Chi học đúng không?”

Tang Diên vâng một tiếng.

Tang Vinh: “Vậy nếu có thời gian thì con tới đón em con tan học đi.”

“...” Khóe miệng Tang Diên co quắp, “Con đi học mà còn phải mang theo con nhóc này á?”

Tang Trĩ cũng không tình nguyện: “Con cũng không cần anh ấy đón.”

“Tốt nhất là vậy.” Tang Diên xì một tiếng, lại nhìn về phía Tang Vinh nói: “Chắc là khoảng đầu tháng sau, ba cho con mượn chiếc Toyota của ba nhé, cái xe đó to hơn một chút. Tiện thể mang luôn giúp bạn cùng phòng con.”

Tang Vinh: “Chỉ cần không bắt nạt em gái con thì cái gì cũng được.”

Tang Trĩ nói theo: “Đừng bắt nạt em thì cái gì cũng được.”

“...” Tang Diên nhin, “Con biết rồi ạ.”

Nhớ tới chữ “bạn cùng phòng” trong lời Tang Diên, trong lòng Tang Trĩ có chút chờ mong, do dự hỏi: “Anh ơi, anh còn chuyển đồ giúp ai nữa thế?”

Đến mí mắt Tang Diên cũng không thèm nhắc lên, “Em hỏi cái này làm gì?”

Mặt Tang Trĩ không đổi sắc: “Em muốn giúp anh chuyển đồ.”

“...” Động tác và com của Tang Diên dừng lại, hần còn tưởng là mình nghe nhầm, “Em muốn giúp anh chuyển đến kí túc?”

Tang Trĩ: “Đúng vậy.”

Tang Diên không biết em gái đang mưu tính điều gì, nhắc nhở: “Nhưng em còn đi học mà.”

“Không phải còn có cuối tuần sao? Với lại, 4h20 em đã tan rồi.” Tang Trĩ nói, “Sau khi tan học em đến giúp anh nha, chắc cũng không xong sớm được đâu.”

Tang Diên: “Nhưng mà ngại quá, chắc chắn trước 4h20 anh đã chuyển xong rồi.”

Ý tứ cự tuyệt vô cùng rõ ràng.

Tang Trĩ nghiêng đầu nhìn hần, mấp máy môi nhưng không nói được gì.

Tang Vinh đột nhiên lên tiếng: “Đề em gái con giúp thì có sao? Cũng không phải chuyện gì xấu, có ảnh hưởng gì tới con đâu.”

Tang Diên bất đắc dĩ: “Không phải đâu, chỉ là nhiều đồ như thế, nó cũng có chuyển được đâu. Con còn sợ không may nó va đụng phải cái gì thì sao, con thì bận rộn thu dọn, nào có thêm sức mà quan tâm tới nó.”

Tang Vinh: “Vậy con để em gái con xem con dọn dẹp là được rồi.”

Tang Diên: “...”

Hần thờ hất ra, nhìn về phía Tang Trĩ, chậm rãi nói: “Được, tùy em”

Có được câu trả lời vừa ý, Tang Trĩ vui vẻ trở lại, hai mắt cong thành vầng trăng khuyết, cười tủm tỉm: “Cứ vậy đi. Đến lúc đó em sẽ tỉ mỉ quan sát anh.”

“...”

- - -

Thật ra đến ngay bản thân Tang Trĩ cũng không lý giải được tại sao mình lại có một loạt hành động như vừa rồi.

Cô không biết tại sao mình lại muốn dò xét xem Đoàn Gia Hứa có bạn gái hay chưa, cũng không biết tại sao mình lại nảy ra ý muốn giúp Tang Diên chuyển nhà. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Rất nhiều dấu hiệu đều chỉ tới một kết quả.

Nhưng Tang Trĩ không muốn thừa nhận.

Đơn giản chỉ vì đang nhớ một người.

Hay là, do cái tuổi mới lần đầu nếm hương vị của tình yêu, trong lòng không khống chế nổi mà nảy sinh những cảm giác lạ lẫm này, thứ cảm xúc mãnh liệt

đến lạ kỳ.

Muốn giải phóng tâm tình hiện tại.

Nhưng chỉ dám lên lên lút lút dần xuống tận đáy lòng.

Giấu ở một nơi không ai biết.

- - -

Hôm Tang Diên chuyển ký túc xá là thứ tư.

Chuông báo tan học vừa vang lên, Tang Trĩ ngay lập tức đeo cặp sách lên, chạy ra khỏi lớp, ngay cả tiếng chào hỏi cũng không có, làm Ân Thực Như chẳng biết làm sao.

Có lẽ bởi đây là khu nhà chính, dọc đường đi thấy người cũng nhiều hơn bình thường.

Tang Trĩ biết khu nhà chính của Đại học Nam Vu, khi về nhà thường xuyên đi qua. Và lại, do diện tích của trường Trung học Húc Nhật quá nhỏ, hội thao cách đây không lâu cũng tổ chức ở bãi tập khu nhà chính đó.

Bình thường ở trường có biểu diễn văn nghệ gì, cũng đều mượn bãi tập của Đại học Nam Vu.

Cho nên Trung học Húc Nhật mới bị người ta gọi đùa là “trường Trung học trực thuộc đại học Nam Vu”.

Tang Trĩ đi đến cổng trường đại học Nam Vu, dừng lại gọi điện thoại cho Tang Diên.

Nhưng Tang Diên lại hoàn toàn quên mất chuyện cô em gái quý hóa sẽ đến giúp, lúc nhận điện thoại còn hơi sững sốt: “Hà, mày đến thật hả?”

Tang Trĩ vô tội đáp: “Em đang đứng ở cổng rồi.”

“...” Tang Diên nói, “Ý mày là cổng chính?”

“Ừm.”

“Bây giờ anh mày không rảnh ra đón mày đâu. Bây giờ đi vào, rẽ phải, sau đó cứ đi thẳng, sẽ gặp một cái cầu thang, đi lên tầng 9, phòng 525.” Tang Diên bổ sung thêm một câu, “Nếu như cảm thấy bị lạc thì tự hỏi đường, hỏi ký túc xá 9 tầng của nam sinh ở đâu. Hiểu chưa?”

Tang Trĩ ngoan ngoãn đáp: “Hiểu rồi ạ.”

Tang Trĩ cúp điện thoại, đi theo Tang Diên hướng dẫn.

Ở Đại học Nam Vu có rất nhiều sinh viên là người bản địa.

Hôm nay cũng có không ít người nhà tới hỗ trợ, nên trên đường đi Tang Trĩ cũng gặp rất nhiều người không phải sinh viên, mặc đồng phục học sinh trung học như cô cũng có.

Đi được tầm 10 phút. Tang Trĩ thấy một cầu thang rất rộng, dưới sân còn đỗ mấy chiếc xe buýt và xe hơi loại nhỏ, chừa lại một con đường rộng khoảng 3m.

Cô nhìn xung quanh một vòng, đang định gọi điện thoại cho Tang Diên thì đột nhiên chú ý thấy xe của Tang Vinh đỗ ở cách đó không xa.

Tang Trĩ bỏ điện thoại xuống, đi lại gần.

Trên xe không có ai nhưng cốp sau xe lại đang mở, không biết là do quên hay còn nguyên nhân khác.

Bên trong ngoài một chồng sách, còn có một con thú bông rất xấu xí.

Nghĩ chẳng nào mình cũng đi lên, tiện thể đem theo hai thứ này luôn. Tang Trĩ chán chừ cầm lấy thú bông, định để lên trên chồng sách rồi ôm một lần cho dễ.

Cô còn chưa xong, tay chưa buông ra thì đột nhiên sau lưng có bóng râm phủ xuống, hình như có người đứng sau cô, chắn đi ánh sáng.

Tang Trĩ vô thức quay đầu lại, đập vào mắt là màu đen tuyền của chiếc áo ngắn tay. Ánh mắt di chuyển lên trên, lướt qua hàu kết của người đàn ông, hàm dưới, bờ môi, sau cùng là đôi diện với ánh mắt đang như cười mà không phải cười của anh.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt, ánh mắt dừng tại con thú bông trên tay cô mấy giây. Sau đó đột nhiên cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. Khóe môi anh hơi cong lên, trong giọng nói còn mang theo ý cười: “Ồ đâu lại chạy ra một tên trộm nhỏ thế này?”

Khoảng cách gần quá.

Mặt Tang Trĩ cứng ngắc, nhất thời không biết phải nói gì.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa chỉ vào tay cô, hất hất cằm “Lại còn chỉ trộm đồ của anh đây.”

Dùng mấy giây.

Anh chậm rãi hỏi: “Đề mắt tới anh đây rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Anh nghĩ hay đó

Bên tai gió thoảng qua phe phất. Theo làn gió, vương vấn mùi thuốc lá nhẹ nhẹ. Ánh nắng vàng ươm rắc trên người anh thứ ánh sáng kim sắc lung linh, khiến những đường nét nhu hòa của anh bớt đi mấy phần chói mắt, thêm vào mấy phần dịu dàng, trong trẻo.

Đã hai tháng không gặp, tóc anh ngắn đi đôi chút. Không biết có phải ảo giác của cô không, anh dường như cao thêm, còn lại nhìn chung không có gì thay đổi. Vẫn tính cách phóng túng, tùy tiện, vẫn nụ cười làm người khác lóa mắt, vẫn đôi mắt hoa đào câu hồn người.

Trái tim Tang Trĩ khẽ lạc nhịp. Cũng bởi vì những lời này, tâm tư giấu giếm thật sâu của cô có chút chột dạ. Phăng phất như cô thật sợ làm việc gì đó trái lương tâm, sự bất an lan ra khắp tứ chi, đến cả tay chân cũng không biết nên để như thế nào, sống lưng không tự chủ được thẳng tắp.

Nửa ngày, cô cầm con thú bông nhét vào tay anh, thấp giọng nói: “Em không biết là anh.” Tang Trĩ cúi đầu, có chút rúm người lại, bước ra bên ngoài.

Không thấy anh nói gì, cô liền chỉ vào cốp xe, đứng đắn giải thích: “Em tới giúp anh hai chuyên phòng, định xem còn gì không thì mang lên.”

Lại chờ mấy giây, anh vẫn không đáp lại.

Tang Trĩ chần chờ một lúc, lại bổ sung thêm: “Nếu biết con búp bê kia là của anh, em đã không cầm hộ.”

“...” Đoàn Gia Hứa mặt mày giật giật, đứng lên, nghi ngờ hỏi: “Nếu biết là của anh thì không cầm hộ?”

Tang Trĩ lập tức gật đầu: “Tuyệt đối không cầm.”

“Còn tuyệt đối không cầm?” Đoàn Gia Hứa thanh âm lười nhác, ngữ khí mang theo tia chỉ trích, “Nhóc con, em đúng là sói mắt trắng không có lương tâm”

“...”

Cầm thì nói người ta là kẻ trộm, không cầm thì nói là kẻ không có lương tâm. Người con trai này chính là lật mặt nhanh hơn lật sách.

Đoàn Gia Hứa lại nói: “Anh trai giúp em một việc không nhỏ đâu, đã quên rồi?”

Lời này vừa nói xong, bất mãn trong lòng Tang Trĩ lập tức xẹp xuống một nửa, ngập ngừng nói: “Nhớ kỹ.”

“Vậy mà cũng không đối xử với ông anh này tốt một chút? Keo kiệt!”

Tang Trĩ liếc mắt nhìn anh một cái, không lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa khẽ cười thâm, cũng không muốn đùa dai, đưa con gấu bông kia cho cô nói: “Thích thì cầm lấy chơi.”

Tang Trĩ tay phải giật giật. Đột nhiên, lại nhớ đến câu của anh: “Đề mắt đến anh đây rồi?”, cô phút chốc thu tay về, không có lá gan cầm lấy con thú bông.

“Không muốn?” Đoàn Gia Hứa thu tay lại, “vậy để anh ném đi.”

Tang Trĩ dừng lại một lúc, mới nhận lấy.

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: “Thích thì cứ cầm lấy, nhóc con này sao phải làm khó mình thế.”

Nghe thế, Tang Trĩ có chút bất mãn: “Anh vừa mới bảo em là kẻ trộm xong.”

“Anh đây chỉ muốn đùa với em một chút.” Đoàn Gia Hứa đem chồng sách trong xe rời ra ngoài, một tay khác đóng cốp xe lại, “Đi thôi, cùng lên lầu.”

Tang Trĩ đi theo anh, không nói chuyện.

Đoàn Gia Hứa nhìn điện thoại, sau đó hỏi: “Sao? Không vui rồi?”

Tang Trĩ vẫn yên lặng.

Đoàn Gia Hứa: “Cho em con gấu này coi như đền bù, được không?”

Tang Trĩ thẳng thắn nói: “Con thú bông này quá xấu.”

“Xấu sao?” Đoàn Gia Hứa nhún nhún lông mày, nghiêng đầu nói: “Cũng tạm mà.”

“Vì sao anh lại mua con thú bông này?”

“Không phải mua.” Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ, không quá để ý nói: “Cũng không nhớ tại sao có nó.”

Tang Trĩ đột nhiên minh bạch, hỏi: “Anh à, đây là người khác tặng anh sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm, hình như là thế.”

Tang Trĩ không hứng thú nói: “Vậy mà anh còn cho em.”

“Không thích?” Đoàn Gia Hứa đưa tay, “Vậy đưa đây.”

Tang Trĩ trầm mặc trả lại.

Đoàn Gia Hứa hỏi: “Túi sách có nặng không?”

Tang Trĩ: “Không nặng. Em xách được.”

Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Phải bê lên tận tầng 5 đó, có thể leo lên được không?”

“Đương nhiên là được. Em 13 tuổi, không phải 3 tuổi.” Tang Trĩ nhún mày, rất không vui việc anh chiếu cố cô như chiếu cố một đứa bé, “Mà chẳng lẽ nếu em không leo lên nổi, anh định cõng em lên?”

Đoàn Gia Hứa trên dưới nhìn cô một hồi, giật giật khóe môi: “Cũng không phải không được?”

Tang Trĩ: “Anh nghĩ hay đó.”

Đoàn Gia Hứa ngừng lại, đột nhiên cười ra tiếng: “Anh nghĩ hay đó?”

Tang Trĩ mấp máy môi: “Chẳng lẽ không phải?”

“Đi.” Đoàn Gia Hứa thỏa hiệp thừa nhận: “Anh nghĩ hay đó.”

Con thú bông bị anh đặt lên chồng sách, thể tích cũng không nhỏ, hình dáng lại có chút vụn vặt, nhìn qua phá lệ bắt mắt. Tang Trĩ đưa mắt nhìn vài lần, rất nhanh liền rũ mi xuống, thu tầm mắt lại.

Cầu thang bộ không nhỏ, nhưng người lên xuống nhiều. Sợ cô bị chen lấn, Đoàn Gia Hứa đi trước, để cô theo phía sau. Hai người yên lặng đi lên lầu 5.

Tang Trĩ thể lực không tốt, lúc này thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ lên, trán lấm tấm mồ hôi. Leo lên bậc thang cuối cùng, cô vịn tường, ngồi xổm xuống mặt đất, bộ dáng đồ thừa, nói: “Không được rồi, em phải nghỉ chút.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô 2s: “Được 1 tiếng nữa anh qua đón em.”

“...”

Tang Trĩ lập tức bám lấy đùi anh, ăn vạ: “Em chỉ nghỉ một chút, sao lại là 1 tiếng nữa.”

Đoàn Gia Hứa trêu chọc nói: “Nhóc con này, thể lực của em đúng là quá kém rồi.”

Tang Trĩ phản bác: “Rõ ràng là trường học của các anh hẹp hòi, ngay cả cầu thang máy cũng không chịu lắp.”

“Tổng cộng có 6 tầng, lắp thang máy làm gì.”

Tang Trĩ nói thầm: “Vậy cũng tại anh xui xẻo, có 6 tầng thì phòng anh ở tầng 5.”

“Được rồi, đứng lên đi.” Đoàn Gia Hứa lại nhìn điện thoại: “Ngồi nữa sẽ bị tê chân đó.”

Anh hình như đang có việc bận. Lần này Tang Trĩ ngoan ngoãn đứng lên.

Hai người theo hành lang đi vào. Tang Trĩ đi theo sau anh, tò mò nhìn bốn phía.

Rất nhanh đã tới phòng 525.

Cửa không khóa, Đoàn Gia Hứa trực tiếp đẩy cửa, đem sách để xuống cái bàn gần nhất.

Tang Trĩ chậm rãi đi vào, quay đầu nhìn lại, bất gặp anh mắt Tang Diên cũng đang nhìn cô.

Giường Tang Diên và Đoàn Gia Hứa đối diện nhau. Lúc này anh đang ngồi trên ghế, chân gác lên mặt bàn, nhàn tản uống nước: “Hào huynh đệ, vất vả rồi.”

Tư thái này, quả thật là muốn được ăn đòn.

Tang Trĩ bất mãn nói: “Hừ anh nói anh không rảnh xuống tiếp em.”

Tang Diên mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy a, vừa bận túi bụi dọn đồ, anh đây cũng mới được ngồi xuống nghỉ ngơi thôi.”

Nghe thấy có âm thanh khác, một nam sinh mập mạp thò đầu từ trên giường tầng hai xuống: “A, đây là em gái của Tang Diên đúng không?”

Tang Trĩ gật đầu: “Chào anh ạ.”

Một nam sinh khác từ ban công bước vào: “Mịa nó, đúng là em gái nhỏ đáng yêu.”

Tang Diên vận nấp bình, đem nước đưa cho hắn: “Đừng nói tục chửi bậy ở đây, ông ơi.”

Nam sinh kia nhanh nhẹn tiếp nhận cái chén: “Cậu đang dạy dỗ ai vậy, chính cậu ngày thường không phải là chúa...” đang nói chuyện, hắn như đột nhiên phản ứng kịp, cười hi hi nói: “A, anh đây nhanh mồm nhanh miệng. Em gái chớ học mấy cái này.”

Tang Trĩ yên lặng gật đầu.

Ánh mắt của cô liếc qua Đoàn Gia Hứa, sau đó rất nhanh rũ xuống.

Đoàn Gia Hứa thu dọn một chút đồ đạc trên bàn, rồi kéo ghế ngồi cạnh Tang Diên. Khóe miệng anh cong lên, học mấy bạn cùng phòng gọi cô, ngữ khí cà lơ, cà phất: “Em gái nhỏ, ngồi đây đi.”

Tang Trĩ nhỏ giọng đáp: “A.”

Sau đó Đoàn Gia Hứa đi vào nhà vệ sinh. Căn phòng kí túc nhỏ hẹp bỗng nháo thành một cái chợ. Tang Trĩ đại khái nắm tình hình: Anh trai to béo mập mạp trên giường trên tên gọi Tiền Phi, anh trai thô tục lúc này là Trần Tuấn Văn. Ai cũng dễ thân cận, thích buôn chuyện.

Quan hệ của Tang Diên và mọi người đại khái không tệ. Hắn ngồi chơi game, thi thoảng cùng bọn hắn tán phét vài câu.

Ba người trò chuyện một lúc, đột nhiên nảy ra ý định ra ngoài ăn đồ nướng, tiện thể dẫn Tang Trĩ đi cùng. Không bao lâu sau, Đoàn Gia Hứa từ nhà vệ sinh đi ra. Anh đã đổi bộ quần áo khác, trở về giường mình lấy túi đeo.

Trần Tuấn Văn nhìn anh, cười tí tøn nói: “Lão Hứa cũng đi đi. Chút nữa anh em ta ra ngoài ăn lẩu đó.”

“Tối nay?” Đoàn Gia Hứa lắc đầu: “Các ông đi đi, hôm nay tôi bận rồi.”

Tang Trĩ lập tức nhìn về phía anh.

Tiền Phi nói: “Ông bận gì! Chẳng lẽ đi tìm bạn gái. Tuyệt đối không được! Phòng chúng ta là một thể! Ông muốn đi tìm bạn gái? Trước tiên phải giúp người anh em huynh đệ này tìm đã.”

Trần Tuấn Văn cũng nhảy vào cuộc tranh cãi: “Không được, tìm giúp anh đây trước.”

Tiền Phi: “Tôi không có điều kiện gì cả, tính tình không quá chênh lệch là được.”

Trần Tuấn Văn: “Là nữ là được.”

Tiền Phi: “Nam cũng được.”

“...”

Tang Trĩ nhìn bọn hắn chăm chăm, đột nhiên nói ra một câu: “Các anh, không phải đang theo đuổi anh hai sao?”

Tang Diên: “...”

Trần Tuấn Văn hoảng sợ nhìn sang: “Em gái à, con có thể ăn vậy, lời không thể nói lung tung được đâu!”

Tiền Phi từ trên giường ngồi bật dậy, như có điều suy nghĩ nhìn Tang Diên, sờ sờ cằm nói: “Xem lại thì, A Diên xác thực là một thiếu niên anh tuấn, mi thanh mục tú.”

Huyệt thái dương Tang Diên giật giật vài cái, quát: “Hai cậu cút ra cho tôi.”

Đoàn Gia Hứa đứng một bên im lặng cười, sau đó đeo balo đen thông thả đi ra ngoài. “Tôi đi trước, mấy cậu cứ trò chuyện đi nhé.” Đi được một nửa, anh đột nhiên nhớ tới cái gì, dừng lại vuốt vuốt đầu Tang Trĩ: “Búp bê nhồi bông kia, thích thì cứ cầm về.”

Nói xong liền rời đi tức xá.

Trần Tuấn Văn thở dài: “Vậy anh em, chúng ta cũng đi ra ngoài đi.”

Tiền Phi: “Được, tôi cũng đói rồi.”

Tang Diên nhìn về phía Tang Trĩ: “Tiểu quý, em có muốn ăn lẩu không?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, lắc đầu: “Không, em muốn về nhà.”

“Muốn ăn cái khác à?” Tang Diên vặn lông mày, “Ăn xong anh đưa mày về.”

Tang Trĩ lại lắc đầu.

Tang Diên không có tính nhẫn nại, đứng dậy nói: “Nghĩ kĩ đi, anh mày đi vệ sinh đã.”

Tang Trĩ yên lặng đứng lên, đem cái ghế của Đoàn Gia Hứa kê lại vào chỗ của anh. Sau đó, cô lại chú ý đến con búp bê nhồi bông trên bàn anh, do dự cầm lên, có chút buồn bực.

Tiền Phi đi giày, vừa thấy hành động của Tang Trĩ, vô thức nói: “Cái đồ chơi này, Gia Hứa còn chưa ném đi à? Thanh niên đó có phải bị nghiện không?”

Nghe nói thế, Trần Tuấn Văn cũng nhìn qua: “Đây giống như là đồ trang trí trên giường A Hứa.”

Tiền Phi: “Lúc ngủ để con búp bê nhồi bông này bên cạnh, không phải càng đáng sợ hơn sao?”

Lực tay Tang Trĩ vuốt vuốt thú nhồi bông bất giác tăng lên, lấy hết dũng khí, ra vẻ tò mò hỏi: “Đây là quà bạn gái anh ấy tặng sao à?”

Trần Tuấn Văn lập tức nói: “Bạn gái gì, tên đó làm gì có thời gian mà quen bạn gái.”

Tiền Phi: “Đúng vậy, lúc nào chả bận bịu, cây bừa như trâu.”

Trần Tuấn Văn: “Vì sao anh đây mãi chưa có bạn gái chứ?”

“Còn có thể tại sao? Bởi ông xấu ma chê quỷ hờn chứ sao.” Tiền Phi nhìn Tang Trĩ ôm con thú nhồi bông nghi nghi: “À cái đồ chơi quái gở này hình như là phần thưởng Đoàn Gia Hứa nhận được khi tham gia tranh tài gì đó.”

Trần Tuấn Văn: “Đúng rồi, hình như là thi học kì.”

Nghe vậy, lực đạo trên tay Tang Trĩ mới thoáng buông lỏng, nhẹ nhàng thở hắt ra.

Trong kí túc xá nhà vệ sinh có hai gian. Có thể bởi vì Tang Trĩ ở đây, Trần Tuấn Văn và Tiền Phi không ở trong phòng thay quần áo, cầm trang phục sang gian nhà tắm để thay đồ.

Tang Trĩ nhìn chăm chăm thú nhồi bông, yên lặng kéo túi sách nhét vào. Nhưng con thú bông này quá to, cô chỉ có thể nhét vào được một nửa, đành phải đổ toàn bộ đồ trong túi lên mặt bàn Đoàn Gia Hứa. Đổ hết đồ ra, vừa vận dụng vừa thú nhồi bông.

Tang Trĩ kéo khóa. 15p sau Tang Diên cùng hai người kia từ nhà vệ sinh đi ra.

Lần này Tang Trĩ thực sự có cảm giác của một đạo tặc. Thấy Tang Diên đi ra, cô lập tức ra vẻ bình thản đi về phía hắn.

Tang Diên giật khăn lau lau tay: “Đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Tang Trĩ: “Em về nhà ăn.”

Tang Diên gật đầu: “Được, anh đưa mày ra trạm xe.”

10h tối.

Đoàn Gia Hứa trở về kí túc xá. Trần Tuấn Văn cùng Tiền Phi ngồi máy tính chơi game, miệng hô chém dọa giết tung trời. Tang Diên nằm trên giường không nhúc nhích. Nghe thấy tiếng người bước vào, hấn trở mình, buồn ngủ ngãng đầu: “Này, Đoàn Gia Hứa, về rồi?”

Đoàn Gia Hứa để túi sách đặt lên bàn: “Làm sao?”

“Em gái tôi vừa gọi.” Tang Diên đưa di động cho anh, “Nói ông làm roi cái gì của nó, tôi hỏi cái gì, nó không nói, ông gọi lại xem”

Đoàn Gia Hứa mở tủ quần áo, không tìm thấy áo: “Ông nhảy lại cho em ấy hộ tôi đi.”

Tang Diên buồn ngủ muốn chết, bò dậy tìm số của Tang Trĩ, nhấn gọi, rồi đưa di động cho Đoàn Gia Hứa. Đoàn Gia Hứa tiếp lấy, đưa di động áp sát vào tai, đi đến ban công thu quần áo.

Đầu dây bên kia, có tiếng thiếu nữ trong vắt vang lên: “Anh hai?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: “Nhóc con, anh làm roi gì của em?”

“...” Tang Trĩ an tĩnh một chút, rất nhanh chợt dạ nói: “Không phải roi đồ ở chỗ em, mà là đồ của em roi ở chỗ anh.”

“Thứ gì?”

Tang Trĩ đoàng hoàng nói: “Sách vở học.”

Đoàn Gia Hứa không để ý lắm: “Sáng mai anh đem qua cho.”

“Nhưng giờ em không có sách vở để làm bài...”

“...”

Động tác thu quần áo của Đoàn Gia Hứa dừng lại, trầm mặc mấy giây, sau đó đột nhiên hiểu ra ý đồ của cô.

“Em muốn anh giúp em làm bài tập?”

Tựa hồ cảm thấy yêu cầu này rất có tính gây sự, Tang Trĩ khó khăn giải thích: “Thật ra em cũng có thể tự làm được. Nhưng là, bên trong có một bài tập giới hạn 500 từ, mà sáng mai lấy xong vở, đến trường em làm cũng không kịp.”

“...”

Đoàn Gia Hứa khuôn mặt tươi cười mang theo vẻ bất lực vì cô bé hoang đường này: “Em sao không tìm anh trai của em giúp.”

Tang Trĩ: “Anh ấy sẽ không giúp em đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy sao em nghĩ anh sẽ giúp em?”

Lời này vừa nói xong, cả hai cùng trầm mặc.

Qua thật lâu, Tang Trĩ thanh âm có chút nghẹn ngào, buồn buồn nói: “Anh chỉ cần giúp em viết một đoạn thôi... Thầy giáo ngữ văn rất dữ, em làm gì cũng không dám quên bài của thầy ngữ văn, thật sự là không còn cách nào mà...”

“...”

“Sao em lại khóc thế.” Đoàn Gia Hứa có vẻ không vui nói: “Nhóc con, thế này đi. Mai em dậy sớm đến trường. Anh cũng dậy sớm mang sách vở đến cho em, được không?”

Cô thút tha thút thít khóc lên: “Không được.”

Đoàn Gia Hứa hỏi: “Vì sao không được?”

“Em dậy không nổi... huhu...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Rất câu hồn

Không biết lúc này là cảm thấy hoảng thực sự, hay do lời nói của anh, Tang Trĩ không đủ bình tĩnh nói nốt câu, liền nấc lên nghẹn ngào.

Mà trong phòng kí túc xá lúc này, Tiền Phi nặng nề gõ xuống bàn phím mấy cái, sau đó hét lớn: “ĐMMMM, hỗ trợ ngu xuẩn vler.”

Lập tức Tang Diên đá thẳng cái gối ở đầu giường vào đầu Tiền Phi quát: “Nếu không yên tĩnh chút, tôi đánh ông thành đầu heo đó.”

“Tang Diên! Đang thời điểm nước sôi lửa bỏng nha!” Tiền Phi hét lớn, “Con mẹ nó! Ông không được ngủ, cùng _”

Hai đầu oanh tạc.

Đoàn Gia Hứa nhếch môi, cười, quay lại đóng cửa sổ ban công. Anh tựa ở lan can, cánh tay khoác lên thành lan can. Đôi mắt nhìn xuống những ngọn đèn sáng lấp lánh phía dưới sân ký túc xá, anh liềm liềm cảm xúc, chậm rãi nói: “Nhóc con, mấy giờ em mới đi học.”

Tang Trĩ vẫn còn đang nghẹn ngào, cố nén giọng ngân ngát trả lời: “7h40p.”

“7h dậy?”

“Ừm.”

“Ngày mai sáu giờ dậy được không?”

Lần này Tang Trĩ không đáp

Đoàn Gia Hứa cũng không thèm để ý, cân nhắc ngôn từ, muốn khuyên nhủ đạo lý với cô một chút: “Nhóc con, đây là nhiệm vụ thầy giáo giao cho em, là chuyện của mình em. Em không mang vớ về nhà, có thể thẳng thắn nói với thầy, sau đó xin thầy tha lỗi, sau đó bổ sung sau. Em không thể qua quýt bằng cách nhờ người khác làm hộ được.”

Đầu kia điện thoại, tiểu cô nương sứt sứt mũi, sau đó buồn buồn ừ một tiếng.

Hai tháng không gặp, lần ngày ngược lại có vẻ dễ bảo hơn.

Đoàn Gia Hứa thoáng nhẹ nhàng thở ra: “Cho nên ngày mai 6h dậy. Có thể hay không?”

Lần này cô trầm mặc mấy giây, sau đó không tự tin đáp ứng: “Có thể...”

“Vậy ngày mai _” Đoàn Gia Hứa trong lòng tính toán một chút thời gian, “Ngày mai 6h40p, anh chờ em ở trạm xe bus, giúp em viết bài, được không?”

Tang Trĩ dạ một tiếng.

Đoàn Gia Hứa: “Đừng khóc, trước hết nghĩ bài tập kia nên viết thế nào, sau đó rửa mặt, đi ngủ.”

Tang Trĩ thanh âm còn mang theo giọng mũi, khàn khàn, nghẹn ngào đáp: “Được.”

Lời này nói rất nhanh, đột nhiên Tang Trĩ đột ngột nhỏ giọng thỉnh cầu: “Anh à, chuyện này, anh có thể đừng nói với anh trai em được không?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Quên vở bài tập cũng không dám nói cho anh hai của em!”

“Không phải.” Tang Trĩ không biết giải thích thế nào, miễn cưỡng chột một câu: “Dù sao cũng đừng nói cho anh ấy.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa không biết mình lấy ở đâu ra nhiều kiên nhẫn như vậy, khẽ nhắc nhở: “Ngày mai đúng 6h phải rời giường, nhớ chưa, đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại nhắc em.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn nói: “Đã biết.”

Đoàn Gia Hứa: “Đi ngủ đi.”

Nghe thấy âm thanh cúp máy từ máy bên kia, Đoàn Gia Hứa mới bỏ điện thoại xuống.

Màn hình điện thoại đã tối thui nhưng điện thoại Tang Diên xưa nay không để mặt mã. Anh bật sáng màn hình, tìm cuộc trò chuyện gần nhất trong hộp

thư thoại, quét mắt thấy số liên lạc của Tang Trĩ, sau đó trở về màn hình chờ.

Anh đem quần áo thu vào, trở lại phòng ký túc xá.

Căn phòng nhỏ hẹp càng thêm náo loạn. Tang Diên đã từ trên giường bước xuống, lúc này đang đứng bên cạnh Tiền Phi, thì thoảng lại toang toác mắng: “Thao tác dở hơi gì thế.” Nhìn qua biểu hiện chỉ thấy một sự gọi đòn.

Đoàn Gia Hứa đưa điện thoại trả lại anh. Tang Diên miễn cưỡng nói: “Thế rốt cuộc roi gì thế?”

Đoàn Gia Hứa thuận miệng nói: “Chỉ là một món đồ chơi nhỏ, thôi kệ em ấy đi.”

Tang Diên gật đầu, không hỏi lại.

Đoàn Gia Hứa vào nhà vệ sinh tắm rửa. Lúc đi ra, đã đến thời gian tắt đèn. Anh dùng khăn bông xoa xoa tóc, đi đến bên bàn, mở đèn bàn ra. Quét mắt một vòng, không thấy vở bài tập của Tang Trĩ.

Anh nghiêng đầu, nhìn vào túi sách của mình, nhấc lên. Quả nhiên phía dưới có mấy quyển sách cùng một quyển bài tập màu lam nhạt.

Đoàn Gia Hứa giật giật khoe môi, đem đồng sách vở đẩy sang một bên, cầm quyển sách chuyên ngành lên. Sau đó khởi động máy tính, mở tập văn kiện dưới học bàn ra, tiếp tục chuẩn bị hai ngày nữa lên bục giảng thuyết trình.

Căn phòng dần yên tĩnh, thanh âm nô đùa trong các phòng dần nhỏ lại. Mãn đêm càng ngày càng dày, sự tĩnh lặng bao phủ vạn vật. Trong kí túc xá chỉ còn một chiếc đèn sáng rõ, máy tính trong phòng 525 hai giờ sáng mới tắt. Đoàn Gia Hứa đóng máy tính, sắp xếp lại đồ đạc, sách vở trên mặt bàn.

Đột nhiên anh chú ý tới cuốn vở của Tang Trĩ để trên bàn. Anh giương mắt nhìn chút, đem khăn ướt lau qua lau lại trên mặt cho tỉnh táo, thuận tay rút cuốn vở ra.

Anh tiện tay lật giờ vài tờ. Vừa đúng lúc dừng lại ở một trang. Đoàn Gia Hứa thoảng một tia hào hứng. Anh hoàn toàn không có chút ý thức tôn trọng sự riêng tư của vị tiểu bằng hữu nào đó, dù đã buồn ngủ díp mắt, vẫn hứng trí nhìn lướt qua.

Tiêu đề là: “Một con chó lang thang”

Thứ tư, ngày 24, tháng 06, năm 2009.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, bầu trời âm u, như trực trào muốn đổ mưa. Tôi không mang dù, xuống xe liền vội vã về nhà, một đường phi nước đại về khu chung cư. Đi ngang qua một bụi cỏ ven đường, tôi đột nhiên thấy một chú chó hoang, toàn thân đen tuyền.

Thấy cảnh này, tôi đột nhiên dừng lại, tâm tình bỗng chốc xầm xỉ như như thời tiết ngày hôm nay. Nhìn con cún hoang, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút thương tâm, nhịn không được quay lại nói chuyện với nó.

Nhìn thấy nó, tôi liền nghĩ đến anh hai tôi. Bởi vì dáng dấp của chú chó hoang này cùng anh trai tôi như cùng một khuôn đúc ra. Phảng phất tựa như anh trai tôi hồi còn nhỏ.

...

...

Đoàn Gia Hứa: “...”

Ánh mắt của anh dừng thật lâu. Một tia mệt mỏi ra rồi trong mắt lập tức tan đi, nụ cười bỗng nở rộ trên miệng anh. Trong phòng an tĩnh, một tiếng vang nhỏ cũng không có, cơ hồ chỉ có âm thanh cười khúc khích của anh.

Đoàn Gia Hứa cười chán mới khép vở lại, đi đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc đi ra, anh lại chú ý đến cuốn vở bài tập. Mắt Đoàn Gia Hứa thoảng suy tư, nhớ đến câu Tang Trĩ nói: “Em không dậy nổi.”, anh dừng lại mấy giây, vẫn là ngồi xuống. Lấy một quyển vở mới, xé ra một trang.

Sáng hôm sau.

Tang Trĩ vùng vẫy nửa ngày, một bên nghe tiếng chuông đồng hồ báo thức liên tiếp, vang lên bên tai, trong đầu dùng hết sức mạnh ý chí tích lũy suốt 13 năm qua cố gắng ra lệnh cho mí mắt mở ra. Cuối cùng nghe thấy tiếng chuông đồng hồ cùng tiếng chuông điện thoại gọi đến cùng réo vang. Tang Trĩ vẫn là cố gắng an phận ngồi dậy.

Cô rất không vui bậm bịch đạp chân ra, xuống giường đi rửa mặt.

Lê Bình đã thức dậy từ sớm, đang nấu cháo. Nghe được tiếng mở cửa, còn tưởng ba ba Tang Vinh hôm nay trở trời dậy sớm, cũng không nói gì. Lúc đi ra khỏi phòng bếp, thất một khuôn mặt trẻ con buồn ngủ, hai mắt díp lại, ngồi trước bàn ăn đợi bữa sáng, bà từng sờ: “Chỉ Chi? Sao hôm nay con dậy sớm vậy?”

Tang Trĩ xoa xoa mắt: “Con quên vở bài tập ở trường, đi sớm một chút để bỏ sung bài.”

Loại chuyện này cơ bản chưa từng xảy ra, Lê Bình cũng không có khiển trách cô, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vậy để ba đưa con đến trường nhé? Lên xe con có thể ngủ thêm một giấc.”

“Thôi ạ.” Nhớ tới hôm qua Đoàn Gia Hứa hẹn gặp cô ở trạm xe bus, Tang Trĩ hàm hồ nói: “Con hẹn bạn cùng lớp rồi ạ.”

Lê Bình cũng không hỏi nhiều, vào phòng bếp lấy cho cô một chén cháo.

Ăn xong điềm tâm, Tang Trĩ vác balo lên, vội vã chạy ra cửa. Chờ ở trạm xe mấy phút, cô lên chuyến xe bus sớm nhất, tìm chỗ ngồi xuống.

Theo thời gian rút ngắn dần, Tang Trĩ bỗng cảm thấy bối rối hơn, không hiểu cái cảm giác khẩn trương này là gì, cứ không ngừng nổi lên trong lòng.

Càng gần chỗ hẹn, Tang Trĩ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Từ nhà cô đến trường không tính là xa, ngồi xe bus ước chừng 10p. Nghe loa báo đến trạm xe cần xuống, Tang Trĩ đi theo dòng người xuống trạm, trái tim đập liên hồi như là sắp bắn ra khỏi lồng ngực.

Cũng không biết tại sao lại khẩn trương đến vậy?

Tang Trĩ nắm chặt quai đeo của balo, hướng bốn phía nhìn quanh.

Không thấy ai. Sợ anh đứng quanh trạm xe, không thấy cô, Tang Trĩ còn cẩn thận đi xung quanh tìm.

Vẫn không thấy. Tang Trĩ lấy điện thoại ra, phát hiện mới 6h30p. Không biết số của Đoàn Gia Hứa nên cô cũng không thể gọi cho anh, chỉ có thể chờ. Cô có chút buồn bực, ngồi trên dãy ghế chờ của trạm xe.

Qua hai phút, điện thoại của Tang Trĩ đổ chuông. Điện thoại hiển thị số lạ. Tang Trĩ ấn nghe.

Đầu bên kia quả nhiên là giọng của Đoàn Gia Hứa. Thanh âm của anh truyền đến, lộ ra chút từ tính, trầm thấp êm tai: “Nhóc con, đã tỉnh chưa?”

Đã đến tận nơi chờ rồi còn hỏi tỉnh chưa?

Tang Trĩ im lặng, chậm rãi đã lời: “Tỉnh rồi.”

Nghĩ nghĩ, cô cũng hỏi: “Có phải anh còn chưa dậy?”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa cười nhẹ: “Anh chưa tỉnh làm sao gọi điện thoại cho em được?”

“Vậy sao em vẫn chưa thấy anh?”

“Khả năng bởi vì anh còn chưa ra ngoài?”

Lời này 10 phần phù hợp với suy đoán của Tang Trĩ. Cô cũng không kinh ngạc, chỉ là không vui đá đá viên đá trước mặt, khuôn mặt căng ra: “Anh, nếu anh đến trễ, về sau bạn gái anh sẽ có dáng vóc giống anh.”

Nghĩ nghĩ cảm thấy lực uy hiếp không đủ, bèn bổ sung: “Hình thể giống Transformers đô con, lực lưỡng.”

Vừa mới nói xong, bỗng có vật gì ảm ảm dán vào gương mặt Tang Trĩ. Tang Trĩ giật nảy mình, vô thức quay đầu.

Đoàn Gia Hứa tựa vào cột, một tay cầm một bình sữa bò ảm. Anh hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi vân đỏ, nhan sắc lạnh nhạt, nhìn tùy tiện mà kiêu ngạo. Anh nhìn chằm chằm Tang Trĩ, màu nâu nhạt trong đôi con ngươi vì ánh nắng ban mai dịu dàng hôn lên mà trở nên sáng như mã não.

Anh đứng thẳng, buồn cười nói: “Giống như?”

“...”

“Transformers”

“...”

“Chỉ có thể?”

“...”

“Nhóc con” Đoàn Gia Hứa tựa tiểu phi tiểu cười nói: “Em đúng là một con nhóc không có lương tâm.”

Không nghĩ tới anh liền tới ngay. Ở trước mặt anh, Tang Trĩ có chút chột dạ, cúi đầu không dám nhìn anh, cũng không dám lên tiếng.

Qua hai giây.

“Bắt quá” Đoàn Gia Hứa đuôi mắt thoáng giương lên, đem chai sữa bò trong tay nhét vào tay cô, như có điều suy nghĩ: “Nghe em vừa nói như vậy, kết hợp này...”

“...”

“Hình như rất hấp dẫn nha.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bông hoa nhỏ

Giọng điệu của anh nhàn nhạt, hơi mang theo ý trêu đùa.

Tang Trĩ không nghe ra ý trêu chọc của anh, còn tưởng là anh đang nói thật. Tay cô khẽ vuốt theo cốc sữa, tò mò đã hiểu rõ, hỏi anh: “Anh à, có phải anh chưa xem hai bộ phim này không?”

Đoàn Gia Hứa hơi cong khóe môi: “Có xem Transformer.”

Quả nhiên là thế.

Quả nhiên bởi vì không biết nên mới nói như vậy.

Biết được cái mà anh không biết, Tang Trĩ thấy cũng có chút gì đó đáng để kiêu ngạo. Cô đứng lên, định giải thích cho anh: “Nữ Hoa không phải tên phim, mà là vai phụ trong một bộ phim Hồng Kông, tên là...”

Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại, nhất thời không thể nhớ ra tên của bộ phim là gì, “Là... là...”

Chờ mãi không thấy cô nói tiếp, Đoàn Gia Hứa nhìn chằm chằm bộ dạng vất óc suy nghĩ của cô, không nhịn được nữa mà cười thành tiếng: “Cái tên Nữ Hoa này nghe cũng êm tai đấy.”

Tang Trĩ còn chưa nghĩ ra nên không phản ứng gì với câu nói của anh.

Cũng không để ý cô ngớ lơ mình, Đoàn Gia Hứa nói thêm: “Hắn là một cô gái rất xinh đẹp nhỉ?”

Lần này Tang Trĩ không thể giả bộ như không nghe thấy, ngẩng đầu định phản bác. Sau một lúc, anh nghiêng ngẫm bộ dạng nhăn nhó này của cô liền bồi thêm: “Giống như Tang Trĩ ấy nhỉ?”

Tang Trĩ: “...”

Tang Trĩ không tin được vào tai mình, không dám tin những lời mình vừa nghe được.

Anh nói, bộ dạng của cô giống Nữ Hoa.

Sét – đánh – giữa – trời – quang! Đoàng!

Ngay sau đó, anh rút điện thoại từ trong túi ra, xem giờ. Anh nhìn xung quanh một lượt, cách đó không xa có một cửa hàng giá rẻ, “Đi vào đó ngồi viết nhé!”

Tang Trĩ vẫn đang chết trân tại chỗ, không lên tiếng trả lời anh.

Đoàn Gia Hứa quay đầu lại, âm cuối hơi kéo dài: “Hửm? Sao Tiểu Nữ Hoa không nói gì?”

“...”

Lại – còn – Tiểu – Nữ – Hoa!

Trời – đất – quay – cuồng! Sấm sét! Đùng đoàng!

Tang Trĩ không biết là anh đang khen cô hay đang châm chọc cô. Cô vô cùng bất bình, ngữ khí không vui đáp lại: “Anh đừng gọi em như thế nữa, bộ dạng Như Hoa chẳng xinh đẹp chút nào.”

“Vậy sao?” Đoàn Gia Hứa nhún mày, “Nghe có vẻ đẹp mà.”

Nghe vậy Tang Trĩ ngẩng đầu lên nhìn anh chăm chăm. Nhìn nét mặt anh, cô đột nhiên phát hiện ra có chỗ không đúng. Lại nhớ đến phản ứng ban đầu của anh khi nghe đến tên “Như Hoa”, rõ ràng là khác xa đáng về giả bộ ngốc nghếch của bây giờ.

Trong nháy mắt Tang Trĩ hiểu ra, anh đang châm chọc mình.

Đoàn Gia Hứa cười hai tiếng, chậm rãi bước đi.

Cửa hàng này cũng không nhỏ, ngoại trừ buôn bán các vật phẩm thông thường, bên cạnh quầy thu ngân còn có một cái máy cung cấp đồ ăn sẵn như xúc xích và mì. Trước tủ lạnh có hai cái bàn trống.

Tang Trĩ ngồi vào chỗ ở giữa.

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống đối diện cô, lấy vở bài tập của cô từ trong balo ra:

“Em viết đi.”

Tang Trĩ nhận lấy, mở bài tập ra.

Cửa hàng chìm trong yên lặng.

Nhân viên của hàng đứng trong quầy thu ngân nghịch điện thoại cũng không gây ra tiếng động quá lớn. Mùi cá và trứng từ máy bán thực phẩm tỏa ra đậm vô cùng, chiếm lấy toàn bộ không gian.

Đoàn Gia Hứa nâng má nhìn cô: “Nhóc con, em muốn ăn gì không?”

Tang Trĩ lấy bút ra, cũng không quá để ý đến anh.

Đoàn Gia Hứa hỏi lại: “Có muốn ăn gì không?”

Tang Trĩ lắc đầu.

“Vậy anh đi mua đồ ăn sáng đây.”

Tang Trĩ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa đứng dậy, đi về phía quầy thu ngân.

Tang Trĩ đã viết xong ngày tháng lên trang giấy, ánh mắt lặng lẽ dõi theo bóng Đoàn Gia Hứa.

Lúc này, anh đang đứng trước máy bán thực phẩm, ánh đèn trong cửa hàng vừa phải, quang mắt anh hơi xanh tím, chắc là do thức khuya lâu ngày, nhưng tinh thần lại rất tốt. Khi nhìn vật gì, đôi mắt kia cũng không giấu được vẻ lơ đãng, thờ ơ, ẩn sau bộ dáng vừa chuyên chú lại vừa ôn hòa.

Nhưng nụ cười lại cứ luôn bông đùa như thế!

Đây có phải là người đàn ông nhã nhặn vừa bại hoại trong tiểu thuyết hay miêu tả hay không?

Không lâu sau, Đoàn Gia Hứa đã cầm sandwich quay về chỗ.

Tang Trĩ hạ tầm mắt, giả bộ đang suy nghĩ.

Đoàn Gia Hứa lấy từ trong balo ra một chai nước, còn có cả một quyển sách chuyên ngành. Sau đó, anh xé vỏ bọc ngoài, lười biếng cắn sandwich. Tướng ăn của anh rất tốt, không hề phát ra âm thanh nào, tuy nhìn có vẻ từ tốn nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Rất nhanh đã giải quyết xong miếng sandwich.

Tang Trĩ vẫn lè mề chưa động bút, tâm tư cô lúc này chẳng thể nào chú tâm vào việc cần làm, cứ không tự chủ được mà để ý tới anh.

Trước đó anh trai cô có nói sau khi bọn họ thi xong mới rời khỏi giáo khu.

Vậy chắc là bây giờ được nghỉ rồi.

Nghe ba mẹ nói, vì còn một kỳ học ngắn nữa nên anh hai tạm thời chưa về nhà.

Anh có thể không?

Phát hiện ra Tang Trĩ đang thất thần, Đoàn Gia Hứa gõ nhẹ xuống mặt bàn: “Làm bài đi.”

Mặt bàn hình tròn, diện tích không quá lớn, sách vở của hai người đê lên nhau. Đoàn Gia Hứa nhìn thoáng qua, dứt khoát gấp quyển giáo trình lại, nhường lại hết chỗ cho cô.

Qua thật lâu.

Đoàn Gia Hứa nhìn thấy bình sữa trên bàn còn chưa mở nắp, lên tiếng hỏi: “Em không uống sữa à?”

Nghe vậy, Tang Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn bình sữa rồi lại nhìn anh, sau đó không nói gì nhét bình sữa vào cặp.

Nhìn động tác của cô, Đoàn Gia Hứa buồn cười hỏi: “Làm như anh muốn cướp của em ấy!”

Tang Trĩ không nói gì.

Đoàn Gia Hứa nửa đùa nửa thật: “Không muốn cho anh uống à?”

Tang Trĩ quay đầu, cánh giắc kéo khóa cặp sách.

“Sao nhóc con nhà em tính khí lại lớn thế!” Đoàn Gia Hứa ngồi một tư thế lười nhác, trên mặt là vẻ ngả ngón như có như không thường trực, “Anh chỉ đùa với em một chút thôi mà, sao lại một mực không thèm nói chuyện rồi?”

Lần này đến mí mắt Tang Trĩ cũng không thèm nhúc nhích.

Đoàn Gia Hứa cũng không quá để ý, chỉ nhỏ giọng nói: “Cô nhóc vô lương tâm.”

Tang Trĩ nhin không được cứng nhắc đáp lại: “Em muốn tập trung làm bài.”

Đoàn Gia Hứa nhìn xuống bài tập của cô, đã viết được hơn nửa trang, anh thờ dãi: “Được rồi, em viết đi.”

Nói được câu đầu tiên, mấy câu sau liền dễ dàng. Tang Trĩ không đơn phương chiến tranh lạnh với anh như vừa rồi nữa, thấy bài tập đã sắp hoàn thành, Tang Trĩ giả bộ lơ đãng hỏi: “Anh chưa được nghỉ à?”

“Chưa nghỉ.”

“A, nhà anh cũng ở đây à?”

“Không phải?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ, suy đoán nói: “Vậy sau khi học xong anh, anh về nhà nghỉ hè à?”

“Cũng không. Sao tự nhiên em lại hiểu kỳ chuyện của anh thế?” Đoàn Gia Hứa nhìn lướt qua bài tập, thân nhiên nói: “Làm xong nhanh đi, xong còn đi học.”

“...Ừm”

7h15 – Tang Trĩ hoàn thành bài tập.

Cô thu dọn sách vở, cho vào cặp sách sau lưng, cùng Đoàn Gia Hứa đi ra khỏi cửa hàng.

Thấy cũng còn sớm, Đoàn Gia Hứa đưa cô đến tận trường luôn.

Không biết có phải không muốn đi học hay không mà Tang Trĩ cứ chần chừ. Cô ỉu xiu nói một tiếng hẹn gặp lại với anh, rồi chậm rãi quay người đi vào trường.

Không lâu sau, dường như nhớ ra gì đó, Đoàn Gia Hứa gọi cô lại, lấy từ trong túi ra một mảnh giấy gấp, đưa cho cô: “Đúng rồi. Nhóc con, anh quên chưa nói với em”

Tang Trĩ lúng túng nhận lấy: “Cái này...?”

“Anh đọc trộm sổ ghi chép của em.” Hình như anh đang cố làm ra vẻ áy náy, nhưng Tang Trĩ lại không thấy tí ti nào. Rồi Đoàn Gia Hứa chỉ vào mảnh giấy trên tay cô, điều chỉnh giọng nói phù hợp: “Cho nên anh viết cho em một ngày, coi như đền bù đắp.”

Vì vẫn còn sớm, phòng học trống hơn nửa.

Còn hai mươi phút nữa mới vào học, bạn cùng lớp lần lượt đến. Tang Trĩ ngồi vào chỗ của mình, lục đồ trong cặp sách.

Cho đến khi lòi hết sách vở ra rồi cô mới ngừng lại, tìm lại trong túi.

Lấy tờ giấy Đoàn Gia Hứa vừa mới đưa cho cô ra.

Trải phẳng ra.

Quả nhiên là một trang trong sổ ghi chép, tựa hồ còn cố tình bắt chước nét bút của cô.

Nét chữ vuông vắn, cứng cáp, ngay ngắn.

Đề mục là “Chuyện ký túc giúp anh trai”. Nội dung vô cùng nghiêm túc, tỉ mỉ ghi lại câu chuyện ngày hôm qua. Cô lật ngược lại, mặt sau còn có một hàng chữ rất lớn: Không thể dùng.

Tang Trĩ không thể tưởng tượng ra nổi tình cảnh lúc ấy.

Chắc lúc đó trời cũng đã tối, ánh đèn xung quanh không còn sáng rõ. Anh ngồi trước bàn học, ít khi gặp được đề khó như vậy, đầu đầu viết ra mấy dòng này.

Có lẽ là như vậy.

Dường như hô hấp và nhịp tim của cô bắt đầu tăng nhanh.

Rồi tưởng như nếm được vị đường trong không khí.

Đầu óc Tang Trĩ trống rỗng, cô cẩn thận đọc lại một lần, khóe miệng không nhịn được nữa nhếch lên, gấp tờ giấy lại, nhét chung vào ngăn để tranh của mình.

Vừa lúc Ân Thực Như đến, đi vào từ cửa sau, lên tiếng chào Tang Trĩ. Đi qua mấy bước mới quay đầu lại hỏi: “Ày, hôm nay sao trông cậu có vẻ vui nhỉ?”

Nghe vậy, Tang Trĩ hơi giật mình, miễn cưỡng thu lại nụ cười trên mặt.

“Không có gì đâu, chỉ là đột nhiên nhớ tới một chuyện cười thôi.”

Ân Thực Như cũng không hỏi nhiều. Ánh mắt cô quét qua một lượt, chú ý tới bình sữa trên bàn Tang Trĩ, buồn bực nói: “Cậu bị dị ứng sữa cơ mà. Sao lại còn mua?”

Tang Trĩ im lặng mấy giây, bỏ sữa vào trong ngăn bàn: “Tớ không cẩn thận lấy nhầm.”

- - -

Sau khi về nhà, Tang Trĩ bỏ bình sữa vào trong tủ lạnh. Lại sợ bị Lê Bình nhìn thấy, cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn giấu trong hòm bảo vật của mình, thỉnh thoảng nhớ tới lại lấy ra xem.

Cứ ngày lại ngày trôi qua.

Khoảng cách bây giờ rất gần. Sau khi tan học, Tang Trĩ chỉ cần đi bộ năm phút là có thể tới được chỗ anh. Thậm chí còn có thể giả bộ tới tìm Tang Diên để đi gặp cái người mà lúc nào cũng nghĩ tới kia.

Nhưng cô không có cái lá gan ấy.

Luôn cảm thấy như vậy không thích hợp cho lắm.

Cô lo lắng, sợ bản thân mình không giấu được.

Đó chỉ là tâm tư nhỏ của riêng mình.

Nửa tháng cứ như vậy trôi qua.

Ngày đầu tiên được nghỉ hè, lúc Tang Trĩ lấy bình sữa ra bị mẹ nhìn thấy. Nhưng chỉ coi là Tang Trĩ muốn uống. Lê Bình uyển chuyển nói rất nhiều lời với cô.

Sau khi nói xong, vẫn lo Tang Trĩ sẽ uống nên định thu của cô.

Tang Trĩ chỉ có thể đổ hết sữa trong bình đi, mang bình đi rửa sạch sẽ rồi để khô. Thỉnh thoảng cô lại bỏ sao mình gấp vào đó, ngày này qua ngày khác.

Sau cùng, tờ giấy Đoàn Gia Hứa viết hôm ấy cũng bỏ vào trong.

Từ chiếc mầm nhỏ bé non nớt ban đầu, dần dần lớn lên, trở thành một cây đại thụ.

Cô bắt đầu ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Ngày nào cũng hi vọng.

Mong thời gian có thể trôi nhanh một chút.

Mong mình mau chóng lớn lên.

- - -

Đầu tháng tám, vì Tang Vinh và Lê Bình phải đi tham dự hôn lễ của một người bạn ở thành phố khác, trong nhà chỉ còn lại hai người là Tang Diên và Tang Trĩ. Trước khi xuất phát, Lê Bình không quên dặn dò Tang Diên một đồng thứ, nậu ta cậu ta nhớ chăm sóc em gái. Lại thêm vài câu uy hiếp, Tang Diên chỉ có thể bực bội mà đáp ứng.

Ngày đầu tiên của hai người cũng coi như yên bình.

Ngoại trừ lúc ăn cơm, Tang Diên phải mặt than đáp ứng rất nhiều yêu cầu của Tang Trĩ mới nấu xong cơm cho cô. Thời gian còn lại, Tang Diên phần lớn là nằm trên giường nghe điện thoại, thỉnh thoảng Tang Trĩ sẽ tới làm phiền cậu ta, cậu ta cũng chỉ trả lời qua loa.

Nhưng sang ngày thứ hai, bạn cậu ta hẹn đi chơi game.

Tang Diên không muốn từ chối, tức tốc mặc quần áo.

Lúc này Tang Trĩ đang ngồi trên ghế salon ngoài phòng khách xem hoạt hình. Nghe thấy động tĩnh mới quay sang nhìn, mặt không biểu tình.

Tang Diên đi đến chỗ thay giày trước cửa, “Tao ra ngoài một lát, nhớ ngoan ngoãn làm bài tập.”

Tang Trĩ tò vò về đã hiểu: “Anh đi chơi hả?”

Tang Diên nghĩ một đằng nói một nẻo: “Có việc nhớ gọi điện thoại.”

Tang Trĩ: “Không được.”

Tang Diên dừng động tác, cười như không cười nói: “Mày còn định quản anh cơ à?”

Tang Trĩ lại nhìn về phía Tang Diên, mở gói khoai tây chiên trên bàn: “Nếu không mày có trộm tới em phải làm sao? Cũng không thể đánh lại cậu ta.”

“Mày cứ khóa cửa cẩn thận thì trộm sao vào được.”

“Vậy nếu em đói thì sao, cũng không có đồ ăn.”

Tang Diên không kiên nhẫn được nữa, nhìn chằm chằm gói khoai tây trong tay cô: “Trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn vặt đấy, không đủ cho mày ăn à?”

Tang Trĩ cắn khoai tây chiên: “Em không muốn ăn đồ ăn vặt.”

Dùng mấy giây trên gói khoai tây, Tang Diên không muốn giằng co với cô nữa, chỉ có thể nhượng bộ nói: “Vậy mày muốn ăn cái gì?”

Tang Trĩ: “Dù sao cũng không phải là đồ ăn vặt.”

Tang Trĩ cố nén cơn tức lại: “Mày muốn ăn gì tao mua cho mày.”

Tang Trĩ liếc nhìn cậu ta một cái, giọng rất đương nhiên: “Nhưng giờ em chưa nghĩ ra.”

“...”

“Quý con.” Tang Trĩ ngồi xuống, bóp lấy mặt cô: “Lúc tao bằng tuổi mày, ba mẹ không có nhà, tao không chỉ tự làm đồ ăn còn phải trông mày đấy.”

Mặt Tang Trĩ bị cậu ta co kéo, nói chuyện cũng không được rõ ràng nữa: “Nhưng bây giờ không giống.”

“Không giống chỗ nào?”

“Lúc anh bằng tuổi em không có anh trai.” Tang Trĩ không thèm chớp mắt, cười như tiểu hồ ly, nói chậm lại: “—còn em thì có.”

“...”

Lúc bạn gọi điện thoại tới, Tang Diên cũng hết hứng đôi co với cô: “Bây giờ tao cho mày hai lựa chọn, hoặc là bây giờ nói luôn muốn ăn gì để tao ra ngoài mua, hoặc là ngồi nhà chờ chết.”

“...”

Tang Trĩ tiếp tục gặm khoai tây: “Em chọn cái thứ hai.”

“...”

Nói xong, Tang Trĩ lấy điện thoại dưới ghế, tìm số của Tang Vinh. Cô chăm chú nhìn màn hình, nói nhỏ: “Được rồi, để em nói chuyện với ba —”

Tang Diên xùy một tiếng: “Tùy mày.”

Cậu ta lười để ý đến cô, đi ra cửa.

Dừng khoảng hai giây, sau lưng truyền đến tiếng nói điện thoại.

Tang Diên xò một chiếc giày.

Còn chưa kịp xò chiếc thứ hai đã nghe thấy Tang Trĩ dùng ngữ điệu vô cùng thành thật nói: “Anh hai bảo con chờ chết đi.”

Tang Diên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Anh ấy thì tính là cái gì

Tang Diên nhắm mắt lần nữa, lần thứ hai cời giày đặt xuống. Anh ta bước nhanh đến chỗ Tang Trĩ đứng, giật lấy điện thoại di động của cô, mặt không đổi, tầm mắt rũ xuống, muốn đem điện thoại cúp ngay và luôn.

Bật màn hình lên. Giao diện màn hình lại không phải như anh nghĩ, bên trên không phải giao diện cuộc gọi, mà là màn hình chính. Căn bản chính là không có cuộc gọi nào cả. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Anh phản ứng kịp trong nháy mắt, tức giận đến mức dạ dày ần ần đau đốn, cười gằn: “Nhóc con, mày đùa bốn anh mày ư?”

Tang Trĩ nhìn ông anh hai mặt đang đen lại thấy rõ, vô tội chớp chớp mắt: “Em cũng đâu có bảo em gọi điện đâu.”

Ngữ khí Tang Diên lạnh lạnh: “Vậy mày vừa nói chuyện với ai?”

Tang Trĩ xoay người tìm một vị trí thoải mái hơn, lười biếng nói: “Em diễn tập một lần thì thế nào?”

“...”

“Anh vừa nhẫn tâm nói để đưa em gái duy nhất đời chết, em cũng đâu có nói vậy. Hiện tại,” Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới điện thoại đang bị ông anh mình giật mất, muốn cướp về, “Em diễn tập xong, giờ gọi luôn.”

Tang Diên nhìn con nhóc em bất trị chăm chăm nửa ngày, không ngăn cản, thuận theo đưa cho con bé.

“Được, gọi thì gọi đi.”

Cái tình cảnh này diễn ra không giống Tang Trĩ tưởng tượng lắm. Cô nhìn lão anh xảo quyệt của mình một chút, có tí xúu hồ nghi, lại không muốn bị lấn át khí thế, chỉ đành chậm rãi mở điện thoại, cặm cụi nhắn tin.

Nhìn cử động của cô, Tang Diên bình thản nói: “Xong chưa? Đến phiên anh mày.”

“Em chẳng làm gì sai.” Tang Trĩ nhú mày, “Anh định nói xấu gì em với ba mẹ.”

“Không nói cho mày biết.” Tang Diên ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Anh mày chính là ngựa tay, muốn lời thứ gì đó ra đánh cho đã.”

“...”

“Không sao, cứ méc ba mẹ đi.” Tang Diên đứng dậy đóng cửa sổ, thuận tiện kéo màn lại, “muốn nói cái gì thì cứ nói hết một lượt, nói xong thì đến lượt anh mày.”

Trong phòng nháy mắt tối om, giống như khúc nhạc dạo cho một màn bạo lực đầm máu sắp diễn ra.

Khí thế của Tang Trĩ nhanh chóng xẹp đi hơn nửa, bắt đầu bất an: “...Anh đánh em, ba ba về sẽ đánh chết anh đó.”

“Được.” Tang Diên bất cần đáp: “Anh mày chờ nè, chóng mặt lên chờ đó.”

“...”

Tang Diên không nhìn cô, đi về phía phòng khách cầm cái chổi lông gà treo cạnh ti vi xuống, im lặng không lên tiếng quật quật vào không khí để thử độ dẻo dai, chậm rãi nói: “Tiểu quý, muốn anh qua hay mày tự dẫn xác ra đây.”

Tang Trĩ nhìn đồ vật mạng tính sát thương cao trên tay ông anh cục súc của mình chằm chằm mấy giây, không lên tiếng. Tang Diên tựa hồ cũng không cần cô đáp lại: “Thôi nê em gái, anh tự qua.”

Phát giác được tình cảnh đã phát triển đến mức điên đảo rồi, Tang Trĩ nhỏ giọng gọi: “Anh hai à.”

Tang Diên nhàn tản đáp lời: “Tốt, để anh mày qua.”

Nhìn ông anh không nói lý một bước, hai bước đi đến gần, Tang Trĩ trầm mặc hai giây, một đôi mắt to tròn chớp động thức thời nhận lỗi: “Em sai rồi.”

“...”

“Là em có lỗi với anh hai, lần sau em sẽ không tái phạm nữa.”

“...”

Vẫn rất có phong thái gió chiều nào theo chiều ấy.

“Sớm biết điều thế này có phải hơn không?” Tang Diên trước giờ ăn mềm không ăn cứng, ném chổi lông gà sang một bên, “Ngoan ngoan chút, đừng hơi tí thì đối nghịch với anh mày, nghe lời một chút, anh liền đưa mày đi ăn ngon mỗi ngày, nếu không thì chỉ có ăn đòn, biết chưa?”

Tang Trĩ không phục nga một tiếng.

Tang Diên: “Thôi, anh đi đây.”

Tang Trĩ nhìn anh một cái, đột nhiên hỏi: “Anh hai, anh ra ngoài chơi với ai thế?”

Tang Diên xỏ giày vào lần thứ 3, thuận miệng nói: “Bạn cùng phòng.”

Tang Trĩ: “Ồ.”

“Sao? Ở nhà ngoan ngoãn làm bài tập đi.” Tang Diên nói: “Đừng có hừng trí đi vào nhà bếp, tự tiện nấu đồ ăn đấy. Trong nhà có rất nhiều đồ ăn, đói bụng thì tự lo liệu, muốn ra ngoài mua gì thì cứ thoải mái, có việc gì thì gọi anh.”

“...”

“Còn có.” Tang Diên gãi gãi mặt bỏ sung, “Đừng có tùy tiện mở cửa cho người lạ.”

Tang Trĩ gật đầu.

Một lát sau, Tang Diên rời đi. Một tiếng đóng cửa thanh thúy vang lên, sau đó cả căn nhà hoàn toàn chìm vào yên tĩnh.

Tập phim hoạt hình trên ti vi vừa hết, chương trình tiếp theo là ca nhạc. Tang Trĩ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, ném túi khoai tây chiên lên bàn trà, sau đó tắt TV đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Nhớ đến lời Tang Diên lúc này “Bạn cùng phòng.”

Đáy lòng Tang Trĩ như bị ai câu một phát vừa nhói nhói, lại ngứa ngứa. Cảm giác cơ hội cận kề trong gan tác, một cái vói tay liền nắm được, lại không vói đến, cảm xúc cũng theo đó lên xuống thất thường, có chút vui vẻ, lại có chút tiếc nuối, ghen ghen.

Cô cầm bình nước mát trong tủ lạnh uống từng ngụm rồi suy tư trở về phòng.

Đúng lúc Ân Thực Như gọi cho cô: “Tang Trĩ!”

Tang Trĩ: “Sao thế?”

“Cuối tuần sinh nhật Phó Chính Sơ.” Ân Thực Như nói: “Bọn anh muốn rủ chúng mình đi hát Karaoke, nhờ mình hỏi cậu muốn đi cùng không?”

“Cuối tuần nào?”

“Tuần cuối cùng của tháng này.”

“À.” Tang Trĩ nói, “Để mình xem đã.”

“Cậu định tặng Phó Chính Sơ cái gì?”

“Còn phải chuẩn bị quà ư?” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, “Vậy mình không rảnh.”

“...” Ân Thực Sơ im lặng nói, “Cũng không nhất thiết phải có quà. Nhưng chẳng phải đây là sinh nhật người ta sao? Cũng phải chuẩn bị chút quà chứ, nếu cứ thế tay không đến chẳng phải rất xấu hổ à?”

“Uh mình cũng thấy thế.” Tang Trĩ chân thành nói, “nên mới không đi.”

“Nhưng cũng chưa chắc mọi người đều mang quà theo!” Ân Thực Như như không muốn đi một mình, nhất định phải kéo theo Tang Trĩ, vội nói: “Nhưng cậu cũng không cần đề ý quá đến việc này, cùng lắm đến lúc đấy mình nói, quà của mình là của chung hai đứa.”

Tang Trĩ đến bên giá sách, rút một quyển manga xuống, “Đến lúc đó tính sau, cậu không phải muốn đến trường luyện thi sao?”

“Ừ ha!” Ân Thực Như lập tức gấp gấp, “Mình quên mất! Không nói với cậu nữa, mình đi đây.”

Nói rồi, liền cúp điện thoại.

Tang Trĩ nằm úp sấp trên giường, lại lật danh bạ điện thoại. Nhìn thấy số liên lạc của “Đoàn xx”, do dự ấn mở tin nhắn. Ngón tay của cô giật giật rồi ngưng lại. Nếu gọi thì phải nói gì, nhắn tin thì nhắn cái gì bây giờ?

Chúc ngày mới tốt lành?

Gần đây nhất có ngày lễ nào không nhỉ? À ngày thành lập quân đội.

Vậy liền _ Chúc ngày thành lập quân đội vui vẻ đi.

“...”

Nghe thực sự có chút kì quái. Hay là giả vờ gửi nhầm tin nhắn.

Không quá thất bại. Không được.

Hay là cứ gọi trực tiếp cho Tang Diên đi, nói muốn qua tìm anh hai có việc? Không chừng có thể gặp mặt anh.

Tang Trĩ bỏ điện thoại xuống, mắt nhìn manga nhưng đầu óc đã đi đến tận đâu rồi. Một lúc sau, cô ném cuốn truyện xuống, chui vào trong chăn, bắt đầu cảm thấy hơi buồn ngủ.

Vậy tại sao? Tại sao lại muốn gặp mặt.

Ở cùng anh giống như chẳng có chuyện gì tốt, luôn luôn bị anh đùa giỡn, tuổi tác cũng chênh nhau nhiều như vậy, cùng anh nói chuyện cảm thấy sự cách biệt thể hệ rõ ràng, hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Còn không bằng ở nhà ngủ một giấc.

Đúng.

Anh ấy thì tính là cái gì.

ANH! ÁY! TÍNH! LÀ! CÁI! GÌ! CHÚ. Đi đi âm hồn bắt tán để bỏn cô nương ngủ.

Tang Trĩ đứng dậy uống mấy ngụm nước, tiện thể vốc nước rửa mặt cho tỉnh táo. Cô thỏa mãn nằm trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, đột nhiên bắt đầu lẩm nhẩm một mình, nhẩm tự thôi miên bản thân: “Không tính là gì cả! Không tính là gì cả!”

“Chỉ vì đáng đáp đẹp mặt một chút, trên đường đi cũng vô tình thu hút vài ba ánh nhìn, cũng chỉ giống như một chú cún nhỏ dễ thương một tẹo, người đi

đường đi qua liền muốn sờ một cái thôi.”

Không khí đông cứng một lát.

Tang Trĩ thở hắt ra, tiếp tục thôi miên bản thân: “Khả năng cũng chỉ có điểm đó là tạm chấp nhận, nhưng cũng chỉ có thể, giả dụ mình gặp một người đẹp trai hơn, liền thích người đó.”

“Tỉ như hiện tại, không gặp mặt, mình cũng không đặc biệt muốn gặp.” Tang Trĩ gật đầu, tiếp tục tẩy não: “Cái này chứng minh, tình cảm dạng này chỉ là thoáng qua, chẳng là gì cả.”

Nói xong lời này, tâm tình của cô thoáng buông lỏng, một lần nữa cô lại tiếp tục bình tĩnh nằm xuống xem manga.

Bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Không biết qua bao lâu, di động ở đầu giường vang lên, đánh thức Tang Trĩ. Cô mơ màng thức dậy, ngơ ngác mất mấy giây, sau đó cầm điện thoại, trực tiếp tắt.

Lại một hồi chuông nữa vang lên. Tang Trĩ nằm ngốc trên giường một lúc, đến khi hồi chuông thứ ba vang lên, mới chậm chạp bắt máy: “Alo?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói không kiên nhẫn của Tang Diên: “Em đang làm gì? Sao không nghe máy thế hả?”

“Em đang ngủ.” Tang Trĩ cau có trả lời, “Em gọi lại cho anh, nhưng máy bận, sau đó anh gọi tiếp lần nữa nè.”

Tang Diên xùy một tiếng: “Không lý do. Nhanh dậy đi, anh mày đang định đi ăn bên ngoài với bạn, mày muốn đi không, hay chút anh mua về cho mày?”

Không đợi Tang Trĩ trả lời. Đầu giây bên kia vang lên thanh âm của một người khác: “Ài, Đoàn Gia Hứa hình như làm gia sư ở gần đây, hay gọi cậu ấy đi cùng luôn?”

Tang Diên: “Okie.”

“Vậy để tôi alo luôn.”

Tang Trĩ mấp máy môi, thu hồi những lời muốn nói lại, thấp giọng nói: “Em đi ăn cùng các anh.”

Tang Diên: “Chắc canh?”

“Ừm” Tang Trĩ đứng lên, tìm một lý do hợp lý, “em đói bụng rồi, chờ anh về chắc chết đói mất thôi.”

“Được, thay quần áo đi.” Tang Diên nói: “Khi nào anh gọi lại thì xuống.”

Cúp điện thoại, Tang Trĩ đi đến trước tủ quần áo, nhìn vào bên trong, cầm tất cả chân váy ướm thử. Xong xuôi Tang Trĩ đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, đúng lúc Tang Diên gọi điện tới, cô ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra cửa.

Tang Trĩ đi vào thang máy.

Không biết có phải ngủ quá nhiều hay không, mà sau khi tỉnh lại cô luôn cảm thấy toàn thân khó chịu, đặc biệt là phần bụng.

Tang Trĩ nghĩ có thể là bị tiêu chảy, có chút hối hận vừa rồi không đi vệ sinh trước.

Tang Trĩ mở cửa, lên ghế sau xe.

Anh chàng ngồi ghế phụ quay đầu, nhìn cô cười nói: “Em gái, còn nhớ anh không?”

Là Tiền Phi, bạn cùng phòng Tang Diên.

Tang Trĩ gật đầu.

Tang Diên quay lại nhìn cô một chút: “Thắt dây an toàn vào.”

Nhìn Tang Trĩ thắt dây an toàn đàng hoàng rồi, Tang Diên mới khởi động xe.

Bởi vì đi ra ngoài cùng Tang Diên nên Tang Trĩ không mang theo cái gì, ngoài điện thoại. Cô nhìn điện thoại, sau đó nhìn ra phía ngoài cửa kính, hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tiền Phi: “Đi đón một anh nữa.”

Tang Trĩ nga một tiếng, không nói gì thêm.

Tang Diên liếc nhìn Tiền Phi: “Cậu gọi cho cậu ta một cuộc đi xem thanh niên đang ở đâu.”

“Gia Hứa nói đang ở trạm xe bus Đông Nghiêm” nói đến đây Tiền Phi chỉ chỉ vị trí cách đó không xa, “Ài, có phải là chỗ kia không?”

Nghe vậy Tang Diên liền thuận theo tay Tiền Phi nhìn sang, sau đó đánh tay lái.

Xe dừng lại. Thuận theo hướng cửa sổ, Tang Trĩ nhìn thấy Đoàn Gia Hứa đang đi về phía mấy người bạn họ, sau đó mở cửa ghế sau, ngồi vào bên cạnh cô. Cô vô thức rũ mắt xuống, nhìn đi chỗ khác.

Tiền Phi ở đằng trước thì thào: “Cậu dạy phụ đạo cho học sinh cấp 3 sao?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng lên tiếng, về sau cũng không nói thêm gì nữa.

Tang Trĩ vụng trộm nhìn liếc qua anh.

Anh tựa hồ có chút mệt mỏi, vừa lên xe liền ngả người dựa vào ghế, đôi mắt khép hờ, trên trán mấy lọn tóc tán loạn, nhìn qua có vẻ hốc hác. Sắc đèn đường mờ nhạt rọi vào người anh qua ô cửa kính, mờ mờ ảo ảo, đen vàng giao thoa khiến Tang Trĩ thất thần.

Qua nửa ngày. Đoàn Gia Hứa đột nhiên mở mắt, tựa như phát hiện ra ánh mắt của ai đó, lại phảng phất như muốn bắt lấy ánh mắt cô.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh khiến Tang Trĩ chưa kịp chuẩn bị. Cô vô thức bắt lấy vạt áo, sợ hãi chuyển dời ánh mắt như chột dạ. Cô muốn trốn. Hai người nhìn nhau mấy giây, sau đó cô cúi đầu xuống, ra vẻ trấn định ung dung nhìn màn hình điện thoại xem như không phát sinh bất kì điều gì trong sát na vừa rồi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa thoáng nghiêng ngẫm biểu hiện của đứa bé này. Cũng không biết mình rốt cục đã làm gì chọc đến cô bé kì quặc này nữa, anh ngồi thẳng dậy, chống khuỷu tay lên cửa sổ, cười nhẹ hỏi: “Nhóc con, sao không chào anh?”

Tang Trĩ liếc nhìn anh một cái, ngoan ngoãn nói: “Anh ạ.”

Tiền Phi quay đầu, không cam lòng nói: “Ài thế tại sao lúc nãy em không chào anh?”

Tang Trĩ ngừng lại, hô một tiếng: “Anh trai tốt!”

Phảng phất không nghe thấy tiếng Tiền Phi, Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm Tang Trĩ, một đôi mắt hoa đào câu hồn, cùng đôi con ngươi trong vắt như mã não, tựa như hút hồn người đối diện vào lại tựa như thứ gì cũng không để ý.

Anh giống như không nghe rõ, đột nhiên hỏi: “Anh trai tốt là cái gì?”

Tang Trĩ không hiểu nói: “Thì chính là anh trai tốt lành.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa khẽ cười, thanh âm cổ tình kéo dài ra. Lần này anh đại khái là nghe rõ, nghiêng đầu một chút, ung dung lặp lại: “Anh trai rất đẹp trai à?”

“...”

“Trách không được_” Đoàn Gia Hứa đột nhiên xích lại gần Tang Trĩ, nhíu mày cười nói: “Vừa nhìn thấy anh trai liền đỏ mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Không phải là tiêu chảy

Trong xe mở nhạc heavy metal âm ỉ, con tim Tang Trĩ cũng càng run dữ dội.

Cổ giảm bớt cảm giác mất tự nhiên.

Vì đang ngồi ở phía sau, Đoàn Gia Hứa cũng không thắt dây an toàn. Anh không ghé quá gần, chỉ hơi nghiêng người về phía trước, giữa hai người vẫn giữ khoảng cách.

Không xa không gần.

Tang Trĩ như muốn ngừng thở, có chút không kịp phản ứng, cứ có cảm giác anh sắp chạm vào mặt mình. Nhưng vẫn có thể nghe ra ý cười đùa rất rõ ràng trong giọng nói của anh, chẳng nghiêm túc chút nào.

Trong nháy mắt có cảm giác bị một lão già trên đũa, thật không thoải mái.

Cô dừng động tác lại, nghiêm mặt nói: “Anh thì có chỗ nào đẹp trai.”

Tiền Phi đang nghiêng đầu ra sau, nghe vậy liền vô thức nhìn về phía Tang Trĩ, về mặt không cam lòng nói: “Cái này... Mà này Đoàn Gia Hứa cậu có thấy mắt mặt không, em gái nào có đỏ mặt chứ?”

Âm nhạc hơi lớn, Tang Diên không quá chú ý tới cuộc đối thoại của bọn họ. Thông qua lời Tiền Phi anh cũng đoán được đại khái Đoàn Gia Hứa nói gì. Anh chỉnh âm lượng thấp xuống, qua kính chiếu hậu quét mắt xuống dưới.

“Cậu ta mà cũng nói lời này?”

“Sao không chứ!” Tiền Phi quay đầu lại, mắt nhìn thẳng lên trời, “Lần đo thể lực trước, tôi mới chạy 1000m xong, thở như chó, cậu ta đi đến nhìn rồi lại còn hỏi, sao tôi vừa nhìn thấy cậu ta thì đỏ mặt.”

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa dựa vào ghế, ngồi co lại một cuộn, giống như không còn xương nữa. Nghe được tiếng Tiền Phi, anh chỉ cười hai tiếng, cũng không lên tiếng ngắt lời.

Tiền Phi càng nói càng oán giận: “Vốn đang không thờ nổi, nghe câu ấy của cậu ta xong mà muốn tất thờ luôn.”

“Đừng nói là cậu,” Tang Diên chuyển tay lái, gia nhập hàng ngũ công kích Đoàn Gia Hứa, ngữ khí trào phúng vô cùng, “Cậu ta cũng nói chuyện với chó như thế.”

“Hà?” Tiền Phi sững sốt mấy giây, rồi cười phá lên: “Cậu ta nói với chó, sao vừa thấy anh đây thì đỏ mặt?”

“...”

Tang Trĩ hơi tưởng tượng ra được tình cảnh ấy.

Tiền Phi không tiếc dụng ngón tay cái cho Đoàn Gia Hứa: “Trâu bò.”

Nói xong liền quay sang trấn an Tang Trĩ: “Em gái nhỏ, đừng để ý đến cậu ta làm gì. Đây không phải anh trai tốt đâu, em cứ nghịch điện thoại một lúc là đến ấy mà.”

Tang Trĩ lờm sang Đoàn Gia Hứa một chút, sắc mặt không thay đổi mà gật đầu.

Lúc này Đoàn Gia Hứa mới mở miệng, lười biếng nói: “Tiền Phi, cậu đang châm ngòi ly gián đây à?”

Tiền Phi “a” một tiếng, hỏi: “Tôi châm ngòi ly gián á?”

Không đợi ai đáp lại, anh ta lại quay sang nói với Tang Trĩ: “Em gái nhỏ, anh châm ngòi ly gián sao?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không có.”

Tiền Phi ngồi phía trước vô tội giang tay ra.

Tang Trĩ nắm lấy an toàn, cố tình bổ sung thêm một câu, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Anh trai này quả thực không giống người tốt.”

Nghe cô nói thế, mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật, nhìn Tang Trĩ, anh còn tưởng là mình nghe nhầm, chậm rãi nhắc lại: “Anh không phải người tốt?”

Tang Trĩ không phản ứng lại.

“Được thôi.” Khóe môi Đoàn Gia Hứa không mặn không nhạt cong lên, nói hết sức ý vị sâu xa: “Anh đây không phải người tốt.”

Tang Trĩ giả bộ như không nghe thấy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua mấy giây, cô nghe được tiếng ai như có như không từ bên kia truyền tới.

“Con sói mất trắng nhỏ.”

- - -

Tang Diên lái xe một vòng quanh khu thương mại gần nhà.

Khu này chỉ vừa mới xây, rất nhiều cửa hàng mặt tiền chưa cho thuê, nên cũng chưa bắt đầu kinh doanh. Bên ngoài chỉ có lẻ tẻ mấy cửa tiệm, nhìn qua

có chút vắng vẻ.

Sợ ở đây không có chỗ đỗ xe, Tang Diên để ba người họ xuống trước, rồi một mình lái xe vào hầm để xe.

Sau khi xuống, Tang Trĩ lại càng thấy khó chịu. Mà cảm giác này không giống với bị tiêu chảy cho lắm. Cô đột nhiên có một suy đoán không may, lạnh lẽo đi cuối.

Lúc tuổi tác thích hợp, Lê Bình có nói với cô về vấn đề kinh nguyệt của con gái. Nhìn các bạn học xung quanh lần lượt có kinh lần đầu, ngẫu nhiên Tang Trĩ cũng nghe được các bạn thảo luận về vấn đề này.

Thấy các bạn ấy vì cái này mà không đi học thể dục, vì cái này mà giữa mùa hè cũng uống nước ấm, vì cái này mà mỗi lần đến lúc giải lao giữa giờ phải đến nhà vệ sinh một lượt.

Thấy đã nhiều, nghe cũng nhiều.

Lúc này, dù có ngu ngốc đến mấy, Tang Trĩ cũng sẽ liên tưởng ngay đến chuyện kia.

Trên phương diện này Lê Bình rất cẩn thận, lúc nào bà cũng chuẩn bị sẵn băng vệ sinh để trong cặp Tang Trĩ, đề phòng tình huống xấu xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng Tang Trĩ chỉ nghĩ là ra ngoài ăn tối, cần bản không mang theo. Đầu óc cô trống rỗng, tốc độ đi cũng càng chậm lại, bắt đầu nuôi hi vọng rằng mình chỉ đang suy nghĩ quá nhiều.

Đoàn Gia Hứa cùng Tiền Phi đi ở phía trước.

Tiền Phi kích động nói với anh về trận game mới chơi cùng Tang Diên.

Đoàn Gia Hứa nghe câu được câu không. Rất nhanh đã chú ý thấy Tang Trĩ chậm chạp không bắt theo bọn họ, anh dừng lại, quay đầu hỏi: “Nhóc con, sao em đi chậm thế?”

Môi Tang Trĩ giật giật, không đáp.

“Đi lên đây.” Đoàn Gia Hứa vẫy tay về phía cô: “Nếu không may em bị người ta lừa đi mất, anh làm sao mà biết được.”

Tiền Phi lúng túng vô đầu: “Tôi cũng quên luôn còn em gái Tang Diên...”

Tang Trĩ lễ mễ đi qua, nhỏ giọng nói: “Anh ơi, em muốn đi nhà vệ sinh.”

Nhìn sắc mặt của cô, Đoàn Gia Hứa nói: “Sao mặt em trắng bệch thế, không thoải mái à?”

“Không phải ạ.” Giọng Tang Trĩ càng thấp hơn, “Em muốn đi nhà vệ sinh.”

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa cũng đoán được đại khái, cũng thấp giọng hỏi: “Bụng khó chịu hả?”

Tang Trĩ hơi ngáp ngừng rồi gật đầu.

“Đi vào trong khu thương mại đi.” Sự cô thấy xấu hổ nên Đoàn Gia Hứa cũng không hỏi gì thêm, “Anh dẫn em đi tìm nhà vệ sinh nhé!”

Vừa nãy ngồi trên xe còn thương lượng với nhau, dự định mở một quán đồ nướng và cơm chiều ở lâu ba khu thương mại. Ở bên trong sẽ đông khách hơn

Đoàn Gia Hứa để Tiền Phi đi trước giữ chỗ trước. Ngay sau đó, anh tìm được bảng chỉ dẫn ở xung quanh, nói: “Nhóc con, em có mang theo khăn giấy không?”

Tang Trĩ trấn tĩnh mấy giây: “Không ạ.”

“Vậy em cứ vào nhà vệ sinh trước, nhìn xem bên trong có không.” Đoàn Gia Hứa nghĩ gì đó rồi lại nói: “Nếu như không có, em nhắn tin cho anh. Để anh đi mua rồi nhờ một chị gái mang vào cho em. Có được không?”

Hai người đi theo hướng của bảng chỉ dẫn.

Tang Trĩ lắc đầu, hơi mất tự nhiên nói: “Một mình em là được rồi.”

“Anh để em đi một mình sao được?” Đoàn Gia Hứa nâng mày hỏi: “Chắc em cũng mới tới đây lần đầu? Nếu như em lạc mất, anh trai em tới hỏi anh thì anh biết đi đâu mà tìm em?”

Tang Trĩ ngáp ngừng nói: “Không phải còn có điện thoại sao?”

Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Em chỉ đi nhà vệ sinh thôi mà sao cũng lăm lý lẽ thế?”

Tang Trĩ lập tức ngậm miệng.

Đến lúc cách nhà vệ sinh khoảng 10m, Đoàn Gia Hứa dừng lại: “Đi đi.”

Tang Trĩ liếc nhìn anh một cái, yên lặng đi vào. May mà không có nhiều người, mà nhà vệ sinh cũng lớn. Cô tìm một gian trống đi vào, nhấc váy lên, cởi quần bó và đồ lót ra.

Quả nhiên, hết như cô nghĩ.

Trên quần thăm một mảng đỏ, quần bó đen cũng hơi ảm. Biểu tình Tang Trĩ lập tức ngưng trọng, kéo sau váy lên xem.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu xanh đậm, có thể nhìn thấy một khoảng vải đã ngả sang màu sẫm, nhưng nếu không chú ý kỹ sẽ không thấy được.

Tang Trĩ muốn sụp đổ.

Cô muốn lên siêu thị ở tầng trên mua băng vệ sinh, nhưng trong người lại chẳng có đồng nào. Cô không biết phải nói với Đoàn Gia Hứa thế nào nữa, xấu hổ tới mức một chữ cũng không gõ ra được.

Cả thế giới như sập xuống, Tang Trĩ sửng sốt tại chỗ một hồi lâu. Một lúc lâu sau mới quyết định, lấy một đoạn dài khăn giấy đệm dưới quần lót.

Sau đó ra khỏi nhà vệ sinh.

Đoàn Gia Hứa vẫn đang đứng chỗ cũ nhìn điện thoại.

Ánh mắt chú ý thấy cô, anh liền cất điện thoại vào túi: “Xong rồi hả?”

“Anh ới.” Tang Trĩ hơi do dự, “Anh cứ đi lên trước đi, em muốn đợi anh trai em cùng lên.”

Đoàn Gia Hứa: “Anh trai em đã lên trước rồi.”

Hi vọng cuối cùng phụt tắt.

Tang Trĩ buông thong mắt: “...À, vậy đi thôi.”

Cảm thấy hôm nay cô hơi khác thường, Đoàn Gia Hứa có chút buồn bực: “Hôm nay em sao vậy?”

Tối nay ra ngoài ăn cơm có lẽ là quyết định mà Tang Trĩ vô cùng hối hận.

Kính đầu chậm chạp mãi không tới lại giáng lâm đúng hôm nay, lại còn đi cùng với ba tên con trai.

Không ai hiểu được cô.

Chỉ cảm thấy cô tùy hứng hơn bình thường.

Cô bị Đoàn Gia Hứa giáo huấn, trầm mặc không nói gì đi lên trước.

Đoàn Gia Hứa không cũng đoán được trẻ con tầm tuổi này nghĩ cái gì, chỉ cho là tâm trạng cô không tốt, anh cũng không quá để tâm. Đang định đuổi theo cô, mắt chợt quét qua.

Ngay lúc này, trong chớp mắt này.

Anh mới chú ý tới váy cô có một mảng màu sẫm hơn bình thường.

“...”

Lại nhớ tới một loạt hành động khác thường của Tang Trĩ, chỉ đành gãi đầu, lập tức bắt lấy cánh tay Tang Trĩ, cân nhắc từ ngữ thích hợp: “Em... không phải tiêu chảy?”

Tang Trĩ dừng bước, nhếch nhếch môi nhìn anh, hốc mắt cùng hồng hồng, rồi lại ngay lập tức cúi đầu xuống không nói gì.

Đoàn Gia Hứa cũng hơi xấu hổ. Dừng mấy giây, anh mới nói: “Em vào nhà vệ sinh chờ trước đi, anh đi mua cho em.”

Tang Trĩ không nhúc nhích, đầu vẫn cúi thấp không thấy được biểu tình.

Nghe anh nói thế, sự xấu hổ trong lòng cô gái nhỏ càng dâng lên, nước mắt đã nhịn cả nửa ngày đột nhiên rơi xuống. Tang Trĩ đưa tay lên quệt nước

mắt, càng khóc lớn, hai bả vai run rẩy thu lại, giống như đang chịu đựng nỗi uất ức lớn nhất trần đời.

Không khí ngột ngạt bị tiếng khóc của cô đánh vỡ.

Đoàn Gia Hứa vốn đang không biết phải làm sao, trông thấy cô khóc, không hiểu sao lại bật cười. Lại sợ trêu cô khóc dữ hơn, đành cố nhịn cười: “Sao em lại khóc?”

Tang Trĩ thấy xấu hổ vô cùng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ dám tủi thân khóc.

“Được rồi đừng khóc nữa.” Đoàn Gia Hứa thấp giọng an ủi: “Có phải chuyện gì xấu đâu, vào nhà vệ sinh chờ anh.”

Cô cũng không muốn cứ ngốc nghếch đứng ngoài này, nhen ngào thốt lên câu “Cảm ơn anh”, rồi cố nín khóc đi vào nhà vệ sinh.

Thấy cô đi vào, Đoàn Gia Hứa thở hắt ra, đi về phía tầng hai. Sau khi lên thang cuốn, anh suy nghĩ một chút, vẫn nên gọi điện thoại cho Tang Diên thì hơn.

Tang Diên bắt máy rất nhanh: “Sao còn chưa tới thế?”

Nhất thời Đoàn Gia Hứa cũng không biết phải trả lời thế nào nữa.

Tang Diên: “Alo? Có nghe thấy không vậy?”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

“Đồ ăn lên hết rồi mà sao vẫn chưa thấy hai người?”

“...”

Tang Diên: “Nói gì đi chứ người anh em.”

Đoàn Gia Hứa: “Huynh đệ à, em gái cậu — ”

Tang Diên: “Làm sao cơ?”

Đoàn Gia Hứa: “Chắc là đến kì.”

“...”

Đầu dây bên kia cũng trầm mặc theo, còn tưởng đã cúp điện thoại.

Đoàn Gia Hứa đi vào trong siêu thị, khẽ ho một tiếng.

Lúc này Tang Diên mới lên tiếng: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“...” Ngữ khí Đoàn Gia Hứa nghe như không tưởng tượng được Tang Diên lại hỏi vậy: “Sao cậu hỏi tôi?”

Tang Diên trầm mặc mấy giây rồi nói: “Hình như lâu hai có siêu thị, huynh đệ à, cậu chịu khó lên đây mua đi.”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy rất hoang đường: “Chẳng lẽ nó là em gái tôi hả?”

Tang Diên nghiêm túc đáp: “Nhưng cậu là anh em của tôi.”

Ý chỉ, em gái tôi cũng chính là em gái cậu.

Đoàn Gia Hứa thấy rất đau đầu: “Cậu xuống đi, mấy đồ riêng tư này nên là cậu mua, là tôi thì thấy hơi sai.”

Thời gian như ngừng lại.

Đột nhiên Tang Diên nói tục: “Chết tiệt.”

Đoàn Gia Hứa: “?”

Tang Diên: “Tin hiệu không tốt.”

Đoàn Gia Hứa: “...”

Tang Diên: “Cúp đây.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kiểm tra qua đĩa thức ăn một lượt

Hai chữ cuối cùng lưu loát nói ra, nhưng đầu dây bên kia không truyền đến tiếng cúp máy. Đoàn Gia Hứa cũng không nói thêm gì nữa, quét mắt đến kệ hàng đựng băng vệ sinh.

Lại qua một hồi lâu, Tang Diên đột nhiên nói: “Người anh em”

Đoàn Gia Hứa mặc kệ cậu ta. Đầu kia vang lên âm thanh kéo ghế, sau đó, Tang Diên thờ hất ra, nhận mệnh nói: “Nếu không, tôi với cậu cùng đi mua?”

“...”

“Được.” Tang Diên ngữ khí có chút hậm hực, “Cậu đi mua cùng tôi đi, được không?”

Trước đây đến siêu thị, hai thanh niên đều chưa đi qua khu vực kia bao giờ.

Hướng hồ Đoàn Gia Hứa lần đầu tiên đến siêu thị này, anh tìm nửa ngày, rốt cuộc ở sát khu vực quần áo tìm được mục tiêu cần mua. Đang định đi qua, đột nhiên chú ý đến gần đó có mấy cô gái đang đứng, còn có một bạn nhân viên đang tư vấn một số sản phẩm cho họ.

Cước bộ của anh dừng lại.

Nghĩ đến Tang Trĩ chắc đang chờ mình, Đoàn Gia Hứa mí mắt giật giật, cũng không hiểu tại sao lại lo lắng, chỉ có thể kiên trì bước đến kệ bày sản phẩm. Anh đi đến hàng kệ đầu tiên, xoay người nhìn đủ các bao bì, màu sắc phần nộn, đáng yêu, to nhỏ, trăm ngàn kích thước màu sắc. Định tùy tiện cầm một túi, lại có chút không biết hành động thế nào. Không bao lâu, Tang Diên cũng đi đến chỗ này, đi đến đứng bên cạnh anh.

Đoàn Gia Hứa từ tốn cầm một bọc màu xanh đưa cho Tang Diên: “Nếu không thì lấy cái này đi?”

Tang Diên buông lỏng nội tâm rồi rầm hiện tại, liếc mắt: “Hàng ngày nghĩa là sao? Dùng vào ban ngày à?”

“...”

“Cái đồ này còn phân cả sáng tối ư?” Tang Diên bực bội gãi đầu một cái, chỉ vào một hướng khác, “Bây giờ không phải buổi tối rồi à? Nếu không mua thêm một túi tím đi, ban đêm dùng.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo hướng Tang Diên chỉ, thản nhiên nói: “400 li, chính là chiều dài 40cm.”

“...”

“Cái này cũng quá lớn rồi.”

Tang Diên nhìn chằm chằm hàng chữ phía trên bao bì, cau mày hỏi: “Mặt lưới khô mát là ý gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Không biết.”

“Còn có bông vải thấm hút nhanh, hai lớp siêu mỏng...”

Nhóm con gái bên cạnh sau khi mua xong đã dời đi, nhân viên dời mục tiêu đi đến chỗ hai người bọn họ hỏi: “Các cậu mua cho bạn gái sao?”

Lời nói bỗng nhiên bị cắt quãng, Tang Diên và Đoàn Gia Hứa đồng thời quay lại nhìn nhân viên.

Lúc này người trả lời hẳn phải là Tang Diên. Dù gì trong hai người cậu ta cũng là người thân của Tang Trĩ. Đoàn Gia Hứa thu hồi tầm mắt, không chủ động tiếp lời cô gái kia.

“Không phải.” Tang Diên không trả lời theo kiểu thông thường. Ánh mắt anh nhìn Đoàn Gia Hứa quét một đường từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nói: “Cô đừng nhìn người này cao gầy, anh tuấn.”

Ngừng một lát, anh chàng mặt không đổi sắc bổ sung: “Kỳ thật cậu ấy là con gái.”

“...”

Đoàn Gia Hứa dừng động tác lại.

Nữ nhân viên biểu hiện trở lên cứng ngắc: “A?”

Tang Diên: “Cô đừng như vậy a. Dù người ta đáng dấp thô kệch một chút, nhưng quả thật là con gái.”

Qua mấy giây, Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu. Cặp mắt hoa đào thoáng híp lại, nhìn qua vừa thâm tình, vừa uớt át. Sau đó, anh lộ ra khuôn mặt điềm chút ý cười, nói khẽ: “Bảo bối?”

Tang Diên trong mấy mắt da gà, da vịt nổi hết lên: “...”

“Giải thích nhiều như vậy làm chi.” Đoàn Gia Hứa cười khê hai tiếng, nhéo nhéo mắt tên bạn mất dạy của mình, âu yếm nói, “Anh không cần phải nói em cũng biết, trong lòng anh em là đẹp nhất.”

“...”

Nữ nhân viên như ánh mắt khác thường liếc nhìn phía dưới của Đoàn Gia Hứa, Tang Diên miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, dứt khoát, tiêu sái lấy hàng ngày và ban đêm mỗi loại một cái đi thẳng về phía quầy thanh toán.

Sau khi đi khỏi khu vực đồ nữ, Tang Diên cười lạnh: “Cậu đúng là đủ thủ đoạn. Thật buồn nôn.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Đúng không?”

Tang Diên: “Mình xem chút nôn thật đấy.”

“Cậu không phải nói tôi là con gái sao?” Đoàn Gia Hứa cười đến ôn nhu, xinh đẹp như một yêu tinh, chậm rãi nói: “Tôi cảm thấy, nếu mình có là con gái, hẳn là cực kì xinh đẹp.”

“...”

Hai người đi đến gian bán quần áo lót. Tang Diên tiện tay chọn một hộp, đang muốn đi tính tiền. Đoàn Gia Hứa nhắc nhở: “Mua thêm một bộ quần áo đi.”

Tang Diên phản ứng kịp thời: “Thăm ra cả quần áo à?”

Đoàn Gia Hứa gật đầu.

Tang Diên cũng gật đầu, không hỏi nhiều.

Hai người nhanh chóng quay lại phía quầy trang phục, Tang Diên tùy ý quét một vòng, nhìn trúng một bộ nhìn không sai biệt lắm với vóc dáng của Tang Trĩ. Anh chưa kịp cầm lên, Đoàn Gia Hứa đột nhiên chỉ vào một cái váy nói: “Mua cái này đi.”

Tang Diên nhìn sang. Kích thước không sai biệt lắm.

Màu sắc của chân váy Đoàn Gia Hứa chọn cơ hồ màu sắc gần như tương đồng với chiếc váy hôm nay Tang Trĩ mặc.

Tang Diên không hỏi nguyên nhân, cũng không quá để ý đến chi tiết này, trực tiếp lấy chiếc váy này bỏ vào giỏ.

Ra đến cửa siêu thị, hai người trở lại nhà vệ sinh tầng 1.

Tang Diên gọi một bạn nữ đang định đi vào nhà vệ sinh, lễ phép nói: “Chào bạn, không biết bạn có thể vui lòng giúp mình mang cái này vào cho một cô bé tên Tang Trĩ đang ở trong đó được không?”

Cô gái kia sững sốt một chút nói: “Được a.”

Tang Diên: “Cám ơn bạn.”

Thời điểm cô gái kia chuẩn bị bước vào, Đoàn Gia Hứa nói thêm: “Đúng rồi, phiền bạn một chút. Tuổi của cô bé có chút nhỏ, khả năng còn chưa biết rõ lắm về cái này.”

“A?”

Đoàn Gia Hứa sờ sờ làn da sau gáy, mấy giây sau lại nói: “Cách dùng phiền bạn hướng dẫn cô bé một chút, được không? Cô gái nhỏ da mặt mỏng, có thể vì ngại nên không dám hỏi.”

Cô gái kia vui vẻ cười: “Không thành vấn đề, bạn yên tâm.”

Tang Trĩ ở trong nhà vệ sinh đợi một lúc lâu.

Cửa hàng này phục vụ rất tuyệt và tinh tế, thậm chí khu vực nhà vệ sinh cũng có băng ghế ngồi, có thể nghỉ ngơi hoặc chờ người. Nhưng cô không dám ngồi xuống, sợ máu trên váy sẽ thấm xuống ghế.

Cô cũng không gọi điện thoại cho Đoàn Gia Hứa, chỉ có thể ngồi chờ. Qua 10p. Có một cô gái xa lạ cao gầy tiến vào. Cô ấy nhìn một vòng quanh nhà vệ sinh, ánh mắt dừng lại trên người Tang Trĩ, đi đến thân thiết nói: “Em gái, em là Tang Trĩ đúng không?”

Tang Trĩ vội vàng gật đầu.

“Anh trai em gửi chị đồ bảo hộ cho em nè.” Cô gái kia đem một túi to đưa cho Tang Trĩ, nghĩ nghĩ một chút lại nói: “Em có biết dùng thế nào chưa?”

Tang Trĩ tiếp nhận cái túi, gật gật đầu: “Em biết, cảm ơn chị nhiều.”

Thấy đôi mắt Tang Trĩ đỏ hồng, cô gái kia an ủi vài câu: “Không có chuyện gì đâu, ai cũng sẽ gặp chuyện thế này thôi. Đừng khóc, mau đi thay quần áo đi.”

Tang Trĩ cảm ơn cô gái kia một lần nữa, sau đó vào trong một gian phòng thay đồ. Cô nhìn đồ trong túi, thấy những thứ cần thiết cơ bản đều có đầy đủ, rất cục mới nhẹ nhàng thờ ra.

Thu thập xong xuôi, Tang Trĩ vụng về thay băng vệ sinh, rất nhanh liền rời khỏi nhà vệ sinh. Cô không biết lấy biểu tình gì để ra ngoài gặp Đoàn Gia Hứa, lại đến trước bồn rửa mặt lễ mễ hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là vò mề không sợ rơi đi ra ngoài.

Ngoài ý muốn chính là, bên ngoài không thấy Đoàn Gia Hứa đâu, mà là Tang Diên. Trong lúc nhất thời, cảm xúc quần bách cùng lúng túng của Tang Trĩ cũng phai nhạt một chút.

Chú ý đến thân ảnh của cô đi ra, Tang Diên hướng cô vẫy vẫy.

Tang Trĩ trầm mặc đi đến trước mặt anh. Nhìn mắt cô đỏ ửng, Tang Diên xoay người mở cửa xe cho cô, nói: “Tiểu quý, có gì mà phải khóc?”

Nghe anh hai nói thế nước mắt Tang Trĩ lại càng tuôn dữ dội hơn, thanh âm nghẹn nghẹn nhưng vẫn tỏ ra cứng cỏi: “Mất mặt.”

Tang Diên: “Ai nói em mất thể diện?”

“Mất mặt chính là mất mặt.” Tang Trĩ lau nước mắt, “Hu hu...hu anh đừng đồ cho em bằng túi nilong trắng trong suốt, ai ai đều có thể trông thấy...”

“Đây là nhân viên thu ngân đưa cho anh.” Tang Diên cảm thấy buồn cười, “Em làm sao có thể đổ cái lỗi này lên đầu anh mà được, đi ra bắt đền nhân viên thu ngân.”

“EM MẶC KẼ... huhuhu...” Tang Trĩ nức nở, tùy hứng nói: “Anh đi tìm cho em một cái túi đen...”

“Anh đi đâu tìm cho mà được.” Tang Diên bị đứa em gái siêu nhiều này khóc đến nổi phiền cả người, ngồi dậy, đưa tay cho cô, “Được rồi, anh giúp em cầm. Dạng mắt mặt này là anh mất, được rồi chứ?”

Nghe vậy, Tang Trĩ nhìn anh mình. Tựa hồ đồng ý đề nghị này, tiếng khóc của cô nhỏ dần, nghỉ ngơi một chút liền đưa túi cho anh.

Tang Diên tiếp nhận cái túi, một tay nắm lấy cổ tay cô, chế giễu: “Còn nói mình không phải là trẻ con, sự tình bé bằng con ve mà cũng khóc lên khóc xuống.”

Tang Trĩ không nói gì, một tay bôi hết nước mắt trên mặt vào áo ông anh.

Khó được khi Tang Diên không tức giận, chỉ nói: “Cái đồ ở dơ này.”

Tang Trĩ hắt hắt mũi: “Em cũng không có bôi nước mũi lên áo anh.”

Tang Diên liếc cô một cái, dọa: “Em dám!”

Lời này vừa nói xong, Tang Trĩ lập tức nín vạt áo anh trai, phảng phất như nhất định muốn cùng ông anh EQ thấp của mình đối nghịch, dùng sức ở tay bắt đầu quẹt quẹt nước mũi.

Tang Diên: “...”

Một lớn, một nhỏ giằng co nhau một trận.

Tang Diên đầu hàng, kìm chế với tất cả sự khoan dung cho đứa em quý quái dẫn cô lên nhà vệ sinh lầu ba để cô rửa mặt, thuận tiện chỉnh trang lại quần áo vừa bị kẻ nào đấy bôi quẹt đủ thứ.

Thời điểm hai anh em nhà họ Tang bước ra đã là 7h tối.

Tang Trĩ theo Tang Diên đi ra. Cô len lén núp sau lưng Tang Diên, nhìn về phía trước, chú ý tới bàn mà Tiền Phi cùng Đoàn Gia Hứa đang ngồi.

Đoàn Gia Hứa ngồi bên trong, khoan thai dựa vào ghế, khuôn mặt cười hờ hững nghe Tiền Phi kể chuyện, thỉnh thoảng lại chen vào 2, 3 câu.

Tư thế ngồi cũng không đoan chính, luôn luôn mang một bộ dáng nhàn tản, biếng nhác, như một đại thiếu gia chơi bời lêu lổng, nhưng không hiểu sao lại mang một mê lực khó cưỡng, khiến người ta không thể dời mắt nổi.

Tang Trĩ không biết vì cái gì, cuối cùng biến thành Tang Diên tìm đến cô. Cô suy đoán, hẳn là Đoàn Gia Hứa gọi điện cho Tang Diên. Nhưng bỗng nghĩ đến không phải anh đi mua những thứ kia, cô xác thực cũng không lung túng đến vậy.

Tang Diên để Tang Trĩ ngồi vào bên trong.

Cuối cùng cũng đợi được hai người quay lại, Tiền Phi buồn bực nói: “Hai người đi đâu vậy? Chúng mình ăn xong rồi.”

Tang Trĩ há miệng định nói, nhưng không biết phải giải thích thế nào.

Tang Diên đặt cái túi sang ghế bên cạnh, nhìn Tang Trĩ một lúc, nói dối mặt không đỏ, tim không đập: “Tiểu quý này nhìn thấy trò gấp thú, mãi miết chơi, nhất định không chịu về.”

Tiền Phi cũng không nghĩ nhiều. Có thể do hai bộ váy tương đồng, anh thậm chí không chú ý đến việc Tang Trĩ đã đổi một chiếc váy khác, chỉ hiểu kì nói: “Không gấp được con nào à?”

“Đúng vậy.” Tang Diên chậm rãi nói: “Bất không được cái quá liền khóc một trận.”

“A?” Tiền Phi nhìn Tang Trĩ một chút, an ủi: “Em gái không sao đâu, chút nữa ăn xong anh trai sẽ gấp cho em mấy con.”

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy, đúng lúc đụng trúng ánh mắt của Đoàn Gia Hứa. Cô trong nháy mắt dịch chuyển tầm mắt.

Tiền Phi không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ chỉ menu: “Gọi thêm chút gì ăn đi.”

“Được.” Tang Diên cầm menu đưa cho Tang Trĩ, “Muốn ăn gì thì gọi đi.”

Tiền Phi cảm chân giò vừa gặm, vừa hỏi: “Tang Diên cậu không uống rượu à? Làm vài ly đi, một mình tôi uống chả vui gì cả.”

Tang Diên dứt khoát từ chối: “Không uống, tí mình còn phải lái xe.”

Tiền Phi liếc mắt: “Anh khinh, ông không uống, Gia Hứa cũng không uống. Nào có ai đi ăn đồ nướng lại không uống rượu a?”

Tang Diên: “Chả phải hôm nay cậu gặp rồi ư?”

Tang Trĩ lặng lẽ giương mắt nhìn phía trước. Lần này không đụng trúng ánh mắt vì Đoàn Gia Hứa đang khép hờ mi, nhâm nhi ly nước trong một cái ly pha lê. Thời điểm anh ngẩng đầu lên, Tang Trĩ lập tức thu tầm mắt lại.

Sau đó, cô đưa mắt nhìn sang đã thấy một ly nước đưa đến trước mặt mình.

Tang Trĩ ngẩng đầu, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn anh.”

Rất nhanh, Tang Trĩ chọn xong đồ ăn, đưa menu cho Tang Diên.

Tang Diên quét mắt, chuẩn bị gọi phục vụ, thì chú ý đến 2 món được tích, nghiêng đầu hỏi: “Đây là em gọi?”

Tang Trĩ: “Vâng ạ.”

“Tự giác một chút đi.” Tang Diên cầm bút điểm vài món, “Đừng để anh mày nhấc nhờ nhiều.”

Tang Trĩ bực mình lại không muốn trước mặt người khác tranh cãi cùng anh trai, chỉ có thể hạ giọng thì thầm: “Ăn một hai món mà cũng bị gắt gỏng, biết thế đã chọn 10 món.”

Tang Diên không kiên nhẫn nói: “Đừng nghĩ ba cái chiêu trò quỷ phá nữa, anh không rảnh rồi chiều có mày đâu.”

Tiền Phi ngồi ở đối diện chỉ trích ngay hành động lấy lớn nạt bé của Tang Diên: “Tang Diên, cậu quá đáng thế, em gái cậu chỉ muốn ăn mấy món thôi mà cậu cũng không cho? Không sao, em gái, em cứ chọn đi, anh trai mời em.”

“Ngậm miệng đi ông.” Tang Diên nói, “Con bé này nhà tôi bị dị ứng thịt dê và thịt bò.”

“Ác.” Tiền Phi lập tức đổi giọng, “Em gái, kia, em chọn món khác đi, để dị ứng không tốt đâu.”

Vốn chỉ là dị ứng nhẹ, ăn một chút thì không có vấn đề gì. Nhưng Tang Trĩ không có quyền quyết định, chỉ có thể khuất phục cường quyền. Cô bùng chén từ tốn ăn com, nghe ba chàng trai hăng say trò chuyện những chủ đề mà mình chẳng có chút hứng thú nào.

Đợi một hồi lâu.

Tang Trĩ không nhìn được nữa, chọc chọc cánh tay Tang Diên: “Anh hai.”

Tang Diên nghiêng đầu: “Sao?”

“Em đói.”

Nhà hàng đồ nướng này phục vụ đồ ăn quá chậm.

Tang Diên nhìn mặt bàn một vòng, đưa cho cô một đĩa mì xào thịt: “Ăn tạm cái này lót dạ đi.”

Tang Trĩ nga một tiếng, cầm lấy đĩa.

Cô bỗng phát hiện trong món Tang Diên vừa đưa mình còn rất nhiều thịt bò bên dưới. Giống như là khám phá ra một bảo tàng, phản ứng đầu tiên của Tang Trĩ là nhìn về phía Tang Diên, sau đó liếc qua Đoàn Gia Hứa và Tiền Phi.

Ba chàng trai đều đang say mê nói chuyện không ai để ý đến cô. Phảng phất như đang được nhập vai đạo chích, Tang Trĩ đem mấy khối thịt bò giấu vào trong mì, rồi từ tốn gấp lên. Vậy là không ai có thể phát hiện trong bát cô có rất nhiều thịt bò, cũng không ai biết đêm nay cô ăn vụng mấy khối thịt bò này.

Đúng là một kế hoạch hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Tang Trĩ cảm thấy sắp đại công cáo thành, ung dung gấp lên. Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên gọi cô: “Nhóc.”

Tang Trĩ buông đĩa, ngẩng đầu: “Dạ?”

Đoàn Gia Hứa một tay nâng má phải, mắt hơi nhú, khóe môi ẩn chứa nụ cười, kéo dài âm cuối nói: “Không có gì, trước khi ăn để anh trai kiểm tra qua đĩa thức ăn một chút.”

Động tác của cô dừng lại, yên lặng thu hồi đĩa: “Nha.”

Sau đó đẩy đĩa thức ăn đến trước mặt anh. Hai người kia vẫn đang hăng say trò chuyện không chú ý gì đến tình hình bên này.

Đoàn Gia Hứa cầm đĩa, chậm rãi đảo qua đĩa mì xào thịt bò, tiếp đến Tang Trĩ nhìn thấy anh từ từ, chậm rãi, từng gấp, từng gấp bỏ hết thịt bò vào bát của mình, ngay cả một mẩu thịt nhỏ xíu cũng không chừa lại cho cô.

Cho đến khi đĩa mì sạch trơn chỉ còn lại màu vàng óng của mì, anh mới đẩy lại đĩa thức ăn về phía cô, tỏ vẻ thành tựu nói: “Tốt rồi.”

"..."

"Ăn đi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đúng là một bạn nhỏ kì cục

Tang Trĩ nhìn chằm chằm đĩa mì xào trụi lụi không một miếng thịt, chỉ còn lại mấy miếng cà rốt và rau quả, nhìn nghèo nàn đến đáng thương. Ánh mắt của cô lia nhanh đến kẻ chủ mưu - Đoàn Gia Hứa, yên lặng xen lẫn không cam lòng nhìn chiếc bát đầy ắp thịt bò.

Một ngụm uất ức chặn cứng ở cổ, không phát tác được.

“...”

Cô thật sự muốn túm cổ áo anh hỏi: TÊN BẤT LƯƠNG! ANH! THÍCH! THỊT! BÒ! ĐẾN! THẾ! SAO!!!

Tang Trĩ mấp máy môi, bực bội siết chặt đôi đũa.

Biết ở đây sẽ không ai giúp cô, cô cũng không lãng phí sức lực ôm lấy oán hận làm gì, chịu nhục cặm cùi gấp ba bốn miếng phở chậm rãi ăn.

Một bàn này, nói nhiều nhất chính là Tiền Phi, rượu vào lời ra. Cả buổi tối, đa phần đều là anh ta ngồi nói chuyện, đồ ăn trên bàn cũng đa phần là anh ta giải quyết.

Tang Trĩ buồn bực, ngán ngẩm nghe bọn họ nói chuyện phiếm. Ngoài trừ game ra thì lại là game, không đá động gì đến con gái, cũng chẳng động chạm nửa chữ đến vấn đề học tập.

Tang Trĩ cúi đầu ăn mì, quai hàm trống không.

Qua nửa ngày, cả ba ông anh đã say khướt. Lần này rốt cuộc bắt đầu động chạm tí đến đời sống tình cảm của mình, một ông tuyệt vọng, suy sụp cho hay: “Con mẹ nó chứ, đã năm thứ ba đại học mà vẫn chưa bạn gái, ĐM năm thứ ba rồi aaa_”

Tang Trĩ lúc này đang đưa tay muốn vói một cái đùi gà, bất thành linh bị tiếng thét úy khuất kinh thiên động địa này làm giật mình, lập tức rút tay về.

Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn.

Tang Diên giật giật khóe miệng: “Đừng hét lên, ông đợi đến tốt nghiệp rồi khóc một thê cũng không muộn.”

“Không! Ông đây chịu đủ rồi!” Tiền Phi chỉ tay vào mặt Tang Diên, “Con gái gấp tôi không phải là muốn xin số của cậu_” lại quơ quơ ngón tay chỉ vào Đoàn Gia Hứa, “thì là của cậu.”

“...”

Tiền Phi khóc rầm rức: “Chưa ai có ý định xin số của tôi cả huhuhu.”

Nhìn đường đường là một chàng trai mà khóc ầm ức đến như thế, lương tâm Tang Diên đột ngột bộc phát, đầy chân thành đề nghị: “Nếu không thể này đi, lần sau cậu cứ nói cậu tên là Tang Diên. Họ nói muốn xin số Tang Diên vậy chính là xin số cậu rồi.”

Đoàn Gia Hứa mí mắt giật giật, ngẩng đầu lên, giật tờ khăn giấy, cầm một cái cánh gà để vào chén Tang Trĩ, thuận miệng phụ họa: “Cậu nói tên cậu là Đoàn Gia Hứa cũng được.”

“...”

Đây không phải là họa vô đơn chí sao?

Nghe thấy thế, Tiền Phi liền nín khóc, nhìn hai thằng bạn chí cốt chăm chăm.

Bầu không khí bỗng dừng như ngừng lại. Tang Trĩ không dám ngước mắt nhìn, cảm giác chỉ một khắc sau bầu không khí sẽ lập tức bộc phát.

Qua một hồi lâu, Tiền Phi đột nhiên khóc rống lên, giống như là nhận hoàng ân to lớn của Thánh thượng, hai mắt đầm lệ mông lung, cảm động đến nước mắt tuôn trào nói: “Hảo huynh đệ! Ô ô ô hảo huynh đệ!”

Ăn xong cũng không muộn lắm, Tang Diên đi trước tính tiền, thuận tiện ra xe trước.

Đoàn Gia Hứa đỡ Tiền Phi đứng lên, cúi đầu nhìn về phía Tang Trĩ: “Nhóc con, đi thôi, đi phía trước anh đi!”

Tang Trĩ nga một tiếng.

Nghe được thanh âm của Tang Trĩ, Tiền Phi tón sức ngước mắt nhìn về phía cô, đột nhiên nhớ ra một việc: “A, em gái, anh trai còn muốn lấy búp bê cho em. Chờ đó, em muốn cái nào? Anh đây giới nhất là gấp thú.”

Nhìn hần dáng vẻ bất ổn, Tang Trĩ do dự nói: “Không cần...”

“Không được! Anh đã hứa là nhất định phải làm, quyết không nuốt lời!” Tiền Phi sờ soạng trong túi ra 20 đồng, “Nào, đi, chúng ta đi gấp thú bông!”

Ra khỏi quán đồ nướng, ngay bên cạnh đặt 6 cái máy chơi gấp thú bông.

Tiền Phi đem toàn bộ đổi thành tiền xu, đưa cho Tang Trĩ 10 đồng, hào khí ngất trời: “Em muốn cái nào, nói anh trai, anh trai nhất định gấp chuẩn cho em.”

Tang Trĩ tùy tiện chỉ một cái.

Tiền Phi xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới.

Tang Trĩ nhìn một vòng, đi về phía máy chơi đựng Doraemon nhồi bông trực tiếp đi tới cho ba đồng xu vào. Cô không quá rành trò này, động tác chậm rãi, không bắt được chuẩn xác con nào, đều nửa chừng bị rơi xuống.

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa đi tới đứng cạnh cô.

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Nhìn thấy anh liền nghĩ đến chuyện vừa rồi, vẫn cảm thấy rất mất mặt. Một phần cũng bởi vì sự kiện cướp thịt bò mà hiện tại Tang Trĩ rất không cao hứng.

Cô không lên tiếng, lại ném tiếp tiền xu vào.

Lần này vẫn như lần trước không gặp được con nào.

Tang Trĩ đứng bên cạnh quan sát, phát hiện ra Tiền Phi cũng chưa gặp được con nào, tâm lý vì thế thoáng thảng bỡ ngỡ một chút. Cô rầu rĩ không muốn chơi tiếp nữa, thật lãng phí tiền.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng lên tiếng: “Nhóc, cho anh 1 đồng đi.”

“...” Tang Trĩ quay đầu, không quá tình nguyện nói: “Sao anh lại hỏi xin em.”

Đoàn Gia Hứa cười cười: “Vì anh trai không có tiền.”

Giảng co nửa ngày, Tang Trĩ cuối cùng vẫn đưa cho anh 1 đồng.

Đoàn Gia Hứa đứng ở trước máy gấp thú, hỏi cô: “Muốn con nào?”

Tang Trĩ chỉ vào thú bông đội mũ đỏ, nhin không được nói: “Em kẹp đến 6 lần đều không được.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm, anh trai sẽ kẹp cho em.”

Tang Trĩ đứng một bên xem, nhìn thấy anh nhắm ngay con thú bông kia, lách nhẹ nút điều khiển, móc câu vào sợi dây trên đầu con thú, nhanh chóng kéo về ô trượt thú xuống, rất nhanh rất gọn gàng, chỉ còn vài centimet nữa là thành công, lại rơi xuống. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

“...”

Tang Trĩ nhìn Đoàn Gia Hứa. Anh cũng không cảm thấy xấu hổ, chỉ vỗ đầu cô, lại nói: “Cho thêm một đồng nữa đi.”

“...”

Sau đó, Đoàn Gia Hứa không ngừng tiếp tục chơi, tiếp tục xin thêm viện trợ từ Tang Trĩ, thẳng đến khi chỉ còn một đồng duy nhất, anh mới thành công gặp được con thú bông kia.

Đoàn Gia Hứa cúi xuống, cầm con thú nhồi bông đúc kết: “Haizz kẹp được con thú nhồi bông thật không dễ dàng.”

Tang Trĩ: “Còn không bằng dùng số tiền ấy mua luôn một con ở ngoài.”

“Anh trai đây không phải là chưa chơi qua sao?” Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu, đem thú nhồi bông đặt vào lòng Tang Trĩ: “Thế nào ghét bỏ thành quả này à?”

Tang Trĩ đầu ngón tay giật giật, không cầm. Đoàn Gia Hứa cũng nhất quyết duy trì động tác.

Qua mấy giây, Tang Trĩ rũ mặt xuống, nhận lấy: “Cảm ơn anh.”

Đoàn Gia Hứa cười khê: “Đúng là một bạn nhỏ kì cục.”

“...”

“Tặng em thú bông đó.” Đoàn Gia Hứa đứng lên, vuốt vuốt đầu cô: “Đừng có lại khóc nhè nữa.”

Lời này giống như lời Tang Diên đồ Tiền Phi.

Nhưng anh biết rõ đó không phải là nguyên nhân. Phảng phất đã hoàn toàn quên chuyện kia, xem như mình không biết gì cả, chiếu cố đến cảm xúc của cô em gái nhỏ này.

Có nhiệt khí từ cổ đi lên, đến hai bên tai thì rất bỏng. Tang Trĩ ôm con thú bông, lực đạo dần dần siết chặt, khẽ mím môi, yên lặng gật đầu.

Bởi vì Tiền Phi say quá, Tang Diên trước tiên đeo hần về nhà, rồi cùng Đoàn Gia Hứa bê hần lên. Sau đó mới về trường đại học Nam Vu.

Đoàn Gia Hứa xuống xe, tạm biệt hai anh em nhà họ Tang, đi vào kí túc xá.

Đêm đã khuya, ánh đèn cổng trường đại học sáng rực, nhưng đèn đường hai bên lối đi dẫn vào trường lại hơi tối. Bóng lưng chàng trai cao gầy, dần dần khuất vào màn đêm, cho đến khi không còn thấy nữa.

Xe khởi động. Tang Trĩ thu lại tầm mắt, hỏi: “Anh hai, Gia Hứa ca ca ở trong trường sao?”

Tang Diên: “Ừm.”

“Tại sao anh ấy không về nhà?”

“Nhà anh ấy không ở chỗ này?”

“Bây giờ không phải đang là kì nghỉ sao?”

“Không biết.” Tang Diên rõ ràng không muốn bắt chuyện với cô, “Sao tự nhiên thắc mắc lắm thế?”

Tang Trĩ trầm mặc một hồi, buồn bực, ngán ngẫm, rướn người về phía Tang Diên: “Vừa mới rồi Tiền Phi ca ca nói có rất nhiều người tìm anh ấy xin số của anh, là thật sao?”

Tang Diên: “Vớ vẩn.”

Tang Trĩ: “Sau đó thế nào?”

Tang Diên: “Không có bắt đầu thì làm gì có sau đó.”

“Ách.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “May mắn anh không cho đó.”

Tang Diên đánh tay lái, không trả lời.

Một giây sau, Tang Trĩ lại hỏi: “Em cảm thấy có thể làm các chị đó tìm Tiền Phi ca ca để xin số anh, sau đó hỏi anh có thể cho các chị ấy số liên lạc của Gia Hứa ca ca không?”

“...”

“Ca ca, chính anh cần chú ý một chút.”

“Câm miệng.”

“Đừng để các chị ấy có cơ hội làm nhục anh.”

“...”

“Mặc dù trường nam nhà chúng ta lớn lên xấu xí nhất nhà, nhưng là”, Tang Trĩ ngừng lại, giống như cân nhắc từ ngữ, trung thực nói, “Nhưng là, anh ở bên ngoài vẫn là, rất xấu.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ăn nhiều thua thiệt

Về đến nhà, Tang Trĩ lập tức về phòng, đi thẳng vào nhà tắm. Còn chưa kịp cởi quần áo, cô đột nhiên nhớ tới mình còn chưa đem giặt bộ váy bản kia, cấp tốc chạy ra ngoài.

Không thấy cái túi.

Cô đi đến phòng Tang Diên, cửa không khóa, cũng không có ai, thấy tiếng động dưới bếp, có thể nghe thấy tiếng Tang Diên đang khui đồ ăn.

Không phải vừa mới đi ăn về sao?

Tang Trĩ mặc niệm trong đầu: “Thật sự là cái thùng không đáy.”, sau đó trở về phòng. Liếc mắt liền thấy cái túi đặt trên bàn đọc sách.

Cô cầm cái túi trở lại phòng tắm, cầm chậu, xả nước mau chóng giặt đồ.

Đây là lần đầu tiên Tang Trĩ tự mình giặt quần áo. Cô vò mạnh chỗ bị bẩn, động tác vụng về, chậm chạp, tẩy không còn một vết bẩn nào.

Đến thời điểm Tang Trĩ đi tắm đã qua 1h sáng.

Cô ôm chậu, chậm chạp đi đến ban công phơi quần áo. Tang Trĩ đang muốn trở về phòng, đúng lúc này nghe thấy thanh âm của Tang Diên.

Hắn tựa hồ đang nói chuyện điện thoại với ai đó, ngữ khí có vẻ không kiên nhẫn: “Đã nấu xong rồi.”

“Con quan tâm cái gì á? Tại thấy con bé không thoải mái lắm.” Tang Diên nói: “Thêm cái gì ạ: Táo đỏ, đường quy? Mẹ ơi, sao giờ mẹ mới nói, mẹ không nói từ đầu làm sao con biết được!”

“Ba, mẹ không phải là mai sẽ trở lại sao? Đến lúc đấy mẹ xử lý đi, con mệt chết đi được, con gái hai người đẻ ra nha! Thôi cứ uống thế này đi!”

Qua mấy giây, Tang Diên tựa hồ đã cúp điện thoại. Rất nhanh, hắn đã bung một bát canh nóng hổi đến. Nhìn thấy Tang Trĩ, trên mặt cũng không có cảm giác chột dạ, lạnh lùng nói: “Đến đây, uống hết đi.”

Tang Trĩ chậm rãi tiến tới, đón lấy bát canh: “Anh làm sao mà mặt như thế, không chào đón đứa em gái này hả?”

“Anh mày nếu không chào đón mày.” Tang Diên gằn từng tiếng, âm thanh hầm hè: “Thì mày bây giờ đã bị anh đá chết mấy trăm lần rồi.”

“...”

Nói xong Tang Diên lười không thèm để ý đến cô, đi về phòng.

Tang Trĩ đi đến bàn ăn, cẩn thận từng li từng tí thổi thổi bát canh, rồi bung về phòng. Cô ngồi trước bàn học, chậm rãi nhâm nhi từng ngụm canh nóng.

Vẫn còn hơi bỏng. Cô dứt khoát để sang một bên, đem thú bông Đoàn Gia Hứa tặng để cùng những chú gấu bông khác ở góc giường, dùng lại chút ngấm ngấm lại dùng đầu ngón tay chọc chọc.

Rất nhanh nằm ngửa ra giường, nhìn lên trần nhà thất thần. Hôm nay giống như là có chút mất mặt. Lại có chút vui vẻ, âm áp không giải thích được.

Đột nhiên bà đi đến thăm lần đầu, ngoại trừ bụng đau buốt khó chịu, Tang Trĩ cũng không cảm thấy chỗ nào không ổn. Nhưng sáng hôm sau Tang Trĩ bị cái đau kéo tỉnh giấc, phần bụng giống như bị một dải kim thắt chặt.

Mẹ Lê Bình và ba Tang Vinh đã trở về, nấu cháo gạo cho Tang Trĩ.

“Còn khó chịu không con?” Đợi cô rửa mặt xong, mẹ Lê Bình ngồi ở bên cạnh ân cần hỏi, “Đến là tốt, mẹ nghe mợ nói, Hiểu Băng sau khi kinh nguyệt đến, tầm tháng sau lập tức cao lên 1m7 đó.”

Tang Trĩ đang uống cháo, nghe nói vậy, nghĩ nghĩ: “Chị họ ý ả?”

“Đúng nha.”

Tang Trĩ hồ nghi nói: “Chị ấy không phải vốn cao 1m6 sao?”

Lê Bình: “Đúng vậy. Nếu tính như thế, con không chừng có thể cao lên 1m6.”

“1m6...” Tang Trĩ nuốt cháo vào bụng, lắc đầu: “Quá thấp, tốt nhất là cao lên 1m7.”

“Vậy cần chăm chỉ ăn cơm, bổ sung canxi.” Lê Bình ôn nhu nói: “Chậm rãi bồi bổ liền cao thôi.”

Ăn xong điểm tâm, Tang Trĩ khó chịu trong người nên nằm trên giường một ngày, cái gì cũng không muốn làm. Nhưng nghĩ đến sẽ cao lên, đây hẳn là dấu hiệu đầu tiên của sự trưởng thành, về sau không còn nhìn loắt choắt như một đứa bé con nưa, vì vậy sự đau đớn này cũng cảm thấy không quá khó chịu nữa.

Thứ 4, tuần cuối cùng của tháng là sinh nhật Phó Chính Sơ.

Lúc đầu Tang Trĩ quyết tâm không đi, nhưng dù sao cũng là bạn cùng học, Lê Bình còn đăng ký lớp vẽ mùa hè cho cô. Nhưng chủ yếu là những cuộc gọi liên hoàn của Ân Thực Như.

Nhà Ân Thực Như gần nhà Tang Trĩ, cô đến sớm tìm Tang Trĩ, dự định đón Tang Trĩ rồi cùng đi. Bởi vì KTV ở một khu khác, hai người cùng nhau đi bộ đến trạm bus bắt xe.

Tháng 8, thời tiết rất nóng, mặt đất phả hơi nóng hổi như cái chảo khổng lồ. Hai cô gái nhỏ mặc váy ngắn, quần đùi miễn cưỡng đứng ở trạm xe.

Đợi một hồi, Tang Trĩ nóng đến mức nổi khùng: “Không phải bảo một giờ chiều sao? Đi sớm như vậy làm gì?”

“Mình quên mua quà.” Ân Thực Như ngượng ngùng thề lười, “Dù sao chúng mình cũng phải sang bên quận A, vừa vặn đi chơi một lát, lại mua được quà, mua xong liền đến chỗ hẹn với bọn Chính Sơ.”

“Giờ mới 10h thôi cô nương của tôi ạ.”

“Ngồi xe cũng phải 1 tiếng nha.” Ân Thực Như nhìn đồng hồ một chút, “Chúng ta đến đó hẳn cũng là 11h rồi, ăn trưa luôn, thời gian chẳng phải vừa đẹp sao?”

Tang Trĩ lăm bắm: “Mình có thể đi ăn cơm trưa luôn không?”

“Không được! Chẳng lẽ cậu nữ để người bạn này đi một mình!” Ân Thực Như nói: “Còn có không phải cậu và Phó Chính Sơ học cùng lớp 6 năm từ thời tiểu học sao? Sao mình cảm giác quan hệ giữa hai người nửa điểm thân thiết cũng không có vậy, như là người dưng. Ài thật ra thì có chút không tốt lắm thì phải”

“Chính xác là nghiệt duyên. Là sai lầm lớn lao.”

“...” Ân Thực Như không thể tin được, “Thật hay giả? Mình còn tưởng rằng Phó Chính Sơ...Liền chính là..kiểu đó với cậu?”

Tang Trĩ nhú mày: “Kiểu đó là gì? Mình không hiểu.”

Ân Thực Như xích lại gần, thì thầm vào tai Tang Trĩ: “Thả thích cậu đó!”

“...”

Xe vừa vặn tới.

Không đợi Tang Trĩ trả lời, Ân Thực Như đã kéo cô lên xe.

Trên xe bus trống không, không có mấy người, còn rất nhiều ghế trống. Hai người tìm chỗ dễ chịu ngồi xuống.

Tang Trĩ còn đang suy nghĩ những điều Ân Thực Như nói, biểu lộ chút vi diệu: “Ai nói cho cậu cái này?”

“Cái đó đâu cần ai nói, nhìn là biết.” Ân Thực Như nói: “Cậu ta đến tìm mình hẹn cậu ra. Lớp mình lầu 2, lớp cậu ta tận lầu 6, hẳn còn xuống tận lớp gọi mình ra nhờ.”

Tang Trĩ lại hỏi lại: “Vậy sao cậu không nghĩ người cậu ta thả mồi chính là cậu.”

“...”

“Không phải cậu ta không trực tiếp đến tìm mình mà thông qua cậu để hẹn mình sao?” Tang Trĩ bỗng biểu hiện như là đương nhiên, “Hai người trước kia cũng đâu có quen biết.”

“... Cậu nói rất có lý.” Ân Thực Như nhếch miệng, “Nhưng nếu không phải việc liên quan đến cậu, cậu ta căn bản không bao giờ tìm mình.”

Im lặng.

Tang Trĩ nhìn Ân Thực Như chằm chằm, bỗng nhiên dùng tay chọt chọt má phải của mình.

Ân Thực Như không hiểu hành động này, hỏi: “Cậu làm gì đấy, trên mặt cậu không dính gì đâu.”

Tang Trĩ vẫn chỉ chỉ.

Ân Thực Như bỗng hoảng hốt, gạt lui về phía sau, mặt mũi tràn đầy cự tuyệt: “Cậu sẽ không bắt mình hôn cậu đó chứ?”

“Cậu nói cái gì đấy?” Tang Trĩ không phản bác nhìn đờ đẫn bạn thân, “Mình chỉ muốn nói cho cậu biết, mình với Phó Chính Sơ trước giờ thường xuyên đánh nhau.”

“A? Lúc nào?”

Tang Trĩ nhớ lại một chút: “Cấp 1, lớp hai, chắc thế.”

“Lớp 2? Khi đó mới mấy tuổi?”

“Mình lớn hơn hẳn 1 tuổi?” Tang Trĩ nói, “Khi còn nhỏ, có một số đứa con trai sẽ đánh con gái, nhưng là kiểu đánh trêu đùa, không giống cái dạng kia.

Cậu ta đối với mấy bạn khác không như vậy, chỉ quá quắt với mỗi mình.”

“Cái gì?”

“Coi mình là con trai mà đánh.”

“...”

“Có một lần.” Tựa hồ như muốn chứng thực lời nói của mình, Tang Trĩ chỉ vào má phải, từng chữ rõ ràng nói ra: “Cậu ta đấm mình một phát rõ mạnh vào má phải nè.”

Chữ “Đấm” cô tận lực nhấn mạnh.

Ân Thực Như: “Thật vậy à, có nghiêm trọng không?”

“Ừm? Không biết có tính là nghiêm trọng không?” Tang Trĩ suy tư, sau đó bắt đầu cường điệu, “Mình đánh không lại cậu ta. Chủ yếu là phòng vệ thôi, sau đó bị ngã mạnh xuống đất.”

“...”

“Thật không may lúc ngã đập rụng một cái răng.” Ngừng lại, Tang Trĩ tiếp tục, “Mình lúc ấy cũng giận lắm, dùng hết sức bình sinh đứng dậy xô mạnh hán một cái.”

“...Sau đó thì sao?”

“Cậu ta cũng ngã gãy xương.”

“...”

Lời này vừa nói ra, Ân Thực Như quả nhiên quên hết tất cả ý nghĩ ban đầu. Về sau khi mua quà, cũng không khuyên Tang Trĩ mua quà cho Phó Chính Sơ nữa.

Giống như là đem mối quan hệ của họ liệt vào danh sách kẻ thù của nhau, không đề cập đến nữa.

Tang Trĩ vui vẻ thanh nhàn đi theo Ân Thực Như, thi thoảng phối hợp cùng cô chọn đồ.

Sau khi nghe xong chuyện, Ân Thực Như chọn lễ vật phá lệ tùy ý, nhìn thấy cái đèn ngủ đẹp liền mua. Thời gian còn sớm, hai người vào một cửa hàng bánh ngọt nghỉ tạm.

Đây là một dãy phố đồ ngọt. Mặt tiền cửa hàng rất nhỏ, trang trí kiểu cổ phong Trung Quốc, bàn ghế gỗ tối màu, ánh đèn mờ mờ ảo ảo, nhìn qua rất ấm áp.

Điều hòa mở vừa phải, như đánh tan con nóng bên ngoài.

Trong tiệm không có ai khác, chỉ có hai nhân viên trông quầy.

Nghe được tiếng mở cửa, nhân viên cửa hàng giương mắt, ngữ khí mang theo mấy phần buồn ngủ, lười biếng nói: “Hoan nghênh quý khách.”

Thanh âm phá lệ quen thuộc.

Tang Trĩ hô hấp ngừng lại, vô thức ngẩng đầu.

Một chàng trai mặc tạp dề màu nâu, ngồi ở quầy thu ngân, mặt mày thoáng rú xuống, màu mắt vì ánh đèn vàng nhè nhẹ phủ lên càng thêm trong suốt. Ánh mắt của anh thoáng dừng lại trên khuôn mặt Tang Trĩ.

Sau đó khóe mắt như có như không khẽ cong lên.

Trầm mặc 2s.

Tang Trĩ chủ động kêu: “Anh!”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô bạn bên cạnh Tang Trĩ, gật gật đầu: “Hai đứa đi chơi à?”

Tang Trĩ: “Vâng.”

Ân Thực Như trông mắt hết lia trên thân bạn mình, lại quay ra nhìn anh chàng đẹp trai trong quán.

Tang Trĩ cầm lấy menu trưng trên bàn, do dự hỏi: “Anh trai, anh làm thêm ở quán này sao?”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa thần sắc không quá để ý, “tìm chỗ ngồi đi, muốn ăn cái gì bảo anh, một chút anh sẽ mang ra cho.”

Tang Trĩ Nga một tiếng, cùng Ân Thực Như ngồi vào vị trí gần đó.

Nhìn qua menu, Ân Thực Như lặng lẽ hướng Đoàn Gia Hứa, hiếu kì hỏi: “Kia là ai? Mình nhớ anh trai câu không giống anh này lắm.”

“Bạn của anh hai mình.”

“Dáng dấp quả thật đẹp trai.” Ân Thực Như che miệng cười, “mình nhớ anh hai cậu cũng rất đẹp trai, Tang Trĩ à, cậu đó hạnh phúc quá đi.”

Tang Trĩ: “Chớ nói nhảm.”

Ân Thực Như: “A?”

Tang Trĩ: “Anh hai mình đẹp trai chỗ nào?”

“...”

Rất nhanh, hai người đã chọn xong. Tang Trĩ ôm menu đi đến chỗ Đoàn Gia Hứa: “Anh trai, cho em một nước dừa Tây Mễ Lộ, một Xoài lắc sữa.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

Tang Trĩ tính toán giá cả một chút, sau đó từ trong túi cầm đủ số tiền cần trả ra, đi đến trước quầy thu ngân, đưa cho anh.

Đoàn Gia Hứa trông mắt quét qua: “Còn thiếu.”

“...”

Tang Trĩ cảm thấy anh đang lừa tiền cô, bắt đầu cùng anh nói lý lẽ: “Một ly mười tám đồng, một ly 16 đồng, cộng lại là ba mươi bốn đồng, sao lại thiếu được ạ?”

“Không phải nói anh đây thật đẹp trai sao?”

“...”

Cô nói lúc nào, là Ân Thực Như nói. Mà lời đó cùng việc này có quan hệ gì.

“Vụng trộm nhìn anh nhiều như vậy, nếu như cho em nhìn không...” âm cuối của anh xoay một vòng, nghe cả lơ, cả phát, “Vậy chẳng phải anh trai đây ăn nhiều thua thiệt sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Giữ lại mua kẹo ăn

“...”

Tang Trĩ không nói một lời nhìn chăm chăm anh một hồi lâu, dường như cảm thấy rất oan khuất, nhẫn nhịn mãi mới bỏ xuống một câu: “Trách không được tại sao cái tiệm bạn nãy một chút sinh khí cũng không có.”

Đoàn Gia Hứa: “Hả?”

Tang Trĩ đem tiền đồ uống đặt trước mặt anh, ý tứ rõ ràng là trên menu ghi bao nhiêu ta đây trả đúng bấy nhiêu, không hơn không kém, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc đến cực điểm, phun ra hai chữ: “Hắc điểm”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: “Thu em thêm một chút tiền em liền biến cửa hàng nhà người ta thành hắc điểm rồi.”

Tang Trĩ xụ mặt: “Hừm em cũng đâu có nhìn lên anh.”

“Được rồi.” Đoàn Gia Hứa đem tiền trên bàn cầm lên: “Là anh đây nói hươu nói vượn.”

Trang Trĩ nhìn anh, cũng không nói gì thêm dù sao anh cũng là bề trên, cô cũng không muốn mang danh lão lếu.

Còn chưa đi được 2 bước, Đoàn Gia Hứa sau lưng lại gọi với theo: “Đợi một chút.”

Tang Trĩ dừng bước, quay đầu: “Sao ạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Đến đây.”

Tang Trĩ thần sắc ngờ vực, không nghĩ sẽ bước đến chỗ anh. Nhưng anh cứ như vậy, an tĩnh đứng đó nhìn cô, giống như chắc chắn cô sẽ đi qua. Cách gọi y như gọi một chú cún nhỏ.

Đứng im một hồi lâu, Tang Trĩ bất đắc dĩ đi đến, hỏi một lần nữa: “Có chuyện gì ạ?”

“Anh trai nào có thể thu tiền của em nha.” Bàn thu ngân của cửa tiệm cao ước chừng 1m, Đoàn Gia Hứa cúi người, bắt lấy cổ tay Tang Trĩ, đem tiền nhét lại tay cô: “Giữ lại mua kẹo ăn đi.”

Tang Trĩ sững sốt một lát.

Anh thu tay lại.

Phía sau quầy thu ngân là chỗ chế biến, Đoàn Gia Hứa xoay người bắt đầu làm đồ uống.

Tang Trĩ yên lặng đem tiền bỏ lại trong túi.

Làm sao giờ.

Tay trước vừa đánh một cái, tay sau liền cho một viên kẹo đường, đúng là luyện tuyệt chiêu vừa đâm vừa xoa đến quý khóc, thần sầu rồi.

Còn cô, dù biết vậy nhưng lần nào cũng không nỡ cự tuyệt, cứ để anh đối với mình như vậy.

Phi thường quật cường bởi “đánh” mà cùng anh tranh chấp, sau đó lại phi thường mất mặt mà đem “kẹo đường” anh cho vui vẻ nhận. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Trở lại chỗ ngồi, Ân Thực Như lại gần, lần này cô nâng ép thanh âm xuống rất nhỏ thì thầm nói: “Tang Trĩ, anh kia muốn mời chúng mình sao?”

Tang Trĩ: “Ừ.”

“Hắc hắc thật tốt.” Ân Thực Như vui vẻ, “Mua xong quà mình cũng không còn thừa nhiều tiền tiêu vặt, mình còn muốn mua ấn phẩm đính kèm cùng tập truyện tranh sắp xuất bản, hình như là một chiếc mũ hải tặc rất ngầu.”

“Cậu cũng thật là, quá tốn kém rồi.”

“Nhưng đẹp lắm. Không mua thật có lỗi với bản thân.”

Biết Tang Trĩ không hứng thú với mấy cái này, Ân Thực Như chuyển chủ đề: “Đúng rồi. Vừa rồi Phó Chính Sơ nhắn tin QQ cho mình, hỏi chúng ta đang ở đâu, mình báo cậu ấy địa chỉ rồi.”

“Ồ.”

“Cậu ấy hình như đã đến đây, nói sẽ đến tìm chúng mình. Còn có Lưu Vỹ Kỳ cũng đang ở chỗ cậu ấy.”

Tang Trĩ: “Sao hai người họ không đi trước đặt phòng đi.”

Ân Thực Như: “Giờ mới 12h, quán karaoke kia 1h chiều mới có phòng. Bọn họ nói đã gọi điện hẹn trước, chúng ta cứ đi ăn cùng nhau, sau đó cùng đến đó.”

“Còn có ai nữa?”

“Hình như còn thêm mấy bạn cùng lớp của Phó Chính Sơ.” Ân Thực Như nói: “Nhưng mà đi ăn cùng chúng mình chỉ có vài ba người thôi, số còn lại đều đến thẳng quán karaoke.”

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa bung hai ly đồ uống lên. Nghe thấy thế, đôi mày anh hơi nâng, cặp mắt hoa đào quét tới, thuận miệng hỏi: “Hai đứa định đi hát Karaoke à?”

Ân Thực Như lập tức im lặng.

Tang Trĩ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa không nói gì, chỉ dặn dò: “Đi cẩn thận, nhớ kỹ trước khi trời tối nhớ về nhà, đừng đi chơi muộn quá.”

Giọng điệu này nghe thật giống muốn giúp ông anh trai chuyên chế Tang Diên quản giáo cô, nhưng kỳ thật anh hai Tang Trĩ trước giờ đều không quan tâm cô đến thế này.

Tang Trĩ ồ một tiếng.

Chờ anh đi rồi, Ân Thực Như lại gần nói: “Bạn anh trai cậu sao nói chuyện y hệt ba mình, lần nào mình đi ra khỏi nhà ba mình cũng đều nói với mình y chang như vậy.”

Tang Trĩ đồng ý gật đầu: “Ba mình cũng hay nói với mình như vậy.”

“...”

Còn chưa uống được một nửa, Phó Chính Sơ và Lưu Vĩ Kỳ đã đến.

Thực tình Tang Trĩ rất ít khi thấy hai người này. Lúc này gặp phát hiện bọn họ tựa hồ cao lên rất nhiều. Hai người không mặc đồng phục, chỉ mặc đồ bình thường, nhìn không khác gì hai chàng thanh niên.

Ân Thực Như buông cốc nước, cười hì hì nói: “Thọ tỉnh tới rồi.”

Phó Chính Sơ bối rối vuốt vuốt sống mũi.

Lưu Vĩ Kỳ một thân mồ hôi, đến ngồi ghé bên cạnh Ân Thực Như: “Mấy cậu nhanh lên, mình đói gần chết rồi. Nếu không hay là qua KFC ngay cạnh ăn cho nhanh, đỡ nóng, mát mẻ, không phải đi xa.”

Ân Thực Như: “Mình không có tiền ăn KFC đâu.”

Tiệm nhỏ vì bốn tiếng quý mà lập tức náo nhiệt.

Ân Thực Sơ tốc độ rất nhanh, sớm đã uống xong. Ba người đều đang ngồi đợi Tang Trĩ. Cô nghe Ân Thực Như và Lưu Vĩ Kỳ đầu vô mồm, cũng gia tăng tốc độ.

Thấy Tang Trĩ đã uống ăn xong, Ân Thực Như đưa cho cô một tờ giấy: “Lau miệng rồi mình đi thôi.”

Tang Trĩ gật đầu.

Hai nam sinh đứng lên trước, đi ra ngoài. Ân Thực Như kéo tay Tang Trĩ, kéo cô cùng đi.

Thời điểm đi ngang qua quầy thu ngân, Tang Trĩ giống như nhớ ra cái gì, bước chân dừng lại, rút tay ra khỏi tay Ân Thực Như nói: “Cậu ra ngoài trước chờ mình.”

Nghe vậy, Ân Thực Như nhìn Đoàn Gia Hứa một chút, hiểu rõ: “Được, cậu nhanh lên nhé.”

Sau đó liền chạy ra ngoài.

Đoàn Gia Hứa ngồi trên ghế chơi game một chân gác lên ghế dựa bên cạnh, tư thế ngồi tùy ý, lười nhác. Thấy cô đi đến, anh buông điện thoại, có chút hăng hái nói: “Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta, muốn cho anh trai cái gì sao?”

Tang Trĩ chần chờ vài giây, cuối cùng rất thẳng thắn trực tiếp hỏi: “Anh à, anh thiếu tiền tiêu sao?”

Không nghĩ đến cô lại hỏi cái này, Đoàn Gia Hứa cười nhẹ: “Ừ! Thế nào?”

“Lần trước đi ăn đồ nướng, Tiền Phi ca ca cũng nói anh đi làm gia sư ở quận bên cạnh.” Tang Trĩ nhỏ giọng nói, “Hôm nay lại thấy anh đi làm thêm ở đây.”

Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm cô, yên lặng không nói gì.

Ánh mắt anh có một tia suy nghĩ mà cô nhìn không thấu, nhìn không thấy cảm xúc của anh.

Tang Trĩ không khỏi khần trương, nuốt một ngụm nước bọt: “Anh không về nhà sao?”

“Ừ.”

Lời này tựa hồ đang trả lời vấn đề trước cô hỏi.

Nhưng Tang Trĩ có chút không phản ứng kịp “A” một tiếng.

“Đi chơi đi.” Giọng Đoàn Gia Hứa tàn mạn, giống như là hoàn toàn không đem chuyện đó để trong lòng, “Các bạn em vẫn đang chờ bên ngoài đó.”

Nói xong, anh quay người lại quảy chế biến, bắt đầu rửa cốc chén.

Qua một lúc, Đoàn Gia Hứa nghĩ Tang Trĩ đã rời đi, sau lưng đột nhiên vang lên giọng trong trẻo, giòn tan: “Anh, hẹn gặp lại.”, sau đó vang lên một tràng tiếng bước chân nhanh chóng rời đi.

Đoàn Gia Hứa lấy khăn bông lau sạch ly chén và bàn, quay đầu lại thoáng nhìn.

Ánh mắt dừng lại trên mặt bàn.

Trên bàn đặt mấy chồng tiền nhỏ nhỏ, trừ chỗ tiền anh vừa đưa lại cho cô, hình như còn thêm không ít. Một tập hồng hồng hồng mấy đồng một trăm đồng, bên trên đề hơn 15 đồng tiền lẻ các loại, trên cùng là sáu, bảy chồng tiền xu nhỏ nhỏ được xếp ngay ngắn, chỉnh tề.

Giống như là đem tất cả tài sản của mình đều để lại.

Đoàn Gia Hứa sững sốt một lúc, sau đó anh chần chờ đưa tay chọc chọc đồng tiền xu. Thấp tiền nhỏ thuận thế sụp xuống, trượt thành hàng dài trên mặt bàn.

Đuôi lông mày anh giương lên, đột nhiên cười ra tiếng.

Chuyện gì xảy ra vậy này.

Lần này có vẻ như anh thật sự đã lừa gạt tiền một đứa bé... Cảm thấy có chút ác độc?

Tang Trĩ thật sự không lưu lại 1 phần tiền nào trong ví của mình, cơm trưa cũng là vay tiền của Ân Thực Như mua.

Thời điểm không có tiền, lại cùng một nhóm bạn không mấy quen thuộc ở cùng nhau, cô luôn cảm thấy không yên tâm.

Năm giờ chiều, một nhóm người trong quán Karaoke hát đến cao hứng. Tang Trĩ bụng chén trà uống chậm rãi, lỡ tai bị hành hạ đến phát đau, xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng quay sang Ân Thực Như nói: “Ân Thực Như, mình chuẩn bị về đây.”

Ân Thực Như không nghe rõ, ngẩng đầu nói: “Cậu nói cái gì?”

Tang Trĩ đành đề cao âm lượng: “Mình nói, mình muốn về nhà!”

Đúng thời điểm này, ca khúc đang phát bắt đầu kết thúc, thanh âm của cô lập tức vang lên thật lớn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Một đám thuận thế hướng về phía cô.

Rất nhanh, âm nhạc lại vang lên, đem bầu không khí ngưng kết hiện tại đánh vỡ.

Những người còn lại cũng không quá quan tâm đến Tang Trĩ. Chỉ có Phó Chính Sơ đi tới, ngồi cạnh cô, nói: “Tang Trĩ, cậu phải về sao?”

“Đúng.” Tang Trĩ nói: “Ba mình dặn nhớ về trước trời tối.”

Nghĩ nghĩ cô bổ sung một câu: “Sinh nhật vui về.”

Phó Chính Sơ trầm mặc mấy giây, sau đó nói: “Để mình đưa cậu ra trạm xe?”

“Tại sao? Xuống dưới lầu là trạm xe rồi.” Tang Trĩ thần sắc cổ quái, đứng lên, “Cậu cứ ở lại đi, mình tự đi được.”

Cô quay đầu, cùng mấy người quen nói tạm biệt, rời rời quán hát.

Tang Trĩ lấy vé thang ra.

Tòa nhà này có 5 tầng lầu, khu karaoke ở lầu 5, chỗ Đoàn Gia Hứa làm việc ở lầu 4. Đi thang cuốn đến lầu bốn, cước bộ của cô có chút chậm lại.

Sau lưng chợt vang lên âm thanh của Phó Chính Sơ: “Sao cậu lại dừng lại thế?”

“...”

Tang Trĩ bị giật mình, lập tức quay đầu, có loại cảm giác làm việc xấu bị bắt quả tang, thẹn quá hóa giận nói: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

“Ai đi theo cậu.” Phó Chính Sơ biểu lộ có chút quẫn bách, “Mình ra ngoài hít thở không khí.”

“Ồ” Tang Trĩ tiếp tục đi xuống dưới, “Vây chào cậu, hẹn gặp lại.”

Tang Trĩ mặc kệ cậu ta.

“Đúng rồi.” Phó Chính Sơ gãi gãi đầu, tìm một chủ đề để trò chuyện, “Khai giảng học kỳ sau sẽ báo thành tích học tập, cậu biết không?”

Tang Trĩ gật đầu: “Tôi có nghe nói kỳ thi cuối kỳ cậu thành tích khá tiến bộ.”

“...”

“Hình như là xếp thứ 5 ngược từ dưới lên.”

Phó Chính Sơ cảm thấy mắt mặt, miêng cường nói: “Lúc thi mình ngủ thiếp đi.”

Nhìn bộ dạng này của cậu ta, Tang Trĩ có điều suy nghĩ. Lại liên tưởng đến chuyện trước đó cậu ta ở trên xe bus thách thức cô: “Lần sau cùng thi xem ai được hạng nhất”, rồi chuyện cậu ta và cô bị gọi gia đình đến vì trên lớp không nghe giảng, nhưng trên thực tế cậu ta không bị bắt gọi phụ huynh mà là chủ động yêu cầu thầy chủ nhiệm mời phụ huynh đến.

Cô đột nhiên hỏi: “Có phải cậu cảm thấy tự ti.”

Phó Chính Sơ: “?”

“Việc này cũng không có gì, tôi với cậu không học cùng lớp. Cậu học tập chăm chỉ thì thành tích sẽ tiến bộ lên thôi.” Tang Trĩ nói, “Cậu chỉ cần đừng lười như vậy, đem việc học để trong lòng một chút là được. Không cần tự ti.”

“Tang Trĩ.” Bị cô đổ ập xuống một đồng đạo lý, Phó Chính Sơ rút cục nhìn không nổi nữa nói: “Minh không tin cậu không nhìn ra.”

Tang Trĩ ngừng tạm: “Nhìn ra cái gì?”

Phó Chính Sơ không nói chuyện.

“Cái gì mà không nhìn với chả nhìn ra?” Bỗng nghĩ đến lời Ân Thực Như, Tang Trĩ do dự hỏi: “Chẳng lẽ là chuyện cậu thầm thích tôi?”

“...”

Phó Chính Sơ kém một chút là muốn hét lên.

Cậu bình ôn hô hấp, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai nói với cậu?”

Tang Trĩ vô tội nói: “Đoán thôi.”

Phó Chính Sơ: “Cậu đừng có đoán mò.”

Tang Trĩ gật gù: “Ồ vậy là cậu không thể mền tôi rồi.”

Phó Chính Sơ mặt không thay đổi nhìn chăm chăm cô, vò mắt không sợ roi nói: “Làm sao không thể?”

“...”

Khuôn mặt Tang Trĩ có điểm biến hóa: “A?”

Thiếu niên khí thịnh, dùng giọng điệu như chuẩn bị lao vào một cuộc chiến: “Nếu, __ mình nói là nếu thôi! Nếu mình thầm mền cậu, cậu sẽ làm gì?!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Mị lực thật lớn

Không biết là do âm lượng cậu ta quá to, hay lời này quá khó tiếp nhận, Tang Trĩ rõ ràng bị chấn động không nhỏ, đứng im không nhúc nhích.

Bước chân của cả hai đồng thời dừng lại. Một bầu không khí trầm mặc, xấu hổ đổ ập xuống.

Phó Chính Sơ nhìn chăm chăm đôi mắt đang cố trốn tránh của cô, tai cậu ta cũng đỏ lựng. Cậu ta sờ đầu, cố giả bộ bình tĩnh nói: “Tại sao cậu không nói gì?”

Tang Trĩ a một tiếng, có chút không biết nói sao.

Cô chưa bao giờ được tỏ tình, nhưng đa phần toàn là viết thư sau đó lặng lẽ đút vào ngăn kéo hoặc nhắn tin. Mặt đối mặt tỏ tình trực tiếp thế này vẫn là lần đầu, huống chi còn hùng hổ như vậy?

“Ài.” Tang Trĩ trực tiếp nghĩ đến giả thuyết khi này, đột nhiên hiếu kì hỏi, “Cậu còn nhớ trước kia đánh gãy một cái răng của tôi không?”

“...” Phó Chính Sơ cực kì hối hận chuyện năm đó, nhưng dù thế nào cậu cũng đã làm rồi, giờ phút này chỉ có thể gượng ép giải thích, “Chuyện này cũng lâu lắm rồi, không phải lúc đó ngón tay của mình cũng vì cậu mà gãy sao?”

Giọng Tang Trĩ rất bình thản, không chút thù hận, nói: “Đúng thế.”

Phó Chính Sơ nhẹ nhàng thở ra, vênh tai lên, chờ mong cô nói tiếp.

Tang Trĩ hoàn toàn không biết hai chữ “Uỷe chuyện” viết thế nào, thẳng thừng kết thúc câu chuyện: “Vậy thôi nói luôn khỏi đòi co nhé: Cậu đừng thích tôi, tôi không thích người nhỏ tuổi hơn.”

Phó Chính Sơ yên lặng, sau đó nổi giận: “Cậu đây là đang kì thị tuổi tác sao!?”

“...”

“Cậu dù sao cũng phải nói điểm mà mình có thể sửa chữa được chứ?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Tôi thích người đáng đáp đẹp mắt.”

“...” Phó Chính Sơ hít một hơi thật sâu, chỉ vào cô: “Ngoại trừ cậu ra, chưa từng có người nào nói mình xấu xí cả. Cậu có phải là cố ý nhắm vào mình? Cậu là đang lấy mỹ nam siêu sao qua xử lý photoshop mà so sánh đúng không?”

“Thì...” Tang Trĩ nghĩ ngợi nói: “Mỗi người một thẩm mỹ khác nhau thôi.”

Phó Chính Sơ cực kì ủy khuất: “Cậu còn muốn mình phải đi chỉnh dung hả?!”

“Tôi đâu có ý này.” Tang Trĩ bị cậu ta rống cũng thấy ủy khuất, lúng túng nói, “Cho nên là tôi chẳng bảo cậu là đừng thích tôi còn gì.”

“Được rồi.” Phó Chính Sơ từ bỏ việc nói chuyện lý lẽ cùng cô: “Thì không nói nữa vậy.”

Thấy cảm xúc của cậu không tốt lắm, Tang Trĩ bắt đầu hối hận vì mình nói thẳng quá mức, nhắm nháy nói: “Được rồi, vậy tại sao cậu thích tôi?”

Phó Chính Sơ nhìn cô một chút, cực kì nông cạn nói: “Bởi vì cậu rất xinh đẹp.”

Tang Trĩ: “Hả!?”

Phó Chính Sơ: “Phản ứng của cậu như thế là sao?”

Tang Trĩ: “Cậu nói vậy tôi không còn lời nào phản bác cả.”

“...”

Hai người vẫn đứng trước tay vịn thang cuốn.

Phó Chính Sơ đột nhiên cảm thấy tâm tình rất nặng nề, nhìn chằm chằm cô một lúc, lại hỏi: “Có phải cậu không muốn yêu sớm?”

Tang Trĩ gật đầu: “Một phần.”

“Còn phần kia hẳn là chê mình nhỏ tuổi, chê mình xấu.” Càng nói càng cảm thấy không cam lòng, Phó Chính Sơ dùng sức mấp máy môi, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, “Tang Trĩ, hôm nay là sinh nhật mình. Cậu không thể thay đổi lời cự tuyệt kia được sao?”

“...” Trang Trĩ ngơ ngẩn: “Cậu khóc sao?”

“Khóc cái rắm!” Phó Chính Sơ cảm thấy mắt mờ, quay đầu dụi dụi mắt, còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên chú ý tới người đứng sau Tang Trĩ.

Hai ánh mắt đụng nhau, bỗng dưng Phó Chính Sơ ngơ ngẩn vài giây.

Nước mắt dần dần tan, Phó Chính Sơ không khỏi cảm thấy người trước mặt này rất quen mắt. Nhưng nhất thời không nhớ rõ đã gặp ở đâu.

Phát giác được Phó Chính Sơ dờ dẩn nửa ngày không lên tiếng, Tang Trĩ nghi ngờ nhìn sang, theo ánh mắt của cậu ta quay đầu lại, thỉnh thoảng thấy thân ảnh Đoàn Gia Hứa phía sau.

Không biết anh đã đứng đó bao lâu. Thấy hai đứa nhóc đều quay lại nhìn mình, Đoàn Gia Hứa nghiêng ngẫm, nhếch lông mày, cười nhẹ: “Quấy rầy đến hai em rồi.”

“...”

Phó Chính Sơ lập tức nhớ ra người này là ai: ANH TRAI CỦA TANG TRĨ.

Lần trước Tang Trĩ bị mời phụ huynh, cậu đã gặp anh trai này.

Nghĩ đến lời mình vừa nói, lưng Phó Chính Sơ ưỡn một cái, bỗng ngay ngắn khom người chào, đứng một bộ dáng ăn trộm bị bắt tại trận: “Em chào anh hai!”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

Phó Chính Sơ tay chân luống cuống, vội vàng tháo chạy, trước khi chạy vẫn lễ phép hô: “Em chào anh, hẹn gặp lại.”

“...”

Đúng là kì quái, rõ ràng không có chỗ nào phạm lỗi, cũng chẳng làm việc gì sai trái, nhưng Tang Trĩ vẫn có cảm giác làm việc trái với lương tâm. Vài giây ngắn ngủi cô quyết định đánh đòn phủ đầu trước: “Anh trai, anh đây là đang nghe trộm sao?”

Đoàn Gia Hứa tròn mắt nhìn cô: “Đúng vậy a.”

“...”

Anh cứ như thế thừa nhận, khiến Tang Trĩ đem những lời muốn nói đều nuốt vào bụng. Cô có chút trở tay không kịp, không biết nói gì liền dứt khoát không nói, đi xuống dưới.

Đoàn Gia Hứa chậm rãi đi theo phía sau cô: “Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta mị lực thật lớn nha!”

“...”

Anh tựa hồ cảm thấy chơi cực kì đã, cười thành tiếng: “Khiến con trai nhà người ta khóc nhè rồi.”

Tang Trĩ không biết vì sao, ghen đỏ mặt: “Anh làm gì thế.”

Đoàn Gia Hứa: “Anh trai chỉ đang quan tâm em chút thôi mà.”

Tang Trĩ khó chịu: “Đừng đề cập đến vấn đề này nữa.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa đổi chủ đề, nụ cười trên mặt thu bớt lại: “Lần trước anh trai đưa em đi gặp thầy chủ nhiệm xong, về sau đã dặn gì nào, thuật lại một lần xem.”

Trong nháy mắt cô đã hiểu ẩn ý trong lời nói của anh.

“Em không nhớ rõ anh nói gì, nhưng em không yêu sớm.” Ngừng một chút, Tang Trĩ lại cường điệu một lần nữa: “Tuyệt đối không có!”

Đoàn Gia Hứa: “Ngoan, rất nghe lời.”

Tang Trĩ mắt híp hừ một tiếng.

Đoàn Gia Hứa suy tư một chút, thấp giọng đề nghị: “Đến tuổi dậy thì, có những suy nghĩ này là hết sức bình thường. Nhưng em cũng đừng làm tổn thương người khác, trước cứ cảm ơn, sau đó hãy cự tuyệt.”

Tang Trĩ: “Em làm gì tổn thương cậu ta.”

Đoàn Gia Hứa: “Không phải em đem con trai người ta bức đến khóc nhè sao?”

“Đó là vì cậu ta thích khóc.” Tang Trĩ hùng dũng đáp lại, “trước kia còn nhỏ, mỗi lần đánh nhau, mặc kệ ai thắng, cậu ta cũng đều khóc.”

Đoàn Gia Hứa trên dưới nhìn cô một lượt, buồn cười nói: “Em lại còn đánh nhau nữa?”

Hai người đi đến trạm xe. Tang Trĩ thành thật nói: “Hồi bé cũng có đùa nhau đôi chút.”

Anh miễn cưỡng nói: “Bây giờ em cũng vẫn còn bé đó.

Trầm mặc vài giây, Tang Trĩ nhin không được nói: “Hiện tại đã không còn nhỏ nữa rồi.”

“Phải không?” Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu cười, đo đo chiều cao của cô, “Được, hình như là có cao lên đôi chút. Còn biết đối xử tốt với anh trai nữa.”

Tang Trĩ im lặng nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa: “Đưa tay ra đây.”

Tang Trĩ chần chờ đưa tay.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa đem toàn bộ tài sản của cô đem trả lại, cong môi cười: “Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ.”

Tang Trĩ lúng ta lúng túng ngẩng đầu.

“Em biết việc này truyền đi người khác sẽ nói thế nào không?” Đoàn Gia Hứa kéo kéo cô lại gần nói: “Sẽ nói anh bắt chẹt học sinh cấp hai, thế là xong, có thể sẽ bị giải lên đồn đó.”

Tang Trĩ chân thành nói: “Không có bắt chẹt, đây là tiền em bỏ ra mua đồ ngọt.”

Đoàn Gia Hứa: “Em ăn đồ ngọt mà trả đến tận hơn 200 tệ à? Vậy người khác sẽ bảo anh đây ra giá trên trời rồi.”

Tang Trĩ không nói lại anh được, lại đem tiền bỏ vào trong tay anh: “Dù sao thì đây là của anh!”

“Cho anh tiền làm gì?” Đoàn Gia Hứa cười, “Cảm thấy anh rất thâm sao?”

“Không có!” Anh vừa nói đến cái này, Tang Trĩ liền nghĩ mình vừa rồi có phải đã khiến anh không vui. Cô do dự một chút, vẫn là nói xin lỗi: “Anh, thật xin lỗi.”

“Sao?”

Tang Trĩ khó khăn nói ra: “Em vừa rồi thật sự không nên hỏi. Chỉ là nhìn anh thật bề bộn công việc, vậy mà trước đó em còn gây nhiều phiền toái cho anh, thật sự không có ý tứ. Còn có, đây là tiền anh vất vả kiếm được, em không nên tiêu hết, mà còn mang theo một người bạn nữa đến ăn ké.”

“...”

Đoàn Gia Hứa mặt mày vui vẻ, khóe môi khẽ cong lên: Sao đột nhiên nói chuyện nghiêm túc thế bạn nhỏ này?

Tang Trĩ đang hoảng nói: “Ba em dạy làm sai thì phải nhận.”

“Ai nói em làm sai?”

“Em cảm thấy mình đã hỏi một chuyện khiến anh không vui. Đây chính là có lỗi.”

“Không có chuyện anh không vui.” Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt đầu cô: “Đem tiền mua kẹo cất vào đi.”

Tang Trĩ chấp tay ra sau lưng: “Em không thích ăn kẹo.”

“Vậy thì để mua thứ em thích.” Đoàn Gia Hứa rũ mắt, nhìn chăm chăm ánh mắt sáng ngời của cô: “Chờ sau này anh trai thật sự nghèo đói, khổ rách áo ôm sẽ đến tìm em vay tiền, được không?”

Lên xe, Tang Trĩ chọn vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, khẽ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thấy Đoàn Gia Hứa đứng đó, rất nhanh thu tầm mắt lại, lại nhìn bọc tiền anh đưa lại cho cô, buồn buồn khóa cặp lại.

Màn đêm còn chưa buông xuống, chân trời rực rỡ một sắc đỏ sậm như đỏ một thứ son kiêu sa lên thăm mây dày. Viễn Sơn Như Họa, từng áng mây thanh thoi nhẹ nhàng trôi như đắm mình hưởng thụ đẹp đẽ đến nao lòng của hoàng hôn.

Tang Trĩ duỗi ngón tay, vẽ một chữ “Đoàn” lên cửa xe.

Tâm tình của cô đột nhiên rất buồn. Cảm thấy có chút khó hiểu.

Là tuổi tác càng lớn, phiền não càng nhiều hay sao?

Lần này ngoài ý muốn gặp được, đây cũng là lần cuối cùng gặp anh trong mùa hè năm đó. Một tháng nữa lại đi qua, Tang Trĩ được nghỉ hè, cũng bắt đầu tham gia khóa học vẽ.

Tang Trĩ dần bận bịu lên, ở độ tuổi này cô cũng nên bận bịu một số việc.

Tang Trĩ không hỏi Tang Diên về Đoàn Gia Hứa, cũng chưa từng chủ động liên hệ với anh. Cô không biết cuối cùng anh đã về nhà chưa, cũng không biết anh còn khổ cực ở lại đây làm thêm không?

Nhưng cô lặng lẽ mua một con lợn tiết kiệm, lặng lẽ bỏ vào đó những đồng tiêu vặt. Cũng không nghĩ anh sẽ đến tìm cô vay tiền thật, nhưng lại cảm thấy ngẫu nhiên về sau sẽ dùng tới.

Đầu học kỳ 2. Khai giảng, Chia lớp. Tang Trĩ bình tĩnh, an nhiên tiến vào lớp chọn. Bạn bè trong lớp phân nửa là những người không quen biết, cả Ân Thực Như thân với cô nhất cũng bị chuyển sang lớp khác, cùng ban với Phó Chính Sơ.

Thời gian đầu cứ có thời gian rảnh Ân Thực Như lại qua kiểm Tang Trĩ nói chuyện phiếm. Tuy nhiên bản thân Tang Trĩ không phải tui người chủ động, lại học khác ban, khác lớp, vì vậy hai người qua lại ngày càng ít. Nhưng bản thân Tang Trĩ là người rất biết thưởng thức sự thanh tịnh, nên nhận thấy việc này cũng không có gì.

Nháy mắt, đã đến cuối tháng 10. Trung học Húc Nhật bắt đầu hội thao, vì vậy mượn trường đại học Nam Vu sát vách sân thể dục. Tang Trĩ đối với hội thao hoàn toàn không có hứng thú, nhưng trong lớp nữ sinh không nhiều, cô bị thầy chủ nhiệm ngang ngành yêu cầu nhất định phải báo danh tham gia một hạng mục.

Tang Trĩ không cam lòng nguyện ý bị xếp vào môn thi nhảy xa.

Trong lớp còn đặc biệt thiết kế đồng phục riêng, nhưng đồng phục lại do Trần Minh Húc thiết kế, dựa vào mắt thẩm mỹ của ông thầy này thì nhất định là một bộ hoa hướng dương thập phần lõe loét.

Hội thao hôm ấy. Tang Trĩ cảm thấy vô cùng mất mặt, tới trường mới chịu mặc bộ kia vào.

Tính cả lần giúp Tang Diên chuyển KTX thì đây là lần đầu thứ 2 Tang Trĩ đến đây, cũng chẳng có gì mới mẻ.

Chung quang được dựng thành 3 khu vực tượng trưng cho 3 đội tham gia. Chỗ ngồi cũng chia là 3 dãy. Tang Trĩ nhìn quanh, nghe được tiếng ban cổ động nữ khai mạc hội thao, bên một vị trí để ngồi.

Trừ sân bãi, Đại Học Nam Vu còn an bài 1 đội tình nguyện cho trường Húc Nhật.

Vì vậy nên giờ Tang Trĩ liền đụng mặt người anh trai ruột thịt của mình.

Tang Diên đang ngồi ở lều của đội xanh, nhìn thấy cô, khoe miệng thoáng cong lên, bút trong tay điểm nhẹ lên bàn, nhìn có chút ác liệt: “Bạn học, em không đủ tư cách dự thi, mời trở về.”

Tang Trĩ nén giận nói: “Chỗ nào không phù hợp.”

“Chiều cao không đủ.”

“Em chưa bao giờ nghe thấy nhảy cao, yêu cầu chiều cao.”

Tang Diên nhìn thoáng qua cô, thân thể lùi ra sau: “Kia nhưng cũng không thể cho một đứa nhóc chưa đến 1m2 ra thi được.” Nói xong, anh nghiêng đầu trung cầu ý kiến của người đang nằm sấp bên cạnh, cười nói: “Cậu nói đúng không, người anh em?”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Giao cho cậu đấy

Chưa đến một mét hai.

Tang Trĩ nghe những từ trọng điểm

Một mét hai. Chưa tới.

Đào trật tự đi rồi ghép lại.

Chưa tới một mét hai.

Tang Trĩ hoàn toàn bị hấp dẫn bởi mấy chữ này, cũng không chú ý tới người ngồi bên cạnh Tang Diên nói gì.

Lúc này mặt trời đang chói chang, dù đang đứng dưới tán dù che vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh rất cao. Mặt cô đỏ lên vì nóng, càng không thể chịu được ánh mắt anh trai cổ tình xuyên tạc này.

“Ai nói em chưa tới 1m2?” Tang Trĩ cảm thấy lời nói ra cũng không có chứng cứ lắm, nhưng vẫn nhịn không được mà so đo, “Em cao 1m55cm rồi, sao

lại chưa tới một mét hai được?”

“1m55cm rồi cơ á? Vị bạn học này, trông em có vẻ—“ Tang Diên giả bộ lơ đãng, rũ mắt xuống nhìn danh sách, “còn thấp lắm.”

“...”

“Thôi được rồi, lần sau em cứ nói trước, không thì dễ gây hiểu lầm lắm.”

“...”

Chẳng lẽ mỗi lần cô gặp người ta đều phải nói: “Tôi cao 1m55cm rồi.” sao?

Có khác gì đang khoe khoang đâu chứ!

“Đề anh đối chiếu số báo danh trên áo với trong danh sách đã.” Sau đó, Tang Diên hắng hắng người bên cạnh, “Đừng ngủ nữa, mau đến giúp đỡ đi người anh em.”

Tang Trĩ thuận theo đó nhìn sang.

Chàng trai bộ dáng mệt mỏi, hai mắt vẫn còn híp lại, dường như vẫn chưa kịp thích ứng với ánh sáng. Mấy tháng rồi không gặp, tóc anh đã dài thêm phủ lên cả lông mày, do mới ngủ dậy nên hơi loạn. Vẫn là làn da trắng và cánh môi đỏ như thoa son.

Càng ngày càng yêu nghiệt, càng ngày càng dụ hoặc.

Đoạn Gia Hứa chậm rãi ngồi dậy, hơi lùi về sau, bày ra bộ dạng đang không tỉnh táo, lười biếng trả lời: “Gì thế?”

Tang Trĩ nhìn chăm chăm anh hai giây, trái tim tự nhiên nảy lên một nhịp, rồi ngay lập tức thu tầm lại lại làm như không thấy. Cô cố tìm cho mình chuyện khác để làm, sắp lại chỗ Tang Diên, tìm thấy tên mình và số báo danh trong tờ danh sách trên mặt bàn.

0155

Tang Trĩ cúi đầu nhìn dãy số dán trước ngực mình, rồi quay sang nói với Tang Diên: “Khớp rồi ạ.”

“Số báo danh này cũng có ý tứ đấy.” Tang Diên nhàn nhạt nói, “giống như sợ cả thế giới không biết mày cao 1m55cm ấy.”

Tang Trĩ không vui nói: “Cũng đâu phải do em chọn.”

Nghe hai người nói chuyện, mí mắt của Đoạn Gia Hứa đang sụp xuống cuối cùng cũng được nâng lên. Chú ý tới Tang Trĩ, thấy bộ đồ cô đang mặc, lông mày anh giương lên, chớp mắt con gái ngủ đã bay đi hơn nửa.

Sau đó, đột nhiên cười thành tiếng.

Tang Trĩ nghe thấy nhìn sang.

Thấy anh đang nhìn chăm chú bộ quần áo trên người mình, nhếch môi cười, ý cười không hề che dấu. Ý tứ cực kì rõ ràng, chính là đang trắng trợn cười nhạo cô đấy mà.

Theo phản ứng này, Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới bộ đồ mà bà cụ mấy chục tuổi cũng không muốn mà mình đang mặc, hít một hơi thật sâu, tức giận đi sang.

Vẫn thoáng nghe được ý cười của Đoạn Gia Hứa: “Em gái cậu có mắt thẩm mỹ đặc biệt đấy.”

“...”

Bây giờ có khác gì lớp lớn kết băng kết đảng bắt nạt các em lớp dưới không?

Hai – lão – già!

Tang Trĩ dứt khoát coi như không quen bọn họ.

Cô đứng chung với các bạn nữ cũng thi nhảy xa trong lớp, chờ giáo viên điểm danh và kiểm tra sĩ số.

Bạn nữ sinh tên Sầm Nhị, tính cách tương đối văn tĩnh, dường như cô bé đang thấy chán liền chủ động bắt chuyện: “Tang Trĩ, cậu biết hai anh kia hả?”

Tang Trĩ miễn cưỡng gật đầu, “Nhưng cũng không quen thân lắm.”

“Sao cậu biết được thế?” Sầm Nhị hiểu kì, “Hình như hơn chúng ta không ít tuổi đâu.”

“Là bạn của mẹ mình đây.” Tang Trĩ thuận miệng bịa chuyện.

“Hà?”

“Mẹ mình thích tới quảng trường khiêu vũ, bọn họ cũng hay nhảy với nhau lắm.” Tang Trĩ nói, “Thỉnh thoảng mẹ mình cũng mời họ tới nhà ăn cơm, nên mình mới biết.”

“Nhảy ở quảng trường” rồi lại còn “hay nhảy với nhau”, mấy chữ này như một đạo thiên lôi giáng xuống đầu Sầm Nhị, nghi ngờ hỏi lại: “Khiêu vũ ở quảng trường? Ý cậu là giống như “Thất tiên nữ xinh đẹp” á hả?”

Tang Trĩ mặt không đổi sắc đáp: “Là như vậy đó.”

“Vậy là hơn...” Sầm Nhị khó mà hình dung được, thốt lên, “nhiều tuổi lắm”

“...”

“Ừm.” Nhìn phản ứng của đối phương, nháy mắt Tang Trĩ đã thấy tâm trạng tốt lên không ít, “Ở độ tuổi này đều thích mấy bài nhảy như vậy.”

“...”

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng giáo viên gọi các cô bốc thăm để sắp xếp thứ tự thi.

Tang Trĩ tùy tiện rút một cái, bị xếp thi thứ hai từ cuối lên.

Có ba người soát số, ngoài Tang Diên và Đoạn Gia Hứa còn một chị gái nữa. Bọn họ cùng mặc áo ngắn tay màu đen và đội mũ màu trắng.

Sau khi công việc kết thúc, bọn họ rủ nhau vào sân xem thi đấu.

Tang Trĩ quả thật không thể tin nổi.

Mặc dù biết sẽ có sinh viên Đại học Nam Vu tới làm tình nguyện, nhưng theo nhận định của cô, chuyện Tang Diên và Đoạn Gia Hứa đăng ký tham gia chính là trăm triệu lần không ngờ tới.

Vì không muốn bị hai người họ chế giễu, cô và Sầm Nhị đi xuống cuối.

Cho hết thí sinh vào sân thi đấu rồi coi như công việc soát số đã hoàn thành.

Tang Trĩ dẫn thả lỏng, chỉ cầu mong bọn họ mau đi đi. Đến khoảng 11h, mặt trời càng chói chang, cô ngồi xỏm xuống, tránh nóng dưới cái bóng của người bên cạnh.

Không lâu sau, đột nhiên có người đội mũ lên đầu cô.

Tang Trĩ bị ánh nắng chiếu vào mắt, không thể mở được, vô thức nhấc vành mũ lên, ngửa đầu nhìn.

Thấy được người trước mắt, nét mặt cô cứng đờ.

Ánh mắt nhìn sáng người còn lại đứng bên cạnh. Lời cầu nguyện của cô đã không thành, cả hai người không những không đi mà còn tìm tới cửa.

Đoạn Gia Hứa ngồi xuống trước mặt cô, mái tóc dưới ánh nắng mặt trời càng thêm sáng. Anh nghiêng đầu, tay khoác lên đầu gối, như cười mà không cười, nói: “Tiểu Tang hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp.”

Tang Trĩ không thêm để ý tới anh.

Tang Diên đứng bên cạnh, trên tay là chiếc máy ảnh không biết lấy từ đâu ra. Một giây sau, hắn lia ống kính tới chỗ Tang Trĩ, thêm mắm dặm muối: “Mặc thế này đi thì người đẹp được rồi.”

“Anh hai!” Tang Trĩ trừng mắt: “Sao anh chụp em?”

“Ba mẹ bảo anh chụp.” Tang Diên xoay người, nhìn máy ảnh thật gần: “Trời ơi tiểu quý ả, hôm nay mặc thành giống tiểu thư Hồng Kông quá đi mất.”

“Anh còn quên chưa nói, trông giống Popeye nữa chứ.” Nghe thấy ý chế giễu trong lời hắn, Tang Trĩ nhảy dựng lên đoạt lấy máy ảnh, “không được chụp nữa! Bình thường em xinh đẹp như thế sao anh không chụp!”

“Thế cơ á?” Như đoán trước được, Tang Diên giơ máy ảnh lên cao, khiêm tốn hỏi lại: “Mày đẹp lúc nào thế, nói cho anh hai nghe được không, không thì làm sao anh hai biết được.”

“...”

Tang Trĩ còn định nhảy lên tiếp đã bị hấn ấn đầu xuống.

Không thể động đậy.

Cô thấy mình sắp nổ tung rồi, lại còn bị hấn áp chế không thể làm gì. Tang Trĩ cố nhin, tức thời nói: “Anh, em không lấy nữa.”

Tang Diên vẫn chưa chịu bỏ tay ra.

Tang Trĩ lại gắng gượng nói: “Anh cứ chụp đi, em không quản nữa.”

Cô thực sự thấy rất khổ sở.

Khi Tang Diên đi học Đại học, đối với cô mà nói quả thực là điều phải cảm trời tạ đất, là việc cầu mong ước bao lâu nay. Nhưng thật không ngờ rằng, dù là đang đi học mà cô cũng phải chịu sự áp bức của Tang Diên.

Làm như không nghe thấy cô nói, khoe mắt Tang Diên hơi giương lên, giữ nguyên động tác túm đầu cô: “Anh chỉ đang vỗ đầu em gái anh thôi mà.”

“...” Tang Trĩ không nhịn được nữa, uy hiếp: “Anh muốn em mách ba đúng không?”

“Được thôi, cứ cáo trạng thoải mái.” Tang Diên vẫn làm vẻ không có gì, “Còn lâu anh mày mới về nhà.”

Giăng co một lát.

Đoạn Gia Hứa ngồi bên cạnh nhìn hai người. Không bao lâu, anh đứng lên, bỏ tay Tang Diên ra khỏi đầu Tang Trĩ, trong giọng nói còn mang theo ý trêu chọc: “Này, cậu đừng bắt nạt em gái tôi nữa có được không?”

Tang Diên: “?”

Mặc dù biết người này cũng chẳng tốt hơn Tang Diên là bao, nhưng có đuôi dễ ôm, Tang Trĩ vẫn không cần mặt mũi trốn phía sau anh, cáo mượn oai hùm nói: “Nghe thấy chưa, anh trai em bảo đừng có bắt nạt em.”

Tang Diên trở mắt nhìn hai người một hồi, cảm thấy vô cùng hoang đường: “Ai là anh trai em?”

Cô rất đương nhiên chỉ vào Đoạn Gia Hứa.

“Được rồi, người anh em.” Tang Diên buông máy ảnh trong tay, dường như cảm thấy giao dịch này rất có lời, biểu cảm cũng thả lỏng, “Giao cho cậu đây.”

Chẳng mấy chốc đã tới lượt thi của Tang Trĩ.

Về phương diện vận động, dù chân Tang Trĩ không dài, nhưng nghĩ kĩ lại thì thấy nhảy xa cũng không quá khó nên cô mới chọn hạng mục này.

Đây là lần đầu tiên Tang Trĩ tham gia hội thao.

Ban đầu cũng không thấy khẩn trương cho lắm, chỉ nghĩ là đến nhảy cái là xong, cũng chẳng quan tâm đến thứ hạng.

Nhưng bây giờ, còn có hai người kia đang nhìn cô.

Tang Trĩ thở hắt ra.

Cô đứng cuối đường chạy, nghiêng cứu vạch dặm nhảy phía trước, thầm tính toán phải chạy thế nào. Rất nhanh, Tang Trĩ nghe được hiệu lệnh của trọng tài, bắt đầu chạy về phía trước.

Lúc còn cách vạch giậm nhảy khoảng 1m, Tang Trĩ hơi dừng lại, rồi lại chạy tiếp, giống như sợ sát vạch quá, cô nhìn lướt qua, chuẩn xác dừng tại vạch rồi dùng toàn lực nhảy về phía trước.

Thế giới như thoáng tĩnh lại, xung quanh chỉ còn lại tiếng gió vun vút bên tai.

Qua vài giây, trọng tài cảm thước tới đo khoảng cách, thần sắc vẫn vô cùng nghiêm túc: “0155, thành tích lần thứ nhất 0đ — 0.5m

“...”

Dường như Tang Trĩ có thể nghe được tiếng người bên cạnh cười thầm. Cô coi như không thấy gì, gãi gãi đầu: “Còn nhảy nữa không ạ?”

Trọng tài: “Chuẩn bị nhảy lần hai.”

Tang Trĩ không muốn nhảy, nhưng cũng không thể không theo quy định: “Vâng ạ”

Đoạn Gia Hứa đứng bên cạnh cũng cảm thấy buồn cười, bả vai hơi run: “Em gái cậu sao vậy? Chạy rõ nhanh đến vạch, rồi đứng lại trước vạch mới nhảy?”

“Con nhóc này nhất gan ấy mà.” Tang Diên ghi lại một màn kia vào máy ảnh, khóe môi giật giật, “Đoán chừng là sợ ngã.”

Lần thứ hai Tang Trĩ vẫn làm hết như vậy.

Nhưng lần này tiến bộ hơn chút, nhảy được 0.8m.

Lúc đi ngang qua Tang Diên,, nàng còn cảm thấy tay hấn chống xuống, vô cùng thân thiết khích lệ: “Cái này mà gọi là nhảy xa á, còn chẳng bằng một bước chân dài của anh mày”

“...”

Đúng lúc Trần Minh Húc chạy sang xem thi đấu. Nhìn thấy dáng vẻ không chịu nổi cố gắng của Tang Trĩ liền ập đến giáo huấn một lượt, yêu cầu cô lần nhảy cuối phải dồn hết sức.

Dù không giỏi nhảy xa thì cũng phải cố mà nhảy.

Thái độ hết sức kiên quyết.

Cô đồng thời chịu hai kích thích từ Trần Minh Húc và Tang Diên.

Tang Trĩ mím chặt môi, cũng không cần biết tranh cao thấp được với ai, nhưng nhất định lần này phải nhảy được thành tích tốt nhất, để bọn họ phải rửa mắt mà nhìn cô. Cô điều chỉnh lại nhịp thở, chậm rãi chạy về phía trước.

Đến giữa đường, cô bắt đầu tăng tốc.

Cách vạch còn khoảng 5cm, cô dùng sức bật nhảy về phía trước, rơi xuống hố cát. Sau đó, cô thấy đầu óc quay cuồng, không giữ được thăng bằng nữa, mắt cá chân Tang Trĩ hơi xoay, thân thể ngã về phía trước.

Tang Trĩ vô thức chống tay xuống, cọ phải cát, thấy ran rát. Rồi cả người ngã xuống hố cát.

Bên cạnh ngay lập tức có tình nguyện viên tiến tới, muốn nâng cô dậy: “Em không sao chứ?”

Tang Trĩ đau đến phát khóc, hơi rên lên nhưng khóc không thành tiếng, miễn cưỡng đáp lại: “Không, không sao ạ.”

Mắt cá chân đau vô cùng, Tang Trĩ cố gắng dùng sức, mãi vẫn không đứng dậy nổi.

Tình huống này làm mọi người rất bất ngờ.

Tang Diên và Đoạn Gia Hứa vội vàng chạy tới, Trần Minh Húc đứng cách đó không xa cũng tới xem.

Đoạn Gia Hứa đứng gần hơn, anh tới chỗ Tang Trĩ trước, ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay cô: “Em có đứng lên được không?”

Tang Trĩ bắt đầu hồi hận. So với đau đớn, việc ngã trước mặt bao nhiêu người còn làm cô mất mặt hơn. Cô vẫn cúi đầu, lắc nguầy nguậy.

Tang Diên kéo cánh tay còn lại của cô, cau mày: “Sao em không tiếp tục đứng nghiêm mà nhảy?”

Lúc này Tang Trĩ mới khóc thành tiếng, vô cùng tủi thân: “Anh đừng cười nhạo em”

Hai người hợp sức kéo cô đứng dậy.

Tang Diên ngồi xổm xuống: “Leo lên đây, anh đưa em đi bôi thuốc.”

Trần Minh Húc đứng cạnh chứng kiến, cảm thấy hơi áy náy: “Tang Trĩ, trò không sao chứ? Thầy không nên nói với em như thế, nếu biết em nhảy như thế, không cần tham dự...”

Tang Trĩ bò lên lưng Tang Diên, mắt vẫn còn ầng àng nước, cố nhịn khóc nói: “Không sao ạ...”

Nhìn cô như thế, Trần Minh Húc càng thêm áy náy. Thầy quay đầu lại, muốn nói gì đó, đột nhiên chú ý thấy Đoạn Gia Hứa đứng bên cạnh: “Anh trai Tang Trĩ? Sao cậu lại ở đây?”

“A, tôi nhớ rồi.” Trần Minh Húc bắt đầu lải nhải, “Lần trước cậu nói với tôi cậu học Đại học Nam Vu nhĩ. Có lỗi quá, không thể chiếu cố tốt cho con bé...”

Nói xong lại chú ý tới Tang Diên đang cõng Tang Trĩ, sừng sốt: “Vị này là...?”

Da đầu Tang Trĩ như siết lại.

Nhớ tới buổi gặp người nhà nửa năm trước, nếu tại thời khắc đau đớn này mà lộ ra thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cảm giác chột dạ bao trùm lấy cô.

Trả lời sao giờ?

Nói hần mới Tang Diên thật, mới là anh trai ruột của cô, vậy thì tất cả dối trá đều bị thấu, chắc chắn cô sẽ xong đời.

Hay nói hần là bạn của anh trai cô.

Vậy tại sao lại còn công cô, chẳng phải rất kỳ quái sao?

Thấy Tang Trĩ khẩn trương như thế, Đoàn Gia Hứa nghĩ gì đó, đang định nói chuyện.

Ngay lập tức, Tang Trĩ túm cổ Tang Diên càng mạnh, siết lấy cổ hần, lại giống như muốn ngăn lời nói của hần. Đầu cô trống rỗng, lời nói hoàn toàn chưa qua não đã bật ra miệng, đúng là vô mê không sợ vỡ.

“Là ba em”

Tang Diên lập tức quay đầu nhìn: “?”

Đau đớn và khẩn trương ép cho nước mắt Tang Trĩ chảy ra, lạch tạch rơi xuống. Cô sút xịt mũi, giọng nói cũng thút tha thút thít: “Thầy ơi, đây, đây là ba em..”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hầu hạ tổ tông

Tang Diên bị Tang Trĩ siết có chút khó, cổ hơi đỏ lên. Nghe thấy thế, khoe miệng hần co quắp, giống như bị sặc bắt đầu ho khan.

“A?” Trần Minh Húc không phản ứng kịp, lại nhìn mặt Tang Diên, biểu lộ trong nháy mắt trở nên phức tạp, “Tang Trĩ, em nói đây là ba của em?”

Tang Trĩ sợ muốn chết, não như nổ tung, viễn cảnh về sau bị tất cả mọi người chửi rửa bập bùng trong đầu cô, đối với cô tương lai ấy chẳng khác nào ngày tận thế. Cô cảm thấy không có một chút sức lực nào, không dám lên tiếng nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Đoàn Gia Hứa nhìn chằm chằm biểu lộ trên mặt của Tang Trĩ, bỗng nhiên cúi đầu xuống không nén được nụ cười.

Cô bé con đôi mắt to, trong veo phủ một tầng nước ướt ướt, viền mắt đỏ hoe, gương mặt có mấy vết bẩn nhìn vừa chật vật vừa đáng thương.

Nhìn cô thế này, Trần Minh Húc có bao nhiêu lời muốn nói đều bị chặn ở cổ họng.

Anh chàng bị Tang Trĩ gọi là “Ba ba” và anh chàng “Anh hai của Tang Trĩ” đứng cùng nhau rõ ràng cùng tuổi, còn cùng mặc trang phục tình nguyện.

Nhưng nghe Tang Trĩ nói vậy, thầy quả thực thấy người con trai này cùng Tang Trĩ có chút giống nhau.

Trần Minh Húc âm thầm nghĩ.

Mặc dù không biết nguyên nhân cô nói dối, Trần Minh Húc cũng không đành lòng tiếp tục câu hỏi, đưa tay sờ sờ cái đầu hói của mình: “Trước tiên em đi xử lý vết thương đi.”

Ở sân vận động có hai cái lều in hình chữ thập đỏ, có sẵn giáo y và tình nguyện viên để sẵn sàng xử lý khi có học sinh bị thương.

Tang Diên miễn cưỡng khôi phục tâm tình, nói mà không biểu cảm gì: “Được rồi.”

Sau đó nhanh chóng Tang Trĩ về lều vải cứu thương.

Trần Minh Húc lúi kúi Đoàn Gia Hứa đi phía sau nói vài câu. Bởi vì có phụ huynh ở đây, thầy cũng yên tâm, sau đó liền quay lại chỗ hội thao để giám sát các học sinh khác.

Hai anh em trầm mặc đi về phía trước.

Qua mấy giây, Đoàn Gia Hứa cũng đi theo sau.

Tang Trĩ ghé vào lưng Tang Diên, trái tim treo lơ lửng. Cô nhin không được nhìn về hướng Đoàn Gia Hứa cầu cứu.

Một giây sau, Tang Diên lạnh lạnh mở miệng: “Mày vừa mới gọi anh là gì?”

Tang Trĩ lập tức thu lại tầm mắt, không dám lên tiếng.

“Ai là ba của cô cơ?”

“...”

“Mày ngã đến văng não ra rồi đúng không?”

Lúc đầu vì tham gia trò đấu vật nên toàn thân Tang Trĩ đều đau, một câu cũng không muốn nói. Vừa mới rời tình huống quá đột ngột cô bất đắc dĩ lên tiếng ứng phó với thầy chủ nhiệm, nay tâm tình vừa mới buông lỏng một chút lại phải căng lên nghe sự chỉ trích từ Tang Diên.

Cổ họng cô khô khốc, tất cả ứ khuất cứ thế ào ra.

“Anh già sao có thể nể em, cả ngày nay anh toàn khó chịu với em.” Trong nháy mắt, Tang Trĩ cảm thấy mình là người đáng thương nhất thế gian, cô dùng sức nấp máy môi, cố nhin nước mắt xuống không khóc, nhưng vẫn không ngăn được giọng nói nghẹn ngào, “Em muốn gặp ba... Anh bỏ em xuống, không cần anh công...”

“...” Tang Diên lập tức ngậm miệng.

Qua hai giây, hần nhẹ giọng nói: “Chân đang đau thế kia, anh không cõng mày, thì mày đi kiểu gì?”

“Em tự đi được.” Tang Trĩ giây giây muốn xuống, “Em tự đi, không cần anh cõng...”

Tang Diên quay đầu, không nhin được nói: “Em có thể nghe lời một chút được không?”

“Em không muốn!” Nước mắt Tang Trĩ rơi càng nhiều, nhin chăm chăm hần, “Tại sao còn muốn em nghe lời, là anh mắng em trước, cả ngày hôm nay đều mắng em...”

Tang Diên bực tức voi đi phân nửa, xuống nước nói: “...Anh hai không phải chỉ muốn đùa giỡn với em thôi sao?”

Thái độ mềm mỏng này giường như không có nửa điểm tác dụng.

Cảm xúc hiện tại của Tang Trĩ đang bùng nổ, mọi lời nói đều không qua não, chỉ có sự bực tức và tính khí trẻ con ăn vạ: “Anh chính là không ưa gì em cả, thế sao lúc mẹ đẻ em ra, anh không vất luôn đứa em này đi đi.”

“...”

Tang Diên nhíu mày: “Em đang nói cái gì đó?”

Âm cuối hần hơi giường cao, âm lượng cũng không nhỏ, dường như cực kì không đồng ý cách nói này của em gái.

Tang Trĩ dừng vài giây, giống như không thể tin mình có thể nói ra mấy lời khó nghe như thế. Cô lăm lăm nhin Tang Diên, qua mấy giây chớp chớp mắt, nước mắt lại rơi càng dữ dội hơn: “Anh lại mắng em...”

Tang Diên: “...”

Cách lều vãi cúu thương còn một đoạn nữa.

Tang Trĩ tựa như đem nước mắt cả đời đổ ra.

Đoàn Gia Hứa nghe hai người đối thoại, lại nghe Tang Trĩ khóc nức nở bên cạnh. Anh gãi gãi đuôi mắt, nhin không được kêu lên: “Này Tang Diên.”

Tang Diên: “Lại sao?”

Anh đi lên phía trước, nhin Tang Trĩ một chút: “Để mình công cho.”

Nghe nói thế, tiếng khóc của Tang Trĩ giảm phân nửa, ngừng đầu nhin về phía Đoàn Gia Hứa.

Cái phản ứng quá rõ ràng này khiến Tang Diên thoáng nghiêng đầu, phi thường tôn trọng tiểu bát nháo trên lưng, hỏi một câu: “Em muốn cậu ấy công?”

Tang Trĩ triệt để nín khóc, yên lặng nhin Đoàn Gia Hứa.

“...”

Cô nhóc tuy không đáp lại, nhưng phản ứng này, giống như bị hấn cồng là một việc cỡ nào khó chịu, không cam tâm tình nguyện cỡ nào.

Tang Diên thở hắt ra, chịu đựng khuất nhục nói: “Được.”

Nói xong, hấn không nói tiếng nào đem Tang Trĩ đặt xuống.

Chờ Tang Trĩ đứng vững, Đoàn Gia Hứa ngồi xuống cồng cô bé lên. Tang Trĩ ghé vào trên lưng Đoàn Gia Hứa, quay đầu nhìn Tang Diên một chút, muốn nói gì đó, nhưng vì còn đang tức giận rất nhanh liền thu tầm mắt lại.

Đoàn Gia Hứa điều chỉnh tư thế, nhìn chăm chú về phía trước, thuận miệng hỏi: “Trừ chân ra còn đau chỗ nào nữa không?”

Tang Trĩ khịt khịt mũi, nhỏ giọng: “Đau tay nữa.”

“Còn đau ở đâu nữa không?”

“Đầu gối cũng đau một chút!”

“Nào, đừng khóc.” Đoàn Gia Hứa nói, “Chút nữa anh trai sẽ bôi thuốc cho em.”

Tang Trĩ trầm mặc gật đầu.

Từ góc độ này, Tang Trĩ có thể nhìn thấy gò má của anh.

Vừa rồi Đoàn Gia Hứa đổi cho cô một chiếc mũ, nhưng do còn đang thi đấu nên cô trả lại anh. Lúc này anh đang đội cái mũ đó trên đầu. Khoảng cách của hai người thật gần, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá đậm đậm phảng phất trên áo anh.

Ánh sáng mặt trời chiếu tới, khiến nửa bên sườn mặt anh phát sáng, ánh nắng đậu trên tóc anh khiến từng lọn tóc như mạ một lớp vàng kim lấp lánh, bờ môi nhạt lúc nào cũng khẽ đậu một nụ cười như có như không. Điểm trên khuôn mặt anh tuần là cặp mắt hoa đào câu hồn, cùng sống mũi thẳng tắp.

Ngũ quan lưu loát, rõ ràng, ánh mắt lúc nào cũng thần nhiên không rõ vui buồn, Tang Trĩ không tài nào đọc được suy nghĩ của người con trai này, không tài nào hiểu được.

Rất nhanh, giống như chú ý đến tầm mắt của cô, Đoàn Gia Hứa đột nhiên lên tiếng gọi: “Tiểu Tang Trĩ.”

Tang Trĩ lập tức thu tầm mắt lại, giả bộ như mình cái gì cũng không làm. Không chờ cô đáp lời, Đoàn Gia Hứa lại nói: “Bỏ mũ trên đầu anh xuống.”

“...”

Tang Trĩ ngoan ngoãn làm theo: “Sau đó thì sao?”

Đoàn Gia Hứa giọng điệu nhàn tản: “Sau đó thì đội lên đầu em.”

Tang Trĩ sững sờ.

Tựa hồ chú ý đến ai đó lại ngốc nữa, anh quay đầu, nhìn biểu hiện ngu ngơ của cô, mặt mày khẽ nhếch, cười nói: “Không cảm thấy nặng sao?”

Đến lều y tế.

Đoàn Gia Hứa cồng Tang Trĩ ngồi lên ghế.

Người bị thương không nhiều, đa phần đều là do bị cảm nắng nên vào sơ cứu.

Tang Diên đi gọi giáo y xem chỗ bị thương cho Tang Trĩ.

Giáo y kiểm tra mắt cá chân Tang Trĩ một chút, cầm túi chườm đá đi đến nói: “Vết thương không có gì nghiêm trọng. Chườm lạnh, sau đó chịu khó thoa thuốc mấy ngày là có thể vận động được.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô: “Không cần đi bệnh viện khám qua à?”

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi!” Giáo y nói, “Bất quá để phòng ngừa vạn nhất, vẫn nên đi bệnh viện khám lại xem có bị tổn thương gân cốt không?”

Tang Diên: “Hay là đi khám lại xem.”

Tang Trĩ cúi đầu nhìn mắt cá sưng húp, không nói gì.

Đoàn Gia Hứa đến bên cạnh cầm bình nước muối sinh lý, ngồi xổm xuống trước mặt cô: “Trước tiên cứ xử lý qua vết thương đã, rồi đi bệnh viện sau.”

Tang Diên đi qua: “Để mình.”

Tang Trĩ lúc này mới mở miệng, hờn dỗi nói: “Không được.”

“...” Tang Diên nhìn cô chăm chăm, cố nhịn xuống nói: “Được, anh đi rót cho mày chén nước.”

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa nhìn về phía Tang Trĩ nhướn mày cười: “Đây là tin tưởng anh hơn?”

Đôi mắt Tang Trĩ đỏ đỏ cúi đầu xuống, hai tay nắm nắm vào nhau, nhỏ giọng cáo trạng: “Anh hai không kiên nhẫn như thế, khẳng định xử lý vết thương không cẩn thận sẽ làm đau em.”

Đoàn Gia Hứa: “Tiểu Tang Trĩ sợ đau à?”

Tang Trĩ gật đầu, lại cảm thấy mình thế này rất mất mặt, bổ sung: “Làm gì có người nào không sợ đau.”

“Được rồi, có thể sẽ đau một chút đó.” Đoàn Gia Hứa rù mắt xuống, đổ một ít nước muối sinh lý ra, “Có thể nhịn một chút được không?”

Tang Trĩ lập tức thu nắm tay lại, để ra sau lưng: “Anh có thể nhẹ nhàng một chút được không?”

“Vẫn hơi đau một chút đó.” Nhìn bộ dáng phòng bị của cô, Đoàn Gia Hứa nhịn không được cười thành tiếng, “Làm sao tuyệt đối không có cảm giác gì được?”

Tang Trĩ phá lệ kiên quyết: “Không được.”

“Vậy được.” Đoàn Gia Hứa nói: “Anh trai sẽ tận lực làm thật nhẹ.”

Tang Trĩ nghi ngờ anh, xoắn xuýt một hồi lâu, mới chậm rãi đưa cánh tay bị thương ra trước mặt anh nói: “Anh à, em thù rất dai đó.”

“Àn?”

“Anh tốt nhất không nên gạt em.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Đoàn Gia Hứa bận rộn sắp xếp đồ sơ cứu, nhắc mí mắt lên nhìn cô, “Vậy anh để người khác thay anh bôi thuốc cho em nhé, được không?”

“...”

“Anh thật không muốn để Tiểu Tang Trĩ ghi hận anh nha.”

Tang Trĩ nấp máy môi: “Không được.”

Giọng điệu Đoàn Gia Hứa mang theo tia nghiền ngẫm, chậm rãi dùng bông sát trùng rửa vết thương cho Tang Trĩ: “Cái gì cũng đều không chịu, cuối cùng là em muốn thế nào? Có chịu nói đạo lý không?”

“...”

Nước muối không quá xót, miệng vết thương cũng hơi tê tê nhưng không quá đau. Tang Trĩ nhìn chăm chăm động tác của Đoàn Gia Hứa, cảm thấy có thể chịu đựng được.

Giống như muốn phân tán lực chú ý của cô, Đoàn Gia Hứa hững hờ nói: “Đã lên cấp hai rồi mà còn không biết nói đạo lý?”

Tang Trĩ nhíu mày: “Mặc dù trước đó em đã nói với anh là em không hiểu như thế nào là đạo lý, nhưng em chính là một con người rất có đạo lý, cả một bầu trời đạo lý đấy.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Thế cơ đấy”

Rửa vết thương sạch sẽ xong, Đoàn Gia Hứa lại kéo ống quần cô lên, bắt đầu xử lý vết thương trên đầu gối.

Cách nói này của anh khiến Tang Trĩ rất không cao hứng: “Vốn là như thế.”

Đoàn Gia Hứa nghiêm túc xử lý vết thương, giọng điệu cũng có vẻ không yên lòng: “Được rồi, Tiểu Tang Trĩ nghe lời nhất.”

Tang Trĩ nhìn anh, yên lặng ngậm miệng.

“Đúng rồi, vừa rồi em nói với thầy chủ nhiệm anh hai em là cha em.” Đoàn Gia Hứa cong môi cười, đột nhiên nhắc đến chuyện này, “Em nói xem liệu

thầy có tin hay không?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Dù sai thầy cũng chưa bao giờ gặp cha em.”

Đoàn Gia Hứa: “Ân?”

Tang Trĩ: “Cái kia không có gì phải hoài nghi cả.”

“...” Đoàn Gia Hứa vặn chặt bình nước muối, sau đó cười nói: “Em bảo anh hai em già hả? Cậu ấy với anh còn mặc cùng một bộ đồng phục tình nguyện đó.”

Giờ Tang Trĩ mới chú ý đến cái này, biểu lộ trong mắt đột nhiên cứng đờ, qua hồi lâu mới nói: “Vậy sao lúc đó anh không nhắc nhở em.”

Đoàn Gia Hứa bắt đầu bôi thuốc mỡ cho cô, không nói gì.

Tang Trĩ do dự hỏi: “Vậy nếu như thầy chủ nhiệm hỏi, em có thể nói hai người thật ra là đồ đôi bố con.”

“...” Đoàn Gia Hứa giương mắt, nhìn cô chằm chằm thật lâu, ý vị thâm trường nói, “Tiểu Tang Trĩ, em thật là một người không có lương tâm, vậy ư?”

“A?”

Đoàn Gia Hứa thân nhiên nói: “Anh trai đối với em tốt như vậy, em thì sao, còn lấy anh hai em ra để khi dễ anh?”

Tang Trĩ ngừng một lát, không hiểu nói: “Em nào có khinh bạc anh.”

Đoàn Gia Hứa làm như không nghe thấy.

Tang Trĩ nháy mắt, có chút không biết làm sao, giải thích: “Anh, em cảm thấy... em đối với anh... rất tốt.”

Lần này Đoàn Gia Hứa không trả lời, lấy mũ trên đầu cô, đội lên đầu mình.

Tang Trĩ: “...”

Cô nhin không được nói: “Anh thực sự ngại thơ.”

Đoàn Gia Hứa thân nhiên nói: “Ân, còn mắng chửi người nữa.”

“...” Tang Trĩ trừng lớn mắt, oan uổng nói: “Em mắng anh lúc nào. Mà anh là người lớn, em làm sao có thể khinh bạc anh được. Anh thế là oan uổng một đứa bé đó.”

Đoàn Gia Hứa: “Đưa tay ra đây.”

Tang Trĩ ngừng một lát, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Anh cầm cổ tay cô, cố định lại, sau đó thấp mắt, chậm rãi bôi thuốc lên vết thương ở khuỷu tay và bàn tay, hoàn toàn không để ý đến cô, có vẻ như là đang tức giận.

Tang Trĩ ngập ngừng nói: “Anh, tại sao anh lại không để ý đến em.”

“...”

Mặt nóng dán mồ hôi lạnh, lại còn dán mãi không thấy đối phương có biểu hiện gì, cô có chút không phục: “Đúng là so đo...”

Thấy anh nhìn lại mình, Tang Trĩ lập tức đổi giọng: “Không là thù dai _ à không đúng, chính là, trí nhớ tốt. Đúng trí nhớ rất tốt.”

“Trí nhớ tốt?” Đoàn Gia Hứa khước mắt khẽ nhếch, rốt cục cũng đáp lại cô, “Không phải đang mắng anh thù dai hay sao?”

“Anh muốn hiểu như vậy cũng không phải là không...” Tang Trĩ dừng lại, rất không có cốt khí đem những lời muốn nói thu hồi, “Dĩ nhiên không phải ý này.”

“Thế là ý gì?”

“Chính là muốn khen ngợi.”

Đoàn Gia Hứa đứng lên, cầm túi khăn ướt bên cạnh, xé ra: “Có thể anh đây không thích nghe cái này.”

Tang Trĩ: “...”

Thật sự khó đối phó.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa xoay người, xích lại gần Tang Trĩ, muốn lau vết bẩn trên mặt cô bé đi: “Nói cái khác nghe xem nào?”

Bởi vì khoảng cách rút ngắn bất thành linh, Tang Trĩ vô thức xích về phía sau.

Cho là cô bé này không thích người khác đụng vào mặt mình, Đoàn Gia Hứa dừng động tác, cũng không quá để ý, đem khăn ướt đưa cho cô: “Lau mặt đi.”

Tang Trĩ trầm mặc một lát, không nhận, lại nhích thân thể về phía trước.

Ý vị rất rõ ràng. Tang Trĩ nói chuyện rất đương nhiên: “Em không nhìn thấy chỗ nào bẩn.”

“Còn có kiểu nhờ vả khó chịu người khác thế à.” Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, chậm chậm lau mặt cho cô. Sau khi lau sạch sẽ, anh cũng không lập tức đứng dậy, ngược lại vui vẻ nói: “Tiểu Tang Trĩ em có cảm thấy _”

Tang Trĩ không khỏi có chút khản trương: “Cái gì?”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu một chút, trọng giọng nói có chút đùa bỡn: “Anh tại sao lại cảm thấy chăm em không khác gì hầu hạ tổ tông.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Kẹo mềm

Chỗ nứt cá chân đã được chườm đá, vết thương trên tay và đầu gối cũng được xử lý, đỡ đau hơn không ít. Bởi vậy tâm trạng Tang Trĩ cũng không còn kém như vừa nãy nữa.

Từ nhỏ đến lớn cô lúc nào cũng được chiều chuộng, nên ngoài cảm thấy đã gần gũi hơn với anh ra cũng không thấy có gì không ổn.

Tang Trĩ nhìn anh, lí nhí: “Em cũng đâu có bắt anh làm.”

Chẳng qua chỉ là bôi chút thuốc, lau cái mặt thôi.

Cũng chẳng phải việc nặng nhọc khó khăn gì cho cam.

Sao lại giống đang hầu hạ tổ tông chứ.

Vậy thì hai chữ hầu hạ này cũng quá đơn giản rồi.

“Tự nhiên có thêm một đứa em gái, còn anh ruột em lại chạy mất.” Mí mắt Đoàn Gia Hứa hơi nâng lên, đứng dậy, “Nhóc à, em tính xem, anh đây cũng vì em mà ra tay không ít lần đâu.”

Tang Trĩ ngừng lại, nhin không được nói: “Vậy em cũng giúp là anh là được.”

Dường như cảm thấy câu này của cô rất thú vị, Đoàn Gia Hứa hứng thú ngồi xuống cạnh cô, nhìn sang cô cười: “Hửm? Em muốn giúp anh cái gì?”

“Thì...” Được một chữ, Tang Trĩ đã ngập ngừng, hoàn toàn không nghĩ ra được việc gì có thể giúp anh. Cô gãi đầu, chịu thua, chỉ có thể giả ngốc đòi chủ đề: “Anh em đi đâu rồi...?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng đáp: “Không cần em nữa.”

Tang Trĩ hừ một tiếng: “Em còn chưa thêm ghét bỏ anh ấy đâu.”

Nói xong lại như nhớ ra chuyện gì, bắt đầu phiền não: “Liệu anh trai em có thấy chuyện em gọi anh ấy là ba trước mặt thầy giáo rất kỳ lạ không, lại còn nghe thầy gọi anh là anh trai Tang Trĩ.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa nói: “Chắc là đã đoán được anh giả mạo cậu ấy đi gặp thầy giáo em.”

“...”

Đa đầu Tang Trĩ tê rần, “Vậy phải làm sao giờ?”

“Có thể làm gì được?” Đoàn Gia Hứa thờ dài. “Hai chúng ta đều xong đời rồi.”

“...” Nghe anh nói thế, Tang Trĩ càng thêm lo sợ, lưng ta lúng túng hỏi: “Không đâu, để em nói chuyện với anh ấy, anh ấy sẽ không cho ba mẹ biết...”

Đoàn Gia Hứa: “Không phải em không thêm đề ý đến cậu ấy rồi sao?”

“Cũng không phải thế, ai bảo anh ấy cứ mắng em.” Nói đến đây, tâm trạng Tang Trĩ lại sa sút, “Bình thường thì không nói làm gì, hôm nay em bị ngã còn mắng em.”

“Em cảm thấy cậu ấy không quan tâm em à?”

Tang Trĩ mấp máy môi, không gạt cũng chẳng lắc.

“Lời vừa này em nói trước mặt thầy giáo không phải kỳ lạ sao?” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh trai em nghe thấy, hỏi thêm mấy câu, đây không phải là quan tâm em sao?”

Tang Trĩ rầu rĩ: “VẬY anh ấy không thể nhẹ nhàng mà hỏi được sao?”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: “Muốn cậu ấy dịu dàng? Em muốn làm khó cậu ấy đấy à?”

“...”

Hình như cũng có lý.

Tang Trĩ không biết nên nói gì, lại nhìn sang anh, rồi ngay lập tức cúi xuống.

Lúc này bầu không khí rơi vào tĩnh lặng, bảo là đi rót nước cho cô, vậy mà chờ cả buổi chiều mới thấy hắn trở lại. Trong tay là hai bình nước, hắn đưa bình có nhiệt độ vừa phải cho Tang Trĩ: “Uống xong tới bệnh viện.”

Tang Trĩ không nhúc nhích.

Tang Diên dứt khoát ngồi xuống trước mặt cô, nhét chai nước vào tay cô: “Có uống không?”

Lúc này Tang Trĩ mới chậm chạp nhận lấy.

Tang Diên quay sang hỏi Đoàn Gia Hứa: “Vết thương xử lý xong hết chưa?”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

Tang Diên đưa chai nước còn lại cho anh.

“Cảm ơn người anh em.”

Đoàn Gia Hứa dựa vào thành ghế, cười cười. Qua mấy giây, Tang Diên quay lưng về phía Tang Trĩ, nói: “Lên đi.”

Tang Trĩ cảm thấy mình đang chiến tranh lạnh với anh hai nên làm như không thấy.

Tang Diên quay đầu lại, nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới nói: “Buổi chiều ‘anh trai ruột’ em còn có tiết học, không đưa em đến viện được, chỉ còn ‘người ba đáng ghét’ này thôi.”

“...”

“Nhanh lên.”

Nghe vậy, Tang Trĩ vô thức nhìn sang Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa cũng đứng lên, lấy điện thoại trong túi ra xem giờ, thuận miệng hỏi: “Không phải cậu cũng có tiết sao?”

Đây là định hỏi xem hắn có đi học không.

“Chắc cậu nhớ nhầm rồi.” Mắt Tang Diên còn không cần nhìn lên, rồi lại nói với Tang Trĩ, “Em nhanh lên chút đi.”

Giọng điệu hắn luôn có vẻ không kiên nhẫn như thế.

Không còn cái đuôi của Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ cũng không dám làm mình làm mày nữa, lại sợ Tang Diên mặc kệ cô thật, chỉ có thể bỏ sĩ diện xuống nằm sấp trên lưng hắn.

Đoàn Gia Hứa lấy chiếc mũ trên đầu mình đội cho cô.

“Ngoan ngoãn nghe lời anh trai em.”

Tang Diên cồng Tang Trĩ hướng ra bên ngoài sân vận động.

Hai người đều không ai nói gì.

Đi được khoảng mười mấy mét, Tang Trĩ đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía lều vải.

Cách đó không xa, có một cậu bạn nam chạy qua bị ngã. Tang Trĩ thấy Đoàn Gia Hứa bước tới đỡ cậu ta dậy.

Khoảng cách không gần, ánh nắng lại chói chang.

Cô không thể nhìn thấy biểu cảm trên mặt nh.

Chỉ có thể thấy anh vỗ vỗ lớp bụi đất trên quần áo cậu học sinh kia, khí chất ôn nhuận trong trẻo, dường như còn đang cười. Nhìn vô cùng dịu dàng.

Đột nhiên Tang Trĩ thấy buồn bực.

Vốn là còn mấy lời muốn nói với hấn.

Còn muốn hỏi hấn, có thể đừng gọi cô là “nhóc con” không. Chỉ ít là bây giờ, cô cũng đâu phải là trẻ ranh nữa đâu.

Nhưng hình như cũng không còn cần thiết nữa.

Bởi vì không còn nhiều cơ hội gặp nhau như vậy nữa.

Và, hấn không phải chỉ đối tốt với một mình cô.

Đối với ai cũng đều như vậy.

Ôn hòa, nhưng xa cách.

-

Tang Trĩ cồng Tang Trĩ đi trên sân, trầm mặc đi về phía cổng trường.

Vì vừa mới cãi nhau, tâm tình Tang Trĩ rất phức tạp. Cũng hơi hối hận một chút xíu, nhưng lại không muốn xuống nước làm hòa.

Lúc này, Tang Diên không lên tiếng, cô cũng chẳng chủ động bắt chuyện.

Một tay Tang Trĩ ôm cổ hấn, tay còn lại cầm bình nước, bắt tri bắt giác lâm vào xuất thần. Nhớ tới khi trước, cũng thường xuyên có cảnh hấn mặt mũi đen kịt mang cô về nhà.

Giống như rất lâu, rất lâu trước kia.

Tang Trĩ nhớ tới lúc lửa lên ngập đầu, nói với hấn câu đó.

Đột nhiên Tang Diên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô: “Anh vẫn chưa nói chuyện này với ba mẹ. Bây giờ cả hai đều đang đi làm, chạy về một chuyến cũng rất phiền phức.”

Tang Trĩ: “Vâng.”

Tang Diên thân nhiên nói tiếp: “Tối nay anh sẽ bảo mẹ gọi điện cho thầy giáo em xin nghỉ.”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây lại vâng tiếng nữa.

Ra khỏi trường, Tang Diên bắt một chuyến taxi, dìu Tang Trĩ vào xe. Hấn nói với tài xế: “Cho chúng tôi đến bệnh viện gần nhất.”, rồi quay sang nói với Tang Trĩ: “Thắt dây an toàn đi.”

Nhìn lướt qua thấy vết thương trong lòng bàn tay Tang Trĩ, hấn liền tới gần buộc lại băng cho cô.

Tang Trĩ nhin không được hỏi: “Vậy sao anh không cài?”

Khóe môi Tang Diên giật giật: “Tao ngại cài, được chưa?”

Tang Trĩ: “Vậy em cũng ngại buộc.”

Tang Diên ngồi xuống bên cạnh cô, không thêm đề ý nói: "Vậy tiếp tục ngại đi."

“...”

Trong xe lại rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau, Tang Diên đột nhiên ném sang thanh kẹo mềm: “Ăn đi.”

Chuẩn xác rơi trên đùi Tang Trĩ.

Tang Trĩ vô thức nhìn xuống, im lặng nhìn thanh kẹo, cầm lên. Khẩu vị của cô cũng hơi giống với Tang Diên, cả hai đều thích ăn loại kẹo mềm này.

Bên trong có chín viên kẹo.

Từ trước đến nay luôn là cô năm viên, còn Tang Diên bốn viên.

Tang Trĩ nhìn sang phía Tang Diên.

Hắn không nhìn cô, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, trông có chút mệt mỏi. Đột nhiên cho kẹo, giống như muốn nhượng bộ, lại giống như đang áy náy.

Dù sao làm em gái hắn bao nhiêu năm, cũng biết hai chữ áy náy này đối với hắn khó nói ra được.

Thật lâu sau, Tang Trĩ đột nhiên hỏi: “Anh, vừa nãy anh đi mua kẹo đường à?”

“Nghĩ gì?” mí mắt Tang Diên sụp xuống, cũng không thêm nhìn sang phía cô, “Chỉ là thuận tay thì lấy thôi.”

Tang Trĩ không nói gì, cúi đầu bóc thanh kẹo, đổ cả chín viên bên trong ra. Sau đó, cô cầm lấy bốn viên, nghiêng người sang đưa đến trước mặt Tang Diên.

Bỏ kẹo đường vào lòng bàn tay hắn.

Ngón tay Tang Diên giật giật, lại giả như không chú ý, vẫn giữ nguyên tư thế như lúc trước.

Qua vài giây, Tang Trĩ nhìn năm viên kẹo trong tay mình, lại chuyển hai viên sang cho hắn.

Cũng dùng cách của hắn.

Dùng hai viên kẹo này bày tỏ lòng mình.

Một viên để cảm ơn, viên còn lại, là thay cho lời xin lỗi.

-

Trận cãi lộn giữa hai anh em cuối cùng cũng qua đi.

Tĩnh tĩnh Tang Trĩ vốn thoáng, không im lặng nữa, lời nhin cả nửa ngày cuối cùng cũng được xả ra: “Vừa gặp em, đã chê em thấp, chế giễu quần áo của em, lại còn bảo em là không biết nhảy xa.”

Tang Diên cười lạnh: “Thế ngày nào anh mày cũng bị nói xấu thì sao?”

“Cái này không giống.”

“Không giống chỗ nào?”

“Lời em nói đều là thật mà.”

“...”

Tang Diên quyết định mặc kệ cô.

Tang Trĩ ghé vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài một lúc lâu, rất nhanh lại như không có việc gì gọi: “Anh hai.”

Tang Diên không phản ứng.

Tang Trĩ: “Sao hôm nay anh lại đi làm tình nguyện viên?”

“...”

“Có phải anh muốn tham gia thêm các hoạt động không?” Tang Trĩ suy nghĩ, “Sau đó làm quen được mấy chị gái, nâng cao tỷ lệ thoát ế?”

Thái dương Tang Diên có rút.

“Nếu vậy thì anh đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Im mồm”

“Anh nên cố mà học cho giỏi, sau này kiếm được nhiều tiền chút.”

Thấy cô nói mãi không chán, Tang Diên cảm thấy phiền, cau mày hỏi: “Anh mày thích thì anh mày làm thôi, sao lăm ý kiến thế nhỉ?”

Tang Trĩ rút đầu lại, nói thầm: “Em chỉ hỏi có mấy câu thôi mà.”

“Bình thường cũng có thấy quan tâm anh mày thế đâu?”

“Đó là do em không thường xuyên gặp anh mà.” Tang Trĩ nói rất đương nhiên, “Bây giờ khó lắm mới gặp được một lần, quan tâm anh chút thì có làm sao.”

Quả thật nói không lại con nhóc này.

Tang Diên thờ hất ra, trả lời cho xong: “Do thiếu người. Trần Văn Tuấn là trưởng ban thể dục, liên nhật ngẫu nhiên ba cái tên trong ký túc xá đi.”

Có được đáp án, cuối cùng Tang Trĩ cũng im lặng được một lúc. Mỗi cô mấp máy, định hỏi chuyện về Đoàn Gia Hứa, nhưng do dự mãi vẫn không biết mở lời thế nào.

Một lát sau.

Tang Diên đột nhiên lên tiếng: “Con gái?”

Tang Trĩ: “?”

Hình như không phải hần đang nói chuyện với cô, khép hờ mắt suy nghĩ: “Anh Đoàn Gia Hứa của mày?”

Tang Trĩ khó hiểu nhìn hần: “Anh làm gì thế?”

Tang Diên xoa xoa cằm, tiếp tục lăm bằm: “Cũng hay đấy.”

“...”

Có bệnh.

-

Hai người đến bệnh viện kiểm tra một lượt, xác nhận không có vấn đề gì. Xử lý lại vết thương lần nữa, Tang Diên mới đưa Tang Trĩ về nhà, đợi đến khi Lê Bình về tới mới quay lại trường.

Hội thao vừa qua là tới cuối tuần.

Tang Trĩ ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là có thể đi lại bình thường. Nhưng Tang Vinh và Lê Bình đều phải đi làm, cả hai liền nhớ tới sinh viên năm ba nhân rồi thành thôi Tang Diên.

Để Tang Diên lại làm chuyện mà trước đây vẫn làm. Chính là đón Tang Trĩ tan học mỗi ngày.

Ban đầu Tang Trĩ rất không tình nguyện.

Nhưng sau đó, Tang Trĩ phát hiện dường như Tang Diên còn bắt mắt hơn cả cô, mỗi lần tới đón cô đều trưng ra khuôn mặt xám xịt, cô lại thấy rất hài lòng.

Tan học hôm ấy.

Vì Tang Diên phải sau năm giờ mới rảnh, như thường ngày, Tang Trĩ ngồi lại lóp làm bài tập. Xung quanh vẫn còn non nửa bạn học ở lại trực nhật.

Không bao lâu đột nhiên có người gọi cô: “Tang Trĩ, có người tìm cậu.”

Tang Trĩ ngẩng đầu lên từ chồng sách, ngoài ý thấy được một người lâu rồi không gặp đang đứng ở cửa. Cô tròn tròn mắt, đứng dậy đi tới: “Sao cậu lại tới đây?”

Ân Thực Như lúc này mới chú ý chân cô: “Chân cậu sao rồi?”

“Tốt lắm.”

“Sao lại không chú ý vậy chứ.” Ân Thực Như nhú mày: “Còn đau không?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không đau nữa.”

Lâu rồi hai người chưa nói chuyện, thành ra bây giờ lại thấy hơi xa cách.

Ân Thực Như gãi gãi, hơi dừng lại mới do dự hỏi: “Tang Trĩ, cậu đi với tớ đến một nơi được không?”

Tang Trĩ hơi sững sốt: “À?”

“Đúng vậy, có chút chuyện...” Ân Thực Như vẫn đứng đó, ánh mắt nũng nịu: “Cậu đi với tớ đi, một mình tớ không tốt lắm.”

“Đi đâu cơ?” Tang Trĩ hỏi, “Tớ còn đang chờ anh trai.”

“Anh cậu tới làm gì?”

“Đón tớ về.” Tang Trĩ thành thật đáp: “Vì chân tớ bị thương.”

Ân Thực Như: “Tớ thấy trông cậu cũng ổn rồi mà.”

Tang Trĩ không nói gì.

“Đi đi mà.” Ân Thực Như kéo tay cô, “Tớ cũng đâu mang cậu đi xa đâu, chỉ là đang chán quá, chúng ta ra gần đây ăn gì đi.”

Tang Trĩ nhìn chăm chăm cô hồi lâu mới chậm rãi gật đầu.

“Để tớ báo với anh tớ một tiếng đã.”

Tang Trĩ về chỗ ngồi, lấy điện thoại từ trong cặp sách ra, đang định gọi cho thì thấy hân gọi tới. Cô bắt máy: “Anh.”

Tang Diên: “Em ra chưa?”

“Chưa ạ.”

“Lát nữa hãy ra.” Tang Diên nói, “Hôm nay anh có chút chuyện. Anh bảo Đoàn Gia Hứa tới đón em rồi, nhưng tầm năm rưỡi cậu ấy mới tan học, em chờ thêm một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh không nên đánh em

Lời này nói thật sự là ngoài ý muốn.

Lời đã đến khóe môi, Tang Trĩ lại thu về. Cô giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, lúc này mới hơn 4h30 một chút, còn gần 1 tiếng nữa mới đến 5h30.

Chút cảm xúc chờ mong nho nhỏ nhảy múa trong lòng, trộn lẫn cùng vài tia khẩn trương. Nhưng rất nhanh cảm xúc ấy nhất thời xẹp xuống khi nghĩ đến việc vừa đáp ứng Ân Thực Như.

Tang Trĩ có chút khó nói lên lời, nhưng lại cảm thấy lật lọng là không tốt, nhìn về phía Ân Thực Như, bộ dạng cực kì do dự.

Thấy cô mãi không đáp lại, Tang Diên lại mở miệng: “Nhóc có nghe anh nói gì không?”

Tang Trĩ chậm rãi a một tiếng, giống như không nghe rõ. Tang Diên miễn cưỡng nhấn nại một chút, lặp lại: “Anh nói, chút nữa Gia Hứa sẽ qua đón em. Tầm 5h30. Khi nào cậu ấy qua sẽ gọi điện cho em, giờ cứ đợi ở trường.”

Tang Trĩ: “5h30 ạ?”

Tang Diên: “Ừ. Còn có, hôm nay nhớ thành thật, ngoan ngoãn một chút, đừng gây phiền phức cho người khác.”

“...” Tang Trĩ muốn phản bác.

Tang Diên lại nói nhanh một câu: “Thôi, anh đang vội, cứ thế đi!” Sau đó liền cúp máy không thương tiếc.

Loa truyền đến âm thanh cúp máy từ đầu kia, Tang Trĩ để di động xuống, không nói gì nhìn màn hình. Cô cất di động vào túi, nén giận thu gọn sách vở, khoác lên lưng, sau đó khập khiễng đi tới cửa.

Ân Thực Như tới kéo cánh tay cô.

Đi được một đoạn. Nhớ đến chuyện lúc trước, Tang Trĩ nghi ngờ hỏi: “Cậu không phải lại tha mình đi gặp Phó Chính Sơ đấy chứ?”

“À?” Ân Thực Như sững sờ, liền vội khoát khoát tay, “Không phải a, mình cũng lâu rồi không có qua lại, nói chuyện với cậu ta. Cậu ta dạo này như biến thành người khác, suốt ngày cắm đầu vào học.”

“Không phải là không tốt.” Ân Thực Như chưa từng lừa cô, Tang Trĩ cũng không có hoài nghi, chỉ bổ sung thêm, “Vậy hai đứa mình đi ăn chút gì đã. Nhưng 5h30 mình phải về, anh mình qua đón.”

Ân Thực Như nói là ở gần, thật ra chính là con phố sau trường, cũng là con đường sát Đại học Nam Vu. Bên trong có rất nhiều quán nhỏ cùng cửa hàng xinh xinh, hai người bọn họ trước đây cũng mấy lần đi cùng nhau qua đây ngắm đồ.

Cứ như vậy, thoáng cái đã đến gần 5h30p

Ân Thực Như trầm mặc vài giây, gật gật đầu: “Được.”

Hai người đi xuống lầu.

Tang Trĩ đi đứng có phần bất tiện, bước cầu thang khá khó khăn, không thể đi nhanh được. Cô không để Ân Thực Như đỡ, một mình vịn vào thành cầu thang chậm rãi đi xuống.

Trước kia hai người đi với nhau sẽ huyền thuyên rất nhiều chuyện trên trời, dưới bể, nhưng chẳng biết tại sao hôm nay phá lệ im lặng.

Tang Trĩ chủ động tìm đề tài: “Sao hôm nay cậu đột nhiên đến tìm tớ?”

“Ân?” Ân Thực Như tựa hồ là đang suy nghĩ chuyện gì đó, phản ứng có chút chậm chạp, “Mình rất lâu rồi không tìm cậu sao? Ài, bởi vì chia lớp nha, sau đó làm quen mấy bạn mới, lớp mới, nên cũng không chạy qua với cậu. Hôm nào mình giới thiệu mấy bạn đó cho cậu nhé.”

Nhân duyên của Ân Thực Như từ trước đến nay rất tốt, Tang Trĩ không quá để ý việc này: “Không có gì, mình hỏi thế thôi.”

Ân Thực Như: “Thật có chút nhớ thương cậu đó, nên mới chạy đến tìm cậu nè.”

Tang Trĩ gật đầu, khóe môi cong lên, núp đồng tiền xinh xinh lúc ẩn lúc hiện, càng thêm khả ái, dễ thương. Mặc dù cô không quen nói mấy lời sến sẩm, nhưng thấy bạn bè nói vậy, cũng thật vui vẻ.

Ra đến ngoài trường, hai người rẽ tay trái rồi đi thẳng lại rẽ trái.

Trên đường đi câu được, câu không trò chuyện, đa phần là nói về lớp mới, bạn mới, thầy chủ nhiệm ra sao, dễ tính hay khó tính. Thấy Ân Thực Như có vẻ không yên lòng, Tang Trĩ cũng cảm thấy không có ý nghĩ, nhin không được hỏi: “Mình cảm thấy cậu hôm nay có chút kỳ quái nha.”

Ân Thực Như lập tức ngẩng đầu: “Thế nào?”

Tang Trĩ: “Cậu không vui sao?”

Ân Thực Như: “Không, không có nha.”

“Chỉ là mình cảm thấy cậu nói chuyện rất ít.”

“Thật sao?” Ân Thực Như vuốt vuốt cái mũi, “Có lẽ vì mình hơi buồn ngủ.”

“Hôm qua cậu thức khuya hả?”

“...ừ.”

Hai người đi đến con phố phía sau trường. Tang Trĩ nhìn dãy cửa hàng hai bên, thuận miệng hỏi: “Cậu muốn ăn cái gì, chúng ta làm bát hoành thánh nhé?”

Ân Thực Như không trả lời, hỏi lại: “Tang Trĩ, hôm nay cậu có mang tiền không?”

Nghe nói thế, Tang Trĩ lúng ta lúng túng cúi đầu, từ trong túi lấy ví ra nhìn qua: “Minh mang 20 đồng, chắc đủ.”

Ân Thực Như chợt cúi thấp đầu, giọng điệu tựa hồ mang theo chút áy náy cùng xấu hổ, chỉ tay vào một ngõ khác nói: “Minh không muốn ăn hoành thánh, chúng mình qua bên kia đi.”

Tang Trĩ nhìn theo. Ngõ nhỏ kia có chút tối tăm, đầu bên đó người đi lại cũng ít, trước ngõ có mấy thanh niên đứng hút thuốc, nhìn không có vẻ gì là người lương thiện. Thấy thế, cước bộ của cô dừng lại, khó hiểu nói: “Qua bên đó làm gì? Minh không đi qua đó đâu, nhìn không có vẻ là có bán đồ ăn vặt.”

“Chính là ___” Ân Thực Như biểu tình gấp gáp, “Minh không nghĩ ra ăn cái gì, định vào quán net một chút.”

Tang Trĩ tựa hồ ngạc nhiên không thôi, hiển nhiên không nghĩ đến nghe thấy hai chữ này: “Quán nét.”

Ân Thực Như có chút khó chịu lên tiếng: “Đúng.”

Tang Trĩ nhắc nhở cô: “Ân Thực Như, quán net chưa đến tuổi thành niên không vào được đâu, phải có chứng minh thư chứng minh đủ tuổi.”

Ân Thực Như: “Quán kia có thể vào.”

“Đó không phải là quán net lậu sao?”

“...Đúng.”

“Không được.” Tang Trĩ nhú mày, cự tuyệt nói: “Cậu đi net làm gì?”

“Minh chỉ muốn chơi chút...” Ân Thực Như vẻ mặt đau khổ, “gần đây thành tích của mình đi xuống, cha mẹ mình đều không cho mình dùng máy tính.”

“Vậy cũng không thể ra quán net lậu.”

Ân Thực Như dặt tay của cô: “Cậu đi cùng mình đi, mình không dám vào một mình.”

“Không được, cha mẹ mình không cho mình vào mấy địa phương kia.” Tang Trĩ mặc dù có chút tùy hứng, nhưng những điều nên nghe vẫn sẽ nghe, nửa điểm cũng không nhượng bộ, “Nếu cậu muốn chơi có thể qua nhà mình chơi.”

Ân Thực Như lắc đầu: “Trò đó dung lượng lớn, download rất lâu.”

Tang Trĩ: “Vậy hôm nay mình về download cho cậu, sáng mai cậu qua nhà mình chơi. Sau đó cậu chăm chỉ học cho giỏi, xấp thành tích cao về nhà, cha mẹ cậu sẽ cho cậu chơi thôi.”

“Dù sao cũng đến rồi.” Ân Thực Như ánh mắt sáng rõ, “Hôm nay cậu đi cùng mình đi, một lần thôi. Minh chỉ đi lần này thôi, sau không đến đây nữa, được không?”

Tang Trĩ nhìn bạn mình chăm chăm, không đáp lại. Hai người giằng co nửa ngày.

Mất bao nhiêu thời gian mà vẫn không lay động được Tang Trĩ, Ân Thực Như nổi giận, cúi kinh đi thẳng về phía ngõ nhỏ, vừa đi vừa nói to: “Quên đi, mình tự đi, cậu về nhà đi.”

Mấy thiếu niên đứng ở đầu ngõ nhìn các cô một chút, cũng không có cử động khác.

Tang Trĩ có chút bất an, nhưng cô lại sợ xảy ra chuyện gì, nắm chắc quai đeo cặp, kiên trì đi theo Ân Thực Như: “Ân Thực Như, cậu đừng đi có được không?”

Trong ngõ nhỏ không có đèn, chỉ có vài ánh sáng mờ đục hắt ra, con đường hơi hẹp, có đồng rác to lộn xộn ngay đầu ngõ.

Tang Trĩ đi không nhanh bằng Ân Thực Như, hô to tên cô ấy Ân Thực Như mới dừng lại, quay đầu nhìn cô. Tang Trĩ nhìn xung quanh một chút, hoàn toàn không muốn tiếp tục ở lại đây: “Cậu đừng làm rộn, chúng ta trở về thôi.”

Không đợi Ân Thực Như trả lời, Tang Trĩ nhìn thấy có mấy người từ trong quán đi ra.

Là ba nữ sinh, đồng phục không nghiêm chỉnh. Dẫn đầu là một nữ sinh có mái tóc đỏ rực, mặt trang điểm rất đậm, trên đồng phục của cô ta còn thêu mấy hình thù kì dị, bộ dạng cá biệt, tay cầm điếu thuốc, nồng nặc mùi khói. Cô ta hất hất hàm với Ân Thực Như nói: “Sao hôm nay đến muộn vậy? Em gái, chờ em đã lâu.”

Ân Thực Như chậm rãi quay đầu, khiếp khiếp nói: “Thầy giáo, hôm nay thầy giáo... cho tan muộn.”

Nữ sinh tóc đỏ: “Ra là vậy, chị còn tưởng mày chạy đâu, còn định sáng mai qua trường tìm mày chơi đó.”

“...”

“Tiền đâu?”

“Đại tỷ, em thật sự không có tiền, cha mẹ em không cho... Nhưng, nhưng là, bạn của em mang theo tiền...” Nói đến đây, Ân Thực Như quay đầu nhìn về phía Tang Trĩ, khẩn cầu nói: “Tang Trĩ, không phải cậu mang theo tiền sao?”

Tang Trĩ trong nháy mắt ý thức được việc gì đang diễn ra, nhìn về phía Ân Thực Như, trông mắt tối đen như mực, nhìn không ra cảm xúc.

Ân Thực Như không dám đối mặt cùng cô, lập tức nhìn đi chỗ khác.

Nghe thấy Ân Thực Như nói vậy, nữ sinh tóc đỏ mới chú ý đến Tang Trĩ, dáng vẻ lưu manh đi tới: “Mang theo bao nhiêu tiền.”

Tang Trĩ mấp máy môi, từ trong túi lấy ra 20 đồng.

Nữ sinh tóc đỏ nhận lấy: “Chỉ có tiền này?”

Tang Trĩ gật đầu.

Nữ sinh tóc đỏ cười nói: “Em gái à, chẳng lẽ em nghèo đến vậy?”

Cô gái đứng sau nữ sinh tóc đỏ, bỗng nhiên nở nụ cười: “Hình như con nhỏ bị thọt.”

“Nhỏ thọt.” Cô ta nháy mắt sửa lại xưng hô, chỉ đầu thuốc lá đang hút dở về phía Tang Trĩ, vỗ vỗ mặt cô, cười nói: “Mày không có tiền, nhưng có mẹ mày chẳng lẽ không có? Mượn ba mẹ chút tiền cho tỷ tỷ đi.”

Sợ tàn thuốc làm bỏng mình, Tang Trĩ không dám cử động, chậm rãi đáp ứng.

Nữ sinh tóc đỏ nghe vậy mới thu hồi tay, nhẹ nói: “Vậy ngày mai, sau khi tan học, đến đây tìm chị. Đúng rồi, nếu dám mách thầy giáo, tỷ tỷ mỗi ngày đều tìm nhóc chơi đùa, hiểu không?”

Tang Trĩ dùng hai giây, lại ừ một tiếng.

Nữ sinh tóc đỏ lúc này mới thỏa mãn trở về, thời điểm đi ngang qua Ân Thực Như, dùng sức giật giật tóc cô, cười lạnh nói: “Sáng mai mày cũng nhớ mang tiền đến, đừng tưởng lấy cha mẹ ra ứng phó với chị mày, có trộm cũng phải trộm bằng được cho chị.”

Ân Thực Như theo lực kéo của cô ra, nghiêng về sau, tay chân run lẩy bẩy, trong giọng nói mang theo ghen ghét: “Tỷ tỷ, chị đừng đánh em... Sáng mai em nhất định mang gửi chị...”

Đe dọa xong, ba nữ sinh vừa nói vừa cười đi ra khỏi ngõ, để lại Ân Thực Như và Tang Trĩ đứng đó.

Tang Trĩ nhìn Ân Thực Như, mặt không thay đổi hỏi: “Cậu biết họ?”

“Hôm qua mình đi net gặp được.” Ân Thực Như bắt đầu rơi nước mắt, “Tang Trĩ thật xin lỗi, mình sợ quá... Tiền tiêu vặt cũng tiêu hết, cha mẹ giờ cũng không cho mình nhiều, mình không biết giải quyết sao bây giờ...”

Cô không nói gì, quay đầu ra khỏi ngõ.

Ân Thực Như vội vàng đuổi theo: “Cậu đừng giận, chỉ cần đưa tiền cho họ liền không sao, họ cũng sẽ không đánh cậu... chờ nghỉ, nghỉ rồi liền không sao nữa...”

“...”

“Tang Trĩ...”

Tang Trĩ đột nhiên quay đầu, hỏi: “Cậu bị họ bắt nạt sao?”

Ân Thực Như đáng thương gật đầu.

“Vậy có gì cậu lại gọi mình tới?” Tang Trĩ nén giận, giọng nói ần ần muốn bốc hỏa, “Cậu nên nói cho cha mẹ, hoặc báo với thầy cô, cậu gọi mình tới là vì cái gì?”

“Cậu vừa rồi, không nghe họ nói sao...” Ân Thực Như bị Tang Trĩ hung hăng giáo huấn có chút sững sờ, ghen ghét nói: “Nếu mình nói cho phụ huynh, họ sẽ đến tìm mình, mình không dám...”

“...”

“Mà, mà lại...” Ân Thực Như âm thanh trở nên mập mờ: “Nhà cậu không phải rất giàu có sao?”

Cảm giác bị phản bội mạnh mẽ đánh mạnh vào tim Tang Trĩ.

Tang Trĩ nhìn bạn mình chăm chăm, trong lúc nhất thời không nói lên lời. Cô quyết định trầm mặc đi ra khỏi ngõ.

Ân Thực Như nước mắt ròn ròn, lo sợ theo sau cô.

Sau một lúc, Tang Trĩ lên tiếng: “Về sau, đừng đến tìm tôi nữa.”

Ân Thực Như bắt đầu khóc: “Tang Trĩ...”

“Cậu không cần sợ lời dọa dẫm của họ.” Tang Trĩ bình tĩnh nói, “về sau hãy nói cho bố mẹ cậu biết, bọn họ sẽ không mặc kệ cậu, mấy người kia nhìn không lớn hơn chúng ta bao nhiêu. Không việc gì phải sợ.”

“...”

Ân Thực Như cúi đầu xuống, không trả lời.

Nói xong, Tang Trĩ cũng trầm mặc, một lát sau mới nói: “Tôi đi đây, chào cậu.”

Ân Thực Như cũng không có tiến lên nữa.

Tang Trĩ không muốn tiếp tục ở lại khu vực này, dùng tốc độ nhanh nhất, đi về phía đường lớn. Hồi lâu, cô bỗng sững sờ, nhớ tới Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ xiết chặt tay, lấy điện thoại từ trong túi ra, lúc này mới phát hiện đã hơn 6h chiều.

Đoàn Gia Hứa gọi cho cô hơn 10 cuộc.

Để anh chờ một khoảng thời gian dài vậy, Tang Trĩ bắt đầu thấy lo sợ, sợ bị mắng, lại sợ hấn tức giận. Đang định gọi lại, đầu kia liền gọi tới.

Cô vội vàng nhận điện.

Tựa hồ không nghĩ đến lần này cô sẽ nhận điện, đầu bên kia dừng lại mấy giây, sau đó mới có tiếng nói: “Tang Trĩ?”

Tang Trĩ dạ một tiếng.

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng thở ra: “Em chạy đi đâu rồi? Anh hai em không dặn em ở lại trường chờ anh qua đón à?”

Tang Trĩ: “em đang ở cửa hàng hoành thánh Trần Ký, anh hai có dặn rồi.”

Yên lặng vài giây.

Đoàn Gia Hứa: “Đứng yên đó đợi anh.”

Mấy phút sau, Đoàn Gia Hứa xuất hiện trước cửa hiệu mì. Anh tựa hồ chạy vội đến, cái trán tinh tế ướt mồ hôi, trên mặt cũng nhiễm mấy phần đỏ. Biểu lộ khó có được ý cười.

Nhìn thấy Tang Trĩ không sao, anh khẽ buông lỏng đôi mày, sau đó liền chau lại.

Tang Trĩ chủ động gọi: “Anh.”

Đoàn Gia Hứa giọng điệu thân nhiên: “Em vừa rồi chạy đi đâu?”

Tang Trĩ do dự một chút, ngoan ngoãn chỉ chỉ về phía ngõ vừa đi cùng Ân Thực Như.

“Bên kia?” Đoàn Gia Hứa nhìn sang, ánh mắt ngưng một chút. Anh lần nữa nhìn cô, giống như không thể tưởng tượng nổi, giận quá mà cười: “Quán net?”

“...”

“Ai cho đi đến mấy nơi như thế?”

Tang Trĩ nhìn anh, không dám lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa lồng ngực phập phồng, giống như đang kiềm chế giận giữ: “Điện thoại cũng không nghe?”

“...”

“Nếu em không thích anh đến đón, có thể nói với anh hai em.” Đoàn Gia Hứa ngừng lại, nhìn chăm chăm cô, cặp mắt hoa đào bỗng nhiên sâu thẳm, nhìn

không ra cảm xúc, khóe môi cong lên. Anh đè thấp giọng, giọng điệu trở về bình thường cả lơ, cả phất, lại giống như mang theo ben nhon: “Em biết anh trai thật nghèo, cũng không có nhiều thời gian bồi em như vậy.”

Tang Trĩ lúc này mới mở miệng: “Em không có...”

Cô bất an nắm chặt cặp sách, chần chờ muốn nói với anh chuyện vừa rồi. Chỉ sợ nói ra sẽ gây phiền phức cho anh, cũng sợ anh sẽ cảm thấy cô ngu xuẩn, dễ dàng bị lừa đến đây.

Nhìn Tang Trĩ tựa hồ cảm thấy hồ thẹn, hỏa khí của Đoàn Gia Hứa cũng vơi bớt, nhưng vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng, nghiêm nghị, mặt không thay đổi nói: “Đã biết sai ở đâu chưa?”

“...”

“Àn?”

“...”

Ngữ khí của anh nặng nề hơn: “Trả lời anh.”

Tang Trĩ chưa từng thấy Đoàn Gia Hứa tức giận như bây giờ bao giờ. Giờ phút này không khỏi liên tưởng đến lúc trước khi Tang Diên gây họa, Tang Vinh tay cầm roi, vừa đánh vừa giáo huấn hần. Giọng điệu Đoàn Gia Hứa hiện tại với ba Tang Vinh khi đó giống nhau như đúc.

Trong đầu cô nháy mắt bốc lên một câu.

__ “Tiểu hài tử không nghe lời đánh một trận mới biết phải trái.”

Tang Trĩ chấp tay sau lưng, khiếp đảm lui về phía sau một bước.

Động tác của cô rất lớn, lại đột ngột, nhìn qua không khỏi có chút quái dị. Đoàn Gia Hứa sững sốt một chút, không kịp phản ứng đây là ý gì, biểu tình căng thẳng theo đó là không diễn tiếp được.

Một giây sau, Tang Trĩ nuốt ngum nước bọt, cẩn thận từng ly từng tý nói: “Anh, em xin lỗi.”

Giọng điệu tiểu cô nương vừa sợ hãi, vừa khẩn trương, tựa hồ bị hù dọa không ít, hỏa khí của Đoàn Gia Hứa theo câu nói này triệt để bốc hơi, muốn nói gì đó, lại nghe thấy ai đó khinh người, ngẩng phất đầu bướng bỉnh nói: “__ Anh không nên đánh em.”

“...”

“Chúng ta... chúng ta giảng đạo lý là được rồi.” Tang Trĩ lui lại mấy bước, không dám đứng quá gần anh, “Em lần này sẽ nghe lời, em là người rất hiểu đạo lý...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Con gái tôi

Sắc trời tối dần.

Một bên đèn đường còn chưa được thắp sáng, lộ ra sắc mặt càng âm trầm của Đoàn Gia Hứa. Anh yên lặng nhìn Tang Trĩ, vành môi mím lại thành một đường thẳng, nhìn không ra cảm xúc. Anh không nói gì. An tĩnh như vậy, giống như khoảng lặng trước cơn bão.

Tang Trĩ khẩn trương, lo lắng, bối rối nói một câu mong cứu nguy: “Cha mẹ em cũng không bao giờ đánh em.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô: “Anh đánh em?”

Tang Trĩ liếc anh một cái, bất động thanh sắc thở nhẹ ra: “Không phải sao?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Anh có nói không phải sao?”

“...”

Da bên dưới mắt của anh giật giật, đột nhiên anh chú ý đến đồng phục của cô bé con này có vết bẩn kì lạ. Bên cạnh cổ áo rõ ràng bị cháy do tàn thuốc lá.

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa ngưng lại, tưởng mình nhìn nhầm, chậm rãi đến gần cô bé hơn.

Tang Trĩ cho là anh muốn giáo huấn cô, mím chặt môi, thần sắc kiêng kị, co người lại.

Đoàn Gia Hứa hầu kết nhấp nhô lên xuống, chỉ vào cổ áo của cô: “Đây là sao?”

Tang Trĩ khẽ giật mình, theo phương hướng anh chỉ, nhìn xuống. Lúc này mới phát hiện trên quần áo bị cháy xém một lỗ nhỏ. Cô vô thức phui phui tàn tích trên áo.

“Tang Trĩ.” Đoàn Gia Hứa thấp giọng hỏi: “Có người bắt nạt em?”

Tang Trĩ chân chò gật đầu.

Đoàn Gia Hứa sắc mặt trong nháy mắt tựa hồ trở nên rất khó coi, vô thức kiểm tra trên dưới người cô bé một lượt, thấy không có vết thương mới cau mày nói: “Tại sao không nói cho ca ca biết?”

“Em không muốn làm phiền anh. Anh hai cũng bảo em phải ngoan ngoãn một chút không gây phiền toái cho anh.” Tang Trĩ bình tĩnh nói: “Không phải em có ý định giấu diếm, em sẽ về nói với ba mẹ việc này.”

Đoàn Gia Hứa nhẫn nại hỏi: “Có phải có người đánh em không?”

Tang Trĩ nghĩ, lắc lắc đầu: “Chỉ sờ soạng mặt em, sau đó cầm 20 đồng, hẹn mai đem tiền cho mấy người đó, thế thôi.”

“Tại sao em lại chạy qua chỗ thị phi đó?”

“Bạn em dẫn em vào.” Nhớ đến Ân Thực Như, Tang Trĩ tâm tình trở nên kém hơn, âm lượng theo đó nhỏ đi, “Cậu ấy thấy sợ hãi, liền gọi em đi cùng.”

Đoàn Gia Hứa trong lời nói mang theo vài tia hoang đường: “Cô bé đó sao không nói lại tình hình với bố mẹ?”

“Bởi vì mấy người kia cảnh cáo nếu nói cho bố mẹ thì mỗi ngày họ đều đến trường tìm bạn ấy gây sự.” Anh hỏi cái gì Tang Trĩ đáp cái đó, “Cho nên cậu ấy không dám nói với phụ huynh.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nửa ngồi, nửa khụy chân xuống, nhìn thẳng vào mắt Tang Trĩ. Sau đó đột nhiên nói: “Đưa tay đây.”

Anh rõ ràng không phải đáng vẻ muốn cho cô cái gì đó hay ho. Tang Trĩ nghi ngờ nhìn anh, không nhúc nhích, thật lâu sau mới đưa tay ra:

Ngay khi Tang Trĩ còn chưa chuẩn bị tinh thần, Đoàn Gia Hứa lập tức đánh vào lòng bàn tay cô. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Lực đạo rất nhẹ, cùng lắm chỉ như vỗ vỗ vào lòng bàn tay. Tang Trĩ lập tức rút tay về: “Anh làm gì thế?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: “Đánh người.”

“...”

“Tiểu Tang Trĩ, nghe kỹ đây. Về sau ai lừa em đến địa phương không an toàn, dù có là bạn bè thân thiết đi chăng nữa, cũng không được đi.” Đoàn Gia Hứa đứng thẳng lên, vuốt vuốt tóc cô, “Đã nghe rõ chưa?”

Tang Trĩ ừm khuất nói: “Vậy nhưng anh cũng không thể đánh người.”

“Hả? Tại sao anh không thể đánh?” Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, “Không nghe lời thì __”

Tang Trĩ thần sắc cảnh giác.

Anh kéo dài âm cuối, giọng điệu mang theo mấy phần nghiền ngẫm: “Ca ca đây gặp em một lần, đánh một lần.”

“...”

Thấy thời gian không còn sớm, hai người cũng rời đi.

“Lần này lá gan có vẻ lớn hơn rồi?” Đoàn Gia Hứa vịn tay cô, chậm chậm đi ra khỏi con hẻm, “Bị khi dễ cũng không khóc nhè.”

Tang Trĩ không để bụng nói: “Dù sao họ cũng đâu có làm đau em đâu.”

“Người bạn kia của em chạy đi đâu rồi?”

“Em không biết.”

Đoàn Gia Hứa: “Đã đến tuổi này rồi, đại khái cũng hiểu chút chuyện. Nếu như người bạn kia không đối xử tốt với em, về sau cũng đừng qua lại với bạn ấy nữa.”

Tang Trĩ yên lặng gật đầu.

“Trở về nhớ nói với cô, chú.” Đoàn Gia Hứa nói: “Về sau nếu lại gặp tình huống như hôm nay, không được giấu diếm, mọi người sẽ bảo vệ em.”

“Em biết rồi.”

Thấy Tang Trĩ tựa hồ nghe lời, Đoàn Gia Hứa cũng không nhắc lại nữa, hỏi: “Bình thường anh em đón về, thì hai người về kiểu gì?”

Chữ “Đánh” trong miệng còn chưa nói ra, Tang Trĩ phút chốc nhớ ra cái gì đó, lập tức đem lời nói nuốt xuống bụng, sửa lại nói: “Chúng em ngồi xe bus.”

“Ngồi xe bus?” Đoàn Gia Hứa nhún mày, “Chân cẳng em thế này, không cẩn thận không sợ bị người khác xô sao?”

Tang Trĩ nói nhỏ: “Không đâu.”

Ra khỏi ngõ, hai người một lớn, một nhỏ đi về phía trạm xe. Đúng giờ cơm tối, lưu lượng người nhiều hơn, đại khái là sinh viên ra ngoài ăn tối.

Đoàn Gia Hứa tựa hồ không định để Tang Trĩ đi xe bus, dự định đứng đón một chiếc taxi.

Rất nhanh, một nam sinh mà Đoàn Gia Hứa quên đi xe đạp ngang qua, cười đùa tí tưng cùng anh: “Chào học trưởng!”

Đoàn Gia Hứa đột nhiên bị gọi, quay đầu lại: “Lâm Hải.”

Nam sinh phanh xe lại: “A?”

“Anh mượn xe đạp một chút, tối trả cho cậu.”

“Được ạ.” Lâm Hải sáng khoái xuống xe, thoáng nhìn Tang Trĩ bên cạnh, hiếu kì nói: “Đây là em gái của học trưởng ư?”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng.

“Em gái nhỏ, chào em.” Lâm Hải vừa hướng cô khoát tay, vừa đi về về hướng trường học, “Học trưởng em đi trước đây, bạn gái em đang chờ!”

“Ừ đi đi.” Đoàn Gia Hứa hững hờ vỗ vỗ yên xe phía sau, nghiêng đầu nói: “Tiểu Tang Trĩ, ca ca chở em về nhà.”

Tang Trĩ không do dự đi về phía anh.

Khóe môi Đoàn Gia Hứa cong lên, trêu đùa: “Vui về vậy ư?”

“...”

“Còn vụng trộm cười.”

Tang Trĩ vô thức sờ lên khóe môi của mình.

Căn bản không có giương lên.

Đang định phản bác, Đoàn Gia Hứa đã cười lên xe đạp, quay lại khuôn mặt ngậm ý cười thúc giục cô: “Nhanh lên!”

“...”

Mất mặt quá.

Bởi vì anh, Tang Trĩ thấy có chút không tự nhiên, lẽ mà lẽ mà ngồi lên, hai tay bám vào yên xe phía trước. Dáng ngồi đoan chính.

Đoàn Gia Hứa vẫn giữ nguyên động tác, chống chân đỡ xe đạp. Tang Trĩ nhắc nhở anh: “Anh, em ngồi lên rồi.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn cô chằm chằm nói: “Tiểu Tang Trĩ, không thấy tay em đâu.”

Cái gì vậy?

Tang Trĩ buồn bực giơ tay lên: “Sao lại không thấy được.”

“Có tay mà không biết vịn chặt vào người anh à?” Đoàn Gia Hứa bắt lấy cổ tay cô, đặt lên eo mình, “Giấu đi làm gì, bám chặt vào.”

Tang Trĩ ngừng thở, lực đạo trên tay lập tức nói lỏng, bắt lấy y phục của anh. Đoàn Gia Hứa đặt chân lên bàn đạp từ từ đi. Xe đạp dần dần tăng tốc.

Ban đêm nhiệt độ giảm không ít, tiếng gió cũng lớn, quét đến bên tai như đang thét lên, lao thẳng vào màng nhĩ Tang Trĩ.

Bóng đêm tràn ngập, đầu đầy thoảng thoang bên mũi mùi hương hoa Thanh Diễm, tản mạn cùng mùi Quất Tử, hòa cùng hương thơm rất riêng trên người Đoàn Gia Hứa, giống như mê hoặc tâm trí cô. Khiến cho Tang Trĩ cũng phân biệt nổi, bên tai là tiếng gió, hay tiếng nhịp tim cô đập dồn dập.

Cả đoạn đường hai người cùng trầm mặc. Tang Trĩ dần dần bình ổn nhịp tim. Cô cảm thấy phát chán, chủ động mở miệng nói chuyện: “Anh, anh hai bạn đi đâu vậy?”

Đoàn Gia Hứa: “Hình như là đi phòng vấn?”

“À?” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, “Muốn phỏng vấn xin việc ă?”

“Đúng.”

“Anh hai không phải mới học năm ba đại học thôi sao? Tại sao lại đi xin việc sớm vậy?”

“Đi thực tập thôi.” Đoàn Gia Hứa nói: “Không ảnh hưởng đến việc học thì đi thực tập lúc nào cũng được.”

Tang Trĩ ồ lên, nhìn chằm chằm sau lưng Đoàn Gia Hứa, có chút trống trải, nhỏ giọng hỏi: “Vậy anh không đi thực tập ă?”

“Ừ, kì này anh có lớp nên không đi được.”

“Vậy khi nào anh đi thực tập.”

“Học kỳ sau, hoặc là năm 4.”

“Thực tập ở gần trường sao?”

“Không phải.” Đoàn Gia Hứa rẽ phải, thuận miệng nói: “Về nhà thực tập.”

“...”

Gió nhiễm khí lạnh, va mạnh vào mặt Tang Trĩ. Cô sững sốt một hồi lâu, trái tim có chút trống rỗng, lúng ta lúng túng ừ một tiếng, lại hỏi: “Anh không có ý định ở lại Nam Vu làm việc sao?”

“Ừ.” Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt cười, “Anh định về nhà.”

Tang Trĩ khó khăn: “Ồ”

Một lát sau. Tang Trĩ lại hỏi: “Anh, anh định lúc nào về nhà?”

“Àn? Tiểu Tang Trĩ hôm nay lấy đâu ra nhiều vấn đề đề tò mò thế?” Nhưng anh tựa hồ không hề mất kiên nhẫn, chậm rãi nói: “Xem tình hình đã, chưa quyết định.”

Sợ chọc anh không vui, Tang Trĩ cẩn thận từng li từng tí hỏi vấn đề cuối cùng: “Năm trước anh không về nhà sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Không trở về.”

“...”

Làm sao cả năm không về nhà.

Tang Trĩ có chút buồn bực, nhưng không dám hỏi nữa.

Bất tri bất giác đã đến nhà. Đoàn Gia Hứa dừng xe, vỗ vỗ đầu cô hỏi: “Có thể tự đi lên không?”

Tang Trĩ gật đầu, nói: “Cảm ơn anh.”, sau đó liền chân cao chân thấp đi về phía cửa.

Đi chưa được mấy bước, Đoàn Gia Hứa gọi cô lại: “Đợi chút.”

Tang Trĩ dừng bước, quay đầu, liền thấy Đoàn Gia Hứa đi đến trước mặt cô, khom người xuống.

Ánh đèn đường bên cạnh bị những tán cây tươi tốt che khuất phân nửa, khiến ánh sáng chiếu đến không được tốt. Tang Trĩ cảm giác thấy, anh tựa hồ đưa cô cái gì đó. Đang muốn nờ ra xem, Đoàn Gia Hứa nhéo nhéo mặt cô, đem lực chú ý của cô thành công chuyển đổi, sau đó nhẹ nhàng nhắc nhở:

“Trở về nhớ nói với cô chủ việc chiều nay.”

“...Nha.”

Khi Tang Trĩ trở về, vừa vặn đến giờ ăn cơm.

Trong bữa ăn, Tang Trĩ đề cập vấn đề này với cha mẹ, khiến hai người giật nảy mình.

Mẹ Lê Bình lập tức gọi điện cho thầy chủ nhiệm. Tang Vinh thì hỏi chi tiết câu chuyện, rồi ôn hòa an ủi cô, khiến cô bớt lo sợ.

Tang Trĩ thực sự không sợ hãi gì, liền tiếp gặt đầu tiếp thu. Cơm nước xong xuôi liền trở về phòng, chuẩn bị làm bài tập. Vừa mở sách ra vô tình nhớ tới chuyện dưới lầu, vô thức sờ lên túi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Giống như một trang giấy.

Tang Trĩ mở ra.

Xem xét, thì ra là 20 đồng. Tờ tiền chó chút cũ, bốn góc đều nhăn, rõ ràng không phải tiền của cô. Nhưng bỏ cái này vào túi, phảng phất hôm nay không hề xảy ra chuyện gì không vui, cũng không hề bị cướp tiền.

Giống như ai đó đang dùng cách này thuần túy an ủi cô.

Tang Trĩ nhìn chăm chăm một lúc, bỗng nhiên nhảy lên giường, bọc mình vào trong chăn, cảm giác không khí trong chốc lát bị rút đi, thẳng đến khi mặt đỏ lựng, cô mới thò đầu ra.

Nhìn chăm chăm lên trần nhà, không biết vì sao cười thành tiếng.

Sau đó, Tang Trĩ đem đồng tiền kia, dài phẳng, ép vào sổ. Sau đó lại lấy điện thoại tìm số điện thoại của Đoàn Gia Hứa, thấy dãy số của anh có thể tra ra nơi anh ở, có vẻ như là một tình khác.

Tang Trĩ đã nghe qua chỗ này, nhưng chưa từng đến. Cô suy tư một chút rồi lên mạng tìm kiếm khoảng cách từ Nam Vu đến đó. Đi máy bay cũng phải 3 tiếng. Có chút xa.

Tang Trĩ do dự một chút, lại tìm kiếm các trường đại học ở, lật qua lật lại một hồi thì tức giận gấp sách lại. Thấy bên cạnh có 1 tờ giấy trắng, cô tiện tay rút bút mực ra, ngồi thẳng lên viết: “Ngày 11.05.2009. Về sau sẽ tôi sẽ không chơi với Ân Thực Như nữa.”

Cô nhanh chóng gấp tờ giấy thành một ông sao, ném vào bình thủy tinh đựng sao. Sau đó lại rút một tờ giấy, lần này tốc độ viết chậm rãi hơn. Một lúc sau, cô gấp cẩn thận bỏ vào bình.

Trong chiếc bình nhỏ chứa sao, chứa thêm một bí mật thật lớn ở tuổi dậy thì của Tang Trĩ.

- - “11.05.2009: Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mình phát hiện, có lẽ mình thật sự đã thích một người.”

Thích bạn của anh trai, lại còn so với cô lớn hơn 7 tuổi. Người con trai khiến cô lần đầu rung động.

Hôm sau. Tang Trĩ như thường lệ ngồi ở lớp làm bài tập, chờ Tang Diên đến đón. Lần này không giống bình thường, chưa đến 5h, chính xác là 4h30p đã thấy Tang Diên đến, còn dẫn theo hai bạn cùng phòng là Đoàn Gia Hứa và Trần Tuấn Văn.

Giống như đến đón cô, nhưng sao lại dẫn theo đủ một bàn chơi mạt chược thế.

Tang Trĩ nhanh chóng dọn dẹp sách vở, đi đến bên cạnh Tang Diên, lại vụng trộm liếc Đoàn Gia Hứa bên cạnh, sau đó lại nhanh chóng thu tầm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Anh hai hôm nay sao anh dẫn nhiều người theo vậy?”

Tang Diên nhìn cô: “Hôm qua đám người bắt nạt em không phải hẹn là hôm nay tới sao?”

Tang Trĩ gặt đầu: “Thì sao?”

“Dẫn đường.”

“...”

Nghĩ đến ba cô nữ sinh hôm qua, lại nhìn ba đại nam nhân cao nhả trước mắt, Tang Trĩ có chút không phản bác nổi, nhỏ giọng nói: “Chớ...”

“Tiểu quý.” Tang Diên dùng sức nheo nheo mắt cô, “Lão từ trước nay chưa bao giờ chịu bị người ta khi dễ tới cửa rồi còn cố chịu đựng, hiểu chưa? Em gái lão từ lại càng không.”

Trần Tuấn Văn bên cạnh phụ họa: “Đúng!”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười.

“...” Tang Trĩ xem xét ba người bọn họ một chút, “Ồ.” Sau đó dẫn ba đại nam nhân đến con hẻm hôm trước.

Tang Diên: “Tiểu quý, mấy đứa kia đáng đáp ra sao? Em không cần đi vào.”

Tang Trĩ: “Ba nữ sinh.”

“...” Tang Diên ngừng lại hỏi, “Nữ?”

“Đúng. Lão đại cao hơn em nửa cái đầu, nhuộm tóc màu đỏ.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, “Mặt nhìn giống cái điều cày.”

Trần Tuấn Văn khí khái tiêu hơn nửa: “Nữ... nếu là nữ liền cần mình phát huy khí khái.”

Tang Diên cười lạnh: “Quần nam nữ làm gì.”

Giống như là lập tức mất đi tính khiêu chiến. Trần Tuấn Văn cảm thấy 3 đại nam nhân đi tìm ba nữ sinh gây phiền phức có chút mất mặt. Tang Diên dứt khoát để Trần Tuấn Văn ở lại trông Tang Trĩ, dẫn Đoàn Văn Hứa đi theo vào hẻm.

Ngõ nhỏ dơ dáy, bẩn thỉu, tràn ngập mùi cống hôi thối.

Giữa ngõ là một cửa hàng treo một tấm bảng hiệu loang lổ ghi “QUÁN NET”. Có lẽ nghe thấy động tĩnh, không bao lâu, ba nữ sinh kia thò đầu ra.

Đoàn Gia Hứa lấy bao thuốc từ trong túi, rút ra một cây, nhóm lửa, thần sắc tàn nhẫn. Khói thuốc bay ngậm trong miệng từ từ uốn lượn bay ra, mắt anh híp lại nhìn rõ bộ dáng của ba cô gái đứng trước cửa. Cô gái đứng đầu đúng như miêu tả của Tang Trĩ.

Có lẽ thấy người đến không giống trong tưởng tượng nữ sinh kia thất vọng khoát tay, lại bởi vì hai người đến bộ dáng thật đẹp mắt không kìm được quay sang nhìn mấy lần, sau đó nháy mắt với hai người đằng sau trở vào bên trong.

Tang Diên vuốt vuốt bật lửa trong tay, hời hợt tóc đỏ lại, giọng điệu lạnh nhạt: “Bạn học.”

Nữ sinh tóc đỏ dừng bước, buồn bực quay đầu hỏi: “Cậu gọi tôi?”

Không đợi Tang Diên mở miệng. Đoàn Gia Hứa đã chủ động mở miệng. “Nghe nói __”

Cặp mắt hoa đào của anh cong cong, cười đến dịu dàng lại mập mờ: “Cô bảo con gái tôi về xin tiền đưa cô à?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nụ cười giấu dao

Đã là năm giờ chiều, mặt trời không còn quá gay gắt nhưng vẫn làm người ta thấy bức bối.

Bên trong ngõ nhỏ bốc mùi hôi, Trần Văn Tuấn không định để Tang Trĩ đứng chờ ở đây. Anh ta nhìn xung quanh, dứt khoát đưa cô vào một quán nhỏ gần đó, mua hai xâu dâu tây nhúng đường.

Hai người tìm một chỗ thoáng mát, mỗi người ăn một cây.

Sợ Tang Trĩ thấy ngại ngùng, Trần Văn Tuấn còn chủ động tán chuyện với cô, đủ loại chuyện trên trời dưới bể: “Ồ khu này hơi phức tạp, lần sau nếu không có việc gì thì đừng tới.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn đáp: “Dạ vâng ạ.”

“Tiền Phi cũng định đi cùng.” Trần Văn Tuấn nói, “Em nhớ không, chính là cái anh béo béo ấy. Nhưng hình như hôm nay lại có chuyện gì đó nên không tới được.”

Mặt sau kẹo bị dính giấy bọc, Tang Trĩ cố xé ra: “Em nhớ rồi. Hồi nghỉ hè có đi ăn cơm cùng anh ấy.”

Trần Văn Tuấn: “Vậy hả? Lúc đó chắc anh đang về nhà nên không tham gia.”

Tang Trĩ gật đầu: “Cả anh Gia Hứa cũng đi.”

“Ê? Lão Hứa nữa à?” Trần Văn Tuấn như đột nhiên nhớ ra cái gì, “À đúng rồi. Đợt nghỉ hè cậu ta cũng không về.”

Tang Trĩ hơi do dự hỏi lại: “Tại sao ạ?”

Trần Văn Tuấn cũng không rõ lắm, gãi gãi đầu: “Chắc là lười về, với lại cậu ta đăng ký học nhanh nên số tiết học khá dồn dập, cũng chẳng còn mấy thời gian nghỉ.”

“Ra vậy.”

“Nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ về.” Trần Văn Tuấn nghĩ ngợi, “Về cơ bản là mấy kỳ nghỉ ngắn sẽ về. Tỉ như đợt nghỉ Thanh minh học kỳ trước cậu ta có về thi phải. Nhưng mấy kỳ dài lại không thấy về.”

Tang Trĩ hỏi nhỏ: “Năm mới cũng không về ấy à?”

“Đúng vậy đó.” Trần Văn Tuấn nói: “Nhưng chuyện này cũng bình thường thôi, trường anh còn có người mấy năm rồi chưa về quê, trường cũng sẽ tổ chức làm cơm tất niên cho họ, ở lại trường còn được phát lì xì nữa đấy.”

Tang Trĩ cắn vờ lớp đường bên ngoài, không biết đang nghĩ gì. Lúc lâu sau cũng không hỏi thêm về chuyện kia mà chuyển đề tài: “Anh ơi, anh nói xem anh em đang làm gì trong đây?”

“Hả?”

“Có gây gỗ không?”

“Nếu mà là nam thì chắc lắm.” Trần Văn Tuấn xoa cằm, “Nhưng em vừa nói đám kia là nữ sinh, vậy thì... khả năng là nói đạo lý.”

Lúc này, trong ngõ nhỏ.

Con ngõ chật hẹp, bên trên là các bệ ban công, che đi phần lớn ánh sáng. Ánh sáng cách biệt với bên ngoài, như vừa bước vào một thế giới khác.

Nghe Đoàn Gia Hứa nói, mí mắt Tang Diên giật giật.., nhìn sang.

Nữ sinh tóc đỏ ngay lập tức nhận thức được tình huống này không đúng lắm, cảnh giác lui về sau hai bước, giả ngu: “Cái gì cơ? Tôi không biết các anh là ai cả.”

Sau khi nói xong liền quay sang hai nữ sinh khác bên cạnh, nháy mắt.

“Cũng không có gì, tôi biết các cô là được rồi.”

Tang Diên hơi hást mặt lên, mỉm cười: “Hôm qua các cô lấy của em gái tôi hai mươi đồng, còn dí tàn thuốc làm bỏng nó?”

“Bỏng cái gì cơ?” nữ sinh tóc đỏ cao giọng, “Tôi chỉ lấy của con nhóc đó hai mươi đồng, ngoài ra không làm gì cả. Đừng hòng đổ oan cho tôi. Hai mươi đồng mà thôi, các người muốn thì trả lại các người là được chứ gì.”

“Hai mươi đồng mà thôi?” mặt Tang Diên không còn chút ý cười, “Bạn học này, đừng nói cô trấn của em gái tôi hai mươi đồng, dù là hai đồng thì món này tôi vẫn phải tính với cô.”

Nữ sinh tóc đỏ rõ ràng càng tức điên lên, nhưng cũng không định có chấp, mí mắt lấy tiền trong túi ra, đưa đến trước mặt Tang Diên. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Diên không động.

Đoàn Gia Hứa quét mắt nhìn phù hiệu trường cô ta: “Trường cấp 3 Chức trung? Chưa thành niên?”

“Tuổi này không ở trong trường ngoan ngoãn học hành, ở đây làm ba cái trò mèo cào làm gì?”, Tang Diên nhàn nhạt trào phúng, “Định cả đời theo nghề này?”

“Cầm tiền rồi rút!” Mặt nữ sinh tóc đỏ biến sắc: “Chuyện của tôi liên quan gì đến mấy người.”

Đoàn Gia Hứa hạ tầm mắt, lại hít một hơi thuốc, chậm rãi nhà khói, không biết đang nghĩ gì. Rất nhanh, anh đi đến trước mặt nữ sinh, nhìn chăm chăm cô ta đắm chiều.

Chỉ im lặng nhìn.

Khóe mắt của anh hơi cong lên, trời sinh mang nét đa tình, lúc nhìn chăm chăm người khác chẳng khác nào đang phóng điện. Nhưng lúc này ánh mắt lại hoàn toàn không có độ ấm, không khói làm người ta sợ hãi.

Tìm nữ sinh tóc đỏ này lên, sợ hãi đến mức thét lên: “Làm cái gì thế! Các người có thấy phiền không! Tôi trả tiền các người rồi còn gì nữa!”

Nữ sinh bên cạnh giữ chặt lấy cô ta: “Chúng ta mau đi thôi...”

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa cầm điều thuốc trên tay.

Nhớ tới Tang Trĩ từng nói “chị ta sờ mặt em”, anh thoáng nhú mào, ngón tay thon dài chậm rãi tiến lại gần khuôn mặt nữ sinh tóc đỏ, thì thào: “Hôm qua thế này đã?”

“...”

Ý tứ đe dọa rõ ràng làm cô ta thấy ngộp thở.

Nhìn đầu tàn thuốc còn hồng đang tỏa khói trên tay anh, nữ sinh siết chặt nắm đấm, không dám nhúc nhích, hốc mắt cũng dần đỏ lên.

Trong mắt cô ta hiện tại, trước mặt là một chàng trai có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng thực chất chính là ác quỷ. Rõ ràng là đang cười, nhưng so với tên mặt mũi hầm hầm đứng bên kia còn đáng sợ hơn.

Tàn thuốc chỉ cách mắt cô ta 2cm thì dừng lại.

Tay Đoàn Gia Hứa không chạm đến mặt cô ta, đầu ngón tay khẽ rung, tàn thuốc rơi xuống trên áo cô ta, để lại vết xém mờ mờ. Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, giọng điệu ôn hòa nhã nhặn: “Đọa đến cô rồi sao?”

“...”

Nữ sinh tóc đỏ lập tức lùi về sau một bước, nước mắt vô thức rơi xuống.

“Khoan hãy nói,” Đoàn Gia Hứa cười: “Hình như dọa cô thật rồi.”

Ra khỏi con ngõ nhỏ.

Tang Diên hai tay rút túi, đi theo sau Đoàn Gia Hứa, nhàn nhạt nói: “Người anh em à, bộ dạng dọa người cũng ra hình ra dạng đấy, tôi đứng xem cũng phát sợ.”

Đoàn Gia Hứa nhú mào: “Vây cơ à.”

“Cậu từng nghe câu này chưa?” Tang Diên nói, “Tiểu lý tàng đao – Trong nụ cười giấu đao.”

“...”

“Còn nữa,” Tang Diên nhớ tới, xùy một tiếng: “Sao em gái tôi lại thành con gái cậu được. Như vậy thì tôi phải gọi cậu là ba à?”

Đoàn Gia Hứa thần nhiên nói: “Cũng được đó.”

“...”

“Tôi không ngại đâu.”

“Cút.”

Hai người đi ra khỏi ngõ, cách đó không xa thấy được Trần Văn Tuấn và Tang Trĩ đang đứng gần quán nhỏ. Một lớn một nhỏ đứng song song, mỗi người một xâu dâu tây ngào đường.

Ánh mắt Tang Trĩ thỉnh thoảng nhìn sang con ngõ, rất nhanh đã thấy hai người họ. Cô nuốt nốt miếng dâu trong miệng, nuốt xong nhưng muốn nói lại không biết nói gì.

Trần Văn Tuấn lại mở miệng trước: “Gặp được không?”

Tang Diên ừ một tiếng

Trần Văn Tuấn phát một tràng như súng máy: “Vây mấy cậu làm gì? Đe dọa? Đe dọa thế nào? Kể nghe đi! Hiếu kỳ chết được.”

“Tôi nói một tháng tôi chỉ giết 10 người,” Tang Diên lười biếng đáp, “Tháng này đã đủ, tháng sau tôi đến giết bù.”

“...” Trần Văn Tuấn câm lặng, “Cậu lừa ai đấy.”

“Lừa cậu đó.”

Trần Văn Tuấn bị Tang Diên làm cho tức điên. Cậu ta liếc nhìn sang Đoàn Gia Hứa, mong có được đáp án: “Lão Hứa, có thể thỏa mãn lòng hiếu kì của tại hạ không?”

“Hừm?” Tiếng cười của Đoàn Gia Hứa kéo dài: “Tại sao tôi lại phải thỏa mãn cậu?”

“...” Trần Văn Tuấn suýt nữa thì nghẹn chết, chỉ vào xiên kẹo, “Em gái nhỏ còn đang đứng đây, cậu nói mấy lời không đứng đắn gì đó! Có biết xấu hổ không?”

Nghe bọn họ nói chuyện, Tang Trĩ không lên tiếng, yên lặng suy nghĩ “không đứng đắn” là ý gì.

Sắc tình?

Câu vừa rồi có gì sắc tình.

Không phải chỉ là đối thoại bình thường thôi sao?

Nhưng câu “không biết xấu hổ” kia của Trần Văn Tuấn, cô rất đồng tình.

Tang Trĩ không khỏi có chút ưu sầu.

Sao lúc nào anh cũng nói chuyện với người ta như vậy, không cần biết nội dung, chỉ cần ngữ khí cũng thấy là không biết xấu hổ. Nói chuyện với con trai mà có khác gì nói chuyện với người yêu không cơ chứ.

Nghe được ba chữ “Em gái nhỏ”, Đoàn Gia Hứa mới quay đầu nhìn về phía Tang Diên, khoe môi hơi cong lên, cà lơ phớt phơ nói: “Em gái nhỏ à, sao em lại ăn cái thứ đó?”

Tang Trĩ: “?”

Đoàn Gia Hứa cười nói: “Trông có khác gì con cá nóc không kia.”

Tang Trĩ lập tức nuốt miếng kẹo vào bụng, liếm đường còn dính trên khóe môi, thấp giọng nói: “Anh mới giống cá nóc ấy.”

“Vậy sao?” Đoàn Gia Hứa chỉ vào xiên dâu tây ngào đường trên tay cô, nửa đùa nửa thật: “Vậy cho anh một miếng đi! Anh diễn cá nóc đẹp trai cho em xem”

“...”

“Cậu ăn của tôi này.” Trần Văn Tuấn không nhịn được nữa, “Cậu đừng lừa gạt em gái nhỏ nữa có được không, tôi cảm thấy cần rút lương tâm thay cậu. Đồ hết ăn lại uống.”

Tang Diên liếc mắt sang: “Đừng phí sức, nó không cho cậu ăn đâu.”

Đoàn Gia Hứa làm như không nghe thấy, không thêm phản ứng với hai người họ.

Sau một khắc Tang Trĩ quả nhiên lắc đầu: “không được.”

Rồi ngay lập tức cúi đầu lấy ra năm đồng, rất hào phóng nhét vào tay anh: “Anh tự đi mua ăn đi.”

“...”

Đoàn Gia Hứa sững sờ.

Chuyện này hoàn toàn không nằm trong khả năng nhận thức của Tang Diên. Anh nhét điện thoại vào túi, nhìn chằm chằm Tang Trĩ, lạnh giọng nói: “Vậy sao em không mua cho anh?”

Tang Trĩ nhìn ông anh trai, sờ túi, vô tội nói: “Nhưng em chỉ có năm đồng thôi.”

Ý là, em không có tiền cho anh đâu.

Tang Diên trầm mặc hai giây rồi bật cười: “Được lắm.”

Đoàn Gia Hứa nhìn tờ tiền trong tay, cười nhẹ rồi trả lại cho cô: “Anh chỉ đùa với em thôi. Anh không thích ăn cái này, cầm mua cho anh trai em đi.”

Tang Trĩ à một tiếng, lại chuyển tiền sang cho Tang Diên. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Vì Đoàn Gia Hứa không thích ăn, Tang Trĩ liền chuyển sang cho việc khác, đưa tiền cho Tang Diên. Tình huống này theo cách nhìn của Tang Diên, cậu ta chính là cái thùng rác của Đoàn Gia Hứa.

Tang Diên hít một hơi thật sâu, cầm tiền, nhét vào túi: “Đi về.”

Tang Trĩ tròn tròn mắt hỏi: “Anh không mua kẹo à?”

“Không muốn ăn.”

“Vậy thì trả tiền cho em.”

“Không trả.”

Tang Trĩ không vui: “Anh lừa tiền của em đấy à?”

“Lừa?” Tang Trĩ móc tờ năm đồng trong túi ra, còn có hai mươi đồng nữa sinh tóc đỏ trả lại, “Đừng nói là năm đồng, anh mày còn cầm của mày hai mươi đồng đấy.”

“Hà?” Tang Trĩ dùng động tác, “Lấy được về ả?”

“Nói nhảm.”

“Vậy trả em.”

Khóe môi Tang Diên giật giật, không thèm cãi nhau với cô nữa, trả lại tiền. “Bây giờ mới có bao nhiêu tuổi, chỉ vì dăm đồng bạc lẻ mà so đo với anh mày, sau này mà...”

Lời còn chưa nói hết, cậu ta đã thấy cô em gái ruột thịt - Tang Trĩ – người vô cùng thực dụng trong lời mình, sau khi nhận được tiền liền ngay lập tức nhét vào tay Đoàn Gia Hứa, còn bổ sung thêm một câu vô cùng nhu thuận, vô cùng chiều lòng người.

“Anh ơi, đưa anh đây.”

“...”

Tang Diên:???

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cô xong rồi

Đoàn Gia Hứa cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô: “Cho anh?”

Nghe anh nói kiểu này, Tang Trĩ đột nhiên cảm thấy dùng từ “Cho” không quá thỏa đáng. Cô nghĩ nghĩ, lập tức sửa miệng, thanh âm nhẹ nhàng: “Trả lại anh.”

Thời điểm Đoàn Gia Hứa còn đang nghĩ ngợi, mắt vừa nhấc lên, đột nhiên chú ý đến biểu lộ của Tang Diên. Anh hơi nhui mày, nháy mắt đánh lạc hướng chú ý, cười nhạt nói: “Được.”

Sau đó, Đoàn Gia Hứa tiếp nhận đồng tiền kia, ôn hòa nói: “Cảm ơn em gái nhỏ cho anh trai tiền tiêu.”

Một bên.

“Ài Tang Diên, tại sao tôi cảm giác, tình cảnh này tương đối giống như... đây là em gái lão Hứa...” Không đợi Trần Tuấn Văn nói hết lời, anh ta cảm giác được cảm xúc của Tang Diên đột nhiên hạ xuống âm độ, bèn lập tức thu hồi lời nói trong miệng, tiến đến vỗ vỗ bờ vai người anh trai số khổ nào đó: “Được rồi, được rồi.”

“...”

Trở về trường Đại học Nam Vu, bốn người tách ra, tạm biệt nhau.

Tang Trĩ ăn miếng dâu tây cuối cùng, ánh mắt vô thức nhìn theo bóng lưng Đoàn Gia Hứa. Không bao lâu, đôi con người khẽ chuyển, đột nhiên đổi đầu cùng ánh mắt không mất thân thiện của Tang Diên. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô không khỏi cảm thấy chột dạ, lập tức giả bộ như mình đang ngắm phong cảnh: "... làm gì vậy."

Tang Diên không để ý đến cô, mặt không thay đổi quay ra bắt một chiếc taxi.

Tang Trĩ sợ ông anh thần kinh thô nhưng thi thoảng bắt trọng tâm siêu thính và siêu dính của mình phát hiện chỗ không đúng, bèn thấp thỏm không yên. Cô cố giả bộ trấn tĩnh, dứt khoát kéo thẳng khóa môi, lộ ra một cổ cảm xúc không buồn không vui, mở cửa xe ngồi vào.

Hai anh em một trái một phải chui vào xe. Không gian trầm mặc.

Lái xe là một chú trung tuổi vui tính, nhìn kính chiếu hậu thấy bộ dáng của hai người, vui tươi hơn hồ nói: "Hai anh em cãi nhau à?"

Tang Trĩ sững sờ: "Không có ạ."

Cô nhìn Tang Diên, nháy mắt một cái, nhện không được nói: "Hình như đúng ạ."

"..."

"Chú ạ vừa rồi __" Tang Trĩ nói thầm "Anh hai cháu cho cháu phép cháu mời anh ấy một túi kẹo dâu tây, cháu liền đưa tiền cho anh ấy mua. Nhưng anh ấy không mua, cháu bảo anh ấy trả tiền lại cho cháu, sau đó anh ấy liền tức giận."

Chú lái xe nghe lời này, không đồng ý nói: "A? Cậu nhóc xấu tính, đây là cháu không đúng rồi."

Tang Diên làm như không nghe thấy, lấy tai nghe trong túi quần ra đeo lên.

"..."

Nhìn hành động của ông anh, Tang Trĩ có chút không hiểu thấu.

Chẳng phải có chỉ có 5 đồng tiền thôi, anh ấy có cần cố chấp thế không?

Ba mẹ chẳng lẽ không cho anh ấy tiền tiêu vặt hay sao?

Do dự một chút, Tang Trĩ cũng không muốn chiến tranh lạnh với cái người hay hờn dỗi nào đó, đành đem mấy lời trêu chọc nuốt xuống, cả quãng đường về nhà nhàm chán cực độ. Cô cầm 5 đồng tiền lấy ra, không quá tình nguyện nhét vào tay Tang Diên: "Đây cho anh."

Tang Diên lấy tai nghe xuống, âm thanh không vui vẻ cho lắm nói: "mày nghĩ anh mày hiếm lạ mấy đồng tiền này của mày?"

"Ồ." Tang Trĩ nhìn hẩn chằm chằm hai giây, lại yên lặng bỏ vào trong túi.

"Tiểu quý, tự suy nghĩ lại hành động của mình tí đi." Tang Diên ngoài cười nhưng trong không cười, giật giật khóa miệng, chỉ tiếc rên sất không thành thếp nói: "Mày có hay không nghĩ cho anh trai này, đã bao giờ đưa tiền cho anh trai ruột, lại đưa cho người khác."

Tang Trĩ lắc đầu, chân thành nói: "Nhưng chẳng phải anh tự cầm sao, tiền của em ấy?"

Tang Diên: "..."

"Kì nghỉ đông năm ngoái, anh mua máy chơi điện tử cầm tay." Tang Trĩ chậm rãi nói: "Không phải còn thiếu 200 đồng, sau đó liền lên lấy từ bao lì xì của em ra."

"Lì xì của mày dày như thế." Tang Diên chột dạ nói, "Mày vẫn có thể biết anh cầm của mày bao nhiêu?"

"..."

"Vậy mới nói, em thật là một đứa em gái bao dung, không muốn so đo cùng anh."

"..." Tang Diên hỏi, "Mày vừa đưa 20 đồng cho Gia Hứa làm gì?"

"Đó là tiền Gia Hứa ca ca hôm qua cho em. Anh ấy nhìn thấy em bị cướp 20 đồng, liền vụng trộm đưa em tiền." Tang Trĩ bình tĩnh nói, "Không giống ai đó, chỉ vụng trộm lấy tiền của em gái thôi."

Tang Diên: "..."

Vì sự việc Tang Trĩ bị bạn cùng trường bắt nạt, mẹ Lê Bình cùng ba Tang Vinh có một cuộc trao đổi đặc biệt sâu sắc với thầy chủ nhiệm Trần Minh Húc. Thêm nữa ba Ân Thực Như cũng liên lạc với trường về sự việc tương tự.

Trường học liền nghiêm túc theo sát và có các biện pháp mạnh đối với vấn đề này.

Sau đó mỗi chủ nhiệm lớp có cuộc nói chuyện riêng với phụ huynh, phát hiện tình huống này xảy ra không ít. Nhưng đa phần là sau khi tan học các em

học sinh đến quán net lậu lên bố mẹ và thầy cô chơi nên khi bị đe dọa không ai dám nói với phụ huynh.

Quán net lậu bị báo cáo lên cơ quan quản lý có thẩm quyền, rất nhanh bị buộc đóng cửa.

Sự tình chi tiết thế nào, Tang Trĩ không rõ cũng không quan tâm.

Một thời gian sau, Ân Thực Như nhiều lần đến gặp Tang Trĩ, nói xin lỗi cô. Nhưng bị cô lạnh lùng từ chối nên cũng không lui tới nữa. Vết thương ở chân Tang Trĩ dần dần hồi phục, Tang Diên như thường lệ đến xế chiều đến đón cô.

Thời điểm anh trai không rảnh liền nhờ bạn bè thân thiết qua đón. Ngẫu nhiên sẽ là Tiền Phi, Trần Tuấn Văn, nhưng thường xuyên nhất là Đoàn Gia Hứa.

Căn bản dù cô không tranh thủ, nghĩ cách gặp thì vẫn có cơ hội gặp thường xuyên.

Tang Trĩ phát hiện ra, thái độ Đoàn Gia Hứa đối với cô có điểm giống với Tang Diên. Thích trêu chọc cô, hành động cũng rất ảm áp, che chở như một người anh trai, nhiều phương diện còn rất chú ý tới tâm tình của Tang Trĩ.

Thi thoảng thấy những cử chỉ dị thường của cô, anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy thú vị, trẻ con nên hoạt bát, có cá tính mới tốt.

Thái độ hoàn toàn như trước đây, nhưng tựa hồ, đối với cô cũng bắt đầu thân thiết hơn rất nhiều.

Trước đó, Tang Trĩ vẫn cảm thấy, tuổi tác hai người cách xa nhau là một chướng ngại lớn, những tâm tư, tình cảm của mình rất nhiều, cũng có rất nhiều thứ cô không dám làm, vì mình nhỏ tuổi hơn anh. Nhưng lâu dài, Tang Trĩ lại bắt đầu cái biên suy nghĩ. Cô giống như là vì nhỏ tuổi nên chiếm được không ít tiện nghi của anh.

Người lớn thường cảm thấy ở độ tuổi của cô căn bản là chưa hiểu chuyện. Kỳ thật cô hiểu hết. Nhưng cũng có thể làm gì chứ.

Thành tích thi cuối kỳ lần này của Tang Trĩ không được tốt lắm, rơi ra khỏi top 10 toàn khối.

Một phần nhỏ nguyên nhân là do đầu cấp hai có thêm môn vật lý, còn phần lớn nguyên nhân chính là, cô đối với môn học khô khan này hoàn toàn không có hứng thú, trên lớp học căn bản là không bỏ lời giảng vào đầu.

Thành tích rớt thảm. Lê Bình và Tang Vinh thương lượng một phen, cũng trung cầu ý kiến của Tang Trĩ, cuối cùng quyết định để Tang Diên bỏ túc cho cô môn này. Dù sao cũng mới bắt đầu học, nội dung kiến thức không nhiều, trình độ của Tang Diên cũng có thể dạy cho Tang Trĩ.

Nhưng buổi bỏ túc chưa đến nửa giờ đã chết trong trứng nước.

Vì sao.

Đơn giản là: Cả bên dạy và bên học đều có vấn đề.

Tang Trĩ tự thấy Tang Diên giảng sai hoàn toàn, hần nói một câu, cô cãi một câu, mà Tang Diên thì không có kiên nhẫn với đứa em gái bướng bỉnh này, cảm thấy giảng cho một đứa nhóc hiểu là vô cùng mệt mỏi, nói lần đầu cô em không hiểu cũng chẳng thêm giảng lại lần hai.

Lê Bình không còn cách nào khác, đành dứt khoát quyết định mời gia sư.

Kì nghỉ đông không dài, Tang Trĩ còn muốn đi chơi với gia đình, một chút cũng không muốn học thêm. Nhưng thành tích của cô xác thực tụt xuống, cũng không có mặt mũi cự tuyệt đề nghị của mẹ.

Tang Trĩ xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng bỏ ra một buổi tối nghiên cứu chiến thuật quây cho thầy gia sư mới tự bỏ cuộc.

Tang Trĩ biện pháp gì cũng đều nghĩ đến nhưng đều vô vọng, 36 kế tẩu vi thượng sách. Vì vậy cô dự định ngày mai sẽ trốn đi chơi cả ngày. Như thế, đoán chừng thầy gia sư sẽ hiểu ý tứ, thấy khó mà lui, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của cô.

Mẹ Lê Bình nhấn trước, mai 9h thầy gia sư sẽ đến. Kết quả Tang Trĩ sau khi chuẩn bị kế hoạch chu toàn, lại bởi vì cả đêm ngồi nghĩ biện pháp mà sáng hôm sau 10h mới dậy.

Nhìn đồng hồ, Tang Trĩ cảm thấy mình không thờ nổi.

Thời điểm này cha Tang Vinh và mẹ Lê Bình đều đi làm, trong nhà chỉ có Tang Diên và Tang Trĩ. Tang Trĩ ra khỏi phòng, hướng phòng khách nhìn, ngoài ý muốn chính là không thấy người. Cô trừng mắt đi qua phòng Tang Diên, vẫn đang đóng, đoán chừng ông anh thân ái của mình còn chưa dậy.

Xem ra thầy giáo hôm nay không đến.

Cảm xúc căng cứng trong lòng Tang Trĩ triệt để buông lỏng, lúc này mới khoan thai vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt. Đánh được một nửa, nghe thấy âm thanh mở cửa phòng của Tang Diên, vô thức hô to: “Anh hai, nấu cho em bát mì, thêm dăm bông nha.”

Bởi vì miệng đầy thuốc đánh răng, tiếng nói của cô có chút không rõ.

Sau đó Tang Trĩ mở vòi nước, đánh răng, rửa mặt sạch sẽ. Cũng không thấy tiếng Tang Diên đáp lại, Tang Trĩ nhanh chóng ra khỏi nhà tắm.

Cô leo lên ghế bàn ăn, nghe thấy phòng bếp truyền đến tiếng sột soạt, thuận miệng hỏi một câu: “Anh hai, hôm nay thầy gia sư không đến sao?”

“...”

Tang Trĩ nghe thấy tiếng bóc gói mì dừng lại một lát, rất nhanh lại vang lên.

Tang Trĩ không quá để ý: “Có phải mẹ không có ý định thuê gia sư? Hoặc là ông thầy kia ngủ quên nên còn chưa tới. Anh hai à, theo em đánh giá, tổ chức người này quả là không được, ngày đầu tiên đi làm đã đến trễ.”

Trong bếp truyền đến tiếng nước sôi.

Tang Trĩ cầm thanh kẹo để trên bàn, xé ra bỏ vào miệng: “Bằng không, hay là thay thầy giáo thôi, nhưng em cảm thấy sắp hết năm rồi, đoán chừng tìm người dạy cũng rất khó, cho nên tốt nhất là đừng tìm.”

“...”

“Anh hai, nếu như anh nói lại với bố mẹ đề xuất này của em.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, “Năm mới em sẽ chia cho anh 100 đồng tiền lì xì.”

“...”

“Tại sao anh không trả lời?”

“...”

“VẬY HAI TRĂM NHÉ?”

Vẫn như cũ không có ai đáp lại, tựa hồ như cực kì khinh thường chỗ tiền lẻ này của cô.

Tang Trĩ khẽ cắn môi, đem gia cá tăng lên: “Được rồi, năm trăm thế nào?”

Một giây sau, Tang Diên mở cửa phòng đi ra, đi về phía cô, giọng điệu không kiên nhẫn: “Mới sáng sớm mà đã ồn ào cái gì thế?”

Tang Trĩ giật mình, quay đầu liền thấy Tang Diên ngáp một cái, ngồi xuống cạnh cô. Trong bếp vẫn vang lên âm thanh nấu nướng. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ ý thức được có điểm không thích hợp, đè ép thanh âm xuống: “Anh hai, ai đang ở trong bếp vậy?”

“HẢ?” Tang Diên lười biếng nói: “Là Gia Hứa, mẹ chưa nói với mày à? Cậu ấy đến dạy kèm mày môn lý đó.”

“...”

Tang Trĩ bỗng chốc hóa đá: “A...Hả...A?”

“A cái gì. Dậy muộn như vậy, người ta đến chờ mày lâu lắm rồi đó.” Nghe thấy động tĩnh từ phòng bên, Tang Diên hỏi: “Gia Hứa, cậu đang nấu bữa sáng ư?”

Không bao lâu sau, phòng bếp truyền đến tiếng đáp hồ hững của Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Tang Trĩ: “...”

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đã bùng mì từ phòng bếp đi ra. Dáng người anh tuấn lãng, lại mang theo mấy phần quý khí. Anh mặc một chiếc áo len trắng, tay áo xắn đến khuỷu tay, toàn thân như không dính chút bụi trần nhân gian.

Tang Trĩ chột dạ, chỉ muốn lập tức đi chết, bèn giả ngu cúi đầu, giả bộ vừa rồi không nói gì.

Tang Diên nhìn vào trong nồi, đứng dậy lấy bát.

Đoàn Gia Hứa nhìn Tang Trĩ ngồi đối diện đang lo lắng cúi đầu, nhẹ nói: “Buổi sáng tốt lành?”

“...Buổi sáng tốt lành.”

“Hình như em ngủ quên.” Đoàn Gia Hứa tựa lưng vào ghế, khoe môi không nặng, không nhẹ cong lên, “Anh trai em gõ cửa mấy lần, đều không thấy em trả lời, cậu ấy cũng không nổi gọi tiếp.”

Tang Trĩ kiên trì nói: “Hôm qua em ngủ hơi trễ.”

“Đúng không?” Mắt của anh giật giật như có điều suy nghĩ nói, “Không phải giả bộ không nghe thấy đó chứ?”

Tang Trĩ lập tức phản bác: “Em thật sự không nghe thấy.”

Tang Diên cầm ba bộ bát đĩa ra, lườm bọn họ: “Không nghe thấy cái gì?”

“Không nghe thấy.” Nghe cô nhắc đến Tang Diên mới nhớ đến việc này, hẩn lấy cho Tang Trĩ một tô mì, cười lạnh nói: “Lần sau anh mày đốt pháo, gõ chuông xem mày có nghe thấy hay không.”

“...”

-

Bữa sáng này, Tang Trĩ vừa ăn vừa đứng ngồi không yên.

Cô luôn cảm thấy, ánh mắt Đoàn Gia Hứa liếc qua mình không dưới chục lần, tất cả đều mang theo sự ghi thù rõ ràng không che giấu. Ăn miếng mì cuối cùng, cô thu dọn bát đĩa của mình, cấp tốc chạy về phòng.

Tang Trĩ mở sách, vừa sắp xếp sách ra vừa nghĩ đến mấy lời mình vừa nói.

Kỳ thật cũng tốt, không có câu nào thật sự nhắm vào anh. Như thế hẳn là... cũng không cần thiết nổi giận chứ?

Tang Trĩ thở hắt ra, nom nớp lo sợ ôm sách vở ra ngoài phòng khách.

Phòng cô bàn hơi bé, một người xài thì thoải mái, nhưng hai người sẽ rất chật, vì vậy mẹ Lê Bình đã nói, nếu thầy giáo đến, thì sang phòng Tang Diên học.

Đang muốn vào phòng, Tang Trĩ vụng trộm liếc qua phòng ăn. Không thấy ai.

Cô đem đồ vật cất kỹ, lại nghi ngờ đi đến phòng khách, phát hiện hai đại nam nhân đang ngồi trên ghế salon chơi game, bộ hai người đang dùng chính là máy chơi game cầm tay mà khi ấy Tang Diên lấy tiền lì xì của cô mua.

Tang Trĩ im lặng: “Không học sao ạ?”

Tang Diên nháy mắt một cái: “Vừa com nước xong xuôi học hành gì, em cứ đi xem sách qua trước đi.”

“...” Tang Trĩ cảm thấy Đoàn Gia Hứa là do Tang Diên giới thiệu đến đây dạy, như vậy trừ việc dạy cô học, còn có thể chơi game cùng hẳn, “Anh hai, đây là tìm thầy giáo dạy kèm cho em, hay là tìm bạn chơi cho anh?”

Đoàn Gia Hứa bật cười, thấp giọng nói: “Tiểu Tang Trĩ, chờ một lát. Anh chơi xong ván này liền dạy em học.”

Tang Trĩ nhìn anh một cái, nén giận đi đến ngồi xuống bên cạnh anh.

Tư thế ngồi của anh mang vẻ biếng nhác, lúc vào cũng thích dựa vào thành ghế, mang theo chút ừ ừ. Bên cạnh là bệ cửa sổ, có mấy sợi nắng roi toán loạn trên tóc anh, càng làm màu tóc nâu trong trẻo như trong suốt, sáng lấp lánh.

Tang Trĩ chưa thấy anh chơi đùa bao giờ, lúc này nhin không được nhìn nhiều hơn mấy lần.

Tay Đoàn Gia Hứa rất đẹp, ngón tay dài hữu lực, xương bàn tay rõ ràng, do làn da trắng, dưới ánh nắng trong trẻo như nhìn rõ tơ máu nhàn nhạt. So với bộ dạng cả lờ, cả phát bình thường, hình dáng này của anh thêm 7 phần chuyên chú, 3 phần ôn nhuận, lại nhã nhặn.

Tang Trĩ mấp máy môi, đột nhiên sờ vào điện thoại di động trong túi. Ánh mắt cô dừng lại, nhìn thoáng qua Đoàn Gia Hứa. Anh tựa hồ hoàn toàn không chú ý đến cô, ánh mắt chăm chú đặt lên màn hình ti vi.

Trong lòng cô đột nhiên nảy ra một cái ý niệm. Một ý muốn cực kì mãnh liệt.

Tang Trĩ thò tay vào túi quần, bàn tay vì làm việc mờ ám mà bắt đầu dầm mồ hôi, lần mò nắm lấy điện thoại, cẩn thận từng li từng tí giờ lên, ần ần dùng đầu gối che khuất điện thoại, nhắm ống kính về phía Đoàn Gia Hứa.

Cô nín thở, ấn nút chụp.

Trò chơi vừa kết thúc, trong phòng an tĩnh lại.

“Tách tách.” Điện thoại Tang Trĩ nhất thời kêu lên, phá tan bầu không khí yên lặng.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng kêu vang vọng, rõ nét dị thường.

Có lẽ trong lòng Tang Trĩ có bóng ma nên cô cảm thấy âm thanh này lớn đến đình tai nhức óc.

Đoàn Gia Hứa và Tang Diên bị âm thanh này hấp dẫn, đồng thời nhìn về phía cô.

“...”

Tang Trĩ trong nháy mắt mặt đỏ bừng như máu.

XONG

CÔ XONG RỒI

XONG RỒI

XONG THẬT RỒI.

XONG ĐỜI RỒI.

CÔ XONG ĐỜI THẬT RỒI! ÔI CHA ÔI! ÂM THANH A! QUÊN CHƯA TẮT ÂM THANH!

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đừng yêu đương

Trong phòng khách, trên ghế sofa hình chữ L, phía trước mặt bày một bàn trà bằng thủy tinh trong suốt, Đoàn Gia Hứa và Tang Diên ngồi song song cùng nhau, giữa hai người có một khoảng cách vừa đủ một chỗ ngồi.

Tang Trĩ vô thức ngồi vào chỗ kia, bên cạnh Đoàn Gia Hứa.

Lúc này bởi vì phát sinh cái tình huống dở khóc dở cười này mà đầu óc Tang Trĩ trống rỗng. Cô thậm chí đã quên việc cất di động đi, mắt nhìn về phía Đoàn Gia Hứa vừa bất an, vừa khẩn trương.

Thoáng nhìn qua phía cô, Tang Diên ném máy chơi điện tử sang một bên, cau mày hỏi: “Tiểu quý, em chụp cái gì đó hả?”

Tang Trĩ không biết nên giải thích thế nào, lúng ta lúng túng ngẩng đầu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Nhìn vào màn hình điện thoại, thấy Đoàn Gia Hứa mặt mày giương lên, khoe miệng cong cong. Sau đó, anh nghiêng người, xích gần lại phía Tang Trĩ, hăng hái nói: “Àn? Chụp anh ư?”

Tang Trĩ co rút lại, lập tức ôm chặt điện thoại ngăn trở hành động của anh, chối khăng khăng: “Không, không có.”

“Thật không?”

“...”

“Vì sao lại chụp anh?” Đoàn Gia Hứa khẽ nhún nhún giọng điệu, trong lời nói mang theo tiếng cười, “Anh đẹp trai như vậy sao?”

Anh tựa hồ nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn về phía Tang Trĩ: “Không phải là muốn chụp ảnh mec ___”

Không chờ anh nói xong, Tang Trĩ đã mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt không nhìn vào hai người họ, tốc độ nói cực nhanh: “Em nói với bạn học, em có người anh trai rất đẹp trai.”

Tang Diên im lặng nhìn Tang Trĩ.

Gương mặt cô có chút đỏ, vừa nói vừa nhìn sang hướng phòng ngủ. Tựa hồ là không nghĩ ra lý do gì khác, nhẫn nhịn nửa ngày lại nhẫn nhịn phun ra một câu: “___ nhưng em không có ý tứ đem hình của anh cho bọn họ xem đâu.”

Nói xong Tang Trĩ lập tức chạy về phòng, lưu lại 1 mảng yên lặng.

Phòng khách nháy mắt an tĩnh, yên tĩnh đến độ không khí có đôi chút xấu hổ, ngưng ngừng. Hai nam nhân ngồi im, trên mặt biểu cảm mỗi người một vẻ, cảm xúc chên lệch rõ ràng.

Một lúc sau, Tang Diên quay đầu nhìn Đoàn Gia Hứa, vành môi kéo thẳng, trên mặt dần dần mất bình tĩnh, ngực một trận uất nghẹn trào lên: “Minh còn tưởng nó muốn chụp ảnh cáo trạng với ba mẹ cơ.”

Đoàn Gia Hứa thu liễm khóe môi cong cong, ra vẻ bình tĩnh ừ một tiếng.

Giống như là hồi tưởng lại biểu hiện vừa rồi của em gái, Tang Diên thở hắt ra, nghĩ sẽ cố gắng kiềm chế, nhưng hỏa khí như cũ bốc lên ngùn ngụt, câu gắt nói: “Hừ. Nó đây còn hơn cả cáo trạng ba mẹ. Bực mình.”

“...”

Lại an tĩnh vài giây.

“ĐMM.” Tang Diên nhin không được đột nhiên đứng lên, “Cậu chờ ở đây nhé.”

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa cũng theo Tang Diên đứng lên, có ý tứ định ngăn cản. Cái cảm của anh hơi nâng, cười nhẹ: “người anh em, chuyện cũng không có gì, đừng so đo với một cô nhóc làm gì?”

Tang Diên: “?”

Đoàn Gia Hứa: “Tiểu Tang Trĩ không hiểu chuyện, không cần thiết.”

Tang Diên mặt không đổi nhìn anh.

“Chỉ là một đứa bé thôi,” Đoàn Gia Hứa vỗ vỗ bờ vai hắn, ngừng vài giây, dường như là đang nín cười, “Xác thực có chút sĩ diện với bạn bè, cậu cũng nên hiểu cho em ấy một chút, đừng không?”

MUỐN, NỀ, MẶT, BỎ, QUA

HẠ HỎA, HIỂU CHO.

“...”

Tang Diên nhíu lông mày, cau có nói: “Hiểu con bà nó.”

Tang Trĩ ở trong phòng ngốc vài phút, ngồi xổm trước cửa dán tai nghe động tĩnh bên ngoài. Cô ần ần nghe thấy giọng Tang Diên và Đoàn Gia Hứa nói gì đó, có lẽ bởi vì khoảng cách quá xa nên cô cũng không nghe rõ lắm. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô lâm vào trầm tư, lúc này lấy cái cơ kia tựa hồ vô cùng hợp lý. Lại ngồi ngốc trong chốc lát.

Tang Trĩ buồn bực, ngán ngẩm mở “Chiến lợi phẩm” ra.

Độ phân giải hơi kém, từ góc độ chụp của Tang Trĩ chỉ có thể nhìn rõ một bên mặt của Đoàn Gia Hứa, đường nét rõ ràng, nhưng lại lộ ra chút nhu hòa, khóe một anh hơi cong lên, dường như tâm tình của anh hôm nay không tệ.

Tang Trĩ lập tức cảm thấy, hết thảy mọi việc vừa xảy ra đều đáng giá.

Cô không nhịn được bật cười, lòng bàn tay vuốt ve màn hình điện thoại lập tức thu hồi.

Tang Trĩ nhanh chóng sóc lại tinh thần, ấn tắt màn hình, miễn cưỡng chấn chỉnh lại tâm tình, khoác lên dáng vẻ không thèm để ý, cẩn thận soi gương. Cảm thấy không còn chút sơ hở, Tang Trĩ ho nhẹ hai tiếng, giấu di động xuống dưới gối, sau đó lặng lẽ kéo cửa ra, ngó đầu nhìn ra bên ngoài. Xong xuôi, nhanh chóng chạy vào phòng Tang Diên, ngồi xuống trước bàn học. Cô sắp xếp sách vở gọn gàng ra bàn, tận lực bắt đầu kiểm việc để làm, nhưng toàn bộ lực chú ý đều bay đến phòng khách.

Không bao lâu sau, có người bước vào.

Tang Trĩ không ngẩng đầu, nhưng cũng có thể đoán ra là Đoàn Gia Hứa. Cô gãi gãi đầu một cái, giả bộ như đang giải đề.

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống cạnh cô, một tay chống cằm, liếc nhìn cô làm bài tập: “Nhóc, đưa bài kiểm tra cuối kì cho anh xem một chút.”

Tang Trĩ à một tiếng, từ trong cặp lấy ra cho anh xem. Cô lại nhìn vào đề mục trong sách, ngồi bút dừng lại, cô do dự, nhỏ giọng hỏi: “Anh có thể đừng gọi em như thế không?”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa ngước mắt, dường như không hiểu cô nói gì: “Àn?”

Tang Trĩ nhìn anh, không tiếp lời.

Đoàn Gia Hứa kịp phản ứng: “Nhóc?”

Tang Trĩ thì tầm mắt lại, không lên tiếng, chỉ im lặng gật đầu. Đoàn Gia Hứa: “Không thích anh gọi thế à?”

“Cũng không phải.” Tang Trĩ lau bầu, “Đúng vậy, em cũng không phải đứa bé.”

“Không phải là đứa bé sao?” Đoàn Gia Hứa buồn cười, “Vậy em cảm thấy em là người lớn rồi?”

“...”

Tang Trĩ mấp máy môi, không đề ý đến anh.

Đoàn Gia Hứa không cảm thấy chuyện này có gì lớn, cũng không quá để ý: “Anh gọi thành thói quen rồi.”

Tang Trĩ lập tức thể hiện lập trường kiên quyết của bản thân: “Vậy anh sửa thói quen này một chút là được mà.”

“Được, vậy giờ xưng hô thế nào đây?” âm cuối của anh kéo dài, “Tiểu Tang Trĩ?”

Tang Trĩ gật gật khoe môi, có chút bất mãn.

Không thể bỏ chữ “Tiểu” được hay sao?

Như thế nào là nhỏ, là tiểu chứ hử.

Được rồi.

Tang Trĩ nhần. Dù sao chỉ ít so với gọi nhóc con thì cũng tốt hơn.

Cô không cùng anh so đo, bắt đắc dĩ gật đầu.

Nghe cô nhắc đến vấn đề này, Đoàn Gia Hứa nhớ lần đầu gặp gỡ, đưa tay vuốt vuốt đầu cô: “Tựa như cũng cao lên một chút rồi.”

Tang Trĩ nghiêm trang nói: “Sẽ còn cao lên.”

“Àn.” Đoàn Gia Hứa giọng điệu cà lơ, cà phát, nghe không quá đứng đắn, “Đến lúc đó, lớn lên còn cao hơn anh, nhớ đến báo hộ anh nhé.”

“...” Tang Trĩ tưởng tượng ra hình ảnh kia, nói thầm, “Cũng không cần quá cao như vậy.”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười, tiếp tục xem bài thi của Tang Trĩ: “Nhóc, trên lớp em không nghe giảng, đúng không?”

Vừa mới nói xong, hiện tại lại gọi như vậy rồi.

Tang Trĩ làm như không nghe thấy.

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: “Nghe anh nói gì không?”

Tang Trĩ cảm thấy rất biệt khuất, nhưng không dám không nghe, tiện lại biện giải cho bản thân vài câu: “Em có nghe giảng, nhưng mà, chính là nghe không hiểu đó.”

“Cái đề này đa số vào các câu trạng thái tồn tại của vật chất biến hóa, tại sao lại chọn sai hết?”

“Ồ.” Tang Trĩ chỉ chỉ, “Em viết quá nhanh nên tính nhầm, lúc đầu em định chọn A.”

Đoàn Gia Hứa giống như cười mà không cười nói: “Đáp án đúng là B.”

“...”

Ánh mắt hai người đụng nhau.

Tang Trĩ cảm thấy có chút mất mặt, lại cảm thấy mình thế này là không có khí thế, dứt khoát cãi lại: “Dù sao không hiểu, chính là không hiểu. Em vẫn chăm chỉ nghe bài trên lớp, chính là vì em quá ngu, nghe không hiểu.”

“Trước đó, anh hai em đã cẩn thận giảng lại cho em chưa?” Đoàn Gia Hứa nói, “Quên rồi?”

“Cũng là việc mấy ngày trước rồi, làm sao mà...”

“Vậy sau này, mỗi ngày anh sẽ nói lại một lần?”

Tang Trĩ chần chờ hai giây, không ăn nhập nói: “Cũng được.”

“...” Đoàn Gia Hứa vừa tức vừa buồn cười, “Đưa sách giáo khoa đây.”

Buổi học gia sư định diễn ra mỗi tuần 3 buổi, mỗi buổi 2 tiếng.

Theo lịch thì bắt đầu học là 9h, kết thúc vào 11h, kết quả Tang Trĩ ngủ thẳng đến 10h. Lại thêm đánh răng, rửa mặt, ăn sáng kết quả đến gần 11h mới chính thức bắt đầu buổi học.

Xong lại nghỉ 1 tiếng để ăn cơm trưa. Đoàn Gia Hứa tựa hồ cũng khá thông thả, đã đến giờ về, nhưng vẫn như cũ ngồi bình tĩnh xem cô làm bài. Đợi khi cô làm xong, anh mới cầm vở lên kiểm tra, vừa xem vừa hờ hững nói: “Em không muốn học gia sư?”

Tang Trĩ lập lò nói nước đôi: “Em không muốn học thôi.”

“Tuổi của em,” Đoàn Gia Hứa khẽ cười nói, “trừ học hành thì còn có thể làm gì nào?”

Tang Trĩ ghen, bạnh quai hàm nói: “Anh không hiểu đâu.”

Đoàn Gia Hứa chỉ ra chỗ sai, giải lại cho Tang Trĩ hiểu, sau đó nói: “Được, anh không hiểu. Em muốn làm gì thì tùy em, nhưng phải sau khi học hành chăm chỉ, cẩn thận xong, chí ít không được để ảnh hưởng đến học tập.”

Tang Trĩ: “Em biết.”

“Xem lại hết một lượt đi, chỗ nào không hiểu thì hỏi.” Đoàn Gia Hứa khép sách giáo khoa lại, “Hôm nay học đến đây thôi.”

Tang Trĩ gật đầu.

Buổi học vừa kết thúc, Đoàn Gia Hứa lại dựa vào thành ghế. Rất nhanh mí mắt của anh động động, như là đột nhiên nhớ đến chuyện gì, kéo dài âm cuối nói: “Nhóc ___”

“...”

Quả là gọi đến nghiện, gọi đến quen mòn mà.

Cứ như vậy, nhất định không chịu đổi?

Tang Trĩ muốn chỉ trích.

Lại nghe anh nói: “Nghe nói, em cảm thấy anh đây rất đẹp trai, anh tuấn?”

“...”

Cô nháy mắt đem miệng nén trở lại.

Đoàn Gia Hứa xích lại gần, khí tức kéo dài a một tiếng cười: “Vừa mới chụp cái gì đấy, đưa anh xem nào?”

Tang Trĩ chưa bao giờ nghĩ sẽ cho anh xem, lúc này thấy cực kì may mắn vì đã cất đi động đi. Cô giả bộ sờ lên túi, bình tĩnh nói: “Điện thoại em để ở phòng rồi.”

Kể quả. Đoàn Gia Hứa rất tự nhiên nói: “Vậy đi lấy tới đây.”

“...” Tang Trĩ kiên trì đấu tranh: “Không. Em không muốn.”

“Chụp được mấy cái?” Đoàn Gia Hứa lười biếng chống tay xuống bàn, thanh âm mang theo mấy phần trêu chọc, “Tiểu Tang Trĩ muốn chụp thế nào, anh trai liền phối hợp với em. Sau đó em có thể chọn cái đẹp nhất đưa cho bạn xem, cho Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta sẽ diện với bạn bè. Thế nào?”

Tang Trĩ không được từ nhiên nói: “...Không cần.”

“Dạng này a ___” Anh tựa hồ cảm thấy có chút tiếc nuối, “Thật đáng tiếc nha.”

“...”

“Không muốn suy nghĩ thêm à?” Đoàn Gia Hứa cười, “Nhóc con, thật sự không cảm thấy lãng phí ư?”

Tang Trĩ bị anh chọc ghẹo có chút buồn bực, không phản ứng, nhảy xuống ghế, yên lặng ôm sách vở trở về phòng. Cô thu dọn sách vở gọn gàng, sau đó nhìn chăm chăm vào cái gối đầu giường, trầm mặc không nói gì.

Có lẽ là bị tẩy não.

Tại thời khắc này, Tang Trĩ then quá hóa giận, cô thế mà cảm thấy phi thường đáng tiếc. Xúc động muốn đánh người mà.

Sau đó, Tang Trĩ không nghe thấy động tĩnh Đoàn Gia Hứa rời đi. Dỏng tai nghe thì thấy Đoàn Gia Hứa cùng Tang Diên đang chơi điện tử, chẳng qua là không chơi ở phòng khách mà dời chiến trường sang phòng Tang Diên. Tang Trĩ có chút buồn bực, nhưng kể cả Tang Diên không ở đây, cô cũng đâu dám mặt dày đề cập lại vấn đề chụp ảnh nữa chứ.

Tang Trĩ mở điện thoại, nhìn tấm hình trong máy cảm thấy thôi thì cũng gọi là mãn nguyện. Nhìn chung thì cô đúng là một kẻ không có lòng tham.

Tang Trĩ muốn đi vào, nhưng lại cảm thấy mình không có lý do quấy rầy bọn họ.

Đột nhiên nhớ đến bình thường khi có khách đến nhà, mẹ Lê bình đều sẽ cắt hoa quả và nước mời khách. Tang Trĩ không mấy cảm thấy có thể trông đợi vào Tang Diên, lại không nỡ bạc đãi Đoàn Gia Hứa, vì vậy do dự ra khỏi phòng, vào bếp mở tủ lạnh ra, ôm dưa hấu lên bàn bếp.

Đem dưa hấu rửa sạch, Tang Trĩ định cầm dao gọt trái cây, lại không cách nào bỏ quả dưa to đùng này, vì vậy dứt khoát cầm khay bỏ dao cùng quả dưa vào bê lên phòng Tang Diên.

Thấy có động tĩnh, Tang Diên và Đoàn Gia Hứa đều quay đầu lại.

Đoàn Gia Hứa: “...”

Tang Diên: “...”

Tang Trĩ để khay hoa quả đến bên cạnh hai ông anh, tự cho là hảo tâm nói: “Em mang hoa quả lên cho các anh ăn.”

“...” Tang Diên thái dương nảy một cái, “Mày chỉ cần trực tiếp hô, anh mày sẽ ra ngoài cắt dưa hấu cho mày ăn, không cần lao lực như vậy.”

Đoàn Gia Hứa ngồi trên salon nhìn hành động của Tang Trĩ không khỏi bật cười.

Bị bẻ cong mục đích, Tang Trĩ không vui nói: “Em không ăn, em muốn đưa cho các anh ăn mà.”

Tang Diên: “Trực tiếp bê nguyên quả dưa hấu lên?”

“...” Tang Trĩ không có khí khái nói: “Em không biết cắt nha.”

Tang Diên nhìn cô chằm chằm mấy giây, đột nhiên đứng lên, đem khay hoa quả bê lên, hướng phòng bếp đi: “Phục mày quá rồi! Anh mày chưa chơi được 5p đã phải đứng lên hầu hạ mày.”

“...”

Bị mắng khiến Tang Trĩ cảm thấy không thoải mái nhưng cũng không dám mạnh miệng. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Một khắc sau, Đoàn Gia Hứa hướng cô vẫy vẫy tay, chỉ vào máy chơi game của Tang Diên, “Đến bồi ca ca chơi nào.”

Tang Trĩ lẻ mề đi qua, ngồi vào chỗ của Tang Diên.

Bọn họ đang chơi “Quyền Hoàng”, Tang Trĩ mặc dù không mê game, nhưng trước vẫn thường chơi cùng Tang Diên, động tác cũng coi như nhanh nhạy, thuần thục. Cô có chút không tập trung, bấm loạn trên tay cầm, cũng không nghiêm túc đánh. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Chỉ chốc lát sau, nhân vật trong trò chơi của cô hơn phân nửa là bị giết.

Đoàn Gia Hứa dừng lại động tác hỏi: “Nhóc con biết chơi trò này à?”

Tang Trĩ gật đầu nói: “Em biết.”

“Vậy là không thích chơi?”

“vâng.”

Đoàn Gia Hứa buông tay cầm, chỉ chỉ hộp đồ chơi khác trên giá: “Vậy mình đổi trò khác đi.”

“Ồ.” Tang Trĩ mở ra, đổi lấy cái Super Mario, “Chơi cái này đi ạ.”

“Được.”

Không bao lâu, Tang Diên bê dưa hấu vào, lại không hiểu nhận được tin nhắn của ai, gấp gấp nói: “Anh đi ra ngoài một lát, sẽ về sớm.”

“Tiểu quý, đừng có mà nghịch ngợm đấy.” Tang Diên lay lay điện thoại: “Ăn dưa hấu đi.”

Sau đó, hắn cầm túi tiền trong ngăn kéo, đi ra ngoài, trước khi dời đi đột nhiên nhớ đến Đoàn Gia Hứa: “À, cậu có đi luôn không?”

Đoàn Gia Hứa ánh mắt vẫn đang dán trên màn hình game: “Chút nữa. Mình chờ một lát, tí sẽ từ đây đi luôn.”

“Được.” Tang Diên nói, “Trước khi cậu đi chắc mình cũng về đến nhà rồi.”

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn hai người.

Bàn này Đoàn Gia Hứa chơi trước, Tang Trĩ có chút nhàm chán, liền bắt đầu bắt chuyện: “Anh, anh có biết anh hai em đi đâu không?”

“À?” Đoàn Gia Hứa biếng nhác trả lời, “Khả năng lễ tình nhân năm nay ai đó hết cô đơn.”

“...”

Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới, lễ tình nhân năm nay vừa vặn chính là mừng 1 tết.

Từ nay đến hôm đó cũng chỉ còn mấy ngày.

Cô quay đầu nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, một bộ dạng đào hoa, phong lưu, đa tình, giống như vô ý hỏi: “Thế anh, anh cũng định yêu đương sao?”

Đoàn Gia Hứa đuôi mắt giương lên: “Anh ư?”

“...”

“Tùy duyên.” Anh cười.

Tang Trĩ đột nhiên nghĩ đến anh đã từng nói, tốt nghiệp muốn về nhà làm việc. Lồng ngực cô giống như bị một khối băng lớn đè ép, vừa nghẹt, vừa lạnh, cùng sự bất lực và chút gì đó không cam tâm.

Vừa lúc đến phiên cô, Tang Trĩ liền nhận tay chơi, yên lặng chơi.

Không gian bỗng nhiên an tĩnh. Tang Trĩ đột nhiên có một suy nghĩ thật ích kỉ. Cô cảm thấy ở độ tuổi này khi anh còn xem cô như một đứa trẻ, không kiêng kị lời nói của cô, xem cô như đứa em gái mà nhường nhịn, còn có thể nói ra một số lời muốn nói, đến khi cô lớn hơn một chút sợ sẽ không thể nói nữa. Đúng, chỉ có hiện tại, mở miệng là thích hợp nhất. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình, trông ngược Tang Trĩ đập thành thịch, vừa bồn chồn, vừa khẩn trương liếm liếm khóe môi, lấy dũng khí nói: “Anh, anh có thể không yêu đương không?”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô, biểu hiện giương như nghĩ mình nghe lầm.

“Cái gì?”

“Anh đừng yêu.” Tang Trĩ trên mặt không biểu tình gì, giống như đang nói một câu chuyện phiếm bình thường, “Học tập cho giỏi, kiếm một công việc thật tốt.”

Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm cô thật lâu, tựa hồ cảm thấy hoang đường, ngược lại cười thành tiếng: “Nhóc con, giảng đạo lý cho ai vậy? Tại sao em không bảo anh hai em đừng yêu đương?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bạn trai già

Lời nói này, Tang Trĩ không có cách nào phản bác.

Cô cũng không dám nhìn Đoàn Gia Hứa, vì căng thẳng, phản ứng cũng chậm nửa nhịp. Trên màn hình Mario đựng phải cây nấm rơi xuống vực, sau đó dòng chữ “GAME OVER” nổi lên giữa màn hình.

Trong căn phòng an tĩnh, vắng vắng tiếng nhạc game vui nhộn nhưng bầu không khí giữa hai người trong phòng lại thật phần quý dị.

Tang Trĩ khẽ đưa mắt nhìn Đoàn Gia Hứa, Đoàn Gia Hứa chăm chú vào màn hình, điều luyện với các nút bấm, phát ra tiếng cạch cạch vui tai và nhịp nhàng, không đoán được anh đang suy nghĩ cái gì.

Tang Trĩ trong nháy mắt ý thức được, cô đáng nhẽ không nên đề cập đến chuyện này.

Cô không nên nói đến chuyện này.

Đại não Tang Trĩ trống rỗng, chọc chọc mấy miếng dưa hấu rồi từ tốn bỏ vào miệng. Nước dưa hấu vô vị, nhạt nhẽo chạy xuống cuống họng. Cô chậm rãi nhai nuốt, cảm thấy khó có thể nuốt xuống được, không bao lâu liền hàm hồ nói: “Em cũng nói với anh hai thế mà.”

Động tác của Đoàn Gia Hứa ngừng lại.

“Anh trai của bạn em có bạn gái.” Tang Trĩ bỏ cái nĩa xuống thả vào đĩa hoa quả, giọng điệu dị thường bình tĩnh, “Sau đó chị ấy đối với bạn em không tốt đẹp gì. Cho nên anh cũng đừng nên có bạn gái nhé.”

Nghe thế Đoàn Gia Hứa đi về nạng, biểu lộ có điều gì suy nghĩ. “Vi cô bạn gái của cậu kia đối với bạn em không tốt?”

Tang Trĩ nhỏ giọng giải thích rõ: “Thì là chị ấy cảm thấy anh hai của bạn ấy đối với bạn ấy quá tốt nên cảm thấy không vui.”

“Thế à?”

“Đúng vậy ạ.” Tang Trĩ cất lực vó vét tất cả những kiến thức chất lượng từ đời sống của mình để bịa ra lý do, khó khăn giải thích, “Nếu như anh có bạn gái rồi, có phải anh cũng thế tốt với em như trước không?”

“Nhóc con, em lo gì chứ.” Đoàn Gia Hứa mặt mày buồn lòng nói: “Nói không chừng mấy năm không gặp anh, em liền triệt để quên anh, đến một tí ấn tượng còn chẳng thêm giữ ấy chứ.”

Tang Trĩ không lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa đặt tay lên bàn: “Đến lúc đó anh sẽ tìm một cô bạn gái thật dịu dàng.”

“...”

“Đối với Tang Trĩ thật tốt.” Đoàn Gia Hứa cười đến ôn hòa, giọng điệu cũng hồ hững, “Như thế được không? Tìm một cô bạn gái thật bao dung, đối với em thật tốt.”

Tang Trĩ nhìn chăm chăm dưa hấu trên bàn, chậm rãi gọt đầu: “Được.”

Một lúc sau, cô cố gắng đề xuống ý vị chan chất, đấng đấng nơi cuống họng, miễn cưỡng nói một câu: “Vậy đến lúc đó, trước tiên anh cho em gặp chị ấy trước đã.”

Tang Diên xác thực ra ngoài không bao lâu đã trở lại, thấy thế, Tang Trĩ cũng không tiếp tục ngồi đây nữa, liền trở về phòng mình.

Sau khi Tang Trĩ ra ngoài, Tang Diên cởi áo khoác ra, thuận miệng hỏi: “Mấy giờ đến giờ cậu làm thêm.”

“Sắp rồi.” Đoàn Gia Hứa nói: “Cậu đi đâu thế?”

“Có cậu bạn ở gần đây.” Tang Diên nằm dài trên giường, nhìn chăm chăm điện thoại di động, mí mắt cũng không ngược lên, “Ăn cơm không mang đủ tiền theo, gọi mình ra.”

Đoàn Gia Hứa ân một tiếng, bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Mình đi đây.”

“Ừ.”

Anh đứng lên, đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi, lại hỏi: “Tang Diên, mình hỏi cậu một vấn đề.”

Tang Diên: “Hỏi đi.”

“Em gái cậu ____” Đoàn Gia Hứa ngừng lại chốc lát, dường như đang suy nghĩ.

“Em gái mình lại sao?” Tang Diên không nhẫn nại hỏi, “Nói liền nói, lẽ mà nửa ngày làm gì đâu?”

Đoàn Gia Hứa lúc này mới nói: “Em gái cậu có hay đề cập với cậu vấn đề đừng nói chuyện yêu đương không?”

“À?” Không nghĩ đến lại là vấn đề này, Tang Diên ngừng tạm, “Có.”

“...”

“Lúc trước, hồi mình học lớp 10, cha mẹ sợ mình yêu sớm.” Tang Diên nghĩ nửa ngày, gãi đầu nói, “Nó hồi đó hình như mới bảy, tám tuổi? Nghe anh có người yêu khóc một trận kinh thiên động địa.”

Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Hiện tại thì thế nào?”

“Hiện tại?” Tang Diên cười lạnh, “Nó căn bản không cảm thấy mình có thể có bạn gái.”

“...”

“Cậu không có việc gì tự nhiên hỏi chuyện này làm chi?”

“Không có gì.” Đoàn Gia Hứa lấy lại tinh thần, cười nói: “Mình chỉ muốn hỏi chút thôi.”

Trở về phòng không bao lâu, Tang Trĩ liền nghe thấy Đoàn Gia Hứa rời đi.

Tang Trĩ nhìn chằm chằm trần nhà, bỗng nhiên đem cửa sổ đóng lại, kéo thú bông Đoàn Gia Hứa tặng ôm vào ngực, sau đó rất nhanh liền ném ra. Cô trở mình, nằm lý trên giường, cảm thấy trái tim thất lại, cũng không muốn nhúc nhích tí nào.

Giống như là có chút sợ hãi, lại như có chút hối hận, Tang Trĩ như linh cảm thấy sắp phát sinh chuyện gì đó không hay.

Cô thật sự không muốn làm lớn chuyện. Cô công nhận mình không nên ý còn nhỏ tuổi, mà cứ như thế nói ra những điều mình nghĩ, không che, không giấu. Có phải anh sẽ phát hiện, có thể hay không anh đã phát hiện. Anh phát hiện sẽ như thế nào?

Có phải sẽ cảm thấy mình rất kì quái, mới mấy cái tuổi ranh đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện này, không hiểu tại sao cô lại có loại tâm tư này.

Có phải anh sẽ dạy dỗ cô một trận, sau đó bắt đầu đối xử với cô khác đi.

Hoặc là, có phải sẽ bắt đầu xa lánh cô, sau đó sẽ không còn đối xử tốt với cô nữa.

Không có một cái kết tốt đẹp nào cho chuyện này.

Tang Trĩ đột nhiên ngồi dậy, rút di động dưới gối ra, tìm số điện thoại của Đoàn Gia Hứa, nghĩ định giải thích, nhưng lại cảm thấy tựa hồ làm thế chả khác nào càng tỏ càng đen.

Cô nhìn màn hình điện thoại dần dần đen lại, mũi bỗng nhiên cay cay.

Tang Trĩ không biết nên làm sao bây giờ. Cô chỉ biết bí mật này tựa hồ không thể để bị phát hiện. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

10h tối.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc, Đoàn Gia Hứa cầm chìa khóa mở cửa phòng kí túc xá, đang định cầm quần áo đi tắm rửa thì đột nhiên nhận được cuộc gọi từ Tang Diên. Anh nhanh chóng ấn nghe rồi đi ra ban công.

“Sao thế?”

Trong loa truyền đến tiếng Tang Diên: “Gia Hứa, sáng mai dời lịch học, chuyển thành hôm sau.”

“...” Động tác của Đoàn Gia Hứa khựng lại, “Tại sao?”

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, Tang Diên không nói gì, một bầu không khí cực kì nặng nề bao trùm: “Tiểu quý kia yêu sớm, nói muốn đi gặp bạn trai của nó. Giờ đang bị cha mẹ mình giáo huấn trong phòng.”

Cho là mình nghe lầm, Đoàn Gia Hứa kém chút làm rơi điện thoại: “Cái gì?”

Tang Diên lặp lại lần nữa: “Yêu sớm”

Đoàn Gia Hứa nhớ đến cậu trai trước đó: “Bạn cùng lớp à?”

“Không phải.” Có thể cảm thấy có chút khó nói, Tang Diên ho nhẹ một tiếng, “Mình nghe nó nói, thì giống như là... Tình yêu qua mạng?”

“...”

Tang Diên: “Nhóc đó còn muốn đến Nghi Hà tìm cậu bạn trai đó.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Cái này không thể được.”

“Nói nhảm, tất nhiên là không thể cho nó đi rồi, Hiazzzz tiểu quý này sao có thể không hiểu chuyện đến bước này chứ. Cha mẹ mình căng thẳng với nó được 2 tiếng rồi.” Tang Diên nói: “Mình đoán chừng mai nhóc ấy không có tâm tư học hành đâu, dời lịch học sang hôm sau nhé.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa nhin không được cười thành tiếng, trong cổ phát ra khí tức ôn tồn: “Đừng quá nghiêm khắc với em ấy, em ấy đang tuổi mới lớn,

có suy nghĩ này cũng là điều hết sức bình thường. Chỉ cần nói đạo lý, bình tĩnh giải thích cho nhóc ý hiểu, mình nghĩ con bé sẽ biết cần làm gì là đúng đắn thôi.”

“...”

“Nên hiểu em ấy sẽ hiểu.”

Tang Trĩ cảm thấy chiều mình tung ra quả là diệu kế.

Mặc dù đại khái tình hình hiện tại cô bị, cha mẹ cùng anh hai thi nhau mỗi người giáo huấn một trận, nhưng hôm qua khi đang nghe giáo huấn của cha Tang Vinh, cô vụng trộm nghe thấy cuộc điện thoại của Tang Diên, cảm thấy tất cả hy sinh của mình đều đáng giá.

Mục đích chính là để anh biết cô căn bản không hề thăm mền anh. Chính là cô đã có đối tượng.

Bằng không chỉ cần dựa vào tính cách tự luyện của ông anh kia, coi như lần này không có hoài nghi thì sớm muộn cũng sẽ hoài nghi.

Tang Trĩ cực kì xác định điều này.

Nếu như bị anh biết tâm tư này, nhất định không có kết quả tốt.

Cô có thể làm cái gì đây. Trừ chờ đợi, trừ âm thầm thích, cái gì cô đều không làm được.

Chỉ ít cho đến trước mắt, cho đến khi đối với Đoàn Gia Hứa cô không còn là con bé con, cô sẽ cố giữ tình cảm này thật sâu.

Lịch gia sư bị đổi đến 9h sáng thứ 6.

Lần này, Tang Trĩ đứng giờ rời giường, đánh răng, rửa mặt nhanh chóng ngồi vào bàn học ở phòng Tang Diên.

Tang Diên ngủ khá tỉnh, lập tức bị tiếng sắp sách vở của cô đánh thức, nghiêng người ngó đồng hồ. Mới 8h30. Anh ta rời giường, tâm tình khó chịu vì bị đánh thức, gân xanh nổi lên trên trán: “Mày làm gì thế hả?”

Tang Trĩ đang tìm bút, không lên tiếng.

Tang Diên chỉ vào cửa, cổ dè nén khát vọng muốn đánh người nói: “Mày tốt nhất, trước khi anh tức điên lên thì cuốn gói ra ngoài. Nhanh.”

“Anh hai, em sang để sắp xếp chuẩn bị học mà.” Tang Trĩ lật cuốn sách bài tập, “Anh đi ra ngoài đi.”

“...”

“Đi ra phòng khách ngủ.”

“...”

Thời gian này, Tang Diên thực sự không muốn để ý đến đứa nhóc ngang bướng này, kìm nén lửa giận, trở mình ngủ tiếp.

Tang Trĩ cũng không làm ra tiếng động nào nữa. Ánh mắt cô chuyên chú đọc các kiến thức trên sách, nhưng lực chú ý đã bay đến tận cửa ra vào, ngóng thời gian Đoàn Gia Hứa đến, nếu anh đến, cô phải dùng biểu tình gì để đối mặt đây.

Hay nói, kỳ thật, căn bản cô chưa nghĩ đến vấn đề này. Được chỉ cần xem như không có việc gì xảy ra là được mà.

Nhưng thế cũng không đúng lắm, tình huống hiện tại, hẳn là, anh thấy một sự kiện vô cùng nghiêm trọng, khiến cho cô bé con nhận lấy 10 phần thương tổn tình cảm sâu sắc.

Cho nên giờ cô nên giả trang một bộ dạng u buồn, bị ép chia tay với người mình thương, đau khổ lại mất mát.

Tang Trĩ một bên vừa tự nói vừa tự trả lời, vừa xem lại nội dung bài giảng hôm trước Đoàn Gia Hứa dạy cô.

Rất nhanh, liền có tiếng chuông cửa vang lên. Tang Trĩ vô thức nhìn về hướng Tang Diên, thấy ông anh mình vẫn đang ngủ ngon lành và không có dấu hiệu muốn đứng lên. Cô do dự một chút, đành tự đứng lên mở cửa.

Đợi vài phút, bên ngoài vang lên động tĩnh, Tang Trĩ im lặng liếc nhìn hán qua mắt thần sau đó mới mở cửa.

Nhìn thấy cô, Đoàn Gia Hứa đuôi mắt vừa nhấc, hơi có vẻ kinh ngạc: “Tiểu Tang Trĩ hôm nay dậy sớm thế?”

Tang Trĩ gật đầu, không nói gì, quay đầu đi về phía phòng Tang Diên.

Đoàn Gia Hứa tháo giày, cũng đi theo cô: “Đã ăn sáng chưa?”

Tang TRĩ gật đầu: “Mẹ em đã nấu cháo rồi.”

Hai người tiến vào phòng.

Tang Diên buồn ngủ, mắt nhắm, mắt mở nhìn hai người, sau đó ngồi dậy, giống như là bình ổn cảm xúc. Sau đó hắn bỗng ôm chần gối, trầm mặc đi ra khỏi phòng.

Đoàn Gia Hứa thuận thế đóng cửa lại, lười biếng nói: “Aiiii Anh hai của em tính tình vẫn còn rất bé bỏng nha.”

Tang TRĩ ngồi vào ghế: “Đúng thế.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, Đoàn Gia Hứa cũng không vội vàng bắt tay vào bài giảng mà tiện tay cầm bút lên, ở trên bàn gõ nhẹ vài cái, thấp giọng hỏi: “Nhóc, anh nghe nói, em yêu rồi?”

Liền biết anh sẽ hỏi vấn đề này.

Tang TRĩ nhìn anh một cái, xem như không nghe thấy.

Đoàn Gia Hứa: “Thế nào quen biết người kia? Nói anh nghe chút nào?”

“...”

“Anh trai sẽ nghĩ kế giúp em.”

Tang TRĩ mấp máy môi, không vui nói: “Anh đúng là ham bát quái.”

“Anh đây không thể quan tâm em gái một chút được sao?” Đoàn Gia Hứa quét mắt, khóe môi hơi cong, “Nói anh đừng yêu đương, còn mình thì làm ngược lại.”

“...”

Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Bạn nam kia bảo em qua tìm cậu ấy à?”

Mặc dù đây vốn là nhân vật Tang TRĩ tự tạo ra, nhưng cô cũng không nghĩ đến tình huống này, nên không biết ứng phó ra sao, chỉ đành gật đầu.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

Tang TRĩ nghĩ nghĩ, nhắm số tuổi của Đoàn Gia Hứa, lại cảm thấy nếu nói ra số tuổi của anh, tựa hồ sẽ lộ ra sơ hở. Cô chần chờ vài giây, quy củ nói: “Sắp tốt nghiệp đại học.”

“...” Đoàn Gia Hứa lúc đầu nghe còn tưởng chỉ là một tiểu bằng hữu bằng tuổi, nghe đến hai chữ “Đại học”, còn hơi nghi ngờ mình nghe nhầm. “Gì cơ? Bao nhiêu tuổi?”

“...Đoán chừng là 22.”

Nụ cười trên mặt Đoàn Gia Hứa dần thu lại: “Tên kia nói em đến đâu tìm anh?”

Tang TRĩ chột dạ nói: “Là Nghi Hà.”

“Em cái này _” Đoàn Gia Hứa sửa lại xưng hô: “Bạn trai già.”

“...”

Anh giật giật khóe môi, hẳn từng chữ: “Có biết em bao nhiêu tuổi không?”

Tang TRĩ chần chờ gật đầu.

Nụ cười trên mặt Đoàn Gia Hứa triệt để tắt hẳn, cầm bút quăng xuống bàn, xoè bàn tay về phía trước mặt Tang TRĩ: “Cho anh.”

Tang TRĩ ngẩng đầu, lúng ta lúng túng nói: “A? Cho cái gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Điện thoại.”

Tang TRĩ: “Không phải anh cũng có điện thoại sao?”

“Anh nói chính là.” Đoàn Gia Hứa mặt không đổi nhìn chăm chăm cô, “Số điện thoại cậu bạn trai già kia.”

“...” Tang TRĩ trừng lớn mắt, hô: “Không được.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Còn định bao che khuyết điểm?”

Cô tìm đâu ra số mà đưa chứ.

Tang Trĩ kiên trì nói: “Dù sao không đưa là không đưa.”

“Tang Trĩ, anh không muốn câu với em.” Đoàn Gia Hứa cảm thấy vấn đề này quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhẫn nại nói, “Em cẩn thận nghe đây, gia đình em không muốn hại em, họ cảm thấy việc này là không thể, và anh thấy hoàn toàn chính xác, tình cảm này chỉ mang lại tổn thương cho em thôi. Từ giờ đến lúc trưởng thành, tốt nghiệp trung học em không thể yêu đương. Chờ em trưởng thành, em muốn thế nào thì thế, không ai quản em.”

“...”

“Có nghe không?”

Tang Trĩ trầm mặc vài giây bất đắc dĩ đáp một tiếng: “Nhưng em không chịu được dụ hoặc.”

Đoàn Gia Hứa nhún mày: “Cái gì?”

“Người khác ở trước mặt em yêu đương.” Tang Trĩ nói, “Em cũng muốn yêu.”

“...”

Đây là cái đạo lý gì.

Đoàn Gia Hứa không khỏi cảm thấy buồn cười: “Vậy em đây là xem phim thấy người ta yêu, nên cũng muốn yêu?”

“Không có.” Tang Trĩ thì thầm nói: “Em nói là người thân.”

“Em, cái đứa nhóc này sao lại soi mói, khó tính như vậy?” Đoàn Gia Hứa quét mắt trên dưới nhìn Tang Trĩ một lượt, chậm rãi nói, “Minh không thể yêu đương, còn không cho người khác nói chuyện yêu đương.”

“Đúng vậy a.” Tang Trĩ nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, “Hành động đó không phải là đang cố khích bác người khác sao?”

“Được, coi như em nói có lý.” Đoàn Gia Hứa đặt sách giáo khoa lên bàn, mở bài hôm nay ra, nhàn tản nói: “Sự tình về sau, anh trước không đòi co với em nữa. Còn việc bạn trai già đó hẹn em đến Nghi Hà.”

“...”

“Thật may, nhà anh ở Hà Thị, năm sau anh trở về,” Đoàn Gia Hứa cong cong đôi mắt hoa đào, “Thật muốn để anh chàng đó biết đáng về nhóc con của em.”

Tang Trĩ: “Làm gì vậy?”

“Kìa, tiểu Tang Trĩ đoán chừng,” Đoàn Gia Hứa thân mật nheo nheo má cô, thanh âm ngậm ý cười nhợt nhạt, “hắn ta không còn mặt mũi mà gặp em đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Giác mộng

Lời này nghĩa là gì?

Hiện tại cô mới học đầu cấp hai, đợi đến khi tốt nghiệp cấp 3 còn 4 năm rưỡi nữa. Cô vốn định khi nào nghỉ hè, tụ tập bạn bè lấy cớ đi chơi nhóm, sau đó qua Nghi Hà tìm anh.

Nhưng anh nói vậy, là không muốn để cô có cơ hội gặp riêng anh hay sao?

Tang Trĩ có chút biệt khuất: “Anh đây là đang muốn đe dọa em?”

“Đe dọa?” Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, miêng cường nói: “Cũng có thể nói như vậy?”

“...”

“Nhóc con, không phải chính em nói sao?” Anh đẩy quyển sách luyện tập ra trước mặt cô, đầu ngón tay điểm nhẹ lên quyển sách, nói y chang giọng điệu cô hôm đó: “Học tập cho giỏi, tìm một công việc tốt.”

“...”

Vấn đề này vẫn là không có kết thúc đi.

Tuy Tang Trĩ chủ động “khai ra” chuyện “Tình yêu qua mạng”, cũng hết sức thành thật hỏi ý kiến bố mẹ __ cô có thể nhân dịp nghỉ đông đi gặp “người thương” ở thành phố kia không. Nhìn như 10 phần tôn trọng ý kiến phụ mẫu, nhưng cũng bởi vì lý lẽ thẳng thừng và cách đặt vấn đề vô cùng thẳng thắn, đương nhiên ấy càng khiến ba mẹ thêm tức giận.

Đối với bọn họ mà nói tin tức kinh thiên động địa này so với những sự việc lè tè như: “Lên lớp không nghe giảng”, “Đánh nhau với bạn học”, “Phá hư kỷ luật lớp” thì còn muốn bức chết người khác không biết bao nhiêu lần. Chuyện này cũng khiến họ cực kỳ lo lắng.

Dù Tang Trĩ đã hứa hẹn sẽ không liên lạc với “Người yêu qua mạng”, nhưng ba cô vẫn lệnh cho Tang Diên cài đặt pass máy tính ở nhà, đồng thời tịch thu luôn điện thoại di động của Tang Trĩ. Không những vậy còn dặn Tang Diên theo dõi cô kỹ càng, không để cô làm loạn.

Cho nên khoảng thời gian cận kề năm hết, tết đến này, khi nhà nhà người người vui vẻ đi chơi, nô đùa thì cuộc sống của Tang Trĩ bị kìm kẹp như đi tù. Mỗi ngày trừ người nhà, thì cũng chỉ có gia sư Đoàn Gia Hứa đến “thăm tù” một lần.

Đoàn Gia Hứa không nhắc lại sự tình yêu đương qua mạng kia nữa. Thời điểm làm chính sự, anh luôn rất nghiêm túc, sẽ không đề cập đến chuyện khác. Thẳng đến khi hoàn thành thời gian gia sư, anh mới ngẫu nhiên nói mấy câu trêu chọc cô.

Sợ bại lộ chân tướng, Tang Trĩ nếu không có việc gì cũng sẽ không chủ động hỏi chuyện của anh.

Cô chỉ biết lịch làm việc của Đoàn Gia Hứa hiện tại vẫn gần như kín mít, nhưng so với trước kia đã đỡ bận rộn hơn nhiều. Đôi lúc sẽ dạy thêm giờ cho cô, hoặc bỏ túc thêm kể cả vào những ngày không có lịch dạy, ngoài ra thì không có biến động gì. Hai người vẫn học ở phòng của Tang Diên. Mà trừ lúc học bỏ túc, Tang Trĩ về cơ bản cũng không tiến vào quấy rầy Tang Diên và Đoàn Gia Hứa. Thi thoảng mẹ cô sẽ đưa cô hoa quả bung vào cho hai anh, Tang Trĩ liền có thể nhờ vậy mà nhìn thấy rất nhiều bộ dạng khác nhau của Đoàn Gia Hứa.

Ngẫu nhiên cô sẽ thấy anh đang hút thuốc lá, nhưng khi nhìn thấy cô chớp chớp mắt nhìn anh, anh sẽ ngưng hút, dụi tàn thuốc vào gạt tàn, sau đó đối với cô cười cười, trêu chọc: “Tiểu Tang Trĩ, che mũi vào, sau đó nhanh nhanh ra ngoài đi.”

Ngẫu nhiên bắt gặp anh đang chơi game, hoặc là lười biếng nằm ngủ, nhưng cũng chỉ có thể ngấm trộm anh trong nháy mắt vì chỉ vài giây sau khi nghe tiếng mở cửa anh sẽ hồ hững nâng mắt lên. Thấy cô đặt một đĩa hoa quả xuống bàn trà, thần sắc của anh tựa như vẫn đang buồn ngủ nhưng vẫn không quên trêu chọc cô: “Nhóc con, sao thế?”

Cũng không quên đính kèm nụ cười yêu nghiệt thương hiệu.

“Vừa nhìn thấy anh liền đỏ mặt.”

Đúng là một người con trai khó đoán.

Đa số thời gian anh đều toát ra vẻ bất cần, nhưng từng hành động, lời nói thì lại dịu dàng, cẩn thận đến cực hạn. Nhìn thì dường như là một con người thân thiết, tình cảm, dễ thân cận, nhưng lại luôn duy trì một khoảng cách an toàn với người khác.

Là vì tuổi tác giữa anh và cô quá xa. Đúng vào lúc không thích hợp nhất gặp phải người con trai khiến trai tim cô rung động. Nhưng tuổi tác thì sao, cô mặc kệ, cô vẫn thích anh.

Là vì đúng thời thanh xuân tươi đẹp nhất, vào những nốt nhạc đầu đời của tuổi dậy thì, cô gặp anh, quý giá đến thế, cô không muốn cho bất kì người nào biết được kho báu này.

Trước giao thừa một ngày, Tang Trĩ kết thúc buổi gia sư cuối cùng trong kì nghỉ đông. Nghĩ đến về sau sẽ không gặp anh nữa, động tác thu dọn sách vở của Tang Trĩ chậm lại, vừa sắp xếp sách vở vừa nghe anh dặn dò mấy lời.

“Về sau lên lớp ngoan ngoãn, chăm chú nghe giảng, có gì không hiểu thì lập tức hỏi thầy cô, nếu không có thể hỏi anh hai em hoặc hỏi anh cũng được.” Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ, “Nếu đề bài phức tạp, em có thể chụp hình, gửi anh, anh sẽ hướng dẫn cho, nhớ chưa?”

Tang Trĩ gật đầu.

Đoàn Gia Hứa: “Học kỳ mới, sẽ có bài kiểm tra sát hạch sao?”

Tang Trĩ: “vâng.”

“Thi xong có kết quả nhớ báo anh.” Đoàn Gia Hứa nói: “Tốt nhất là cố gắng đạt điểm cao một chút, để anh có cảm giác thành tựu.”

“Ồ.”

“Được rồi, mình đi chơi thôi.”

Tang Trĩ cầm sách vở lên, đi tới bên cửa lại nhìn không được quay đầu lại, lấy dũng khí gọi: “Anh?”

Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu: “Sao thế?”

Tang Trĩ do dự nói: “Sáng mai anh có muốn qua nhà em ăn cơm không?”

“Sáng mai?” Đoàn Gia Hứa nhủ mảy, “Không được.”

Tang Trĩ nhìn anh, chậm rãi “vâng” một tiếng.

“Anh ở lại trường, vì năm mới trường phát lì xì cho sinh viên ở lại 200 đồng.” Đoàn Gia Hứa cười nhẹ nói, “Anh qua nhà em không phải là công sức bấy lâu nay bỏ sông bỏ bể sao?”

Trầm mặc vài giây, Tang Trĩ cũng không biết nên nói gì, vẫn nắm cửa trở về phòng.

Tang Trĩ đem sách vở ném lên bàn, kéo tủ mở hộp lì xì năm ngoái ra. Tiền bên trong đã bị lấy đi hết chỉ còn lại cái hộp trống rỗng.

Năm mới chưa đến, Tang Trĩ cũng không có tiền.

Nghĩ đến đây, cô quay đầu nhìn bình tiết kiệm đặt ở đầu giường. Cái bình này thiết kế miệng rất nhỏ, nếu muốn lấy tiền bên trong, bắt buộc phải đập ra. Nhưng Tang Trĩ nghĩ cứ vậy đưa cho anh 1 bao lì xì cũng thật kì quái.

Cô cân nhắc nửa ngày, cuối cùng bóc một cái kẹo bỏ vào miệng.

Sau đó rút ra một tờ thiệp, nắn nót viết lên 7 chữ: “Gia Hứa ca chúc mừng năm mới.”

Gói cẩn thận, nhét gọn gàng vào hồng bao.

Làm xong hết tất cả các việc, Tang Trĩ lặng lẽ mở cửa phòng, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện vắng lại của Tang Diên và Đoàn Văn Hứa. Cô đứng mất, rón rén chạy đến phòng Tang Diên.

Thoáng thấy túi sách Đoàn Gia Hứa để trên bàn, Tang Trĩ kéo khóa, cẩn thận nhét hồng bao vào túi.

Mặc dù nhìn qua có chút keo kẹt. Nhưng là, năm nay anh ở lại đây liền có thể thu được hai cái hồng bao.

Đêm giao thừa, ăn xong cơm tất niên, Tang Vinh bảo Tang Diên đem điện thoại trả cho cô. Cả nhà ngồi ở phòng khách xem chương trình cuối năm, Tang Trĩ không cảm thấy hứng thú lắm, liền mở điện thoại ra nghịch.

Bên trong một loạt tin nhắn gửi đến, ánh mắt cô dừng lại ở tin nhắn của Đoàn Gia Hứa.

_____ Chúc Tiểu Tang Trĩ mỗi ngày đều vui vẻ, thi đậu trường cao trung và Đại Học tốt nhất. Chúc mừng năm mới. Còn nữa, cảm ơn hồng bao Tiểu Tang Trĩ tặng anh.

Tang Trĩ chần chờ nửa ngày, muốn hỏi xem anh ăn cơm tất niên ở trường học có ngon không, còn muốn hỏi anh trường học có nhiều người ở lại không, anh có cảm thấy buồn không, nhớ nhà không? Muốn hỏi anh một chút, có muốn qua nhà cô cùng ăn tết không?

Nhưng cô cái gì cũng không hỏi, Tang Trĩ thở hắt ra, đem tất cả nội dung vừa đánh, xóa hết.

- --- Cảm ơn anh, chúc anh năm mới vui vẻ.

Kỳ thi khảo sát đầu năm, Tang Trĩ xếp thứ ba toàn khối, môn vật lý không thể tưởng tượng được, đạt 90 điểm. Cô chụp lại bảng thành tích, nhắn tin mừng cho Đoàn Gia Hứa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Sáng hôm sau Đoàn Gia Hứa mới nhắn lại cho cô: “Tiểu Tang Trĩ thật lợi hại, hai ngày nữa anh trai sẽ có thưởng.”

Bởi vì tin nhắn này, Tang Trĩ mong đợi 2 ngày. Nhưng thời điểm hẹn, cô lại phát hiện không phải tự Đoàn Gia Hứa đưa đến mà anh nhờ Tang Diên mang quà đến tặng cô.

Tổng cộng có 3 món quà: 1 là phần thưởng vì học tốt, hai là quà năm mới, ba là quà sinh nhật sớm. Gồm: 1 gọt bút chì, 1 túi kẹo, 1 con thú nhồi bông màu hồng.

Tựa như thật sự coi cô như em gái.

Về sau, một thời gian rất dài, Tang Trĩ cũng rất ít khi gặp anh.

Tang Trĩ vụng trộm tìm tiệm chụp hình, cô cũng không muốn bị người lạ phát hiện tâm tư liền nói với lão bản muốn in mấy tấm hình trong điện thoại đi động, nhưng thực chất chỉ muốn giữ lại tấm ảnh kỉ niệm đông năm đó chụp Đoàn Gia Hứa.

Cô đem tấm ảnh chụp lên kia như bảo vật, cất trong hộp.

Ngẫu nhiên Tang Trĩ từ chỗ Tang Diên biết được, Đoàn Gia Hứa hết năm ba đại học đã hoàn tất hết các môn, và bảo vệ xong, đến tháng 4 sẽ trở về thành phố Nghi Hà để tìm việc.

Anh và cô sẽ cách nhau hơn 2000 cây số.

Cô cả đời này đều chưa đi đến nơi nào xa như vậy.

Vào một ngày nào đó tháng 5, giáo viên ngữ văn cho một đề bài tựa đề: Giác mộng của bạn.

Tang Trĩ suy tư, chậm rãi viết trên tranh giấy vài dòng, rồi rất nhanh xé toang, nhét vào ngăn kéo, rồi lại kéo ngăn tủ ra. Trang giấy trắng nhẵn nhúm rõ ràng hai dòng chữ:

Giác mộng của tôi:

- Thi đỗ đại học Thành phố Nghi Hà
- Đoàn Gia Hứa

Bởi vì bạn hoàn thành các loại thủ tục sau khi nộp luận văn tốt nghiệp, Đoàn Gia Hứa cần quay lại trường nên cũng không vội vàng trở về. Khi ấy, trên đường, Tang Trĩ nãy lần gặp anh, nhưng đều là những cuộc gặp vội vàng.

Anh tựa hồ không có gì thay đổi.

Vẫn là bộ dáng không đứng đắn, nói chuyện nửa thật, nửa bông đùa, thái độ với cô vẫn như trước.

Cả năm số lần hai người gặp nhau ít đến thương cảm.

Một số ngày lễ, Tang Trĩ cũng sẽ nhận được tin nhắn chúc mừng của Đoàn Gia Hứa, cùng quà tặng. Khi nhận nhả, anh cũng sẽ nhắn tin hỏi thăm tình hình học tập hiện tại của cô, những điều nhỏ bé ấy khiến cô cảm thấy mình không có bị lãng quên.

Thời điểm chân chính gặp nhau, đã là cách giao thừa năm tháng sau đó, anh về trường chụp ảnh tốt nghiệp.

Tang Trĩ cùng ba mẹ đến dự lễ tốt nghiệp của Tang Diên.

Vừa đến Tang Trĩ liền có thể ngay lập tức xuyên qua hàng trăm người đang mặc áo cử nhân nhận ra Đoàn Gia Hứa đang đứng cạnh Tang Diên. Dưới ánh mặt trời, dáng người anh cao gầy thẳng tắp, nghiêng đầu thân nhiên mỉm cười nghe Trần Tuấn Văn nói gì đó.

Trừ bỏ mái tóc hơi ngắn một chút, hình như không có gì thay đổi.

Thấy thế, Tang Trĩ không khỏi có chút khấn trương.

Trên tay cô ôm một bó hoa tặng anh hai, yên lặng đi theo sau ba mẹ, cũng không chạy đến chủ động nói chuyện với anh.

Hiện tại trong trường không ít người, trừ khoa này tốt nghiệp còn có mấy khoa khác, cùng người thân các cử nhân tốt nghiệp hôm nay đến chia vui. Chung quanh không khí vô cùng náo nhiệt, mấy trăm thanh âm vui vẻ cùng nhau cười nói.

Tang Trĩ không nghe rõ ba mẹ nói gì với Tang Diên, trời nóng đến mức muốn ngắt đi. Nhưng lực chú ý thì chưa bao giờ rời khỏi Đoàn Gia Hứa, trái tim vì giây phút gần anh, nhìn thấy anh mà đập thình thịch.

Rất nhanh, Tang Trĩ nhìn thấy Đoàn Gia Hứa đi tới chào ba mẹ cô. Bọn họ nói chuyện gì đó khá lâu, nội dung câu chuyện thế nào cô cũng không nghe rõ.

Không bao lâu sau, Đoàn Gia Hứa quay về phía Tang Trĩ, mặt hơi nâng: “Tiểu Tang Trĩ.”

Tang Trĩ lúc này mới ngẩng đầu: “Anh.”

“Đứa bé này, có phải em không có lương tâm hay không?” Đoàn Gia Hứa cười, “Lâu như vậy không gặp anh, cũng không tiến lên chào anh một câu?”

Tang Trĩ không biết nên nói gì, thì thào: “Em cho rằng anh đã quên em rồi.”

“Hà? Lời này mà em cũng nói được?” Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười, lại có chút không thể tưởng tượng nổi, “Sinh nhật em không phải anh vẫn tặng quà đầy đủ ư? Ngày quốc tế thiếu nhi anh có quên quà của em à? Mấy món quà đó hay là từ trên trời rơi xuống?”

“...” Tang Trĩ nhìn anh, “Đó không phải là quà anh hai đưa cho em sao?”

“Anh gửi anh hai em tặng em.” Đoàn Gia Hứa nghĩ gì đó, đột nhiên chú ý đến chiều cao của cô, “Tiểu Tang Trĩ hình như em lại cao hơn rồi?”

Tang Trĩ á khẩu.

Đoàn Gia Hứa: “Quốc tế thiếu nhi năm sau chắc không còn cần quà nữa?”

Tang Trĩ nhú mày: “Vẫn cần.”

“Được, anh trai sẽ tặng em” Đoàn Gia Hứa lại suy tư hỏi: “Có phải em sắp thi cấp 3 rồi?”

“Vâng.”

“Nhắm thi đậu Nhất Trung cao trung không?”

“Hắn là có thể.”

Bên cạnh có một bạn học muốn chụp ảnh cùng Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ thức thời đứng lui ra. Chụp ảnh rất nhanh, chưa đến vài giây, cô lại bị Đoàn Gia Hứa gọi lại.

Tang Trĩ do dự: “Sao ạ?”

Anh chỉ chỉ phương hướng mấy ảnh: “Chụp cùng anh một tấm.”

Tang Trĩ thuận thế nhìn lại, sau đó im lặng không lên tiếng đi về phía anh. Cô nhìn khoảng cách, dừng lại vừa vặn cách Đoàn Gia Hứa 1m.

“...” Đoàn Gia Hứa buồn bực nói, “Anh lại chọc giận gì em rồi.”

Tang Trĩ không hiểu đáp: “Không có a.”

“Vậy em đứng cách xa như vậy để làm gì?” Đoàn Gia Hứa vẫy vẫy tay, “Đừng lại gần đây đi, làm sao mà đối với anh trai như có thâm thù đại hận vậy?”

Tang Trĩ di chuyển gần lại hai bước, biểu lộ có chút không được tự nhiên. Chụp xong, Đoàn Gia Hứa quay sang đồng học chụp ảnh hộ kia cười nói: “Sau khi về gửi mình tấm đó nhé!”

Tang Trĩ đứng bên cạnh anh. Một lát sau, cô do dự hỏi: “Anh, vậy là từ sau anh sẽ không đến Nam Vu nữa đúng không?”

Đoàn Gia Hứa giương mắt, cười nhẹ nói: “Sao? Không nhớ xa anh?”

Tang Trĩ mấp máy môi, gật gật đầu.

Tựa hồ không nghĩ đến cô sẽ khẳng khái đồng ý, Đoàn Gia Hứa sững sờ một chút. Anh cúi đầu xuống, chú ý đến biểu lộ của Tang Trĩ. Sau đó, anh gạt khước môi, thoáng xoay người, đối diện cùng cô: “Anh nếu rảnh sẽ trở lại tìm Tiểu Tang Trĩ, được không?”

Tang Trĩ hỏi: “vậy lúc nào anh rảnh?”

“Cái này anh cũng không thể nói trước được.” Đoàn Gia Hứa nhéo nhéo mặt của cô, ôn hòa nói, “Nếu như anh trở về, sẽ nhắn trước cho em.”

Tang Trĩ kỳ thật không quá tin tưởng anh, cảm thấy lời này đoán chừng chỉ vì muốn dỗ tiểu hài tử thôi.

Thật ra tang Trĩ cảm thấy cái này không quan hệ, nếu anh không về, cô sẽ đến chỗ anh.

Chỉ cần muốn gặp mặt liền có thể gặp được nhau, cô nghĩ vậy.

Có thể khi đó Tang Trĩ chưa từng nghĩ qua, lần gặp mặt tiếp theo của hai người là tận khi cô đã trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Em sẽ lớn lên

Buổi lễ tốt nghiệp tổ chức ở hội trường lớn của trường Đại Học Nam Vu.

Vì chưa đến giờ bắt đầu buổi lễ trao bằng nên đại đa số mọi người tụ tập ở sân trường chụp ảnh. Nhân duyên của Đoàn Gia Hứa rất tốt, tính tình cũng dễ gần, hòa nhã nên được không ít người kéo đi chụp ảnh do vậy anh cũng không có thời gian bận tâm đến Tang Trĩ.

Tang Trĩ không muốn làm ảnh hưởng đến anh, vì thế quay về chỗ bố mẹ, nhưng bởi hiện tại ở sân trường quá đông người nên cũng không biết họ đã đi đâu.

Đoàn Gia Hứa cũng sợ lạc mất cô, vì vậy dứt khoát đem cô kéo lại bên cạnh mình, dẫn dò cô đi sát cạnh anh, đừng có chạy lung tung. Cũng không để ý cô có vào khung hình, anh chụp cùng bạn bè mình hay không.

Tang Trĩ cảm thấy mình như biến thành cái đuôi nhỏ của anh, không những vậy còn là một cái đuôi nhỏ vụng trộm dán mắt nhìn theo anh cả ngày.

Hôm nay, Đoàn Gia Hứa mặc một bộ đồ cử nhân màu đen, choàng thêm chiếc áo choàng tối màu, càng lộ ra thân hình cao gầy của anh cùng khí chất cao ngạo, đậm đặc. Da anh rất trắng, ngũ quan tinh tế, sắc nét, khi cười lên mang theo 7 phần trêu chọc, 3 phần phong tình, đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt.

Tang Trĩ có thể cảm giác được, có rất nhiều ánh mắt nữ sinh dõi theo anh.

Có thể vì thấy mũi cử nhân không thoải mái nên anh không đội chỉ tùy ý cầm trên tay. Về sau, anh phát hiện ánh mặt trời quá gay gắt, liền đội lên đầu Tang Trĩ.

Mũi cử nhân có chút lớn so với đầu cô, chỉ trực rơi xuống che khuất tầm mắt của Tang Trĩ.

Ngước mắt lên, liền thấy Đoàn Gia Hứa đang giúp cô chỉnh lại, buồn cười nói: “Thất thần gì thế, giữ mũ đi, không lẽ chờ anh giữ hộ nữa.”

Tang Trĩ nga một tiếng, điều chỉnh mũ. Nhưng nó vẫn như cũ, sụp xuống che hết tầm mắt của cô. Cuối cùng Tang Trĩ dứt khoát gỡ mũ xuống đưa cho Đoàn Gia Hứa, “Anh, em không đội nữa đâu.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa cúi đầu nhìn cô, “Không sợ nắng à.”

“Nắng.” Tang Trĩ cúi đầu, giọng điệu có chút buồn, “Nhưng nó cứ rơi xuống hoài.”

“Đứng phía trước anh này.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn làm theo, do dự nói: “Làm gì.”

Đoàn Gia Hứa đưa tay cố định mũ, cười khẽ nói: “Anh đỡ cho em.”

“...”

“Cũng không thể để Tiểu Tang Trĩ của chúng ta phơi nắng.”

Một lớn một nhỏ, một trước, một sau đứng đó, chung quanh cơ man là người.

Đoàn Gia Hứa ôm bó hoa Tang Trĩ mang đến, mũi cử nhân của anh đội trên đầu Tang Trĩ.

Có người đến hỏi, Đoàn Gia Hứa liền cười đáp: “Đây là em gái anh.”

Cứ như vậy, Tang Trĩ trên danh nghĩa trở “Em gái” của Đoàn Gia Hứa, đường đường xuất hiện trong tất cả các loại ảnh kỉ yếu của anh.

Cô chưa thấy qua những bức ảnh kia, cũng không tiện hỏi anh.

Tang Trĩ đột nhiên cảm thấy có chút may mắn. May mắn vì hôm nay cô mặc một chiếc váy rất đẹp.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, Tang Trĩ đi theo cha mẹ về nhà.

Tang Diên và Đoàn Gia Hứa cùng bạn bè đi ăn com. Đến đêm, gần 12h Tang Diên mới về nhà, còn dẫn theo Đoàn Gia Hứa cùng về.

Nghiêm túc mà nói, phải là Đoàn Gia Hứa vác Tang Diên trở về.

Tang Trĩ lúc ấy đã ngủ, bị âm thanh lịch kịch bên ngoài đánh thức, cô nghi hoặc thức dậy.

Vừa ra khỏi phòng đã thấy Tang Diên nửa ngồi, nửa nằm ở ghế salon, bộ dạng rõ ràng đã say không biết trời trăng. Ba Tang Vinh ngồi bên cạnh vừa nằng Tang Diên vừa quay ra cười nói với Đoàn Gia Hứa.

Mẹ cô đang ở trong bếp nấu canh giải rượu.

Chú ý tới Tang Trĩ, Tang Vinh liếc qua: “Chỉ Chi, ồn quá đánh thức con à?”

Tang Trĩ vuốt mặt, trầm mặc lắc đầu.

“Nhìn ông anh hai của con đi, không biết đã uống bao nhiêu mà thành thế này.” Tang Vinh cau mày, “Đúng rồi, Chỉ Chi. Hôm nay Gia Hứa sẽ ngủ ở nhà chúng ta, con tìm cho anh một chiếc khăn mặt cùng bàn chải đánh răng nhé.”

Đoàn Gia Hứa lập tức từ chối: “Cháu không quấy rầy cả nhà nữa.”

“Quấy rầy cái gì.” Tang Vinh vỗ vỗ cánh tay của anh, “Nhanh đi rửa mặt một chút, cả ngày hôm nay bị gầy vò cũng mệt rồi. Cháu cứ ở lại đây, thoải mái như ở nhà nhé.”

Sau một khắc, Tang Trĩ đến cạnh anh, nói: “Anh đi theo em, em lấy cho anh.”

Đoàn Gia Hứa không từ chối nữa, vuốt vuốt cằm: “Vậy đành làm phiền cả nhà.”

Tang Trĩ đưa Đoàn Gia Hứa đến phòng Tang Diên, lấy cho anh một bộ quần áo ngủ, sau đó đột nhiên ngừng động tác “Anh, em không biết quần áo lót để chỗ nào, để em đi hỏi mẹ đã.”

Đoàn Gia Hứa nói, “Em đưa khăn bông và bàn chải cho anh là được.”

“Ồ.” Tang Trĩ đưa anh đến nhà vệ sinh, chỉ chỉ ngăn tủ đựng đồ nói, “Hộc bên trong có đầy đủ khăn và bàn chải mới, anh dùng tự nhiên nhé.”

“Được.”

“Anh,” Tang Trĩ đi ra khỏi nhà vệ sinh, đột nhiên quay đầu lại hỏi, “Anh uống rượu sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Không uống.”

“Không uống thật sao?” Tang Trĩ nhìn chăm chăm mặt anh, chần chừ nói: “Nếu anh cũng uống, để em nhờ mẹ nấu thêm một phần canh giải rượu nhé.”

“Thật sự không uống mà.” Đoàn Gia Hứa cười, “Anh không uống rượu.”

Suy nghĩ một hồi, Tang Trĩ đi vào trong nhà tắm, chỉ vào các chai lọ trên bàn, “Anh ơi, đây là dầu gội đầu, dầu xả, còn đây là sữa tắm. Cả dao cạo râu này anh cũng có thể dùng.”

Đoàn Gia Hứa xoa đầu Tang Trĩ, mặt mày giãn ra, khoe môi hơi cong lên.

“Ừ, anh biết rồi. Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ nhé!”

Tang Trĩ gật đầu, đi ra khỏi phòng tắm.

Thấy trong phòng khách chỉ còn một mình ttd, Tang Vinh đã vào trong bếp phụ giúp Lê Bình. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Tang Trĩ chạy đến bên cạnh Tang Diên, lay lay cánh tay hắn: “Anh.”

Tang Diên cố sức mở mắt: “Cái gì?”

“Anh vào phòng anh tìm đồ lót mời đi.” Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Anh Gia Hứa đang tắm, anh cầm tới cho anh ấy.”

“...”

“Nhanh lên đi.”

Tang Diên trả lời: “Ồ ngắn kéo nhỏ trong tủ treo quần áo ấy, em tự lấy cho cậu ta đi.”

Về mặt Tang Trĩ không tự nhiên lắm: “Sao em lại cầm cho anh ấy được.”

Tang Diên lại nhắm mắt, không còn để ý đến cô nữa.

Nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Tang Diên, Tang Trĩ cũng không định làm phiền thêm nữa. Cô nhìn chén nước không trên bàn, đi rót cho hắn thêm một cốc nước ấm: “Anh, anh uống nước đi.”

Tang Diên không phản ứng.

“Anh nhớ uống đấy.” Cô đứng lên, nói nhỏ: “Không dung tự nhiên uống nhiều rượu thế làm gì không biết.”

Tang Trĩ lại chạy về phòng Tang Diên, mở ngăn tủ nhỏ mà hần nói ra, bóc một cái quần mới. Cô gãi đầu gãi tai, đi đến trước cửa nhà tắm, gõ một tiếng.

Tiếng nước bên trong lập tức dừng lại, “Ai vậy ạ?”

“Anh, đồ của anh em treo ngoài cửa, anh tự lấy đi nhá.”

Nói xong Tang Trĩ ngay lập tức chạy về phòng mình.

Sau đó cô cũng không trở ra nữa, chỉ ngồi trong phòng im lắng nghe tiếng động từ bên ngoài. Khoảng hơn một tiếng sau, giữa âm thanh huyền não bên ngoài, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô tỉnh dậy, là do khát nước.

Trời còn chưa sáng, trước mắt vẫn tối đen như mực, xung quanh im ắng. Tang Trĩ bò dậy, định ra phòng ngoài uống cốc nước.

Sợ động đến ba mẹ, cô bước đi rón rén, uống nước xong đang định trở về phòng. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô đột nhiên chú ý tới hình như ngoài ban công có người.

Tang Trĩ dừng bước chân. Trong nháy mắt phát hiện ra đó là Đoàn Gia Hứa.

Anh ngồi trên chiếc ghế ngoài ban công, ngay sát cửa sổ, đang hút thuốc. Anh không hề hay biết Tang Trĩ đang đứng đó, ngửa đầu ra sau, nhả một hơi, khói thuốc tỏa ra mờ ảo.

Tang Trĩ không nhìn rõ được nét mặt anh.

Nhưng lạ dường như cảm nhận được tâm trạng của anh đang không tốt.

Tang Trĩ do dự một chút, cuối cùng vẫn bước tới.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đã nhìn thấy bóng người đi tới, nghiêng đầu lại nhìn, long mày dựng lên, rồi lại cười: “Sao không ngủ nữa?”

Cánh một lớp cửa sổ, tiếng của anh rất nhỏ.

Tang Trĩ cẩn thận đẩy cửa sổ sát mặt đất ra, nói thật khẽ: “Anh không ngủ được à?”

Đoàn Gia Hứa dập tàn thuốc, miễn cưỡng trả lời: “Ừm, hơi lạ giường ấy mà.”

“Anh cứ cố nằm thêm một lúc là ngủ được mà.” Tang Trĩ nói: “Hay là anh ngủ trên ghế sofa trong phòng anh em đi. Em nhớ bình thường anh vẫn ngủ được ở đây mà.”

“Ừ được.” Thần sắc Đoàn Gia Hứa ôn hòa, “Muốn nằm rồi, đi ngủ thôi.”

Tang Trĩ không nhúc nhích, nhỏ giọng hỏi: “Anh, tâm trạng anh không tốt hả?”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng: “Có một chút.”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, cũng không hỏi nguyên nhân: “Vậy để em rót nước cho anh nhé!”

Cô vừa đi được hai bước đã nghe được tiếng Đoàn Gia Hứa từ phía sau. Có lẽ do đang là ban đêm, thời điểm dễ khiến người ta muốn thổ lộ tâm tình.

“Tiểu Tang Trĩ à, anh nói cho em một bí mật nhỏ.” Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu nhìn cô, cặp mắt hoa đào cong thành hai vầng trăng khuyết xinh đẹp, “Thực ra anh có rất nhiều chủ nợ.”

“...” Tang Trĩ hơi ngừng lại, quay đầu hỏi, “Do thiếu nhiều tiền sao?”

Đoàn Gia Hứa cười nói: “không phải tiền.”

Rồi lại như suy nghĩ, nói: “Mà cũng có thể nói là tiền.”

“Nhiều lắm ạ?” Tang Trĩ không biết nên nói gì, chỉ có thể nhỏ gọn: “Anh đừng lo lắng, đợi sau này em lớn rồi, sẽ giúp anh kiếm tiền.”

Đoàn Gia Hứa sùng sốt, rồi cười thành tiếng.

Lúc này, Tang Trĩ có thể cảm nhận được tâm trạng anh đã khá hơn đôi chút.

Một lúc sau, anh cung chiều néo mặt Tang Trĩ: “Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ nhé! Nhưng đây cũng không phải anh nợ, không cần Tiểu Tang Trĩ phải kiếm tiền trả giúp anh đâu.”

“...”

“Sau này Tiểu Tang Trĩ kiếm được tiền rồi,” Đoàn Gia Hứa nói, “Nhớ mua cho mình những chiếc váy thật đẹp nhé!”

Hôm sau, Đoàn Gia Hứa bay chuyến sớm nhất về Nghi Hà.

Tang Trĩ nghĩ, có lẽ đây là lần cuối cùng anh ở lại Nam Vu, Bởi vì anh chẳng còn nguyên nhân nào để trở lại nữa, cuối cùng cũng ra trường, chân chính dung nhập vào xã hội.

Sinh hoạt của mọi người vẫn diễn ra như thường nhật.

Đầu tháng bảy, thành tích thi cấp ba của Tang Trĩ đã có, thuận lợi thi đỗ Nhất Trung. Trước hôm khai giảng, cô nhận được quà của Đoàn Gia Hứa, là một chiếc cặp sách mới.

Làm cô nhớ đến món quà khi thi đỗ trung học.

Thực tế, Đoàn Gia Hứa cách cô rất xa. Nhưng có một số thời khắc lại khiến cho cô cảm thấy, anh xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Sau ngày tựu trường, Tang Trĩ phát hiện Phó Chính Sơ cũng đỗ nhất trung, lại còn cùng lớp với cô. Rất lâu rồi hai người không nói chuyện với nhau. Cô nhớ tới lần trước Phó Chính Sơ tỏ tình nên cũng rất ngại bắt chuyện với anh.

Phó Chính Sơ thì ngược lại, còn chủ động chào hỏi cô, không hề có dáng vẻ còn khúc mắc gì.

Bởi vậy, Tang Trĩ cũng thấy nhẹ nhõm.

Kỳ nghỉ đông lớp mười.

Phó Chính Sơ lấy lý do đến cùng làm bài tập, hẹn Tang Trĩ ra ngoài, một lần nữa tỏ tình với cô, tiểu thiếu niên nay đã khác xưa, không còn yếu đuối, nhưng vẫn khảnh truong như vậy.

“Tang Trĩ, tớ thích cậu. Cậu có đồng ý làm bạn gái tớ không. Nếu cậu không đồng ý, về sau cứ ba năm tớ sẽ tỏ tình lại với cậu một lần.”

Lúc nghe được lời này, Tang Trĩ hơi thất thần.

Phản ứng đầu tiên, là nhớ lại năm mười ba tuổi, sau khi bị Phó Chính Sơ tỏ tình thì Đoàn Gia Hứa xuất hiện, rồi còn giáo huấn cô một trận.

“Tuổi dậy thì có những ý nghĩ như thế này là rất bình thường. Nhưng em cũng đừng tổn thương người khác, trước tiên cứ cảm ơn cậu ta, rồi sau đó từ chối.”

Trầm mặc hồi lâu.

“Cảm ơn cậu đã thích tôi.” Tang Trĩ nhìn thẳng vào mắt người đối diện, rất chân thành nói: “Nhưng tôi đã có người mình thích rồi, cho nên không thể đồng ý với cậu được.”

“...”

“Cậu thực sự tốt lắm, cảm ơn cậu.”

Phó Chính Sơ gãi gãi đầu, thở hắt ra: “Biết là sẽ bị từ chối mà.”

Tang Trĩ có chút xấu hổ.

“Lúc đầu tớ cũng không định tiếp tục thích cậu đâu.” Phó Chính Sơ nói, “Nhưng mà mẹ nó chứ, tớ chẳng thấy được bạn nào xinh đẹp hơn cậu cả, tớ phải làm sao đây.”

“...”

“Được rồi.” Phó Chính Sơ suy nghĩ, hỏi: “Có thể hỏi chút người cậu thích là ai không?”

Tang Trĩ im lặng lắc đầu.

Phó Chính Sơ: “Có đẹp trai hơn tớ không?”

Nhớ tới câu “Đừng tổn thương người khác.” Của Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ khoát tay, trả lời qua loa: “Thôi cậu đừng hỏi nữa.”

“...”

Tang Trĩ nghĩ mình sẽ cứ như vậy.

Cứ thầm thích anh như vậy.

Sau đó, chỉ cần cô cố gắng thêm một chút, hẳn là có thể thi đỗ Đại học Nghi Hà, ba năm sau, cô có thể sống cùng một thành phố với Đoàn Gia Hứa rồi.

Nhưng cuộc đời là một chuỗi các biến số.

Mọi chuyện đâu phải luôn diễn ra theo đúng kế hoạch.

Kỳ hai lớp mười, đang nghỉ Thanh Minh, Tang Trĩ nghe được một tin tức từ miệng Tang Diên.

Lúc ấy cô đang định vào phòng tắm, khi đi ngang qua phòng Tang Diên nghe được hắn đang nói chuyện điện thoại với bạn, thuận miệng nói một câu: “Mà má nó, Đoàn Gia Hứa có người yêu rồi.”

Tang Trĩ lập tức dừng chân lại.

Có lẽ sau đó không còn nghe thấy Tang Diên nhắc đến Đoàn Gia Hứa nữa.

Đầu óc cô trống rỗng, đứng sững lại thật lâu.

Tang Trĩ không trở về phòng, đi đến phòng khách, làm như xem tivi, rồi thừa dịp lúc Tang Diên đi ra liền giả bộ lơ đãng hỏi: “Anh, anh Gia Hứa yêu đương?”

“Hả” Tang Diên lấy quả táo trong tủ lạnh ra, “Hình như là vậy.”

Hai mắt Tang Trĩ vẫn nhìn chăm chăm tivi, chậm rãi à một tiếng rồi không nói thêm gì.

Chờ Tang Diên về phòng, cô liền tắt tivi, cũng quay về phòng mình. Tang Trĩ lấy cái điện thoại trên bàn, mở Wechat, tìm tên Đoàn Gia Hứa.

Cô nhếch môi, chậm rãi nhập một hàng chữ.

Anh, nghe anh em nói là anh có người yêu rồi?

Tang Trĩ thất thần nhìn hàng chữ hồi lâu, cuối cùng vẫn xóa đi. Cô nằm dài trên giường, nghiêng đầu nhìn con mảy con thú bông Đoàn Gia Hứa từng tặng ở bên cạnh, mũi hơi cay.

Là giả.

Nhất định là giả.

Tang Trĩ nhìn tấm ảnh chụp Đại học Nghi Hà dán trên tường, ra sức dụi mắt, mãi mới ép được bản thân không nghĩ tới chuyện này nữa, đứng dậy đi học bài.

Cô đã từng nói với Đoàn Gia Hứa.

Nếu hắn tìm được bạn gái nhất định phải cho cô biết.

Hắn đồng ý rồi.

Hắn đã hứa sẽ cho cô biết.

Dù tự trấn an bản thân là vậy, mấy ngày tiếp theo Tang Trĩ vẫn không thể tập trung lên lớp. Thành thạo cô sẽ nhớ tới Đoàn Gia Hứa, nhìn thấy mấy cặp tình nhân thân mật, cũng sẽ nhớ tới hắn.

Sẽ nghĩ tới khi hắn quen bạn gái, có phải cũng dịu dàng yêu thương như vậy.

Nhưng Tang Trĩ không dám hỏi.

Cô sợ sẽ nhận được một câu trả lời khẳng định.

Thời gian trôi qua, cảm xúc trong lòng càng tích trữ lại.

Đến cuối tháng tư, Tang Trĩ đưa ra một quyết định mà suốt mười sáu năm qua, cô không bao giờ nghĩ được rằng mình sẽ làm thế.

Ngày ấy, sau khi Tang Trĩ tan học trở về nhà,, đồ hộp tiết kiệm mà Đoàn Gia Hứa mua cho cô ra. Cảm được tiền, đến phòng ba mẹ trộm Chứng minh nhân dân.

Sau đó, Tang Trĩ đến phòng bán vé máy bay gần đó đặt vé trưa mai đến Nghi Hà. Ngày hôm sau, cô vẫn khoác balo, chào ba mẹ, sau đó ra cửa như

thường lệ.

Nhưng Tang Trĩ không đến bên xe bus quen thuộc mọi ngày, mà đến một quán KFC gần đó, thay đồng phục, sau đó bắt một chuyến xe, đi thẳng tới sân bay Nam Vu.

Đây là lần đầu tiên Tang Trĩ đi máy bay một mình.

Lần đầu tiên, tự mình đến một nơi xa như thế.

Ba giờ chiều, máy bay của Tang Trĩ hạ cánh.

Trước khi đi cô quên không kiểm tra thời tiết, nhiệt độ ở Nghi Hà thấp hơn Nam Vu rất nhiều, cô lại chỉ mặc một cái áo dài tay, lạnh đến toàn thân phát run. Cô mở điện thoại.

Nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhờ.

Đều là người nhà gọi tới.

Tang Trĩ vừa sợ vừa áy náy, tìm số của Tang Diên, đánh liều gọi về.

Đầu bên kia ngay lập tức bắt máy, ngay sau đó là giọng nói vô cùng sốt ruột của Tang Diên, “Tang Trĩ.”

Tang Trĩ vâng một tiếng.

Tang Diên: “Em chạy đi đâu đấy? Sao lại không đến trường? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

“Anh.” Tang Trĩ nói từ tốn: “Em đang ở thành phố Nghi Hà.”

“...”

Tang Trĩ nói bừa: “Là đối tượng qua mạng của em gọi tới, nói muốn gặp mặt.”

“...” Đầu bên kia trầm xuống, giống như đang cố sức nén giận. Một lúc sau, Tang Diên mới gằn từng chữ: “Bây giờ đang ở chỗ nào Nghi Hà?”

“Sân bay ạ.”

“Tìm một chỗ rồi đứng yên đấy, để anh mày gọi Gia Hứa đến đón.” Tang Diên lạnh lùng nói: “Nếu mày dám đi tìm cái người gọi là đối tượng qua mạng kia, xem về đến đây anh mày có đánh gãy chân mày không.”

“Biết rồi ạ.”

Tang Trĩ rũ mắt xuống, đi vào sảnh.

Cô tìm một chỗ ngồi xuống, hai mắt vô thần, lẫn cả mờ mịt. Biết rằng mình làm thế này là không đúng, biết rằng làm thế sẽ khiến mọi người lo lắng.

Nhưng cô không chịu được thêm nữa.

Tang Trĩ lại lần lượt nhận cuộc gọi của Tang Vinh và Lê Bình, vừa nghe thấy âm thanh lo lắng vừa tức giận của hai người, nhưng cũng không mắng cô thêm, chỉ nhắc cô nhớ chú ý an toàn.

Không biết qua bao lâu sau, điện thoại trong tay Tang Trĩ lại vang lên.

Lần này hiện lên là số của Đoàn Gia Hứa.

Cô do dự nhận điện thoại.

Đoàn Gia Hứa: “Đang ở đâu?”

Ngữ khí của hắn rõ ràng là đang tức giận, vừa hờ hững lại vừa lạnh nhạt.

Tang Trĩ nhìn xung quanh, nhỏ giọng trả lời: “Hàng ghế thứ ba cạnh cổng ra ạ.”

Rất nhanh, Tang Trĩ đã thấy bóng dáng Đoàn Gia Hứa xuất hiện trong tầm mắt cô.

Tính ra cũng đã gần một năm không gặp rồi. Hắn trông càng thành thực hơn khi trước, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, áo sơ mi quần tây, trên tay còn đang vắt chiếc áo khoác.

Chắc chắn là vội vàng chạy tới.

Ánh mắt Tang Trĩ vừa chuyển, đã thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp đi theo bên cạnh hắn.

Cô lập tức rũ mắt xuống.

Đoàn Gia Hứa quét mắt tới chỗ cô, hắn thở hắt ra, vội vàng đi tới, ngồi xuống trước mặt cô, sau đó quàng áo khoác lên người cô, không nói một lời.

Tang Trĩ cũng không nói gì, mắt sụp xuống vẫn có thể nhìn thấy đôi giày cao gót màu đỏ tươi của cô gái. Màu đỏ ấy đâm thẳng vào con ngươi khiến mắt Tang Trĩ đau rát.

Hầu kết Đoàn Gia Hứa lên xuống, cười lạnh: “Gặp người yêu qua mạng.”

“...”

“Không còn nhớ lời anh nói trước đây nữa đúng không?” Giọng điệu Đoàn Gia Hứa vừa lạnh lùng, vừa cứng nhắc, “Tang Trĩ, bây giờ em tự thấy mình trưởng thành rồi phải không? Còn dám một mình tới một nơi xa như vậy đây.”

Tang Trĩ ngẩng đầu, im lặng nhìn Đoàn Gia Hứa, lại quay sang nhìn chị gái xinh đẹp, dường như muốn nói gì đó, nhưng lại không phát thành lời được.

Cô rất muốn hỏi.

Có phải anh đã có bạn gái rồi không?

Có phải anh quên lời hứa với em rồi không?

Chẳng phải đã nói sẽ cho em biết sao?

Có phải do em ít tuổi, nên anh thấy lừa gạt em cũng không sao phải không?

Có phải đang lừa em không?

Có thể... nhưng Tang Trĩ không dám hỏi.

Đoàn Gia Hứa: “Trả lời.”

Cô gái bên cạnh không nhịn được nói: “Gia Hứa, đừng hung dữ với em gái nhỏ như thế.”

Đoàn Gia Hứa làm như không nghe thấy, vẫn nhìn Tang Trĩ chằm chằm.

Lời trong cổ Tang Trĩ như nghẹn lại, chậm rãi nói: “Em xin lỗi.”

Đoàn Gia Hứa hỏi: “Hắn ta gọi em tới đây?”

Tang Trĩ: “Là tự em muốn đến.”

“Gặp rồi?”

“Vâng ạ.” Tang Trĩ nhỏ giọng: “Người ta chê em quá nhỏ.”

“...” Mặt mày Đoàn Gia Hứa giãn ra, “Người đi rồi?”

“Vâng ạ.”

“Tang Trĩ, hắn ta làm vậy là đúng, em bây giờ còn quá nhỏ.” Trong thấy bộ dạng đáng thương của cô, lửa giận của Đoàn Gia Hứa cũng dần tan, “Bây giờ không thích hợp đâu, biết chưa?”

Tang Trĩ nhìn về phía hắn, hốc mắt dần đỏ lên, “Nhưng em rồi sẽ lớn mà.”

Cô thì thảo luận lại: “Em sẽ lớn lên mà.”

“Vậy cứ đợi đến khi em trưởng thành, có được không?”

“Vậy anh ấy sẽ...”, Tang Trĩ rơi lệ, không nhịn được nữa khóc lên, “Anh ấy sẽ thích người khác mất.”

Dù cô có làm gì đi chăng nữa, cũng chẳng cách nào ngăn được chuyện ấy xảy ra.

Đột nhiên Tang Trĩ nhớ tới một năm trước, hắn nằm trên ghế ngoài ban công nhà cô hút thuốc, vừa tịch mình lại vừa vô vọng.

Mà giờ đây, anh đang đứng cạnh một người khác.

Có phải cô không nên ích kỉ như vậy nữa?

Anh tốt như thế, đáng nên có một người con gái tốt ở bên.

Dựa vào cái gì mà bắt anh phải đợi cô cơ chứ.

Hai năm nữa anh cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, nếu gặp được người phù hợp, có phải cũng sẽ tính tới chuyện kết hôn không? Nào có thể cứ một thân một mình lâu như thế được.

Như vậy rồi, cuộc sống của anh sau này sẽ vui vẻ hơn.

Trông thấy cô như thế, Đoàn Gia Hứa cũng không dám tức giận nữa. Anh không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ dụi dằm xoa đầu cô: “Chờ đến khi Tiểu Tang Trĩ của chúng ta lớn lên, nhất định sẽ gặp được người tốt hơn.”

Trầm mặc mấy giây.

Tang Trĩ kéo túi sang, lấy từ bên trong một hộp quà, khoe môi hơi giật giật.

Hai chữ “anh ơ” thân mật như thế, nhưng càng lớn, cô lại càng không gọi được nữa. Tang Trĩ cúi đầu, nhẹ giọng gọi: “Anh Gia Hứa.”

“...”

“Em có quà sinh nhật cho anh này.” Tang Trĩ nói, “Tiện đường nên em mang tới.”

Đoàn Gia Hứa hơi sững sốt: “Anh cảm ơn.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh, sau này em sẽ không như vậy nữa.” Nước mắt Tang Trĩ tí tách rơi, trong giọng nói vẫn còn run nhẹ, “Em chỉ muốn đến để gặp người đó một lần”

Thâm thương trọng nhớ một người, có lẽ là chuyện ngọt ngào nhất trên thế giới này cũng là chuyện đau khổ nhất.

Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới, khi cô mới học cấp hai, từng viết ra hai ước mơ.

Một bút của cô gái nhỏ đặt xuống khi đó, là lúc tình cả thuần túy nhất, viết lên ước mơ mà cô cho rằng nhất định có thể thành sự thật.

Vì vậy mà không ngừng cố gắng, không ngừng tiến bước về phía mục tiêu.

Nhưng thì ra giấc mơ mãi chỉ là giấc mơ thôi, không thể nào thực hiện được.

Ở cái tuổi mới biết yêu, vụng trộm phát hiện một kho báu.

Điều tiếc nuối nhất chính là... lại không thể trở thành kho báu của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Mong anh mỗi ngày đều vui vẻ

Sảnh chờ sân bay rộng rãi, ánh đèn sáng rực.

Xung quanh người đến người đi từng đoàn, bao nhiêu thứ âm thanh lẫn lộn như át đi giọng nghẹn ngào của Tang Trĩ. Cô cảm thấy bản thân thật chật vật, muốn tìm một nơi nào đó trốn đi, cô thật sự không muốn khóc nữa, muốn giả như không có chuyện gì xảy ra cả.

Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Thế nào cũng được, chỉ cần không phải là bộ dạng thảm hại như bây giờ.

Xấu hổ vô cùng.

Cô gái kia dung mạo rất xinh đẹp, nói chuyện cũng dịu dàng, có thể thấy là người vô cùng ưu tú. Chắc hẳn trong cuộc sống và tình cảm, đều giúp anh rất nhiều. Nào có giống như cô, trong mắt mọi người chỉ là kẻ ngang bướng nghịch ngợm, là thứ vương vãi, chỉ toàn mang lại phiền phức cho anh.

Ngay từ khi bắt đầu, cô vốn chỉ là một sự tồn tại hơi khác biệt.

Ngoài ra không là gì cả.

Ngay cả khi anh đang bận rộn công việc, cũng bắt anh phải lo lắng cho cô.

Nhìn dáng vẻ muốn khóc mà không dám của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa đột nhiên nhớ tới lần đầu gặp cô.

Lúc ấy, cô còn cố tình khóc thật lớn, cái gì cũng không sợ, phiền não duy nhất chỉ còn vấn đề thầy chủ nhiệm mời “gặp phụ huynh”.

Quả thật đã trưởng thành rồi sao?

Hay là, do anh quá nặng lời rồi?

Đoàn Gia Hứa nhếch nhếch môi. Anh không mang khăn tay, chỉ có thể dùng tạm tay của chiếc áo đang khoác trên người mình, để lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc nữa, anh cũng đâu có chê em phiền.”

“...”

“Ồ bên này lạnh lắm, mặc áo khoác vào đi.”

Tang Trĩ sịt sịt mũi, ngoan ngoãn làm theo.

“Tự em suy nghĩ cho kỹ, biết sai là được rồi.” Đoàn Gia Hứa nói thật chậm, “Mọi người tức giận với em là vì lo cho em, lỡ không may em xảy ra chuyện gì thì phải làm sao.”

Cô cúi đầu, nức nở đáp: “Em biết ạ.”

“Nào đứng lên, đi rửa mặt nào.” Đoàn Gia Hứa nhìn điện thoại, dường như anh không được khỏe lắm, quay sang ho khan hai tiếng mới nói tiếp: “Anh dẫn em đi ăn trưa nhé!”

Tang Trĩ khẽ lắc đầu: “Em không đói.”

“Không đói gì chứ.” Đoàn Gia Hứa đứng lên, thản nhiên nói, “Còn định vì người ta mà tuyệt thực cơ à.”

“...”

“Nhóc à,” Đoàn Gia Hứa nhìn xung quanh một vòng, chỉ vào nhà vệ sinh cách đó không xa, “Nhà vệ sinh ở bên kia, em nhìn thấy không?”

Tang Trĩ dùng vài giây, gạt đầu.

“Mình qua đó rửa mặt trước nhé.” Đoàn Gia Hứa nghĩ một lúc rồi lại nói, “Đưa chứng minh thư của em cho anh, giờ anh đi đặt vé máy bay giúp em, rồi lát nữa quay lại tìm em. Đừng có chạy lung tung đấy.”

Thấy thế, cô gái bên cạnh nói: “Đề tôi đi cùng với cô bé.”

Tang Trĩ lấy chứng minh thư trong cặp ra, yên lặng đứng lên, vô thức nhìn về phía cô gái.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa nói: “Không cần đâu.”

Nghe được ba chữ này, Tang Trĩ không nói gì đi về phía nhà vệ sinh. Đi được một lúc, cô đột nhiên quay đầu lại, nhìn về chỗ cũ. Hai người vẫn đứng tại chỗ, hòa hợp, đẹp đẽ như một bức tranh.

Cô gái mặc một chiếc váy liền màu đen, dáng người mỹ lệ, chiếc váy duyên dáng, tôn lên vòng eo con kiến cùng đôi chân dài của cô ấy. Cô gái kia cao chừng 1m7, đi giày cao gót, cao đến tai Đoàn Gia Hứa, trên mặt mang theo ý cười, không biết hai người đang nói gì, sau đó thân thiết vỗ vỗ cánh tay anh.

Sau đó Tang Trĩ nhìn thấy, Đoàn Gia Hứa cũng cười.

Cô dùng sức chớp mấy môi, thu hồi ánh mắt.

Tang Trĩ đi vào nhà vệ sinh, nhìn bộ dáng mình trong gương. Hốc mắt sưng mọng, chiếc mũi đỏ ửng như quả cà chua, mi còn vương chút nước mắt. Cô cúi đầu xuống, không ngừng tạt nước lạnh vào mặt.

Nước lạnh kích thích da, cũng kích thích tuyến nước mắt lần nữa.

Tại sao càng rửa nước mắt càng roi.

Bà lão bên cạnh thấy bộ dạng này của cô, vô thức hỏi: “Tiểu cô nương, cháu không sao chứ?”

Tang Trĩ rút tờ khăn giấy, thấp giọng nói: “Nước này lạnh quá.”

Cô giống như tìm được lý do để bộc phát, nước mắt không khống chế được cứ thế rơi xuống: “Nước này sao lại lạnh như thế.”

“Thôi dừng nữa nữa.” Bà lão cũng cảm thấy lý do này thật kỳ quái, thờ dài, cầm một chiếc khăn tay từ trong túi đưa cho cô, “Hai ngày nay có chút lạnh, cháu nhớ mặc thêm quần áo nhé.”

Tang Trĩ không nhận chỉ thút tha thút thít nói: “Không cần đâu ạ. Cháu cảm ơn bà.”

Bà cũng không nói gì thêm, chỉ trấn an vài câu rồi rời đi.

Một lúc lâu sau Tang Trĩ mới điều chỉnh lại được cảm xúc của mình. Nhớ tới áo âu phục đang khoác trên người mình, cô cởi ra, ôm vào lòng rồi ra khỏi phòng vệ sinh.

Đoàn Gia Hứa đã đứng bên ngoài chờ cô.

Lúc này chỉ còn một mình anh, cô gái xinh đẹp ban nãy không biết đã đi đâu.

Tang Trĩ đi tới.

Thấy áo khoác trên tay cô, Đoàn Gia Hứa nhủ mảy: “Sao lại cởi áo ra?”

“Vừa nãy em rửa mặt nên sợ dính nước.” Tang Trĩ thuận miệng nói láo, tiếng nói vẫn còn mang giọng mũi nghèn nghẹt, “Vội lại em cũng không lạnh.”

Cô nhìn sang Đoàn Gia Hứa: “Hay anh mặc đi.”

Đoàn Gia Hứa không có phản ứng gì, chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm. Một lúc lâu sau, anh khẽ thờ dài, âm thanh nhỏ đến nỗi người ta còn tưởng nghe nhầm, mặt mày rũ xuống: “Là ban nãy anh đã quá hung dữ với em rồi.”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không đâu ạ.”

“Vậy cô nhóc như em có phải mắc chứng hay quên của người già không?” Đoàn Gia Hứa lại phủ áo khoác lên người cô, “Mới có một năm thôi, sao đã đối xử với anh xa cách thế?”

“...”

Anh chậm rãi nói thêm: “Em có thể đừng khiến anh thương tâm hơn nữa được không?”

Tang Trĩ không biết phải trả lời thế nào, đành phải chuyển chủ đề: “Vé máy bay thế nào rồi ạ?”

“Ừm, anh mua rồi, chuyến bay hai giờ chiều nay.” Đoàn Gia Hứa trả lại chứng minh thư cho cô, “Vé máy bay cứ để anh cầm, bây giờ đi ăn bữa cơm đã, lát nữa anh tiễn em qua cổng an ninh.”

“Vâng.” Trầm mặc vài giây, Tang Trĩ lại nói: “Hết bao nhiêu tiền ạ?”

“Không bao nhiêu đâu.” Đoàn Gia Hứa nói lỏng cả vạt trên cổ, không quá để ý, “Giờ muốn ăn gì nào?”

Tang Trĩ: “Gì cũng được ạ.”

Đoàn Gia Hứa đưa cô tới quán MacDonal ở gần sân bay.

Hai người tùy tiện chọn vài món, nhưng hình như không có thứ gì hợp khẩu vị cả. Anh không đề cập gì tới cô gái ban nãy, không nói cô ấy đã đi đâu. Mà Tang Trĩ cũng không có dừng khí hỏi.

Chỉ sợ nếu nghe được hai chữ “bạn gái” từ chính miệng anh, cô sẽ không duy trì được vỏ bọc của mình nữa.

Có lẽ thấy được tâm trạng cô đang không tốt, thỉnh thoảng Đoàn Gia Hứa sẽ đùa mấy câu với cô. Giọng anh hơi khàn, cứ nói được mấy câu lại quay đi để họ.

Tang Trĩ nhin không được hỏi: “Anh ốm à?”

“Ừ.” Đoàn Gia Hứa thuận miệng trả lời, “Có chút cảm nhẹ.”

Tang Trĩ yên tĩnh chốc lát rồi mới nói: “Anh nhớ uống thuốc đấy.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ đã quan tâm.”

Tay anh đang vuốt ve hộp quà Tang Trĩ tặng, nhướn mày hỏi: “Anh mở ra xem được không?”

Tang Trĩ cắn miếng khoai tây, im lặng gặm đầu.

Bên trong là một chiếc cà vạt.

Lấy màu đỏ sậm làm nền, trang trí thêm còn có các đường kẻ đen xen kẽ.

Đoàn Gia Hứa cũng không rõ là nhãn hiệu gì, nhìn mấy lần rồi nắp hộp lại, khoé mắt cong lên, có vẻ tâm tình vô cùng tốt: “Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ nhé. Được quà tặng như vậy, anh dù già thêm một tuổi cũng thấy rất vui về.”

Tang Trĩ ừm một tiếng. Cô lấy khăn giấy lau tay, rất nhanh lấy tiền từ trong túi sách ra nhét lại vào túi áo trên âu phục.

Hai người ngồi đó một lúc.

Thấy cũng sắp đến giờ, Đoàn Gia Hứa liền đứng dậy, đưa Tang Trĩ đến cổng an ninh, dặn dò thêm vài câu: “Sau khi trở về nhớ nghe lời chú dì, cố gắng học tập cho tốt. Cũng đừng vì chuyện này mà buồn nữa. Nhớ chưa?”

Tang Trĩ cời áo khoác trả lại cho anh, “Em biết rồi.”

Cô ngập ngừng mấy giây, đột nhiên nói: “Anh Gia Hứa, đừng nói với em.”

Nếu anh đã yêu ai đó rồi, không cần nói với em.

Đoàn Gia Hứa nghe không hiểu gì, mí mắt giật giật: “Hả?”

Tang Trĩ không giải thích gì thêm, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đi qua cổng an ninh. Sau đó cô vẫy tay với anh, “Sau này, mong rằng mỗi ngày của anh đều vui vẻ.”

Có thể là vị trí gần cửa sổ đã bị mua hết, Tang Trĩ ngồi ở chỗ cạnh lối đi. Vậy mà cô lại không hề khóc, sau khi lên máy bay, mượn tiếp viên một chiếc khăn mỏng, trùm lên người rồi ngủ thiếp đi.

Cô có một giấc mơ.

Mơ thấy khi lần đầu gặp Đoàn Gia Hứa, cô không phải 13 tuổi.

Mà là 18 tuổi.

Mơ thấy mình vẫn kém Đoàn Gia Hứa 7 tuổi như cũ, nhưng lại không còn quá nhiều rào cản như bây giờ.

Mơ thấy điều ước của cô thành sự thật.

Mơ thấy, thậm chí cũng chẳng sao, vì nó không còn là chuyện của một người nữa.

Máy bay hạ cánh.

Tang Trĩ lấy di động ra gọi cho Tang Diên. Qua mấy tiếng đồng hồ, con giận của anh đã nguôi ngoai phần nào, giọng nói cũng hết sức bình tĩnh: “Đến cổng ra số 2 đi, anh đang đứng đợi em rồi.”

Cô ngoan ngoãn dạ một tiếng, theo dòng người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi Tang Trĩ đã dễ dàng thấy được Tang Diên, lúc này vừa cúi đầu xuống cúp điện thoại.

Tang Diên đi tới, quét mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, lại cố nuốt toàn bộ xuống. Anh tóm lấy cổ tay cô, thản nhiên nói: “Được rồi. Anh đây sẽ không mắng em nữa. Về nhà thôi.”

“...”

“Bên phía thầy giáo em, mẹ đã gọi điện xin nghỉ rồi.” Giọng điệu Tang Diên không được tốt lắm: “Sau khi về nhà, ba mẹ muốn đánh muốn mắng thế nào anh đây cũng không giúp được đâu. Vì anh cũng muốn mắng em.”

“...”

“Bây giờ lớn rồi thật là...”

Anh còn chưa nói hết câu, đã nghe tiếng Tang Trĩ sùi sùi bên cạnh.

Tang Diên không nói nữa, quay sang thấy Tang Trĩ đang cúi thấp đầu, không nhìn được mặt cô. Anh dừng bước, đột nhiên thở dài một tiếng, giang hai cánh tay về phía cô, “Này, tiểu quý.”

“...”

“Khóc cái gì, thất tình thôi mà, có gì ghê gớm chứ. “ Tang Diên nói, “Tôi đây nào, để anh hai ôm một cái.”

Lúc tới nhà, Tang Vinh và Lê Bình vẫn chưa về.

Lần này cô trốn đi, giống như chỉ là một buổi sáng đi học, chiều đến giờ thì về nhà. Mọi thứ đều bình thường không có gì khác biệt.

Tang Trĩ đi vào phòng mình, trầm mặc gom những con thú bông Đoàn Gia Hứa tặng mấy năm qua và bình sữa bò trên kệ cửa sổ lại. Cô nhìn tủ đầu giường trống không, nhớ tới hộp tiết kiệm đã bị cô đập vỡ thành mấy mảnh trước đó.

Cô đứng dậy, xé tấm ảnh chụp Đại học Nghi Hà trên tường xuống.

Nhìn chăm chú thật lâu.

Nước mắt lại đột nhiên rơi xuống, từng viên từng viên lộp bộp vào tấm ảnh.

Trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh Đoàn Gia Hứa nhìn cô gái kia cười.

Tang Trĩ nắm chặt tay, vì nhin khóc mà thân thể cứ run lên bần bật. Cô ngẩng đầu, cố bình tĩnh dán lại tấm ảnh. Sau đó, cô lấy tờ giấy kẹp trong tập bản vẽ của mình ra, là tờ giấy ghi hai ước nguyện.

Tang Trĩ cầm bút, dứt khoát gạch hai gạch chéo.

Không thể thành được.

Nên bỏ qua thôi.

Năm cô 13 tuổi, lần đầu thích một người.

Từ lúc ấy, luôn mong mình lớn nhanh một chút, có thể cùng chung suy nghĩ với anh.

Bây giờ Tang Trĩ mới phát hiện ra, có lẽ cô đúng là đã trưởng thành rồi, nhưng anh từ lâu đã thuộc về người khác. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Hoặc có lẽ, dù cô có trưởng thành, trong mắt anh vẫn chẳng khác gì khi trước, vì không làm được việc mà khóc, vĩnh viễn là một đứa trẻ không biết lớn.

Tang Trĩ bắt đầu giảm thiểu liên hệ với Đoàn Gia Hứa.

Những ngày lễ lớn, anh vẫn gửi quà cho cô như trước, mỗi lần tham gia kỳ thi nào, đều gọi điện hỏi kết quả nhưng Tang Trĩ không tiếp điện thoại của anh nữa.

Mỗi lần anh hỏi, đều mượn cớ do học hành bận rộn để gạt qua loa.

Chỉ vào dịp lễ hoặc sinh nhật anh, Tang Trĩ mới chủ động gửi tin nhắn chúc mừng. Dù sao người này, cũng thật sự coi cô như đứa em gái để yêu thương thật sự rất tốt với cô.

Và rằng việc coi như anh hoàn toàn không tồn tại, cô không làm được.

Cũng không thể cứ trực tiếp cắt đứt liên lạc với anh.

Tang Trĩ không còn chủ động thăm dò tin tức về Đoàn Gia Hứa, hay những người liên quan đến anh nữa. Cô dồn tất cả sức lực cho việc học, thời điểm lớp 11 phân ban, chọn ban tự nhiên. Cô còn xin nội trú tại trường, có một khoảng thời gian dài, ngay cả điện thoại cũng không mang theo trong người.

Thành tích của cô từ tầm nửa trên vọt thẳng lên top đầu.

Ngũ quan của cô gái nhỏ cũng càng thêm rõ ràng, cảm thon lại, đôi mắt to tròn sáng tỏ. Trời sinh cô đã có làn da trắng, đôi môi hồng nhuận, lúc mỉm cười, sẽ xuất hiện hai núm đồng tiền nhỏ đáng yêu, lại càng thêm xinh đẹp.

Đáng người cũng vồng lên, cao vút lên 1m65cm.

Trong trường, Tang Trĩ dần trở nên nổi tiếng.

Vì dung mạo xinh đẹp, ngay đến cả mấy người bình thường không quan tâm sự đời cũng phải công nhận cô là hoa khôi. Và lại, mỗi lần học Vật lý, tên cô

lúc nào cũng được thầy giáo treo đầu miệng khen ngợi không tiếc lời, vô cùng kiêu ngạo về cô học trò cưng của mình.

Cũng bởi vậy, rất nhiều người biết rằng, lớp Tự nhiên có một nữ học bá, lại còn được trời ban cho khuôn mặt cực kì mỹ lệ, mà quan trọng nhất là, thành tích của cô ấy còn chưa từng rơi khỏi top 5.

Riêng môn Vật lý về cơ bản, tất cả bài thi, kiểm tra luôn đạt điểm tối đa.

Thành tích tốt lại xinh đẹp.

Hai chữ này kết hợp lại, trong miệng học sinh khác lập tức biến thành “Nữ thần.”

Tang Trĩ phát hiện thường xuyên có mấy người không quen biết mua sữa bò, đồ ăn vặt cho vào trong ngăn bàn cô, khó hiểu hơn thỉnh thoảng còn lục ra được mấy bức thư tình. Về kí túc xá muộn, ngẫu nhiên cũng sẽ bị người ta chặn lại ở cầu thang tỏ tình.

Cô một mực từ chối, cũng trả lại hết đồ ăn. Dần dần, chuyện này cũng ít đi.

Kì một lớp mười hai, có một cậu bạn học thuộc đội tuyển thể thao học lớp bên cạnh theo đuổi cô. Mỗi ngày sau khi tập luyện xong, hắn sẽ mang rất nhiều đồ ăn vặt đến cho Tang Trĩ, nếu cô tan học muộn, cũng sẽ đứng chờ tới đón cô.

Cô không nghĩ quá nhiều, nhưng trong một khoảng khắc nào đó, cô phát hiện giọng nói của cậu bạn ấy hơi tương tự Đoàn Gia Hứa, nên vẫn chưa nói thẳng.

Hai tuần sau, cậu bạn tỏ tình với cô.

Giọng nói của hắn vẫn giống Đoàn Gia Hứa đến vậy, giọng điệu vừa khản trương lại vừa kiên quyết.

Tang Trĩ chưa từng thấy Đoàn Gia Hứa có giọng điệu như thế.

Nhưng cũng chính lúc này, cô lấy lại tinh thần, theo lời Đoàn Gia Hứa từng dạy bảo, nghiêm túc từ chối cậu bạn.

Cô cảm thấy, trên phương diện tình cảm, cô rất bình tĩnh.

Khi đã tâm niệm một người rồi, rất khó để thích thêm một ai khác.

Không thể vì tạm thời muốn quên đi mà chọn một người giống anh, đem người khác làm kẻ thế thân được.

Chỉ vì chuyện này, thỉnh thoảng Tang Trĩ sẽ nhớ.

Những lúc nhớ Đoàn Gia Hứa, cô cảm thấy việc vượt qua cũng không khó như mình tưởng. Bởi những hồi ức có anh, lần cuối cùng gặp mặt, quá đau đớn. Nhưng lần trước đó, cảm xúc quá mức phức tạp.

Cuộc sống vẫn tươi đẹp như thế.

Đến tháng sáu, đã có thành tích thi tốt nghiệp của Tang Trĩ. Cô phát huy ổn định, so với điểm sàn chênh lên hơn một trăm điểm. Với thành tích này, cô cân nhắc hai trường đại học top đầu trong tờ danh sách nguyện vọng của mình.

Người trong nhà hi vọng cô có thể đăng ký học Đại học Nam Vu, cũng không muốn cô đi quá xa.

Tang Trĩ suy đi tính lại thật lâu, cuối cùng vẫn chốt nguyện vọng là Đại học Nghi Hà.

Nhưng mục đích không còn giống như trước kia nữa. Chỉ bởi vì, cô muốn học ngành Truyền thông, so sánh qua lại, vẫn là Đại học Nghi Hà tốt hơn.

Hôm đến trường báo danh, Tang Trĩ không mang theo quá nhiều đồ đạc, chỉ có một vali hành lý và một chiếc balo nhỏ đeo lưng.

Ban đầu Tang Vinh còn muốn đi cùng cô, nhưng Tang Trĩ cảm thấy không cần thiết lắm, thuyết phục cả nửa ngày hai người mới chịu để cô đi một mình.

Tang Diên bảo để Đoàn Gia Hứa tới đón cô, Tang Trĩ cũng cự tuyệt.

Cô nói, cũng lâu rồi không liên lạc, không cần phiền đến người ta.

Tang Trĩ xuống máy bay, ra khỏi sân bay nhận được điện thoại của xe đón tân sinh viên trường Đại học Nghi Hà. Cô được mấy học trưởng dẫn đường, báo danh, nhận ký túc xá, mua thêm đồ dùng hàng ngày.

Sau màn chào hỏi với bạn cùng phòng, mọi người đều tự nhiên hơn.

Cô tham gia kỳ tập quân sự, sau khi hết đợt, bắt đầu lên lớp, tham gia hoạt động câu lạc bộ. So với tương lai trong tưởng tượng của cô lúc trước, tất cả những việc cần phải làm, chỉ còn thiếu duy nhất một điều.

Tùng là mục đích chính yếu nhất của cô khi đến Nghi Hà.

Nhưng sau này, dần dần lại không còn quan trọng nữa.

Giữa tháng mười, bạn cùng phòng Tang Trĩ tổ chức tiệc sinh nhật. Một đoàn người lên tàu điện ngầm, đến một nhà hàng hải sản ăn cơm. Sau khi cơm no rượu say, thấy vẫn còn sớm, bọn họ quyết định tới KTV gần đó là tầng hai.

Vừa hay hôm sau là thứ bảy, trường học cũng không đóng cửa.

So với ca hát, mục đích chính vẫn là đến đây uống rượu mới đúng.

Vốn Tang Trĩ không định uống, nhưng vẫn bị bọn họ rót cho mấy ly.

Trong phòng nhỏ hơn mười người chen lấn nhau, Tang Trĩ uống rượu không tốt lắm, chốc lát đã cảm thấy hơi nóng bức khó chịu. Trong này ồn ào, cũng bắt đầu thấy phiền, mượn cớ đi vệ sinh, ra ngoài hít thở không khí.

Ngoại trừ một cổng chính, quán Karaoke này còn có một cổng phụ, tới đầu hành lang, thông với một siêu thị và quán KFC ngay cạnh.

Bên ngoài hơi se se lạnh, phả vào mặt lại thấy dễ chịu.

Đèn hành lang hình như đã hỏng, thỉnh thoảng lóe lên.

Ánh sáng mờ mờ không rõ ràng.

Tang Trĩ đứng dựa vào lan can, lấy điện thoại từ trong túi ra nghịch. Không hiểu sao lại mò được trong túi mình hộp gì đó.

Cô cảm không chắc, cái hộp rơi xuống, lăn tới cách đó không xa.

Trong ánh sáng mờ tỏ, cô phát hiện ra đó là một bao thuốc lá dành cho phụ nữ.

Tang Trĩ đang định nhặt lên, đột nhiên thấy có tàn thuốc rơi xuống, đứng gần đó là một người đàn ông. Dáng người cao lớn, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản.

Từ góc độ này nhìn lại, chỉ thấy được sườn mặt hấn ẩn hiện trong bóng tối. Người đàn ông đứng dựa vào tường, chỗ tay cầm điều thuốc lấp lóe tàn lửa hồng.

Cô cảm thấy người này hơi quen. Lại không dám khẳng định lắm.

Tang Trĩ nghĩ bao thuốc kia là do bạn nào đó tiện tay nhét vào túi cô, cô mấp máy môi, hơi cúi đầu, tiến lại hai bước, định nhặt bao thuốc lên.

Lúc bấy giờ, phía người kia mới có động tĩnh.

Mắt hấn khẽ chớp, chậm rãi cúi người, giúp cô nhặt bao thuốc lên.

Đúng lúc ngọn đèn trên đầu hai người lóe lên.

Tang Trĩ đã nhìn rõ bộ dạng của người đó.

Cặp mắt hoa đào, khuôn mặt yêu nghiệt. Vẫn là bộ dạng đó, nụ cười ngả ngớn trên choker.

Cô thấy hấn nhìn chằm chằm bao thuốc lá, rồi giương mắt lên, động tác chậm như người có tuổi trong phim truyền hình, chạm phải ánh mắt của cô. Ngay sau đó, mắt nhướng lên, túm lấy tay cô: “Tiểu Tang Trĩ.”

Giống như bất kỳ lần nào trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Còn công kích tuổi tác

Khí trời tháng 10 còn hơi nóng, nhưng ban đêm lại có chút lạnh, tuy nhiên vẫn không thể làm giảm nỗi buồn bực trong lòng cô.

Trong cái chớp mắt đó Tang Trĩ xác thực, người đàn ông kia chính là người mà cô vẫn ấp ủ trong lòng: Đoàn Gia Hứa. Đoàn Gia Hứa hơi nheo mắt,

theo phản xạ dụi đầu thuốc lá vào thùng rác, rồi đột nhiên anh chú ý đến tay cô gái kia đang cầm một bao thuốc.

Động tác của anh dừng lại. Đoàn Gia Hứa nâng mắt, nhìn bao thuốc lá trong tay cô, trầm giọng, nghiêm khắc nói “Ai dạy em hút thuốc.”

Hai năm không gặp, cô nhóc ngày nào đã cao lên không ít.

Lần cuối cùng gặp nhau, cô nhỏ nhắn, xinh xắn, vừa vịn cao đến bờ vai anh, mà giờ đã cao áng chừng đến cằm anh. Khuôn mặt cô thanh tú, ngũ quan không khác trước là mấy, chỉ là có nét trưởng thành hơn, so với bộ dạng non nớt, mong manh trước đây pha thêm mấy phần cảm giác thiếu nữ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô mặc một chiếc áo phông màu hồng, thắt một chiếc đai phá cách chéo ở eo, quần jean ngắn màu nhạt, lộ ra đôi chân thon dài cùng vòng eo mảnh mai.

Tang Trĩ có mái tóc màu nâu nhạt, vuốt tóc bằng bình vô cùng đáng yêu, hôm nay được cô búi thành một túm tròn tròn trên đỉnh đầu, nhìn vừa xinh đẹp, lại nhẹ nhàng, hoạt bát.

Đúng là tuổi 18 khiến người ta phải ngỡ ngàng.

Tang Trĩ hoàn toàn không phản ứng kịp, lúng ta lúng túng nhìn chằm chằm anh. Qua một hồi lâu, cô thu tay về, nhỏ giọng thì thầm: “Không phải của em”

“Ca ca tận mắt nhìn thấy.” Đoàn Gia Hứa giọng điệu có phần miễn cưỡng, “Từ trên người em rơi xuống.”

“...”

“Còn nhỏ học cái này là không tốt.”

Nghe thấy từ “Ca ca” trong miệng anh Tang Trĩ cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Cô không giải thích nữa, chỉ chỉ vào đầu thuốc lá trong tay anh, “Không phải anh cũng hút sao.”

“Anh đã lần nào hút thuốc trước mặt em” Đoàn Gia Hứa ném đầu thuốc lá đi, thuận tay nhét bao thuốc lá vào túi, “Cái này, tịch thu.”

“...” Không nghĩ đến anh có hành động lớn lối như thế, Tang Trĩ vội vàng nói, “Thật sự không phải của em, là của bạn cùng phòng của em mà.”

“Ồ.” Đoàn Gia Hứa nhìn về phía cô, đột nhiên chú ý đến cái gì, âm cuối hơi cao giọng, “Cô bạn nhỏ, trước không đề cập tới những cái khác. Lâu như vậy không gặp anh, em còn chưa chào hỏi người anh trai này đâu.”

Tang Trĩ mấp máy môi, cứng đờ nói: “Gia Hứa ca ca.”

“Qua đây.”

“Vâng ạ.”

“Lúc nào tập quân sự xong.”

Tình cảnh hiện tại giống như là về trễ bị cha mẹ thẩm vấn, Tang Trĩ sờ sờ đầu, đành hoảng nói: “Tháng trước đã xong, học quân sự chỉ học nửa tháng.”

“Được nghỉ Quốc Khánh 7 ngày,” Đoàn Gia Hứa cười, “Sao không đến thăm ca ca.”

Lúc đầu Tang Trĩ nghĩ là, lâu không gặp thường sẽ nói mấy câu xã giao, sau đó sẽ bắt đầu lúng túng không biết nói gì, rồi cuối cùng rơi vào trầm tư hoặc xấu hổ. Kết quả không như vậy.

Chỉ có một mình cô cảm thấy xấu hổ.

Tang Trĩ nhìn anh, lầu bầu nói: “Em bận chút việc.”

Đoàn Gia Hứa: “Chuyện gì?”

“Đến trường có việc ạ.”

“Học lại môn a.”

“...” Tang Trĩ trong nháy mắt cảm thấy không thích hợp, sửa lại: “Em đi gia sư.”

“Ồ, anh trước kia cũng làm gia sư.” Phát giác được cô đang trả lời mình một cách qua loa cho có lệ, Đoàn Gia Hứa thần sắc thờ ơ như không, khóe môi cong lên, chậm rãi nói, “Ừ, còn phải giúp ai đó đi gặp thầy chủ nhiệm, hướng dẫn ai đó làm bài tập, đưa ai đó về nhà.”

“...”

“Đồ sói mặt trắng” (ý chỉ sự vô ơn, lấy oán báo ơn đấy, cơ mà chỗ này để thể thấy hơi cay nghiệt nên mình thấy để thế này hay hơn)

“...”

Trầm mặc nửa ngày.

Anh đứng thẳng lên, dưới ánh đèn nhàn nhạt, anh đem bao thuốc lá kia đưa đến trước mặt cô, lạnh lạnh phun ra hai chữ: “Rất tốt.”

Tang Trĩ không dám đáp lại.

“Đúng là một cô bé con không có lương tâm”, Đoàn Gia Hứa cười đến dịu dàng, “Rất tốt. Tốt lắm.”

“...” Tang Trĩ bị anh nói nặng nên có chút buồn bực, miễn cưỡng đáp lại: “Anh khi đó đã học đại năm hai, năm ba, em hiện tại mới học năm nhất thôi.”

“À.” Đoàn Gia Hứa điềm đạm nói, “Còn công kích tuổi tác nữa.”

“...”

“Nhóc con, chính em tự suy nghĩ chút đi.” Đoàn Gia Hứa chống khuỷu tay lên lan can, đầu ngón tay gõ nhẹ, “Ca ca đối với em có chỗ nào không tốt.”

“Em không hề nói như vậy.” Tang Trĩ nhịn không được nói, “Hon nữa em đã lớn rồi, sao anh vẫn còn gọi em là nhóc con, không thấy không thuận miệng sao?”

“Ừm, đúng là đã lớn hơn nhiều rồi” Đoàn Gia Hứa nói, “Nhưng vẫn chỉ là nhóc con thôi.”

Tang Trĩ nén giận, gạt lấy bao thuốc lá trong tay anh, “VẬY, Gia Hứa ca, đã lâu không gặp, anh quả là già đi không ít.”

Đoàn Gia Hứa cũng không giận, cà lơ, cà phát nói: “Ừm, đúng là, gọi ca ca nghe êm tai nhất.”

“...”

“Tang Trĩ, em tự kiểm tra điện thoại di động đi.” Đoàn Gia Hứa nói, “Ca ca gọi điện thoại cho em, em không nhận.”

Tang Trĩ không có khí thế nói: “Em không phải nói là em phải đi học sao?”

“Học gì mà bận đến nỗi không thể trả lời một câu, chuyện này về sau anh từ từ tính với em.” Anh nhìn thời gian, đuôi mắt giương lên, “Mười một giờ rồi, đã muộn, bao giờ mới định về.”

“Không biết khi nào họ mới xong.” Tang Trĩ nhìn điện thoại, “VẬY em đi về trước.”

“...”

“Gia Hứa ca.” Sợ anh lại nói cô không có lương tâm, Tang Trĩ phi thường cẩn thận hỏi vài câu: “Em còn chưa kịp hỏi, tại sao anh lại ở đây?”

“Công ty có nhân viên mới, mở Party liên hoan.” Đoàn Gia Hứa tùy ý nói, “em thu dọn đồ của mình đi, anh đưa em về trường.”

Tang Trĩ lắc đầu “Em ở cùng bọn họ.”

“Cũng được.” Anh không cưỡng cầu.

Đoàn Gia Hứa vẫn đứng đó, chăm chú nhìn cô, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Cảm thấy có chút không được tự nhiên, Tang Trĩ không tự chủ nhìn sang hướng khác, nghe trong gió mùi rượu nhàn nhạt. Hình như mùi từ quần áo, lúc đầu còn không cảm thấy có cái gì.

Nhưng giờ phút này, không khỏi có cảm giác không mặc đồng phục bị giáo viên chủ nhiệm phát giác.

Tang Trĩ lại hỏi: “Anh uống rượu sao?”

“Không uống.” Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười, “Không phải em uống sao, giờ còn định đòi cho anh.”

Tang Trĩ lúc này mới nhớ đến: “Ồ.”

Anh đột nhiên nói: “Đứng yên đó đi.”

Tang Trĩ không nhúc nhích: “Sao ạ?”

“Lâu như vậy không gặp,” Đoàn Gia Hứa đứng tại chỗ, cặp mắt hoa đào rực rỡ, tựa hồ cảm thấy có chút thần kì, thanh âm đượm ý cười: “Để ca ca cẩn thận nhìn kỹ một lượt, Tiểu Tang Trĩ của chúng ta khi trưởng thành xinh đẹp đến thế nào?”

“....”

“Dáng dấp có thanh tú, động lòng người không.”

Tang Trĩ trở lại phòng.

Có mấy người đã ngã xuống giường, có người say rượu gào khóc âm ỉ. Mùi rượu nồng nặc khắp vòng, thanh âm gào khóc như muốn bức thủng màng nhĩ của cô.

Cô vừa vào liền muốn đi ra ngoài.

Thấy cô trở lại, bạn cùng phòng, Uông Nhựt Lan hỏi: “Ài, Tang Trĩ, cậu đi nhà vệ sinh lâu vậy, lại đây đánh bài nào.”

Tang Trĩ ngồi xuống cạnh cô, “Khi nào chúng ta về.”

Uông Nhựt Lan, “Bọn họ nói chút nữa.”

“...” Tang Trĩ nói, “Tàu điện ngầm sắp đóng chuyển rồi.”

“Chúng ta gọi taxi về.” Uông Nhựt Lan nói, “Hoặc là ngồi xe bus, bắt quá không biết ban đêm bắt xe taxi có dễ không?”

Tang Trĩ không chịu nổi mùi trong phòng nữa, cũng có thể là bởi vì uống vài chén nên cô cảm thấy có chút buồn nôn, “Minh đi về trước, mình nhìn không nổi nữa rồi.” Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Thọ tính ngày hôm nay, Ninh Vân tới gần, cười tủm tỉm, “Tang Tang, muốn về sao?”

Tang Trĩ: “Àn.”

“Một mình cậu làm sao về, đã trễ vậy rồi.” Ninh Vi nói, “Đề Giang Minh đưa cậu về.”

Tang Trĩ ngừng tạm “Giang Minh là ai.”

“Là người kia.” Ninh Vi kéo cánh tay cô, lặng lẽ chỉ chỉ, sau đó tiến đến gần thì thào vào tai cô, “Minh nói này, có phải cậu ấy rất đẹp trai không he he, mình cảm thấy cậu ấy đối với cậu có chút ý tứ đó.”

“Cậu đừng đoán mò, mình với cậu ta chưa từng nói chuyện với nhau lần nào.” Tang Trĩ đứng lên, vuốt vuốt đôi mắt buồn ngủ, “Không sao đâu, bên ngoài là trạm xe lửa rồi. Minh đi đây, buồn ngủ chết mất.”

“Ừ, về đi.”

“Các cậu cũng đừng chơi muộn quá, không an toàn.”

“Nhiều người vậy, sợ gì.”

“Các cậu mang chìa khóa không?”

“Có mang.”

Lúc này Tang Trĩ mới yên lòng đi ra. Ban đêm quán karaoke luôn đặc biệt náo nhiệt, ồn ào, vì vậy nhân viên phục vụ chào Tang Trĩ phá lệ nhiệt tình, âm lượng như gần loa phát thanh, lần đầu cô giật nảy mình, nhưng sau này cũng quen.

Tang Trĩ đi ra khỏi quán karaoke, đi xuống cầu thang.

Cô đưa tay che che mặt, tâm tư lại nghĩ về Đoàn Gia Hứa, và câu nói của anh.

Có lẽ do rượu, Tang Trĩ không khỏi cảm thấy giận. Cậu nam nhân. Cậu nam nhân già nua. Dung mạo xinh đẹp cùng anh có liên quan gì. Mà cô từ bé đã xinh đẹp, trưởng thành tất nhiên là rất xinh đẹp.

Còn muốn nhìn kỹ một chút mới có thể nhìn ra sự xinh đẹp này.

Tang Trĩ dừng bước chân, chậm rãi thở hắt ra.

Lần trùng phùng này tới quá đột ngột, làm cho cô có chút chưa kịp chuẩn bị. Mặc dù cảm thấy có chút vui vẻ, nhưng càng nhiều hơn là luống cuống tay chân, về sau tâm tình còn có chút ngỡ ngàng, ngây ngốc.

Cô nhớ đến câu nói kia của Đoàn Gia Hứa.

“Có thể

Tang Trĩ không giải thích được, bật cười.

Quả nhiên anh và cô có cùng suy nghĩ.

Cô trưởng thành, với anh mà nói vẫn chỉ là một đứa nhóc, có khi đến tận khi cô 80 tuổi tóc bạc trắng, anh vẫn sống chết níu lấy cái xưng hô “Nhóc con” này.

Chính là, chỉ hơn cô bảy tuổi.

Tang Trĩ có chút nhịn không nổi, lại không có cách nào phát tiết cảm xúc. Cô từ trước đến nay không nói thô tục, cũng không mắng chửi người khác. Giờ phút này nhẫn nhịn nửa ngày cũng chỉ gất lên hai chữ: “LÃO GIÀ!”

Vừa dứt lời.

Sau lưng đột nhiên một giọng nam thân thuộc đáp lại: “Ừ.”

“...” Tang Trĩ cứng đờ, quay đầu lại.

“Gọi anh à?” Đoàn Gia Hứa đứng ngay sau cô hai bậc thang, tựa hồ cô im lặng bao nhiêu, anh cũng im lặng bấy nhiêu. Anh suy tư nói, lại có chút ý cười: “Cũng đúng.”

“...”

“Đêm nay có vẻ như lại gặp nhau.” Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chăm, gần từng chữ nói: “Gặp LÃO GIÀ này nha.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Anh thật sự cảm thấy rất vui vẻ

“...”

Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới, mùa hè đầu năm cấp 2 khi ấy.

Cô đứng ở sảnh tầng 3, cạnh cầu thang cuốn, được Phó Chính Sơ tỏ tình, sau đó Đoàn Gia Hứa đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn họ. Cũng hết như hiện tại, không biết người nào đó đã đi theo cô bao lâu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Lúc đầu buột miệng nói ra mấy chữ này, tâm tình Tang Trĩ dường như vô cùng vui vẻ, nhưng bởi vì đang nói xấu sau lưng người ta, bỗng dưng bị chính chủ nghe thấy nên tự nhiên lại xen lẫn cảm giác chột dạ khó nói.

Cô vô thức phủ nhận “Không phải nói anh.”

Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt ừ một tiếng, tỏ vẻ như đã nghe thấy lời bào chữa của kẻ nói dối không chớp mắt nào đó.

Tang Trĩ vừa nhẹ nhàng thở ra một hơi, Đoàn Gia Hứa đã hỏi, “Vậy kia là em đang mắng ai.”

“...” Da đầu Tang Trĩ bắt đầu run lên, lại bởi vì vừa uống mấy chén rượu nên đầu óc có chút không thanh tỉnh, khó khăn nói: “Là người anh không quen biết.”

Đoàn Gia Hứa kéo dài âm thanh, “À” một tiếng, “Vậy à?”

Tang Trĩ vội vàng gật đầu.

“Vậy nói cho anh biết chút đi, xem kẻ nào gan lớn như vậy làm cho Tiểu Tang Trĩ của chúng ta uất ức đến độ phải mắng một câu” Đoàn Gia Hứa cười, “Nhóc con, nào, nói ca ca nghe đi.”

“...”

Nói anh không biết, anh liền hỏi đến cùng. Hiện tại phải lấy ai ra để chịu tội đây. Nói ai đây ta.

Biết vậy đã nói là Tang Diên, nhưng mà cô lại nói là người anh không quen biết, bây giờ mà nói là Tang Diên thì quá mâu thuẫn rồi. Tùy tiện lấy một người ra chết thay thì lương tâm lại cảm thấy cắn rứt.

Tang Trĩ quay mặt đi chỗ khác, tận lực đánh trống lảng: “Ra anh có ở thích lo chuyện bao đồng.”

“Ừ.” Đoàn Gia Hứa đi xuống hai bậc thang, đứng bên cạnh cô, “Khả năng vì già rồi nên rảnh rồi.”

“...”

“Đi thôi, người bạn trẻ trung, nhỏ tuổi.” Đoàn Gia Hứa cắn răng nhấn mạnh hai chữ “trẻ trung”, “nhỏ tuổi”, chậm rãi nói, “lão già này đưa em về trường.”

“...”

Nói xong, Đoàn Gia Hứa tiếp tục đi xuống dưới.

Lòng bàn tay Tang Trĩ bắt tri, bắt giác đồ mồ hôi, bắt an, lo sợ đi theo sau anh, do dự giải thích, “Cái từ này, em cảm thấy còn khá là, ... khá là VĂN MINH.”

“...”

“Đúng, chính là vậy, em cảm thấy thế.” Tang Trĩ khản trương đến độ bàn tay nắm chặt dây đeo túi, ập a ập ứng nói: “Kiểu gì cũng không tính là nói năng thô tục.”

Đi bộ một đoạn ra bên ngoài, chính là bãi đỗ xe.

Đoàn Gia Hứa lấy chìa khóa xe từ túi áo ra, mở khóa chiếc xe màu thẫm cách đó không xa. Anh giống như là không nghe thấy lời cô nói, chỉ đáp: “Lên xe.”

Tang Trĩ không nhúc nhích hỏi: “Gia Hứa ca, nhà anh ở đâu vậy?”

“Văn Đình uyển.”

Tang Trĩ vừa đến thành phố này hơn 1 tháng, hoàn toàn không hiểu rõ khu vực địa lý ở đây, hàm hồ nga một tiếng.

Đoàn Gia Hứa giải thích: “Quận bên cạnh.”

“Vậy là ngược hướng với trường em,” Tang Trĩ bèn chỉ trạm xe gần chỗ họ đứng, “Đã trễ như vậy rồi, em đi tàu điện ngầm về là được, không làm phiền anh đưa về nữa.”

“Người bạn trẻ tuổi,” Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt chìa khóa trong tay, ngẩng đầu cười: “Ca ca đây là muốn lật lại sổ sách tính vài món nợ, tiện thể đưa em trở về.”

“...”

“Không phải đặc biệt dành thời gian đưa em trở về,” anh cố ý dừng ánh mắt trên người cô một lúc, giọng điệu lười biếng, “Hiểu chưa?”

“...” Tang Trĩ đuối lý, không dám nói lại, trầm mặc và bất an đi về phía ghế lái phụ, dùng sức mở cửa xe. Có thể cửa vẫn khóa, kéo mãi không ra. Cô vô thức quay đầu nhìn Đoàn Gia Hứa. Anh đi đến, khoảng cách không tính là gần, nhưng lần đầu tiên khiến cô cảm giác áp bách. Đoàn Gia Hứa ngừng lại hai giây, ấn chìa khóa xe, mở cửa cho cô.

Tang Trĩ thuận thế, chui vào xe, bỏ túi xách xuống.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa cũng ngồi vào ghế lái, lườm cô một cái: “Thắt dây an toàn vào.”

Tang Trĩ a một tiếng, ngoan ngoãn làm theo.

Anh không lập tức khởi động xe, đầu ngón tay gõ nhẹ vào bánh lái, sau một lúc lâu đột nhiên dừng lại, bắt đầu thăm vắn, “Hôm nay đã uống bao nhiêu rượu rồi?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Cả thầy uống hết hai chai.”

Đoàn Gia Hứa, “Chính mình ở bên ngoài phải chú ý chút, không uống rượu với người không quen biết.”

“Tất cả nhóm đi hôm nay đều là bạn cùng phòng hiện tại của em.”

“Ừ, anh chỉ nhắc nhở vậy thôi.”

“Em hiểu.”

Tang Trĩ vốn cho rằng anh sẽ giáo huấn cô một bài, nhưng sau khi nói mấy lời này xong, Đoàn Gia Hứa khởi động xe, cũng không nói thêm gì nữa, so với “Tính số” mà anh đề cập trước đó, quả thực không giống như tưởng tượng của cô ban đầu lắm.

Ngược lại chính vì thế mà Tang Trĩ lại càng cảm thấy lo sợ hơn.

Cô không chủ động nói chuyện, sợ ảnh hưởng anh lái xe, ngoan ngoãn lấy điện thoại ra tự chơi một mình.

Vừa mở WChat, danh bạ liền hiện đến một lời mời kết bạn mới, Tang Trĩ mở ra, nhìn thấy tên người đó: Giang Minh.

Cái tên này, hình như lúc nãy Ninh Vi có nhắc đến.

Không biết tại sao anh lại biết Wechat của cô, Tang Trĩ không thích chấp nhận lời mời kết bạn của những người không quen, coi như không nhìn thấy, trực tiếp thoát ra nhưng lại ần nhằm nút đồng ý.

“...”

Thôi kệ đi.

Đoàn Gia Hứa bỗng mở miệng “Nhóc con, anh muốn biết,”

Tang Trĩ lập tức ngẩng đầu: “Dạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Vì sao lúc đó mắng anh?”

Tang Trĩ lặng lẽ nhìn anh một cái, không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng chỉ có thể thành thật nói: “Em không thích bị coi là trẻ con.”

“...” Mi mắt Đoàn Gia Hứa khẽ nhúc nhích, “Chỉ vì cái này.”

“Vâng.”

Một tiếng “Vâng” này ngữ điệu khá nghiêm túc.

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười, “Vì sao lại không thích. Kể cả sau này em có lập gia đình, kết hôn sinh con, thì trong lòng ba mẹ em, em mãi mãi vẫn là một cô bé con thôi.”

“...”

Tang Trĩ có chút không vui. Người này không những muốn làm anh trai cô, giờ còn muốn làm ba cô.

Cô không muốn so đo với anh, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ. Đêm đã khuya, hai bên đường lác đác những quán ăn khuya, gánh hàng ăn vặt, Đoàn Gia Hứa dừng xe mua ít đồ, rất nhanh liền cầm theo một túi nhựa lên xe, Tang Trĩ cũng không hỏi anh mua cái gì.

Rất nhanh đã đến trường học. Xe không được vào trường, Đoàn Gia Hứa tìm vị trí đậu xe, nói: “Anh đưa em vào.” Tang Trĩ gật đầu, tháo dây an toàn.

Từ cổng chính vào đến kí túc xá không quá xa, đi bộ đại khái mất 10p. Tang Trĩ muốn nói gì đó nhưng lại không biết mở lời thế nào, mãi sau, đành mở miệng, ngập ngừng nói: “Gia Hứa ca ca, ngày mai anh không cần đến chỗ làm sao?”

Đoàn Gia Hứa khẽ cười: “Mai là thứ 7.”

“À.”

Hai người câu được, câu không nói chuyện cùng nhau.

Căn bản là Tang Trĩ vắt hết óc chủ động đánh lạc hướng cuộc trò chuyện khỏi vấn đề lúc nãy, để bầu không khí đừng quá mức xấu hổ, dù sao anh cũng đã tốt bụng đưa cô về. Cứ như vậy hai người nói vài ba câu chuyện không ăn nhập, trong bầu không khí kì quặc đi thẳng đến cửa kí túc xá.

Tang Trĩ cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, kéo kéo tay áo nói, “Gia Hứa ca, hẹn gặp lại, đã trễ như thế này rồi, anh lái xe cẩn thận một chút. Chú ý an toàn.”

Cô còn chưa đi được mấy bước, Đoàn Gia Hứa đột nhiên gọi cô: “Tang Trĩ.”

Tang Trĩ quay đầu.

Một giây sau, anh đưa cho cô một cái túi nhựa, “Trở về, pha chút mật ong với nước ấm uống, không mai sẽ bị đau đầu đó.”

Tang Trĩ ngừng lại, chậm chậm tiếp nhận “Cảm ơn anh.”

“Em một mình học tập xa nhà, nếu có vấn đề gì cần giúp có thể tìm anh.” Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt đầu cô, khóe miệng cong cong, “Anh chỉ đùa với em, biết ở độ tuổi này có những điều mấy cô cậu thanh niên nhất định muốn làm. Không phải thật sự nghĩ là Tiểu Tang Trĩ là người không có lương tâm”

“...”

“Về phần câu lão già kia,” Đoàn Gia Hứa nhin không được cười ra tiếng, mang theo khí tức nhàn nhạt, “Làm sao không phải tiểu cô nương thô lỗ, ừm thì miễn cưỡng xem xét quả thật nói chuyện có chút VĂN MINH, nắng người cũng rất VĂN MINH.”

Tang Trĩ không dám nhìn anh: “Về sau em sẽ không nói thế nữa.”

Đoàn Gia Hứa: “Tự mình biết sai là được rồi, thôi về đi.”

Anh suy tư một lát, lại bổ sung một câu: “Rảnh có thể đi ăn cùng anh.”

Tang Trĩ xiết chặt dây túi xách trong tay, chậm rãi gật đầu: “Vâng.”

“Anh ở đây một mình, cho nên khi nghe anh trai em nói em muốn thi vào Đại Học Nghi Hà,” Trong mắt Đoàn Gia Hứa ngập tràn sự ôn hòa, dịu dàng nhìn cô, “Anh thực sự cảm thấy rất vui về.”

Tang Trĩ trở lại kí túc xá.

Trong phòng kí túc trống không, tối mù. Tang Trĩ bật đèn, chạy ra ban công, tỉ sát người vào lan can nhìn xuống, nhưng trời quá tối, cô không còn nhìn thấy thân ảnh Đoàn Gia Hứa nữa. Cô đi về bàn mình, để đồ xuống, nhẹ nhàng mở hộp mặt ong kia ra, xúc một muỗng nhỏ, pha cùng nước ấm. Dạ dày cô có chút không thoải mái, uống mấy ngụm mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Thật kỳ quái. Vì sao lại cảm thấy tâm tình không vui. Anh ấy nói một mình anh ấy ở đây. Đây không phải quê nhà anh ấy sao?

Nếu đúng là như vậy, việc cô đến đây nhưng không liên lạc gì với anh ấy, thậm chí còn không tiếp điện thoại của anh, hành động này hình như không được phải phép cho lắm.

Người con trai này, đối với cô không có bất kì lỗi lầm nào. Từ khi gặp nhau đến hiện tại luôn đối đãi với cô đặc biệt tốt.

Cô hành động như vậy, có phải rất giống một con sói mặt trắng vô ơn.

Có lẽ là vậy, Tang Trĩ trầm nghĩ. Nhưng nếu như giống lúc trước, thường xuyên ở cùng một chỗ với anh ấy, thường xuyên nói chuyện với anh, thường xuyên nhận sự đối xử tốt đẹp, ân cần của anh ấy. Cô nhất định sẽ lại giống như ngày đó thích anh ấy đến không thể kiềm chế.

Tắm rửa xong, Tang Trĩ như ngày thường gọi điện thoại về cho gia đình, sau đó lên giường nằm. Cô cảm thấy có chút rã rời, không bao lâu liền mơ mơ, màng màng thiếp đi.

Nhưng bởi vì men rượu nên đầu óc khó chịu, giấc ngủ cứ chập chờn không yên.

Hai giờ sáng, Tang Trĩ nghe thấy tiếng xột xoạt. Bạn cùng phòng cô trở về, nhưng sợ đánh thức cô nên chỉ mở một cái đèn nhỏ, động tác nhẹ nhàng hết mức nhưng cũng không tránh được tạo ra vài tiếng động. Vì tỉnh ngủ giữa giấc nên Tang Trĩ không ngủ lại được, nhòm người, thấp giọng nói: “Các cậu cứ bật đèn lên đi, không sao đâu.”

Nghe vậy, Ninh Vi lập tức ngừng đầu nhìn cô, giọng điệu có chút áy náy: “Làm ồn đến cậu à, thật xin lỗi.”

“Không” Tang Trĩ nói, “Mình vừa làm một giấc rồi, hiện tại cũng không ngủ được.”

“Nè, vậy từ từ hãy ngủ,” Ưông Nhược Lan đột nhiên hưng phấn nói, “Tang Trĩ, chúng mình tám chuyện đi.”

Tang Trĩ: “A.”

Ưông Nhược Lan tỉnh quái nói: “Ninh Vi thoát FA rồi.”

Ninh Vi đỏ mặt, sáng giọng nói: “Cậu nhỏ giọng chút.”

Tang Trĩ phản ứng chậm một nhịp: “Ai nha.”

“Học cùng khoa mình, ngồi bên cạnh mình đó, tên là Thiên Nhất Trục.” Tâm tình Ninh Vi rất tốt, giọng nói có phần xấu hổ: “Mình cũng không nghĩ tới, cậu ấy đột nhiên...”

Ưông Nhược Lan: “Tang Trĩ tỉnh lại, vẫn còn ngây ngốc chưa tỉnh ngủ à?”

Sự vui vẻ luôn dễ lan sang người bên cạnh, Tang Trĩ cũng cười, “Trước cậu nói, trong trường mình có người mà cậu crush, chính là nói bạn học này hả?”

Ninh Vi gật đầu: “Đúng vậy.”

Một bạn cùng phòng khác tên Ngu Tâm, lúc này vừa tắm xong, bước ra khỏi phòng, hiếu kì nói: “Đang bàn tán sôi nổi gì đó mấy cô nương.”

Uông Nhượng Lan: “Chuyện tình cảm thâm kín của Ninh Vi nhà chúng ta đó.”

“Ài, lại nói, Ninh Vi à, cậu cũng thực sự quá nhanh tay rồi.” Ngu Tâm nói, “Mới vào trường không bao lâu, đã được thoát ế, thật khiến người ta muốn đánh mà.”

“Cậu ấy nói, đã đề ý mình từ lâu.” Ninh Vi cảm quần áo để thay, cười hi hi đi vào nhà vệ sinh, “Không muốn nói chuyện với mấy cậu nữa, mình đi tắm đây.”

Đội sau khi Ninh Vi đi, Uông Nhượng Lan lại nói: “Đúng rồi, Tang Trĩ. Giang Minh xin Wechat của cậu, mình đã cho cậu ấy, cậu add friend rồi à?”

Mọi người về cơ bản đều là bạn bè với Ninh Vi. Ngoài các cô là bạn cùng phòng, hôm nay đi cùng còn có mấy người cùng lớp với Ninh Vi.

Tang Trĩ ân một tiếng.

Uông Nhượng Lan: “Cậu cũng có ý với cậu ta sao?”

Tang Trĩ nói thầm: “Run tay ần ần.”

Nói đến cái này, Tang Trĩ mới nhớ ra điện thoại của cô. Cô với tay lấy điện thoại ra, mở We chat, thấy mấy tin nhắn của Giang Minh.

Còn có Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ không lưu biệt danh cho anh, vì vậy hiển thị trên giao diện một chữ “Đoàn”. Cô ngừng chút, sau đó ấn tin nhắn của Đoàn Gia Hứa trước. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Là tin nhắn nhắc nhở: “Về sau nếu về muộn như hôm nay thì nhớ tìm người về cùng, không được đi một mình.”

Tang Trĩ chăm chú nhìn tin nhắn mấy giây, nghĩ nghĩ định rep lại: “Em biết rồi.” nhưng nhìn thời gian đã muộn, vẫn quyết định sáng mai nhắn sau.

Uông Nhượng Lan vẫn đang nói chuyện, “Anh ấy tựa như là phát hiện cậu đi rồi, muốn hỏi cậu ở đâu, định đưa cậu về. Mình thấy cậu ta không tồi, dễ nhìn, sáng sủa, lại tốt bụng.”

“Àn.” Tang Trĩ mở tin nhắn của Giang Minh, lễ phép trả lời mấy câu.

Ngu Tâm: “Tang Trĩ, cậu có phải cũng sắp thoát FA.”

“Không phải.” Tang Trĩ tâm tình không tốt, bỗng nhiên bật dậy, tạo ra tiếng động hơi lớn khiến hai người bên dưới giật nảy mình.

Ngu Tâm: “Sao thế.”

Tang Trĩ nhìn chăm chăm hai người bọn họ, sau đó chậm rãi nói: “Mình hỏi các cậu một vấn đề.”

Uông Nhượng Lan: “Cái gì?”

Tang Trĩ nghiêm túc nói: “Là một người bạn của mình.”

Ngu Tâm: “Tốt, thế là mình biết bạn cậu là ai rồi.”

“...” Tang Trĩ làm như không nghe thấy, “Bạn mình trước kia thích bạn thân của anh trai cậu ấy, nhưng anh chàng kia chỉ coi cậu ấy là em gái mà đối đãi. Về sau cô bạn của mình phát hiện, anh ấy đã có bạn gái, liền từ bỏ. Tuy nhiên, gần đây cậu ấy lại gặp lại anh chàng kia, các cậu cảm thấy cô ấy phải ứng xử thế nào?”

Uông Nhượng Lan hiếu kì: “Anh kia bao nhiêu tuổi.”

Tang Trĩ: “Đã tốt nghiệp đại học được 3 năm.”

“Vậy thì,” Ngu Tâm tính toán một cái, “Không sai biệt lắm thì tầm 25, 26 tuổi.”

Uông Nhượng Lan: “Không tồi, anh kia hiện tại có bạn gái không?”

“Không biết.” Tang Trĩ lắc đầu, “Hắn là không có.”

Bằng không anh ấy cũng sẽ không nói là một mình.

Ngu Tâm: “Cậu, à không, bạn cậu còn thích anh kia à?”

“Không biết,” Tang Trĩ chống cằm nằm xuống, rầu rĩ nói, “không tính là thích, mà anh chàng kia cũng chỉ coi cậu ấy là em gái.”

Ngu Tâm “Vậy cậu phải xem bạn cậu còn thích người ta không đã, thích thì theo đuổi, không thích thì cứ làm bạn bè, ngẫu nhiên liên lạc nói chuyện là được rồi.”

Tang Trĩ không lên tiếng.

Uông Nhượng Lan: “Không phải vậy thì bạn của cậu vướng mắc điều gì.”

“Cô ấy cảm thấy không vui.” Tang Trĩ thờ hất ra, nhẹ nói, “Cảm thấy anh chàng kia từng cùng người khác yêu đương, mỗi lần nghĩ đến, lại cảm thấy thật sự không vui.”

Ngu Tâm “Bạn cậu thích anh ấy vào lúc nào.”

Tang Trĩ: “Đầu cấp 2.”

Ngu Tâm sừng sốt một chút, sau đó lại nhảm tính tuổi tác: “Kia không phải rất bình thường sao. Nếu như anh chàng kia thời điểm đó thích cậu, thì con mẹ anh ta chính là một tên biến thái.”

“...”

Uông Nhượng Lan: “Mà nếu một người đàn ông đã 25, 26 tuổi mà chưa từng trải qua chuyện yêu đương, không một mảnh tình vắt vai chẳng phải càng biến thái hơn à?”

Tang Trĩ: “Ờ.”

Ngu Tâm “Biến thái thì không đến nỗi nhưng mà chắc chắn là có vấn đề về tâm thần.”

Tang Trĩ sừng sốt nửa ngày, trong nháy mắt mặt đỏ lựng, chút cảm xúc u buồn gì đó bỗng chốc tan biến: “Các cậu đang nói bậy bạ gì vậy?”

Uông Nhượng Lan: “Tang Trĩ, anh ta thế nào? Dung mạo ấy?”

“Rất đẹp trai, thành tích học tập cũng rất tốt, còn có,” Tang Trĩ gãi gãi đầu, “Nói chuyện liền, tính cách liền kiêu, kiêu như..”

Ngu Tâm bị sự lè mề, áp úng của cô làm cho nóng nảy, “Liền kiêu gì?”

Tang Trĩ cũng không biết phải hình dung như thế nào về tính cách cũng như kiểu nói chuyện của anh, suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: “Đại khái là kiểu trêu chọc, kiểu con trai phong lưu, hoa hoa công công từ đó.”

“Ý cậu chính là kiểu con trai yêu nghiệt, đặc biệt đẹp trai, lại thích trêu chọc người khác, hừ người như thế làm sao có thể không có bạn gái được.” Uông Nhượng Lan nói, “Đúng rồi, làm thế nào mà cậu biết anh ta.”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Là bạn bè với anh hai mình, anh ấy cũng thường xuyên đến nhà mình chơi.”

Trầm mặc nửa ngày.

“Tang Trĩ, mình cảm thấy cậu không cần quá để ý chuyện này.” Ngu Tâm suy tư nói, nhìn rất đứng đắn, “Không tính thời gian trước khi cậu quen anh ấy, nếu như nhiều năm như vậy anh ấy vẫn một mực không yêu ai, thì còn có một khả năng giải thích.”

Tang Trĩ mở to mắt nhìn chăm chăm cô, trái tim hơi căng thẳng: “Là?”

“Khả năng anh ta thích anh trai cậu.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Đỗ ông già

Tang Trĩ bắt đầu hối hận vì đã nói chuyện này với bọn họ. Cô cảm thấy hân là hôm nay, mình đã uống quá nhiều, đầu óc có không được tỉnh táo cho lắm,

hoặc có thể do ngáo ngủ, do vừa tỉnh dậy, vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh, nửa mơ, nói tóm lại là não bị đông rồi không suy nghĩ bình thường được.

“Các cậu đúng là nói hươu, nói vượn.” Cô khoát tay, biểu thị không muốn tiếp tục buồn chuyện nữa, “Được rồi, không nói nữa, mình đi ngủ đây.”

“Mình nói không đúng sao?” Ngu Tâm vừa cười, vừa nói, “Đúng rồi, anh hai của cậu có bạn gái chưa?”

“...” Tang Trĩ mở mắt, chần chờ nói, “Chắc là chưa có, anh ấy chưa bao giờ đề cập gì với cả nhà, mình cũng không biết là có hay không.”

Uông Nhượng Lan: “Vậy anh trai cậu đã từng yêu ai chưa?”

“...”

Chú ý tới phản ứng của Tang Trĩ, Ngu Tâm trừng mắt, cảm thấy suy đoán của mình tăng thêm mấy phần hợp lý, “Mình nói thế hợp lý chứ?”

“Mình không biết, anh hai không nói với mình chuyện này,” Tang Trĩ hồi tưởng lại, “Nhưng mà hồi cao trung, hình như bởi vì yêu sớm nên anh mình bị bố mẹ la quá chừng, mà hồi đó mình còn nhỏ quá nên không nhớ rõ.”

Ngu Tâm hưng phấn hơn, “Tận hồi cao trung, kia cũng là bao nhiêu năm trước rồi, lên đại học ở cùng nhau, cùng ăn, cùng ngủ, lại là hai chàng trai không tồi, mà đều không yêu ai, vậy cậu nói xem còn có thể là nguyên nhân nào khác nữa?”

“Mình cũng không chắc họ có yêu đương ai thời đại học không.” Tang Trĩ buồn bực liếc Ngu Tâm, một lời khó nói hết, “Tóm lại, cậu đừng đoán lung tung, đọc tiểu thuyết đam mỹ ít ít thôi.”

Uông Nhượng Lan: “Anh trai nam chính kia hiện tại đang làm gì?”

“Đang làm ở một công ty game.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, “Lập trình viên. Mình nghe anh ấy nói, hạng mục phòng anh ấy làm là về game vòng du.”

“Lập trình viên.” Uông Nhượng Lan trầm mặc vài giây: “Thật hấp dẫn nha. Lại còn rất đẹp trai đúng không?”

“Ừ, rất đẹp.” Tang Trĩ nói, “Mình tuy là một đứa không quá rành chuyện đời, nhưng mình lớn đến tận này tuổi, còn chưa thấy ai đẹp trai hơn anh ấy cả.”

Uông Nhượng Lan: “Nhưng cái nghề này không phải thường thức đêm trường kì để làm việc trước máy tính ư?”

Tang Trĩ: “Vậy có khả năng anh ấy rất chú ý đến vẻ ngoài thường đi spa bảo dưỡng.”

“...” Ngu Tâm nói: “Khác gì gay.”

Uông Nhượng Lan: “Cậu nói anh ta nói chuyện rất trêu chọc, vậy anh ấy đối với ai cũng đều như vậy sao?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ đến phương thức anh ở chung với Tang Diên nói: “Hình như, đối với bạn đồng lứa, hoặc người nhỏ tuổi hơn cơ bản đều nói năng kiểu đó.”

Uông Nhượng Lan ách vài tiếng: “Vậy không phải là kiểu con trai đi thả thính khắp nơi sao, mình thấy kiểu đàn ông này không đứng đắn lắm, sau này ở cùng một chỗ với anh ta, khả năng sẽ bị dấn mũi, hoặc đội nón xanh lúc nào không hay.”

Tang Trĩ nhú mày: “Không đâu.”

Uông Nhượng Lan: “Mình đoán nha, dù sao mình cũng chưa từng gặp qua anh chàng kia.”

“Anh ấy không phải kiểu người như vậy.” Tang Trĩ thấp giọng nói, “Anh ấy đối với tất cả mọi người đều rất dịu dàng. Mà rõ ràng, anh ấy nói thế thật ra chỉ muốn để mọi người vui vẻ và sự thật ai ở cạnh anh ấy cũng cảm thấy dễ chịu.”

Đúng lúc này, Ninh Vi tắm rửa xong đi ra. Nhìn không khí trong phòng có chút vi diệu, cô lau tóc, vô thức hỏi: “Các cậu đang nói cái gì đấy.”

Uông Nhượng Lan liền nhanh chóng thuật lại một lượt cho cô nghe.

Ninh Vi bừng tỉnh đại ngộ: “Ài, Tang Tang. Cậu đẹp như vậy, không cần thiết treo cổ trên một thân cây già, nếu cậu không nghĩ đến anh ta nữa, cậu sẽ thấy, xung quanh có rất nhiều người tốt hơn anh chàng kia rất nhiều.”

Tang Trĩ trầm mặc vài giây, “Đúng thế.”

“Nếu như cậu cảm thấy vẫn không bỏ xuống được, vậy cậu liền thử một lần theo đuổi anh ta xem, dù sao nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, có gì mà phải vương bận, sợ hãi. Anh ta coi cậu như em gái mà thôi, chứ cũng đâu phải anh em ruột thịt của cậu.” Ninh Vi nói, “Về phần anh ta có từng yêu ai đó hay chưa, cậu cũng đừng để ý, cái này có là gì đâu mà cần để trong lòng.”

Tang Trĩ: “Ý cậu là mình cứ thế công khai theo đuổi anh ấy.”

Ninh Vi: “Đúng vậy. Đơn giản thôi mà.”

“Không có khả năng.” Tang Trĩ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi việc cô theo đuổi Đoàn Gia Hứa, anh ấy sẽ phản ứng thế nào, cô không dám cùng ở một nơi lại tệ ngã lần nữa, “Được rồi, mình không sao, mọi người đi nghỉ đi.”

Ngu Tâm “Kỳ thật cũng không cần theo đuổi, chỉ cần cậu cứ lẻo đẻo theo sau rồi biểu lộ những dấu hiệu cho anh ta hiểu dần thôi.”

Tang Trĩ: “Cái gì?”

“Chẳng phải cậu nói anh ta suốt ngày chỉ biết đùa giỡn cậu, nói chuyện rất trêu chọc sao?” Ngu Tâm hăm hở bày mưu cho Tang Trĩ, “Vậy cậu cũng làm như thế, đáp lễ thôi mà. Ai mặt dày hơn thì sẽ thắng, trước giờ đều thế cả.”

“...”

Cách này quả thật có chút hợp lý đấy. Tang Trĩ trì hoãn gật đầu, tưởng tượng một chút.

Cô cong khoe môi, nhìn chằm chằm Đoàn Gia Hứa, sau đó kéo âm cuối của câu nói với anh: “Ca ca, anh sao vậy, vừa nhìn thấy Chi Chi liền đỏ mặt.”

“...”

Quá khủng bố đi.

Còn chưa hành động, chỉ cần nghĩ đến một màn này cô đã cảm thấy hít thở không thông.

Ngu Tâm lại cảm thấy phương pháp này đặc biệt tốt: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Dọa người.” Tang Trĩ kéo tấm rèm, chui vào trong chăn, chậm rãi nói: “Không đề cập đến chuyện này nữa, các cậu cứ coi mình say rượu nổi điên bịa ra một câu chuyện ngôn tình cầu huyết đi.”

“...”

Coi như say làm bừa đi. Nghĩ thế, Tang Trĩ trực tiếp ném chuyện này ra sau đầu, muốn làm như không có chuyện gì xảy ra, đi ngủ. Dù sao thành phố này lớn như vậy, ngẫu nhiên gặp nhau lần nữa cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nghĩ lại dùng phương pháp trước đó vừa lịch sự vừa xa cách mà đối đãi với anh, nhưng bởi vì câu nói: “Anh một mình ở đây.” Cho nên lần chọn mắt này, trong cơn mộng mị, giữa giấc ngủ chập chồn cô mơ tới anh.

Vì một câu nói đó mà liên tưởng đến cuộc sống của anh: Một mình đi làm, một mình ăn cơm, về nhà một mình. Một mình đơn độc. Tất cả sinh hoạt đều cô độc một mình.

Sau đó, Tang Trĩ nhớ đến thời điểm đầu năm nhất, cấp hai, khi tan học về nhà, vì còn sớm, các cô liền vòng qua Đại Học Nam Vu xếp hàng mua gà rán. Cô liền bắt gặp, Đoàn Gia Hứa đang làm thêm.

Cuộc sống của anh, thời thanh xuân tươi đẹp của anh giống như hoàn toàn bị học hành và kiếm tiền chiếm đóng. Trừ cái đó ra, tựa hồ không có cái gì khiến anh hứng thú. Thế nhưng cô chưa hề nghe anh than phiền nửa câu. Một lần đều không.

Lần đó, anh không như ở cửa hàng đồ ngọt, không chịu lấy tiền của cô, nhưng âm thầm tặng cô thêm đồ ăn.

Cô nhớ khi ấy, Đoàn Gia Hứa gấp thật gọn gàng hộp gà mà cô mua, không minh bạch cho thêm vào một túi nhỏ, nhìn từ bên ngoài không khác gì túi gà của những cô bé khác. Khi các nữ sinh cầm xong phần của mình, chỉ còn Tang Trĩ chờ đến lượt. Đoàn Gia Hứa đưa hộp gà cho cô, nụ cười ôn nhu, nhàn nhạt nói: “Tang Trĩ, cầm lấy.”

Tang Trĩ tiếp nhận: “Cảm ơn anh.”

“Ca ca thấy dung mạo em đáng yêu nhất,” Anh đeo tạp dề, dựa vào bàn thu ngân, chống cằm cười, sau đó vươn người về trước, thấp giọng nói với cô, “Cho nên liền trộm cho cô bé khả ái này nhiều hơn các bạn khác.”

Ngày hôm sau, Tang Trĩ tỉnh dậy sớm.

Có lẽ vì trong lòng bất an, cũng có thể là do những cảm xúc khác, cô nằm trên giường lăn qua lăn lại hồi lâu, rất nhanh liền quay qua cầm điện thoại lên, nhắn cho Đoàn Gia Hứa: “Em hiểu rồi.”

Tang Trĩ vốn cho rằng, giờ này có lẽ anh ấy vẫn đang ngủ. Dù sao tối qua hẳn là hẳn ngủ cũng muộn, hiện tại mới có 6h sáng. Ôm chăn, do dự có nên mời anh ăn cơm.

Ngoài dự liệu của cô, Đoàn Gia Hứa thức dậy rất sớm. Khi tin nhắn điện thoại rung lên, Tang Trĩ còn bị giật nảy mình. Trời còn chưa sáng, trong kí túc xá một mảng đen kịt, chỉ có điện thoại của cô phát ra ánh sáng yếu ớt. Chung quanh yên lặng, giống như không nghe thấy âm thanh vừa này.

Tang Trĩ có chút luống cuống tay chân, không biết nên làm gì, cũng không muốn để anh chờ, lập tức gửi một biểu tượng gật đầu cho anh.

Đoàn Gia Hứa: “Uống rượu xong có cảm thấy không thoải mái không?”

Tang Trĩ: “Không có.”

Đoàn Gia Hứa: “Ra ngoài chơi với bạn bè, nếu rượu không uống được cùng đừng cố chấp uống.”

Tang Trĩ nhếch môi gờ gờ: “Vâng ạ.”

Đầu kia không rep lại nữa.

Tang Trĩ nhìn chăm chăm màn hình, do dự có nên nói với Đoàn Gia Hứa rằng nếu anh có thời gian, và không cảm thấy cô đang quấy rầy anh, cô muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn hôm qua đã đưa cô về. Nếu gần đây anh không rảnh, cũng không sao, khi nào anh rảnh thì báo cô. Nếu anh không nghĩ ra thời gian nào có thời gian, thì anh có thể cân nhắc Lễ Tạ Ôn vào tháng sau, cô cũng muốn nhân ngày này, biểu đạt lòng cảm kích với anh.

Soạn xong tin nhắn, Tang Trĩ cẩn thận đọc lại từng câu, sau đó do dự có nên đổi “anh” (chữ wo đó nha cả nhà) thành một từ mang nghĩa kính trọng hơn như “Ngài” chẳng hạn. Bình thường lúc nói chuyện, cô không quá để ý cái này, nhưng trong văn viết sợ từ này chưa đủ kính trọng.

Tang Trĩ kiểm tra lại lần nữa, nhìn thấy hai chữ “cảm kích” không khỏi cảm thấy khó chịu, trực tiếp xóa bỏ. Một đoạn văn nho nhỏ mà tốn hơn nửa tiếng đồng hồ. Liên tục soát lỗi, đến khi không còn gì không ổn, cô mới soạn thêm một hình trái tim sau đó ấn gửi.

Khả năng bởi vì bất thành linh nhận một tin nhắn thật dài, lại ngoài ý muốn liên tục nhận được một loạt lời “cảm ơn”, Đoàn Gia Hứa qua một lúc lâu mới nhắn lại: “Lễ Tạ Ôn à?”

Tang Trĩ: “Vâng. Bằng không ngài có thể quyết định thời gian. Tiện cho ngài là được.”

Lần này Đoàn Gia Hứa trực tiếp phát 1 tin nhắn thoại.

Tang Trĩ không dám nghe trong phòng, bèn nhảy xuống giường chạy ra ban công nghe.

Anh tựa hồ có chút buồn cười, giọng nói mang theo ý tứ không nhịn nổi buồn cười nói: “Lễ Tạ Ôn đi, nhưng vì hẹn tận tháng sau, nên ca ca cũng không chắc chắn được hôm đó có rảnh không.”

Tang Trĩ chân chờ nhẩn: “Ngài bận việc khác sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Đúng, mới nhận thêm job.”

Không chờ cô phản ứng kịp, Đoàn Gia Hứa lại phát thêm 1 tin nhắn thoại: “Trước cứ hẹn thế đi, thời gian còn sớm, em đi ngủ tiếp đi. Đến lúc đó, ca ca thuận tiện đưa em đi sửa điện thoại.”

Tang Trĩ có chút mộng mị, điện thoại của cô đâu có bị hư.

Đoàn Gia Hứa: “Không có hỏng sao?”

Tang Trĩ nhắn lại: “Vâng.”

Đoàn Gia Hứa: “Ca ca còn tưởng điện thoại của em không đánh được chữ anh (là wo, người nhà mấy bạn. Vì trong xưng hô chỉ có Ni – Người và wo – Ta thôi nhưng khi nhắn Tang Trĩ bé hơn nên cô nghĩ nhắn Ni thì ko kính trọng nên mí nhắn là Ngài, ôi trời đúng là tự đập đá vào chân mình)

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: “Cái chữ Ngài này từ đâu đập vào đầu em vậy, trước nói chuyện cũng không có bao giờ tôn kính gọi anh một tiếng Ngài đâu.”

Tang Trĩ nhìn lại tin nhắn, cũng cảm thấy mình tựa hồ có chút ngốc nghếch. Cô tự hỏi làm sao văn hồi cục diện mặt mặt này, ngón tay chết cứng trên bàn phím không động đậy.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa kéo dài thanh âm “A” nói “Đây không phải là, trong lòng vẫn luôn đặt ca ca thật cao, thật hoành tráng ư.”

Ngữ điệu anh miễng cường, âm thanh thoảng giương lên, lúc nói chuyện rõ ràng mang theo ý cười, giống như là đang buồn bực, ngán ngẫm, tiện tay gãi gãi một chú mèo chạy qua, trêu chọc cho vui.

Tang Trĩ từ nhỏ đã bị anh chơi đùa như vậy. Nhiều lần cũng cảm thấy buồn bực. Cô cắn chặt quai hàm, trong nháy mắt phát tin nhắn thoại cho anh: “Cha em từng dặn em, đối với người trên 25 tuổi trở lên khi nói chuyện đều phải dùng tôn xưng.”

“...”

“Gia Hứa ca ca buổi sáng tốt lành, giọng nói của ngài hôm nay nghe vô cùng trẻ trung.”

“...”

Lần này ngoài ý muốn, quan hệ của hai người có chút hòa hoãn.

Tang Trĩ không còn như trước không chịu tiếp điện thoại của anh, hai người thời gian rảnh sẽ trò chuyện với nhau trên We chat, nội dung cơ bản là anh dẫn dò cô một ít chuyện, như là trường bồi căn dặn hậu bối.

Cô cũng tận lực nhập tâm với thân phận “Em gái.” Dem tâm tư kia của mình triệt để giấu xuống, coi như không tồn tại.

Lễ Tạ Ôn vào đúng thứ năm.

Trước đó một ngày Đoàn Gia Hứa đã nhắn cho cô, không biết tối hôm đó có phải tăng ca không, bảo cô cứ ở trường chờ, khi nào anh tới sẽ gọi cho cô.

Tang Trĩ không có việc gì, ngồi ở trong ký túc vẽ.

Đến tận 6h, cô mới đứng dậy, đổi một bộ váy tím nhẹ nhàng, tinh tế trang điểm một chút, thậm chí còn định gắn cả lông mi giả và kẻ mắt.

Rất nhanh, cô cảm thấy không quá thích hợp, lại tháo toàn bộ ra. Tang Trĩ nhìn chằm chằm khuôn mặt không trang điểm của mình trong gương. Nội tâm giằng xé thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định để yên như vậy.

Bằng không lấy tính cách của anh, chút nữa thế nào cũng nói: “Tiểu Tang Trĩ đến gặp mặt ca ca nên đặc biệt ăn mặc xinh đẹp nha.”

Nằm mơ. Cô tự biết bản thân không có xinh đẹp động lòng đến thế, cũng không cho anh cơ hội tự luyến. Tang Trĩ trở về bàn máy tính.

Thời gian cứ chậm rãi trôi, bất giác đã đến 8h tối. Trang Trĩ chờ đến bụng có chút đói, đành nhắn Wechat hỏi anh có phải đang bận công việc không?

Nhưng nửa ngày không thấy anh nhắn lại, Tang Trĩ do dự gọi điện thoại cho anh, nhưng anh vẫn không trả lời.

Tang Trĩ cảm thấy có thể anh phải overtime, nhưng lại cảm thấy nếu anh thật sự phải làm overtime thì chắc chắn sẽ gọi điện báo sớm cho cô. Cô không do dự, gọi thêm cho anh một cuộc điện thoại nữa. Lần này điện thoại vang lên 7, 8 hồi chuông nhưng cuối cùng vẫn có người bắt máy.

Tang Trĩ lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm “Gia Hứa ca, anh phải mà tăng ca sao?”

“Thật có lỗi, Tang Trĩ, ca ca vừa rồi mới nhìn thấy cuộc gọi nhớ của em.” Ngoài dự đoán, thanh âm của anh có chút nặng nề, tốc độ nói chuyện rất chậm, gian nan, “Ngày hôm nay chắc không đi được rồi, em đi ăn chút gì đó đi, đừng để đói bụng.”

Nghe giọng anh có điều không ổn, Tang Trĩ nhỏ giọng nói “Ca ca, anh thấy không thoải mái sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Không sao đâu.”

Câu này so với ngầm thừa nhận không có gì khác nhau. Lại thêm ngữ khí suy yếu của anh, tình trạng dường như rất nghiêm trọng. Tang Trĩ lập tức cảm túi lên, đi ra ngoài. Vừa đi vừa nói: “Anh cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Thanh âm của anh ngừng lại, tựa hồ đang nghĩ gì: “Hình như là đau dạ dày, khả năng hôm qua ăn uống vớ vẩn. Không có chuyện gì, anh uống thuốc liền đỡ.”

Tang Trĩ nhú mày, “Anh không có ý định đến bệnh viện kiểm tra?”

Đoàn Gia Hứa cười khê: “Không đi, cảm ơn Tiểu Tang Trĩ đã lo lắng cho anh.”

Bước nhanh ra khỏi ký túc xá, đúng lúc gặp xe bus từ trường đi ra, liền trèo lên, vội vàng hỏi: “Gia Hứa ca ca, công ty của anh ở đâu?”

“Em muốn qua đây?”

“Àn.”

Đoàn Gia Hứa cũng không nói thêm gì nữa, chậm rãi nói địa chỉ cho cô.

Trang Trĩ ghi lại, nghiêm túc hỏi: “Anh, anh cảm thấy rất không thoải mái sao?”

Thanh âm của anh vẫn nhẹ nhàng: “Vẫn chịu được.”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ lại nói: “Vậy anh cứ ngồi ở đó, chờ em một chút, em đến tìm anh ngay đây, em sẽ dẫn anh đi bệnh viện. Nếu quả thật thấy không thoải mái, chúng ta liền gọi xe cứu thương.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Không đến mức nghiêm trọng như vậy.”

“Nếu không thoải mái liền đưa anh đi bệnh viện.” Tang Trĩ không khỏi có chút tức giận, giọng điệu cũng vì vậy mà gay gắt: “Nào ai bị đau chịu đựng một chút liền tốt. Bằng không anh xem ở công ty còn đồng sự nào không, để bọn họ đưa anh đến bệnh viện.”

“Em làm sao lại tức giận rồi.” Đoàn Gia Hứa tựa hồ cảm thấy buồn cười, trong lời nói mang theo vài tia dung túng, “Tiểu Tang Trĩ, đừng nóng giận, ca ca sẽ ngoan, được hay không?”

“...”

“Ca ca sẽ yên lặng ngồi đây.” Đoàn Gia Hứa nói, “chờ em đến.”

Đoàn Gia Hứa làm ở BẮC ĐẠI HẠ, một tòa nhà lớn ở trung tâm thành phố.

Tang Trĩ đi tàu điện ngầm, đi thẳng tuyến là đến.

Cô dựa theo google map tìm được vị trí tòa cao ốc này. Tòa nhà này không hạn chế nhân viên xuất nhập vì vậy cô muốn hỏi Đoàn Gia Hứa ở lầu mấy để tìm anh, liền phát hiện anh đang ngồi ở đại sảnh lầu 1.

Sắc mặt anh tái nhợt, bình thường môi anh đỏ mọng nay biến thành nhợt nhạt không chút huyết sắc. Anh dựa vào ghế salon, đôi mắt khép hờ, hai tay đặt lên bụng, không biết có phải rất đau đớn không mà khuôn mặt anh đặc biệt khó chịu, bàn tay hơn run lên.

Trên mặt Đoàn Gia Hứa không có biểu tình gì. Tang Trĩ vội vàng đi đến kêu tên anh: “Gia Hứa ca ca.”

Nghe tiếng gọi, anh từ từ mở mắt. Nhìn thấy cô, ánh mắt của anh bỗng chốc cong lên thành hình bán nguyệt xinh đẹp, tươi tắn động lòng người, sau đó vươn tay ra, chậm rãi nói: “Kéo anh.”

“Hay là mình đi bệnh viện.” Tang Trĩ bắt lấy cổ tay anh, dùng sức đỡ anh dậy, “Gia Hứa ca ca, có phải anh đang phát sốt hay không?”

Anh đứng lên, tần mạn nói: “Tựa như là thế.”

Tang Trĩ dò tay lên phía trên đỡ lấy cánh tay anh: “Gần đây có bệnh viện nào không?”

Đoàn Gia Hứa hồi tưởng lại: “Con phố bên cạnh có một bệnh viện.”

Tang Trĩ: “Vậy chúng ta bắt taxi qua.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo nói: “Ừ.”

Sợ anh khó chịu, Tang Trĩ không dám đi quá nhanh. Đi ba, bốn bước lại nghỉ một chút.

Đi được mấy mét, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nói: “Tiểu Tang Trĩ, em cũng không phải đang đỡ ông già đâu.”

“...” Tang Trĩ nhìn hắn.

“Không phải xem em là trẻ con.” Chú ý tới ánh mắt của cô, Đoàn Gia Hứa nhớ đến chuyện trước đó, ngân nga nói, “ca ca thật tình là không thay đổi ngay được, trước hết cứ gọi như thế được không?”

Không phải xem em là trẻ con. Lừa gạt ai đây.

Tang Trĩ không muốn so đo với anh, “Vậy anh cứ gọi như thế đi.”

Từ cao ốc đi ra, ngay gần đó là trạm tàu điện, còn có trạm xe bus. Người chờ xe khá nhiều, Tang Trĩ không dám lại gần, sợ anh bị chen. Cô đi lên phía trước, nhìn xung quanh sau đó quay đầu nói: “Gia Hứa ca ca, anh đợi ở đây, em đi gọi xe, gọi xong sẽ quay lại đón anh.”

Cô bé này sao lại biến anh trở thành công chúa mà đối đãi nha.

Đoàn Gia Hứa kéo tay cô, không để ý nói: “Hai chúng ta cùng đi.”

Khu này lưu lượng người rất đông, phụ cận là văn phòng, vừa vặn giờ tăng ca kết thúc, người người đổ ra đường. Một số đi về trạm tàu điện, một số đi về trạm xe bus. Còn có một số người thấy xe taxi đi đến, còn chưa dừng lại, liền lập tức chạy đến đón đầu xe.

Trong đó có người vì quá sốt ruột, không cẩn thận đẩy Tang Trĩ. Cô không phòng bị, bị đẩy mạnh, lại không có cái gì để bám víu, liền bất cẩn ngã về phía Đoàn Gia Hứa, đập tay vào phần bụng của anh.

Sau một khắc đó, Tang Trĩ dường như nghe thấy anh hít mạnh một hơi, thanh âm bé đến khó có thể nghe thấy.

Thân thể phản xạ có điều kiện nhìn xuống chỗ mình vừa chạm vào. Tang Trĩ hô hấp ngưng trệ, lập tức thu tay về, cảm thấy hắn là đã đụng vào chỗ đau của anh. Cô ngẩng đầu lên, bờ môi giật giật, có chút gấp gáp, muốn hỏi tình trạng anh ra sao. Lời còn chưa nói, trán Tang Trĩ đột nhiên nóng lên, một cảm xúc mềm mại như bông chạm nhẹ vào tim.

Từ góc độ này, cô có thể nhìn thấy hầu kết của Đoàn Gia Hứa, thanh thoát một đường cong thật đẹp, khí tức ấm áp vững chãi rất đàn ông cuốn tới, cả người cô như nằm gọn trong vòng tay của Đoàn Gia Hứa.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Những người 8x

Đụng chạm cực kỳ ngắn ngủi, còn chưa tới một giây.

Não Tang Trĩ trống rỗng hoàn toàn, thậm chí còn chưa kịp phản ứng với tình huống lúc này. Một giây sau, cô có thể cảm nhận được thân hình Đoàn Gia Hứa tựa hồ đông cứng lại, lúc đó mới vội vã đứng thẳng người lên, lui về sau một bước. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Khoảng cách giữa hai người lại giãn ra.

Bọn họ đứng phía sau điểm chờ xe buýt, ánh nắng bị chặn lại, chỉ lọt vài tia sáng mờ. Tang Trĩ vô thức ngẩng đầu, mặt dờ cả ra, đối diện với ánh mắt thâm trầm của anh.

Một cảm xúc kì lạ không tên không ngừng cuộn lên trong lòng Tang Trĩ khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Tang Trĩ lập tức cup mắt xuống, lùi về sau một bước, chân tay luống cuống không biết phải để vào đâu mới đứng.

Cô quả thật không biết làm thế nào mới phải.

Phản ứng quá lớn thì hơi kỳ, mà không phản ứng thì cũng chẳng ra sao cả.

Coi như không có chuyện gì xảy ra có được không?

Cứ coi như một việc ngoài ý muốn thôi, không đáng nhắc tới, rồi cứ bắt chuyện với anh như bình thường là được.

Tang Trĩ lại không biết nói gì.

Đầu óc quay cuồng, cô muốn xoa tay lên trán một chút, nhưng lúc vừa đưa tay lên lại cảm thấy hành động như vậy quá rõ ràng, đành phải đổi thành gãi đầu.

Ngay lúc đó, Tang Trĩ nghe thấy tiếng Đoàn Gia Hứa định nói. Tiếng hít thở của anh trở nên nặng nề, dường như đang cô kìm nén cơn đau, giọng nói cũng vì vậy mà trở nên trầm hơn, “Xin lỗi em.”

Tang Trĩ ngừng động tác, quay sang nhìn về phía anh.

Lúc này cô mới phát hiện sắc mặt Đoàn Gia Hứa đang cực kì không ổn, trong nháy mắt nhớ tới mình vừa đụng phải anh. Cô hốt hoảng, nói chuyện cũng gấp gáp: “Anh đau lắm phải không? Có phải em đụng trúng vào chỗ đau của anh không?”

“Cái gì mà em đụng chứ!” Đoàn Gia Hứa cố bình ổn hô hấp, miễn cưỡng cong môi lên nói: “Em chạm thử vào đi, coi như cho anh đây cơ hội bị đụng trúng.”

“Em xin lỗi.” Tang Trĩ như sắp khóc, vành mắt dần đỏ lên, thanh âm còn mang theo giọng mũi, “Anh, anh đứng đây chờ em một chút, em đi bắt xe cho anh.”

Lần này Đoàn Gia Hứa không trả lời gì thêm, chỉ chậm rãi nói: “Đi đi.”

Vừa tới lề đường, đúng lúc có chiếc taxi đang chạy tới. Tang Trĩ vội vàng gọi lại, nói mấy lời với tài xế rồi lập tức chạy về chỗ Đoàn Gia Hứa.

Cô dìu Đoàn Gia Hứa đi về phía chiếc taxi.

Tốc độ đi của Đoàn Gia Hứa chậm hơn bình thường, dường như chỉ cần cử động là thấy đau. Anh cười ra thành tiếng, giọng điệu mang theo mấy phần tự giễu: “Bây giờ giống đỡ một lão già thật đấy.”

Tang Trĩ cười không nổi.

“Tiểu Tang Trĩ, anh nghĩ là không phải đau dạ dày đâu.” Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn về phía Tang Trĩ, tựa hồ đang suy nghĩ, tốc độ nói cũng rất chậm, “Nhưng anh còn...”

“...”

“Đúng là hơi đau thật.”

Sau khi lên xe, tài xế nhìn lướt qua sắc mặt Đoàn Gia Hứa nói: “Dù uống nhiều mấy thì cũng đừng nôn trên xe đấy.”

Có thể ngồi xuống làm con đau dịu đi đôi chút, sắc mặt Đoàn Gia Hứa cũng không còn tái mét như vừa nãy, cười nhẹ: “Bác tài đừng lo lắng, tôi còn chịu được.”

Lái xe nhú mày, nói rõ ràng trước: “Nôn thì trả thêm 200 đấy.”

“Sẽ trả.” Tang Trĩ thúc giục, “Chú à, anh ấy là không thoải mái chứ không phải do uống rượu. Chú cho bọn cháu tới bệnh viện thành phố, cảm ơn ạ.”

Lái xe không nói thêm nữa, khởi động xe.

Dứt lời, Tang Trĩ vô thức nhìn sang phía Đoàn Gia Hứa. Anh đang tựa lưng vào ghế ngồi, tư thế biếng nhác, một tay vẫn đang đặt trên bụng.

Tang Trĩ không muốn để anh tốn thêm sức nói chuyện nên không cũng không chủ động lên tiếng.

Ngược lại, Đoàn Gia Hứa mở miệng trước, “Tang Trĩ, thắt dây an toàn vào.”

Lúc này cô mới chú ý tới, kéo dây an toàn từ đằng sau ra, đang định cài thì đột nhiên nhớ tới anh cùng chưa thắt dây an toàn. Tang Trĩ dừng động tác lại, bỏ dây ra, nhào người sang phía anh.

Đang chú ý tới Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa thấy thế, mí mắt giật lên: “Sao thế?”

Tang Trĩ lần dây an toàn ở cạnh anh, nói nhỏ: “Em thắt cho anh.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Thắt cho anh làm gì, để anh tự thắt được.”

“Để em thắt cho. Anh cứ ngồi yên đấy.” Tang Trĩ lắc đầu, kiên trì nói, “Hay là anh cứ ngủ một lúc đi, ngủ rồi sẽ không đau nữa. Khi nào đến nơi em gọi anh dậy.”

“Được. Vậy phiền em nhé Tiểu Tang Trĩ.” Đoàn Gia Hứa cũng không cự tuyệt, ngồi nguyên tư thế, quay sang nhìn cô chăm chú, “Còn phải nhờ em chiều cổ đến anh rồi.”

May mà bệnh viện thành phố cách đó cũng không xa.

Taxi dừng trước cổng bệnh viện, Tang Trĩ trả tiền, đỡ Đoàn Gia Hứa đi vào bên trong, rồi đưa anh vào phòng cấp cứu.

Bác sĩ thử xoa bụng Đoàn Gia Hứa, xác định là viêm ruột thừa cấp tính. Tang Trĩ đứng bên cạnh nghe, đại khái là tình trạng của anh đã kéo dài thế này một thời gian rồi, châm thêm chút nữa là bực luôn. Đến lúc đó thì muốn phẫu thuật cũng không đơn giản.

Cô mấp máy môi nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa có vẻ cũng chẳng để ý mấy, khóe mắt cong lên, vẫn còn cười được.

Sau đó, bác sĩ viết mấy dòng lên bệnh án, bảo Tang Trĩ đi thanh toán viện phí trước mới có thể sắp xếp ca mổ.

Tang Trĩ gật đầu, nhìn biên lai xong quay đầu đi ra ngoài. Còn chưa đi được mấy bước thì nghe tiếng Đoàn Gia Hứa gọi: “Tang Trĩ.”

Tang Trĩ quay lại: “Sao ạ?”

“Thế ở trong này, mặt khẩu là sinh nhật anh.” Đoàn Gia Hứa đưa ví cho cô, giọng điệu nhã nhặn ôn hòa: “Cảm ơn Tiểu Tang Trĩ đã giúp anh nhé!”

Cô nhìn chăm chăm anh vài giây mới nhận lấy, “Được.”

Vì chỉ là một ca tiểu phẫu, tính nguy hiểm không cao nên thời gian sắp xếp cũng rất nhanh.

Đội Tang Trĩ thanh toán xong viện phí trở lại, Đoàn Gia Hứa nhìn giờ, chủ động nói: “Tiểu Tang Trĩ à, chín giờ rồi đấy, em cứ về trường trước đi. Muộn hơn nữa không an toàn đâu.”

Tang Trĩ không nhúc nhích.

“Cũng không phải chuyện lớn gì,” Đoàn Gia Hứa nói, “Làm một cuộc tiểu phẫu, nghỉ ngơi thêm mấy ngày là ổn rồi. Nếu em có thời gian rảnh thì tới thăm anh là được.”

Tang Trĩ đưa hóa đơn cho bác sĩ, nói: “Em chờ anh mổ xong rồi mới về.”

“Cũng phải mất 1-2 tiếng đấy.” Đoàn Gia Hứa nhíu mày, sắc mặt vẫn trắng bệch vì bệnh, “Một mình em chờ bên ngoài không chán à?”

Tang Trĩ không vui, rầu rĩ nói: “Anh đừng cố nói chuyện nữa.”

“Được rồi.” Đoàn Gia Hứa lại cười, “Anh không nói nữa.”

Tang Trĩ không nói gì thêm, im lặng đứng bên cạnh anh. Cô đột nhiên nghĩ tới, nếu hôm nay không phải cô có hẹn ăn com với anh, theo mấy lời anh nói qua điện thoại đoán chừng cũng không thêm tới bệnh viện.

Suy nghĩ này không khỏi làm cô hốt hoảng.

Sau khi Đoàn Gia Hứa được đẩy vào phòng mổ, Tang Trĩ ngồi yên bên ngoài chờ.

Sợ bạn cùng phòng lo lắng, cô bèn nhắn về kí túc xá: “Có thể đêm nay tớ không về đâu.”, sau đó mở điện thoại lên tìm kiếm “Những điều cần chú ý sau khi mổ ruột thừa”.

Qua hồi lâu, Tang Trĩ tắt điện thoại, đột nhiên nhớ lúc va phải anh ở trạm xe buýt. Cô vô thức sờ lên trán. Có lẽ do bản thân đang suy nghĩ nhiều, chỗ đụng vào anh cũng nóng lên.

Như thiêu như đốt.

Một khắc này, cô tựa hồ cảm nhận được khí tức của anh cứ quanh quẩn bên mình.

Khoảng cách thân mật.

Được rồi.

Đừng nghĩ nữa.

Đừng nghĩ nữa.

Là mình đụng phải người ta, vậy mà lại để người bị đụng phải xin lỗi.

Phân tích theo tình huống cụ thể, cứ coi như là cô chiếm được món hời đi. Mà cũng chỉ là cái trán thôi, chẳng phải chuyện gì ghê gớm cho cam.

Đầu còn là trẻ con nữa chứ.

Nhìn phản ứng của anh, có lẽ cũng không để chuyện này ở trong lòng.

Không để Tang Trĩ tiếp tục suy nghĩ lung tung, điện thoại trong tay run lên, trên màn hình báo người gọi tới là mẹ cô. Để ý thời gian, Tang Trĩ vội vàng bắt máy, “Mẹ ạ.”

Tiếng Lê Bình từ bên kia truyền tới: “Chỉ Chi, con vẫn chưa về Kí túc xá sao?”

Vì cô chạy đến tận một thành phố xa xôi để học đại học, nên trước khi đi Lê Bình đã dặn trước là mười giờ tối mỗi ngày phải gọi điện về nhà. Nếu có việc bận thì có thể báo trước qua Wechat.

Tang Trĩ cũng không nói dối: “Vâng ạ.”

Lê Bình: “Ra ngoài chơi với bạn à?”

“Không ạ.” Tang Trĩ nói: “Mẹ, con gặp được bạn của anh trai, chính là cái người lúc con học cấp 2 từng làm gia sư cho con ấy, là anh Đoàn Gia Hứa.”

Lê Bình: “Ừ. Mẹ nhớ rồi.”

“Vì anh ấy có giúp đỡ con mấy lần nên hôm nay con mời anh ấy ăn com.” Tang Trĩ giải thích, “Nhưng anh ấy lại bị bệnh, con đưa anh ấy tới bệnh viện nên bây giờ vẫn đang ở đấy.”

Lê Bình: “Có nghiêm trọng không con?”

Tang Trĩ: “Bác sĩ nói là viêm ruột thừa cấp tính, chắc là cũng không có vấn đề gì lớn ạ.”

“Vậy con chú ý chăm sóc cậu ấy một chút, trong nhà thằng bé cũng chẳng còn ai nữa.” Lê Bình thở dài: “Cả con nữa đấy, về sớm một chút, lỡ như...”

Tang Trĩ bị câu nói của mẹ thu hút, lúng ta lúng túng hỏi lại: “Sao mẹ biết trong nhà anh ấy không còn ai?”

“À.” Lê Bình nói, “Hình như mẹ chưa kể với con nhưng con cũng đừng nói trước mặt cậu ấy đấy. Người bạn này của anh con, hình như là vào kì nghỉ học kỳ I năm nhất từng ngỏ lời mượn anh con 3 vạn.”

“...”

“Lúc đó anh con mới có bao nhiêu tuổi chứ, làm gì có tiền, liền đến hỏi ba con.” Lê Bình nhẹ giọng kể: “Nghe nói là để chữa bệnh cho mẹ. Về sau tiền cũng đã trả lại, nhưng hình như mẹ cậu ấy cũng không qua khỏi.”

Tang Trĩ không thốt nên lời, hồi lâu mới nói: “Vây ba anh ấy đâu?”

“Cái này thì mẹ cũng không biết.” Lê Bình nói, “Nếu như cha cậu ấy vẫn còn, thì việc mượn tiền nào tới phiên đứa bé như cậu ấy.”

Sau khi phẫu thuật, phải nằm lại viện 1 tuần để theo dõi.

Đoàn Gia Hứa được đưa tới một phòng bệnh có hai giường. Anh mặc quần áo bệnh nhân, tóc xòa trước trán, khuôn mặt vẫn hơi trắng, có vẻ vẫn chưa được ổn lắm. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Khi giải phẫu được gây tê cục bộ, bởi vậy nên anh hoàn toàn tỉnh táo, mu bàn tay còn đang được gắn ống kim truyền dịch. Nhìn sang Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa cong môi lên cười, nhắc nhở lần nữa: “Nhóc, em nên về trường rồi.”

Tang Trĩ nhẹ giọng đáp: “Vâng ạ.”

“Sau khi bắt được xe, nhớ kĩ biển số rồi gọi cho anh.” Đoàn Gia Hứa nói, “Về đến ký túc xá rồi cũng phải gọi lại lần nữa.”

“Vâng.” Tang Trĩ cầm lấy cái cặp đeo chéo, do dự hỏi, “Phẫu thuật có đau không ạ?”

“Không đau.” Đoàn Gia Hứa cười, “Còn thuốc tê mà, không cảm thấy gì hết.”

Tang Trĩ gật đầu: “Vây sáng mai em lại tới thăm anh nhé!”

“Nếu không phải lên lớp hãy tới.” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh ở đây cũng không có việc gì, không cần nhóc ngày nào cũng vất vả chạy tới chạy lui đâu.”

“...” Tang Trĩ liếc nhìn anh một cái, “Anh Gia Hứa, em về đây!”

“Ừm. Gặp lại em sau.”

Thấy có đi ra khỏi phòng bệnh, Đoàn Gia Hứa cầm điện thoại lên xem, thấy có cuộc gọi nhờ của Tang Diên, mắt hơi nhướn lên, quyết định gọi lại.

Nghe thấy những tiếng tí tí máy móc, Đoàn Gia Hứa đột nhiên nhớ tới chuyện ở trạm xe buýt và phản ứng của Tang Trĩ.

Cô gái nhỏ xem chừng rất hoảng hốt, cứ như bị dọa vậy, còn không dám nhìn thẳng anh. Chắc là cảm thấy xấu hổ đây mà, nửa ngày không nói được gì.

Hắn là rất để ý tới chuyện này.

Không đợi bên kia bắt máy, Đoàn Gia Hứa đã cúp điện thoại.

Cuối cùng cũng có thời gian suy nghĩ nghiêm túc lại chuyện này.

Tính ra thì, mấy tháng nữa là cô nhóc cũng được 20 tuổi, mà hành động kia của anh, có vẻ như là chiếm tiện nghi của cô nhóc rồi.

Là em gái của người anh em mình.

Cũng coi như là đã nhìn cô lớn lên.

Nhưng cũng 20 tuổi rồi, anh không thể cứ trêu đùa cô như trước nữa. Lỡ như cô nhóc lại hiểu lầm anh có hành vi biến thái thì chết.

Chắc là nãy cô gái nhỏ đều để ý cái này.

Đoàn Gia Hứa xoa xoa mi tâm, không khỏi cảm thấy có mấy phần tội lỗi.

Anh đột nhiên nhớ tới trước đó cô còn có người yêu qua mạng.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của anh. là Tang Diên.

Đoàn Gia Hứa bắt máy, suy nghĩ có nên hỏi Tang Diên vấn đề này.

Tiếng Tang Diên từ đầu kia truyền tới, ngữ điệu rất miễn cưỡng: “Người anh em, cảm giác cắt ruột thừa thế nào?”

“Rất tốt.” Khóe môi Đoàn Gia Hứa giật giật, nhàn nhạt đáp: “Cậu có thể thử một chút.”

“Người đẹp trai thì không bị dăm ba cái bệnh vớ vẩn vậy đâu, hiểu không?” nói đến đây, Tang Diên đột nhiên hỏi: “Nghe nói là em gái tôi đưa cậu đến bệnh viện?”

Đoàn Gia Hứa: “Cậu gọi đến vì cái này?”

“Vừa lúc đang rảnh rỗi, nghe nói cậu bệnh, gọi tới nói tiếng chúc mừng.” Tang Diên nói: “Nếu cậu đã không có việc gì thì tôi đi ngủ đây.”

“Từ đã.” Đoàn Gia Hứa trầm mặc mấy giây, “Tôi nói với cậu chuyện này.”

“Nói.”

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ phải dùng từ ngữ như thế nào.

Làm sao mà nói đây?

Nói tôi không cần thận hôn phải em gái cậu, mà hình như con bé còn rất dễ ý.

Hi vọng người làm anh như cậu đừng để trong lòng.

Đây không phải có bệnh sao.

“Thôi được rồi.” Đoàn Gia Hứa nói, “không có gì đâu.”

“...” Tang Diên cũng im lặng trong chốc lát, rất nhanh đã nói lại: “Tôi đặc biệt không thuận mắt cậu cứ thế này đây, đàn ông con trai mà nói chuyện cứ áp a áp úng như tiểu cô nương. Có gì nói thẳng ra đi.”

Đoàn Gia Hứa: “Cúp đây.”

“Đợi một chút.” Dường như Tang Diên rất hào hứng, “Người anh em này, tôi nghe nói gần đây cậu định đi xem mắt, có cần tôi nhiệt tình giới thiệu cho vài người không?”

“...”

“Chẳng lẽ cả cái thành phố to như thế không ai lọt được vào mắt cậu?” Tang Diên nói, “Được rồi, tôi nói này, không phải đúng như cậu từng nói đây chứ?”

Mí mắt Đoàn Gia Hứa cũng không thêm động, “Tôi nói cái gì cơ?”

“Nghe này, tôi hoàn toàn không có ý định đả kích cậu đâu.” Tang Diên nói chậm lại, “Nhìn cũng không đến nỗi nào, chỉ bị bệnh quá sến súa.”

“...”

“Nhìn cậu có vẻ cũng không thích kiểu tình chị em,” Tang Diên nói: “Người anh em à, tôi nói cho cậu biết, 9X bây giờ không thích bộ dạng như cậu đâu.”

Khóe mắt Đoàn Gia Hứa giật một cái: “9x”

“Tuổi tôi cách 9x cũng gần.” Tang Diên vẫn tiếp tục, “Mấy chuyện năm 8x cậu không biết được đâu, nhưng cậu phải bắt kịp thời đại chứ.”

Đoàn Gia Hứa hơn Tang Diên 1 tuổi.

Một người sinh năm 89, một người sinh năm 90.

Đoàn Gia Hứa nhin không nổi nữa, nói lớn: “Cậu rảnh đến thế cơ à, cúp đây.”

Anh nhìn giờ, tính toán thời gian đi từ đây tới Đại học Nghi Hà, đang định gọi điện thoại cho Tang Tri thì đột nhiên chú ý tới động tĩnh ngoài cửa sổ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa giương mắt.

Ngay lập tức nhìn thấy người vừa mới nói sẽ về trường. Cô đứng cạnh cửa sổ, không nhúc nhích, tựa hồ sợ bị anh mắg, tiếng nói rất nhỏ: “Anh Gia Hứa, hay là em ở lại với anh nhá.”

“...”

“Em nghĩ nếu đổi lại người ôm là em” Tang Trĩ gãi gãi đầu, “Anh chắc chắn sẽ không bỏ về đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lau mặt

Căn phòng nhỏ hẹp chỉ có hai cái giường, một cái giường không có bệnh nhân nằm. Lúc này trong phòng bệnh chỉ có một mình Đoàn Gia Hứa, trong phòng an tĩnh quá mức lộ ra sự vắng vẻ, tịch mịch. Anh an bình nằm trên giường, hầu hết chuyển động lên xuống, không nói gì.

Khoe môi mím nhẹ thành một đường thẳng, mặt không có biểu tình. Nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Không nghe thấy anh đáp lại, Tang trĩ cũng không dám tiến vào, chỉ có thể kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa: “Được không?”

Đoàn Gia Hứa lúc này mới mở miệng, nhẹ giọng hỏi: “Em đã ăn gì chưa?”

“Em mới xuống dưới cửa hàng tiện lợi mua bánh mì rồi.” Tang Trĩ hơi chớp mắt, chần chờ đi đến bên cạnh anh, đưa cho anh cái túi, “Còn mua cả trà ô long.”

“Ăn cái này sao có thể no bụng được.” Đoàn Gia Hứa quét mắt, “Gọi người ta giao thức ăn đến đi.”

Tang Trĩ lắc đầu, “Em không đói.”

Đoàn Gia Hứa: “Cả ngày còn chưa ăn gì, làm sao lại không đói bụng được.”

“Không đói chính là không đói.” Tang Trĩ đem cái túi để lên trên mặt bàn, rồi lại quay xuống cuối giường dời ghế đến bên cạnh giường, động tác chậm rãi, “Em đói sẽ ăn, sẽ không khiến bản thân bị đói.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chăm, đột nhiên cười, không nói gì thêm.

Tang Trĩ ngồi trên ghế, lấy bánh mì ra, nhỏ giọng nói: “Em vừa hỏi y tá, chị ấy dặn anh phải nằm thẳng 6 tiếng, sau 12 tiếng mới có thể xuống giường.”

“Ừ.”

Tang Trĩ cắn một miếng bánh mì, lâu lâu nói: “Bây giờ, anh không thể ăn gì được, 1 tuần sau phẫu thuật chỉ được ăn thức ăn lỏng.”

Đoàn Gia Hứa hững hờ nghe, sau đó đáp lại một tiếng “Đã rõ.”

Về sau phòng an tĩnh trở lại. Chỉ còn tiếng gặm bánh mì nho nhỏ của Tang Trĩ. Trong phòng bệnh khá ấm, Tang Trĩ ngồi một lúc thì cảm thấy nóng. Cô đứng lên cởi áo khoác, gấp gọn đặt lên ghế.

Chú ý đến động tĩnh của cô, Đoàn Gia Hứa liếc mắt nhìn người cô một lúc, sau đó thản nhiên nói: “Giữa mùa đông mà mặc cái váy mỏng thế này, em không thấy lạnh à?”

Tang Trĩ lúng ta lúng túng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thẳng vào mắt anh.

Giọng điệu này so với mẹ cô mỗi lần bắt cô mặc quần áo thu đông giày cộp nào có kém chỉ có hơn.

Cái người này ở một khía cạnh nào đó chính là bản hợp nhất của Ba cô, mẹ cô và ông anh trai nóng nảy của cô. Hồi còn ở nhà bị trông coi, quản lý việc ăn mặc đã đành, Tang Trĩ không ngờ đến khi lên đại học, sang thành phố khác rồi mà vẫn còn bị quản.

“Đây là váy dài.” Tang Trĩ cúi đầu xuống, tiếp tục gặm bánh mì, “Muốn lạnh cũng không thể lạnh dễ vậy được đâu.”

“...”

Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn cô.

Dáng vẻ khi ăn của cô vẫn giống hệt trước kia, quai hàm phồng lên rất lớn, hệt như một chú chuột hamster. Anh có chút buồn cười, lại sợ đụng đến vết thương, bèn nhẹ nhàng nói: “Ồ đây lạnh hơn Nam Vu, bản thân em chú ý chiều cổ chính mình, nếu ngã bệnh chỉ có em vất vả thôi.”

Nghe nói thế, Tang Trĩ không khỏi nhớ đến cái ngày cô lần đầu bay đến Nghi Hà. Đồ ăn trong miệng bỗng chốc trở nên khô cứng, khó nuốt, cô không nhìn anh, cầm lấy trà Ô Long uống một ngụm nhẹ nhàng gạt đầu.

Miền cưỡng ăn xong cái bánh mì, Tang Trĩ nhìn đồng hồ: “Gia Hứa ca, anh đã muốn đi ngủ chưa?”

“Mấy giờ rồi?”

“11h rồi.”

Đoàn Gia Hứa: “Em ngủ kiểu gì?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Em thuê một cái ghế dựa, không đáng mấy tiền.”

“Ghế dựa cho thuê rất khó ngủ,” Đoàn Gia Hứa nhủ mảy, rõ ràng không đồng ý, “Giường bên cạnh không có người, thuê thêm một giường của bệnh viện mà nằm”

“Không cần đâu,” Tang Trĩ nói thầm, “Em cũng không phải đến để hưởng thụ, nghỉ dưỡng.”

“...”

Cũng không đợi anh nói tiếp, Tang Trĩ liền đứng dậy đi ra ngoài, “Gia Hứa ca, anh cứ ngủ trước đi. Em đi ra ngoài hỏi thăm một lát.”

Thuê một bộ ghế dựa một ngày hết mười mấy đồng. Tiền nộp sau. Tranh thủ ra ngoài, Tang Trĩ tiện thể đi ra cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua luôn đồ sinh hoạt của cô và Đoàn Gia Hứa. Thời điểm trở về bệnh viện thấy Đoàn Gia Hứa đang dùng điện thoại, hình như là nhắn tin cho cấp trên, xin nghỉ.

Tang Trĩ nhìn thấy, không nói gì.

“Sao đi lâu như vậy.” Đoàn Gia Hứa buông di động xuống, nói “Mua cái gì thế.”

“Kem đánh răng, bàn chải, còn có khăn mặt.” Tang Trĩ để đồ vật sắp lên mặt bàn và cho gọn vào học tủ, “em đi rửa mặt một chút.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Đi được hai bước, Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, do dự quay đầu, “Gia Hứa ca, giờ anh lau rửa mặt còn khó nữa là đánh răng.”

Đồ vật không ít, Tang Trĩ dứt khoát đem toàn bộ cái túi cầm lên.

Trong nhà vệ sinh không có người nào, cô đem đồ vật đặt trên bàn, hít một hơi thật sâu, bắt đầu rửa mặt, trong đầu cân nhắc một hồi, không biết phải làm sao.

Nhất thời não cô nóng lên.

Bởi vì cảm thấy nếu như cô không chủ động hỏi, anh cũng sẽ không chủ động yêu cầu. Bất quá cũng không có gì. Trước kia cô tham gia hội thao bị thương, anh cũng giúp cô xử lý vết thương. Cũng không chê cô bẩn, giúp cô rửa mặt mũi, sát trùng chỗ bị thương, bôi thuốc. Mà hiện tại anh là bệnh nhân, mọi việc đều không thể tự mình làm.

Lúc đầu cô cố ý lưu lại đây cũng là để chiếu cố anh. Vậy mà chuyện đơn giản như vậy cũng không thể tự mình đề nghị, hối hận nửa ngày, cô cảm thấy bản hành động này của bản thân cũng không phải là quá không phóng khoáng đi.

Tang Trĩ không lè mề, trì hoãn nữa, lấy khăn trong túi ra, giặt qua nước ấm. Sau đó liền trở lại phòng bệnh. Mở học tủ, cất gọn gàng đồ dùng vào, rồi đi đến chỗ Đoàn Gia Hứa, bình tĩnh nói: “Gia Hứa ca ca, em lau mặt cho anh nhé.”

“Không cần.” Đoàn Gia Hứa tựa hồ cũng không có ý định để cho cô tiến đến, hơi vươn tay, “Cứ đưa khăn đây, để anh tự lau.”

“Anh tự lau làm sao được.” Tang Trĩ vốn là không có chút ý tứ gì đặc biệt cả, nhưng lúc này bị anh cự tuyệt, không khỏi có chút giận. Cô nhủ mảy, ngồi xuống bên cạnh giường, giọng điệu vừa cứng nhắc, vừa lạnh lùng: “Đợi chút rách vết thương, anh lại phải ở viện thêm mấy ngày nữa.”

Đoàn Gia Hứa ngừng lại, không hiểu sao bỗng bật cười: “Em hôm nay tại sao cứ câu gắt với anh hoài.”

“...” Tang Trĩ không nhìn anh, đem khăn rửa mặt gấp gọn lại, lau từ trán xuống, vừa nhẹ nhàng lau, vừa nói: “Em nào có phát cáu với anh, em chỉ nói những lời đúng đắn thôi.”

Cô không do dự nữa, tiếp tục lau. Khăn mặt đi từ trán xuống khoeo mắt. Đoàn Gia Hứa vô thức nhắm mắt lại.

Cô không dựa vào anh quá gần, động tác cẩn thận, nhẹ nhàng, cũng hạn chế đụng tay đụng chân với anh.

Đoàn Gia Hứa cơ bản chưa từng được người khác chiếu cố như này bao giờ. Cũng không nghĩ tới, anh có ngày được người khác cứ vậy chiếu cố. Anh không thích làm phiền người khác, huống hồ, người này, dù đã trưởng thành, nhưng với anh, vẫn mãi là một cô bé chưa bao giờ lớn lên, mãi mãi là một đứa nhỏ thuần khiết, vô tư, có chút ngang bướng, luôn cần người lớn chiếu cố, bảo hộ.

Sau đó, khăn mặt nhẹ nhàng, ẩm áp áp lên sống mũi, cùng cằm. Đoàn Gia Hứa mở mắt. Ánh mắt chạm thẳng vào ánh mắt Tang Trĩ.

Một đôi mắt hạnh to, tròn, long lanh, hai mí mắt rõ ràng, lông mi dài, cong cong xếp ngay ngắn phía trên như hai chiếc lược nhỏ. Khóe mắt tròn xinh khê rử xuổng, ngây thom thuần khiết như một chú cún con. Nhìn vừa sạch sẽ lại thuần túy.

Anh dừng lại vài giây. Đoàn Gia Hứa ánh mắt thoáng động, miễn cưỡng nói: “Đã sạch?”

“Đã sạch.” Tang Trĩ thu hồi tầm mắt, tay cũng theo đó thu hồi. Rất nhanh, cô đứng lên, “Em đi giặt lại khăn.”

Sau đó, Tang Trĩ ra khỏi phòng bệnh. Bộ dáng giả bộ trấn định lập tức sụp đổ, sống lưng trong nháy mắt buông lỏng. Cô chậm chậm phục hồi hô hấp, ức chế tốc độ đập thình thịch của nhịp tim.

Không phải.

Sao tự nhiên lại mở mắt, đang nhắm mắt yên lành tại sao lại mở mắt. Không thể báo trước một tiếng được sao.

“Anh muốn mở mắt. Em chuẩn bị một chút.”

Không thể sao.

Không thể sao.

Hù chết người ta.

Dọa chết người rồi.

Tang Trĩ nhớ lại phản ứng vừa rồi của mình.

Hắn là rất bình tĩnh, lý trí đi.

Giống như không có quá nhiều kích động, hoàn toàn chỉ là một phản ứng bình thường.

Thái độ không kiêu ngạo, không tự ti.

Tang Trĩ dần dần buông lỏng.

Đến cuối cùng, trong đầu chỉ còn lại một cái ý nghĩ.

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất trong cuộc đời cô lau mặt cho anh.

Trở lại phòng bệnh, Tang Trĩ mở bộ ghế dựa ra, ngồi lên. Cô nghĩ nghĩ, định dùng áo khoác làm chăn, vừa vặn ấm áp ngủ một đêm.

Đoàn Gia Hứa còn chưa ngủ. Thấy thế, anh kêu lên: “Tang Trĩ.”

Tang Trĩ ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Đoàn Gia Hứa: “Cầm áo khoác của anh mà đắp.”

Tang Trĩ ngừng lại: “Vâng.”

Hôm nay anh mặc một chiếc áo dạ trùng, mở ra so với cô quả thật rộng như một cái chăn. Tang Trĩ trải ra ghế dựa, thu thập một chút, sau đó đứng lên tắt đèn. Đoàn Gia Hứa không nói thêm gì nữa.

Tang Trĩ lấy điện thoại di động ra, điều chỉnh độ sáng màn hình đến thấp nhất, lại thấy mấy cuộc gọi nhờ của Ninh Vi. Cô sững sốt một chút, bỗng nhớ chưa báo cho bạn cùng phòng hôm nay không về.

Cô lập tức mở We chat, trong group kí túc xá báo cả phòng hôm nay không trở về, vì ca ca... Tang Trĩ nghĩ nghĩ sau đó sửa “ca ca” thành “tỷ tỷ” quen biết ngã bệnh, hiện tại đang ở bệnh viện chăm sóc người đó nên không về.

Vừa gửi tin nhắn, Ninh Vi lập tức nhắn lại: “Không có việc gì là được rồi. Thấy cậu muộn như vậy chưa trở về, còn không nghe máy, dọa cả đám lo lắng.”

Ninh Vi còn nói: “Giang Minh giống như là tìm cậu có việc. Cậu ta nói cậu không online we chat, mình nói là cậu ra ngoài với bạn, còn chưa trở lại.”

Trang Trĩ: “Cám ơn cậu.”

Tang Trĩ rời khỏi ghế, đi ra cửa sổ nói chuyện phiếm.

Từ sau lần sinh nhật Ninh Vi, Tang Trĩ rất ít khi gặp qua người con trai này. Cậu ta cũng không hẹn cô ra ngoài, chỉ thỉnh thoảng tìm cô nói chuyện phiếm,

số lần cũng không nhiều.

Cô ấn vào cửa sổ chat của Giang Minh. Chỉ thấy cậu ta gửi cho cô mấy clip khôi hài, kéo xuống dưới một chút là tin nhắn âm thanh, cô nghĩ muốn đổi thành chữ, nhưng tay run một cái, trực tiếp mở vào tin nhắn. Thanh âm trong trẻo của nam sinh nháy mắt vang lên, quẩn quanh trong căn phòng nhỏ hẹp.

“Tang Trĩ, cậu có rảnh không?” Tang Trĩ giật nảy mình, lập tức tắt nguồn điện thoại. Làn này cũng bị cưỡng chế, đánh gãy.

Tang Trĩ không tự chủ được nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, hô hấp vô thức ngưng lại. Nhưng bởi vì ánh mắt anh quá mức lơ đãng nên cô không chắc có phải anh đã ngủ hay không.

Đợi nửa ngày, Tang Trĩ cũng không thấy anh nói gì. Cô nhẹ nhàng thở ra, rón rén quay trở lại chỗ.

Lại bật điện thoại lên. Tang Trĩ không có ý định mở tin nhắn âm thanh kia ra nữa, định mai về kí túc xá sẽ xem sau. Cô nhìn xuống thời khóa biểu ngày mai, ngày mai ca 1 học, cô nghĩ chắc mình không về kịp, đành nhắn Ninh Vi chống đỡ, điểm danh hộ.

Ninh Vi: “Okie.”

Tang Trĩ tắt màn hình, cất điện thoại sang bên cạnh, thân thể co thành một vòng nằm gọn trong áo khoác. Cô hít hà một cái, bên dưới là áo khoác của Đoàn Gia Hứa. Quanh thân như bị khí tức của anh chiếm cứ. Đó là mùi thuốc lá nhàn nhàn, cùng thứ mùi hương thanh tịnh, ấm áp. Mùi hương của một người con trai thành thực, lại ôn nhu, không hiểu sao khiến cảm thấy thật an tâm.

Có lẽ lạ chỗ ngủ, vì vậy Tang Trĩ có chút khó ngủ, nhắm mắt hồi lâu mà vẫn không vào giấc được. Cô nhin không được trở mình, với lấy điện thoại.

Tang Trĩ cẩn thận từng li từng tí, đưa tay với điện thoại trên mặt bàn.

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên lên tiếng: “Không ngủ được à?”

Tang Trĩ: “Vâng.”

“Bởi vì chủ nhân giọng nói vừa rồi à?”

“...” Tang Trĩ nhìn anh, lập tức cảm thấy hành động nãy giờ của mình như trở thành một câu chuyện tiếu lâm. Cô có chút biệt khuất nói: “Anh nghe thấy còn giả vờ ngủ.”

“Cái gì mà giả vờ ngủ.” Anh cười, “Anh chính là không nói chuyện.”

“Đó chính là giả vờ ngủ.” Tang Trĩ phiền muộn nói: “Anh tại sao lại thích nghe lén như vậy.”

“Àn.” Âm cuối giương lên, Đoàn Gia Hứa nói: “Chính em bật voice chat nha, tiếng động vang khắp phòng anh không muốn nghe được sao?”

“...” Tang Trĩ không nói lại anh, đem áo khoác trùm kín đầu “Em không thèm nghe anh nói nữa, em muốn ngủ.”

Đoàn Gia Hứa: “Không phải không ngủ được à?”

Tang Trĩ: “Ngủ không được cũng phải ngủ.”

Đoàn Gia Hứa: “Đừng ngủ, đến trò chuyện với ca ca một chút.”

Tang Trĩ lộ đôi mắt sáng ra khỏi áo choàng, nhìn sang: “Nói chuyện gì?”

“Em có muốn mở tin nhắn thoại kia ra nghe hết không?” Thanh âm anh mang vài phần nghiền ngẫm, “Để ca ca nghe một chút, là ai muốn hẹn Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta đi.”

Tang Trĩ không vui: “Anh không biết đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Em nói ra, chẳng phải anh sẽ biết sao. Em miêu tả chút đi, ca ca sẽ giúp em kiểm định cậu ta.”

Phục rồi. Vừa phê bình cô mùa đông còn mặc váy giống Lê Bình, hiện tại lại quan tâm đến các mối quan hệ xung quanh cô không khác gì Tang Vinh.

Tang Trĩ: “Cậu ấy chỉ muốn hẹn em ăn cơm, anh cũng muốn kiểm định?”

Đoàn Gia Hứa: “Đây chẳng phải là sợ em còn nhỏ tuổi bị lang sói lừa đi sao?”

Tang Trĩ trả lời qua loa: “Há, được rồi.”

Không đợi Đoàn Gia Hứa lên tiếng, cô dụi dụi con mắt, lại bổ sung: “Hồi nhiều, em nói một đêm cũng không hết.”

“...”

“Anh cầm vớ ghi lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sẽ nhanh chóng kết hôn

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu sang nhìn cô. Trong căn phòng mờ tối, hai mắt anh như sáng lên, giọng nói có chút hăng hái: “Nói một đêm không hết cơ à?”

“Chính là như thế.”

“Thì ra Tiểu Tang Trĩ được hoan nghênh đến thế.”

“Đúng vậy đó.” Tang Trĩ nói rất đương nhiên, “Em xinh đẹp như vậy cơ mà.”

Đoàn Gia Hứa gật gù, rồi không nói gì thêm.

Đột nhiên trầm mặc như vậy giống như không coi lời cô là đúng.

Tâm tình Tang Trĩ không thoải mái, thu hồi tầm mắt, lại cầm điện thoại lên: “Anh mau ngủ đi, không có việc gì làm hay sao mà để ý tới cuộc sống của người trẻ tuổi thế.”

“...”

Tang Trĩ lại hứ một tiếng: “Dù sao anh cũng không hiểu được đâu.”

“Hai anh em nhà em là có ý đúng không?” Âm cuối Đoàn Gia Hứa cao giọng, rồi nói, “Sao cứ suốt ngày công kích tuổi của anh thế?”

Tang Trĩ nhìn anh: “Sao anh trai em lại công kích anh được. Hai người không phải bằng tuổi nhau sao?”

Buồn cười quá đi mất.

“Chắc là cậu ta cảm thấy mình vẫn còn trẻ lắm” Đoàn Gia Hứa cười khế, lại quay lại câu chuyện ban nãy, “Được rồi, em bắt đầu kể đi.”

Tang Trĩ còn chưa kịp phản ứng: “Gi cơ ạ?”

“Anh đây kiểm định giúp em.” Nói đến đây, anh như đột nhiên nhớ ra cái gì, trong giọng nói còn mang mấy phần trêu chọc, “À đúng rồi, Tiểu Tang Trĩ cho anh mượn quyền vớ nào.”

“...”

“Anh sẽ cố gắng ghi chép.”

Tang Trĩ nhìn chằm chằm anh vài giây. Ngay sau đó, cô quay lưng lại với anh, mở điện thoại lên, thể hiện ý không muốn nói chuyện rất rõ ràng: “Còn lâu em mới nói cho anh biết.”

Sáng ngày hôm sau, Tang Trĩ vẫn không nhấc tâm được, bắt đắ dĩ giúp anh rửa mặt, tiện thể lau tay giúp anh.

Lần này Đoàn Gia Hứa không bất ngờ mở mắt như trước nữa, cũng không nói gì khác.

Thế nhưng Tang Trĩ vẫn không chịu nhìn anh, mắt cứ cúi xuống. Cô cố gắng để bản thân không nghĩ tới bất cứ chuyện gì khác, tựa như đang lau cho một thi thể không thể cử động.

Trước khi đi, Tang Trĩ suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh Gia Hứa, anh còn cần gì không? Tôi em mang tới cho anh.”

“Ừm.” Hình như Đoàn Gia Hứa vẫn còn cảm thấy hơi đau, mắt nửa khép, “Trong áo khoác của anh có chìa khóa nhà, em mang giúp anh cái máy tính trong phòng anh tới nhé.”

“...” Tang Trĩ tò mò, “Anh cần máy tính làm gì?”

“Đoàn Gia Hứa nâng mắt lên nhìn cô cười: “Làm việc.”

Tang Trĩ hơi sừng sốt, trong nháy mắt cả gương mặt trầm xuống, “Không phải anh đã xin nghỉ rồi sao, bệnh rồi mà còn làm việc, ông chủ sẽ trả lương ngoài giờ cho anh à?”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô không nói.

Tang Trĩ: “Em không cầm đâu, lát em xem còn thiếu gì sẽ mang tới. Em đi đây.”

Nói xong liền đi thẳng.

Tang Trĩ ngồi trên tàu điện ngầm nghe tin nhắn thoại của Giang Minh: “Tang Trĩ, cậu có rảnh không? Tối trường đua chơi đi, có cả bạn tớ nữa. Giờ cậu đang ở đâu thế? Tớ nghe Ninh Vi nói cậu vẫn chưa về trường. Muộn thế này rồi trên đường không an toàn, để tớ tới đón cậu về.”

Cô chần chừ một lúc rồi trả lời: Xin lỗi cậu nhé. Hôm qua tôi hơi bận nên không nhìn điện thoại. Cảm ơn cậu đã quan tâm.

Tang Trĩ về ký túc xá trước để tắm rửa, thay một bộ quần áo khác.

Sau đó cô phải lên lớp. Tiết học của cô Tang Trĩ cũng không ít, phải đến tận 6h chiều mới xong. Cơm còn chưa kịp ăn, vừa hết giờ liền lên tàu điện ngầm đến chỗ Đoàn Gia Hứa.

Ra khỏi tàu, Tang Trĩ nhìn theo chỉ dẫn của bản đồ trên điện thoại.

Phía bên này đều là khu dân cư, bên cạnh là thư viện thành phố., nhưng còn cách chỗ Đoàn Gia Hứa ở một đoạn nữa. Gần đó có một con phố, mệnh danh là phố Mỹ thực, còn có một quảng trường nhỏ nên vô cùng náo nhiệt.

Tang Trĩ đi vào khu dân cư, tìm tới tòa nhà Đoàn Gia Hứa ở, đi lên tầng 15.

Một tầng ở đây có bốn căn hộ, phòng của Đoàn Gia Hứa ở phía cuối hành lang. Cô đi tới, cầm chìa khóa mở cửa, vì không quen nên tay lần lần vách tường tìm chỗ bật đèn.

Trang trí trong phòng lấy màu tối làm chủ đạo, ghế salon trong phòng khách và bàn trà đều là màu xám đen, màu sơn tường cũng gần tương tự. Sàn nhà bằng gỗ, ở chính giữa phòng còn trải một tấm thảm vuông màu cũng không sáng sủa gì cho cam.

Trên salon vẫn còn quyển sách đang mở, bên cạnh là cái đèn bàn cao cao.

Rèm cửa đều đóng kín, trông căn phòng có vẻ hơi tù túng.

Tang Trĩ cởi giày, nhìn thấy trên giá chỉ có đúng một đôi dép lê, do dự không chịu xỏ vào. Cô để tất đi vào trong nhà, tự suy nghĩ xem cần lấy thêm những gì.

Cô nhìn quanh phòng khách một vòng.

Đột nhiên chú ý tới ba khung hình ở tủ tivi.

Một trong số đó là tấm hình của Đoàn Gia Hứa và đám bạn ký túc xá, bên cạnh là tấm hình anh và Tang Trĩ chụp chung tại lễ tốt nghiệp của anh. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tấm hình này, không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần.

Lúc ấy, cô mới cao tới vai anh, nhìn vẫn còn vẻ non nớt. Mặc một chiếc váy màu lam nhạt, đứng cách anh 20cm, bên má còn có hai núm đồng tiền nho nhỏ.

Một tay Đoàn Gia Hứa đặt lên đầu cô, thần sắc vẫn cả lơ phát phơ, nhưng nụ cười thì rất tươi.

Chụp ảnh lên cũng đẹp trai thế.

Tang Trĩ liếc liếc môi, lấy điện thoại ra chụp lại khung hình này. Cô nhìn lại, đột nhiên chú ý tới một tấm hình khác đặt ở bên trên, cũng là một tấm ảnh chụp chung.

Là một tấm hình đã cũ, màu sắc cũng không còn rõ ràng.

Trong tấm hình, Đoàn Gia Hứa cùng lắm mới mười mấy tuổi.

Anh mặc đồng phục, ngồi bên cạnh, thấp hơn anh nửa cái đầu là một người phụ nữ. Hai người nhìn tương tự nhau, trên mặt đều là nụ cười thân thiện.

Nghĩ tới lời Lê Bình kể, Tang Trĩ liền hiểu được người này là ai. Cô ngồi xuống, suy nghĩ rồi nói nhỏ: “Cháu chào di. Cháu là Tang Trĩ, là em gái của một người bạn thân với anh Gia Hứa.”

Qua mấy giây, Tang Trĩ lại bổ sung thêm: “Hôm qua anh Gia Hứa không về nhà, vì anh ấy bị bệnh, phải vào viện thực hiện một tiểu phẫu, nhưng không quá nghiêm trọng đâu ạ. Bây giờ cháu tới lấy cho anh ấy ít đồ đạc, di không cần lo lắng đâu.”

Nói xong, Tang Trĩ mở điện thoại, search “Nằm viện cần mang gì.”, dựa theo đề xuất trên mạng, lấy từng thứ. Đề ý tới hai chữ “đồ lót”, cô hơi do dự.

Sau đó, cô đến phòng anh tìm tủ quần áo.

“...”

Sao cô phải làm loại chuyện này nhỉ.

Tang Trĩ nhắm mắt, mở tủ quần áo ra, thấy bên trong có hai cái hộp mới. Cô thờ hất ra, trực tiếp ném hộp vào trong túi.

Cô nhìn lên, rầu rĩ nghĩ xem có nên mang theo mấy bộ quần áo không.

Đột nhiên cô thấy một cái cà vạt vô cùng quen mắt.

Ánh mắt Tang Trĩ dừng lại mấy giây, đột ngột đóng cửa tủ lại.

Được rồi đây.

Có vẻ là đủ rồi.

Cô lấy hết rồi.

Tang Trĩ đi ra khỏi nhà Đoàn Gia Hứa, đi đến trước thang máy. Cô buồn bực lấy điện thoại ra lướt, một hồi lại cho vào túi. Đúng lúc thang máy đến.

Bên trong thang máy có một cô gái, khuôn mặt xinh đẹp, từ đầu đến chân một thân hàng hiệu, mùi nước hoa trên người rất đậm. Hình như cô ta đang gọi điện thoại nhưng đối phương không bắt máy, nên biểu cảm rất khó coi.

Cô ta nhìn Tang Trĩ một cái rồi đi ra.

Tang Trĩ đi vào trong.

Trong nháy mắt cửa thang máy sắp đóng lại, Tang Trĩ thấy cô ta hình như đi về phía căn hộ của Đoàn Gia Hứa. Nhưng cũng có thể là căn bên cạnh.

Tang Trĩ hạ tầm mắt, cũng không để chuyện này trong lòng.

Lúc Tang Trĩ đến bệnh viện đã là khoảng 8h.

Cô đi vào trong phòng bệnh, thấy ở giường đối diện đã thêm một ông cụ tầm 60, 70 tuổi, ngồi bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên, có vẻ là con của ông.

Còn có một đứa bé khoảng 3 tuổi đang cười đùa.

Tang Trĩ để túi lên bàn.

Nghe thấy động tĩnh, Đoàn Gia Hứa quay đầu sang, mí mắt khẽ giật: “Sao em mang nhiều thứ tới thế?”

Tang Trĩ mặt mũi hơi hớn hớn, lập tức ngồi xuống ghế, cởi áo khoác xuống, “Cũng đâu có nhiều, toàn là thứ cần thiết cả mà.”

Đoàn Gia Hứa nhìn vào túi, chậm rãi nói: “Em mang nhiều quần áo đến làm gì?”

“Em mang hai bộ quần áo, có cả một cái áo khoác, lúc anh lạnh có thể mặc thêm.” Tang Trĩ lấy bình nước ra, uống một ngụm, “Em mang cả sạc pin tới cho anh rồi đây.”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng: “Đã ăn tối chưa?”

“Vẫn chưa.” Lúc này Tang Trĩ mới nhớ tới chuyện này, cũng không cảm thấy đói, “Vừa tan học em đi luôn. Lát nữa em ăn cũng được.”

Nghe thấy thế, Đoàn Gia Hứa nhìn cô: “8h rồi mà em còn chưa ăn cơm.”

Tang Trĩ cầm thanh chocolate ăn tạm, tiện tay lấy điện thoại ra xem tin tức, “Em cũng không đói lắm, lát nữa ăn cũng được.”

“Bây giờ đi ăn luôn đi.”

“...” Tang Trĩ nâng mắt, tâm tình không tốt lắm, “Cũng đâu phải là em không ăn. Em cảm nhiều đồ tới như thế, anh cũng phải để em ngồi nghỉ đã chứ.”

Ông lão giường bên đột nhiên lên tiếng, cười tùm tùm nói: “Chàng trai, đây là vợ cậu hả?”

“...”

Con tức giận của Tang Trĩ tiêu tan trong nháy mắt. Cô ngẩng phắt đầu lên, suýt chút nữa bị nghẹn chết.

Mặt Đoàn Gia Hứa đơ ra một hồi, đột nhiên cười, giọng điệu như thể lời nói vừa rồi rất hoang đường: “Ông ơi, sao ông lại nghĩ đây là vợ cháu được.”

Ông lão nhìn Tang Trĩ chăm chú, ánh mắt rất hiền lành, “Tiểu cô nương này xinh đẹp thật đấy.”

Sợ Tang Trĩ đa mặt mông dễ ngượng ngùng, Đoàn Gia Hứa lại lên tiếng: “Ông ơi, đây là em gái cháu, không phải vợ.”

Nghe vậy, ông lão lại nhìn về phía Đoàn Gia Hứa: “Àiii, tôi biết vợ cậu đẹp rồi.”

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: “...”

Người đàn ông trung niên lúc này mới nói, có vẻ hơi xấu hổ: “Xin lỗi mấy đứa, bệnh nghẽn ngãng của ông nhà bác hơi nặng, mấy lời vừa rồi hai cháu cứ coi như không nghe thấy cũng được.”

Nói xong, bác ghé xuống nói vào tai ông lão, âm lượng cũng lớn: “Ba, kia là em gái người ta, chứ không phải vợ đâu.”

Ông là à mấy tiếng liền, gật gù: “Vẫn chưa kết hôn à.”

Tang Trĩ đứng bên cạnh nghe vậy không khỏi sốt ruột, nhin không được lên tiếng: “Ông ơi, không phải, không phải là quan hệ như thế.”

“Chàng trai, cậu xem chừng cũng không còn trẻ, sao vẫn chưa kết hôn?” ông lão hỏi: “Đừng khiến con gái người ta phải chờ lâu.”

“...”

Tang Trĩ cảm thấy mình sắp thở không nổi nữa.

Đoàn Gia Hứa không nhịn được cười, lồng ngực vì thế mà hơi phập phồng: “Ông à, ông đừng đùa nữa. Cháu cười là vết thương trên bụng sẽ đau.”

Ông lão nghiêm túc hẳn lên: “Chàng trai à, ông không nói đùa với cậu. Người yêu cậu lớn lên xinh đẹp như thế lại còn quan tâm chăm sóc. Nếu cậu mà không biết trân trọng, đến lúc muốn hối cũng kịp đâu.”

Đoàn Gia Hứa không tranh cãi với ông nữa: “Vâng, cháu hiểu rồi.”

Tang Trĩ vẫn cố thanh minh: “Ông ơi, thật sự không phải như vậy mà.”

“Chàng trai à, phải đối xử tốt với người ta đấy.” Giọng ông lão kéo dài: “Người ta còn không ngại mệt nhọc mang nhiều đồ đến cho cậu vậy cơ mà.”

Đoàn Gia Hứa gật đầu: “Đúng vậy ạ.”

“...” Tang Trĩ không nhịn được nữa, “Em đi trước đây.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa quay đầu sang nhìn cô. Chú ý tới biểu tình trên mặt Tang Trĩ, anh thu ý cười lại, ho nhẹ một tiếng, ra vẻ đứng đắn nói: “Đừng đề ý, ông không nghe rõ, em cứ coi như ông chỉ đùa thôi, được không?”

Tang Trĩ nghe không lọt. Cô thờ hất ra, vẫn cố vùng vẫy nói một câu: “Ông. Sao cháu có thể là người yêu của anh ấy được, anh ấy hơn cháu nhiều tuổi lắm. Nhiều đến độ có thể làm ba cháu luôn.”

Đoàn Gia Hứa: “...”

“Ừ, làm ba mới tốt.” Ông lão gật đầu lia lịa, dường như cực kỳ đồng tình, “Hai đứa mau chóng kết hôn, rồi sinh một thằng nhóc trắng trẻo, mập mạp mới tốt. Ổn định rồi thì cái gì cũng dễ dàng hơn.”

“...” Tang Trĩ đành từ bỏ, nhìn về phía Đoàn Gia Hứa: “Anh Gia Hứa, em đi trước đây.”

Một tay Đoàn Gia Hứa để lên trên vết thương, giống như đang cố nén cười, giọng nói còn hơi khàn, “Được, trên đường cẩn thận chút, nhớ phải ăn com đấy.”

Tang Trĩ cười, mặc áo khoác vào: “Vâng ạ.”

Đoàn Gia Hứa: “Về đến kí túc xá nhớ gọi điện lại cho anh.”

Tang Trĩ vâng một tiếng. Cô không muốn giằng co với ông lão nữa, nhưng ngoài mặt vẫn giữ lễ phép, chào hỏi một lượt rồi mới rời đi.

Một giây sau, Tang Trĩ vẫn còn nghe được tiếng ông lão từ trong phòng: “Hà, vợ cậu phải về rồi à?”

Ngay sau đó là tiếng cười của Đoàn Gia Hứa, xem chừng cảm thấy rất thú vị, còn phụ họa thêm câu: “Vâng, vợ cháu phải về rồi.”

“...”

Rốt cuộc anh ấy có biết mất mặt là gì không?

6 ngày tiếp theo, ngày nào Tang Trĩ cũng tới.

Ông lão vẫn nằm ở giường bên cạnh. Xem chừng con cái của ông cũng không ít, mỗi ngày đến đều gặp một người khác nhau. Ông cũng thường xuyên nói chuyện phiếm với Đoàn Gia Hứa và Tang Trĩ.

Nói mãi cũng vẫn là đề tài hôm đó.

Dường như ông chỉ hứng thú với mỗi đề tài này.

Tỷ như bây giờ.

Ông nhìn hai người bọn họ, hòa ái hỏi: “Bao giờ hai đứa mới kết hôn?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng trả lời: “Bọn cháu cũng không phải yêu đương, sẽ không kết hôn.”

Nghe vậy, ông lão lập tức nghiêm mặt, tỏ vẻ không đồng ý rất rõ ràng: “Không muốn kết hôn sao lại còn chậm trễ con gái nhà người ta.”

Tang Trĩ: “...”

Ông lão tỏ ra từng trải, tận tình khuyên bảo: “Hai đứa kết hôn sớm một chút thì sẽ mau chóng ổn định hơn. Kết hôn cũng không phải chuyện gì đáng sợ, hai người yêu thương nhau, ở cùng với nhau, qua một thời gian cuộc sống sẽ tốt hơn.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Vâng ạ.”

Ông lão lại hỏi: “Vậy lúc nào mới đám cưới?”

Đoàn Gia Hứa nhìn sang Tang Trĩ. Mấy ngày rồi anh không cạo râu, râu đã mọc khắp cằm, nhìn càng có vẻ trưởng thành, cả lợ phát phờ nói: “Cô ấy vẫn chưa đủ tuổi để kết hôn ạ, ước chừng phải khoảng 2 năm nữa.”

“...”

Đoạn sau Tang Trĩ cũng không nghe hai người nói nữa. Mỗi khi họ bắt đầu nói chuyện, cô sẽ đeo tai nghe, coi như không nghe thấy gì hết.

Sau một tuần nằm viện, Đoàn Gia Hứa được cắt chỉ xuất viện.

Hôm ấy, Tang Trĩ đến từ sớm, giúp anh thu dọn đồ đạc. Trước khi đi, ông lão ngồi trên giường bệnh, vẻ mặt tươi cười nói chuyện với họ: “Được xuất viện rồi à?”

Đoàn Gia Hứa vâng một tiếng: “Ông điều dưỡng thân thể cho tốt, mau chóng xuất viện nhé!”

Ông lão gật đầu: “Hai đứa phải yêu thương nhau đấy.”

Đoàn Gia Hứa còn muốn nói gì đó, lần này lại là Tang Trĩ mở miệng trước: “Vâng ạ.”

Đoàn Gia Hứa quay phắt đầu lại nhìn cô.

Chú ý tới ánh mắt anh, Tang Trĩ cũng nhìn lại. Cứ như là đã chịu đựng lâu lắm rồi, mắt cô nhìn anh chăm chăm, hai mắt tối đen, nhìn không ra cảm xúc gì.

Sau đó, cô gằn từng chữ: “Sẽ mau chóng kết hôn ạ.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Muốn làm một tên cầm thú

Ra khỏi phòng bệnh. Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô. Hôm nay anh đổi lại mặc thường phục, một chiếc áo len mỏng màu xanh quân đội, bên trong mặc thêm một chiếc áo thun trắng, cùng quần jean đen. Râu ria đã cạo sạch sẽ, nhìn trẻ ra không ít, thoát nhìn giống một anh sinh viên đại học. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Anh thoáng cúi người, nhìn thẳng Tang Trĩ. Tựa hồ như từ miệng cô nghe được một chuyện rất mới mẻ, anh cong môi lên trêu đùa: “Nhanh chóng kết hôn?”

Tang Trĩ cũng nhìn thẳng vào mắt anh, sau đó khẽ chớp: “Đây không phải do anh đầu tiên từ đầu sao?”

Chú ý thấy cảm xúc của cô không được tốt, Đoàn Gia Hứa nhướn mày, đứng thẳng lên: “Em tức giận?”

Trầm mặc vài giây.

“Không tức giận, chỉ là, anh,” Tang Trĩ dừng bước, rất chân thành nói “Anh về sau đừng đùa bỡn như vậy nữa.”

Coi như biết là anh đang nói đùa.

Chính bởi vì lần này cô càng hiểu rõ anh hoàn toàn không có chút tình cảm nào với cô. Cho nên, cô không cảm thấy buồn cười chút nào.

Anh có thể bình thường coi chuyện này thành một chuyện cười, thời điểm nói những lời kia, anh tim không run, mặt không đỏ, thần sắc vô cùng tự nhiên. Giống như anh dùng phương thức này, không chút để ý biến tâm tư nhỏ bé giấu kín bao năm của cô thành một trò cười.

Tang Trĩ rũ mắt, còn muốn nói gì đó, nhưng vẫn không nói ra. Cô đột nhiên thờ dài, đi lên phía trước vài bước: “Đi thôi, em còn có chút việc nữa.”

Đoàn Gia Hứa thu liễm ý cười, bước chân chậm lại, đi theo sau cô: “Thật sự tức giận rồi?”

“Không có.”

“Ca ca đúng là nằm viện quá lâu, đầu óc có chút hỏng.” Đoàn Gia Hứa dùng tay chà sát phần gáy, lại nói, “Cho anh xin lỗi, được không?”

“Không cần.” Tang Trĩ thấp giọng, “Về sau không nói như thế nữa là được rồi.”

Thấy cô như thế, mi tâm Đoàn Gia Hứa nhảy một cái, tâm tình có chút khó nói lên lời. Qua thật lâu, anh dường như cảm thấy vừa bực mình, vừa buồn cười, đột nhiên nói một câu: “Ca ca cũng không đến nỗi kém như vậy chứ?”

“...”

“Có thể khiến cho tiểu Tang Trĩ bị ghép đôi với anh một chỗ liền cảm thấy không vui?”

Nghe anh nói vậy, Tang Trĩ quay đầu nhìn anh, trên mặt không biểu tình. Khóe mắt anh hơi giương lên, cặp mắt hoa đào thâm thúy, mê người, giọng điệu nửa đùa, nửa thật.

Thất thế, cô cũng không muốn làm khó anh nữa, chân thành nói: “Chính là có thể.”

“...”

“Ca ca, em không có ý tứ gì khác, em chỉ ăn ngay nói thật.” Giọng điệu Tang Trĩ lạnh lùng, “Sau khi nghe xong, em trở về khóc một đêm.”

“...”

Lần này Đoàn Gia Hứa bệnh, công ty phê chuẩn cho anh nghỉ ngơi nửa tháng. Sau khi xuất viện, anh có thể ở nhà nghỉ ngơi 1 tuần, điều dưỡng thân thể.

Ra khỏi bệnh viện, hai người bắt một chiếc taxi về nhà Đoàn Gia Hứa.

Trong nhà Đoàn Gia Hứa chỉ có một đôi dép lê. Anh liếc nhìn, đi chân trần, đem dép lê cho Tang Trĩ.

Tang Trĩ cũng không có xấu hổ, trực tiếp đi vào. Cô đỡ Đoàn Gia Hứa đến ghế salon ngồi, sau đó mang quần áo của anh bỏ vào máy giặt, cất những đồ dùng khác của anh vào vị trí cũ.

Đép lê của anh rất lớn, cô bước đi toàn bị chạm một nhịp.

Xong xuôi, Tang Trĩ ngồi xuống bên cạnh Đoàn Gia Hứa, từ trong túi lấy ra một tập giấy ghi chú.

Đoàn Gia Hứa ở bên cạnh thư thái ngồi chơi game. Tang Trĩ mở điện thoại, lướt web tìm những việc phải chú ý để bổ sung thêm lời bác sĩ đã dặn. Cô nhìn màn hình, rồi ghé người về phía bàn trà, viết từng mục.

Đề ý thấy động tác của cô, Đoàn Gia Hứa nhìn lại, hỏi: “Em viết gì thế?”

“Mấy điều cần chú ý sau khi xuất viện thôi”, Tang Trĩ vẫn cầm cúi viết, nói thêm, “Em viết xong sẽ dán lên cửa tủ lạnh cho anh, anh nhớ chú ý ăn uống một chút.”

Lớn đến từng này, Tang Trĩ chưa từng chăm sóc người khác như thế. Bởi vậy cô cũng không rõ cần làm những gì, những thứ không biết đều lên mạng tra.

Đoàn Gia Hứa dừng động tác, nhàn nhạt ừ một tiếng.

“À đúng rồi, anh đừng cứ ngồi mãi như vậy, đứng dậy vận động một chút mới tốt.” Tang Trĩ vừa nghĩ vừa viết, nói: “Mấy hôm nay cũng đừng cầm vật gì nặng hay vận động mạnh đấy.”

“Được.”

“Còn nữa, nếu anh cần gì có thể nói với em một tiếng, để em mua tới cho.” Tang Trĩ bình tĩnh nói, “Đến lúc anh khỏi rồi, chắc em cũng không đến đây nữa.”

“...”

“Anh nhớ giữ gìn sức khỏe cẩn thận.”

“Được.”

“Gần đây em hơi nhiều việc, mà cũng sắp tới cuối kì rồi, em còn phải thi nữa.” Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh, “Lúc trước có nói sẽ mời anh ăn cơm, vậy để đến khi anh khỏi anh đã nhé!”

“Không nên để Tiểu Tang Trĩ mời.” Đoàn Gia Hứa khẽ cười: “Để anh mời em.”

Cô bỏ bút xuống, đứng dậy dán mấy tờ ghi chú vừa viết xong lên tủ lạnh. Sau đó, Tang Trĩ trở lại phòng khách, mặc áo khoác vào: “Vậy anh ơi, em về trước đây.”

Đoàn Gia Hứa đứng lên: “Để anh đưa em về nhé!”

Tang Trĩ lắc đầu: “Anh vẫn nên nghỉ ngơi thêm đi, vừa mới xuất viện mà.”

“...”

“Trạm xe cũng cách đây không xa lắm, em biết đường rồi.” Tang Trĩ đi đến chỗ thay giày trước cửa, vẫy tay với anh: “Em về nhé.”

Dứt lời, cũng không chờ anh đáp lại, Tang Trĩ đã đi ra khỏi cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa đã đóng lại.

Trong phòng lại khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Đoàn Gia Hứa hơi không phản ứng kịp. Anh thoát khỏi trò chơi, cần lấy áo khoác mặc vào, mở cửa đi ra ngoài, đã không còn thấy bóng dáng Tang Trĩ nữa.

Môi dưới anh hơi giật, một lần nữa trở lại trong phòng.

Đoàn Gia Hứa đi đến trước tủ lạnh, nhìn dòng ghi chú dán trên tủ lạnh.

Qua nhiều năm như vậy, chữ của cô cứng rắn, lưu loát không ít. Không giống như trước, nét bút yếu ớt, non nớt, 500 chữ phải viết hơn 1 tiếng mới xong.

Đoàn Gia Hứa thần sắc có chút tản mạn, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng chà xát dòng chữ nắn nót, xinh xắn trên tủ lạnh.

Anh nhớ đến thời điểm rời khỏi bệnh viện. Ông cụ nghênh ngang sát vách không ngừng khen lấy khen để Tang Trĩ trước mặt anh, lý lẽ hùng hồn, cứng nhắc đem cô xem như vợ của anh.

“Cô bé này lớn lên thật xinh đẹp, sẽ không có ít người theo đuổi đâu, cô ấy tốt như vậy, cậu phải hào hào chiều cô, hào hào giữ gìn.”

Một lúc lâu sau.

Đoàn Gia Hứa đi về phòng khách, không khỏi cười một tiếng.

Tháng 12, không khí thành phố Nghi Hà luôn ẩm ướt, lạnh lẽo. Bầu trời mây vần vũ giầy đặc và âm u.

Bởi vì thời tiết và cũng sắp đến thi cử nên các hoạt động khác về cơ bản là tạm dừng. Tang Trĩ lạnh đến độ không muốn nhúc nhích. Mỗi ngày trù lên lớp, hoạt động chính của cô là về về đồ họa trên máy.

Đoàn Gia Hứa bên kia cũng không gọi cô hỗ trợ, giúp đỡ gì.

Ngẫu nhiên sẽ nhắn tin cho cô, cũng chỉ nói là trời lạnh cô phải quan tâm, chăm sóc chính mình thật tốt.

Tang Trĩ đổi tên hiển thị của Đoàn Gia Hứa trên Wechat là “Ca ca số 2”, đối với anh xưng hô cũng biến thành như hồi còn bé, chỉ hô anh trai, hai chữ ca ca.

Cô cường ngạnh biến thân phận của anh thành một người anh trai, cũng quyết liệt coi mình là một người em gái.

Tang Trĩ đột nhiên cảm thấy như thế rất tốt.

Cố gắng chặt đứt tâm tư mình, đem việc không có khả năng kia chấm dứt triệt để, quyết tâm chặt đứt tâm tư thâm mẩn vô vọng này. Từ nay cô muốn bản thân có thể an nhiên nhìn lại đoạn tình cảm đầu đời không thể kết trái, không còn để tâm những chuyện vụn vặt, không còn chấp nhất với anh, cũng không còn cố chấp yêu một người cả đời.

Tang Trĩ còn bắt đầu hi vọng. Hi vọng trong tương lai, vào một ngày nào đó, đến thời điểm cô hoàn toàn không còn ý định gì với anh. Anh đưa một cô gái đến giới thiệu với cô, vui vẻ nói với cô: Anh đã tìm được cô gái mà anh thích. Cô sẽ không còn cảm thấy khó chịu, chỉ tâm tâm niệm niệm cao hứng, vui vẻ cho anh, vì đời này anh không còn một mình một người.

Sau đó thực tâm chúc phúc cho anh, phóng khoáng gọi cô ấy một tiếng: “Chị dâu.”

Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng cô thích anh, thích anh đến 15 năm. Hôm nay là ngày cuối cùng.

Ba cô nàng cùng phòng đều đã ra ngoài lễ chùa, Tang Trĩ đối với chuyện này không quá hứng thú, nên từ chối. Cô dự định gọi thức ăn nhanh, tắm nước nóng, xem một bộ phim, sau đó ngủ một giấc, thế là hết một đêm yên bình.

Kế hoạch của cô còn chưa bắt đầu, Đoàn Gia Hứa liền gọi điện thoại đến, lúc này Tang Trĩ đang ngồi cắn khoai tây chiên.

Đầu dây bên kia thanh âm lười biếng của Đoàn Gia Hứa truyền đến, giọng nói vẫn như vậy có ba phần dừng dừng, bảy phần bông đùa, lại ngậm chút ý cười: “Tiểu Tang Trĩ đang làm gì vậy?”

Tang Trĩ nhìn đồng hồ, thuận miệng nói: “Chuẩn bị gọi đồ ăn ngoài ạ.”

“Cái gì mà gọi đồ ăn ngoài?” Đoàn Gia Hứa cười, “Nào đến đây, đi ăn với anh.”

Tang Trĩ ngừng gặm khoai tây, rất nhanh đáp: “Em không muốn ra ngoài.”

Đoàn Gia Hứa thuận miệng nói: “Đến ăn với ca ca một bữa cơm cũng không được?”

“...”

“Ân? Tại sao không nói chuyện.” Đoàn Gia Hứa chậm rãi nói, “Không phải em nói muốn mời anh ăn cơm sao? Muốn trốn nợ sao?”

Tang Trĩ đem túi khoai tây chiên ném lên bàn, “Em nào có nợ, trước anh bảo không cần mà.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy bây giờ ăn, anh đợi em ở phía ngoài trường học.”

Tang Trĩ nhin không được nói: “Trước anh còn nói không cần em mời đâu.”

Đoàn Gia Hứa kéo dài âm thanh phía cuối câu, giọng như là thật sự nghi hoặc: “Khi nào anh nói ra lời này vậy nhỉ?”

“...”

Con người này thật kỳ quái. Vừa đến ngày lễ sẽ tìm cô. Tựa như là cảm thấy cô một mình ở đây, ngày lễ, tết không có người thân bên cạnh sẽ rất đáng thương. Ngày đó, Lễ Giáng Sinh, anh cũng tìm cô, nghe nói cô đang ở cùng bạn cùng phòng, liền không nói thêm gì nữa.

Tang Trĩ cúp điện thoại, nhanh chóng đứng dậy, đổi quần áo, đeo thêm một chiếc khăn quàng cổ, đến trước gương ngắm nghía, cảm thấy thần sắc có chút chói mắt, chần chờ một lúc, vẫn cẩn thận lau đi lớp son móng.

Ra khỏi trường, Tang Trĩ đang muốn gọi cho Đoàn Gia Hứa, vừa nhấc máy, vừa vặn thấy xe của anh, cũng thấy thân ảnh anh trên ghế lái.

Tang Trĩ đi tới, ngồi vào ghế phụ, ngoan ngoãn kêu “ca ca”, sau đó liền phối hợp thắt dây an toàn cẩn thận.

Đoàn Gia Hứa nhìn cô “Tại sao không đi ra ngoài chơi với bạn?”

“Lạnh lắm.” Tang Trĩ nói, “Em không muốn đi.”

“Em tại sao lại có biểu hiện như người già thế hả.” Đoàn Gia Hứa cười, “Muốn ăn cái gì?”

Tang Trĩ không đặc biệt muốn ăn gì, “Tùy anh quyết định.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy đi ăn lẩu?”

Tang Trĩ gật đầu: “Được đó.”

“Vậy anh đưa em đến một chỗ ăn lẩu không tồi.”

“Được.”

Quán lẩu Đoàn Gia Hứa chọn ở gần khu nhà của anh, nhưng cũng không quá xa trường của cô.

Tiệm lẩu này khá nổi tiếng, đã nâng thành hệ thống nhà hàng, ở thành phố Nghi Hà có 4, 5 cơ sở, tuy nhiên bên ngoài người xếp hàng không ít.

Tang Trĩ chưa ăn ở đây bao giờ, nhưng đi qua nghe mùi thơm phảng phất, không khỏi có chút động lòng.

Hai người ngồi đợi 1 lúc mới có bàn. Đoàn Gia Hứa đưa thực đơn cho cô, để cô tùy ý chọn đồ.

Nghĩ đến, Đoàn Gia Hứa đã hồi phục sức khỏe bình thường, cô trước tiên chọn nước lẩu, sau đó dựa theo khẩu vị bình thường, chọn đồ ăn mặn, chay mỗi thứ một ít. Nhìn thấy thịt bò xào mì, cô xoắn xuýt hồi lâu, vẫn là gọi một đĩa. Rất nhanh, Tang Trĩ đưa thực đơn cho anh, “Ca ca, anh xem một chút xem còn muốn ăn thêm gì không?”

Đoàn Gia Hứa hững hờ quét mắt, cầm bút gạch bỏ món mì xào thịt bò thay bằng mực viên, “Cứ thế đi.”

“...”

Tang Trĩ nhìn anh một cái, nén giận, cúi đầu nghịch điện thoại.

Đoàn Gia Hứa rót trà cho cô hỏi: “Bao giờ thi?”

“Tầm đầu tháng 11.”

“Vậy lúc nào mới được nghỉ về nhà?”

“Thi xong rồi tính.” Tang Trĩ tính toán, “Hẳn là tầm 20/11.”

Đoàn Gia Hứa: “Nhớ đặt vé trước, không đến lúc sát ngày không đặt được vé đâu.”

Tang Trĩ gật đầu: “Em biết ạ.”

Hai người nói chuyện câu được, câu không.

Rất nhanh, đồ ăn đã xong, phục vụ viên bưng đồ lên, theo sau còn có hai cô gái, dường như là đặt bàn sát cạnh bàn Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa. Tang Trĩ đặt đi động xuống, ngược mắt liền chú ý đến một trong hai cô gái đi lên có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp ở đâu.

Cô gái kia tựa hồ biết Đoàn Gia Hứa, nhìn thấy anh, ánh mắt của cô ta đông cứng lại, nụ cười nháy mắt thu vào trong, cô ta buông tay người bạn đi cùng, giọng điệu phá lệ hung hãn, vênh vao quát: “Đoàn Gia Hứa.”

Đoàn Gia Hứa còn đang nói chuyện với Tang Trĩ, nghe thấy âm thanh này, nét mặt anh bỗng buông ý cười. Tang Trĩ cũng thuận thế quay sang.

Cô gái kia vóc dáng không tính là đẹp, nhiều lắm chỉ có thể coi là thanh tú, mặt mũi trang điểm tinh xảo. Ánh mắt cô ta rất khó coi, mặt mày cay nghiệt “Nếu không phải gặp anh ở đây, tôi còn tưởng anh chết lâu rồi.”

Cô tiến lại gần, Tang Trĩ nghe thấy trên người cô ta một mùi nước hoa nồng nặc. Ký ức của Tang Trĩ liền bị kích thích, cô gái này tựa như là cô gái lần trước xuất hiện ở hành lang nhà Đoàn Gia Hứa. Tang Trĩ thu tâm mắt, vô thức nhìn Đoàn Gia Hứa một chút.

Anh cũng thu tầm mắt, không nhìn cô gái kia, lại giống như không nghe thấy cô ta nói, tàn mạn cầm ấm trà từ tốn rót xuống chén. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô gái kia lại nói: “Anh không thấy tôi gọi điện cho anh?”

Tang Trĩ nhấp máy môi, đột nhiên cảm thấy mình ngồi đây giống như là có chút xấu hổ. Cô cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, ngoan ngoãn lấy điện thoại ra chơi.

“Cô gọi điện thoại cho tôi?” Đoàn Gia Hứa cầm điện thoại bên cạnh, sau đó chậm rãi giương mắt, cười đến dịu dàng, “A, tôi chặn số cô rồi”

“Anh chặn số tôi?” Cô gái kia nháy mắt bùng nổ, “Anh có tư cách gì mà chặn số tôi?! Tôi con mẹ nó! Anh đáng nhẽ cả đời phải làm trâu làm ngựa cho nhà chúng tôi.”

Âm lượng cô ta rất cao, bén nhọn đến chói tai.

Tang Trĩ lập tức nhìn về phía cô ta, bị hù không ít.

Bạn cô ta giữ chặt tay cô ta, tựa hồ cũng không rõ tình huống hiện tại lắm, khuyên bảo: “Tiểu Đình, sao thế? Đây là ai?”

Một khắc sau, Tang Trĩ nhìn thấy, cô gái ngông cuồng kia đột nhiên cầm lấy chén nước, vô cùng tức giận, tạt thẳng vào mặt Đoàn Gia Hứa.

Anh không có chút phòng bị nào, né không kịp, chỉ kịp nhắm mắt. Nước trà rất nóng, xối thẳng lên người hắn. Từ sợi tóc của hắn trượt xuống theo cái trán, sống mũi, bờ môi nhỏ tí tách. Một giọt. Hai giọt. Chặt vật không chịu nổi.

Tang Trĩ ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn chằm chằm bộ dáng anh lúc này.

Tất cả bình tĩnh nổ tung, máu nóng xộc thẳng lên não, tất cả lý trí vì hành động nóng nảy của cô gái kia bóp nát. Tang Trĩ đứng lên, cầm cốc nước trên bàn, xối thẳng vào đỉnh đầu cô gái kia.

Tất cả lực chú ý của cô ta đều đặt trên người Đoàn Gia Hứa nên căn bản không kịp phản ứng. Cô ta hét lên một tiếng: “AAA! Cô là ai?! Phát điên cái gì thế hả?”

Tang Trĩ lạnh lùng bước lên, ngăn trước mặt Đoàn Gia Hứa, nhìn thẳng vào mắt cô gái kia hỏi ngược lại: “Cô phát điên cái gì thế hả?”

“Cô quản được sao?” Đối với người khác, cô gái này vẫn dùng một thái độ hùng hổ dọa người, cả vú lấp miệng em, không có đạo lý để nói chuyện: “Cô có biết vì sao tôi tạt hẳn ta...”

“Tôi không quan tâm cái nguyên nhân của cô.” Tang Trĩ đánh gãy lời cô ta, tức giận đến đỏ mắt, mỗi câu mỗi chữ đều rét lạnh: “Cô nếu dám đánh anh ấy, tôi nhất định sẽ đánh cô gấp 10 lần như thế.”

“...”

Ngữ khí của cô rất lạnh lùng: “Tuyệt đối không sợ bản tay.”

Cô gái kia có chút thẹn quá hóa giận, trong nháy mắt, mặt đỏ bừng, lập tức giơ tay lên.

Ngay lập tức, Đoàn Gia Hứa cũng đứng lên, kéo Tang Trĩ ra sau mình. Anh nhìn chằm chằm cô gái kia, ánh mắt sắc lạnh, lại vẫn như cũ cười: “Khó mà làm được.”

“...”

“Tôi ngược lại rất ngại bản.”

“...”

Thời điểm quản lý tiệm lẩu chạy đến, khách hàng đã vây quanh xem náo nhiệt, ông ta ôn tồn khuyên bảo đôi bên. Cô gái hung hăng kia đã được bạn kéo đi. Tựa hồ chính cô ta cũng cảm thấy mặt mặt, cũng không có cường ngạnh muốn tiếp tục ở lại, nhưng cặp mắt thủy chung vẫn nhìn chằm chằm Đoàn Gia Hứa, chẳng khác nào lệ quỷ.

Bầu không khí lập tức nói lỏng.

Khách bàn bên cạnh thì thoáng lại liếc mắt nhìn sang.

Khí thế của Tang Trĩ trong nháy mắt tiêu tan, cô hoàn toàn không có hứng thú ăn uống gì nữa, đến quầy thu ngân thanh toán, sau đó dẫn Đoàn Gia Hứa ra khỏi quán lẩu, từ trong túi lấy ra một cái khăn tay đưa cho anh.

Đoàn Gia Hứa hơi giật mình, đem khăn tay lau sạch nước trên mặt, “Hù dọa em một trận rồi?”

Tang Trĩ rút một cái khăn nữa ra, khiêng chân giúp anh lau tóc. Cô lần đầu gặp tình huống này, tức đến muốn rơi nước mắt, nói đến chuyện ban nãy, lòng lại không khỏi cảm thấy khó chịu: “Không sao, người kia là ai vậy ạ?”

“Một người không liên quan.” Đoàn Gia Hứa thàng cúi đầu, suy tư cười nói: “nghiêm túc tính ra, là chủ nợ trước đây của cha anh.”

“Lần trước đến nhà anh, em cũng thấy cô ấy một lần.” Tang Trĩ không hỏi thêm nữa, chỉ nói, “Anh tại sao không báo cảnh sát, cô ấy về sau còn tới tìm anh nữa thì tính sao?”

“Cô ta còn tìm đến tận nhà?” Đoàn Gia Hứa nhíu mày, “Vậy anh phải tìm bảo vệ nói một chút.”

“...”

Tang Trĩ lại rút ra một tờ khăn giấy, lau chỗ nước còn lại trên thái dương của anh, “Ca ca, nếu như anh cảm thấy đánh con gái là không có phong độ, vậy về sau thấy cô ấy, liền đi đường vòng là được rồi, nhé?”

“...”

“Anh đừng để cô ấy khi dễ.”

Đoàn Gia Hứa đột nhiên hỏi: “Sao em không hỏi anh, cô ấy vì sao lại hành động thế này?”

“Không phải anh nói là chủ nợ trước của ba anh sao?” Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Tang Trĩ lại có chút tức giận, “Em cảm thấy việc này chả có quan hệ gì với anh, mà không thể hão hão nói chuyện một cách lịch sự, đàng hoàng sao?”

Trầm mặc vài giây, Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Cái kia, cũng không hỏi xem...?”

“Không cần hỏi, cùng anh chẳng có quan hệ gì cả.” Tang Trĩ nói, “Dù sao, chỉ thấy cô ấy là người không hiểu lý lẽ, ngang tàn, không hiểu đầu cua tai nheo liền lỗ mạng tạt nước vào người anh.”

- --“Lại càng không có quan hệ với em”

Trái tim Đoàn Gia Hứa khẽ nhảy một cái, biểu tình có chút biến hóa.

Anh đột nhiên thấp mắt, nhìn cô chằm chằm, hầu kết chuyển động lên xuống.

Khoảng cách của hai người rất gần, anh thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ tinh tế trên khuôn mặt trắng ngần của cô, tròng mắt cô ướt át, đôi con ngươi sáng như mặt ngọc. Làn da trong suốt, thanh thuần, bờ môi gần ngay trước mắt anh, hồng nhuận, xinh xắn.

Kỳ thật, so với trước đây, cô khác đi không ít. Khuôn mặt bầu bĩnh thon lại, lộ ra ngũ quan tinh xảo, tú lệ, cùng hai chữ “Nhóc con” xác thực không có chút nào dính dáng.

Anh một mực không để ý, cũng trực tiếp đem sự thay đổi này coi nhẹ.

Nhưng trong nháy mắt này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên cảm nhận được rõ ràng. Giống như có cái gì thật lạ, đâm chồi trong tim anh. Trái tim giương như bị ai đó chọc chọc, treu đùa, tất cả sự xấu tính trong nháy mắt chui ra ngoài, thay bằng một thứ cảm xúc thật khác lạ, có chút ngọt ngào, có chút ấm áp.

Tang Trĩ không nhìn anh, cũng không chú ý đến tâm tình đang biến đổi của anh, nghiêm túc nói: “Anh hai em đã nói, bị khi phụ đến cửa, nhất định không thể nhịn.”

“...”

“Em có thể bảo vệ anh, nhưng không có khả năng lúc nào cũng ở bên anh được.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ biện pháp, “Lần sau, anh thấy cô ấy, liền trốn đi, hoặc báo cảnh sát, được không?”

“...”

Nói nửa ngày, Tang Trĩ cũng không thấy anh đáp lại. Cô nâng mắt, cùng anh mặt đối mặt.

Đôi mắt của anh thâm thúy, khẽ khép, lông mi dài, mảnh vẫn còn đọng mấy giọt nước, trắng trong, tinh khôi như chân trâu, ánh mắt cứ thế nhìn thẳng vào cô mà phóng điện.

Tang Trĩ sững sờ, lúng túng thu tay lại: “Sao thế?”

Đoàn Gia Hứa đứng thẳng lên, vẫn nhìn cô, ánh mắt sâu sắc, không hề có nửa điểm muốn thu liễm ý tứ. Hình như anh đang có điều suy nghĩ.

Cô có chút không hiểu thấu, bị anh nhìn chằm chằm bỗng thấy không được tự nhiên: “Anh làm gì thế?”

“Không có gì.” Đoàn Gia Hứa dừng vài giây, đột nhiên bật cười, mặt mày mang theo mấy phần xuân ý, “Tự nhiên nhớ ra quên chưa nói, cảm ơn tiểu Tang Trĩ đã bảo hộ anh.”

Tang Trĩ do dự Nga một tiếng: “Không cần cảm ơn.”

Cô nhìn chung quanh, đề nghị: “Anh có muốn đi đến cửa hàng gần đây mua một bộ y phục mới không?”

Không nghe thấy anh trả lời, Tang Trĩ lại quay đầu, lần nữa đụng vào ánh mắt anh. Cô sờ sờ mặt không hiểu nói: “Sao anh nhìn em chằm chằm vậy?”

“Vậy sao.” Đoàn Gia Hứa lúc này mới thu tầm mắt, mỉm cười nói: “Vậy ca ca không nhìn nữa.”

Tang Trĩ cổ quái nhìn anh, chỉ chỉ: “Đằng kia có cửa hàng quần áo.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ. Đi.”

“Anh bị dội nước lại còn vui vẻ như vậy.” Tang Trĩ nhin không được nói, “Anh có phải là bị dội nước đến choáng váng rồi không?”

“Ừ, hình như là thế.”

“...”

Có thể là nằm bệnh lâu ngày, đầu óc của anh không tỉnh táo lắm; cũng có thể là bởi vì bị ông lão nằm sát vách liên tục tẩy não một tuần; cũng có thể là bị chén nước kia làm cho đầu óc mê muội. Tại thời khắc này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên, rất muốn làm một tên cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ngày tốt lành

Tang Trĩ cảm thấy phản ứng của anh có chút dọa người. Ông già này rốt cục là có chuyện gì.

Chẳng lẽ phản ứng vừa rồi của cô quá lộ liễu sao?

Nhưng nếu như cô cứ thế đứng ở bên, đứng đưng nhìn anh bị khi phụ, không làm gì chẳng phải là rất quá đáng hay sao. Mà quả thật cứ đứng đó như diễn viên quần chúng bỏ mặc anh, thực sự cô không đành lòng. Ôi rốt cuộc cô đã để lộ cái gì, tự bản thân cô thấy mình hành động không có gì là không ổn.

“Ca ca sự việc lúc nãy anh không cần để trong lòng.” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, vẫn là lựa lời nói, “Đầu cấp hai, thời điểm em bị bắt nạt, anh cũng đứng ra giúp em đó thôi.” D

Đoàn Gia Hứa “Àn” một tiếng.

Tang Trĩ bổ sung: “Hiện tại anh bị khi dễ, em giúp anh giáo huấn cô kia cũng là chuyện bình thường.”

Nói xong cô vất đồng giấy ướt vào thùng rác, lại quay đầu nhìn lại, thấy biểu lộ cứng đờ trên khuôn mặt anh, nụ cười vẫn thường trực trên môi có chút cứng ngắc.

Vài giây trôi qua, có vẻ anh đã phản ứng kịp những điều cô nói, anh buông thông mắt, vành môi hơi mím lại, tựa hồ cảm thấy có chút khó tin. Ngực khí của anh có vẻ hoang đường, thấp giọng như đang nói với chính mình: “Mình đúng là điên rồi.”

Thật là điên rồi.

Tang Trĩ không biết nói sao để an ủi anh. Cô đi vào cửa hàng quần áo nam, nhanh chóng đổi chủ đề: “Ca ca, anh mau thay quần áo đi, mặc quần áo ướt không thoải mái đâu.” Đoàn Gia Hứa vẫn không có động tĩnh.

Anh liền băng quơ nhìn về phía giá treo quần áo, chọn đại một cái: “Cái này đi.”

Đang đi dạo một vòng quanh tiệm quần áo, cô nhìn trúng một bộ y phục, đang định cầm lên, điện thoại bỗng nhiên vang lên. Trên màn hình hiển thị: Anh hai.

“Anh hai.”

“Tiểu quý. Bao giờ thì nghỉ, để anh đặt vé máy bay.”

“Anh cứ chuyển tiền cho em, em tự đặt được.”

“Chuyển tiền gì ở đây, anh mày có phải ba ba mày đâu, mà cuối tháng phải cho mày tiền sinh hoạt phí.”

Tang Trĩ đưa tay lên sờ sờ áo chiếc áo khoác nam, “Ca ca, nếu anh không ngại, có thể vừa chuyển tiền, vừa mua vé máy bay cho em cũng được, em không từ chối.”

Bên trong điện thoại truyền ra tiếng cười: “Tiểu quý tham lam, mỗi tháng đòi đến tận 2 phần sinh hoạt phí, có thấy xấu hổ không hả?”

Tang Trĩ mí mắt cũng không nháy một cái, thanh thanh, bạch bạch nói: “Ba ba nói, ba cho em một nửa, một nửa anh trai sẽ tài trợ.”

Tang Diên bị phần kết luận anh không có đưa em gái tham lam như này.

Tang Trĩ trầm mặc vài giây, đột nhiên thì thầm đe dọa gì đó. Tang Diên đầu kia trực tiếp cúp máy.

Đầu giây bên kia truyền lại âm thanh tí tít lạnh băng, Tang Trĩ nhìn điện thoại di động nhún vai. Cô bỏ điện thoại vào trong túi, tiếp tục ngắm nghía cái áo, tìm size xxl, lấy xuống, vui vẻ quay người lại, lúc này thấy Đoàn Gia Hứa đã thay xong quần áo. Cô tiện tay chọn cho anh một chiếc áo thun dài tay màu đen, áo free size không có kích cỡ.

“Nhìn rất đẹp trai.” Tang Trĩ thành thật nói, sau đó đem áo khoác trong tay đưa cho anh, “Anh, anh giúp em thử cái áo này được không? Em muốn mua cho anh hai.” Tang Trĩ đưa mắt nhìn xung quanh, “Quà năm mới, em cũng định mua cho cha một chiếc,” Cô nâng mắt, thần nhiên nói, “Kể ra anh với cha em vóc dáng tương đương, em cũng không sợ mua về không vừa.” Nói đến đây Tang Trĩ giương mắt, chỉ chỉ chiếc áo khoác trên người anh, “Đúng rồi, anh thích cái áo này sao?”

Đoàn Gia Hứa thần sắc tàn mạn: “Chiếc này rất đẹp.”

Vậy liền lấy cái này đi. Tang Trĩ hài lòng gật đầu, lấy điện thoại di động ra check tài khoản. Ngân hàng vừa gửi SMS đến thông báo vừa nhận 5000 đồng vào tài khoản.

[Lần sau gặp lại đừng có gọi anh mày là anh hai. Chúng ta đoạn tuyệt quan hệ.]

Có thể mà đã đòi đoạn tuyệt, đúng là vô tình.

Tang Trĩ nháy mắt một cái, nhanh chóng nhấn lại cho anh: [Keo kệt.]

Chọn xong y phục, hai người đi đến quầy tính tiền, đem áo khoác cởi ra. Anh đi lên phía trước, muốn thanh toán, nhưng Tang Trĩ đã thanh toán xong.

Đoàn Gia Hứa khẽ cười, “Đi thôi, hôm nào anh sẽ chuyển tiền lại cho em.”

Nghe thấy đối thoại của hai người cô gái thu ngân mỉm cười hỏi: “Hai người là huynh muội sao?”

Tang Trĩ sững sốt một chút, trầm mặc vài giây, gật đầu: “Vâng.”

Thu ngân thấy cô gái này khả ái, xinh xắn lại muốn trêu đùa một chút: “Nhìn không quá giống nha, là tình nhân sao?”

Đoàn Gia Hứa đứng bên cạnh cô, cầm điện thoại, check tin nhắn wechat, thần thái hững hờ, không có ý định trả lời, qua mấy giây sau mới chậm chạp trả lời, nhưng cũng không phải đáp án phủ định hoàn toàn.

Đoàn Gia Hứa nhẹ nói: “Không sai biệt lắm.”

Có thể vì gặp cô gái kia, tâm tình anh không được vui, về sau Đoàn Gia Hứa cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng như đang có điều suy nghĩ.

Tang Trĩ vốn trong thời gian này hạn chế không trò chuyện thân mật cùng anh, nhưng thấy anh có tâm sự, nên cô cố gắng kiên trì đưa ra vài chủ đề hài hước nói chuyện nhằm khiến anh quên đi sự việc ban nãy.

Tuyết rơi nhẹ, Đoàn Gia Hứa đưa Tang Trĩ về trường, sau đó trở về nhà. Một hồi chuông điện thoại đổ dài. Anh không bắt máy, ngẩng đầu nhìn về phía cửa nhà mình.

Một giọng nữ gay gắt vang lên, cực kì khó nghe, dường như bức tức vì chờ đợi lâu: “Còn biết trở về, tôi còn tưởng anh cùng cô ả sinh viên kia định mượn phòng bên ngoài tình tự với nhau cơ.”

Như thể không nghe thấy cô gái kia nói gì, Đoàn Gia Hứa bật số của bảo vệ khu nhà, giọng điệu lạnh lùng không cảm xúc: Tôi ở tòa b, tầng 15, phòng 12, hiện tại trước cửa nhà tôi đang có một người lạ đứng, gây chuyện, phòng bảo an đến giải quyết một chút. Xin cảm ơn. Cô gái kia bỗng thét lên cảm giận: “Đoàn Gia Hứa.”

Đoàn Gia Hứa cúp điện thoại, rút bao thuốc ra, lấy một điếu, chậm rãi châm lửa. Anh từ từ nhả một làn khói, dựa vào tường, không nói gì, chỉ im lặng, thậm chí còn không thèm nhấc mí mắt nhìn cô ta.

Cô gái kia thấy thế hùng hổ đến gần, giơ tay lên, giương như muốn cho anh một cái bạt tai. Ánh mắt anh liếc nhìn hành động của cô ta, một đôi con ngươi sắc lạnh cứ thế nhìn chằm chằm vào cô gái kia, khóe môi hơi giương lên, vừa lạnh lùng, vừa coi thường, dù cô ta vô cùng tức giận nhưng lại có điểm sợ hãi muốn hạ tay xuống.

Đoàn Gia Hứa hơi quay đầu, cầm điếu thuốc trên tay, lạnh lùng dí vào lòng bàn tay cô gái đối diện.

Cô gái kia phản xạ thu tay lại, mắt tròn xoe, cuồng loạn nói: “Anh làm sao có thể hèn hạ như vậy?” Nhìn cô gái trước mắt nước mắt tràn ra vì bồng

hoảng loạn nhìn anh, Đoàn Gia Hứa đổi mắt cong cong nói: “Nhìn cô đau như thế.” Đoàn Gia Hứa kéo thanh âm cuối, khẽ cười, “Không hiểu sao, tôi lại cực kì cao hứng.”

"Anh có mặt mũi đối xử với tôi như vậy sao?" Cô gái kia đột nhiên bật khóc, nhìn anh chăm chăm, "Cả nhà các người đều thiếu nợ tôi." Đoàn Gia Hứa không muốn đối co cùng cô ta, vòng qua người cô, lấy chìa khóa mở cửa.

"Cô gái đi cùng với anh hôm nay là người yêu anh, loại con gái nhìn đã biết cả người dơ bẩn, bị không biết bao nhiêu người đàn ông động chạm. Anh nghĩ cũng đừng nghĩ. Loại người như anh không có tư cách được hưởng những thứ tốt đẹp."

Đoàn Gia Hứa coi như không nghe thấy, mở cửa đi vào nhà. Cô gái kia dường như muốn chui vào nhà, nhưng sau khi phát giác được anh tựa hồ hoàn toàn không có sợ cô bị cửa kẹp vào, mới chịu dừng bước chân.

"Đoàn Gia Hứa, cả nhà anh đều không được sống yên lành." Cô dùng hết sức đập cửa, vừa khóc vừa nói: "Cho nên mẹ anh mới chết, anh mới..."

Anh đóng cửa lại, ngăn cách âm thanh bên ngoài, ném đầu thuốc lá vào gạt tàn, sau đó đi vào nhà vệ sinh bật vòi, tỉ mỉ rửa sạch tay. Sau đó Đoàn Gia Hứa đi ra phòng khách, nhìn bức ảnh đặt trên bàn ti vi, ngồi xồm xuồng. Khóe miệng anh cong lên, tựa hồ cảm thấy có chút ý tứ: "Mẹ, mấy lời kia mẹ đừng để trong lòng." Đoàn Gia Hứa dùng tay áu yếm vuốt ve tấm hình người phụ nữ với nụ cười thực hiện diệu, "Mẹ nói xem có phải cô ta cũng thực lợi hại, làm như vậy đã bao năm rồi chưa chán." Đồng hồ nhích từng phút chậm chạp, vậy mà đã gần đến 12h, anh ngồi vào ghế salon, bật tivi, vô tuyến truyền đến âm thanh đối thoại của nhân vật trong phim.

Đoàn Gia Hứa kéo máy tính lại mở ra, đột nhiên nhớ đến ý nghĩ kia. Ánh mắt thảng nhìn về phía một bức ảnh khác đặt trên bàn tivi, anh đứng cùng Tang Trĩ trong lễ tốt nghiệp.

Mới đó tiểu bằng hữu học cấp hai ngang bướng, thậm chí còn coi anh như anh trai đã trưởng thành

Anh ngả đầu ra sau, khép hờ mắt, lại châm 1 điếu thuốc nữa. Bên ngoài có chút náo nhiệt, trên bầu trời pháo hoa rực rỡ, anh nhìn ra ô cửa kính rộng, đôi mắt nhiễm ánh sáng muôn màu rực rỡ.

Đồng hồ điểm 12 giờ.

Đoàn Gia Hứa mở mắt, đánh tan suy nghĩ của bản thân.

Anh miễn cưỡng ngồi dậy, liền thấy tin nhắn của Tang Trĩ.

Tang Trĩ: [Chúc Gia Hứa ca ca năm mới. Chúc anh mỗi ngày đều vui vẻ, an khang.]

Đoàn Gia Hứa: [Ân. Chúc Tiểu Tang Trĩ năm mới hạnh phúc]

Tang Trĩ: [Anh đi ngủ đi, em cũng đi ngủ đây.]

Đoàn Gia Hứa: Ngủ ngon

Anh mở profile của Tang Trĩ ra, đổi tên hiển thị của cô Thành Tang Trĩ, suy nghĩ một chút lại đổi thành "Chỉ Chỉ." sau đó vẫn đổi lại thành Tiểu Tang Trĩ.

Đoàn Gia Hứa nhớ đến đêm đó, anh nghỉ lại nhà Tang Trĩ, khi anh nói anh có rất nhiều chủ nợ, tiểu cô nương đứng bên cạnh nghiêm túc nói với anh "Ca ca anh đừng vội. Về sau em lớn sẽ kiếm tiền giúp anh trả nợ."

Đoàn Gia Hứa liền nhớ đến Trương Đình. Loại người này có tư cách gì quấy nhiễu ngày tốt lành của anh, lấy tư cách gì có một năm vui vẻ, hạnh phúc.

Đoàn Gia Hứa kéo vành môi, hầu kết chuyển động lên xuồng, anh vươn tay tắt màn hình, mặt mày dịu dàng, lẩm bầm: "Như Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta mới xứng đáng có được ngày ngày tốt lành."

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cô thích Đoàn Gia Hứa

Có lẽ vì chuyện xảy ra hôm nay, đêm hôm ấy, Đoàn Gia Hứa có một giấc mơ.

Mơ thấy anh nhận được giấy báo trúng tuyển của Đại học Nam Vu, mơ thấy 1 tuần trước khi nhập học, mẹ Hứa Như Thục đã chuẩn bị xong tiền cho anh, lại bị cái người gọi là “chủ nợ” cướp đi.

Mơ thấy đêm hôm đó.

Nhà đã bán đi để trả nợ, bọn họ thuê một căn hộ nhỏ, một phòng ngủ một phòng khách. Mẹ anh - Hứa Như Thục ngủ trong phòng ngủ, còn anh ở ngoài phòng khách.

Kỳ nghỉ hè năm đó Đoàn Gia Hứa gia sư cho mấy nhà liên, ngày nào cũng tối muộn mới về.

Hôm ấy, khi anh vừa về tới, nghe thấy tiếng Hứa Như Thục gọi điện thoại.

Bà gọi cho một vị đại bá, trước đây khi thấy bà diu dất theo một đứa trẻ, đã giúp bà không ít.

Điện thoại ở phòng khách.

Đoàn Gia Hứa thấy Hứa Như Thục nói chuyện điện thoại, chào hỏi người đó xong, bà cười, chậm rãi nói thêm một câu: “Anh à, A Hứa nhà em thi đỗ Đại học Nam Khương rồi.”

Nói xong, bà im lặng, dường như cảm thấy khó mở miệng nên không nói tiếp nữa.

Nhưng thâm tâm bà biết rằng nếu không nói ra thì không được, bà không được, nhưng còn A Hứa, đứa bé đó rồi sẽ ra sao?

Đúng không thể không nói. Dù khó khăn đến thế nào, vẫn phải nói.

Đại học Nam Khương là một trường tốt. Con tôi thi được đại học tốt như vậy đây.

Nhưng tôi không có tiền. Nó vì muốn đi học đại học, còn phải tự mình kiếm tiền, tôi không lo liệu được chu toàn cho nó.

Tôi mong nó được đi học.

Anh có thể cho tôi mượn một ít tiền được không?

Ngay sau đó, từ đầu dây bên kia truyền tới tiếng chửi rủa của người kia. Điện thoại cũng không phải loại tốt, âm thanh không rõ ràng, nhưng lớn tiếng vô cùng: “Các người rốt cuộc có còn mặt mũi hay không? Tôi không có nghĩa vụ phải nuôi thẳng nhóc đó. Sao cứ hờ ra là lại vay tiền vay tiền thế. Cút đi.”

Ngay lập tức, Đoàn Gia Hứa đi qua, giật lấy điện thoại, trực tiếp cúp máy.

Căn phòng trở lại trạng thái yên tĩnh.

Hứa Như Thục ngồi ngẩn người ra, đột nhiên lấy tay che mắt lại, khóc thành tiếng, cứ liên tục nói: “Là mẹ có lỗi với con... mẹ có lỗi với con...”

Từ cấp 2 đổ về trước, Đoàn Gia Hứa chưa bao từng biết cảm giác thiếu tiền.

Anh chưa bao giờ cảm thấy được, tiền quan trọng mức nào.

Nhưng hiện thực khắc nghiệt đã đánh gãy nhưng suy nghĩ ngây thơ của anh.

Anh mới hiểu được, chỉ cần có tiền, trong một thời gian ngắn, lòng người đã có thể biến chất đến thế nào.

Đoàn Gia Hứa nhìn thấy mẹ mình, mờ mịt vô vọng, dần dần sụp đổ, trở nên e sợ tự ti. Cũng bởi thế mà lâm bệnh nặng, càng ngày càng yếu ớt.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa nhìn thấy.

Lúc ấy mình đã trưởng thành, ngồi xuống trước mặt Hứa Như Thục, ngược đầu lên nhìn bà. Anh cong môi cười, nói rằng: “Mẹ, mẹ có tin không? Số tiền này con có thể kiếm ra được.” Mẹ không cần phải hỏi vay người khác nữa, con sẽ tự mình kiếm tiền, con sẽ chăm sóc mẹ. Chàng trai cười thật ôn hòa: “Con sẽ tìm lại cho mẹ những ngày tốt lành trước kia.”

Vậy nên, mẹ chờ thêm một chút nữa, có được không?

Đoàn Gia Hứa tỉnh lại từ trong mộng. Trời còn chưa sáng, cả căn phòng tối đen như mực. Hắn không buồn ngủ nữa, đứng dậy đi ra khỏi phòng, đến phòng khách rót ly nước, rồi bỏ thêm hai viên đá vào. Bây giờ khoảng 3h sáng, Đoàn Gia Hứa đứng cạnh bàn ăn trong phòng bếp, cầm điện thoại lướt xem. Tin tức mới ngoại trừ Bình Phong mở groupchat thì chỉ thấy Tiền Phi đang phát điên trên Wechat.

Tiền Phi: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Tiền Phi: Lão tử thành công rồi!!!

Còn bổ sung thêm mấy cái icon cười.

Tôi kích động quá không ngủ được, nhất định phải lên nói ‘ha ha ha ha ha ha ha ha ha’ với cái đám đang say ngủ các cậu.

Đoàn Gia Hứa gõ bàn phím: Không ngủ à?

Ngay sau đó, tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, là Tiền Phi gọi tới. Đoàn Gia Hứa cầm ly nước đi ra ghế sofa, ngồi xuống mới ấn nút nhận, tiếng Tiền Phi rất to: “Câu lại không có hoạt động giao lưu tình cảm gì đấy à?”

Đoàn Gia Hứa cười khẽ, chậm rãi nói: “Ừa.”

Tiền Phi nói: “Chờ một lát. Tôi còn chưa nói, cậu có biết hôm nay tôi cầu hôn thế nào không? Là đêm nay đó.” Đoàn Gia Hứa ngồi tựa vào ghế, im lặng nghe hần kể. Sau khi Tiền Phi đã rành mạch chi tiết tường thuật lại buổi tối lãng mạn của hần, hưng phấn vẫn chưa giảm: “Cảm động chưa? Sao rồi? Nghe xong có phải cũng muốn kết hôn không?”

Đoàn Gia Hứa giọng điệu tùy tiện: “Tìm đâu quá, trước kia chẳng phải cậu đã nói muốn ở cùng một chỗ với tôi sao?”

Tiền Phi đáp: “Cậu đừng buồn nôn như thế nữa có được không? Mấy lời say năm đó cậu vẫn nhớ à? Tha cho tôi đi.”

Đoàn Gia Hứa bắt cười, chúc mừng hần mấy câu. “Đúng rồi.” Tiền Phi chuyển từ trạng thái nam sĩ sắp kết hôn sang ông mai, cười hi hi nói: “Lần trước cậu nói đi xem mắt, thế nào?” Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: “Sao ai cũng hỏi câu này vậy.”

“Không phải không phải. Sao lại mãi ko ưng người nào thế.” Tiền Phi nói: “Không thì cậu đến Nam Khương đi, trường tôi có nhiều em thích cậu lắm, đến khi đó tôi sẽ sắp xếp một buổi gặp mặt, cậu thích đáp mấy thuyền cứ thoải mái.”

“Cậu không sợ bị vợ tương lai nghe được à? Lại còn muốn đáp nhiều thuyền. Uống tôi biết cậu lâu như thế, mẹ nó chứ mà tìm bạn gái.”

“Bây giờ cô ấy không ở đây mà.” Tiền Phi nói: “Tôi nói thật đấy, không phù hợp thì cũng thôi đi, chẳng lẽ cậu không thích ai sao?”

Gia Hứa ừ một tiếng.

Tiền Phi kinh ngạc: “Thôi đừng nói thích nữa, hảo cảm, hảo cảm với ai không?”

Lần này, Đoàn Gia Hứa trầm mặc.

Đây chẳng phải là ngầm thừa nhận sao, Tiền Phi lập tức bắt lấy: “Đó đó trời ơi, có biến.”

“Ai vậy?”

Đoàn Gia Hứa nửa giả nửa thật nói: “Cậu không biết được đâu, nhưng mà hơi nhỏ.”

“Kém nhiều tuổi không?” Tiền Phi lại nói: “Chẳng lẽ là một đứa trẻ sơ sinh?”

Đoàn Gia Hứa buồn cười: “Nào có nhỏ như vậy?”

“Trẻ vị thành niên thì không nói, nếu như đã thành niên rồi mà cậu không dám theo đuổi thì tôi chính thức coi thường cậu.”

Hưng phấn đã hết nên bắt đầu buồn ngủ. Đoàn Gia Hứa cũng không định trò chuyện tiếp với hần, “Này người sắp kết hôn.”

“Cậu còn chưa nói xong mà.”

“Ngủ đi.”

Đoàn Gia Hứa cúp điện thoại.

Sau đó, anh uống nốt cốc nước, đi đến trước tủ tivi, cầm bức ảnh hai người chụp chung, mang về phòng đặt ở tủ đầu giường.

Nhìn thế nào cũng vẫn thấy là một đứa trẻ.

Anh đang nghĩ gì ấy nhỉ.

Chắc là do độc thân lâu quá rồi.

Đoàn Gia Hứa thở dài, đầu ngón tay gõ khẽ xuống bàn mấy cái, chậm rãi nhả ra ba chữ, tựa như đang nhắc nhở chính mình.

Tiểu bằng hữu.

Tang Trĩ thấy đêm nay Đoàn Gia Hứa có chút lạ, về nhà vắt tay lên trán nghĩ, có phải cô lỡ làm ra hành động gì bất thường rồi không. Nhưng lại cảm thấy, nếu anh đã biết tâm tư của mình rồi thì cũng không thể phản ứng như thế được.

Sang hôm sau, cứ nghĩ mãi về chuyện đó, Tang Trĩ nhắn Wechat hỏi cô gái hôm trước có tới làm phiền anh nữa không, nghe được câu trả lời của hần mới thấy an lòng.

Không quản chuyện này nữa, tập trung sức lực ôn thi.

Đến ngày 20, tất cả các môn đã xong xuôi.

Tang Trĩ định bay chuyến sáng ngày 21, hôm đó sẽ bắt xe, rồi đến trạm xe buýt chờ xe của sân bay.

Cô là người về sớm nhất trong kí túc xá.

Trước đó bốn người đã giao hẹn với nhau, trước khi về sẽ tụ tập một tối chơi bài. Vậy nê, sau khi thi xong, cả bốn đều không về kí túc xá, mà đi thẳng đến một nhà hàng Nhật ở ngoài trường.

Sau khi ăn xong, Ngu Tâm đề nghị: “Gần đây mới mở một quán rượu, không bằng đến đó xem thử đi.

Ninh Vi hỏi: “Tớ có thể mang theo bạn trai không?”

Uông Nhược Lan: “Tôi cũng muốn hẹn với nam thần khối một.”

Gần đó còn mở mấy quán nhậu, khách hàng chủ yếu là sinh viên, ngẫu nhiên gặp người quen là chuyện hết sức bình thường, lại còn là thời điểm vừa hết năm học như lúc này.

Nhóm Tang Trĩ cũng đã gặp mấy nhóm.

Ngu Tâm: “Này, Nhược Lan, sao người còn chưa tới.”

“Chắc sắp rồi đó.” Uông Nhược Lan cầm điện thoại nhắn tin, cười tủm tỉm, “Tớ cảm thấy cậu ấy hình như cũng có ý với tớ, còn rừ tớ lát nữa cùng ngồi xe về nhà.”

Tang Trĩ đang uống nước.

“Aizz, thật ra thì tôi nhìn trúng một vị tiểu ca ca ở quán kia, vừa rồi đi qua chắc các cậu cũng thấy, chính là người đánh ghita ấy.” Ngu Tâm chống má, do dự nói: “Tớ cảm thấy, chỉ cần đáng về không tệ, nữ truy nam cũng không sao cả.”

Nghe được câu này, động tác của Tang Trĩ ngừng lại.

Nói xong, Ngu Tâm cầm điện thoại lên soi mặt mình: “Chắc là cũng được chứ, dù sao tớ vẫn còn xinh đẹp chán.” Mọi người lại ồn ào một trận.

Tang Trĩ cầm đũa, gấp miếng sushi cuối cùng.

Ninh Vi quay sang, để ý thấy cô trầm mặc từ đầu đến cuối, hỏi: “Này, Tang Trĩ, tâm trạng cậu không tốt à, sao không nói câu nào vậy?”

“Không đâu.” Tang Trĩ lấy lại tinh thần, cười, “Tớ thích nghe các cậu nói chuyện hơn.”

Có lẽ vì vừa mới mở, quán rượu vẫn ít khách, không ồn ào như Tang Trĩ tưởng tượng.

Ninh Vi gọi bạn trai tới, sau đó còn gọi thêm cả Giang Minh, mong có thể ghép hai người thành đôi, Giang Minh rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Tang Trĩ. Tang Trĩ chưa từng nói chuyện trực tiếp với hần bao giờ, bình thường đều là qua Wechat. Cô nhìn hần, không thấy có gì xấu hổ, nhưng cũng không chủ động nói chuyện. Dáng dấp Giang Minh rất tuấn tú, mắt một mí, ngũ quan rõ ràng. Người hần cao gầy, cười lên rất lãng tử, là một chàng trai ấm áp.

Mọi người chơi trò chơi, nhưng cô không tham gia, một mình ngồi sang một bên nghịch điện thoại. Tâm tình vốn không tốt lắm, cả buổi chẳng nói câu nào, chỉ nhấp thử ly rượu có màu sắc rất đẹp trước mặt, hương vị hơi chát còn có vị ngọt ngào.

Tang Trĩ thấy vị này hơi lạ, không hợp với khẩu vị của cô lắm, nhưng không uống nốt thì lại lãng phí, đành miễn cưỡng uống nốt.

Giang Minh đã uống không ít, lúc này lại gần nói: “Đây là rượu nồng độ cao đấy.”

Giang Minh cầm một chén khác tới: “Cậu uống cái này đi.”

Tang Trĩ cảm thấy hơi choáng, cô lắc đầu, thấp giọng nói: “Không sao, tôi không uống nữa đâu. Cậu uống đi.”

Giang Minh cũng không ép cô: “Cậu có muốn uống nước không?”

“Không cần đâu. Cảm ơn.”

Tang Trĩ nhìn xung quanh, muốn hỏi đám Ngu Tâm đã muốn về kí túc xá chưa. Ngay lúc đó, điện thoại của cô rung lên, cô cúi xuống nhìn.

Là Đoàn Gia Hứa gọi đến.

“Alo, ngày mai tám giờ em...” Còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng ồn từ bên đầu dây của cô, lập tức chuyển: “Em đang ở đây vậy?”

“Quán rượu gần trường ạ.” Tang Trĩ hơi không thoải mái, giọng nói cũng không rõ, “Em đi cùng mấy người bạn cùng khối, nhưng mà em cũng sắp về rồi.”

Đang định hỏi xem bạn cùng phòng có về cùng không.

“Uống rượu cơ mà...” Tang Trĩ không dám thành thật: “Chỉ có một chút thôi ạ.”

Đoàn Gia Hứa hỏi tên quán.

Tang Trĩ không nhớ lắm, quay đầu ra nhìn Giang Minh hỏi: “Quán rượu này tên là gì ấy nhỉ?”

Giang Minh suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như là Tuần thứ tám.”

Rồi lại quay sang nói với Đoàn Gia Hứa trong điện thoại, chần chừ: “Hình như tên là Tuần thứ tám ạ.”

“Chờ ở đó, bây giờ anh qua liền.”

Tang Trĩ a một tiếng, không kịp phản ứng tại sao tự nhiên anh muốn đến. Lại nói: “Anh tới đây làm gì, cũng muốn chơi sao?”

Từ điện thoại của Đoàn Gia Hứa truyền tới tiếng đóng cửa, xem lần giọng nói của anh, trầm thấp gọi cảm: “Anh qua giờ.”

Tang Trĩ ngồi trong quán thấy hơi buồn bực, cô mặc áo khoác vào, nói tạm biệt với những người còn lại. Giang Minh còn chưa thu thập đồ đạc đã đứng phắt dậy nói: “Đề tớ đưa cậu về.”

“Không cần đâu.” Tang Trĩ nói: “Anh tôi chờ bên ngoài rồi.”

Giang Minh sững sốt, “Người nhà cậu cũng ở đây à?”

“Không ở đây.” Tang Trĩ chớp mắt, khoát tay, “Nhưng anh ấy làm việc ở đây.”

Cô đi ra khỏi quán.

Gió bên ngoài rất lạnh, trời còn đang lất phất tuyết. Gió thổi đến làm đầu óc cô tỉnh táo lại. Tang Trĩ hít sâu một hơi, lấy gang tay trong túi áo ra, chậm chạp mang vào. Tang Trĩ rất ít khi được nhìn thấy tuyết, hào hứng nhặt một cành cây lên, giống như một đứa trẻ, ngồi xồm xuống về lên nền đất.

Ngồi được một lúc, Tang Trĩ thấy hơi buồn nôn, rồi cứ một mực ngồi như thế.

Đoàn Gia Hứa đỗ xe lại ven đường, xuống xe. Chú ý thấy Tang Trĩ đang ngồi bên lề đường, Đoàn Gia Hứa ngạc nhiên, rào bước lại gần: “Tang Trĩ, sao em lại ngồi đây?”

“Uớt rồi.” Tang Trĩ nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, lúng túng nói: “Hình như quần áo bị ẩm rồi.”

Đoàn Gia Hứa muốn đỡ cô đứng dậy, nhưng hình như cả người cô không còn chút khí lực nào: “Anh ơi, tuyết này uớt quá.”

Đoàn Gia Hứa hít một hơi thật sâu, cầm lấy tay cô kéo lên, “Em chắc uống không ít nhỉ?”

Tang Trĩ thì thào: “Chỉ có nửa chén.”, Đoàn Gia Hứa buông mắt cười, “Còn nữa, ai cho em tới quán bar hả.”

Tang Trĩ vùng vằng.

Đoàn Gia Hứa thoáng nghiêm mặt lại, cúi xuống nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Sao Tiểu Tang Trĩ lại cẩu?”

Cảm giác ủy khuất dâng lên làm Tang Trĩ muốn khóc, giọng nói thoáng nghẹn ngào: “Trước đây anh nói, sau này em lớn rồi, muốn làm gì thì làm, không ai quản em nữa mà.”

Chuyện cô muốn làm, nhất định phải chờ đến khi trưởng thành mới được làm, có thể có bao nhiêu.

Cũng chỉ có một việc đó.

Nhưng hình như càng lớn, lá gan lại càng nhỏ đi.

Ở tuổi này, mọi người đều có rất nhiều dũng khí, đứng trước người trong lòng, thổ lộ tâm tình. Nhưng cô lại không thể.

Muốn ít liên lạc lại, nhưng không thể nhịn được mà cứ nghĩ đến.

Đoàn Gia Hứa chết tiệt.

Găng tay biến thành khăn lau nước mắt, một chữ cũng không nói được.

Cứ ngồi khóc như vậy, tựa như một đứa trẻ đáng thương. Trong nháy mắt, Đoàn Gia Hứa ôm choàng lấy cô. Tang Trĩ dựa đầu trên vai anh, nói khẽ: “Em muốn về nhà.”

Đoàn Gia Hứa vừa tức vừa buồn cười: “Không phải mai là được về rồi sao?”

Giọng điệu Tang Trĩ chậm lại, “Anh, em muốn hôn.” Đoàn Gia Hứa cởi áo khoác trên người ra, trùm lên người cô, “Cứ hôn đi.”

Đoàn Gia Hứa nói: “Ra kia ngồi nghỉ một chút nhé. Để anh công em.”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chăm, qua một hồi, nước mắt lại rơi xuống: “Em không muốn, không đi.”

Đoàn Gia Hứa nói: “Vào vào trong xe ngồi nhé.”

Đoàn Gia Hứa không khỏi buồn cười: “Tiểu Tang Trĩ, cứ ngồi hứng gió như vậy không tốt đâu.”

Tang Trĩ dường như không nghe được, chun mũi, đột nhiên nói: “Anh, em có thể nói cho anh nghe một bí mật không? Em rất thích một người.” Tang Trĩ rũ mắt, giọng nói ghen ngào: “Nhưng anh ấy không thích em.”

Khóe môi Đoàn Gia Hứa cứng lại, cô duy trì nụ cười: “Là ai vậy?”

Tang Trĩ không trả lời.

“Vẫn là người yêu qua mạng năm đó à?” Hầu kết Đoàn Gia Hứa nhấp nhô, khàn giọng hỏi. Tang Trĩ nhìn anh, trầm mặc hồi lâu: “Em sẽ không nói cho anh đâu.”

Chuyện cô thích Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ chưa từng nói với ai.

Chưa từng.

Từ lúc thích, đến lúc muốn từ bỏ, rồi không cưỡng lại được lại thích anh. Đây đều là chuyện của riêng cô.

Tất cả, chỉ có mình cô biết.

Đoàn Gia Hứa hỏi: “Tang Trĩ còn có gì không thể nói với anh sao?” Cô hòng đột nhiên trào lên vị chua, Tang Trĩ úp sấp lên người anh, nôn ra.

Không lâu sau, Tang Trĩ đột nhiên thẳng lưng lên, dường như đã tỉnh táo hơn. Nhớ ra mình vừa làm gì, cô lui về sau một bước, sợ hãi nói: “Em không có ý đâu.” Sợ cô ngã, Đoàn Gia Hứa đỡ lấy tay cô.

Đoàn Gia Hứa nhìn bãi chiến trường trên người mình, trực tiếp cởi áo ra. Ngồi xuống trước mặt cô, lấy áo lau miệng cho cô, gia bộ hung hăng: “Sao em...” Còn chưa nói xong đã bị Tang Trĩ cắt ngang: “Anh đừng mắng em.”

Đoàn Gia Hứa: “...”

Tang Trĩ cứ ngồi đó, bộ dạng có vẻ không muốn đi, “Vừa nãy anh định mắng em.”

“Chỉ định nhắc nhở thôi mà. Nào đứng dậy, đừng để bị cảm.”

Đoàn Gia Hứa còn không quên chọc cô: “Có bao giờ anh mắng được em đâu.”

Đoàn Gia Hứa không tức giận, cong mắt cười, “Mau đứng dậy, quần áo bẩn rồi thì thôi.” Tang Trĩ cúi đầu, thanh âm vẫn mang theo giọng mũi, “Tức là anh không để ý đúng không.”

“Ừ, không sao cả.” Đoàn Gia Hứa quay lưng lại, ngồi xuống trước mặt cô, “Nhưng mà đúng là không nở nhìn. Nào lên đi.” Đoàn Gia Hứa nói: “Để anh công em.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nam hồ Ly

Nhìn bóng lưng anh, Tang Trĩ chần chờ vài giây. Vốn định ngả vào lưng anh, nhưng giống như là nhớ ra chuyện gì, rất nhanh liền thu tay về, nghiêm túc

nói: “Anh không thể công em.”

Nghe cô nói vậy, Đoàn Gia Hứa quay lại: “Cái này cũng không cho à?”

Tang Trĩ gật đầu, phối hợp nói: “Bác sĩ đã dặn rồi, trong vòng 3 tháng không được lao động tay chân, hoặc làm việc nặng.”

Đoàn Gia Hứa sững sờ, khoe môi cong cong: “Say thành dạng này rồi mà vẫn còn nhớ bác sỹ nói gì?”

Giống như là không nghe thấy anh nói, Tang Trĩ không có phản ứng, chỉ buông mắt, chậm chậm đếm đầu ngón tay: “Anh làm phẫu thuật đầu tháng 11, cho nên tháng 12, tháng 13, 14...”

“Không đúng.” Giống như cảm thấy không thích hợp, Tang Trĩ nhủ mảy lại, “Mười hai, mười ba...”

“...” Đoàn Gia Hứa không tự chủ được cười ra tiếng, “Mười hai, một.”

Tang Trĩ lúc này mới nhìn về phía anh. Đầu óc cô loạn thành một mớ, không hiểu vì sao từ mười hai lại nhảy tới một, chần chờ nói: “Vậy, vậy là mấy tháng... ca ca, anh liền giúp em đếm...”

“Ba tháng.”

Tang Trĩ nga một tiếng, cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp. Cô tốn sức đứng lên, chun mũi hỏi: “Ba tháng... Vậy giờ có thể công em rồi sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Có thể.”

Chưa kịp đợi Tang Trĩ trèo lên lưng mình, anh đã nghe thấy cô đột nhiên khựng lại nói: “Nhưng em hơn 80 cân...” Nói xong cô bắt đầu khóc, sụp đổ giống như xảy ra một chuyện thật thương tâm: “Em hơn 80 cân...”

“...”

“Em còn,” cô nhìn xuống, thần sắc ngây dại, tiếng khóc lại càng thêm bi ai, thống thiết, “Em còn không có ngực... Ô em không có ngực ô ô ô... em không có.”

Đoàn Gia Hứa ngồi xồm trên mặt đất. Không nghĩ đến cô nói lời này, anh run lên, sau đó cười không ngừng, bộ ngực anh phập phồng, cười đến nỗi không thở nổi. “Em nói cái gì đó.”

“Vì sao anh cười em?” Tang Trĩ bị ai khóc, nước mắt giàn giụa, chỉ chỉ vào anh, không vui nói: “Anh cũng không có, sao anh có thể cười em”

“Àn, anh cũng không có.” Đoàn Gia Hứa lập tức thu liễm mấy phần, “Cho nên hai ta an ủi lẫn nhau một chút, được không?”

“...” Tang Trĩ lập tức nín khóc, giống như tìm được đồng minh, cam tâm tình nguyện nằm úp sấp trên lưng anh, “Vậy, vậy anh cũng đừng quá thương tâm”

Đoàn Gia Hứa đứng lên, nín cười nói: “Được, không thương tâm”

Tang Trĩ dùng găng tay lau nước mắt: “Ca ca, nếu em lại nôn nữa thì sao?”

Đoàn Gia Hứa cầm cái áo bẩn trên tay ném vào thùng rác cạnh đó, nhìn xung quanh một chút, thấp giọng dỗ dành: “Lúc nào em muốn ới, nói với anh một tiếng”

Cô nấc một cái, nhỏ giọng: “Vậy, nếu em không nhịn được thì làm sao bây giờ?”

“Thì cứ nôn ra.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đừng nôn lên đầu ca ca là được.”

Tang Trĩ nga một tiếng, không nói tiếp.

Sợ cô ngồi xe không thoải mái, Đoàn Gia Hứa không lên xe, trực tiếp công cô về phía trường đại học Nghi Hà. Anh thuận miệng hỏi: “Sáng mai bay về, sao hôm nay còn uống rượu?”

Tang Trĩ gác cằm lên vai anh, thấp giọng nói: “Em không vui.”

“...”

Cô vừa nói vừa muốn khóc, thanh âm bắt đầu rầu rĩ: “Chỉ Chi không vui.”

Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn cô: “Chỉ Chi vì cái gì không vui?”

Tang Trĩ không trả lời.

Đoàn Gia Hứa thu lại tầm mắt, nhìn về phía trước. Trong đêm, ánh sáng đèn đường mong manh, nhảy nhót trên bờ vai anh, nét mặt anh lơ mơ, nhìn không rõ lắm: “Bối vì người Chi Chi thích sao?”

Tang Trĩ cọ cọ nước mắt vào vai anh, ân một tiếng.

“Không thể nói cho ca ca là ai sao?”

“Ân.”

“VẬY Chi Chi miêu tả cho ca ca một chút,” giọng điệu Đoàn Gia Hứa rất bình tĩnh, “Người này như thế nào, đáng đáp đẹp không, có tử tế không, có đối xử tốt với Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta không?”

Tang Trĩ nâng đầu, nhìn gò má anh. Nửa ngày, cô ngoẹo đầu, khó khăn nói ra một chữ: “Nam, nam...”

Nửa ngày vẫn không nói thành lời.

“Nam gì cơ?” Đoàn Gia Hứa nói, “Nam thần à?”

Tang Trĩ lắc đầu, chậm rãi nói: “Nam, Nam hồ ly.”

Đoàn Gia Hứa: “...”

Cái này, là hình dung kiểu gì vậy?

“Anh ấy đối xử với người khác rất tốt, đối xử với em cũng rất tốt.” Tang Trĩ cảm xúc lập tức tuột dốc, nghẹn ngào lên tiếng, “Nhưng anh ấy đối với ai cũng tốt, đối với bất kì người nào đều tốt...”

“...”

Nói đến đây, Tang Trĩ đột nhiên tức giận, thanh âm cũng vì thế đề cao lên mấy phần, vừa khóc, vừa thét: “ĐỒ ƯƠNG BUỐNG, KHÓ HIỂU!!!!”

“Tra nam à?” Lần này Đoàn Gia Hứa không cười, anh trầm mặc vài giây, lại hỏi: “Em thật sự thích cậu ta?”

Tang Trĩ cảm thấy thật sợ rất thương tâm, vùi mặt vào vai anh, nước mắt cứ thế lã lã rơi, tiếng khóc cũng nức nở dần, đến khi không kiềm chế được nữa, cô khóc to như một đứa trẻ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa tiếp tục hỏi: “Khiến cho Chi Chi thương tâm như vậy?”

“...”

Ngữ khí của anh ôn hòa: “Vậy liên không thích hẳn nữa, được không?”

Tang Trĩ không nói gì thêm chỉ nức nở khóc.

Đoàn Gia Hứa cũng không nói gì nữa. Hai người đã đến cổng trường đại học Nghi Hà, dựa theo ấn tượng hướng Tang Trĩ hay đi, anh công cô vào kí túc xá. Trên lưng tiếng khóc dần nhỏ xuống, cho đến khi chỉ còn tiếng hít thở nhỏ nhỏ, hẳn là cô bé con này khóc mệt đã ngủ thiếp đi.

Ban đêm trường đại học vừa yên tĩnh lại vừa náo nhiệt, mấy tổp học sinh tùm lại nói chuyện cùng nhau. Đi sâu vào trong trường là ánh đèn đường vàng ấm áp, nhu hòa tỏa những dải sáng lấp lánh xuống đường. Hết như bước vào một thế giới khác, đi đến một đoạn vắng, mọi thứ đều an tĩnh, chỉ nghe tiếng lá xào xạc, tĩnh mịch đến độ có thể nghe được tiếng từng bông tuyết nhảy nhót trên mặt đường.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên quay đầu nhìn cô. Thấy hai mắt cô nhắm nghiền, giống như là khóc mệt nên ngủ thiếp đi, nhưng nước mắt vẫn theo bờ má hồng chảy xuống. Dáng vẻ khi ngủ thật không thoải mái.

Đoàn Gia Hứa hô một tiếng: “Tang Trĩ.”

Hô hấp của cô đều đều, phả vào cô anh, nhẹ nhẹ, ấm áp.

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chằm chằm thật lâu, đột nhiên cười, nhẹ giọng thì thầm: “Thật sự thích đến thế?”

“...”

“Nam hồ ly?”

“Kia,” Đoàn Gia Hứa thì thầm nói, “Anh biến thành như thế được không?”

Tiểu cô nương không có động tĩnh, dường như bị kéo vào mộng cảnh thật sâu, không nghe thấy bất kì cái gì nữa.

“Sau đó chỉ đối tốt với một mình tiểu Tang Trĩ, được hay không?” Đoàn Gia Hứa nói tiếp, “Vậy Chi Chi của chúng ta liền không thương tâm nữa, cứ quyết định như vậy đi.”

“Để người khác tới chiều cổ em, anh thật không tài nào yên tâm”

“Được không?”

“...”

“Em không lên tiếng, ca ca coi như em đã đồng ý a.”

Đoàn Gia Hứa đợi một hồi lâu. Mặt mày của anh dần giãn ra, thanh âm ngậm ý cười: “Tốt, Chi Chi của chúng ta đồng ý.”

“Ca ca điều kiện cũng tạm được.” Đoàn Gia Hứa cà lơ, cà phát nói, “hào hoa, đáng đáp cũng thật tuấn tú. Trừ lớn tuổi hơn em một chút.”

“Thời điểm anh mới 20 tuổi, liền có ai đó nói anh già, bây giờ em cũng nhanh chóng 20 tuổi rồi.” Anh giương như cảm thấy có chút đạo lý, trêu chọc nói: “cho nên, Tiểu Tang Trĩ nhà chúng ta cũng đã già rồi.”

Tiểu cô nương này, anh nhìn cô lớn lên, cũng được anh chiều cổ nhiều năm.

Nếu như có thể gặp được một người con trai tốt, cô thích người đó, người đó vĩnh viễn đối xử tốt với cô, vậy là tốt nhất.

Đó đương nhiên là tốt nhất.

Nhưng anh sợ trong quá trình đó, cô sẽ bị tổn thương. Sẽ giống như đêm nay, thời điểm uống say cũng không dám đem tâm sự trong lòng nói ra.

Đến khi ngủ vẫn không cảm được nước mắt, vẫn thương tâm khóc trong mơ. Đoàn Gia Hứa nghĩ. Trừ người nhà của cô, hẳn là không có ai có thể tốt với cô hơn anh.

“Ca ca kiếm nhiều tiền một chút, để Tiểu Tang Trĩ của chúng ta có thể ăn viên kẹo đường trị giá ngàn khối tiền.” Đoàn Gia Hứa nói, “Sau đó em liền tha thứ cho anh __”

“Có hành vi dự định trâu già gặm cỏ non.”

Anh cười: “Được không?”

Tang Trĩ mơ mơ màng màng nghe tiếng Đoàn Gia Hứa đánh thức cô, hỏi cô số phòng kí túc xá, sau đó cõng cô lên lầu, cẩn thận cho cô uống một chén mật ong ấm, xong xuôi tựa hồ còn nhờ cô bạn phòng kế bên qua thay quần áo giúp cô.”

Sau đó nhớ mang máng cô theo thói quen leo lên giường, đợi đến khi cô tỉnh dậy thì đã là ngày hôm sau. Đầu cô đau như ai đó cầm chày bổ ra, ngây ngốc ngồi dậy, lập tức choáng váng.

Hồi ức tối hôm qua nháy mắt ủa về.

Cô nói rất nhiều. CÙNG ANH NÓI RẤT NHIỀU.

Nói với anh mình thích một người. Bất quá do uống say nên không nói lên lời, giống như cái gì cũng chưa nói.

Nhưng, CÔ! ĐÃ! NÔN! LÊN! NGƯỜI! ANH AAAAAAAAAA

“...”

Tang Trĩ dùng sức nắm tóc, sụp đổ đem mặt giấu vào trong chăn. Cô nhìn điện thoại thấy tin nhắn We chat của Đoàn Gia Hứa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô nhếch môi, mở ra.

Mấy bạn cùng phòng đã sớm tỉnh, chú ý đến động tĩnh của cô, đều đồng loạt nhìn lại.

Uông Nhược Lan ngồi tại chỗ, ngửa đầu nhìn cô, bất quá nói: “Tang Trĩ, người hôm qua đưa cậu về, chính là anh chàng cậu nói lúc trước, bạn của anh trai cậu sao?”

Tang Trĩ ngừng tạm, giương mắt: “Ân.”

Ngu Tâm hưng phấn lên: “Ta kháo, thật sự quá đẹp trai a! Trước cậu nói còn có chút không tin, anh ta đây quả thật là mẹ nó đẹp kinh tâm động phách.”

“Aiiii, thật sự, bắt đầu cảm thấy nhan sắc của bạn trai mình tương tự khổng long.” Ninh Vi bụng lấy trái tim giả vờ buồn bã, “Thời điểm hôm qua chúng mình trở về, còn cho rằng nhằm phòng kí túc xá.”

Tang Trĩ nhin không được hỏi: “Khi nào thì anh ấy đi.”

“Tầm 12h chúng mình mới về.” Ninh Vi nói, “Anh ấy giống như một mực ngồi canh chừng câu, chúng mình về anh ấy mới rời đi.”

Uông Nhượng Lan: “Hắn là sợ cậu không thoải mái, liền ở lại chiếu cố cậu.”

Tang Trĩ gật đầu, cúi đầu nhìn điện thoại.

Ca ca số 2: [Anh dặn bạn cùng phòng em 9h gọi em dậy.]

Ca ca số 2: [Thời gian này vé máy bay không còn, muốn đổi giờ bay cũng khó, vé khác cũng không có, em phải dậy đúng giờ, không thì không thể về nhà được đâu.]

Ca ca số 2: [Nhớ uống nhiều nước, 10h anh qua đón em ra sân bay.]

Tang Trĩ rep lại “Vâng.”, sau đó mở mắt nhìn giờ, 9h hơn, cô vén chăn lên, bắt đầu thu thập giường chiếu, vừa sắp xếp đồ, vừa nói: “Đòi mình nếu còn uống rượu lần nữa thì chó cũng không bằng.”

Ngu Tâm hiểu kì: “sao thế?”

Tang Trĩ không nói lên lời.

Uông Nhượng Lan cười tủm tỉm nói: “Say rượu quá, cường hôn người ta à?”

“Làm sao có thể.” Tang Trĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, “Chớ nói nhảm.”

“Cậu say rượu tỏ tình?”

Tang Trĩ vỗ vờ chán ném vào góc giường, liếc mấy cô bạn cùng phòng một chút: “Vậy hẳn là hiện tại mình đã phát điên rồi.”

Ninh Vi: “Vậy cậu đã làm gì rồi?”

Tang Trĩ ngừng động tác, xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng chán nản nói: “Mình nôn hết lên người anh ấy.”

“...”

Cả phòng im lặng thật lâu.

Ngu Tâm ho nhẹ: “Trách không được, hôm qua, mình nghĩ thấy một cô mùi không lẫn vào đâu được.”

Uông Nhượng Lan đồng tình nói: “Haizz tình cảm thâm mến này có lẽ đã đến hồi kết thúc rồi.”

Ninh Vi: “Cậu sao không cố kiên nhẫn một chút.”

“Mình cũng không nghĩ đến nha.” Tang Trĩ thở hắt ra, trong nháy mắt liền nghĩ đến hình ảnh bản thân bê bối lúc đó. Cô ngửi ngửi áo, nhủ mảy nói, “Aiiii mặc kệ, chút nữa mình sẽ xin lỗi anh ấy.”

Ninh Vi: “Bất quá, anh ấy giường như cũng không có thể hiện sự ghét bỏ đâu.”

“Anh ấy tình tính tốt như vậy đó, kể cả mình có nôn lên đầu anh, đoán chừng anh cũng không tức giận.” Tang Trĩ nhanh chóng thu thập xong đồ đạc, xuống giường, “Mình đi tắm qua đây.”

Cô cầm bộ quần áo đi vào nhà tắm.

Vừa bước vào nhà vệ sinh, Tang Trĩ liền nghe thấy các cô nương trong phòng cảm thán: “Thần tiên nam thần.”

“...”

Tắm rửa xong, Tang Trĩ sấy khô tóc. Bởi vì uống rượu, tinh thần cô hôm nay không được tốt lắm.

Tang Trĩ qua loa trang điểm, sau đó mở rương hành lý bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cô cũng không có mang về nhà gì cả, trừ máy tính, vài cuốn sách, còn có khăn trải giường, vỏ gối muốn giặt, những cái khác cô đều không mang về.

Không đầy 1 tiếng đã thu xếp xong.

Đúng 10h, Tang Trĩ tạm biệt bạn cùng phòng, kéo vali hành lý ra khỏi kí túc xá.

Bởi vì ngày nghỉ nên xe có thể đi vào trường.

Mới ra đến cổng kí túc xá, Tang Trĩ đã thấy xe của Đoàn Gia Hứa. Cô lẽ mà lẽ mà đi đến, tự hỏi phải mở lời với anh ra sao cho phù hợp.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa xuống xe, đi đến xách vali hộ cô.

Tang Trĩ không dám nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Ca ca buổi sáng tốt lành.”

Đoàn Gia Hứa ân một tiếng: “Buổi sáng tốt lành.”

Cô không nói gì tiếp, dự định lên xe sẽ háo hức nhận lỗi với anh. Đoàn Gia Hứa đem hành lý của cô cất vào cốp, sau đó cũng lên xe.

Thấy thanh âm đóng cửa, Tang Trĩ nhìn sang, ấp a ấp úng nói: “Em hôm qua uống hơi nhiều, do say mà...”

Đoàn Gia Hứa nhìn qua: “Àn.”

“Cho nên em liền không nhận được,” Tang Trĩ có chút khó mở miệng, cúi đầu, “Không cần thận nôn lên người anh, ... Ca ca thật xin lỗi.”

Anh không quá để ý nói: “Không có chuyện gì.”

Vừa nói xong, Tang Trĩ cảm thấy anh lại gần, hô hấp của thoáng qua mặt, cô không rõ tình hình, ngược mắt lên, vô thức chạm vào ánh mắt anh.

Đoàn Gia Hứa buông thõng mắt, yên lặng nhìn cô, đột nhiên cười. Anh sát lại gần, vươn tay qua má cô, sau đó lấy dây an toàn, thắt lại cẩn thận. Nhưng hẳn không vội vàng lui về chỗ mà giữ nguyên tư thế đó mấy giây.

“Sao thế?” Bị anh nhìn như vậy, Tang Trĩ có chút không tự nhiên, thu tầm mắt lại, “à, em quên chưa thắt dây an toàn...”

Đoàn Gia Hứa kiểm tra lại dây an toàn, ánh mắt không rời vẫn nhìn chăm chăm cô. Cặp mắt hoa đào thâm thúy lại đa tình, mang theo câu dẫn khiến người ta không tài nào thoát ra được.

Cô cố gắng nhìn lại ánh mắt ấy, nhưng nhìn không được nói: “Anh làm gì vậy?”

Đoàn Gia Hứa chậm rãi ngồi lại vào vị trí của mình, thắt dây an toàn, trong lời nói mang theo nụ cười thần nhiên: “Không có gì.”

Trang Trĩ hồ nghi nói: “Ồ.”

Xe khởi động.

Tang Trĩ nhìn anh một chút, cảm thấy có điểm kì quái, nhưng lại không biết kì quái ở đâu. Cô gãi đầu một cái, nhưng không quá để ý, đôi mắt nhìn đồng hồ: “Hai giờ rưỡi mới cất cánh, hiện tại ra sân bay luôn sao?”

“Đi ăn cơm trước.” Đoàn Gia Hứa nói, “Ăn xong sẽ ra sân bay.”

Nghĩ tới lần này về nghỉ, sẽ xa nhau 1 tháng, Tang Trĩ do dự một chút, vẫn hỏi một câu: “Ca ca, đêm giao thừa anh định làm gì?”

“Ở nhà xem tiết mục cuối năm?” Đoàn Gia Hứa suy tư nói, “Sau đó chờ tin nhắn chúc năm mới của Tiểu Tang Trĩ.”

“...”

Tại sao lại nghe thảm vậy.

“Chính là” Tang Trĩ mấp máy môi, cân nhắc từ ngữ, “Năm nay, anh đã hai mươi bảy rồi. Anh cũng nên có bạn gái đi thôi, nếu anh buồn có thể...”

“Kiếm bạn gái ở đâu?” Đúng lúc đèn đỏ, Đoàn Gia Hứa dừng xe, miễn cưỡng nói: “Tiểu Tang Trĩ giới thiệu cho ca ca một người đi.”

Tang Trĩ không hiểu: “Em giới thiệu cho anh sao được, những bạn bè em quen cũng chỉ tầm tuổi em thôi.”

Nghe nói thế, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn qua, ánh mắt đánh giá cô từ trên xuống ism nhẹ nhàng, ôn nhu lại có chút ý cười. Anh cười rộ lên, ánh mắt vừa mập mờ lại dịu dàng: “Tầm tuổi em?”

Đoán chừng sau đó anh sẽ nói: “Vậy quên đi, toàn các tiểu bằng hữu.”

Tang Trĩ mừng rỡ tưởng ra cảnh đó, giật giật khóe miệng, trầm mặc hồi lâu.

Dừng vài giây, Đoàn Gia Hứa đuôi lông mày khẽ nhấc, cười đến vui vẻ.

Vừa đúng lúc nhảy đèn xanh, anh thu hồi ánh mắt, tại thời điểm khởi động xe, Tang Trĩ nghe được anh nói hai chữ, thanh âm nhẹ như chuồn chuồn chạm nước: “Cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ăn dâu tây

“...”

Tay cầm điện thoại của Tang Trĩ khựng lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh, ánh mắt trống rỗng, còn nghi ngờ có phải do mình chưa tỉnh rượu nên nghe nhầm hay không.

Trong xe không còn tiếng nói chuyện, chỉ có bản nhạc em dịu vẫn đang được phát.

Hồi lâu sau, Tang Trĩ mới lấy lại tinh thần, ngo ngác phản ứng: “Hả?”

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía trước, góc mặt nghiêng góc cạnh sắc nét, nơi hầu kết tạo thành một đường cong quyến rũ. Nghe thấy tiếng cô, khước miệng anh cũng giương lên, ngữ khí vô cùng tự nhiên: “Sao thế?”

Tang Trĩ hỏi lại: “Anh vừa nói gì cơ?”

Đoàn Gia Hứa làm như không hiểu câu hỏi của cô: “Hửm?”

Tang Trĩ: “A?”

“A cái gì mà ạ.” Sắc mặt Đoàn Gia Hứa không đổi, thong dong nhã nhặn vô cùng, cười mấy tiếng: “Anh nói gì à?”

“...” Tang Trĩ ngập ngừng mãi mới đáp: “Không có gì ạ.”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười không nói gì.

Tang Trĩ kỳ lạ nhìn anh, rồi lại chậm rãi thu lại ánh mắt, hoang mang nghiêng đầu sang phía khác. Cô cúi xuống, lấy trong túi ra một cái bình giữ nhiệt, rót một cốc để uống.

Chú ý thấy thế, Đoàn Gia Hứa hỏi: “Em uống gì thế?”

Tang Trĩ nhú mày, rót thêm một cốc nữa: “Uống trà giải rượu ạ.”

“...”

Lông mày Đoàn Gia Hứa nhếch lên, thần sắc có vẻ như chột dạ, ôn hòa nói: “Ừm, uống nhiều một chút.”

Dư âm của cơn say hôm qua hình như vẫn còn, Tang Trĩ lúc này thấy vừa nôn nao vừa đau đầu. Cô không có khẩu vị ăn cơm, chỉ muốn ăn chút trái cây hoặc uống bát canh nóng gì đó.

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ một lát rồi quyết định tới một quán chuyên món Quảng Đông ở gần đó.

Lúc đi qua tiệm trái cây, Đoàn Gia Hứa vào mua hai hộp dâu tây. Trong lúc chờ Tang Trĩ gọi món, Đoàn Gia Hứa cầm hai hộp dâu đi rửa sạch.

Tang Trĩ lật giờ menu hồi lâu, cuối cùng chỉ gọi một bát cháo trứng muối thịt nạc.

Thấy Đoàn Gia Hứa quay lại, Tang Trĩ đẩy menu đến trước mặt anh: “Em chọn được món rồi. Anh xem thử xem muốn ăn gì thì gọi đi.”

Đoàn Gia Hứa để hộp dâu xuống, rút tờ khăn giấy lau khô tay rồi nhận lấy menu. Anh nhìn qua một lượt, hỏi: “Chỉ ăn một chén cháo có no không?”

“Em không muốn ăn mấy món này.” Tang Trĩ chỉ chỉ: “Em muốn ăn dâu cơ.”

“Ăn gì đó lót dạ đã rồi mới được ăn.” Đoàn Gia Hứa cầm bút lên, dựa theo khẩu vị của Tang Trĩ chọn thêm mấy món nữa, “Uống trà trước đi, anh còn có chuyện muốn hỏi em.”

“...”

Giọng điệu anh nghe có khác gì đang định tính sổ không cơ chứ!

Tang Trĩ ngay lập tức nhớ tới chuyện tối qua tới quán rượu, theo bản năng giải thích: “Quán rượu hôm qua gần trường bọn em, nên cũng chỉ toàn sinh viên thôi. Sinh viên trường em cũng hay tới đó lắm.”

Đoàn Gia Hứa đưa menu cho nhân viên phục vụ, mí mắt hơi nâng lên, nhàn nhạt nhìn cô.

“Sau nay em sẽ không uống rượu tùy tiện nữa.” Tang Trĩ nói, “Cũng không uống rượu nữa, em cũng không biết rượu hôm qua em uống nặng như vậy mà. Em thấy tư lượng mình cũng không kém nên mới uống cố cho khỏi lãng phí thôi.”

“Đi với ai?”

“Bạn cùng phòng ạ.”

“Thật?” Đoàn Gia Hứa chống một tay lên cằm, mắt khẽ cụp xuống nhìn thẳng vào cô, “Sao anh còn nghe thấy có tiếng của nam sinh nhỉ?”

Tang Trĩ nhớ lại: “Đó là bạn của bạn cùng phòng em.”

“Giọng nghe cũng quen tai đấy.” Dường như nhớ ra gì đó, Đoàn Gia Hứa đột nhiên lên tiếng, ngữ khí vẫn không mặn không nhạt như cũ: “Tang Trĩ, cậu có rảnh không? —“

“...” Tang Trĩ thoáng sững sốt hỏi lại: “Cái gì cơ ạ?”

Khóe mắt Đoàn Gia Hứa giương lên: “Là người này phải không?”

Tang Trĩ vẫn chưa kịp phản ứng: “Người nào cơ—?”

Còn chưa dứt câu, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh buổi tối đầu tiên Đoàn Gia Hứa nhập viện, bị anh nghe thấy đoạn tin nhắn thoại của Giang Minh. Chính là câu bạn này.

Sao lão già này không đi làm cảnh sát nhỉ.

Cái này mà cũng nghe thấy được.

Cảm giác như mình bị nhìn thấu, Tang Trĩ cảm thấy không thoải mái lắm: “Thì sao chứ? Em cũng biết cậu ấy, đâu phải người xấu gì. Em làm sai chuyện gì đâu.”

“Cậu nam sinh này biệt danh là nam hồ ly?” Đoàn Gia Hứa làm như không nghe thấy, cầm ấm trà lên, rót đầy chén của cô, “Phải không?”

“...”

Nghe anh nói, Tang Trĩ thấy chột dạ, khí thế cũng tiêu tan phân nửa. Cô không dám nhìn anh, giải bộ cúi đầu uống nước, hàm hồ nói: “Không phải.”

Đoàn Gia Hứa cong môi cười: “Vậy nói anh nghe chút coi.”

Toàn là lời khách sáo.

Rõ ràng người này là đang muốn hóng chuyện.

Tang Trĩ quả quyết từ chối: “Không được.”

Yên lặng trong chốc lát.

Tang Trĩ lặng lẽ liếc nhìn anh một cái, thấy anh cũng không nhìn mình mà hướng mắt về phía mặt bàn, dường như đang suy nghĩ gì đó. Tang Trĩ cho là anh không muốn hỏi nữa, chuẩn bị chuyển chủ đề.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên lặp lại một lần, ra chiều suy nghĩ. “Nam— hồ - ly.”

“...”

Đoàn Gia Hứa gật gù: “Vậy có phải kiểu trông đẹp như con gái không?”

Ban đầu Tang Trĩ còn không định trả lời anh nhưng sau khi nghe xong câu này, lại không nhịn được nhìn sang, ánh mắt dừng trên mặt anh 2s, vì anh cãi lại: “Không phải, kiểu như là...”

Nói đến đây cô lại im bặt, lại tự mình suy nghĩ rồi nói: “Làm một hồ ly rất man.”

“...”

Sắc mặt Đoàn Gia Hứa kém đi, giọng nói cũng mang theo mấy phần không tin: “Gi cơ?”

Cô nghĩ về người đang ngồi ngay trước mặt mình, nhưng anh không hề hay biết, lại còn cảm thấy mấy lời miêu tả của cô là hoang đường, không thể nào tồn tại được.

Tang Trĩ không biết phải diễn tả cảm xúc hiện tại ra sao, thậm chí: “Dù sao em cũng đâu có nói sai, chính là kiểu như vậy.”

Ngay lúc này, cháo của Tang Trĩ được bung lên.

Cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa, sợ bị anh hỏi nhiều lại càng dễ lộ. Tang Trĩ cảm thấy, san nửa bát cháo, thuận miệng hỏi: “Anh có muốn ăn cháo không?”

Đoàn Gia Hứa đẩy cái bát gần về phía cô, “Em cứ ăn đi.”

Tang Trĩ gạt đầu, làm bộ tập trung ăn uống, không nói gì nữa.

Nhưng câu chuyện dường như vẫn chưa kết thúc, chẳng mấy chốc Tang Trĩ thấy Đoàn Gia Hứa bắt đầu hỏi: “Tiểu Tang Trĩ, có phải em thích mấy tên cơ bắp không?”

“...” Tang Trĩ không muốn trả lời, không vui nói: “Anh đừng nhiều chuyện như vậy nữa được không?”

“Sao lại là nhiều chuyện được?” Đoàn Gia Hứa buồn cười, “Anh chưa từng gặp người nào như thế, nên hiếu kỳ hỏi thôi mà.”

Tang Trĩ nhìn câu “Anh tự soi gương là được rồi” xuống, thấp giọng chỉ trích: “Đây không phải nhiều chuyện thì là gì. Anh là người nhiều chuyện nhất em từng biết trong đám con trai đây.”

“...” Đoàn Gia Hứa nhú mày, “Nhất cơ à?”

Mí mắt Tang Trĩ cũng không thêm động: “Đúng vậy.”

Đoàn Gia Hứa: “Nghiêm trọng vậy sao?”

“Đúng.”

“Được rồi.” Đoàn Gia Hứa gõ ngón tay lên mặt bàn, “Nghe em nói vậy anh đau lòng lắm.”

Tang Trĩ nhìn sang, khóe môi giật giật, như muốn nói gì đó.

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa nhìn sang cô, có vẻ không để ý lời ban nãy lắm, giọng nói còn mang theo ý cười: “Cơ mà đúng là anh đang nhiều chuyện đấy.”

“...”

“Thế nên Tiểu Tang Trĩ kể anh nghe chút chút đi.”

“...”

Người này từ trước đến giờ đều không cần mặt mũi, Tang Trĩ không thêm phản ứng, đối với mấy câu hỏi của anh cũng chỉ ậm ừ cho qua, còn lại coi như không nghe thấy.

Cơm nước xong xuôi, hai người nán lại quán ngồi nghỉ ngơi. Chờ gần đến giờ mới bắt đầu đi ra sân bay.

Tang Trĩ ngồi vào ghế phụ, lấy hộp đậu ra ăn. Vừa ăn đồ nóng, bây giờ được ăn đậu thấy khẩu vị thanh mát lại, đậu cũng không còn đau như ban sáng nữa.

Đoàn Gia Hứa: “Còn phải lái xe một tiếng nữa, em có muốn ngủ thì ngủ đi.”

“Em không ngủ đâu.” Tang Trĩ lắc đầu, “Lát nữa lên máy bay rồi ngủ một thể.”

Cô cúi đầu, bứt lá đậu ra. Đúng lúc gặp đèn đỏ, thuận miệng hỏi: “Anh, anh có ăn đậu không?”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, nhìn chằm chằm quả đậu hai giây. Khóe mắt anh cong lên, khẽ ừ, rồi ghé đầu sang. Tay không động nhưng miệng lại mở ra.

Âm chỉ rất rõ ràng.

Tang Trĩ mù mịt: “Muốn em đút cho anh?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

“Tại sao em phải làm thế?” Tang Trĩ xù lông, đưa hộp dâu ra, “Em bút sạch lá rồi, anh tự ăn đi.”

“...”

Giằng co mấy giây.

Tang Trĩ hít một hơi thật sâu, nhớ tới trước kia mình cũng từng đút kẹo cho Tang Diên, cũng không thấy có gì không ổn. Cô không muốn thể hiện phản ứng quá kịch liệt, không cam lòng cầm quả dâu lên, đưa tới bên môi anh.

Đoàn Gia Hứa ghé lại gần, cắn lấy quả dâu.

Đầu ngón tay cô không cẩn thận chạm phải môi anh.

Giống như không may chạm phải đồ nóng phỏng tay, Tang Trĩ theo phản xạ rút tay lại. Cô cảm giác như chỗ vừa chạm phải môi anh đang nóng dần lên.

Tang Trĩ không tự nhiên cọ xát tay vào quần áo.

Đoàn Gia Hứa cũng nhận ra. Anh cắn quả dâu, hương vị chua chua ngọt ngọt lấp đầy khoang miệng. Anh khẽ liếm môi, bờ môi cấp thêm hơi ẩm càng thêm đỏ, nổi bật trên gương mặt yêu nghiệt của ai kia, bỗng nhiên gọi tên cô: “Tiểu Tang Trĩ.”

Tang Trĩ miễn cưỡng đáp: “Sao ạ?”

“Chú ý một chút.” Nụ cười của Đoàn Gia Hứa mang mấy phần lưu manh, giọng nói cũng cao hơn: “Đừng chiếm tiện nghi của anh đây.”

“...”

Tang Trĩ thiếu chút nữa hét lên.

Rốt! Cuộc! Anh! Có Mặt! Mũi! Hay! Không!

Sau khi đưa Tang Trĩ qua cổng an ninh, Đoàn Gia Hứa ra khỏi sân bay, trở lại vào xe. Anh nhìn điện thoại, thấy có mấy cuộc gọi nhờ, là Tiền Phi, liền gọi lại.

Tiền Phi bắt máy ngay: “Lão Hứa.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm?”

Tiền Phi thống khổ nói: “Hôn lễ của tôi không cần cậu làm phù rể đâu.”

“Làm sao?” Đoàn Gia Hứa buồn cười: “Cậu có ý kiến gì với tôi?”

“Cả cậu và Tang Diên đều có.” Tiền Phi nói, “Có hai người các cậu đứng bên cạnh, có khác gì tới cướp hôn không cơ chứ!”

“Nói nhảm gì thế?” Đoàn Gia Hứa nói: “Vì chuyện này?”

“Từ từ, còn, vẫn còn.” Tiền Phi cười hì hì, “Chúng ta lại tâm sự chuyện cô gái nhỏ lần trước của cậu đi, lần đầu tiên thấy cậu yêu đương đấy.”

Đoàn Gia Hứa: “Cúp đây.”

“Đợi đã đợi đã.” Ngữ khí Tiền Phi mang mấy phần khiển trách, “Này, có phải lâu rồi không gặp, cậu không coi tôi là huynh đệ nữa đúng không? Không phải chuyện của cậu thì còn lâu tôi mới quản nhé!”

“Lại là chuyện này.” Đoàn Gia Hứa hơi giận: “Mấy ngày này cậu bớt gọi cho tôi đi.”

“Sao cậu cứ phải giấu giấu diêm diêm thế nhì! Tôi hiểu kì thôi mà có sao đâu.” Tiền Phi nói, “Cậu đừng vội ghét bỏ tôi, cô gái kia trẻ lắm đúng không?”

Đoàn Gia Hứa xoa xoa mi tâm: “Sao câu nhiều lời thế nhì?”

Tiền Phi: “Sao mà biết nhau? Cùng công ty?”

“Không phải.”

“Bình thường cũng đâu thấy cậu đến mấy chốn ăn chơi nhảy múa mà nhì.” Tiền Phi nói: “Nói thật đi, đã bắt đầu theo đuổi chưa? Đừng có nói là thấy người ta còn ít tuổi nên không dám rat ay đây nhá!”

Đoàn Gia Hứa trầm mặc mấy giây, đột nhiên cười: “Phải từ từ.”

Cô nhóc kia còn đang coi anh là anh trai đấy.

Đồn dập quá cũng không nên.

Nhớ tới những chuyện mình làm hôm nay, anh đột nhiên hắng giọng: “Tôi cũng chưa từng theo đuổi ai bao giờ, nhưng không hiểu sao thấy có chút gì đó ____”

“...”

“Thuận buồm xuôi gió.”

Nghe được đáp án của anh, Tiền Phi kinh ngạc: “Mới hai hôm trước cậu còn nói với tôi vẫn chưa có gì cơ mà? Người ta mới là cô gái nhỏ đừng có làm quá, mà thôi, hôm nay có chuyện gì à?”

“...”

“Có thấy tội lỗi không?”

“Bao nhiêu tuổi rồi chứ.” Đoàn Gia Hứa khẽ cười, “Tôi làm gì được cô ấy chứ.”

“...” Tiền Phi thốt lên từng chữ: “Cảm! Thú!”

Lại yên lặng mấy giây.

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn ghế bên cạnh.

Đột nhiên nhớ tới, buổi sáng tỉnh lại tại bệnh viện, thấy bộ dạng cô gái nhỏ cuộn tròn người lại ngủ trên ghế.

Nhớ hôm anh bị người ta hắt nước, phản ứng đầu tiên của cô là che chở anh.

Nhớ cô say không còn biết trời trăng là gì, nhưng vẫn ghi nhớ lời bác sĩ dặn anh sau phẫu thuật.

Nhớ tới khi cô ngồi trên ghế phụ, vui vẻ ăn dâu tây.

Nhớ hai núm đồng tiền nho nhỏ khi cô cười.

Và, bộ dạng cô khóc vì một người khác.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt, cười nhạt: “Cảm giác cũng không tệ.”

“Gì cơ?”

“Tôi cũng sắp 30 rồi, cũng không muốn bỏ lỡ nữa, lần này phải thử xem sa.” Đoàn Gia Hứa thấp giọng nói: “Nhưng nếu không may dọa đến cô ấy thì coi như xong.”

“...”

“Nhưng tôi cảm giác,” tay Đoàn Gia Hứa chạm cánh môi dưới, nhớ tới phản ứng của Tang Trĩ, buồn cười: “Tôi đang làm khá tốt đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ca ca

Lên máy bay, Tang Trĩ tìm vị trí của mình, sau đó ngồi chat Wechat với Tang Diên tâm 1 tiếng mới tắt máy.

Máy bay cất cánh, phát ra tiếng ầm ầm, rồi lao thẳng lên không.

Tang Trĩ kéo tấm chắn cửa sổ xuống, nhìn chăm chú cảnh vật bên ngoài, ngắm thành phố Nghi Hà dần dần thu bé lại rồi biến thành một cái chấm nhỏ xíu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô thu ánh mắt, từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, vẫn không ngủ được. Tang Trĩ dứt khoát cầm quyển truyện tranh ra đọc tiếp đoạn hôm trước đang đọc

dở.

Đọc tờ được, tờ không một lúc. Tang Trĩ thở hắt ra, bỗng nhiên khép cuốn sách lại, bắt đầu hồi tưởng chuyện tối qua.

Cô ngồi dưới đất nghịch tuyết, Đoàn Gia Hứa xuất hiện, cô bắt đầu khóc, sau đó nói mình thích một người, sau đó nôn lên người anh. Về sau lại nói một đồng loạn thất bát tao, vừa khóc, vừa nháo cực kì chặt vật.

Về sau, được anh công về trường như thế nào, đã nói gì thì hoàn toàn không có ấn tượng.

Kí ức cực kì ăn khớp, không có chi tiết nào bị gián đoạn hay có điều bất ổn... Nhưng phản ứng hôm nay của Đoàn Gia Hứa, tại sao lại giống như là hôm qua cô say đã nói lời gì không nên nói với anh.

Nghĩ thế nào cũng thấy có gì đó không đúng.

Nếu như thật sự cô đã nói gì, thì anh cũng không thể có biểu hiện như ngày hôm nay.

Tang Trĩ nhớ đến, phản ứng lần anh bị dội nước, nụ cười khi đó cô không thể giải thích được. Hôm cô nôn lên người anh cũng thế, bộ dáng của anh cũng giống hệt hôm đó.

Tang Trĩ: "..."

Đàn ông có tuổi tinh thần có phải sẽ thất thường như thế.

Máy bay hạ cánh tại sân bay Nam Vu. Tang Trĩ lấy bảng hướng dẫn, đi đến nơi lấy hàng lý. Cô mở điện thoại ra thì nhìn thấy tin nhắn của Tang Diên, liền lập tức nhấn lại: [Em đến rồi, đến đón em.]

Cô đợi nửa ngày rồi cuộc cũng lấy được hành lý, nhanh chóng kéo ra phía cửa.

Tang Diên đã đợi ở ngoài, toàn thân mặc một kiện quần áo đen. Anh thấp mắt, một tay đút túi, tay khác cầm điện thoại di động, giống như đang nói chuyện điện thoại.

Tang Trĩ đi đến trước mặt anh. Thấy anh không thèm ngẩng đầu lên, Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới tin nhắn của anh, đem "ca ca" trong miệng nuốt trở lại, thân thiết đổi thành "Tang Diên."

"..." Tang Diên dừng động tác, lạnh lạnh nâng mắt, "Tiểu Quý, muốn tạo phản rồi hả?"

Tang Trĩ chớp mắt: "Chính anh bảo em đừng gọi anh là ca ca nữa nha."

"Anh mày làm thế để mày hạn chế tìm anh mày đòi tiền đó, thì sao? Còn có, ai đó nói với anh là sẽ giảm béo, sẽ tiết kiệm, bớt ăn, bớt mặc," Tang Diên quét mắt, nhìn cô từ trên xuống dưới, giọng điệu thản nhiên, "Nhìn kìa? Đúng là không có tiền đồ."

"..."

"Thôi không phải giả bộ đáng thương," Tang Diên cầm vali hành lý trong tay cô, "Nhớ giảm béo đi."

Tang Trĩ rất khó chịu: "Em mới 80 cân." (80 cân của Trung Quốc = 40 cân của VN nha các tình yêu)

"Ồ." Tang Diên nói, "Béo chết đi được."

Tang Trĩ nhin không được quay sang xia xối lại: "Anh nhìn qua còn tưởng cao có một mét rưỡi đó."

Tang Diên thờ ơ đáp: "Ồ vậy mày chỉ có 1m bề đôi sao?"

"..."

Tang Vinh đang đi công tác, trong nhà chỉ có mẹ Lê Bình. Trên bàn ăn đã bày la liệt đồ ăn ngon, còn bà vẫn đang hì hụi trong bếp thiên biến vạn hóa ra mấy đồ tráng miệng nữa.

Nghe thấy động tĩnh, Lê Bình lập tức đi ra, trên tay còn ướt sũng.

Tang Trĩ nhảy bổ vào lòng bà, ôm thật chặt.

Hơn mấy tháng không gặp, Lê Bình cũng thật nhớ cô con gái út, cau mày nhìn cô, ngoài miệng không ngừng thương tiếc lắm lắm: sao dạo này gầy thế, ăn uống đủ không, bên môi lại thoáng ý cười không giấu được.

Rất nhanh, bà nhìn về phía sau thấy Tang Diên phía biểu lộ lập tức thay đổi: "Tiểu tử thói này còn biết trở về? Con gái của di Vương anh không đi gặp đúng không? Hôm trước để con gái nhà người ta ngồi ở tiệm trà hơn 1 tiếng đồng hồ."

Tang Trĩ lần đầu nghe thấy mẹ nói chuyện này, lập tức an tĩnh, trông mắt nhanh chóng đảo qua người Tang Diên.

“Mẹ không có chuyện gì làm hay sao mà cứ hôm nay tìm người này, ngày mai tìm người khác bắt con đi xem mắt?” Tang Diên bỏ vali hành lý của Tang Trĩ qua một bên, lười biếng nói: “Chẳng phải con đã nói là con không đi hay sao?”

Lê Bình chỉ tiếc rên sát không thành thếp mắng vài câu, lại tiến vào phòng bếp tiếp tục chuẩn bị bữa tối.

Có thể thấy việc này lặp đi lặp lại không ít lần, Tang Diên không quá để ý, đi đến bên xô pha, ngồi xuống rót một chén nước, thành thói quen nghỉ ngơi.

Tang Trĩ lập tức đi đến cạnh anh, hiếu kỳ hỏi: “Ca ca, anh đi xem mắt à?”

“...” Tang Diên liếc nhìn cô, “Liên quan gì mày không?”

“Em chỉ muốn quan tâm anh chút thôi mà.” Tang Trĩ phá lệ cảm thấy hứng thú, “Anh không đi à?”

“Anh mày đẹp trai ngồi ngồi, nam thần trong truyện ngôn tình bước ra thế này mà cần đi xem mắt á?”

“Nhưng đúng là anh không có đối tượng yêu đương còn gì?” Tang Trĩ cẩn thận nghĩ nghĩ, tìm lý do, “Là anh không đủ tốt, không xứng với người ta hay là anh vốn không có hứng thú?”

Tang Diên dựa lưng vào ghế, kệ con em hót lú lo bên tai.

Tang Trĩ nhớ đến việc Đoàn Gia Hứa nhờ mình hỗ trợ giới thiệu bạn gái, vẫn kiên trì mở miệng: “Nếu không thì anh lập team cùng Gia Hứa ca ca đi.”

Nghe vậy, Tang Diên giương mí mắt lên.

“Gần đây hình như anh ấy cũng muốn tìm bạn gái. Anh có thể qua Nghi Hà tìm anh ấy, hoặc để anh ấy qua Nam Vu tìm anh.” Tang Trĩ thất thần nói: “Sau đó các anh có thể lập thành một đôi để đi xem mắt cùng nhau, hiệu suất tăng gấp đôi”

“...”

“Nhưng mà,” Tang Trĩ đột nhiên cảm thấy vấn đề này thật khó giải quyết, “Anh khả năng tương đối thiết thòi, bởi vì nếu đi cùng Gia Hứa ca, anh chỉ có thể làm nền cho anh ấy thôi... hoặc là hai người có thể...”

Tang Diên lạnh lùng cắt ngang: “Mày có thể câm miệng được rồi đấy.”

Tang Trĩ lập tức nuốt lời định nói vào, lầu bầu: “Được rồi, anh cứ ngồi đó mà cô độc hết quãng đời còn lại đi.”

Đúng lúc đó, chuông điện thoại di động của Tang Diên vang lên. Hắn mở mắt, đột nhiên mỉm cười, tâm tình hình như rất tốt: “Tiểu quý, nói cho em biết.”

Tang Trĩ: “Sao ạ?”

“Gần đây, có một cô gái đang cố tán tỉnh anh trai hoàn mỹ của em” Tang Diên nói, “Mà anh lại không có thời gian ứng phó mấy người không liên quan, hiểu không?”

“...” Tang Trĩ có chút hoài nghi những gì cô vừa nghe thấy, cực kì khó khăn nói hết câu: “Anh nói gì cơ, có người, muốn, theo đuổi, anh?”

“Cho nên.” Tang Diên lập tức tắt di động, chăm rãi nói, “Mày đi mà để Đoàn Gia Hứa đòi đòi cô độc đi, hoặc là vui vẻ giới thiệu cho cậu ta mấy người, để cậu ta lần lượt đi xem mắt.”

Tang Trĩ: “...”

Tốt nghiệp đại học không được bao lâu, Tang Diên liền dọn ra ngoài ở. Cho nên ăn cơm tối xong, hắn cũng không ở lại, chào Lê Bình liền đi.

Tang Trĩ giúp Lê Bình thu dọn bàn ăn, sau đó mới về phòng, sắp đồ đạc trong vali ra.

Cô đã chuẩn bị quà cho ba Tang Vinh cùng anh hai Tang Diên, bọc riêng thành hai hộp. Nhìn hai túi quà, Tang Trĩ bỗng nhớ Đoàn Gia Hứa đã kia nói sẽ tặng cô quà năm mới.

Cũng không biết sẽ tặng cái gì?

Sinh nhật 18 tuổi của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa tặng cô một bộ makeup. Lúc ấy cô chuẩn bị thi đại học, chỉ đơn giản nói cảm ơn anh, cũng không để ý gì nhiều. Về sau bộ make up đó bị cô ném lên bàn trang điểm, cũng chưa dùng qua lần nào.

Thời điểm cô đi Nghi Hà, cũng không cầm theo

Nghĩ đến đây, Tang Trĩ đứng dậy, đi đến bàn trang điểm tìm hộp makeup kia, nhìn qua là biết hàng hiệu, nhất định không rẻ.

Nghĩ vậy, có thể thấy điều kiện hiện tại của anh tốt hơn hồi đại học rất nhiều.

Anh có xe, nhà ở khu vực trung tâm, anh cũng bớt khổ cực lao động vào kiếm tiền như trước.

Aiiii, cô rút cuộc vì cái gì mà luôn cảm thấy anh vô cùng đáng thương.

Tang Trĩ ngồi lại trên mặt đất, chống cằm lên mép giường, im lặng suy nghĩ.

Đầu óc cô có chút mơ hồ.

Sau một lúc, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại, ngày hôm nay anh ngồi trên xe, có phải hay không cô đã nghe nhầm hay anh thật sự nói hai chữ:

“Cũng được.”

Đằng trước là một câu Ủ.

“Anh lớn tuổi như vậy?”

“...”

Được rồi.

Khẳng định là cô nghe lầm.

Mà nói không chừng anh chỉ như thường lệ, lấy đùa giỡn, trêu chọc cô làm vui.

Nhưng cũng không đúng lắm. Anh trước kia không nói như vậy.

“...”

Tang Trĩ càng nghĩ càng phiền.

Cô bò lên giường, lộn một vòng. Tang Trĩ lấy điện thoại di động ra, không nghĩ thêm chuyện này nữa, nhấn cho Đoàn Gia Hứa: [Em về đến nhà rồi.]

Nghĩ nghĩ, Tang Trĩ bổ sung: [Gia Hứa ca ca, anh hai em hình như có bạn gái rồi.]

Ca ca số 2: [Án.]

Tang Trĩ gãi đầu một cái, tiếp tục thăm dò: [Hình như tuổi bạn kia còn nhỏ.]

Ca ca số 2: [Anh hai của em sẽ không yêu trẻ em tuổi vị thành niên đâu.]

Tang Trĩ chần chờ nói: [Trưởng thành là được sao?]

Qua một hồi lâu, Đoàn Gia Hứa gửi đến một tin nhắn thoại.

Giọng đàn ông trầm thấp vang lên từ loa điện thoại, có chút thờ ơ không để ý lại hàm chứa chút ôn nhu, gần gũi khó miêu tả rõ: “Trưởng thành? Đã tốt nghiệp trung học, hay đã học đại học. Đây không phải đã là thanh niên rồi sao?”

Nói xong anh lại phát tiếp một tin nhắn thoại nữa: “Tại sao không được?”

Bởi vì Đoàn Gia Hứa có thể nói ra ý nghĩ như vậy khiến Tang Trĩ cực kì không thể tưởng tượng nổi, một đêm trần trọc không ngon giấc. Dùng lý tính để phán đoán, cô cảm thấy anh đứng trên góc độ khách quan của một người ngoài cuộc để nói. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Chỉ ít dù người nào nghe chuyện thì cũng thấy đạo lý này là bình thường, cũng không phải khoảng cách tuổi tác quá lớn, chỉ hơn nhau có 6, 7 tuổi.

Nhưng thời điểm Tang Trĩ biết Đoàn Gia Hứa là khi cô mới 13 tuổi.

Cho nên, có lẽ sẽ xảy ra duy nhất một khả năng: Trong mắt anh, cô vĩnh viễn dừng lại ở tuổi 13 bé bỏng đó, không có bất kỳ thay đổi nào, mãi mãi là đứa bé cần được bảo vệ, đứa em gái nhỏ của bạn anh.

Cho dù anh có cho rằng, anh có thể cùng cô gái ở độ tuổi cô yêu nhau, nhưng những cô gái ấy mãi mãi không bao hàm cô trong đó.

Tang Trĩ thực sự không ngủ được, nửa đêm đứng lên, lấy một thùng sách ở dưới giường ra, từ tốn mở thùng, lấy ra một đồ vật.

Nhiều năm về trước, Đoàn Gia Hứa nói, nếu cô muốn liền tặng cô con thú bông xấu xí, kì quặc.

Tang Trĩ để nó lên giường, nhìn chăm chăm một hồi lâu.

Một lúc sau, khoe miệng của cô buong lỏng, buồn buồn thốt ra câu: “Nếu, em nói, nếu thôi, anh không coi em là đứa trẻ con...”

“Em cũng không thể lại theo đuổi anh.” Tang Trĩ dùng ngón tay chọc chọc vào trán con thú bông, nhấn mạnh như đang tự thôi miên mình, “Em cũng không phải không có ai theo đuổi, em xinh đẹp như vậy, còn anh đã già rồi. Thêm mấy năm nữa, đoán chừng nếp nhăn đầy mặt.”

Tang Trĩ trầm nói: “Đúng, Tang Trĩ mày nghĩ đúng lắm.”

Hôn lễ của Tiền Phi diễn ra vào đầu tháng 08.

Bởi vì anh ấy ở Nam Vu, nên Tang Trĩ cũng coi như khá quen thuộc. Thời cấp hai cũng đón cô mấy lần. Thời điểm Tang Trĩ học cao trung, ngẫu nhiên Tang Diên sẽ mời anh ta đến ăn cơm.

Cho nên, lúc anh ta kết hôn, Tang Trĩ cũng được mời.

Mùng 5 tháng 8.

Tang Trĩ đặc biệt thay một bộ váy cầu kì cùng Tang Diên đi dự hôn lễ. Cô được an bài vào bàn bạn đại học của Tiền Phi, cả bàn đều là con trai. Sau đó Tang Trĩ còn gặp Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ biết anh sẽ đến nên cũng không quá kinh ngạc. Chỉ là nhìn không được nhìn anh nhiều một chút.

Đoàn Gia Hứa hôm nay mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, nhìn qua nghiêm chỉnh không ít, khí chất công tử nho nhã, lại hơn mấy phần phong lưu đa tình. Anh đứng ở đối diện Tang Trĩ bên cạnh là một cô gái, lúc này hai người đang trò chuyện với nhau.

Tang Trĩ thu tầm mắt, đột nhiên thấy có cái gì không đúng, lại nhìn anh một cái nữa. Lập tức chú ý hôm nay anh đeo cà vạt, mà cái cà vạt kia lại là cái mà cô tặng anh.

Tựa hồ là đã nhận ra ánh mắt cô, Đoàn Gia Hứa giương mắt, nhìn sang, cặp mắt hoa đào trong khoảnh khắc cong lên, liền bước đến chỗ Tang Diên, hai người nói gì đó, sau đó thương lượng cùng một người đàn ông nữa, rồi Tang Trĩ an vị ngồi cạnh Tang Diên.

Cô nghe thấy thanh âm vui vẻ của Tang Diên, ngữ khí muốn ăn đòn 10 phần: “Đoàn Gia Hứa, vừa đến đã vội vàng đi gặp ba ba rồi?”

Đoàn Gia Hứa thấp mắt, đôi bộ chén đĩa, không thêm đề ý đến Tang Diên.

“Kêu một tiếng ba ba đi.” Tang Diên tựa lưng vào ghế ngồi, đưa tay kéo hồng bao trên tay Tang Trĩ. “Vừa qua năm mới, ba ba cũng mừng tuổi cho anh.”

Kia là hồng bao của Tang Trĩ, lúc vừa chuẩn bị đi, một người thân qua chơi cho cô.

Tang Trĩ nhìn nhìn, thấy không dễ cướp về, chỉ có thể nén giận làm như không thấy, từ tốn uống nước.

Mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật, ánh mắt cực kì nhanh xoẹt qua người Tang Trĩ, anh chống một bên mặt, nhìn Tang Diên ngân nga nói: “Ba Ba hô thì quá già, gọi ca ca được không?”

Tang Diên nhú mày: “gọi Đại ca cũng được.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa lần nữa nhìn về phía Tang Trĩ, ánh mắt sâu thăm thẳm, lại có ba phần phong lưu tuấn lãng, anh cười nhẹ, một chút kháng cự cũng không, thần nhiên nói: “Vâng, ca ca.”

Một tiếng cực kì kinh người.

“...”

Tang Trĩ xém chút nữa sặc nước, kéo khăn giấy liên tục ho khan.

Trầm mặc mấy giây, Tang Diên im lặng không lên tiếng nhìn chăm chăm Đoàn Gia Hứa, giống như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh. Trán hấn nhăn lại, cực kì khó chịu: “Cậu, học cái kiểu gọi buồn nôn này từ ai?”

“Ca ca,” Đoàn Gia Hứa nhận hồng bao, đầu ngón tay ngó ngó lên hồng bao hai lần, cà lơ phát nói: “Cảm ơn.”

Tang Diên mặt không chút thay đổi, nói: “Không cần cảm ơn, cảm đi.”

“Hồng bao, em theo lời ca ca nhận lấy.” Đoàn Gia Hứa như không nghe thấy hấn nói, điềm nhiên bỏ hồng bao vào túi, cười đến dịu dàng, “Kia quyết định vậy đi, về sau anh liền trở thành ca ca của em.”

Tang Diên ánh mắt vi diệu: “Đồ thần kinh.”

“Không có nha.” Đoàn Gia Hứa cười không dứt, kéo thanh cuối nói: “Cảm ơn ca ca quan tâm.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chỉ chỉ nhà chúng ta

Người chủ trì trên đài chuẩn bị phát biểu, cả sảnh đột nhiên vang lên tiếng nhạc.

Toàn hội trường trong nháy mắt trở nên an tĩnh.

Đoàn Gia Hứa và Tang Diên cũng ngừng nói chuyện phiếm. Tang Diên lạnh lùng nhìn anh một cái, rút điện thoại di động trong túi ra.

Đoàn Gia Hứa nâng ly nước trên bàn, uống một hớp.

Qua mấy chục giây. Tang Trĩ cảm thấy chắc không ai chú ý đến mình, bèn mượn khe hở, nhìn trộm Đoàn Gia Hứa. Lúc này anh đang hướng về phía khán đài, dường như rất nghiêm túc nghe lời phát biểu của người chủ trì, không nhìn về phía cô.

Tang Trĩ thu tầm mắt, nói thầm vào tai Tang Diên: “Ca ca ___”

Cô còn chưa nói hết, Tang Diên bất thành linh đánh gãy lời cô: “Tiểu quý, đừng có dùng hai chữ này gọi anh mày, giờ nghe hai tiếng này anh mày chỉ muốn ói.”

“...” Tang Trĩ tiếp tục hỏi: “Anh Gia Hứa đã làm gì ạ?”

Tang Diên đang nhìn điện thoại di động, nghe thấy thế giương mắt, trực tiếp đưa điện thoại cho cô. Tang Trĩ nhìn vào màn hình. Trên màn hình hiện link các website Bệnh Viện Tâm Thần ở Nghi Hà.

“...”

Tang Diên bất đắc dĩ nói: “Mình chỉ có thể giúp người anh em gần bó keo sơn của mình đến đây thôi.”

Một giây sau, Tang Trĩ nhìn thấy Tang Diên đưa di động cho Đoàn Gia Hứa, còn bổ sung một câu cực kì trần trụi, lo lắng: “Khi về cậu có thể trực tiếp xin nhập viện.”

Đoàn Gia Hứa liếc qua, ôn hòa nói: “Không cần đâu, cảm tạ ca ca ___”

Lần này không chờ anh nói xong, Tang Diên đã đưa tay ghim chặt cổ anh xuống, dùng sức nhấn, giống như là không thể nhìn được nữa: “Lão từ sống hơn 20 năm, còn chưa muốn bị một tên già như cậu gọi ca ca đâu”

Đoàn Gia Hứa thoáng sững sờ, không có phản ứng. Bị đối xử như thế, anh ngược lại cười thành tiếng, bả vai rung động theo, mang theo khí tức âm thanh nhỏ vụn: “Thế nào a?”

Tang Diên nhìn anh chằm chằm vài giây, đến khi Tang Trĩ nghĩ Tang Diên sẽ lôi anh ra ngoài tản cho một trận, thì anh trai cô bỗng nhiên buông tay ra, quay đầu nói với Tang Trĩ: “Đổi chỗ.”

Tang Trĩ ở một bên xem kịch hay, nghe nói thế có chút phản ứng không kịp, ngo ngắc “A” một tiếng: “Muốn đổi vị trí với em á.”

“Anh mày mà tiếp tục ngồi bên cạnh cậu ta,” Tang Diên nhẹ nhàng nói, “Tiền Phi đoán chừng là không muốn trong lễ cưới của mình lại có chuyện ngoài ý muốn đâu.”

“...”

Tang Diên yên lặng chuyển bộ độ ăn của mình qua chỗ Tang Trĩ, nhường cô vị trí ngồi cạnh Đoàn Gia Hứa.

Cô không nhìn Đoàn Gia Hứa, đang muốn uống trà trong tách của mình, bỗng điện thoại rung mạnh. Tang Trĩ dừng động tác, liếc mắt nhìn sang, là ba Tang Vinh.

Cô ấn nghe. Tang Vinh: “Chỉ Chi ba mua 1 cái bánh kem socola, để ở tủ lạnh cho con rồi đó. Hôm nay ba và mẹ có tiệc xã giao, sẽ về muộn.”

Tang Trĩ nhỏ nhẹ đáp: “Vâng ạ.”

Ánh mắt cô liếc nhìn Đoàn Gia Hứa, Đoàn Gia Hứa đang nhìn cô, cô lập tức lúng túng tắt điện thoại, nói: “Anh làm gì thế?”

Đoàn Gia Hứa mí mắt hơi nâng hỏi: “Chỉ Chi là ai?”

Tang Trĩ cảm thấy quý dị: “Anh thật sự không biết.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Là anh hai của em?”

“Sao lại là anh ấy được.” Tang Trĩ không hiểu lắm, “Là nhũ danh của em.”

“À.” Đoàn Gia Hứa cầm ấm trà, rót cho cô một chén, hỏi: “Tại sao chưa bao giờ thấy anh hai em gọi em như vậy?”

“Thì thoảng anh ấy cũng gọi.” Tang Trĩ nói, “Nhưng rất ít.”

“Vậy ai hay gọi nhũ danh của em?”

“Thường chỉ có ba, mẹ em thôi,” Tang Trĩ suy nghĩ một chút, “Còn có cậu và dì... những người tương đối thân cận.”

Đoàn Gia Hứa như có điều suy nghĩ âm một tiếng. Một lát sau.

“Đúng rồi,” Đoàn Gia Hứa tùy tiện hỏi: “Ca ca số 2 là gì?”

“...” Tang Trĩ thần sắc không đổi, chỉ sang Tang Diên, “Số 1.”

Rồi chỉ sang Đoàn Gia Hứa: “Số 2.”

“Anh tại sao lại hóa thành anh trai số 2 rồi?” Đoàn Gia Hứa dựa vào thành ghế khẽ nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, cười cười nói: “Anh hai của em vừa mới nhận anh làm em trai nuôi rồi.”

Tang Trĩ nhìn anh, nhắc nhở: “Anh ấy còn nhỏ tuổi hơn anh.”

“Tuổi trên chứng minh thư của anh là già.” Đoàn Gia Hứa cười, nói chuyện không có chút chính trực nào, “Khai cao lên, trên thực tế, anh trẻ hơn.”

“Vậy thực sự thì anh sinh năm bao nhiêu?”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa nói, “96.”

“...” Tang Trĩ bị sự mặt dày vô sỉ của anh làm nghẹn, trừng mắt nhìn anh hồi lâu, lúng ta lúng túng nói, “Anh nói anh sinh năm 90 còn có người tin, cái gì mà sinh năm 96 chứ.”

“Làm sao?”

“Em nhìn anh giống sinh năm 69 hơn?”

Nghĩ lừa gạt ai. Đã bao nhiêu tuổi rồi còn bảo mình mới 18 tuổi.

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Lời này của em là ý gì?”

Thấy biểu hiện của anh hiện tại, lại liên tưởng đến gương mặt anh lúc vừa rồi vui vẻ gọi Tang Diên là “Ca ca”, Tang Trĩ do dự hỏi: “Ca ca, hôm nay sao anh kì quái thế. Có phải gần đây có rất nhiều người chê anh già?”

“Tang Trĩ, anh hai của em cũng ở đây,” Đoàn Gia Hứa cầm lấy chén trà, chậm rãi uống một ngụm, “Em gọi ‘ca ca’, là muốn gọi anh, nhưng ‘ca ca’ là để gọi Tang Diên, vậy lúc đó làm sao phân biệt?”

Tang Trĩ ngừng lại: “Trước kia sao không thấy anh nói vậy?”

Đoàn Gia Hứa nhăn mày: “Đấy không phải vì ca ca của em không ở đây sao?”

“A, Gia Hứa ca,” Tang Trĩ con không quá để ý đến vấn đề xưng hô này, tiếp tục hỏi: “Có phải gần đây đi xem mắt, người ta chê anh lớn tuổi, nên anh cảm thấy chướng mắt?”

“Xem mắt?” Nghe đến từ này, Đoàn Gia Hứa nâng mi nói: “Nghe nói, em có ý tưởng cho anh và anh trai em lập tổ đội để cùng đi xem mắt?”

“Em chỉ là đưa ra ý kiến thôi mà,” Tang Trĩ nghiêm trang nói, “Cái này chẳng phải là lo lắng cho hai anh sao? Dù gì có bạn bè đi cùng cũng cảm thấy vững tâm hơn.”

Đoàn Gia Hứa cười nhạt: “Nhưng anh hai của em không vui nha?”

Không đợi Tang Trĩ mở miệng, Đoàn Gia Hứa khước mắt hơi cong, cúi người, xích lại gần cô một chút, thì thầm vào tai cô: “Nếu không, hai chúng ta cùng lập thành tổ đội?”

Đoàn Gia Hứa ngừng vài giây: “...”

Tang Trĩ tâm tình có chút không thoải mái: “Em làm sao cùng anh đi xem mắt được? Mà người khác sẽ có ý kiến đó.”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa hỏi, “Ý kiến gì?”

“Sẽ nói anh,” Tang Trĩ chậm rãi nói, “đi xem mắt còn dắt theo con gái.”

“...”

Sau khi tiệc cưới kết thúc, còn có màn “Náo động phòng.”

Tang Trĩ không có khả năng đi cùng, thấy thời gian cũng đã muộn, cô nói với Tang Diên một câu, liền đến gặp cô dâu chú rể chúc phúc. Đã 9h tối. Tang Diên có uống rượu, Tang Trĩ không định để anh lái xe đưa về, cô quen đường khu này, tính ra ngoài bắt xe bus về. Vừa ra đến đại sảnh, không bao lâu nghe thấy tiếng Đoàn Gia Hứa gọi phía sau: “Đi nhanh như thế làm gì?”

Tang Trĩ quay đầu, thuận miệng nói: “Anh cũng định về luôn?”

“Không phải.” Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt chìa khóa xe trong tay, mặt mày cúi thấp, nhàn nhạt nói: “Đã trễ như vậy, trước tiên đưa em về.”

Tang Trĩ nhìn theo, là chìa khóa xe của Tang Diên: “Anh không uống rượu sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

“Thôi, em tự đi được.” Vừa lúc thang máy tới, Tang Trĩ đi vào, “Ra ngoài là bến xe bus rồi, em đi xe bus là được. Gia Hứa ca anh cũng không cần đi đi lại lại, phiền phức lắm.”

“Không sao,” Đoàn Gia Hứa nhắc mí mắt lên, khước môi cong lên thành một đường cong khe khẽ, “Tiễn em có khi còn cảm thấy phiền phức hơn.”

“...”

Môi Tang Trĩ hơi khô, cô khẽ nhấp môi dưới, không lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa chuyển đề tài: “Dự định khi nào trở về trường học?”

“Ngày mai, cho nên giờ em phải trở về thu dọn đồ đạc.” Tang Trĩ nói, “Bay sớm còn chuẩn bị cho khai giảng nữa.”

“Ừm, mai anh cũng trở về.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đã đặt vé chưa?”

“Anh hai em đã đặt rồi.” Nói đến đây, Tang Trĩ lấy điện thoại di động ra, nhỏ giọng nói: “Không biết mấy giờ bay? Em kiểm tra lại?”

Thang máy dừng ở tầng hầm gửi xe, hai người đi ra ngoài.

“Vậy,” Đoàn Gia Hứa cười cười nói, “Khi nào xuất phát?”

Tang Trĩ nhìn anh: “8h20p sáng bay.”

“Vé của anh...” Đoàn Gia Hứa cũng cầm lấy điện thoại di động, mở ra nhìn tượng trưng một chút, ngữ khí rất tự nhiên, nói dối không chớp mắt, “Cũng 8h20. Vậy mai chúng ta đi cùng nhau đi?”

Tang Trĩ liếc nhìn anh một cái, gật gật đầu.

Cuối cùng hai người đã tìm thấy vị trí đỗ xe của Tang Diên, hai người lên xe. Đoàn Gia Hứa đang định thắt dây an toàn, đột nhiên cảm thấy túi có gì đó cộm cộm. Anh rút ra, phải hiện là hồng bao lúc rồi: “Hồng bao của em?”

Tang Trĩ nhìn sang, không có động tĩnh: “Anh định trả cho em ư?”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa cười lên, “Vậy cho Chi Chi của chúng ta.”

Ngoại trừ lần trước say rượu, Tang Trĩ lần đầu nghe anh gọi cô như vậy. Hô hấp của cô ngừng lại, ngón tay vô thức nắm lấy khóa kéo của túi xách: “Sao tự nhiên anh lại gọi vậy?”

Đoàn Gia Hứa ngữ khí lười biếng, tản mạn nói: “Không phải em nói, những người thân cận đều gọi vậy sao?”

Tang Trĩ hơi mất tự nhiên a một tiếng, không cầm cái hồng bao kia: “Anh cứ cầm đi, anh vừa nãy mắt công gọi anh hai là ca ca, giờ lại trả lại cho em hồng bao, không phải rất thua thiệt sao?”

“Cho Chi Chi nhà chúng ta.” Đoàn Gia Hứa không nhúc nhích nhìn cô, dùng hai giây mới thu hồi ánh mắt, trong thanh âm lấy lại nụ cười thản nhiên, “Tại sao lại thiệt thòi?”

“...”

Tang Trĩ không nói lại, đem hồng bao cất vào trong túi. Cô chậm rãi thắt dây an toàn, ghé người vào khung cửa kính, nhìn ra bên ngoài.

“...”

Xe khởi động, trong xe nhất thời không ai nói chuyện. Nửa ngày, Tang Trĩ chủ động nói: “Gia Hứa ca ca.”

“Ừm?”

“Anh thấy giờ không phải đã là thời điểm thích hợp,” Tang Trĩ cân nhắc từ ngữ, không nóng không lạnh nói, “Suy nghĩ một chút về vấn đề có bạn gái rồi sao?”

“Không phải em đang lo lắng vấn đề tìm bạn gái cho anh đấy chứ,” Đoàn Gia Hứa thấy buồn cười, “Coi như anh cũng mới 25 tuổi, gấp cái gì?”

Tang Trĩ: “Vậy anh định đợi đến khi nào? Ngay cả anh trai em cũng có người theo đuổi rồi!”

Cô cũng không muốn thúc giục anh. Chi là cô muốn...

Sang năm anh không phải một mình ăn tết.

Anh có ngã bệnh cũng có người chăm sóc, không phải một mình làm mọi việc.

Radio trong xe đang phát một bản tình ca nhẹ nhàng nào đó, giai điệu êm ái du dương như hòa tan vào không khí, khiến mọi thứ như được phủ lên một tấm film vừa nhẹ nhàng vừa tình tứ.

Đoàn Gia Hứa ngũ quan sắc nét như một bức tượng điêu khắc, được ánh đèn vàng mờ mờ bên ngoài hắt vào khiến cả khuôn mặt anh tăng thêm mấy phần nhu hòa. Ánh mắt anh nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Thấy anh không nói gì, Tang Trĩ cho là mình đang làm phiền anh, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Anh đừng không vui. Em thấy mẹ em nói anh hai, anh hai cũng không vui. Chi là, ài.”

Cô không muốn nhắc lại chuyện gia sự của anh, cũng không biết nên nói như thế nào, nhỏ giọng nói: “Về sau em sẽ không nói nữa.”

Đoàn Gia Hứa đột nhiên nói: “Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Không biết tại sao anh lại hỏi cái này. Tang Trĩ sững sốt một chút, sau đó nghĩ nghĩ, nói: “Vừa qua sinh nhật tuổi 19.”

Sau khi cô trả lời, cũng không thấy anh hỏi tiếp.

Tang Trĩ hơi nghi hoặc hỏi: “Rồi sao?”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cười của Đoàn Gia Hứa, ngữ khí có chút ý tứ.

“Vậy cứ chờ qua 1 năm nữa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tổ về nững nịu

“A? Tiếp qua một năm nữa anh cũng 27 tuổi rồi a...” Anh bỗng thể hiện có chút giật mình, Tang Trĩ nhất thời không phản ứng kịp, rất nhanh cảm thấy có điều không thích hợp, “Không phải, tại sao tự nhiên anh đột nhiên hỏi chuyện tuổi tác làm gì?”

“Anh nhìn em đêm nay có vẻ đặc biệt lưu ý đến chuyện này?”

“...Thế nào?”

“Anh vừa rồi nghe còn thấy thắc mắc,” Đoàn Gia Hứa cười, “Hiện tại anh đã hiểu.”

“Cái gì ạ?”

“Lời này của em, không phải ý là,” Đoàn Gia Hứa trầm ngâm, kéo dài giọng, thanh âm có mấy phần trêu chọc, “Nhìn thấy Tiền Phi kết hôn, em cũng muốn kết hôn?”

Tang Trĩ: “...”

“Tuổi còn nhỏ mà nghĩ gì thế không biết.”

“...”

“Ca ca để em tính tuổi tác một chút, không phải để em hiểu rõ là em còn chưa đến tuổi hợp pháp để kết hôn sao?” Đoàn Gia Hứa nói, “Qua một năm nữa, Chi Chi nhà ta liền có thể lập gia đình rồi, không nên gấp gáp.”

“...” Tang Trĩ nhin xuống, không nhìn anh nữa, “Em không thêm tranh cãi với anh.”

“Còn nữa, qua năm nữa anh cũng mới chỉ 26 tuổi, 27 tuổi gì mà 27,” Đoàn Gia Hứa nói, “Nói không cho anh thêm một tuổi, đừng hòng.”

Tang Trĩ nhin không được phân bác: “Năm nay anh đã 26 tuổi rồi, đâu phải 25 tuổi.”

“Sinh nhật còn chưa qua, chỉ có thể coi là 25 tuổi.” Đoàn Gia Hứa chuyển tay lái, quẹo về phía khu nhà của Tang Trĩ, “Chúng anh đã lớn tuổi, động đến chuyện tuổi tác rất nhạy cảm, em nên thấu hiểu, bao dung một chút.”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, cảm thấy cổ quái, lại bắt đầu suy đoán: “Gần đây có phải có người chê anh già?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng nói: “Ngoại trừ cái tiểu bằng hữu bên cạnh còn ai có thể chê anh già sao?”

Tang Trĩ ngừng lại, có chút chột dạ: “Em cũng đâu có nói nhiều thế.”

“Ừm, từ khi anh 20 tuổi đã bắt đầu chê anh già.” Đoàn Gia Hứa ngừng lại, thản nhiên nói: “Để cho anh đây liền bị bóng ma tâm lý, lúc nào cũng cảm thấy tuổi trẻ của mình đã qua lâu rồi.”

“...”

Vừa lúc đến dưới nhà Tang Trĩ. Tang Trĩ cấp tốc tháo dây an toàn, giả bộ như không nghe thấy anh nói: “VẬY em về đây, cảm ơn anh. Ngày mai bay sớm, anh nhớ nghỉ sớm một chút.”

“Đợi một lát.”

Tang Trĩ nghiêng đầu: “Sao ạ?”

Đoàn Gia Hứa đưa tay nói lỏng cà vạt, đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một cái hộp, cong môi nói: “Tặng Chi Chi quà năm mới.”

“...”

Cô còn tưởng anh đã quên.

Tang Trĩ chậm chạp chớp mắt, đưa tay tiếp nhận: “Cảm ơn anh.”

Tang Trĩ về đến nhà, ghé vào phòng khách. Ba Tang Vinh và mẹ Lê Bình quả nhiên chưa về. Cô trực tiếp về phòng mình, ngồi lên thảm nhà, lấy hộp quà vừa được tặng ra.

Là một cái hộp khá đơn giản, đúng với phong cách của anh. Cô mở hộp.

Bên trong là một cái vòng tay màu bạc, có nạm hình một chú hồ ly, dây bạc móc nối vào đầu và đuôi con hồ ly, chiếc dây chế tác vừa tinh xảo nhưng không cầu kì, vừa đơn giản lại rất đẹp.

Bên trong khắc hai kí tự SZ.

Tang Trĩ đeo lên tay, chăm chú nhìn hồi lâu.

Sau đó cô liền lấy điện thoại di động ra, do dự lên mạng tra “Tặng vòng tay và Ý nghĩa.”, mục được tìm kiếm nhiều nhất chính là “Tặng nhau vòng tay thường có hàm ý đặc biệt.”

Tang Trĩ nhanh chóng nhấn vào link chăm chú đọc.

___ Người đàn ông tặng vòng tay cho phụ nữ thường biểu lộ hàm ý: Thích, muốn trói buộc cô ấy cả đời. Mãi mãi cột cô ấy lại một chỗ cùng mình.

Nhìn thấy dòng này, nhịp tim Tang Trĩ chậm một nhịp, liếm môi tiếp tục nhìn xuống.

___ Trưởng bối cũng thường xuyên tặng vòng tay cho vãn bối biểu thị sự chúc phúc cùng quan tâm

“...”

Được rồi.

Tang Trĩ bỗng chốc cảm thấy có chút cô đơn, hụt hẫng.

Nửa ngày, cô mới thờ thẩn ra, thả vòng tay lại trong hộp. Cô không nghĩ lại là cái này, đứng dậy, kéo vali hành lý, bắt đầu thu thập đồ đạc, chuẩn bị mai bay về trường. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Ngoại trừ mấy đồ cô mang về, Tang Trĩ nhìn một vòng, mang thêm bộ trang điểm Đoàn Gia Hứa tặng. Cô tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại phòng khách chậm rãi thưởng thức bánh gato socola.

Xong xuôi, cô nằm dài trên giường.

Tang Trĩ lấy điện thoại ra, đặt chuông báo thức, sau đó gửi tin nhắn cho Đoàn Gia Hứa: [Vây mai 6h xuất phát, chúng ta đi xe qua.]

Ca ca số 2: [Được.]

Tang Trĩ bỗng nhớ đến một chuyện, lại hỏi: [Gia Hứa ca, tại sao anh không bao giờ uống rượu.]

Lễ cưới của Tiền Phi, ngay cả cô cũng uống một chén nhỏ, anh thế mà không uống dù chỉ một ngụm nhỏ. Tang Trĩ vốn cho rằng anh sẽ bị chuốc không ít.

Nghĩ lại, cô giống như chưa từng thấy anh uống rượu.

Qua một hồi lâu.

Ca ca số 2: [Dị ứng còn.]

Tang Trĩ: [À, vậy cũng rất tốt.]

Tang Trĩ: [Dù sao không uống rượu cũng còn tốt cho thân thể, tính ra còn tốt hơn em, không thể uống sữa bò và ăn thịt bò.]

Trời đã về khuya, Tang Trĩ ôm điện thoại, hai mắt bắt đầu rã rời, mắt nhắm mắt mở, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đến khi triệt để mất ý thức, cô đột nhiên nhớ đến câu nói kia của Đoàn Gia Hứa.

___ “Làm sao có thể để Chi Chi nhà chúng ta chịu thiệt thòi?”

5h sáng hôm sau, Tang Trĩ bò dậy. trời còn chưa sáng, bên ngoài cũng không nghe thấy động tĩnh của ba, mẹ. Sợ quấy rầy đến bọn họ, Tang Trĩ nhẹ nhàng vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt.

Lúc Lê Bình quần chiếc áo khoác dày đi ra, cô đã xong vệ sinh cá nhân.

“Chi Chi.” Lê Bình tinh thần không tốt lắm, “Hôm qua ba mẹ uống hơi nhiều, hôm nay không thể lái xe đưa con ra sân bay, chút mẹ gọi anh trai con đưa con đi.”

“Không cần đâu ạ.” Tang Trĩ áy náy nói, “Con đi cùng Gia Hứa ca ca, hôm qua anh ấy cũng đi tham gia hôn lễ của anh Tiền Phi, hôm nay cũng bay về Nghi Hà.”

“Thật sao?”

“Vâng, mẹ cứ đi ngủ đi.” Tang Trĩ nói, “Anh hai cũng uống không ít, mẹ đừng gọi anh.”

Tang Trĩ về phòng, nhắn cho Đoàn Gia Hứa: [Gia Hứa ca, anh đã tỉnh chưa?]

Đoàn Gia Hứa ngay lập tức nhắn lại: [Rồi.]

Cô thả lỏng trong lòng, ngồi vào bàn trang điểm, makeup nhẹ nhàng. Tang Trĩ nhanh chóng thay bộ quần áo khác, sau đó kéo vali hành lý, đi ra ngoài.

Thời gian này, nhiệt độ bên ngoài thật lạnh, Tang Trĩ thu mình trong chiếc áo khoác, không khí mang chút hơi ẩm, ngấm vào da thịt có chút giá.

Tang Trĩ hít một cái, mở điện thoại, gọi cho Đoàn Gia Hứa.

Rất nhanh, đầu bên kia nhận cuộc gọi. Thanh âm của anh không giống còn đang ngái ngủ, trầm ấm và thanh nhuận, ôn nhu truyền đến từ loa điện thoại: “Ra rồi?”

Tang Trĩ còn dạ: “Em đang ở ngoài khu nhà rồi, anh đang ở đâu?”

“Đang ở tiệm bánh mỳ ngoài cư xá.” Đoàn Gia Hứa nói: “Đang mua bữa sáng, em đã ăn chưa?”

“Chưa ạ.”

“Em muốn ăn gì?”

“Em ăn sandwich là được rồi” Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “thêm một trái trứng nữa.”

“Được.”

Tang Trĩ cúp điện thoại, tay lạnh cóng có chút cứng nhắc. Cô rút cổ lại, lấy gang tay trong balo ra, đeo lên, hồi phục cái cảm giác ở tay, cô ung dung kéo vali đi.

Cô ra khỏi cư xá, liếc nhìn một lượt, cách đó không xa liền nhìn thấy Đoàn Gia Hứa cầm một túi hành lý màu đen đang đi tới. Anh đi đến trước mặt cô, đưa cho cô một túi giấy màu nâu, thuận tiện cầm hộ cô vali hành lý.

Tang Trĩ nhìn anh: “Anh ăn chưa?”

“Chút lên xe ăn sau.” Đoàn Gia Hứa nói, “Em uống sữa đậu nành trước để lót dạ đi.”

“Nha.” Tang Trĩ móc túi ở trên cổ tay, bỏ hộp sữa đậu nành ra, dùng ống hút chọc một lỗ, đưa cho anh: “Anh uống đi.”

Đoàn Gia Hứa tiếp nhận, cười nói: “Cám ơn Chi Chi.”

Hai người đứng bên ven đường bắt taxi. Tang Trĩ lên xe, đưa sandwich cho anh, sau đó lấy túi khác ăn.

Thời điểm Tang Trĩ chuẩn bị cắn một miếng, đột nhiên chú ý tới Đoàn Gia Hứa không có động tĩnh gì chỉ nghiêng đầu nhìn cái sandwich trên tay cô.

“...” Bị anh nhìn như thế, Tang Trĩ có chút ngại ngùng, chần chờ đem sandwich trên tay đưa cho anh, “Anh muốn ăn cái này?”

Đoàn Gia Hứa nhận lấy, ngừ khi ôn nhu, mập mờ đến cực điểm: “Cám ơn Chi Chi.”

Tang Trĩ: “...”

Không hiểu nổi.

Trong túi còn một quả trứng. Tang Trĩ chỉ có thể cầm trái trứng ra gặm, vừa nhìn cái bánh trên tay anh, có chút không vui nói: “Anh muốn ăn hai cái sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

Anh dùng tiền của mình mua, Tang Trĩ cũng không nói được người ta cái gì. Nhưng lại nhớ trước đó cô cũng nói muốn ăn sandwich, bèn uyển chuyển hỏi: “Vậy sao anh không mua ba cái.”

“Mua ba cái làm gì?” Đoàn Gia Hứa dường như nghe không hiểu, cà lơ, cà phất nói, “Anh ăn không nổi ba cái.”

“...”

Tang Trĩ nén giận, tiếp tục gặm trứng.

Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa đã ăn xong một cái, đem một cái khác bóc vỏ. Động tác của anh dừng lại, đuôi lông mày khẽ nhếch, đưa đến trước mặt Tang Trĩ: “Muốn ăn không?”

Tang Trĩ rất có cốt khí, mí mắt cũng không ngàng một chút nói: “Không ăn.”

Đoàn Gia Hứa: “Chỉ ăn trứng có thể no bụng sao?”

Tang Trĩ: “Không thể.”

“Vậy tại sao không ăn?”

“Không ăn đồ bỏ thí.”

“...” Đoàn Gia Hứa sừng sốt một chút, đột nhiên cười nhẹ, giống như là có chút hăng hái, “Làm sao lại trở thành đồ bỏ thí rồi?”

Tang Trĩ phối hợp uống sữa đậu nành: “Ăn không ăn nữa mới cho em.”

“Không ăn được? Sandwich nhỏ như vậy,” Đoàn Gia Hứa nói, “Minh anh có thể ăn hết ba cái.”

Tang Trĩ nghiêng đầu: “Vậy vừa rồi tại sao anh không cho em, giờ mới cho.”

“Đùa giỡn chút cũng không được.” Một đôi mắt thâm thúy, sáng ngời, thẳng tắp nhìn cô, thông dong nói: “Em nũng nịu với ca ca một chút, chẳng lẽ anh lại đành lòng không cho sao?”

“...”

Nam nhân này thật sự là càng già mặt càng dày.

Tang Trĩ đè nén cơn cáu kỉnh muốn cắn người, gằn giọng: “Anh nghĩ hay lắm.”

“Em muốn chuẩn bị một chút?” Đoàn Gia Hứa bỏ sandwich vào tay cô, “Vậy em cứ chuẩn bị đi, ca ca chờ.”

Tang Trĩ phá lệ chăm chỉ, nghiêm túc lặp lại lần nữa: “Em nói anh nghĩ hay lắm.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa khen ngợi cười, “Chỉ Chi của chúng ta làm nũng thật đáng yêu.”

“...”

Tang Trĩ bỗng nhiên đồng cảm với tâm trạng của Tang Diên tối hôm qua.

Thật sự có thể bị sự không cần mặt mũi của anh khiến tức giận đến buồn bực mà không có cách nào đánh trả.

Tang Trĩ không thêm phản ứng trước câu nói đùa của anh, ăn hết sandwich của mình, sau đó liền kéo mũ trùm kín mặt, dựa vào thành ghế ngủ. Hôm nay cô dậy sớm, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm tỉnh dậy, đã đến sân bay.

Hai người check in lấy vé, chọn hai vị trí gần nhau. Tang Trĩ vẫn hơi buồn ngủ, sau khi lên máy bay, Đoàn Gia Hứa nhường cho cô ngồi trong, nhắc nhở cô thắt dây an toàn đang hoảng. Tang Trĩ lấy bình nước Đoàn Gia Hứa vừa mua ở phòng chờ. Cô mở nắp bình, uống một ngụm nhỏ.

Đoàn Gia Hứa ân cần hỏi: “Có lạnh không?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không lạnh.”

Sau khi ổn định hành lý, Đoàn Gia Hứa rất nhanh ngồi xuống bên cạnh.

Một hành khách khác hàng ghế bên cạnh họ sau khi cất hành lý cũng ngồi xuống. Sau đó hẩn nhìn qua, ánh mắt chăm chú trên người Đoàn Gia Hứa, không bao lâu liền thu hồi ánh mắt, sau một khắc, anh cảm thấy không thích hợp lắm lại quay sang nhìn, nhìn chăm chăm Đoàn Gia Hứa một hồi lâu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

“Ài, cậu là Đoàn Gia Hứa?”

Nghe thấy thế Đoàn Gia Hứa quay đầu sang.

Là một người sáng sủa tuổi với Đoàn Gia Hứa. Anh đeo một cặp kính đen, khuôn mặt trắng trẻo, thanh tú, trên người mặc một bộ đồ thể thao đơn giản.

“Thật là cậu.” Nam nhân kia hứng phần nói, “Minh là Viên Lăng, có nhớ không? Chúng ta học cùng sơ trung.”

Đoàn Gia Hứa an tĩnh nhìn anh, không nói chuyện.

“Rất lâu rồi không gặp a, cũng coi như nhiều năm...là bạn cùng bàn.” Viên Lăng lại nói, “Mấy lần trước họp lớp đều không gặp cậu. Lần này họp lớp mình không đi vì mẹ mình bị ốm.”

Đoàn Gia Hứa thu lại tầm mắt, cười nhạt nói: “Tội bạn, không có thời gian.”

“Cậu cũng thế à.” Phát giác được sự lạnh lùng của anh, Viên Lăng cười ha hả, “Nghe Khương Đình nói, công việc của cậu dạo này rất bận rộn, kiếm cũng không ít tiền.”

Nói xong, chú ý đến Tang Trĩ bên cạnh, Viên Lăng có chút xấu hổ, nói với Tang Trĩ: “Cô đừng để ý ạ, tôi có cái tật xấu mồm miệng không giữ được, cứ gặp được bạn bè là tay bắt mặt mừng nói chuyện liên hồi.”

Tang Trĩ lên tiếng, khẽ nói thào vào tai Đoàn Gia Hứa: “Khương Đình là ai?”

Đoàn Gia Hứa thần nhiên nói: “Là cô gái chúng ta gặp ở tiệm lẩu.”

“...”

Tang Trĩ hồi tưởng lại, có chút không hiểu mối quan hệ này.

Viên Lăng bên cạnh lại hỏi: “Cô bạn này là bạn gái của cậu?”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, thấp giọng nói câu gì đó nhưng Tang Trĩ không nghe rõ.

Rất nhanh Đoàn Gia Hứa quay đầu về phía cô.

Tang Trĩ chần chừ: “Kia...”

Chú ý đến nét mặt của cô, Đoàn Gia Hứa chăm chú giải thích: “Không phải quan hệ kia, cũng không phải bạn gái trước đây.” Anh nhìn chằm chằm Tang Trĩ, mặt mày giãn ra một chút: “Và lại, anh hình như đã đồng ý với em?”

Tang Trĩ không kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Nếu như có ý định có bạn gái,” Đoàn Gia Hứa nhắc mí mắt, chậm rãi nói, “Sẽ dẫn đến gặp Chi Chi trước, để em nhìn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thế nào nhận thức

“...”

Tang Trĩ a một tiếng, thu tầm mắt lại, chậm rãi gật gật đầu.

Cô cúi đầu suy nghĩ ý tứ của lời nói này.

Cô cho là anh đã sớm quên chuyện này, hoặc căn bản không coi lời nói này ra gì. Và lại Tang Trĩ cũng chưa thấy anh đề cập qua vấn đề bạn gái bao giờ, cũng chưa từng thấy anh dẫn cô gái nào đến gặp cô.

Vậy cô gái trước kia ở phi trường là ai?

Tang Trĩ lại nhìn về phía anh, nhin không được hỏi: “Vậy người trước đây đâu ạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Người trước đây?”

“Vâng.” Không biết mình đột nhiên nhắc đến chuyện xa xưa như vậy có để lộ chút không hợp lý nào không, Tang Trĩ bẻ bẻ mấy ngón tay, làm bộ lơ đãng hỏi: “Hồi trước năm em học lớp 10 có đến NGhi Hà, anh cùng một chị ra sân bay tìm em.”

“Lúc em học lớp 10?”

“...” Tang Trĩ xoắn xuyết mấy giây, đành thêm vài thông tin chi tiết để hẩn nhớ lại, “Hồi em đến tìm người em thích ấy.”

Đoàn Gia Hứa nhớ lại: “À, là cấp trên của anh.”

Tang Trĩ mấp máy môi, kiên trì hỏi tiếp: “Vậy sao anh lại đến cùng chị ấy?”

“Hồi ấy anh chưa có xe,” sự việc 3 năm trước đây Đoàn Gia Hứa không nhớ rõ lắm, cố gắng hồi tưởng lại, “Mà hồi đó anh gần như overtime đêm liên lục, sáng đó cảm thấy hơi chóng mặt.”

“...”

“Thời điểm anh trai em gọi điện cho anh, cô ấy vừa vặn nghe được, liền chở anh ra sân bay.” Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô, giống như vô tình, bổ sung thêm, “Giờ con cô ấy cũng đã học tiểu học.”

Suy nghĩ của Tang Trĩ bỗng chững lại, đột nhiên cô nhớ đến đoạn thời gian khó khăn kia, nhớ tới chiếc rương cô dùng để chôn sâu mọi hồi ức có anh.

Cô nhớ đến mình đã cố tìm cách xa lánh anh.

Lại nhớ đến thời gian khi cô đơn phương bắt đầu tình cảm này, rồi lại tự mình chặt vật kết thúc.

Tang Trĩ trầm mặc gật đầu, không yên lòng hỏi: “Vậy sao anh một mực không tìm đối tượng?”

Đoàn Gia Hứa thuận miệng nói: “Anh hai của em cũng không chịu tìm đó thôi.”

“...” Tang Trĩ nhớ đến chuyện mấy cô bạn cùng phóng bắt quái hôm đó, sắc mặt phức tạp nói: “Vậy anh cũng không thể cứ như vậy một mực đợi chờ anh ấy...”

Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Nói cái gì đó.”

Tang Trĩ thấp giọng nói: “Chỉ là em thấy kì quái.”

“Vừa tốt nghiệp xong thì lao đầu kiếm việc làm, không có thời gian,” Đoàn Gia Hứa thờ ơ nói, “Hai năm sau đó thi được các sếp thi nhau giới thiệu đối tượng cho, nhưng không phù hợp.”

Tang Trĩ nga một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Máy bay cất cánh, tiếp viên hàng không cầm chăn mỏng đi phát cho hành khách.

Tang Trĩ co mình vào áo khoác, phủ thêm lớp chăn mỏng lên, dựa đầu vào cửa sổ máy bay giả vờ ngủ, đôi mắt khép hờ, rất nhanh đã khép chặt. Cô cần yên tĩnh suy nghĩ về một số chuyện. Chuyện này trước nay vẫn là vết thương trong lòng cô, giờ vết thương ấy như được bôi thần dược, bỗng chốc khép lành, cánh môi cô khẽ lên lút cong lên bên trong chăn, ngăn không được sự vui vẻ cứ lớn dần lên trong tim. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Nghi Hà.

Lúc xuống phi cơ, Tang Trĩ nghe thấy người tên Viên Lăng xin lại cách liên lạc với Đoàn Gia Hứa, xong xuôi cô và anh ghé vào một quán cơm trưa, sau đó anh đưa cô về kí túc xá.

Thời điểm này, mọi người còn chưa về trường, trong phòng kí túc xá có mỗi một mình Ninh Vi.

Kí túc xá của Tang Trĩ không có thang máy, phòng lại ở lầu 3, Đoàn Gia Hứa xách vali hành lý lên giúp cô, cũng không ở lại lâu, lịch sự chào hỏi Ninh Vi mấy câu, dặn dò cô một chút rồi liền nhanh chóng rời đi.

Chờ anh đi, Ninh Vi hiếu kì nói: “Anh ta giờ lấy thân phận gì để đưa cậu về?”

Tang Trĩ ngồi xồm trên mặt đất, kéo vali hành lý ra bắt đầu thu dọn đồ đạc: “Trường bố đi.”

“...” Ninh Vi nói, “Còn có loại quan hệ này à?”

Tang Trĩ trầm mặc vài giây: “Kỳ thật mối quan hệ của mình và anh ấy cũng không hẳn là như vậy?”

Nghe thấy thế, Ninh Vi lập tức đến gần, nháy mắt nói: “Lại xảy ra biến gì à?”

“Hiện tại có chút phân không rõ,” Tang Trĩ suy tư nói, ngữ khí có chút chần chờ, “Bởi vì cách nói chuyện của anh ấy trước kia cũng kiểu thế này.”

“A?”

“Nhưng hiện tại lại có chút không giống lắm.”

“Anh ta đã nói gì với cậu sao?”

Tang Trĩ dùng động tác, nhỏ giọng nói: “Anh ấy vừa mới nói với mình, mấy năm nay anh ấy chưa từng yêu ai. Nói là không tìm được đối tượng thích hợp.”

“Đợi một lát, vậy là trước đó đã từng yêu ai sao?” Ninh Vi kinh ngạc, “Sẽ không phải là mối tình đầu nhớ mãi không quên chứ?”

“Mình cũng không biết.” Tang Trĩ nói, “Tóm lại mình cũng không tiện hỏi nhiều như vậy.”

“Vậy cậu cảm thấy không biết rõ nghĩa là thế nào?”

“Khi mình còn bé, anh ấy nói chuyện với mình kiểu người lớn trêu đùa con nít, tí như anh ấy đến, hỏi mình vụng trộm cười gì đó, hoặc là nói mình gặp anh ấy liền đỏ mặt.” Tang Trĩ gãi đầu một cái, “Chính là kiểu khiến người khác không còn mặt mũi.”

“...”

“Nhưng gần đây, mấy trò trêu chọc ấy lại càng nâng lên một tầm cao khác.” Tang Trĩ thở hắt ra, lẽ mà lẽ mề nói, “mình liền không phân rõ, là trêu chọc vì coi mình là trẻ con, hay là trêu chọc theo kiểu một nam nhân đùa giỡn một nữ nhân nữa. Cảm giác dường như đứng lại dường như mình đang tự mình đa tình...”

Ninh Vi: “Cậu cảm thấy anh ta có khả năng cũng thích cậu?”

“Không có.” Tang Trĩ lập tức phủ nhận, “Cũng không phải.”

“...”

Chú ý đến biểu lộ của Ninh Vi, Tang Trĩ nhìn cô bạn mấy giây, bất chợt thở dài: “Tốt, thôi như vậy là tốt rồi.”

Ninh Vi: “Cậu ngay cả ý nghĩ này cũng không dám, lại nói điều kiện của cậu cũng không kém anh ta.”

“Bởi vì mình cảm thấy không có khả năng. Mà lại, chính mình rất rõ ràng một điều,” Tang Trĩ nói khẽ, “Bởi vì mình thích anh ấy, bởi vì có ý nghĩ này thường trực trong đầu, cho nên, đối với anh ấy, có thể đây là những lời nói, cử chỉ hết sức bình thường, nhưng vào đầu mình sẽ bị xuyên tạc theo ý mình muốn.”

“...”

Tang Trĩ cười: “Mình quả thực rất có kinh nghiệm trong vấn đề này.”

Thầm mèn ai đó. Tự luyến nhưng lại tự ti.

“Và lại, quan hệ này vốn như hiện tại là tốt nhất.”

Tang Trĩ thấp mắt, tiếp tục thu dọn đồ đạc, “Nếu anh ấy chỉ là người xa lạ, mình hiện tại đoán chừng đã theo đuổi anh ấy rồi. Nếu không thể theo đuổi được cùng lắm là cắt đứt liên hệ, chẳng có gì phải sợ.”

Ninh Vi không hiểu cảm giác của cô, thở dài hỏi: “Lần đầu tiên cậu đến Nghi Hà đến giờ đã là bao nhiêu năm không gặp rồi?”

“Mình cảm giác là sau năm hai sơ trung liền không còn gặp lại nữa.” Tang Trĩ bổ sung, “Khi mình bắt đầu vào học kì 2, năm 2 sơ trung, anh ấy bận bịu nhiều việc, sau đó vì bận việc cá nhân liền bay về Nghi Hà.”

“Thời điểm cậu quen anh ấy là lúc nào?”

“Năm nhất sơ trung.”

“Cậu cảm thấy anh ta nhìn cậu lớn lên, chỉ có tình cảm anh em, không thể nảy sinh tâm tư kia ư?”

“Cứ coi là thế đi.”

“Vậy nếu như cậu thay đổi suy nghĩ một chút.” Ninh Vi vô tội nói, “Từ năm hai sơ trung trở đi cậu liền không gặp lại anh ấy nữa, mãi cho đến năm nhất đại học mới gặp lại, cái này sao có thể tính là nhìn cậu trưởng thành được.”

“...”

Giống như là có chút đạo lý.

Tang Trĩ nhất thời cũng không biết miêu tả thế nào, do dự nói: “Trong thời gian đó, cũng có gặp mấy lần.”

“Giảng đạo lý.” Ninh Vi nói, “Hồi mình học lớp 12, cha mình ôm về một chú cún nhỏ để nuôi, nhóc đó dính mình cực kì. Vậy mà chỉ sau một kì nghỉ đông mình vắng nhà, đến khi về nó đã không nhận ra mình rồi.”

“...”

“Ngay cả động vật trung thành như chó còn như vậy, mấy năm cậu gặp anh ta vài lần thì sao có thể coi là nhìn cậu lớn lên.” Ninh Vi nói, “Nhiều lắm thì chỉ có thể tính là ca ca biết từ bé thôi.”

“Nhưng năm nào cũng có tặng quà a.” Tang Trĩ nói, “Còn có bình thường cũng hay hỏi han tình hình học tập của mình.”

“Nha.” Ninh Vi nói, “Kia miễn cưỡng tính là nói bạn nói chuyện qua mạng đi.”

“...”

“Vậy để mình nói ví dụ này nhé, cậu nghe xong rồi tự quyết định. Em trai mình hiện tại học sơ trung, nó có một người bạn, mình cũng biết cô bé này, cũng coi nó là tiểu bằng hữu.” Ninh Vi nói, “Nó sau này nếu đáng đáp đẹp trai, liền theo đuổi cô bé học lớp trên.”

Tang Trĩ nhìn Ninh Vi.

Ninh Vi cười híp mắt: “Sao nào... hắc hắc...”

“Vậy cậu cảm thấy,” Tang Trĩ trông chờ nói, “Mình hiện tại phải làm sao?”

“Liên thuận theo tự nhiên đi.” Ninh Vi nói, “Cậu cũng không cần cảm thấy anh ta lớn hơn cậu gì cả, ở chung với nhau như bình thường là được. Nếu như anh ta đối với cậu như thế nào, cậu liền đối xử với anh ta như thế.”

Tang Trĩ có chút buồn bực, gật gật đầu.

“Lại nói, quan trọng hóa vấn đề lên làm gì?” Ninh Vi hiểu kỳ nói, “Cậu cảm thấy lấy phương thức ở chung trước kia giữa hai người áp dụng vào thực tại có tốt không?”

Tang Trĩ chăm chú nghĩ nghĩ: “Mình cảm thấy gần đây, có chút, aiiii không biết hình dung thế nào...”

Không hiểu sao cô lại nhớ đến câu kia của Tang Diên: “Tốt nhất cứ sâu trong lòng”, không có ý định nói ra, chỉ đành hàm hồ đáp: “Cứ thế này là tốt rồi.”

Sau khi về đến nhà, Đoàn Gia Hứa kiểm tra We chat.

Vừa rồi ở sân bay, Viên Lăng cho anh số điện thoại liên lạc, anh chỉ tùy ý quét mắt cũng không có ý định đồng ý trao đổi số, trực tiếp để đó.

Đoàn Gia Hứa cảm quần áo bỏ vào máy giặt lại nhanh chóng đi tắm rửa sau đó trở về phòng nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

Lúc này điện thoại bỗng vang lên.

Đoàn Gia Hứa nhìn tên hiển thị trên màn hình, ấn nghe.

Tiền Phi: “Cậu về đến Nghi Hà chưa?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ, vừa về đến nhà.”

Tiền Phi có chút ưu tư: “Lâu lắm mới gặp mặt, ở được chút đã rồi đi rồi, anh, em lần sau muốn gặp nhau không biết là đến lúc nào?”

Đoàn Gia Hứa cười, lười biếng nói: “Nếu không phải cậu đã kết hôn, nghe giọng điệu này, mình còn tưởng rằng cậu thăm mền mình.”

“Cái gì cơ?” Tiền Phi nói, “Mình còn đang muốn cậu động tác nhanh một chút, hôn hôn lễ của mình, còn chờ cậu đem cô gái cậu thích đến, để các huynh đệ gặp 1 lần.”

Đoàn Gia Hứa: “Nào có thể nhanh như vậy.”

Tiền Phi nhăn nhó: “Cậu không phải bảo rằng cậu sẽ làm tốt sao?”

“...” Đề cập đến vấn đề này, Đoàn Gia Hứa mí mắt giương lên, ngồi dậy. Anh có chút khó nói lên lời, họ nhẹ trả lời: “Vẫn là đừng đề cập đến chuyện này.”

“Làm sao?”

“Cậu nói xem, có phải cô gái này có sở thích kỳ quái.” Đoàn Gia Hứa nhắc đến Tang Trĩ bỗng không nhịn được cười, “Mình thật sự chưa từng gặp qua loại người này.”

“A?”

“Huynh đệ,” Nghĩ đến gọi Tang Diên tiếng ca ca kia, cùng phản ứng của Tang Trĩ mấy hôm nay, mi tâm Đoàn Gia Hứa nảy một cái, “Mặc dù vẫn rất có ý tứ, nhưng tóm lại vẫn cảm thấy...”

“...”

“Có chút hoang đường.”

“...” Tiền Phi, “Con mẹ nó, cậu có thể đừng nói chuyện kiểu như như thế được không hả?”

Đoàn Gia Hứa bỗng không cảm thấy buồn ngủ nữa, đứng dậy, ngồi vào phòng khách, cầm bao thuốc dưới gầm bàn lên, châm một điếu. Anh trầm nghĩ gì rồi lại cười nói: “Cũng khó đấy.”

Tiền Phi thật muốn điên rồi: “Cái gì a!”

“Cô ấy nói với mình, thích loại con trai kiểu...” Đoàn Gia Hứa ngậm đầu thuốc, thần sắc lười biếng nhả ra một làn khói, “Trong khoảng thời gian này mình sẽ học chút.”

Tiền Phi bất khả tư nghị nói: “Cậu không có chuyện gì chứ? Cậu học điệu bộ người khác làm gì?”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ: “Đây không phải là đi đường tắt sao?”

Tiền Phi: “Xét độ hữu dụng thì thế nào?”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Xác thực không có tác dụng gì.”

Tiền Phi: “Vậy cậu tính sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Tính sau đi.”

“Cậu không sợ cô bé kia thích người khác ư?”

“Cái này không phải là một việc rất bình thường sao?” Đoàn Gia Hứa giật giật khoe môi, không nặn, không nhạt nói: “Gặp người nào đó tốt một chút là được.”

“Cậu... tức chết tôi. Xem đi cậu sống có khác gì người xuất gia không?”

“...”

Tiền Phi ra sức khuyên năn: “Cậu bình thường chút được không? Cậu bắt chước người trước kia cô bé thích thì có khác nào vật thay thế? Huynh đệ điều kiện cậu không tồi, sao phải khổ tâm lấy lòng người khác chứ?”

Đoàn Gia Hứa ngồi thẳng, đầu ngón tay gõ nhẹ vào thành ghế, tàn thuốc nhẹ nhàng rơi xuống. Anh không đáp. Tiền Phi: “Lại nói, cô nương kia thích mẫu người kiểu gì?”

Lần này Đoàn Gia Hứa không có giấu diếm: “Nam hồ ly tính.”

“...”

“Theo mình lý giải, đại khái là,” Đoàn Gia Hứa dừng lại mấy giây, lo lắng nói: “Phong lưu, tao nhã, vô sỉ kết hợp với đẹp trai, ngoài quân tử ôn nhu, trong gian xảo.”

Tiền Phi nhin không được nói: “Cái này không phải từ miêu tả cậu sao?”

“...” Đoàn Gia Hứa bị sặc khói, ho khan vài tiếng: “Ý gì?”

“Mình muốn hỏi một vấn đề.” Tiền Phi có chút suy tư, thành khẩn nói: “Dù sao cũng chưa từng thấy cậu nói qua về cô nương này, chính cậu ngắm lại một chút, có khi nào cô ấy muốn ám chỉ chính là cậu không?”

Đoàn Gia Hứa bỗng ngừng động tác.

“Con gái luôn khẩu thị tâm phi.” Tiền Phi làm một bộ dạng từng trải giảng giải, “Cũng không thể cô ấy nói gì cậu cũng tin được. Chính cậu phải chú ý quan sát một chút, cô ấy nói người đó, cậu từng gặp qua người đó chưa?”

Đoàn Gia Hứa dụi điếu thuốc vào gạt tàn, thần sắc như có điều suy nghĩ.

Tiền Phi: “Hồi trước mình bị cho làm lớp xe dự phòng. Cậu còn nhớ không? Cô gái ở hệ ngoại ngữ, sau khi chia tay bạn trai, cô ấy tìm đến mình, hỏi có thích cô ấy hay không, sau đó kể về người cô ấy thích, mình từng bắt chước mẫu bạn trai lý tưởng của cô ấy, cuối cùng hóa ra người cô ấy thích là mình.”

Nửa ngày sau, Đoàn Gia Hứa khô khốc đáp: “Khả năng không lớn.”

“...”

Qua mấy giây, anh lại lẩm bẩm nói: “Nhưng cũng có khả năng.”

“Thật tình, mình cũng lười nói chuyện với cậu, thôi bà xã mình gọi mình rồi.” Tiền Phi nói, “Còn có, mình nhắc nhở cậu câu cuối, nghệ thuật cura cảm là vậy, đừng quá tận lực.”

“...”

“Chính là theo tình tình phớt, phớt tình tình theo, theo đuổi phải dùng chiến thuật, không phải cứ cố gắng hết sức là được.”

“...” Đoàn Gia Hứa nói, “Đợi một lát.”

“Sao vậy?”

“Cái này, cậu cũng đã nói với người khác rồi đúng không?”

Tiền Phi lắc lắc: “Không có đâu, chẳng phải giờ cậu với mình mới nói sao?”

“Việc này đừng nói với ai.” Đoàn Gia Hứa chậm rãi nói, “Khó được khi mình với cậu tâm sự, đừng cho người thứ ba biết...”

“...”

“Sẽ khiến người ta thương tâm.”

“...”

Cúp điện thoại, Đoàn Gia Hứa ra phòng khách ngồi. Anh nghĩ đến lời nói Tang Trĩ nói lúc say rượu, lại nghĩ đến sự tình hiện tại.

Nhưng đã qua một thời gian, kí ức cũng mờ hồ không nhớ chi tiết.

Tối hôm qua thức đêm, sáng nay lại dậy sớm, huyết thái dương của Đoàn Gia Hứa kéo căng như dây đàn, hơi đau nhức. Anh đứng lên, không nghĩ thêm về chuyện này nữa.

Đoàn Gia Hứa quay về phòng, bỗng một hồi chuông di động vang lên, anh nhìn lướt qua, là Khương Dĩnh.

Anh úp sập điện thoại di động xuống giường, ngã lưng xuống.

Hồi chuông điện thoại kéo dài không dứt, hết hồi này lại nối tiếp hồi khác.

Đoàn Gia Hứa ngồi dậy, bên ngoài sắc trời đã tối, trong phòng tối om chỉ có màn hình điện thoại liên tục lóe sáng.

Trên màn hình hiển thị đầu số của Hà thị nhưng là một dãy số xa lạ.

Đoàn Gia Hứa chăm chú hai giây, sau đó ấn nhận.

Trong loa truyền đến giọng Khương Dĩnh, dường như cô ta đang say, nghe mơ mơ màng màng: “Đoàn Gia Hứa, anh rốt cục cũng nghe điện thoại... Tôi giờ tìm anh còn phải dùng số điện thoại khác.”

“...”

“Tôi nghe Viên Lăng nói, hiện tại anh đang theo đuổi một cô gái... Thật hay giả?”

Đoàn Gia Hứa từ tốn nói, ngữ khí không mang theo chút cảm xúc nào: “Cô có việc gì?”

“Tôi vì các người mà thành dạng này, anh dựa vào đâu mà coi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?” Khương Dĩnh nói, “Tôi... Tôi tha thứ cho anh được không? Hai ta, hai ta...”

“Tôi hỏi cô một vấn đề, Viên Lăng nói tôi và cô chuẩn bị muốn tiến tới hôn nhân? Là cô lan tin?” Đoàn Gia Hứa đánh gãy lời cô, cà lơ cà phát nói: “Cô chẳng lẽ để tôi kết hôn với cô?”

Trầm mặc vài giây. Khương Dĩnh nhẹ giọng nói: “Không được sao?”

Đoàn Gia Hứa cong môi, trực tiếp cúp điện thoại. Anh đứng thẳng lên, tìm công cụ rút thẻ sim, bẻ gãy, ném vào thùng rác.

Huyết thái dương của anh giật lên không ngừng, cơn đau buốt nửa đầu hành hạ anh, dạ dày cũng đau.

Đoàn Gia Hứa loạng choạng đi vào nhà vệ sinh. Giống như cảm thấy cực kì buồn nôn, anh cúi người, nhưng chỉ nôn ra mấy ngụm nước chua. Đoàn Gia Hứa mở vòi hoa sen, súc miệng, sau đó liên tục dùng nước lạnh tạt vào mặt.

Thật lâu.

Anh giương mắt, nhìn mình trong gương.

Đột nhiên bật cười. Ô tin được không? Đầu năm nay, còn có người cho rằng, tội danh này muốn anh dùng cả đời để làm trâu làm ngựa để trả.

Học kỳ hai năm nhất, rõ ràng chương trình nặng lên không ít. Thời khóa biểu của Tang Trĩ kín mít, cả tuần ngoại trừ cuối tuần, cũng không có thời gian rảnh.

Năm mới, công việc của Đoàn Gia Hứa cũng khá bận rộn, tăng ca thường xuyên là chuyện bình thường.

Hai người đều có công việc của riêng mình, liên lạc cơ bản đều thông qua we chat.

Mặc dù Ninh Vi nói như vậy, nhưng Tang Trĩ cùng anh ở chung vẫn như lúc trước không có biến hóa gì lớn. Có lẽ là cách một màn hình, nên anh vẫn nói chuyện vô tư như lúc trước, thì thoảng lại kể ít chuyện không giải thích được.

Trong nháy mắt, đã qua 3 tháng.

Hai người hẹn nhau tối thứ 6 cùng ăn tối. Sau khi tan học, Tang Trĩ về kí túc xá cất cặp sách, đang định ra ngoài, Đoàn Gia Hứa gọi điện cho cô.

Tang Trĩ đang ngồi trước bàn trang điểm, vừa tô chút son môi, lại lau đi.

“Em đang ở đâu?” Đoàn Gia Hứa nói, “Trong tổ đột nhiên có người bảo muốn đi liên hoan.”

Động tác của Tang Trĩ dừng lại, suy đoán nói: “Vậy em không cần ra nữa đúng không anh?”

Đoàn Gia Hứa tán mạn nói: “Anh không phải đang hỏi ý kiến em sao? Em muốn đi ăn cùng mọi người không, nếu không thì mình đi ăn cái khác.”

“Không sao.” Ăn cái gì chả giống nhau, Tang Trĩ không quá để ý, “Đi cùng đi.”

“Vậy em ra đi.” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh đang chờ em ở cổng trường.”

Tang Trĩ cúp điện thoại, sửa sang lại đầu tóc. Cô xem xét lại mình trong gương lần cuối, rất nhanh liền chạy ra cổng trường.

Đoàn Gia Hứa dừng xe trước cổng trường.

Tang Trĩ ngồi lên, nhẹ nhàng chào anh: “Gia Hứa ca ca.”

Một tháng không gặp, tóc anh dài ra đôi chút, dài qua lông mày. Khuôn mặt trắng lạnh, dưới mí mắt có một quầng thâm xanh tím nhè nhẹ, nhìn là biết đã thức đêm không ít, lại không được ngủ đủ giấc.

Đoàn Gia Hứa đáp một tiếng, nhìn cô một cái, liền khởi động xe.

Tang Trĩ: “Địa điểm liên hoan ở đâu ạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Tiệm lẩu lần trước hai chúng ta đi.”

Cô không biết nên nói gì, dứt khoát cúi đầu bắt đầu chơi điện thoại. Một lát sau, Đoàn Gia Hứa chủ động mở miệng: “Gần đây phải học nhiều môn lắm à?”

“Vâng ạ.” Tang Trĩ nói, “Thứ hai đến thứ sáu thời khóa biểu đều kín mít.”

“Nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe.”

“Vâng.”

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa lại chậm rãi hỏi: “Đạo này còn đi tìm nam hồ ly kia sao?”

“...” Tang Trĩ không biết trả lời thế nào, “Tự nhiên anh hỏi cái này làm gì?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Tùy tiện tâm sự chút.”

Tang Trĩ không trả lời, tiếp tục chơi game.

Đoàn Gia Hứa: “Em nói, người kia học cùng trường với em sao?”

Tang Trĩ đang hoảng nói: “Không phải.”

“Vậy làm sao em quen cậu ta?”

“...” Gặp anh cứ ngỡ hỏi không dứt, Tang Trĩ có chút sợ hãi, sợ bị lộ sơ hở, cô tắt màn hình điện thoại, ngược lên nói: “Là, em quen anh ấy ở bên ngoài.”

Đoàn Gia Hứa: “VẬY Ờ.”

Tang Trĩ nhẹ nhàng thở ra, nhìn ra cửa sổ.

Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “VẬY quen nhau như thế nào?”

“...”

Tang Trĩ có chút hít thở không thông.

Anh đến cùng là lấy ở đâu ra nhiều vấn đề để hỏi như vậy?

Tang Trĩ kiên trì, quy củ nói như đã thuộc kịch bản từ trước: “Thời điểm ra ngoài chơi, liền quen anh ấy.”

Đoàn Gia Hứa: “Quen ở đâu?”

“Hình như là,” Tang Trĩ chần chờ nói, “Quán bar, trường em gần khu bar sinh viên mà...”

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía trước, nghĩ đến lần gặp cô ở cửa sau của quán karaoke. Anh đột nhiên cong môi cười, chậm rãi thả mỗi câu: “Thật sao? Anh nhớ thời điểm em uống say có nói là quen cậu ta ở quán karaoke.”

“...” Tang Trĩ sững sốt.

Cô thật sự đã nói vậy ư?

ĐÚNG LÀ BIA RƯỢU HẠI THÂN MÀ! CÁI MỒM ĐÁNH CHẾT CÁI THÂN!

Tang Trĩ bị dọa có chút nói không ra lời. Cô không dám nhìn anh, liếm liếm môi, sửa lại: “A, đúng là quán karaoke, là em nhớ nhầm.”

Trầm mặc vài giây. Sau đó Tang Trĩ nghe thấy tiếng cười của Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ lập tức nhìn về phía anh, có chút chột dạ: “Sao vậy?”

ĐOÀN GIA HỨA cười, mang theo khí tức nhân nhật. Tâm tình anh tựa hồ vô cùng tốt, cặp mắt hoa đào sáng như tinh hà thoảng giương lên: “Không có gì.”

“...”

“Bỗng nhiên cảm thấy,” Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng thu liễm ý cười, thấp giọng nói, “Tiền Phi ca ca của em thật thông minh.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Giấu không được

Tại sao tự nhiên lại kéo Tiền Phi ca ca vào?

Nói chuyện một vòng dài, bỗng nhiên lại cảm thấy Tiền Phi ca ca thông minh.

Tang Trĩ hoàn toàn không đoán ra ý đồ của Đoàn Gia Hứa, chỉ có thể phụ họa gật đầu theo. Cô trầm mặc lại bật điện thoại lên, mở Wechat tìm tên Tiền Phi.

Muốn hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì, lại cảm thấy mình lâu chưa liên lạc với anh ấy, giờ liên lạc cái đầu tiên muốn hỏi lại là chuyện này, liền cảm thấy kì quái. Và lại anh ta và Đoàn Gia Hứa quan hệ rất tốt, đoán chừng sẽ không dễ dàng nói cho cô biết.

Tang Trĩ quyết định tự lực cánh sinh, cố gắng tự liên kết mấy câu anh đã hỏi để tìm ra sự logic trong đó.

Cô suy nghĩ một hồi. Thật không thấy có gì liên quan. Bất quá...

Tang Trĩ đột nhiên kịp phản ứng một việc: TẠI SAO CÔ LẠI NGOAN NGOÃN TRẢ LỜI CÂU HỎI CỦA ANH???

Cô giống như là phạm nhân trong buổi thẩm vấn ngoan ngoãn khai hết.

Vấn đề này giống như là không có một xu quan hệ nào với anh. Sao cô lại bô bô trả lời hết vậy, cô có thể trực tiếp im lặng không nói gì, anh cũng không có biện pháp tra ra?

Ý thức được vừa rồi mình quả thật có điểm đàn độn, Tang Trĩ buồn buồn thở hắt ra. Cô luôn cảm thấy mình vừa sập bẫy, uất ức không cách nào phát tiết chỉ có thể kìm nén.

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa lơ đãng nói: “Tại sao lại thích?”

Tang Trĩ ghé đầu vào cửa sổ xe, không thèm nhìn anh. Đợi nửa ngày không thấy cô trả lời, có lẽ phát giác được cô không vui, Đoàn Gia Hứa không tiếp tục đề tài này nữa, bình tĩnh nói: “Cũng không phải người quen biết từ trước, có bao giờ cảm thấy không được tự nhiên không?”

Tang Trĩ cứng rắn nói: “Không hề.”

Đoàn Gia Hứa: “Nếu như không muốn ngại người thì có thể tâm sự với anh.”

Tang Trĩ: “Nha.”

Đoàn Gia Hứa quét ánh mắt qua cô một chút, hỏi: “Sao tự nhiên ít nói thế?”

“Không phải.” Tang Trĩ nhìn đèn đường bên ngoài, nhe răng, cuối cùng không nhin được nữa nói: “Còn có, không phải em để ý đâu, nhưng muốn nhắc nhở anh một chút. Anh có thể không chú ý đâu, nhưng hôm nay anh nhiều lời lắm.”

“Ừm?”

“Em thật sự không có ý kiến gì đâu.” Tang Trĩ xụ mặt, tận lực lặp lại lần nữa, “Anh muốn tiếp tục chủ đề này thì tùy, chỉ là em muốn nhắc anh một chút.”

“...” Đoàn Gia Hứa cười, “Anh nói nhiều lắm à?”

“Ừm.”

Đoàn Gia Hứa khiêm tốn thỉnh giáo: “Thế nào mà nhiều?”

Cả đoạn đường này, Tang Trĩ bị anh hỏi mấy trăm câu hỏi. Cô hơi mất kiên nhẫn, bỗng nhiên quay đầu nói: “Anh có thể đừng nói mấy câu nghi vấn nhiều như vậy được không?”

Đoàn Gia Hứa nhú mày, vô thức nói: “Vì sao_”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chăm, rõ ràng đã muốn câu.

Không chờ cô bùng nổ, Đoàn Gia Hứa chậm rãi bổ sung thêm 1 chữ.

“_chăm.”

“...”

Vì sự việc lần trước mà Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa chưa ăn gì ở quán lẩu này đã rời đi, lần này lại có cơ hội quay lại quán này. Khi hai người đến cơ bản đồng nghiệp của Đoàn Gia Hứa đều có mặt đông đủ.

Ba cái bàn vuông được kê sát lại thành một khối, tạo thành một cái bàn lớn, cả nhóm gọi 3 nồi lẩu. Tang Trĩ đếm qua, có tầm mười mấy người.

Cuối bàn còn trống hai chỗ, hẳn là cố ý lưu lại cho bọn họ.

Tang Trĩ vậy mà gặp lại cô gái đi cùng với Đoàn Gia Hứa đến phi trường hôm ấy.

Trong nhóm đồng nghiệp có một anh chàng đầu đinh, nhìn thấy Gia Hứa đến thì chạy hì hì nói: “Đoàn ca, anh tới chậm, mọi người vẫn chờ anh đó.”

Đoàn Gia Hứa cười nhạt, đáp: “Phiền anh em rồi.”

Nam nhân đầu đinh kia quay qua Tang Trĩ hỏi: “Bạn gái anh à?”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, nhìn Tang Trĩ một chút. Sau đó bình tĩnh đáp hai chữ: “Bạn bè.”

“...” Nghe được hai chữ này, Tang Trĩ có chút sùng sốt, nhưng rất nhanh đã trấn định về tự nhiên đi đến chào hỏi bọn họ, sau đó bị Đoàn Gia Hứa kéo đến bên cạnh ngồi xuống.

Cô đưa tay gấp đồ ăn, tỏ vẻ không chút quan tâm.

Hắn nói thế cũng đúng, bạn bè. Nhưng tại sao không phải là em gái. Tang Trĩ có điểm không tin vào tai mình.

Rất nhanh, anh chàng ngồi đối diện Tang Trĩ đưa menu cho Đoàn Gia Hứa, cười nói: “Hai người nhìn xem còn muốn gọi thêm gì không?”

Đoàn Gia Hứa đề menu sang bên cạnh cô: “Em xem còn muốn ăn gì không?”

Tang Trĩ gật đầu, quét mắt, tùy tiện tích vài món, sau đó đem menu đẩy qua chỗ anh, nhỏ giọng nói: “Gia Hứa ca ca, em muốn đi nhà vệ sinh.”

“Đi thẳng về hành lang phía bên phải, sau đó cuối đường rẽ trái,” Đoàn Gia Hứa nói, “là sẽ thấy.”

“Ừm.”

“Vậy đi đi.”

Trong tiệm lẩu không có nhà vệ sinh, nhưng tòa nhà thì mỗi tầng đều có một nhà vệ sinh. Tang Trĩ theo chỉ dẫn của Đoàn Gia Hứa tìm, chưa đầy 3 phút liền thấy.

Tang Trĩ đi vào, liền thấy một cô gái xinh đẹp đang đứng cạnh bồn rửa tay, chính là “Cấp trên.” Mà Đoàn Gia Hứa nói trước đó. Tang Trĩ dừng bước chân, không hiểu sao có tia xấu hổ, rất nhanh liền đi tới mở vòi nước và lịch sự chào hỏi.

Cô gái kia rút một tờ giấy lau tay, ôn nhu nói: “Em là Tang Trĩ?”

“...” Tang Trĩ gật đầu, “Dạ.”

“Chỉ tên là Giang Hoài Vân, em cứ gọi chị là chị Giang là được.” Giang Hoài Vân cười cười, “Trước đây chị và Gia Hứa đến phi trường đón em, còn nhớ không?”

Tang Trĩ vội nói: “Em vẫn nhớ.”

Giang Hoài Vân nói: “Giờ em đang học đại học ở Nghi Hà sao?”

“Đúng.”

Hai người sống vai ra khỏi nhà vệ sinh. Giang Hoài Vân nói: “Chị nhớ lúc đó gặp em, nhìn em bé hơn nhiều, giờ cao hơn bao nhiêu, chị suýt không nhận ra.”

“Em dậy thì tương đối chậm,” Tang Trĩ nhỏ giọng, “Mà dậy thì xong liền cao một mạch luôn, nhưng vẫn nhỏ nhỏ như vậy.”

Hoài Vân nói: “Không sao, con gái không cần quá cao, nhỏ nhỏ xinh xắn là được.”

Tang Trĩ gật gật đầu.

Giang Hoài Vân ngữ khí hòa hoãn, nghe rất dễ chịu: “Lần đó ở phi trường, cũng chưa chào hỏi em được từ tể.”

Tang Trĩ: “Không đâu, lúc đó em quá thất lễ, đã làm phiền chị và Gia Hứa ca.”

“Nghĩ lại, lúc ấy chị theo tới cũng không phù hợp lắm, chủ yếu là lúc quá gấp gáp chị chỉ muốn giúp cậu ta, cũng không nghĩ nhiều.” Giang Hoài Vân cười: “Lúc ấy thằng nhóc Gia Hứa đang sốt, lúc đầu chị định để chồng chị đưa cậu ấy đi, nhưng anh nhà chị lại vướng một cuộc hẹn quan trọng với đối tác.”

Tang Trĩ giương mắt, nhất thời không biết nói gì.

“Mấy năm nay cậu ta giúp công ty không ít việc, chị và ông xã lúc nào cũng tâm niệm giúp đỡ cậu ấy nhiều hơn. Khi đó trạng thái cậu ta không tốt, chị liền nhảy xuống giúp cậu ta đi tìm em. Về sau Gia Hứa còn sợ có người lạ, em sẽ cảm thấy không tự nhiên, nhấn chị đi trước, nên chị cũng không tiếp tục ở lại nữa.” Giang Hoài Vân nói, “Cũng chưa kịp nói lời tạm biệt.”

Tang Trĩ gãi gãi đầu nói: “Không sao đâu ạ.”

Vừa lúc quay lại quán lẩu, Giang Hoài Vân vỗ vỗ cánh tay cô, hai người ngồi vào vị trí của mình. Tang Trĩ hướng về phía Giang Hoài Vân, nhìn thấy cô ấy cùng một nam nhân ngồi bên cạnh cực kì ngọt ngào, thân mật.

Tang Trĩ thu tầm mắt.

Cô cảm thấy, chị ấy vừa rồi nói với cô, tựa như là đang giải thích...

Nhưng Giang Hoài Vân cũng không cần thiết cùng mình giải thích việc này, cũng không thể mới lần thứ hai gặp mặt đã nhìn thấu tâm tư của cô chứ.

Cô cũng không thể hiện rõ ràng đến vậy...

Sau một khắc, giọng nói của Đoàn Gia Hứa đánh gãy suy nghĩ của cô: “Phát gốc gì vậy? Em muốn ăn gì?”

Tang Trĩ lấy lại tinh thần: “Nha.”

Ăn cơm tối xong, đoàn người định đi tầng 2.

Lần này Đoàn Gia Hứa không có đi cùng. Anh chào tạm biệt cả đội, sau đó dẫn Tang Trĩ đến một chỗ gần đó chơi. Tang Trĩ lấy điện thoại di động ra, hỏi: “Gia Hứa ca, hay là chúng ta đi xem phim nhé?”

Đoàn Gia Hứa: “Thật sự?”

“Thật sự a.”

“Phim này hả?”

[Chiến đội siêu năng lực], nghe ngữ khí của hắn giống như là chưa từng nghe đến cái tiêu đề này, Tang Trĩ nhin không được nhìn anh một cái, “Là một bộ anime.”

Đoàn Gia Hứa kéo dài âm cuối: “A”, lười nhác nói: “Cái này à.”

Tang Trĩ cũng không muốn vạch trần hắn, thấp đầu, nhìn rạp chiếu phim gần đó: “Hình như còn suất chiếu, dạo này bận quá em chưa đi xem.”

“Check vé chưa?”

“Ừm.” Tang Trĩ nhìn anh, “Ở trung tâm thương mại này có một rạp trên tầng 5, suất chiếu gần nhất là 8h30, chúng ta đi xem nhé?”

Đoàn Gia Hứa: “Được.”

Thời điểm đi qua cửa hàng trà sữa, Tang Trĩ chỉ chỉ, nói: “Gia Hứa ca ca, em muốn mua trà Ô Long uống, anh có muốn uống không?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh không uống, em uống đi.”

“Vậy có sợ khi xem phim sẽ khát nước không?”

“Chút nữa anh sẽ mua một chai nước lọc.”

“...”

Đúng là chế độ dưỡng sinh của mấy ông bà già.

Cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không uống.

Tiệm này khá đắt khách, bên ngoài một hàng dài xếp hàng.

Hai người xếp hàng một lúc lâu, mới đến lượt Tang Trĩ, trong lúc cầm hóa đơn đợi nước, Tang Trĩ nhìn qua đồng hồ, nháy mắt mấy cái: “Nếu không anh đến quầy bên cạnh mua nước trước đi, không sợ mình không kịp giờ xem phim.”

Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ: “Vậy em chờ ở đây, đừng chạy lung tung.”

Tang Trĩ nga một tiếng, tìm một chỗ trống trong tiệm trà sữa ngồi xuống chờ. Thời điểm Đoàn Gia Hứa trở về vừa đúng lúc cô nhận được đồ uống.

Trong cốc giấy là loại đồ uống màu đục đục, vẫn còn cảm nhận nguyên vẹn hơi ấm.

Tang Trĩ cầm ống hút vào cốc, cúi đầu hút một ngụm. Vừa mới uống vào miệng, đã cảm thấy có gì đó không thích hợp, thời điểm cô chưa kịp phản ứng đã nuốt xuống.

Cước bộ của cô ngừng lại.

Chú ý đến biểu hiện của cô, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu: “Sao thế?”

Bên trong miệng còn lưu lại hương vị bụi bụi, thơm thơm, Tang Trĩ liếm liếm môi, do dự nói: “Cái này hình như không phải trà ô long, mà giống như...”

Không chờ cô nói hết, Đoàn Gia Hứa liền tiếp nhận cái cốc, mở nắp ra nhìn vào bên trong, cau mày nói: “Đây là trà sữa.”

Tang Trĩ a lên, vô thức nhìn anh. Có lẽ tâm lý phản ứng trước cơ thể nháy mắt cô cảm thấy ngứa ran: “Nhưng em order trà ô long a...”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô, ánh mắt ngừng lại: “Trên mặt em bắt đầu xuất hiện mẩn đỏ rồi.”

“...” Tang Trĩ theo phản xạ sờ sờ mặt, cảm thấy vết hầu giường như sưng lên, nói chuyện có chút gian nan, “Em mới chỉ uống 1 hộp nhỏ.”

Vết hầu Đoàn Gia Hứa lên xuống, thần sắc khó coi, lập tức dắt cô đi xuống tầng trệt: “Trước hết đi bệnh viện đã.”

May mà chỉ uống một lượng rất ít, Tang Trĩ đến bệnh viện châm cứu 15 – 20p triệu chứng dị ứng liền thuyên giảm. Cô đành đem ý tưởng đi xem phim dẹp hết, nhỏ giọng nói: “Gia Hứa ca.”

Đoàn Gia Hứa cầm đơn thuốc, vừa nhận thuốc vừa đáp: “Sao thế?”

Tang Trĩ hơi chớp mắt, nhin không được nói: “Trà sữa quả thật uống rất ngon.”

“...” Đoàn Gia Hứa cảm thấy hoang đường, “Em chả lẽ còn muốn uống lại?”

“Không dám uống. Em đây chẳng phải là chưa bao giờ được uống qua sao? Chỉ muốn phát biểu chút ý kiến thôi mà.” Tang Trĩ lắc đầu, thảm nói, “Hồi trước không may uống 1 hộp sữa tươi nôn hết một buổi tối, em nào dám uống nữa chứ.”

Nói đến cái này, Đoàn Gia Hứa nhớ đến một việc, nửa đùa nửa thật hỏi: “Trước kia không phải anh từng mua cho em một chai sữa bò sao?”

Tang Trĩ hàm hồ à ừ không đáp.

Đoàn Gia Hứa trầm mặc mấy giây: “Xong em uống?”

“Không có.” Tang Trĩ vội vàng nói, “Cho người khác uống.”

Việc Tang Trĩ không thể uống sữa bò, lần nào đó Đoàn Gia Hứa đã nghe mẹ cô – Lê Bình đề cập qua. Anh đứng trước mặt cô, cảm thấy không thích hợp: “Em không thể uống, sao không nói với anh?”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “... Nhưng em cũng không uống mà.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chằm chằm, giống như đang hỏi tường chuyện gì, sau đó khá lâu mới mở miệng: “Về sau, ra ngoài, những đồ uống như thế này nhớ mở ra xem trước rồi hãy uống.”

Tang Trĩ nhìn mẩn đỏ trên mặt, không muốn để anh thấy, hơi cúi đầu: “Vâng.”

Hai người ra khỏi bệnh viện, sóng vai đi đến bãi đỗ xe.

Mặt Tang Trĩ vẫn có chút ngứa ngáy, không tự giác được đưa tay lên cào cào. Đoàn Gia Hứa từ đằng sau đi đến trực tiếp chế trụ tay cô, kéo cô về phía trước.

Vừa đi bên cạnh anh, cô vừa nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm chặt nhau kia. Cứ có cảm giác như mình là con cún nhỏ, được anh dắt đi dạo.

Đi được một nửa, đột nhiên cô nhớ đến hôm nay anh giới thiệu cô cùng đồng nghiệp với tư cách là bạn bè. Cô nhấp môi dưới, nội tâm đấu tranh hơn nửa ngày, cuối cùng nhin không được hỏi: “Gia Hứa ca ca, hôm nay tại sao anh lại nói với mọi người em là bạn của anh?”

Ngưng lại, cô bồi thêm một câu: “Trước giờ không phải đều nói là em gái sao?”

Nghe thấy thế, Đoàn Gia Hứa quay đầu.

Màn đêm tĩnh mịch, ánh mắt sáng ngời, bãi đỗ xe trống trải. Tang Trĩ dùng khăn quàng cổ che nửa khuôn mặt, thấy anh nâng mắt nhìn cô, ánh mắt mang vài phần lưu luyến, bờ môi khẽ cong.

Tim cô bắt đầu đập nhanh. Khoảnh khắc cực kì ngắn ngủi ấy thoáng trôi qua. Gió rét lạnh thấu xương, ào ào thổi vào bên tai. Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa mở miệng nói gì đó.

Những lời nói trầm thấp ấy bị tiếng gió rít mạnh quét qua đập vành tai Tang Trĩ.

“Thật đúng là coi anh là anh trai của em rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Giả vờ không biết

Lời này giống như một quả bom, trong nháy mắt nổ đòàng trong đầu Tang Trĩ, khiến cô choáng váng. Cô mấp máy môi, đại não vừa mờ mịt, vừa luống cuống, không thể nói nên lời.

Trái tim như muốn nảy ra khỏi lồng ngực.

Thích, thích.

Tiếng tim đập dồn dập như muốn át cả tiếng gió đang gào thét ngoài kia.

Tang Trĩ thậm chí còn có thể cảm thấy được lòng bàn tay mình thấm ướt mồ hôi, dù thời tiết đang xuống thấp chỉ còn vài độ.

Không chờ cô trả lời, Đoàn Gia Hứa bỗng buông lỏng cô tay cô ra, xoay người, im lặng đứng trước mặt cô.

Trong chốc lát, khoảng cách rút ngắn lại.

Tang Trĩ vội vàng chuyển hấn mắt.

Đoàn Gia Hứa cúi người, cặp mắt hoa đào hơi híp lại, chứa đựng những cảm xúc không tên, nhìn cô 2s. Sau đó, kéo khăn quàng cổ của cô xuống.

Cả khuôn mặt cô lộ ra ngoài.

Cô gái nhỏ ngũ quan tinh xảo, khoe miệng khe giương lên, hai núm đồng tiền càng thêm sâu. Đôi mắt lấp lánh, không tự nhiên nhìn sang phía khác rồi lại nhìn anh.

Do bị dị ứng nên khuôn cô mặt hơi sưng, vẫn còn vài nốt mẩn đỏ. Khi ngược lên nhìn anh, ngược lại giống như đang thẹn thùng.

Con người Đoàn Gia Hứa tĩnh lặng như một hồ nước sâu thẳm, hầu hết anh chậm rãi di chuyển, bàn tay đặt trên khăn quàng của cô nhẹ nâng lên, khẽ khàng xoa hai núm đồng tiền của cô.

Sống lưng Tang Trĩ cứng đờ.

Cử chỉ dịu dàng chỉ vồn vện mấy giây, Đoàn Gia Hứa nhanh chóng thu tay về, ngón tay cái vô thức tì lấy ngón trỏ. Anh đứng thẳng dậy, cười khê: “Sao lại đỏ mặt?”

“...”

Anh lại cười tiếp, âm cuối còn lên giọng: “Lại còn cười trộm nữa à.”

Tang Trĩ lắc đầu,, kéo khăn lên. Cô cố làm ra vẻ trấn tĩnh, hai mắt buông xuống, mơ mơ hồ hồ nói chẳng rõ tiếng: “Anh cũng đang cười đấy thôi.”

Đoàn Gia Hứa có vẻ hứng thú: “Vậy em nói xem tại sao anh lại cười.”

“Làm sao em biết được. Cũng đâu phải lần đầu tiên anh cười như thế.” Tang Trĩ vòng qua hấn, tiếp tục đi về phía trước, nói: “Đừng đứng ở đó nữa, lạnh quá.”

Đoàn Gia Hứa đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng cô mấy giây, không nhịn được cười thêm mấy tiếng, rồi nhanh chóng theo sau.

Lên xe, Tang Trĩ vẫn không chịu bỏ khăn quàng cổ xuống.

Đoàn Gia Hứa không vội lái xe, nghiêng đầu sang trên chọc: “Tiểu bằng hữu, ngồi trong xe còn phải quàng khăn là sao? Không sợ nóng đến ngộp à?”

Tang Trĩ mặt không đổi sắc, giải thích: “Em che mấy nốt mẩn trên mặt thôi.”

“Anh thấy rồi mà.” Đoàn Gia Hứa buồn cười, nói: “Em còn che cái gì.”

Tang Trĩ hơi ngừng lại, cảm thấy anh nói cũng có lý, đưa tay kéo khăn quàng xuống. Cô không nói thêm, hết cúi đầu nghịch ngón tay lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa lúc dừng chờ đèn đỏ, Đoàn Gia Hứa vô thức nhìn sang phía cô.

Nhưng chỉ thấy được gò má hây hây hồng.

Thấy cô đang tựa bên cửa sổ ngẩn người, đầu ngón tay vô thức gõ từng nhịp từng nhịp lên bệ cửa, khoe mắt hạ xuống, khoe miệng hơi cong lên, chẳng thể giấu được cảm xúc.

Không lâu sau, dường như nhớ tới gì đó, cô đưa tay lên sờ khoe miệng mình, biểu tình bỗng chốc cứng đờ. Có lẽ sợ bị anh thấy được, tức khắc thu liễm lại mấy phần.

Đoàn Gia Hứa thu lại ánh nhìn, rũ mắt xuống, cười.

Vì hôm sau là cuối tuần, lúc này trong kí túc xá chỉ có mình Ninh Vi, hai người còn lại nếu không phải vướng lịch tham gia hoạt động của câu lạc bộ thì cũng bận hẹn hò.

Thấy cửa mở, Ninh Vi ngó ra, nhìn thấy mặt Tang Trĩ thì giật mình kêu lên: “Mặt cậu sao thế?”

“Không cẩn thận uống nhầm phải trà sữa.” Tang Trĩ bỏ đồ của mình lên mặt bàn, “Mình bị dị ứng sữa bò.”

“Hả? Cậu không sao chứ? Đã đi bệnh viện chưa?”

“Mình đã khám qua rồi.”

“Tốt rồi.” Ninh Vi thờ dãi, “Cậu cũng thăm lắm, dị ứng sữa bò, đã bỏ qua biết bao mỹ vị nhân gian cơ chứ.”

Tang Trĩ: “Vẫn tốt mà.”

Cô cởi áo khoác ngoài ra, thuận miệng hỏi: “Sao hôm nay cậu không ra ngoài.”

“Mình á, mình vừa ra ngoài ăn cơm về.” Ninh Vi bóc túi khoai tây chiên, “Tối nay bạn trai mình phải tăng ca nên không đi chơi với mình được. Cậu thì sao, chuyện với anh trai kia sao rồi?”

Nghe bạn hỏi vậy, Tang Trĩ im lặng chốc lát rồi đột nhiên đi tới ngồi xuống cạnh cô nàng.

Ninh Vi nghiêng đầu nhìn sang, đưa gói khoai tây đến trước mặt cô: “Cậu cũng muốn ăn hả?”

“Không ăn đâu, mình vừa ăn no xong.” Mặt Tang Trĩ chuyển sang trạng thái cún con, hai mắt to tròn sáng long lanh, cứ như chuẩn bị nói ra một bí mật long trời lở đất, đề giọng xuống thật thấp: “Ninh Vi, mình nói thầm với cậu một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Bạn của anh trai mình,” vừa nói, Tang Trĩ vừa túm lấy áo cô bạn, cong mắt cười, “hình như cũng có chút thích mình.”

“Cậu làm gì mà như trúng giải độc đắc vậy.” Ninh Vi bị cô chọc cười, “Sao cậu phát hiện được?”

“Anh ấy nói với đồng nghiệp, mình là bạn anh ấy. Còn nói với mình,” Tang Trĩ học theo ngữ khí của hấn, giọng hơi trầm xuống, “Thật sự coi anh là anh trai em sao?”

“Àiii, người ta chỉ đang nhắc khéo cậu đừng có nhận thân lung tung thôi.”

Tang Trĩ chớp chớp mắt: “Cậu cảm thấy câu này là muốn kéo dài khoảng cách với mình sao?”

Lời vừa nói ra, Ninh Vi cũng nhận thấy mình nói không đúng lắm, lại sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của Tang Trĩ, vội sửa lời: “Không phải đâu, mình nói đùa đấy.”

“Chắc không phải vậy đâu.” Tang Trĩ hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, nói rất chân thành: “Ý của anh ấy là, không còn coi mình là em gái nữa, nhưng cũng không thể hiện xa cách gì cả.”

“Có phải người ta biết là cậu thích người ta rồi không?”

“Mình không biết nữa. Tang Trĩ tủm tỉm cười: “Ờ đâu có thể hiện ra ngoài đâu.”

“Trước mắt cậu cứ giả bộ như không có ý gì với anh ấy, để anh ấy theo đuổi cậu một thời gian đã.” Ninh Vi nói: “Dù sao đàn ông đều như thế cả thôi. Nếu vừa tỏ tình mà cậu đã đáp ứng, hấn sẽ cảm thấy có được cậu quá dễ dàng, sẽ không trân trọng cậu nữa.”

Tang Trĩ sững sờ, lúng ta lúng túng hỏi lại: “Vậy nếu anh ấy không theo đuổi mình nữa thì phải làm sao bây giờ?”

“...” Ninh Vi nói: “Chắc là không đến mức ấy chứ.”

“Ờ cũng đâu có chắc chắn.” Tang Trĩ lí nhí nói, “Không biết tại sao anh ấy lại thích mình nữa... mình thấy kỳ lạ lắm.”

“Cái này mà cậu còn hỏi nguyên nhân à?” Ninh Vi hỏi, “Vậy tại sao cậu lại thích người ta?”

Tang Trĩ mạch lạc trả lời: “Vì anh ấy đẹp trai.”

“...” Ninh Vi cạn lời, “Sao bạn tôi nông cạn vậy hả trời?!”

“Còn có, tính tình tốt, đối xử với mình rất chu đáo.” Tang Trĩ chăm chú suy nghĩ, “Thành tích học tập, thể thao, mặt nào cũng xuất sắc, ngoại trừ việc tuổi

hơi lớn thì không có chỗ nào không tốt cả.”

Ninh Vi cắn miếng khoai, nói: “Cậu cũng đâu có khác gì? Ngoại trừ tuổi kém người ta không ít, có chỗ nào không tốt chứ?”

“Cái này...” Tang Trĩ ho mấy tiếng, “Minh chỉ cần chờ anh ấy theo đuổi thôi à?”

“Cứ vậy đi.”

“Nếu anh ấy không theo đuổi mình,” suy nghĩ trong đầu Tang Trĩ vẫn vẫn vợ không có phương hướng, dứt khoát nói, “nếu không thì... mình theo đuổi lại là được.”

“...”

Đưa Tang Trĩ đến kí túc xá, Đoàn Gia Hứa trở vào xe đang định về nhà thì điện thoại vang lên. Anh nhìn số hiển thị trên màn hình, không chần chừ tắt máy. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Khởi động xe, thẳng hướng trung tâm chăm sóc trong thành phố.

Trong trung tâm rất yên tĩnh.

Ngoại trừ những lúc cần thiết, Đoàn Gia Hứa rất ít khi tới đây. Cũng rất ít khi gặp người cha đã nằm trên giường bệnh mười một năm ròng, Đoàn Chí Thành.

Bác sĩ nói: “Gần đây tình trạng của ba cậu không khả quan lắm.”

Đoàn Gia Hứa vâng một tiếng.

“Đã nằm trên giường mười một năm rồi, cơ năng và sức chịu đựng đều suy giảm rất nhiều.” Bác sĩ nói: “Dạo gần đây, vấn đề nước đọng ở phổi càng nghiêm trọng, tôi đề nghị làm tiểu phẫu cho ông ấy, rút bớt một phần nước ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến một số cơ quan khác, lúc đó lại càng khó.”

“Bác sĩ.” Đoàn Gia Hứa dường như không quá để ý đến chuyện này, thản nhiên nói: “Bác sĩ cảm thấy cha tôi có thể tỉnh lại được không?”

Bác sĩ trầm mặc mấy giây, miễn cưỡng trả lời: “Miễn là còn sống thì vẫn còn hi vọng.”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười, không bày tỏ ý kiến gì.

Ở đời lấy đâu ra lắm kỳ tích đến thế.

Đoàn Gia Hứa chưa từng chờ mong cha mình có thể tỉnh lại.

Nhiều năm như vậy, ngay cả hận ý cũng trở nên dư thừa.

Chỉ còn lại sự mệt mỏi cùng cực.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt nhìn bộ dạng của Đoàn Chí Thành. Vì nằm liệt giường nhiều năm, bề ngoài đã thay đổi rất nhiều, hoàn toàn không có ý thức, cứ nằm im như vậy, không khác nào một người chết.

Kỳ thật Đoàn Gia Hứa vẫn luôn muốn biết, ông ấy có từng hồi hận hay không.

Đoàn Gia Hứa rất nhanh đã thu lại ánh nhìn, ôn hòa nói: “Vậy phải làm phiền phiền bác sĩ rồi.”

Anh nhanh chóng thanh toán hai tháng tiền cho trung tâm rồi rời khỏi. Chuyện này chẳng ảnh hưởng mấy đến tâm trạng của anh, nên rất nhanh đã bị anh quăng ra sau đầu.

Về đến nhà, việc đầu tiên Đoàn Gia Hứa làm là nhắn Wechat cho Tang Trĩ, nhắc nhở cô nhớ phải uống thuốc.

Đoàn Gia Hứa mở tủ lạnh, lấy bình nước, nghĩ tới phản ứng hôm nay của Tang Trĩ, lại nhớ những lời khi say của cô.

—“Em rất thích một người. Nhưng anh ấy không thích em.”

—“Chỉ Chi không vui.”

—“Anh ấy đối xử với người khác rất tốt, đối xử với em cũng rất tốt. Nhưng anh ấy đối với ai cũng dịu dàng như thế, đối với bất kì người nào đều tốt...”

Không phải chứ, người khiến cô thương tâm như thế, thực sự là anh sao.

Đoàn Gia Hứa vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Nhiều năm không gặp, giả như chỉ trong khoảng thời gian gần đây, nếu thực sự nảy sinh thứ tình cảm khác vượt ngoài tình anh em, vậy câu “Nhưng anh ấy không thích em” sao có thể kết luận được.

Hay vì mấy câu nói lúc trước của anh khiến cô nghĩ anh luôn coi mình như trẻ con.

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ một lát, sau đó liền gọi điện cho Tiền Phi.

Tiền Phi nhận máy ngay tức khắc, gọn gàng dứt khoát tuyên bố: “Cho cậu một phút trình bày, xong tôi còn phải đi tắm...”

“Mấy lời câu nói trước kia đúng đấy.” Đoàn Gia Hứa rót một cốc nước, chậm rãi nói, “Nam hồ lý mà cô ấy nói, có lẽ thực sự không tồn tại.”

“Thấy chưa? Bạn cậu thông minh quá mà. Thật chứ, đúng là cmn cao thủ tình trường.”

“Mà nếu thực sự tồn tại,” Đoàn Gia Hứa nói, “Khả năng rất cao chính là mình.”

“Đó đó!” Tiền Phi kích động: “Nghe thấy gì mà vừa nhả nhận vừa xảo quyết vô sỉ mình đã biết ngay là cậu rồi.”

“...”

“Vậy cậu cứ mạnh dạn xông lên là được. Còn chần chờ gì nữa.”

“Không được.” Đoàn Gia Hứa cười: “Mình muốn theo đuôi cô ấy.”

“...” Tiền Phi không hiểu nổi, Không phải cậu nói cô ấy thích cậu sao? Còn theo đuôi cái gì nữa?”

“Cô ấy nghĩ là mình không thích cô ấy.” Đoàn Gia Hứa uống một ngụm nước, chậm rãi nói, “Tôi phải thể hiện với cô ấy một chút, để cô ấy vui vẻ.”

“Gi vậy? Còn định làm trò gì nữa?” Tiền Phi im lặng, “Mà này, con gái nhà người ta đã biết cậu thích cô ấy chưa?”

“Chưa biết.” Đoàn Gia Hứa khẽ cười: “Mình cũng giả bộ như không biết gì cả.”

Để lại cho cô nhóc nhà mình chút mặt mũi.

Chẳng hiểu sao Tiền Phi thấy hơi ganh tị: “Cậu cũng tình thú gớm.”

Đoàn Gia Hứa: “Được rồi, đã hết một phút, cúp đây.”

“Từ từ,” Tiền Phi hiếu kỳ hỏi: “Cậu định bao giờ thì lật bài?”

Đoàn Gia Hứa nhún mày, “Vẫn chưa nghĩ ra.”

Sinh nhật thứ 19 của Tang Trĩ, là sinh nhật đầu tiên của cô không ở bên người thân.

Hôm sinh nhật vừa đúng là chủ nhật. Đoàn Gia Hứa đã hẹn cô từ trước đó, hai người cùng ra ngoài ăn chúc mừng. Tang Trĩ đã sắp xếp, bữa trưa đi ăn với bạn cùng phòng, rồi về kí túc xá đợi đến giờ rồi đi tìm anh.

Đoàn Gia Hứa không lái xe tới, đang đứng dưới lầu kí túc. Mặc chiếc áo đen cô từng tặng anh trước đó và quần ôm sát chân, trông không khác gì sinh viên đại học.

Tang Trĩ đang định đi ra đột nhiên có người gọi cô: “Tang Trĩ.”

Cô theo bản năng quay đầu lại.

Thấy Giang Minh đang đứng dưới một gốc cây khác, trong tay cầm một cái túi, nụ cười thoải mái “Mình đã nhắn Wechat cho cậu, cậu nhận được chưa?”

Tang Trĩ sờ điện thoại: “Tôi vẫn chưa kịp đọc.”

“Cũng không có gì.” Giang Minh nói, “Mình tới đưa quà sinh nhật cho cậu thôi.”

Tang Trĩ do dự nhận lấy: “Cảm ơn cậu.”

Giang Minh: “Lát nữa cậu có việc à?”

Phát hiện được ánh mắt Đoàn Gia Hứa như có như không, không hiểu sao Tang Trĩ thấy hơi xấu hổ. Cô miễn cưỡng cười cười, chỉ về phía Đoàn Gia Hứa: “À ừm, có hẹn mất rồi.”

“Vậy à.” Giang Minh nhìn lướt qua Đoàn Gia Hứa, dường như tiếc nuối, sờ sờ mũi: “Vậy không làm phiền cậu nữa, mình đi trước đây.”

Tang Trĩ khoát tay: “Ừm. Vậy gấp lại câu sau.”

Dứt lời, Giang Minh liền đi về hướng khác.

Tang Trĩ đi đến trước mặt Đoàn Gia Hứa, hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Mí mắt Đoàn Gia Hứa giương lên, đầu ngón tay luồn qua dây túi, Tang Trĩ buông tay, trong nháy mắt Tang Trĩ đã rơi vào tay anh. Anh cười, rất tự nhiên nói: “Để anh cầm giúp em.”

“...” Tang Trĩ ừm một tiếng, “Vậy anh cứ cầm đi.”

Hai người đi ra phía cổng trường.

Đoàn Gia Hứa giả bộ để ý, hỏi: “Cậu nam sinh vừa nãy chính là nam hồ ly trong miệng em?”

Biết là anh ấy sẽ hỏi mà.

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, dùng mười hai phần sức lực, chăm chú trả lời: “Không phải.”

Đoàn Gia Hứa như có điều suy nghĩ, à một tiếng.

Rồi qua một hồi vẫn không thấy anh hỏi tiếp.

Tang Trĩ nhin không được nhìn sang.

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa dừng bước chân: “Vậy em nhìn thử xem.”

Tang Trĩ: “Dạ?”

Trong một giây, khóe môi Đoàn Gia Hứa cong lên, mặt mày nghiêm túc, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Sau đó, hấn đứng thẳng dậy, lời nói mang mấy phần trêu chọc: “Nhìn kĩ chưa?”

Tang Trĩ vẫn hoang mang: “Gi cơ?”

“Em trông anh có giống.” Ngực khí của Đoàn Gia Hứa không mấy đứng đắn, lại có vẻ rất lưu manh, “nam hồ ly trong miêu tả của em không?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giấu không được

Tang Trĩ nhất thời không kịp phản ứng, đáp án bên miệng kếm chút nữa là bật thốt ra. Hô hấp của cô đình trệ, giương mắt, im lặng nhìn anh.

Theo như ý hiểu của cô, lời này có thể hiểu theo hai nghĩa.

Hoặc là: có phải anh chính là người này?

Bằng không thì là: Anh có thể trở thành người này không?

Mặc kệ là ý tứ nào, nếu như cô thừa nhận, chẳng phải chính là cô đang tỏ tình với anh sao? Nhưng nếu cô không thừa nhận, anh thấy khó mà lui thì sao?

Trong lòng Tang Trĩ âm thầm xảy ra một cuộc giằng co thật lớn.

Đoàn Gia Hứa cũng phá lệ kiên nhẫn, chờ đáp án của cô, không hề vội vàng thúc giục.

Một lúc lâu, Tang Trĩ quyết định quả quyết phun ra hai chữ: “Không giống.”

Đoàn Gia Hứa a lên một tiếng, âm điệu hơi kéo dài giống như có chút tiếc nuối.

Không chờ anh nói tiếp, Tang Trĩ rũ mắt, nghiêm trang bổ sung: “Anh đừng đề cập đến vấn đề này nữa, em không còn thích anh ấy nữa rồi.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Vậy à.”

Tang Trĩ trấn định gật đầu. Sợ anh không tin, cô nghĩ nghĩ lại cứng rắn tron mắt nói láo: “Không phải anh bảo người như vậy chỉ là một tên con trai cặn bã sao? Vì vậy em cũng không liên lạc với người kia nữa.”

“...” Nụ cười trên mặt Đoàn Gia Hứa khẽ thu lại một chút.

Tang Trĩ rất nhanh bồi thêm một câu: “Hiện tại em không thích ai cả.”

Đoàn Gia Hứa trầm mặc 3s, trong mắt có vô vàn cảm xúc khẽ nói lên lời, giống như anh vừa làm ra một hành động vô cùng ngốc nghếch mang tên “tự đào hố chôn mình”. Anh thu lại tầm mắt, làm như không để ý lắm hỏi: “Người này, chàng trai điều hòa nhiệt độ?”

Tang Trĩ chân chò nói: “Có một chút.”

Lúc này mới nhớ tới khi đó cô bé có nói như thế, Đoàn Gia Hứa vừa bực mình, vừa buồn cười, gằn từng chữ: “Em hiểu cụm này nghĩa là gì ư?”

Nghe thấy thế, Tang Trĩ thần sắc kì quái ngược nhìn anh: “Anh không biết sao?”

“...”

“Tại sao anh cái gì cũng không biết vậy, anh không lên mạng bao giờ ư?” Tang Trĩ cũng không có tỏ vẻ ghét bỏ anh, ngược lại chậm rãi giải thích: “Chàng trai điều hòa nhiệt độ chính là kiểu con trai: thứ nhất anh ta có rất nhiều bạn bè là nữ; thứ hai đối xử với các bạn nữ này đều rất ôn hòa, rất tốt, với bạn gái nào cũng quan tâm, săn sóc; thứ ba là, dù anh ta được nhiều bạn nữ yêu thích, cũng quen biết nhiều cô gái nhưng lại không chân chính thích ai cả, chính là ý đó đó.”

Đoàn Gia Hứa tròn mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, nhàn nhạt nói: “Ba điều này, chỉ cần thỏa mãn 1 điều kiện thì chính là chàng trai điều hòa ả?”

“...” Tang Trĩ thần nhiên nói, “Đương nhiên là phải thỏa mãn cả ba điều kiện.”

Chủ đề kết thúc tại đây.

Hai người sống vai nhau đi về phía trường.

Đi ngang qua một nhóm sinh viên đang tụ tập náo nhiệt, Tang Trĩ như có như không nghe thấy Đoàn Gia Hứa nói một câu, ngữ khí không tài nào dùng từ ngữ bình thường miêu tả được, mang theo mấy phần hồn dỗi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

“Vẫn thích vu hãm người khác như xưa.”

Tang Trĩ vừa rồi muốn xem phim “Chiến đội siêu năng lực”, đại đa số rạp đều đã hạ giá vé phim này, nhưng hôm nay lại chỉ còn một rạp có suất chiếu.

Rạp chiếu phim ở trong một khu trung tâm thương mại lớn. Đoàn Gia Hứa đã mua vé từ sớm. Hai người cùng lên tàu điện ngầm. Bởi vì cuối tuần nên tàu khá đông, Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa bị đám đông chèn đến sát cửa.

Sợ cô bị người khác chèn, Đoàn Gia Hứa kéo cô lại vào sát người mình. Xung quanh đều là người, không tìm thấy bất kì một vật nào để bám víu, Tang Trĩ nhin không được nói: “Đứng đây không có chỗ bám.”

Đoàn Gia Hứa rù mắt, nhìn cô, lại buông tay đang giữ cô ra, chỉ chỉ vào eo mình: “Vậy em bám vào đây.”

Tang Trĩ đưa tay, ngoan ngoãn bắt lấy, quay đầu nhìn anh: “Vậy còn anh?”

Đoàn Gia Hứa thoải mái bám vào xà ngang. Qua mắt giây, giống như chú ý tới cái gì, anh đột nhiên cười nhẹ, miễn cưỡng nói: “Có chút cao, bám hơi tốn sức.”

“...” Tang Trĩ muốn nói cái gì đó.

Sau một khắc, tay của anh chuyển xuống dưới cầm lấy cổ tay cô: “Nắm chỗ này có vẻ đỡ mỏi hơn.”

Tang Trĩ vẫn duy trì tư thế cũ, đôi mắt trừng lớn, chớp mắt nhìn anh, hiển nhiên là đối với hành động trợ trên này của ai đó có chút bàng hoàng: “Anh nắm tay cầm phía trên thì có gì mà phí sức?”

“Thật tốn sức.” Khuôn mặt Đoàn Gia Hứa đậm ý cười, ung dung nói: “Không tin em nắm thử một lát đi?”

“...” Tang Trĩ có phần không được tự nhiên, duỗi một tay nắm lấy xà ngang phía trên, không bao lâu sau liền buông ra, thản nói, “Anh cao hơn em mà, sao có thể lấy cái này so đo.”

Nhưng cô cũng không giật bàn tay đang nắm cổ tay mình của anh ra.

Ánh mắt Tang Trĩ nhìn không được nhìn xuống, một đôi tay thon dài với những khớp xương rõ ràng đang nắm chặt lấy cổ tay cô. Cái động chạm mang cảm xúc vừa ấm áp, vừa chân thực đến mức không cách nào coi nhẹ, đến mức thu hút hết mọi giác quan của cô.

Đoàn Gia Hứa kỳ thật trước này rất ít khi cùng cô tiếp xúc thân thể.

Tính cả thời điểm khi cô còn bé, anh tối đa cũng chỉ vò đầu cô, hoặc bẹo má, giống như thân mật nhưng luôn dừng lại ở vạch giới hạn: dễ gần nhưng không dễ thân thiết.

Cô rủ mắt, sờ sờ khoe miệng mình.

Đoàn Gia Hứa chăm chú nhìn hình ảnh cô phản chiếu trên gương, sau đó hạ thấp mắt, thoáng nghiêng đầu, bất động thanh sắc nhìn bộ dáng cô lúc này.

Hai người ai nấy làm việc của mình.

Một thì cố gắng điềm nhiên như không có gì xảy ra. Một thì im lặng ngắm nhìn đối phương, ngẫu nhiên thấy cô gái nhỏ trong lòng lơ đãng nở nụ cười. Sau đó không hiểu sao cũng nở nụ cười.

Đến rạp, nhìn đồng hồ, tầm 30p nữa phim bắt đầu chiếu.

Hai người không vội check in lấy vé, Tang Trĩ nhìn chung quanh, nhìn không được chỉ chỉ hàng trà sữa gần đó: “Em muốn mua đồ uống, anh uống không?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh không.”

Tang Trĩ: “Không sợ chút xem phim sẽ khát sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh đi mua...”

Không chờ mình nói xong, anh đột nhiên cảm thấy lời thoại này rất quen tai hết như tái hiện lại lịch sử hôm trước. Đoàn Gia Hứa mi tâm giật giật, sửa lại: “Lần này trước khi uống, nhớ kiểm tra đồ uống bên trong nhé.”

“Nha.” Trước quầy trà sữa không có nhiều người xếp hàng, vì vậy Tang Trĩ nhanh chân bước đến, nhìn lướt qua menu rồi tiến lên nhanh chóng gọi đồ uống: “Trà ô long, cho thêm chanh, nhiều đá, gấp đôi trân châu.”

“...” Đoàn Gia Hứa lần đầu nghe loại phối hợp này, “Có thể uống thế sao?”

Tang Trĩ nhìn anh: “Đương nhiên có thể.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Mà hôm nay bao nhiêu độ mà em còn uống đá.”

Tang Trĩ: “Nhưng trong phòng chiếu đâu có lạnh đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Đừng uống quá nhiều.”

Tang Trĩ có chút bất mãn, lâu bầu nói: “Ông cụ này giờ còn muốn quản cả chuyện ăn uống.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, thấy cô có chút buồn bực. Mặt của anh giãn ra, ngữ khí có chút nghiêm nhưng vẫn khá mềm mỏng: “Cảm thấy anh phiền?”

Vừa lúc nhân viên cửa hàng mang đồ uống tới.

Tang Trĩ nhận lấy, đem ống hút chọc vào, uống một ngụm. Cô không dám nói thẳng, chỉ hàm hồ đáp: “Em đâu có nói như vậy đâu.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Không phải em có ý tứ đó à.”

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy, phối hợp nhai trân châu.

Qua mấy giây, Đoàn Gia Hứa giật môi dưới, có ý tứ, chậm rãi phun ra năm chữ: “Cũng nên sớm quen đi thôi.”

Tang Trĩ dừng động tác, trầm mặc nuốt trân châu xuống.

Hai người check in lấy vé. Còn mấy phút nữa phim mới chiếu, hiện tại nhân viên chưa cho vào phòng chiếu, hai người tìm ghế ngồi chờ. Mặc dù uống thì không cảm thấy gì nhưng cảm lâu, Tang Trĩ cảm thấy hơi cồng tay. Phát giác được cô đổi tay cầm đồ uống, Đoàn Gia Hứa trực tiếp cầm lấy cốc trà. Tang Trĩ liếc mắt nhìn anh, không nói gì. Nhưng cuối cùng vẫn là nhìn không được, chỉ chỉ ly nước, nói: “Em muốn uống.”

Đoàn Gia Hứa đưa đồ uống về phía cô, nhưng không phải kiểu trả lại, mà chỉ hướng ống hút về phía môi cô, mi mắt không nhấc, mặt không đổi sắc.

Tang Trĩ da mặt mông, không dám cúi xuống hút, liền đưa tay nhận lấy. Không chờ cô đón lấy cái cốc, Đoàn Gia Hứa liền tàn mạn nói: “Uống liền uống,

tại sao còn thừa cơ sờ tay ca ca.”

“...” Tang Trĩ nhin một chút, xụ mặt, “Ai muốn sờ tay anh, em chỉ muốn uống nước của em.”

Đoàn Gia Hứa: “Không chê lạnh?”

Tang Trĩ: “Không lạnh.”

Đoàn Gia Hứa trả lại cho cô: “Nếu không uống nữa thì đưa anh cầm.”

“Không cần.” Tang Trĩ nhìn bàn tay anh, nhỏ giọng nói: “Không phải thế sẽ bị lạnh tay sao.”

Nghe cô nói thế, Đoàn Gia Hứa khước miệng khẽ cong, giờ bàn tay đến trước mặt cô, không có chút hình tượng nói: “Vậy ủ ấm cho anh?”

Tang Trĩ không động, chỉ từ tốn uống nước.

Vậy nhưng anh cũng không cảm thấy xấu hổ, giận dỗi thu tay lại, lạnh nhạt nói: “Đi thôi, vào phòng chiếu.”

Hai người đứng yên. Qua mấy giây, Tang Trĩ rút từ trong túi ra một cái túi chườm ấm, đưa cho anh: “Em mang theo một cái, cho anh dùng.”

Đoàn Gia Hứa cũng sờ.

Tang Trĩ thấp giọng giải thích: “Tay của em lúc nào cũng lạnh, không thể truyền nhiệt cho anh.” Nói xong, cô ra về trấn định xem xét anh một chút, lại nói: “Mà cái kia, nắm tay, hình như cũng không phù hợp.”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô, dừng mấy giây, phụ họa nói: “Đúng là không quá phù hợp.”

“...”

Hai người tìm chỗ ngồi xuống.

Đoàn Gia Hứa cầm túi chườm nóng để lên đùi, mở ra, thanh âm nhả nhả lại ôn hòa: “Cũng không có danh phận để có thể cầm tay.”

“...” Đại não Tang Trĩ bỗng chốc trống không, bỏ thức uống trong tay xuống.

Cùng lúc đó, Đoàn Gia Hứa đem túi chườm nóng bỏ vào tay cô.

Phim bắt đầu chiếu, khúc nhạc dạo đầu vang lên, cô ngừng lại, không nói gì.

Sau khi phim kết thúc cũng vừa vặn giờ ăn trưa.

Mặc dù phim rất hay, nhưng cả bộ phim Tang Trĩ đều chăm chăm nghĩ đến câu nói kia của anh, nhưng đã qua hơn 1 tiếng, cô cũng không có lý do gì để hỏi lại.

Hai người ra bên ngoài ăn cơm.

Sau đó khi về Đoàn Gia Hứa dừng lại ở một tiệm bánh ngọt lấy bánh kem, hai người cùng về nhà Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ tháo giày, chú ý thấy 1 đôi dép nữ đi trong nhà để trên kệ, vừa vặn đúng size chân của cô. Cô nhìn Đoàn Gia Hứa, cũng không chủ động lấy đi.

Ngược lại, Đoàn Gia Hứa chủ động đem đôi dép đến trước mặt cô, bình tĩnh nói: “Mua cho em đó.”

Anh thông thả mang chiếc bánh gato đến bàn ăn, sau đó đi vào bếp. Tang Trĩ đi dép trong nhà vào, sau đó mở hộp bánh kem ra vừa đúng lúc Đoàn Gia Hứa từ phòng bếp đi ra bung thêm một cái bánh kem khác.

Tang Trĩ dừng động tác: “Tại sao lại có hai cái bánh kem?”

“Cái này anh làm” Đoàn Gia Hứa nói, “Sợ không ăn được, nên mua thêm một cái dự phòng.”

Tang Trĩ trừng mắt nhìn anh: “Anh còn làm cả bánh kem?”

“Trước kia làm thêm ở quán cà phê có học qua một chút.” Đoàn Gia Hứa chuẩn bị cầm nĩa, hững hờ hỏi, “Muốn lấy cái nào làm bánh sinh nhật.”

Tang Trĩ chỉ vào cái bánh anh làm: “Cái này.”

“Cầm mấy cái?”

“Một cây nĩa là được rồi.”

Đuổi lòng mảy Đoàn Gia Hứa khẽ nhắc, lời nói mang ý cự tuyệt: “Cứ cấm 19 cây đi.”

Tang Trĩ im lặng: “Cấm nhiều như vậy làm sao thôi nổi.”

“Tiểu cô nương,” Đoàn Gia Hứa cả lo, cả phát nói, “em nhận biết rõ một chút tuổi của em đi.”

Tiệm bánh ngọt gói cho anh 2 túi nến, một túi 10 cây cho nến vừa đủ. Tang Trĩ nhin không được trả treo lại: “Như sinh nhật của anh thì phải cấm bao nhiêu cây nến mới đủ.”

“Sinh nhật của anh,” Đoàn Gia Hứa tựa tiểu phi tiểu nói: “Cấm một cây là được.”

“...” Tang Trĩ khó chịu, phi thường so đo nói: “Đến lúc đó em chắc chắn sẽ cấm đủ cho anh 26 cây.”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười, chuyên chú cấm tốt 19 cây nến, sau đó đi lấy bật lửa, lại cầm thêm một cái túi màu hồng. Anh buông thông mắt, chậm rãi đốt nến.

Tang Trĩ chạy đến chỗ công tắc, tắt đèn.

Thời điểm quay lại, Đoàn Gia Hứa đã chuẩn bị xong. Ánh nến ấm áp nhuộm lên khuôn mặt tuần tú của anh, phủ lên một tia mờ ảo, ánh nến chọt sáng, chọt tối, nhìn không rõ lắm thân sắc của anh lúc này, lại khiến cô cảm thấy một sự ôn nhu dịu dàng trên đuôi mắt, khoe môi anh.

Tính ra, đây là lần đầu tiên Tang Trĩ trải qua sinh nhật cùng anh.

Đoàn Gia Hứa hát bài chúc mừng sinh nhật tặng cô, giọng anh khàn khà, thanh âm ôn nhu, trầm thấp vang vọng khắp phòng. Câu hát cuối cùng rơi xuống, Tang Trĩ chấp tay cầu nguyện rồi thổi tắt nến. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Chỉ thổi được hết một nửa, khoe môi cô co lại, lại thổi thêm mấy lần nữa mới thổi tắt được toàn bộ nến.

Nhìn cử động của cô, Đoàn Gia Hứa cười ra tiếng, lồng ngực theo đó phập phồng, cùng bả vai run lên. Sau đó anh đứng dậy mở đèn, đưa cái túi màu hồng kia cho cô: “Quà sinh nhật.”

Tang Trĩ tiếp nhận, đồ vật không nhẹ, cô nói cảm ơn, đề xuống lòng hiếu kì, bắt đầu cầm dao cắt bánh kem.

Mới cắt một chút, Đoàn Gia Hứa liền tiếp lấy dao, giúp cô cắt thành miếng nhỏ. Anh liếc mắt nhìn cái túi bên cạnh túi quà của mình, đột nhiên hỏi: “Có muốn nhìn chút hay không xem được tặng quà gì?”

Tang Trĩ nhìn hai hộp quà, lắc đầu: “Trở về rồi xem một thể.”

Đoàn Gia Hứa không cưỡng cầu, lại hỏi: “Cậu bạn trai lúc này đang theo đuổi em à?”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Chắc là thể.”

Đoàn Gia Hứa khẽ cười, kéo dài ngữ điệu: “Có rất nhiều người theo đuổi em?”

Nghĩ đến hôm ở bệnh viện, Tang Trĩ cũng không biết trả lời sao, chỉ có thể hàm hồ đáp: “Cũng tạm.”

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Theo đuổi em có cần điều kiện gì không?”

Tang Trĩ không hiểu thấy hành động này của anh: “Cái này cũng cần có điều kiện sao, chỉ cần cảm giác đúng người là được.”

“Vây nói chút,” giống như đang tùy tiện tâm sự chút chuyện phiếm, giọng điệu Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt, “Người em thích đó, em thấy cần có những tiêu chuẩn gì?”

Tang Trĩ dương mắt, do dự nói: “Nhìn đẹp trai.”

Đoàn Gia Hứa: “Àn.”

“Tình tình tốt.”

“Àn.”

“Cao hơn em một cái đầu.”

“Àn.”

“Hiểu lý lẽ, chính trực.”

“Ừ, còn gì nữa không?”

Tang Trĩ cầm cái đĩa, cắn một miếng bánh gato: “Hết rồi.”

“Mấy điều kiện em nói, anh đều phù hợp đấy.” Đoàn Gia Hứa dùng ngón tay phết một tầng socola, cọ lên mặt Tang Trĩ, “Cho nên, hỏi em một vấn đề.”

“...”

Giống như là việc mong mỏi đã lâu rốt cuộc đã sắp xảy ra khiến cảm giác giữa hai người phá lệ khẩn trương.

Tang Trĩ nhìn vào mắt anh, cơ hồ đoán được câu hỏi tiếp theo là gì, nhịp tim đột nhiên tăng vọt, khẩn trương đến độ không thờ nổi. Cô liếm liếm vụn bang gato trên miệng, lúng ta lúng túng nhìn anh: “Sao?”

Đoàn Gia Hứa khẽ cười, ánh mắt mập mờ, nhưng lại thấp phần chăm chú.

Lần này anh không có như lúc trước, không che giấu, không nói lập lờ nước đôi, trực tiếp bày tỏ với cô: “Anh có thể theo đuổi em không?”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Người theo đuổi

Ánh đèn trắng trong phòng soi rõ khuôn mặt Đoàn Gia Hứa, đôi mắt anh thâm thúy, sáng tỏ. Đôi con ngươi hơi buông xuống lấp lánh dưới hàng mi dài, nổi bật trong mắt nâu sáng trong, đẹp như mã não, lại mang trong đó mấy muôn ngàn vụn sáng. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa nhìn chằm chằm cô nhưng không mang theo bất kì áp bách nào. Anh trước giờ đều rất kiên nhẫn, không thúc giục cũng không bao giờ để lộ ra bộ dạng nóng nảy, thúc ép, chỉ lặng lẽ, an tĩnh chờ đợi câu trả lời của cô.

Quang cảnh trước mắt này khiến Tang Trĩ nhớ đến lần đầu gặp Anh. Anh chiếm lấy một bên ghế sofa, thần sắc nhàn nhạt lại có chút nghiền ngẫm, đối với suy đoán phi thường không bình thường của cô khẽ lười biếng cười một tiếng, rất không đứng đắn phụ họa: “Chính dung là được, không phải sao?”

Qua nhiều năm như vậy, Anh cũng đã trưởng thành hơn, đã bao tuổi nhưng lại tựa hồ như không có biến hóa gì so với năm đó. Chỉ là anh của hiện tại đã trở nên thành thực hơn, nhưng cô vẫn thích nhất anh của những năm tháng đó.

Trong thoáng chốc, cô cảm thấy mọi thứ trước mắt như ảo giác thoáng qua. Cô vẫn là cô bé lúc đó, anh vẫn là chàng thanh niên cà lơ, cà phát khi ấy.

Hai người ngồi xuống ghế. Ước chừng qua mười mấy giây, Tang Trĩ bỗng lấy lại tinh thần, âm cuối hơi run rẩy, lại vẫn cố giả bộ bình tĩnh hỏi: “Câu nói này là theo ý tứ kia sao?”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa thu tay, liếm kem socola trên ngón tay, “Lời này còn có thể hiểu theo ý tứ nào khác à?”

Tang Trĩ trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Không phải anh bảo em là nhóc con sao?”

“Nếu em nguyện ý,” Đoàn Gia Hứa uốn môi trong lời nói thoáng ý cười, “Em 19 tuổi anh vẫn có thể là em là nhóc con.”

“...” Tang Trĩ thấp mắt, tiếp tục gặm bánh gato.

“Chỉ là một cách gọi.” Đoàn Gia Hứa cười, ngữ khí chậm rãi ung dung, “Không phải, em gọi anh là ca ca rồi thật sự coi anh là anh trai ruột rồi đấy chứ?”

Tang Trĩ có chút khó chịu, cố tình bước bình với anh: “Đúng. Em quả thật coi anh là anh trai ruột của em đấy.”

“Ra là vậy.” Đoàn Gia Hứa liếc cô một cái, cũng không vạch trần cô, dùng giọng điệu thương lượng nói, “Vậy ca ca 15 năm này hiện tại muốn triệt để thay đổi, không làm người nữa, được không?”

“...”

Đoàn Gia Hứa không để ý, nhanh chóng bổ sung: “Đổi lại làm một cái súc sinh.”

Tang Trĩ ho khan hai tiếng, nhịn không được nói: “Cũng không nghiêm trọng như vậy.”

“Vậy em cho anh câu trả lời chắc chắn đi, được không?” Đoàn Gia Hứa gõ nhẹ đầu ngón tay trên bàn, ngữ khí tàn nhẫn, “Nếu em cứ không nói rõ thể

này, anh thật sự sắp ngạt thở vì lo lắng rồi.”

Em cũng chưa thấy anh khẩn trương đến vậy đâu. Tang Trĩ nói thầm trong lòng.

“Đầu có đạo lý theo đuổi người ta trước,” Tang Trĩ nghĩ nghĩ, vẫn không nhận được nói móc Anh, “sau đó còn bày đặt hỏi một chút: có thể theo đuổi em không?”

“Anh không hỏi,” Đoàn Gia Hứa kéo ghế ngồi lại gần cô, “Em liền đem mấy chuyện kia xem như trường bối yêu mến hậu bối thì phải làm sao?”

Yên tĩnh ba giây.

“Tùy anh đi.” Tang Trĩ thu lại tầm mắt, ra vẻ không quan trọng. “Đây là chuyện của anh, em không tiện xen vào.”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ: “Vậy còn em, em đối xử với anh có phải ý tứ kia không?”

Nghĩ đến Ninh Vi, Tang Trĩ phi thường nghiêm túc phủ nhận: “Không có.”

Qua mấy giây, cô lo lắng sẽ làm kích thích tính tình của Anh, liền tận lực bổ sung một câu: “Nhưng anh theo đuổi em một hồi, không chừng lại khác.”

Nói xong, Tang Trĩ ngẩng đầu, nhìn Đoàn Gia Hứa xem xét vài lần.

“Được.” Đoàn Gia Hứa để tay lên bàn, chống má nhìn cô hỏi, “Bất quá, em có thể cho anh một cái thời hạn, để anh đại khái biết mình phải theo đuổi đến bao giờ?”

“Cái gì mà thời hạn.” Tang Trĩ nhú mày, cảm thấy có chút mất mặt, “Anh nói lời này cứ như nhất định có thể theo đuổi thành công vậy.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Còn có đạo lý không theo đuổi thành công sao?”

Tang Trĩ: “Đương nhiên, em rất khó theo đuổi đó.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy chúng ta kí hợp đồng đi, định ra thời hạn để theo đuổi.”

Tang Trĩ có chút biệt khuất: “Chuyện này mà còn ký hợp đồng ư?”

Đoàn Gia Hứa gạt đầu, thần thái hờ hững, giọng điệu đương nhiên nói: “Chúng ta tuổi tác mới bao lớn, chỉ sợ làm việc chưa ổn thỏa.”

“...”

Tang Trĩ đem miếng bánh gato cuối cùng nuốt vào, đứng dậy: “Em mới không thêm kí.”

Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ, nghiêng đầu, ngữ khí như là hỏi thăm: “Còn chống đối, lỡ em lại nhờ anh giả mạo ca ca đến nhà em chẳng phải câu chuyện sẽ thêm dài sao?”

Tang Trĩ một lời khó nói hết: “Cái này đều là chuyện mấy trăm năm trước rồi.”

Cô không để ý đến Anh nữa, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn gương mới phát hiện trên mặt dính kem socola. Tang Trĩ lập tức nhớ tới cử chỉ vừa nãy của Đoàn Gia Hứa, liền dùng nước rửa sạch, rất nhanh đi ra ngoài: “Gia Hứa ca, tại sao anh lại quệt đồ ăn lên mặt em?”

Đoàn Gia Hứa dọn dẹp đồ trên bàn: “Sao nào?”

“Em có trang điểm đó.” Tang Trĩ không quá cao hứng, “Anh làm thế chẳng phải làm hỏng lớp make up sao?”

Nghe vậy Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu quét mắt nhìn cô, đuôi lông mày khẽ giương lên, ngữ khí ngả ngớn: “Tối gặp anh trai còn trang điểm, này này thế mà còn nói không có ý tứ gì với anh.”

“...” Tang Trĩ vì chính mình minh oan, “Em gặp ai cũng trang điểm cả.”

“Người này tại sao lại cứ thích đả kích người khác thế nhỉ?” Đoàn Gia Hứa vừa cắt bánh gato vào hộp vừa cười nói: “Em không để ý đến anh, thì cứ kệ đi, để anh cao hứng một chút cũng không được.”

Tang Trĩ rất so đo cãi lại: “Vậy anh đừng nói ra miệng là được rồi.”

Đoàn Gia Hứa kì kèo: “Nếu anh không nói ra chẳng phải em sẽ không biết tâm ý của anh sao?”

“...”

Tang Trĩ đi qua chỗ Anh, cầm hai túi quà lên, treo vào cổ tay. Cô hướng mắt nhìn bánh gato đặt trên bàn mà Đoàn Gia Hứa tự tay làm, còn dư hơn nửa, đứng đắn nói: “Gia Hứa ca.”

“Ừm?”

“Đúng đây, anh hiện tại không tính là tỏ tình với em, chính anh cũng chỉ hỏi: Có thể theo đuổi em hay không, em trả lời luôn là có thể, em cũng không cự tuyệt anh.” Tang Trĩ thận trọng nói, “Vậy cái bánh gato kia em có thể mang về không?”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô, ra vẻ nghi hoặc: “Vậy hiện tại anh tỏ tình cùng em, em có đồng ý không?”

Tang Trĩ nghẹn lời: “Dĩ nhiên là không.”

“Vậy quên đi,” Đoàn Gia Hứa ôn nhu cự tuyệt, “Anh giữ lại cái này để ăn.”

Tang Trĩ chỉ chỉ cái bánh vừa mua: “Anh ăn cái kia không được sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Không được.”

Tang Trĩ nhin một chút: “Anh cũng đâu có thích ăn đồ ngọt.”

“Hiện tại thích.”

Tang Trĩ giận, nhin nửa ngày rồi cục bực mình nói: “Anh làm gì phải gấp gáp làm rõ sự tình như vậy! Em cũng đâu có yêu cầu gì cao đâu, dù gì anh cũng già bộ nhường nhin em một chút, để em cảm thấy mình được theo đuổi một lần chứ.”

Nháy mắt trầm mặc.

Tang Trĩ kịp phản ứng mình vừa lỡ miệng, lập tức không được tự nhiên giải thích: “Ý của em là, anh dù gì cũng thể hiện mình theo đuổi em một chút thì em mới nhận biết được mình có ý tứ kia với anh không chứ.”

Đoàn Gia Hứa Anh giọng một cái, dường như đang cố nín cười: “Không có việc gì.”

Sợ thật sự chọc giận ai đó, Đoàn Gia Hứa dừng lại không trêu cô nữa: “Nếu em vẫn không có tâm ý kia, anh chỉ đành theo đuổi nhiều lần.”

“...” Đoàn Gia Hứa đưa tay nhéo nhéo mặt cô, ôn hòa nói: “Anh cho vào hộp để em dễ mang đi, trở về ăn cùng bạn trong kí túc. Nếu thích, ít nữa rảnh anh lại làm cho em”

Tang Trĩ nhận lấy, trở về kí túc.

Lúc này Ưông Nhượng Lan vẫn chưa về, Ngu Tâm thì đang đứng cạnh Ninh Vi cùng buôn chuyện bát quái. Thấy cô trở về, Ninh Vi hí mắt cười, hướng cô vẫy vẫy tay: “Tiểu Tang Tang, hẹn hò vui không?”

Tang Trĩ để quà lên bàn, chân thành nói: “Hôm nay có gác cổng sao?”

“Có nha.” Ngu Tâm nói, “12h giới nghiêm”

Tang Trĩ: “Giờ mấy giờ rồi?”

Ngu Tâm: “Mới 10h thôi.”

Tang Trĩ mở tủ quần áo: “Mình muốn ra ngoài chạy một vòng.”

“...” Ninh Vi có chút khó hiểu, “Cậu không thấy lạnh à?”

“Một chút,” Tang Trĩ nhìn về phía cô bạn, “Nhưng có điểm kích động cần bình tĩnh lại.”

Ngu Tâm: “Cậu nào giống chỉ có một điểm”

Tang Trĩ sờ sờ mặt, bình ổn tâm trạng, lại không hiểu sao bỗng bật cười ngây ngô: “Mình nín cười cả đêm giờ cảm thấy da mặt như muốn căng cơ luôn.”

Ninh Vi đi theo cô, cười suy đoán: “Đã tỏ tình với cậu rồi ư?”

“Hả là được coi là thể đi.” Tang Trĩ nói: “Anh ấy nói muốn bắt đầu theo đuổi mình.”

Ninh Vi hiểu kì nói: “Cậu định để anh ta theo đuổi bao lâu?”

Tang Trĩ chớp mắt, không rõ nói: “Bình thường theo đuổi bao lâu thì được?”

Ninh Vi: “Mình và bạn trai thì tâm hơn 1 tháng. Nhưng mình hiện tại có chút hối hận đó, sớm như vậy đã đưa ứng cậu ta, con trai ấy mà, cứ để họ truy. Thời điểm họ theo đuổi cậu là lúc họ tốt nhất đó.”

“Ừ.” Tang Trĩ gãi đầu một cái, “Vậy cái kia tầm bao nhiêu lâu thì tốt nhất.”

Ngu Tâm “Cái đó thì tùy vào quan sát của cậu thôi, cậu cảm thấy thời điểm nào là thích hợp nhất, vậy là được rồi.”

Tang Trĩ: “mình cảm thấy hiện tại là thích hợp...”

“...”

Tang Trĩ đột nhiên trở nên u buồn, thở hắt ra: “Nhưng mình vẫn có chút lo lắng anh ấy thích mình chỉ là nhất thời chốc lát thôi. Khả năng chính là kiểu đến tuổi này mà vẫn chưa có bạn gái, sau đó đột nhiên phát hiện bên cạnh mọc ra một cô gái, tuổi tác cũng thích hợp, nhìn chung là điều kiện khá ổn.”

Ninh Vi: “Nhưng mình cảm thấy theo lời cậu nói, quan hệ hai người như vậy, nếu anh ta có thể đồng ý đặc thỏ lộ như vậy, hẳn là cũng đã hạ quyết tâm rất lớn a?”

Tang Trĩ sững sờ, chăm chú nghĩ nghĩ, lại cười: “Có thể lắm.”

Sau khi cùng bạn cùng phòng ăn bánh gato, cô trở lại giường của mình, mở hộp quà Gia Hứa tặng. Bên trong là một chiếc máy ảnh cỡ nhỏ, kiểu cổ dòng fujifilm, đen tuyền. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ mở máy, thử chụp 1 kiểu. Sau đó cô mở album ảnh xem thử coi sao, vô ý lướt xuống phát hiện còn một vài tấm ảnh khác.

Là Đoàn Gia Hứa chụp.

“...”

Tấm này, hình như là anh tự mình.

Một thân nam nhân cao thẳng, lưng dài, eo nhỏ, khuôn mặt tuấn tú rõ từng đường nét. Tấm ảnh này có lẽ chụp ngay sau khi anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn hơi ẩm, một cặp mắt hoa đào sáng lấp lánh, thâm thúy hút hồn, bờ môi mọng màu nhàn nhạt, nửa cười nửa hờ.

Ánh mắt nhìn thẳng ống kính, tiểu dung mang theo mấy phần lưu manh.

Sau một khắc, điện thoại di động của Tang Trĩ vang lên.

Người kia hẳn là đã ước lượng thời gian, liên tiếp nhấn cho cô hai tin nhắn Wechat.

Ca ca số 2: [Ảnh bên trong mới là quà sinh nhật.]

Ca ca số 2: [nhớ in ra dán lên tường.]

Tang Trĩ: “...”

Tang Trĩ lạnh lùng trả lời: [Không.]

Sau đó, cô mở profile của Đoàn Gia Hứa trên điện thoại, đem tên anh đổi thành “ĐOÀN GIA HỨA”, khóa môi vĩnh viễn, lại nhìn tin nhắn Anh vừa gửi tới, chịu đựng cảm xúc lên xuống quay cuồng lúc này, nghĩ nghĩ lại đổi thành “Người theo đuổi.”

Sau một khắc, điện thoại lại rung lên. Tang Trĩ liếc mắt nhìn. Tang Diên chuyển cho cô 2000 tệ, nhấn bổ sung: [Muốn mua gì thì mua.]

Tang Trĩ thật vui vẻ, lại nghĩ đến sự việc hôm nay, cô cứ cảm giác thấy chuẩn bị có một trận mưa gió áp bách chuẩn bị thổi tới, do dự, gửi cho anh hai nơi xa một cái tin nhắn thoại. [Anh hai, có thể em sắp có người yêu rồi đó.]

Ca ca: [?]

Ca ca: [mày lên đại học chỉ để lo mấy chuyện yêu đương hả?]

Tang Trĩ: [Lên đại học yêu đương không phải rất bình thường sao?]

Ca ca: [Tùy mày, tự mình chú ý một chút, đừng để bị ba thằng nít ranh nó lừa cho.]

Tang Trĩ: [Vâng.]

Im lặng một lát.

Tang Trĩ: [Tuổi tác anh ấy có hơi lớn.]

Ca ca: [?]

Ca ca: [Cũng không thể lớn hơn anh mày được.]

Tang Trĩ: [...]

Lần này Tang Diên trực tiếp gửi tin nhắn thoại qua, ngữ khí thấp phần khó nghe: “Thật sự lớn hơn cả anh mày? Tiểu quý, sao mày quen biết được thằng cha đó hả?”

Tang Trĩ không dám nói thật, đành trợn mắt nói bừa: [Trường em có rất nhiều nghiên cứu sinh nha.]

Tang Diên: “Mày học hành cho đàng hoàng, giới giang đi đã, ĐM mới bao lớn mà đã đua đòi yêu đương. Còn có, anh mày nói cho mày biết, lớn hơn anh mày một ngày đều không được, anh mày không chịu được một tên già hơn anh mày mở miệng gọi anh mày là ca ca, hiểu không?”

Tang Trĩ không phục: [Anh lấy đâu ra lắm lý do như thế?]

Tang Trĩ: [Có người gọi anh là ca ca anh còn không bằng lòng, còn ghét bỏ.]

Ca Ca: [?]

Ca Ca: [Mày nhớ rõ chuyện của Đoàn Gia Hứa sao?]

Tang Trĩ: “...”

Một nơi khác. Đoàn Gia Hứa vừa tắm xong.

Anh dùng khăn mặt lau khô mặt và tóc, từ tủ lạnh lấy ra một bình nước đá, tiện thể nhìn lướt qua màn hình điện thoại, phát hiện có tin nhắn gửi đến.

Đuôi lông mày Đoàn Gia Hứa khẽ nhấc, ấn mở máy.

Tang Diên: [Em gái tôi hình như có người yêu rồi.]

Tang Diên: [Hình như quen hẳn ta ở trong trường, cậu thăm dò giúp tôi đi. Đừng để nó bị người ta lừa.]

Đoàn Gia Hứa bật cười, không kìm lại được, giữa đuôi lông mày không thấy một tia xấu hổ. Anh mở nắp bình, chậm rãi uống một hớp, sau đó nhấn lại: [Ok. Yên tâm]

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Nhất định có thể thực hiện

Tắm rửa xong, Tang Trĩ ngồi trên giường loay hoay với chiếc máy ảnh mới một hồi. Cô đem file ảnh kia của Đoàn Gia Hứa copy ra máy tính, tạo thư mục khóa bỏ vào trong.

Lại nhớ đến tấm ảnh chụp lên ảnh hồi trước ở nhà mình, cũng đem bỏ chung vào thư mục khóa kia.

Cô nghĩ nghĩ lại đăng nhập QQ lập 1 album riêng từ chỉ bản thân thấy up lên.

Ba tấm ảnh chụp lên dung lượng pixel cũng không giống nhau nên khi để trên cùng một giao diện mang tới cảm giác rõ ràng qua từng giai đoạn của cô và anh.

Tang Trĩ kinh ngạc nhìn một lúc lâu, đột nhiên nhớ tới giai đoạn lớp 12 kia.

Khoảng thời gian đó, trạng thái của cô không tốt lắm, đến môn cô học tốt nhất trước giờ là môn vật lý cũng thường xuyên phạm chút sơ xuất, vì vậy khiến bảng xếp loại thành tích nhìn chung bị thụt lùi, thứ hạng cũng bị kéo xuống.

Ngày ấy nhận được quà tặng của Đoàn Gia Hứa cũng là lúc có bảng xếp hạng thành tích học kì.

Lần đầu tiên trong đời cô xếp cuối cùng của kì thi kiểm tra lớp chất lượng cao.

Cũng vì vậy sau buổi tự học hôm đó, cô bị thầy chủ nhiệm gọi lên nói chuyện. Chủ nhiệm lớp để ý thấy sự việc tiết thể dục lúc trước liên quan đến cô, nên cho rằng cô yêu đương sớm gây ảnh hưởng đến học tập.

Thời điểm nói chuyện cùng cô giọng điệu cực kì không nề nang, mắng cô một trận như tát nước.

Tang Trĩ yên lặng nghe giáo huấn, từ đầu đến cuối cũng chỉ nói một câu “Em không yêu đương.” xong liền quay lại lớp lấy túi sách đi về nhà.

Lớp 12 cả tuần chỉ học nửa ngày.

Buổi sáng sau khi tan học, có thể về nhà, hôm sau lại đến lớp tự học buổi tối. Nhưng đa số học sinh đều tầm trưa đã từ nhà đi, buổi chiều đến trường học, tranh thủ thời gian từng giây để ôn luyện.

Hôm đó Tang Trĩ về nhà vừa đúng ngày sinh nhật cô.

Mẹ Lê Bình và ba Tang Diên đang ở trong phòng bếp tất bật chuẩn bị nấu cơm.

Có lẽ vì hôm nay là sinh nhật cô nên Tang Diên cũng về nhà, đang ngồi trên ghế xem ti vi. Thấy cô về, cũng chỉ biếng nhác quay ra, nhàn nhạt nói: “Đoàn Gia Hứa gửi chuyển phát nhanh quà cho em, anh để trong phòng đó.”

Tang Trĩ gật đầu, trầm mặc trở về phòng.

Cô đóng cửa phòng, đem túi sách cồng kềnh bỏ lên trên bàn, hướng mắt nhìn bưu kiện chuyển phát nhanh đặt trên giường. Sau đó chậm chạp mở hộp đồ ra. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Nhìn thấy bên trong là một bộ đồ trang điểm, còn có một chiếc thiệp mừng.

Tang Trĩ mở thiệp ra, cẩn thận đọc. Nét chữ của nam nhân lưu loát, hữu lực, ngắn ngủi một dòng: “Chúc Tiểu Tang Trĩ trưởng thành, khoái hoạt.”

Cảm xúc chôn chặt trong lòng thật lâu bỗng xông lên.

Áp lực thi cử lớp 12 rất nặng nề, kể cả lão sư lúc này có không chỉ trích gì thì cũng khó đề nén được cảm giác ủy khuất lúc này.

Tang Trĩ nhìn chằm chằm câu chúc của anh, hốc mắt đỏ lên, sau một lúc, cổ họng không ngăn được tiếng nấc nghẹn ngào, theo đó nước mắt cứ trào ra không ngớt.

Thời điểm đó Tang Trĩ cảm thấy thật gian nan.

Cô không dám để cho ai nghe thấy, ngòm xồm trên mặt đất, lấy tay bịt chặt miệng dùng hết toàn lực đè nén tiếng khóc, toàn thân đều run lên, khóc nức.

Ngọt ngào đến không thở nổi... khoảng khắc đó.

Tang Trĩ lúc ấy dần dần cảm nhận được, trưởng thành là như thế nào?

Chính là có túi thân cũng không dám khóc lớn, có ủy khuất cũng ngại nói ra.

Là không dám tiếp tục tùy hứng như thường ngày, cũng biết cân sống lý trí hơn, cần phân biệt việc gì nên làm, việc gì không nên làm;

Là không còn mơ mộng những điều viễn vông, là bắt mình sống quy củ và khuôn phép, là bó buộc mình trong những trách nhiệm.

Là khóa chặt tình cảm lại, không dám mơ về một thứ tình cảm đơn phương.

...

Điện thoại di động vang lên, đánh gãy dòng suy tư của cô. Cô lấy lại tinh thần, dùng sức chớp mắt, đưa tay cầm điện thoại di động lên xem xét.

___Người theo đuổi gửi bạn một tin nhắn___

Tang Trĩ mở ra.

Người theo đuổi: [Mai em rảnh không?]

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: [Em không.]

Người theo đuổi: [Vậy chiều thì sao?]

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: [Em không.]

Người theo đuổi: [Ngày kia thì sao?]

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: [Em không.]

Người theo đuổi: [Ban đêm cũng không rảnh?]

Thấy thế Tang Trĩ mở thời khóa biểu, xem qua rồi nhanh lại: [Tối thứ 4 không có lịch học.]

Người theo đuổi: [Vừa đúng dịp.]

Người theo đuổi: [Anh cũng rảnh hôm đó.]

Tang Trĩ: [Nhưng em phải làm bài tập.]

Người theo đuổi: [Anh có thể làm cùng em?]

Tang Trĩ cong môi, gõ lại: “Được.”, nhưng rất nhanh xóa đi rep lại nội dung khác “Để sau đã”. Cô để điện thoại di động xuống, chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt sau đó trở về giường. Đã đến thời gian kí túc xá tắt đèn, mọi người ai về giường người nấy. Chỉ có ánh đèn điện thoại sáng le lói.

Cô trò chuyện với Đoàn Gia Hứa một chút, rồi bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Có lẽ mãi không thấy cô trả lời, một lúc sau màn hình điện thoại sáng lên.

Người theo đuổi: [Ngủ ngon.]

Trên di động hiện thời gian, đã quá 12h. Ngày mới bắt đầu.

Tang Trĩ cáo biệt tuổi 18. Tại ngày đầu tiên của tuổi 19 cô nhận được mộng tưởng đầu đời của tuổi 13, nhưng là không giống nhau.

Tuổi 13 kia đuổi theo là sự vô vọng.

Tuổi 19 này lại là: CỎ KHẢ NĂNG.

Hôm sau, hết ca học, Tang trĩ cùng các bạn cùng phòng đến tiệm cơm, nghe mấy cô bạn thì thầm một truyện: “Minh hóng được trong phòng bộ môn các thầy cô đang bàn một tin hấp dẫn, sắp tới trường mình muốn tổ chức cuộc thi về truyền thông, các cậu có định đăng ký tham gia không?”

Uông Nhựt Lan: “có cần thi đấu theo đội không?”

Ninh Vi: “Ừm, hình như có, 1 đội không quá 6 người.”

Ngu Tâm: “Hệ khác cũng có thể tham gia đúng không?”

Ninh Vi: “Thoải mái, giới hạn tham gia là sinh viên toàn trường mà.”

Uông Nhựt Lan: “Các cậu muốn tham gia sao?”

Ngu Tâm không hào hứng lắm nói: “Mình lười lắm.”

“Mình xem chút nào.” Tang Trĩ lấy điện thoại ra, mở trang web của trường, “Tác phẩm dự thi có anime ngắn, phim ngắn, thiết kế trò chơi...”

Ninh Vi: “Anime ngắn nghe có vẻ hấp dẫn đấy, chủ đề là gì?”

“À để xem, hình như là kỷ niệm 100 trường Đại Học Nghi Hà, trường muốn tuyên truyền về trường và về phong tục, văn hóa của thành phố đó.” Tang Trĩ mở ra, lại quét mắt, “Thiết kế trò chơi thì không cần phù hợp chủ đề cũng được.”

Uông Nhựt Lan: “Nhưng nếu thiết kế trò chơi thì cần có người lập trình và phẩm mềm đúng không?”

Ninh Vi: “Cũng không chắc, trước tiên chúng ta cứ đi hỏi qua thầy cô trên khoa đã.”

Uông Nhựt Lan: “Này, vậy là các cậu định tham gia hả?”

Tang Trĩ: “Trước tiên cứ đi tìm thầy cô hỏi rõ ràng đã, sau đó lập nhóm rồi đăng ký.”

Ngu Tâm: “Các cậu đều định tham gia hả?”

Uông Nhựt Lan: “Mình hỏi chút thôi, chứ thật sự thì mình cũng lười lắm.”

Mấy cô gái bàn qua loa vài vấn đề rồi rất nhanh đổi sang chủ đề khác.

Tang Trĩ muốn tham gia cuộc thi này, thái độ cũng rất cầu thị, vừa nghe các thầy trong bộ môn nói học trưởng Lương Tuấn cũng định tham gia, cô liền liên lạc với anh, hai người cứ thế thành một đội thi đấu, ngoài ra còn thêm Ninh Vi và một bạn cùng lớp, cùng khoa của Lương Tuấn, thêm 1 nữ sinh nữa vừa đủ 5 người một đội.

Chiều theo thời gian, Lương Tuấn định tối thứ 4, năm người cùng ăn cơm tối, tiện thể thảo luận bài dự thi. Cho nên cuộc hẹn với Đoàn Gia Hứa lúc trước vì vậy mà hủy bỏ.

Biết cô có công việc, Đoàn Gia Hứa cũng không nói thêm gì, chỉ đổi lịch hẹn sang cuối tuần.

Cuộc thi tính từ lúc báo danh đến hạn chót hoàn thành sản phẩm chỉ vẹn vẹn 2 tháng.

Cả nhóm đã chuẩn bị tốt chủ đề, cùng tìm thầy hướng dẫn xin chỉ điểm, dự định của cả đội là làm một anime ngắn. Ý tưởng về nhân vật là về các đồ vật, tuy nhiên vẫn chưa có tình tiết chấm phá, nên cả đội vẫn đang bàn thêm.

Thảo luận một hồi, có người trong nhóm có việc vì vậy Lương Tuấn cũng không lãng phí thời gian của cả nhóm nữa, phân công mỗi người một đầu việc, sau đó thống nhất về cả nhóm nghĩ thêm ý tưởng mới.

Ninh Vi không đi cùng Tang Trĩ về kí túc xá, sau khi họp sau cô có hẹn cùng bạn trai ra ngoài chơi.

Tang Trĩ nhìn thời gian, mới 8h30, vẫn còn khá sớm. Cô lấy điện thoại trong túi chậm rãi nhắn cho Đoàn Gia Hứa một tin nhắn: [Anh đang làm gì vậy?]

Người theo đuôi: [Tăng ca.]

Tang Trĩ: [Ừm.]

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa gọi điện thoại đến, hỏi: “Rảnh rồi à?”

“Vừa tan họp,” Tang Trĩ nói, “Đạo này anh rất bận à, cứ tăng ca suốt?”

“Không có việc gì liên đăng kí làm tăng ca.” Đoàn Gia Hứa cười, giọng nói thân thiện, “Nhớ anh? Vậy anh qua.”

Gần đây thời tiết Nghi Hà đã ấm hơn, nhưng ban đêm nhiệt độ không khí vẫn mang theo hơi lạnh. Tang Trĩ rút một tay vào túi áo khoác, đá đá viên đá nhỏ trước mặt, nhắc nhở: “Giờ cũng đã hơn 8h30 rồi.”

Đoàn Gia Hứa: “Hôm nay ký túc xá có kiểm tra sao?”

Tang Trĩ: “Có?”

“Mấy giờ giới nghiêm?”

“12h.”

“Chẳng phải còn hơn 3 tiếng sao?”

“À.” Tang Trĩ nhỏ giọng, “Nhưng em không muốn muộn như thế mới trở về.”

Đầu dây bên kia Đoàn Gia Hứa khẽ cười hai tiếng, ung dung nói: “Dẫn em đi ăn khuya, sau đó sẽ đưa em về kí túc xá, được không?”

Tang Trĩ suy nghĩ mấy giây: “Ăn cái gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Em muốn ăn gì?”

Tang Trĩ: “Chưa nghĩ ra.”

“Vậy tí gặp nhau rồi tính tiếp, em tìm chỗ ngồi chờ anh,” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh lái xe qua đó luôn đây.”

Đoàn Gia Hứa đi vào bãi đỗ xe, tìm đến xe của mình, ngoài ý muốn gặp phải Khương Đình đã mấy tháng không thấy mặt. Da mặt anh gật gật, nhìn cô ta một chút, lập tức thu hồi ánh mắt. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Nhìn thấy anh, Khương Đình bước nhanh đứng cạnh trước cửa xe anh. Cô ta lấy ví tiền trong túi xách, mở ra, đảo ngược ví lại giữ giữ, nghiêm túc nói: “Tôi hết tiền rồi.”

Đoàn Gia Hứa mở khóa xe, leo lên, không để ý đến cô ta.

Khương Đình đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm anh đang điều khiển xe, cực kỳ thân thiện nói: “Anh cho tôi tiền tiêu đi.”

“...”

Trầm mặc mấy giây.

“Đoàn Gia Hứa, có phải anh thật sự đã có bạn gái?” Khương Đình chủ động nói chuyện, “Chính là con bé sinh viên ở tiệm lẩu hôm trước? Quả nhiên đúng là sinh viên, dễ dàng bị lừa.”

Đoàn Gia Hứa cầm điện thoại nhắn tin trả lời Tang Trĩ.

Khương Đình phối hợp nói: “Tôi đã nói với người khác rằng anh muốn cưới tôi, tôi cũng nói chuyện này với mẹ tôi rồi, bà đã đồng ý.”

“...”

“Anh đừng nghĩ đến việc tìm người con gái khác, đời này của anh, nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc thoát khỏi tôi. Anh biết rõ từ sơ trung tôi đã thích anh.” Khương Đình đưa tay nắm cổ áo anh, mắt đỏ ngầu, “Vậy mà anh còn dám tìm bạn gái! Anh dám...!”

Nghe thấy vậy, Đoàn Gia Hứa ngước mắt nhìn cô ta.

Anh nhớ đến thời điểm còn học sơ trung.

Cô gái trước mặt so với lúc đó đã mất đi nét ngây thơ thay vào đó là sự thành thực, có cả cay nghiệt, Nhưng đáng đáp của cô gái này lại dường như không thay đổi chút nào. Vẫn giống như lúc đó: Cuồng loạn, hận thù, và vô lý đến không thể lý giải.

Cô ta bất luận đang ở đâu, khi nào, chỉ cần thấy anh liền chỉ trích, nói anh là con trai của kẻ giết người. Bất kì khi nào nhìn thấy anh trong mắt cũng chỉ có kích động cùng phẫn nộ, trong lời nói thề thốt không ngừng thốt ra những từ ngữ oán niệm, phi bang cứ như chính anh là tội phạm giết người vậy.

Lần nghiêm trọng nhất, cô ta trực tiếp đẩy anh từ cầu thang tầng hai xuống. Nhìn anh bị va đập mạnh, thái dương chảy máu, cô ta một chút bất an cũng không có, trên khuôn mặt vụn vỡ chỉ đậu lại một ý cười thỏa mãn.

“Cha cậu đâm chết cha tôi, cho nên cậu cũng phải chết.”

...

Đoàn Gia Hứa chậm rãi đóng cửa xe lại, kéo khóa môi: “Tôi nói với cô một vấn đề.”

Khương Đình gắt gao nhìn anh.

“Chuyện này nếu cô muốn đòi co, ăn vạ, đi tìm Đoàn Chí Thành.” Đoàn Gia Hứa rất lạnh nhạt, không gọn sóng như nói chuyện của người khác, đến cả chút cảm xúc cũng lười vất ra cho cô ta, “Cô muốn ông ta cưới cô, làm mẹ kế tôi, tôi một điểm bất mãn cũng không có.”

Khương Đình bị lời này làm buồn nôn, lập tức đến bên cạnh ghế lái, tức giận nói: “Tôi mới không thèm làm mẹ anh.”

Sau một khắc. Đoàn Gia Hứa khởi động xe, ngữ khí ôn hòa nói: “Vậy chúc cô tân hôn vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Làm lưu manh

Hồi bị Khương Đình đẩy từ cầu thang xuống kỳ thật vết thương cũng không quá nghiêm trọng.

Cũng không có bất kỳ thương tổn nào về não bộ, Đoàn Gia Hứa chỉ nhớ lúc ấy cô ta vô thanh, vô thức từ phía sau đột nhiên xô ra, đẩy anh xuống cầu thang. Anh không có phòng bị, thân thể thuận theo lực đẩy mạnh té xuống, may chỉ có thái dương bên phải bị va đập, chảy máu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Lúc đó đứng vào giờ thể dục. Cả lớp đều đổ ra sân, mọi người gần như trông thấy hết sự việc. Có một số bạn tránh xa anh mấy bước, một số khác đứng bên cạnh xì xào bàn tán, số còn lại thì tiến lên khuyên bảo Khương Đình đừng quá đáng quá.

Viên Lăng đến bên cạnh đỡ anh.

Chú ý tới động tĩnh bên này, ban cán bộ lập tức chạy lên trình báo với cô chủ nhiệm.

Khi đó anh mới chưa đầy 15 tuổi.

Thiếu niên tuổi còn nhỏ, cảm xúc không được trầm ổn, trưởng thành như bây giờ. Anh thật sự cảm thấy xấu hổ vì cha mình gây ra tội, cũng cảm thấy thương cảm cho cô ta, thật tâm muốn nhường nhịn Khương Đình, khép mình mà sống, nhưng bởi vì hành vi giận chó đánh mèo đó, tất cả mọi cố gắng đè nén của cậu thiếu niên chưa đầy 15 bỗng chốc bị ngọn lửa tức giận thiêu rụi.

Anh dùng mu bàn tay lau máu ở thái dương, rồi ngược mắt nhìn Khương Đình, kìm chế lửa giận, gằn giọng nói: “Có phải cậu thiếu tôi một lời xin lỗi.”

Khương Đình ôm tay đứng một chỗ, mắt đỏ hoe, lời nói ác độc đến cực điểm: “Cậu không chết thì sao tôi phải xin lỗi, mỗi ngày tôi đều cầu xin ông trời cho hai mẹ con nhà cậu chết quách đi.”

Nghe lời này, Đoàn Gia Hứa chậm rãi tránh khỏi cánh tay đang diu anh của Viên Lăng, tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt Khương Đình, hàm răng anh vì tức giận mà nghiến chặt, bàn tay nắm chặt đến tím tái, ánh mắt lạnh lùng cực điểm. Anh không nói gì, đi thẳng về phía Khương Đình. Thời điểm đứng trước mặt cô ta, anh lập lại câu vừa rồi, giọng nói như cổ ghì xuống tâm tình muốn bùng nổ: “Cậu có phải đang thiếu tôi và mẹ tôi một lời xin lỗi.”

Khương Đình nhìn anh chằm chằm, thanh âm the thé, sắc nhọn: “Tôi nói sai chỗ nào! Cậu không đáng chết sao?!”

Đoàn Gia Hứa hòa khí bốc lên, không thể kìm chế được nữa, anh mặc kệ lý trí, mặc kệ tất cả, vì giận quá mà bật cười. Nhanh như cắt anh bắt chặt lấy cổ tay Khương Đình, lực đạo thật mạnh, muốn gây ông đập lưng ông.

Đúng lúc chủ nhiệm đến.

Khi đó, Đoàn Gia Hứa còn nghe thấy chung quanh các bạn cùng lớp nhỏ giọng nói với nhau: “Cậu ta sao có thể mặt dày đòi Khương Đình xin lỗi...”

Đoàn Gia Hứa dừng động tác, cũng tại thời điểm đó anh bị chủ nhiệm ngăn lại.

Sau đó, anh nhìn thấy, kẻ gây lỗi – Khương Đình, khi nhìn thấy chủ nhiệm, đột nhiên òa khóc tức tưởi như bị ăn hiếp, bả vai cô ta run rẩy đến đáng thương, nấc lên nói: “Cha em chết rồi... Ô ô ô, cha của em...”

Chủ nhiệm ngược lại chạy đến an ủi cô ta.

Cũng bởi vì hành vi đó của Đoàn Gia Hứa, mà chủ nhiệm nghiêm nghị quay ra chỉ trích anh: “Đoàn Gia Hứa! Cậu làm gì vậy? Cậu không có nửa điểm xấu hổ nào sao?”

Đoàn Gia Hứa ngớ ngàng: nửa điểm xấu hổ, anh rốt cuộc phải xấu hổ vì điều gì?

Tại thời khắc đó, ở trong mắt người chung quanh anh tựa hồ mới chính là kẻ hại người, kẻ phạm lỗi ở đây.

Chủ nhiệm lớp buộc Đoàn Gia Hứa đứng ra xin lỗi Khương Đình, anh lại kiên quyết không nói một tiếng. Anh cũng không đứng đó tiếp nhận giáo huấn mà trực tiếp quay đầu rồi đi, đến thẳng nhà vệ sinh, rửa nước rửa vết thương, chờ sau khi chuồng vào học vang lên mới trở về lớp.

Vừa đứng môn của cô chủ nhiệm

Thấy anh bước vào phòng học, chủ nhiệm lớp ngừng giảng, cười lạnh: “Ngay cả cô giáo cậu cũng không biết tôn trọng, tôi chống mắt nhìn xem sau này cậu sẽ trở thành người thế nào?”

Đoàn Gia Hứa im lặng ngồi vào chỗ của mình. Viên Lăng nhỏ giọng: “Lão thái bà này gần đây chắc uống nhầm thuốc nổ, lúc nào cũng cáu gắt.”

Anh lấy sách từ ngăn bàn mở ra, không nói chuyện.

“Cậu nhin một chút,” Viên Lăng nhin không được nói, “Dù sao ba cậu hại chết ba cậu ấy, cậu cũng coi như thiếu cậu ấy...Bất quá, hiện tại cậu ấy còn chưa nghĩ thông, về sau liền tốt thôi. Đừng suy nghĩ nhiều.”

Đoàn Gia Hứa mở sách, trên mặt nước còn chưa khô, thuận theo xương quai hàm trượt xuống, nhỏ lên trang sách.

Nghe Viên Lăng nói vậy, mí mắt anh giật giật, bình tĩnh nhìn Viên Lăng một chút, sau đó tự cười giễu.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên minh bạch.

Anh chỉ cần tỏ ra vô hại, không tức giận, không bất mãn, không chống cự, không đấu tranh thì mọi người sẽ cho rằng anh và cha mình không phải cùng một loại người.

Đúng anh phải ôn hòa với tất cả mọi người, vĩnh viễn tươi cười âm áp.

Chỉ cần như vậy mọi sự châm chọc, bô kích ác ý đều như nắm đấm đập vào bịch bông không còn sự căng thẳng, mệt mỏi nữa.

Một năm đó, “Đạo đức giả” dù từ này vẫn chưa xuất hiện nhưng Đoàn Gia Hứa đã cảm nhận chân thực, rõ ràng nhất về ý nghĩa, sức mạnh của nó.

Cúp điện thoại, Tang Trĩ đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh dạo 1 vòng, cuối cùng lấy ra một túi kẹo dẻo. Trong tiệm trống không, ngoại trừ nhân viên bán hàng thì không có người khác.

Tang Trĩ tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra, mở Wechat nhấn cho Đoàn Gia Hứa địa điểm cụ thể của mình. Cô sợ ảnh hưởng anh lái xe nên cũng không nói gì thêm.

Tìm một cuốn manga đọc gần nhất coi tiếp. Nhiệt độ trong phòng ấm hơn bên ngoài. Ngồi lâu cũng có chút buồn bực. Tang Trĩ xem hết chap truyện, ngán ngẩm chống cằm nhìn ra ngoài, thuận theo hướng cửa sổ, đột nhiên chú ý đến một quán nhỏ. Sinh ý không được tốt lắm, không có mấy khách, chỉ có hai nữ sinh đứng trước quầy.

Sau một lát hai cô nữ sinh hớn hờ cầm lấy hai cây kẹo bông trắng muốt, bông bênh như mây.

À hóa ra là một ông chủ bán kẹo đường.

Tang Trĩ hào hứng rời khỏi cửa hàng tiện lợi, đến trước gian hàng nhỏ của ông chủ kia. Cô đã thật lâu rồi chưa được ăn kẹo đường, nhìn thấy đại thúc kia đang say mê chế tác mấy que kẹo, thi thoảng còn hỏi han mấy bạn nữ sinh mấy câu. Nhìn que kẹo dần dần biến lớn, lại nhìn sang bình bên cạnh đựng đủ các loại đường với các màu sắc khác nhau, Tang Trĩ nhin không được nói: “Chú có thể làm một cây kẹo bên trong màu trắng bên ngoài điểm viên hồng phấn được không?”

Đại thúc hiền hậu cười xòa nói: “Được.”

Sau một khắc, sau lưng truyền đến thanh âm trầm ấm của Đoàn Gia Hứa: “Điểm cái gì màu hồng phấn?”

Tang Trĩ vội vàng không kịp chuẩn bị, vô thức quay đầu.

Không biết từ lúc nào, Đoàn Gia Hứa đã đứng phía sau lưng cô. Thân thể của anh hơi cúi xuống, đầu nghiêng nghiêng. Hai người mặt đối mặt, khoảng cách nháy mắt được rút ngắn.

Ước chừng cách nhau 20cm

Sau đó, Đoàn Gia Hứa cong khóe môi, cà lơ, cà phát nói: “Có phải nhìn thấy ca ca, tâm tình liền biến thành màu hồng phấn?”

“...”

Chú làm kẹo hài hước lên tiếng phụ họa: “Đúng đúng.”

Tang Trĩ thu hồi tầm mắt, tiếp nhận kẹo đường: “Cám ơn chú.”

Cô cầm que kẹo trên tay, dạo một vòng, vì cảm thấy cây kẹo phá lệ đẹp mắt, dễ thương, nê không nỡ ăn ngay, lại quay đầu nhìn anh: “Sao hôm nay anh lại nói chuyện sến sẩm như thế?”

Đoàn Gia Hứa nhướn mày: “Sến?”

“Ừa, sến.”

“Không có.” Đoàn Gia Hứa cười, “Anh cảm thấy rất phong tình mà.”

“...” Tang Trĩ không biết anh đang nói đùa hay nói thật, cũng không tiếp tục đả kích anh, bèn đổi chủ đề: “Anh lái xe đến sao?”

“Ừm.”

Tang Trĩ: “Anh dừng xe ở chỗ nào vậy?”

Đoàn Gia Hứa chỉ chỉ: “Bên kia.”

“Nha.” Nhớ anh làm tăng ca hôm nay, Tang Trĩ thuận miệng hỏi: “Tối anh ăn gì rồi?”

“Đồ ăn ngoài.”

“Vậy giờ anh muốn ăn gì?” Tang Trĩ đưa tay tận lực bảo vệ que kẹo đường, cẩn thận từng li từng tí xé từng khối nhỏ xung quanh, sau đó nhẹ nhàng thả ra, “Em vừa ăn xong không lâu, hiện tại không đói lắm.”

Ngừng lại, Tang Trĩ bình tĩnh bổ sung một câu: “Nhưng em có thể đi ăn cùng anh.”

Nhìn chăm chú cử động của cô, Đoàn Gia Hứa không đáp lời, trong mắt sâu thêm ba phần nghiền ngẫm.

Chú ý tới Tang Trĩ nhắc tay muốn cắn khối kẹo đường, anh đột nhiên cúi đầu, cắn đúng chỗ cô vừa cắn.

Hành động của anh khiến Tang Trĩ sững sờ, ngơ ngác nhìn thanh kẹo của mình chỉ còn một nửa, trở tay không kịp quay đầu về phía anh: “Anh làm gì vậy?”

Đoàn Gia Hứa liếm liếm môi, rất tự nhiên nói: “Muốn ăn kẹo đường.”

“Không được.” Tang Trĩ xưa nay rất chấp nhất với đồ ăn của mình, “Đó là của em.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô hai giây, ngược lại cười rộ lên. Sau đó từ trong túi rút ra một chiếc khăn tay, đem ngón tay cô lau sạch sẽ, vừa lau vừa nhìn cô trêu chọc nói: “Quý hẹp hòi.”

“Ăn nhanh đi.” Đoàn Gia Hứa không đùa nữa, “Đội lát nữa sẽ tan mất.”

Tang Trĩ lại xé một miếng nhỏ cho vào miệng: “Vậy anh muốn ăn gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Chúng ta đi ăn mì đi.”

“Vậy đi ăn chỗ đó nhé.” Tang Trĩ chỉ chỉ khu vực gần đấy, “Ăn ở đó cũng khá được.”

“Được.”

Hai người đi vào tiệm, tìm chỗ ngồi xuống.

Đoàn Gia Hứa gọi tô mì ngon nhất mà menu giới thiệu, cũng không yêu cầu thêm cái gì, thuận miệng hỏi: “Gần đây em đang bận gì?”

“Trường tổ chức cuộc thi nghệ thuật truyền thông, em có đăng ký tham dự.” Tang Trĩ đang hoảng nói, “Em cùng cả nhóm định làm một bộ anime ngắn, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nội dung.”

Đoàn Gia Hứa gật đầu.

Tang Trĩ lại nói: “Vốn định làm phim, nhưng cảm thấy hần sẽ vất vả và các đội khác cũng làm phim rồi. Còn về trò chơi, thì không ai rành về lập trình.”

Đoàn Gia Hứa lo lắng nói: “Ừm anh hiểu.”

Giọng điệu nghe thế nào cũng giống đang khoe khoang.

“...” Tang Trĩ nhìn anh, “Anh cũng đâu thể giúp em tranh giải được.”

Đoàn Gia Hứa nửa đùa nửa thật nói: “Vậy em rút khỏi nhóm kia đi, hai chúng ta lập đội riêng.”

Tang Trĩ nhắc nhở: “Nhất định phải là sinh viên cơ.”

Đoàn Gia Hứa mặt vô tội giả vờ tự hỏi: “Hử? Anh nhìn không giống sao?”

“...”

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa mỉm cười trêu đùa.

Cây kẹo trong tay Tang Trĩ đã ăn được một nửa, phòng ẩm áp, cây kẹo tan nhanh hơn, cô đành thả vào thùng rác, dùng giấy cẩn thận lau tay.”

ĐOÀN Gia Hứa tựa hồ không quá muốn ăn, tốc độ ăn rất chậm. Tang Trĩ lấy di động ra chơi, thi thoảng ngẩng đầu nhìn anh vài lần. Thấy anh nửa ngày vẫn chưa ăn xong, cô nhin không được hỏi: “Anh có phải không muốn ăn không?”

“Không phải,” Đoàn Gia Hứa sắc mặt không đổi nói, “Anh đang kéo dài thời gian.”

“...”

“Ăn chậm một chút, để kéo dài thời gian không cho em về.”

Nghe anh nói vậy, Tang Trĩ ngừng lại, cúi đầu nhìn điện thoại, giả bộ như không thèm để ý, tỏ vẻ trấn định nói: “Để lâu sợi mì sẽ nát.”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, không đáp.

Cô thuận miệng nói mấy chuyện, Đoàn Gia Hứa đều đáp lại một cách bình thường. Ngay từ đầu cô không phát giác, nhưng nói chuyện càng lâu, cô càng cảm thấy có chút không thích hợp. Cảm thấy hôm nay số lần anh cười đặc biệt nhiều, nhưng tâm tình không vui vẻ, ánh cười không đến đáy mắt. Cảm xúc của anh rất nhạt, khỏe môi cứ nhắc mang theo chút mệt mỏi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ để di động xuống, chần chờ hỏi: “Gia Hứa, tâm tình anh hôm nay không vui sao?”

Đoàn Gia Hứa giương mắt, dường như cảm thấy rất thú vị: “Làm sao phát hiện?”

“...” Tang Trĩ nhỏ giọng, “Thật sự không tốt?”

Đoàn Gia Hứa ôn nhu nói: “Một chút xiu.”

Tang Trĩ hồi tưởng lại, đột nhiên có chút hối hận, hỏi: “Bởi vì em không cho anh ăn kẹo đường sao?”

“...”

Tang Trĩ có chút không biết làm sao: “Vậy giờ em đi mua cho anh 1 cây nhé?”

Đoàn Gia Hứa đem ngum mì cuối cùng ăn xong, rút giấy lau miệng. Anh nhú mồm, cảm thấy có chút buồn cười: “Thật tình, nghĩ gì thế?”

Tang Trĩ: “Vậy tại sao tâm tình anh không tốt?”

Đoàn Gia Hứa thân nhiên nói: “Chắc do tăng ca nhiều nên hơi mệt.”

Hai người đứng lên, ra khỏi quán.

Tang Trĩ cũng không hoài nghi gì, nhẹ nhàng nói: “Vậy anh cũng đừng làm thêm giờ nhiều quá nữa nhé.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

Tang Trĩ suy tư một lát, đột nhiên lấy túi kẹo dẻo đã mua khi nãy ở cửa hàng tiện lợi ra, bóc vỏ, đưa một viên cho anh: “Cho anh kẹo đường.”

Đoàn Gia Hứa nhận lấy, mặt mày hơi giãn ra: “Có phải đang dỗ tiểu hài tử đâu?”

Tang Trĩ hơi chớp mắt: “Hứa lão ngoan đồng.”

“...”

Thấy anh không đáp lại, Tang Trĩ cầm một viên, bóc vỏ đưa đến bên môi anh: “Kẹo này rất ngon, anh trai em cũng thích ăn.”

Đoàn Gia Hứa ngừng lại, cầm lấy tay cô, cúi đầu ăn kẹo trên tay cô.

Tang Trĩ nhanh tay nhét cả túi kẹo vào lòng anh: “Đều cho anh cả, anh ăn đi.”

Đoàn Gia Hứa nhìn chằm chằm kẹo đường trong tay, đáy mắt tan đi sự muộn phiền, liếm liếm nở nụ cười: “Đây là lần đầu bị người khác dỗ thế này.”

Cử chỉ vừa rồi có chút thân mật, nhưng Tang Trĩ lại không muốn nhìn thấy anh không vui. Cô mở mắt, mạnh mẽ nói: “Chỉ là vừa rồi, em ăn nhiều kẹo đường rồi, nên giờ không muốn ăn kẹo nữa.”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa giương mắt, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt không hiểu sao đi xuống đậu trên bờ môi đỏ mọng của Tang Trĩ. Mấy giây sau, anh khẽ cử động yết hầu, trầm giọng thì thầm: “Vậy anh có thể hay không được một tác lại muốn tiến lên một bước?”

Tang Trĩ nhìn anh, thành thật nói: “Thật ra em chỉ có túi kẹo này thôi.”

“...”

“Nếu anh thích, có thể mua thêm.”

“Không phải kẹo.” Đoàn Gia Hứa nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, đáy mắt như có vụn sáng lấp lánh như sao câu hồn người. Anh đưa tay, dùng ngón cái cọ sát môi dưới, cười nhạt hỏi: “Anh có thể hôn em một cái được không?”

“...” Tang Trĩ không kịp phản ứng “A?”

Anh thu tay về, không nói gì thêm, vẫn nhìn cô chăm chú.

Tang Trĩ thậm chí cảm thấy có lẽ mình nghe nhầm gì đó. Cô không thể tin vào tai mình, cố gắng hít thở bình tĩnh, bên tai nháy mắt đỏ lựng, một câu cũng không nói lên lời.

Đoàn Gia Hứa đợi một hồi lâu, rất lịch sự hỏi lại lần nữa: “Có được hay không?”

Tang Trĩ lấy lại tinh thần, lập tức cự tuyệt: “Không được.”

Đoàn Gia Hứa a một tiếng đầy tiếc nuối, lùi lại yêu cầu việc khác: “Vậy nắm tay nhé?”

Tang Trĩ có chút không chống đỡ được, lùi về phía sau một bước rất đứng đắn nói: “Không Ở cùng một chỗ mà đã làm loại sự tình này, anh chính là đồ lưu manh.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo hỏi: “Ở cùng một chỗ?”

Tang Trĩ cảm thấy nội tâm sắp sụp đổ rồi, cảm thấy chỉ cần anh nói thêm câu nữa, cô sẽ đồng ý ngay tắt lự mắt, thật sự không thể kiên quyết giữ vững lập trường được với con người xảo quyệt này. Cô mấp máy môi, vùng vẫy nửa ngày, cuối cùng kiên trì nói: “Anh như vậy không hề giống đang theo đuổi em.”

Trầm mặc mấy giây. Đoàn Gia Hứa lẩm bẩm: “Em nói đúng.”

“Kìa.” Mắt của anh khẽ liếc, ngữ khí có vẻ ngả ngón, lại 10 phần tôn trọng trung cầu ý kiến của cô: “Anh có thể làm lưu manh không?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Trộm thân

Thời điểm nói chuyện với cô, Đoàn Gia Hứa thường có thói quen cúi đầu xuống, đôi khi hơi khom người để nhìn thẳng vào mắt cô.

Hai người gần nhau trong gang tấc.

Khí tức ấm áp của anh vương vấn trước mặt cô, Tang Trĩ tựa hồ có thể cảm nhận được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh. Mặt mày anh buông xuống, ánh mắt ngậm ý cười, khóe môi hơi giương, một thứ khí chất đầy mê hoặc.

Mi mắt Tang Trĩ giật giật, không được tự nhiên lùi ra phía sau một bước, có chút vi diệu nói: “Tại sao anh lại có thể nói ra mấy câu này?”

Đoàn Gia Hứa chậm rãi đứng thẳng, khí định thần nhàn nói: “Sao nào, anh đây chính là tuýp lưu manh lễ phép đây.”

“...”

“Nếu em không thích nghe.” Đoàn Gia Hứa cong khóe môi, một lần nữa cúi người, tiến lại gần phía cô, “Vậy anh trực tiếp _”

Tang Trĩ nghiêm mặt, khăn trương bắt lấy vật áo: “Trực tiếp cái gì?”

Khoảng cách hai người chỉ còn cách nhau mấy cm, đột nhiên Đoàn Gia Hứa dừng động tác, ánh mắt nhìn lên nhìn thẳng vào mắt cô.

Tiểu cô nương đôi mắt to tròn, thanh thuần như nắng sớm, trong con ngươi đen huyền, sáng lấp lánh chỉ có hình ảnh của một mình anh. Có lẽ vì chưa từng trải qua chuyện này, nét mặt của cô có chút cứng nhắc, đến cả việc hô hấp cũng quên mất, nhưng vẫn cố tỏ vẻ trấn định thần nhàn.

Đoàn Gia Hứa đứng thẳng dậy, cười khê: “Được rồi.”

Tang Trĩ nháy mắt thờ nhẹ ra, lại không hiểu sao có chút hụt hẫng.

“Vẫn là nên làm một anh chàng lịch sự, nhã nhặn đi,” Đoàn Gia Hứa giơ tay lên, nhẹ nhàng cọ xát khóe mắt cô, thanh âm khàn khàn, mập mờ lưu luyến, “Sợ ai đó khóc nhè.”

Lúc này mới hơn 10h tối, bởi vì phòng kí túc sinh hoạt chung, cô không muốn ảnh hưởng đến việc học tập, nghỉ ngơi của cả phòng nên quyết định về sớm một chút tắm rửa.

Đoàn Gia Hứa đưa cô đến cổng kí túc xá.

Tang Trĩ xoay người, đang muốn nói lời tạm biệt anh, đột nhiên phát hiện ánh mắt anh nhìn về một nơi khác. Cô thuận thế nhìn theo, phát hiện ra một đôi tình nhân, đang ôm hôn lưu luyến không rời gần đó.

“...”

Thời điểm này, nữ sinh ở lầu 1 kí túc xá gần như đều đang tạm biệt bạn trai trở về phòng.

Ban đêm tia sáng mờ mờ, cơ bản thì cũng không nhìn rõ mặt bọn họ cho nên nhiều đôi không coi ai ra gì thân mật như chỗ không người. Tang Trĩ gặp qua nhiều lần, nên từ lâu đã chẳng còn mấy kinh ngạc với cảnh tượng này.

Nhưng hiện tại có Đoàn Gia Hứa ở bên cạnh, còn như có điều suy nghĩ nhìn đôi nam nữ kia, lần đầu tiên cô vì cảnh tượng trước mặt mà cảm thấy lúng túng.

“Vậy em về đây.” Tang Trĩ ho nhẹ, thanh âm cứng nhắc đem lực chú ý của anh kéo về, “Gia Hứa ca, đã trễ vậy rồi, anh lái xe cẩn thận.”

Đoàn Gia Hứa thu hồi ánh mắt, đột nhiên hỏi: “Theo đuổi ba ngày, thật không thể nắm tay cũng không được?”

“...” Tang Trĩ mặt không đổi nhìn anh, nhin không được nói, “Anh là gì mà tính là theo đuổi?”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa giương mắt, “Không tính sao?”

“Em chính là muốn nhắc nhở anh một chút, chiến thuật theo đuổi này của anh, nếu là người bình thường thì không thể thành công được đâu.”

Đoàn Gia Hứa a lên một tiếng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Sao anh lại hỏi em?” Tang Trĩ rất không nể mặt anh, cau mày nói, “Chẳng lẽ giờ anh còn muốn em cầm tay chỉ việc cách theo đuổi em sao?”

Đoàn Gia Hứa ngừng lại, mặt dày đáp: “Không được sao?”

“...”

“Em vừa mách nước cho anh, cũng xem như để anh đi cửa sau rồi đó, anh không thể được 1 tắc lại muốn tiến một thước được.” Tang Trĩ nghiêm túc nói, “Anh có thể lên mạng tìm hiểu, hoặc hỏi những người có kinh nghiệm ấy.”

Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Anh làm không đúng chỗ nào?”

“Ba ngày này, bình thường đều lên Wechat nói chuyện phiếm với nhau, ngẫu nhiên gọi điện thoại.” Tang Trĩ ám chỉ nói, “Hiện tại giới trẻ yêu nhau chính là kiểu, ba ngày không gặp mặt đối tượng mình theo đuổi, thì cũng sẽ thường xuyên trò chuyện thăm hỏi, nhắn tin.”

Đoàn Gia Hứa: “Chúng ta không phải cũng giống vậy sao?”

Tang Trĩ: “Vậy anh cùng mấy người trẻ tuổi yêu đương qua mạng khác nhau ở chỗ nào?”

“...”

Tang Trĩ tiếp tục ra chiêu sát thương cuối cùng: “Anh lớn tuổi như vậy, còn muốn học mấy người trẻ tuổi yêu đương qua mạng sao?”

Nghe cô nói vậy Đoàn Gia Hứa mi tâm giật giật, nhớ đến chuyện tình cảm của cô trước kia. Anh nhìn về phía cô, tựa tiểu phi tiểu nói: “Em vừa nói anh học ai?”

“...”

Tang Trĩ cũng nhớ đến chuyện tình qua mạng hồi trước của mình, lập tức chốt dạ nắm chặt tay, hướng kí túc xá bước nhanh: “Dù sao em cũng chỉ góp ý chân thành, anh thích nghe hay không thì tùy.”

Đoàn Gia Hứa trở về xe của mình, cũng không vội vã lái xe đi. Anh suy nghĩ đến lời Tang Trĩ nói lúc nãy, cảm điện thoại di động lên, gửi cho cô một tin nhắn Wechat: [Mai em rảnh không?]

Chỉ Chi: [Em không.]

Mỗi lần đều nhanh gọn, lưu loát hai chữ này.

Đoàn Gia Hứa cười khê lại nhắn tiếp: [Hiện tại anh đang vô cùng hoài nghi em lừa anh.]

Đoàn Gia Hứa: [Gửi anh thời khóa biểu xem nào.]

Đầu kia gửi đến một tin nhắn hình, bên trên lít nha, lít nhít chặt ních tiết học. Giống như khá bắt mắt, Tang Trĩ nhấn lại về hần học: [Chính là thời khóa biểu của em]

Đoàn Gia Hứa: [Thật đúng là bận rộn.]

Tang Trĩ không thèm nhấn lại.

Đoàn Gia Hứa: [Oan uổng cho Tang Trĩ của chúng ta rồi.]

Tang Trĩ vẫn không thèm nhấn lại.

Đoàn Gia Hứa ném di động sang một bên, khởi động xe.

Ban đêm ít người, trên đường xe cô đi lại cũng ít. Đoàn Gia Hứa hạ cửa xe xuống một nửa nghĩ đến câu chuyện của mình cùng Tang Trĩ ở kí túc xá lúc này khỏe miệng không khỏi cong lên nhẹ.

Suy nghĩ của Đoàn Gia Hứa có chút mông lung, dần dần anh hồi tưởng đến cuộc đụng độ với Khương Đình tối nay.

Thi thoảng anh thậm chí hoài nghi có phải mình có vấn đề về tâm lý, kiểu như một mối quá độ gây ra ảo giác gặp Khương Đình.

Không thì, tại sao một con người có thể trở thành dạng người như thế chứ.

Mười năm như một, dây dưa không dứt lại còn dây dưa theo một cách rất cực đoan.

Thi thoảng lại xuất hiện trước mặt anh, nói những lời cộc cằn, cay nghiệt. Cảm xúc cùng lý trí của người phụ nữ đó không nhưng không được thắng năm bồi đắp trưởng thành hơn mà càng ngày càng tụt dốc thảm hại.

Cô ta như muốn trút hết tất cả cừu hận, oán than phát tiết hết lên người anh.

Sau lần bị Khương Đình đẩy từ trên cầu thang xuống, có mấy bạn học cũng qua dỗ dành anh, khuyên anh tận lực né tránh cô ta. Không bao lâu, chuyện này, cùng lời nói của cô chủ nhiệm lúc ấy đều bị lan truyền khắp trường rồi đến tai ban lãnh đạo.

Về sau, chủ nhiệm lớp bị xử lý kỷ luật.

Cân nhắc đến quan hệ của Khương Đình cùng Đoàn Gia Hứa, ban giá hiệu quyết định điều anh sang ban khác. Về sau, cũng có rất nhiều người nói với Đoàn Gia Hứa là anh không cần để ý đến những lời nói của cô chủ nhiệm, cũng không nên quá để trong lòng hành động khi đó của Khương Đình.

Nhưng kỳ thật so với thái độ của cô chủ nhiệm, việc khiến Đoàn Gia Hứa khó chịu hơn cả là câu nói của những bạn học cùng lớp kia thốt ra.

____ “Cậu ta sao có thể mặt dày yêu cầu Khương Đình xin lỗi...”

Đó là lần đầu tiên Đoàn Gia Hứa cảm thấy tôn nghiêm bị dẫm đạp.

Trước đó Khương Đình ở trước mặt bạn học nhiều lần công kích, hoặc dùng lời lẽ nhục mạ khiêu khích anh, nhưng anh đều nghe rồi để đấy, không muốn phản ứng với thái độ trẻ con của cô ta. Bởi vì anh nghĩ các bạn học khác hẳn cũng nghĩ giống anh. Rằng chuyện này kỳ thực không hề liên quan đến anh.

Chỉ là Khương Đình vừa mất cha, cảm thấy thống khổ dẫn đến tâm lý tình cảm cực đoan, không thể lựa lời nói chuyện được nên mới giận chó đánh mèo trút giận lên anh, cho nên anh chỉ tận lực chiều theo cô ta. Nhưng thời điểm sau khi bạn học thốt ra câu nói đó.

Đoàn Gia Hứa mới biết, nguyên lai họ nghĩ vậy.

Thì ra trong sâu thẳm tâm hồn họ luôn cảm thấy phụ thân anh tạo nghiệt, anh cũng phải trả giá, mặc kệ là đa số hay thiểu số. Nhưng câu nói kia, xác thực đã ảnh hưởng rất lớn đến Đoàn Gia Hứa. Khiến cho thời gian sau này, dù Khương Đình làm đủ các loại khó dễ anh đều có thể nhịn nhục được.

Anh muốn biến cảm giác với chuyện này trở nên tê liệt. Anh không muốn để cho người khác ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.

Đoàn Gia Hứa chỉ có thể cưỡng ép mình lý giải cách làm của cô ta, rằng mỗi lần Khương Đình nhìn thấy anh, giống như nhìn vết sẹo đau đớn trong tâm mình cho nên anh tận lực dùng mọi cách tránh xuất hiện trước mặt cô ta.

Nhưng Khương Đình lại nghĩ hoàn toàn khác.

Cô ta cảm thấy mình thống khổ thì cũng muốn anh sống không được thoải mái. Anh phát hiện ra điểm này chính là vì về sau khi chia ban, Đoàn Gia Hứa học ở tầng năm, nguyên bản lớp của cô ta ở lầu ba, cách một khoảng khá xa nhưng Khương Đình vẫn y nguyên thi thoảng đến tìm anh gây khó dễ.

Khi ấy sắp thi cấp ba. Hứa Như Thực nghe chuyện này, còn hỏi ý kiến anh, sau đó xin trường cho anh về nhà tự ôn tập.

Lại một thời gian sau, Đoàn Gia Hứa thi đậu trường chuyên cấp ba Nghi Hà.

Khương Đình thành tích học tập không tốt nên không đậu vào trường của anh. Cuộc sống của anh từ lúc ấy mới dần dần dễ thở hơn.

...

Bất tri bất giác, anh đã về đến chung cư của mình.

Đoàn Gia Hứa tắt xe, cầm điện thoại lên thấy tin nhắn của Tang Trĩ, cô vừa gửi 2p trước: [Em đã ngủ rồi, bye bye.]

Anh nhanh chóng nhấn lại: [Anh vừa về đến nhà.]

Bên nào đó vừa bảo đã ngủ lập tức nhấn lại: [Ừ.]

Đoàn Gia Hứa không hiểu sao bật cười, lấy từ trong túi mấy viên kẹo Tang Trĩ cho, bóc 1 viên bỏ vào miệng.

Tang Trĩ cảm thấy, mình ám chỉ mấy câu cho Đoàn Gia Hứa, tựa như ném cục đá vào biển cả, không có nửa điểm đáp lại. Mà mấy ngày kế tiếp, anh cũng hệt như trước không có thay đổi gì cả.

Chỉ có cuối tuần, hai người sẽ gặp nhau đi ăn cơm rồi cùng đi xem phim.

Sau đó lại trở về tình trạng ban đầu.

Cô cảm thấy, hai người họ nói chuyện yêu đương đoán chừng không khác tình cảm đồng hương gặp nhau nơi đất khách là mấy.

Theo lý mà nói, Tang Trĩ đúng là bảo mình không rảnh, nhưng chả lẽ cô không đi ăn cơm. Anh không phải có thể thừa dịp giờ cơm đến gặp cô rồi cùng đi ăn ư.

Người ta theo đuổi bạn gái, chính là luôn luôn tìm cách tạo cơ hội ngẫu nhiên gặp nhau. Đến lượt anh theo đuổi con gái nhà người ta theo cách gì mà lạ lùng khó hiểu, khác gì cục băng đi động.

Khả năng cô nói câu kia: “Dù sao em cũng chỉ góp ý chân thành, anh thích nghe hay không thì tùy.”

Chắc chắn lúc đó anh trong lòng lặng lẽ trả lời: “Anh chính là không muốn nghe đây.”

Tang Trĩ càng nghĩ càng tức.

Cô nhỏ nước đánh răng thật mạnh xuống bồn, lấy khăn rửa mặt cật lực rửa mặt sạch sẽ. Ra khỏi nhà vệ sinh, gặp Ngu Tâm vẫn chưa chịu rời giường. Tang Trĩ gõ gõ giường cô ấy hỏi: “Cậu không lên lớp à Tâm.”

Qua mấy giây, Ngu tâm hàm hồ nói: “Hôm qua thức đêm cày ngôn tình đến sáng, giờ vật vã quá rồi. Cậu giúp mình điểm danh nhé, hôm nay mình cúp.”

Tang Trĩ gật đầu. Kì thật cô cũng muốn cúp tiết, có chút lười không muốn trang điểm. Cuối cùng vẫn miễn cưỡng quảng sự lười sang một bên gác giường về lòng máy, tô son nhẹ nhàng, thu thập qua loa, liền ra cửa.

Tiết học này khá khô khan, phòng học cũng không có mấy người.

Tang Trĩ đến hơi sớm, phân nửa lớp đều chưa đến. Cô tìm chỗ chính giữa giảng đường, nhận trước bốn ghế, sau đó ngồi xuống trước.

Mất nhìn điện thoại, Tang Trĩ ngáp một cái, đang chuẩn bị nằm xuống chợp mắt một cái, đột nhiên chú ý tới một người ngồi xuống bên cạnh cô. Cô vô thức giương mắt, nháy mấy cái tình ngu hần, thần sắc sững sờ, bộ dạng dân đen.

Người trước mặt mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần dài màu đen, khí chất thanh thuần sạch sẽ. Anh nghiêng đầu nhìn cô, nhắc mí mắt, khóe môi vẫn như trước lúc nào cũng động ý cười: “Thật đúng dịp.”

“...”

“Em cũng tới học tiết này à?”

“...” Tang Trĩ có chút phản ứng không kịp, đến hô hấp cũng bị đình trệ, kho khăn nói ra một câu: “Anh không cần đi làm à?”

“Bùng làm.”

Tang Trĩ gãi đầu một cái: “Vậy tại sao anh biết em học lớp này?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Không phải em gửi anh thời khóa biểu của em sao?”

“À.” Tang Trĩ thu tầm mắt, nhỏ giọng nói, “Anh muốn đi học cùng em sao?”

Đoàn Gia Hứa lời ít ý nhiều: “Ngẫu nhiên gặp.”

“...”

Chưa kể bốn năm đại học anh không học ở trường này, mà anh cũng đã tốt nghiệp 4, 5 năm rồi được không, sao có thể mặt dày nói hai chữ này chứ.

Còn 10p nữa là vào tiết.

Tang Trĩ nói thăm: “Còn ăn mặc như sinh viên.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Nhìn thật trẻ trung, tươi mới đúng không?”

Tang Trĩ: “Tạm chấp nhận.”

Đoàn Gia Hứa: “Được, vậy từ sau anh sẽ mặc như thế này.”

“...”

Tang Trĩ bởi vì sự xuất hiện bất thành linh của anh mà khó giữ được bình tĩnh.

Cô mở sách, úp sấp mặt xuống bàn, quyết định dựa theo kế hoạch trước khi anh xuất hiện mà tiến hành, tiện thể hồi phục tâm tình bị kinh động một chút: “Em buồn ngủ quá, em muốn ngủ 10p. Nếu ngủ thiếp đi khi lão sư hỏi bài sẽ không trả lời được.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chăm, khẽ cười: “Anh đến một lần liền khiến em ngã quỵ à?”

Tang Trĩ giải thích: “Em vốn đã buồn ngủ rồi.”

Đoàn Gia Hứa: “Được được, em ngủ đi.”

Tang Trĩ nhắm mắt, bởi vì sự tồn tại mãnh liệt của người bên cạnh mà cảm giác buồn ngủ của cô sớm đã bị đánh bay hết. Có lẽ là ảo giác của cô, nhưng cô luôn cảm thấy Đoàn Gia Hứa đang nhìn mình chăm chăm.

Nửa ngày, cô do dự có nên quay lại nhìn anh đang làm gì không? Lại sợ nên không dám nữa.

Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới, cô hôm nay không trang điểm, chỉ vẽ vôi qua loa.

AAAAAAAAAAAA

Làm sao cũng không chịu nói trước một chút chứ.

Kia huhu tại sao hôm nay cô lại lười biếng thế chứ.

Đoàn Gia Hứa chăm chú nhìn Tang Trĩ, ngắm thật kĩ một bên mặt lộ ra ngoài làn tóc đen nhánh của cô. Ngũ quan tinh xảo, làn da bóng loáng tinh tế, bờ môi chúm chím hồng chôn trong khuỷu tay.

Qua mấy giây, mắt cô khẽ run.

Đoàn Gia Hứa ngừng mấy giây, cặp mắt hoa đào cong lên. Tiểu bảnh hữu giả vờ ngủ.

Trong mắt Đoàn Gia Hứa mang theo vài tia nghiền ngẫm, bỗng nhiên ngồi dậy, sau đó chậm rãi xích lại gần cô. Anh mỉm cười, dùng lòng bàn tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, bờ môi đồng thời tiến sát lại, hôm một cái lên mu bàn tay mình, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Sau một khắc, anh nhìn thấy Tang Trĩ mở mắt, ngẩng đầu lên. Nhìn chăm chăm gương mặt gần trong gang tấc của anh, môi cô giật giật, không dám tin nhìn anh. Tang Trĩ ngây ngốc, giống như đang hồi tưởng chuyện vừa xảy ra.

Đoàn Gia Hứa trêu đùa: “Làm sao lại tỉnh dậy?”

Tang Trĩ lấy lại tinh thần, gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn bỗng chốc ửng đỏ như quả cà chua, trong đầu hai chữ “TRỘM THÂN” không ngừng lặp đi lặp lại. Cô thẹn quá hóa giận quát: “Đoàn Gia Hứa!”

Lần đầu nghe cô bé con này gọi mình như vậy, Đoàn Gia Hứa có chút sững sốt, cười ra tiếng, bất khả tư nghị nói: “Gọi anh là gì?”

“...”

Đoàn Gia Hứa đứng đắn nhắc nhở: “Tang Trĩ chú ý lễ phép một chút.”

“...”

“Quan hệ hiện tại của hai ta, em gọi anh như vậy,” Đoàn Gia Hứa chậm rãi nói, “Hình như có chút không phù hợp nha.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Trêu chọc lại

Tang Trĩ cảm thấy biệt khuất, cũng không thể hành động vô liêm sỉ lại giống ai đó. Cô dùng mu bàn tay cọ sát gương mặt, xụ mặt hỏi: “Anh vừa làm gì?”

Đoàn Gia Hứa giống như là không hiểu, hỏi lại: “Sao thế?”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chăm, cường ép không để mình mất bình tĩnh, ra vẻ uyển chuyển ám chỉ: “Em không ngủ, anh làm gì cả hai chúng ta đều biết.”

Đoàn Gia Hứa cười đến sáng lạn: “Vậy anh vừa làm gì cơ?”

Nhìn bộ dạng cực kì không đứng đắn nhưng lại vô cùng quân tử của anh, Tang Trĩ chỉ muốn 1 chương xé nát. Thời điểm này, cô đột nhiên nhớ đến câu mấy bạn cùng phòng nói với mình. “Anh ta trêu đùa cậu, cậu liền trêu đùa lại anh ta.”

Trên mặt cô nhiệt độ không ngừng tăng cao, phảng phất như muốn hun hồng đầu óc.

Tang Trĩ có một ý nghĩ cực kì xúc động, cô giương mắt, nhạt giọng nói: “Anh qua đây.”

Thấy cô khí thế hung hăng, giống như là chỉ 1s sau có thể bẻ gãy tay anh. Đoàn Gia Hứa không có nửa điểm chống cự rất nghe lời đầu hàng: “Làm sao?”

Tang Trĩ: “Lại gần đây.”

Đoàn Gia Hứa: “Muốn thì thăm bí mật a?”

Tang Trĩ không đáp lại anh.

Nhất thời khoảng cách giữa hai người ước chừng chỉ còn 10cm

Tang Trĩ ngửa đầu, khí khái và mẽ không sợ vờ, nhanh chóng hôn lên má anh, nụ hôn nhanh chóng nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước. Sau đó cô nhìn anh chăm chăm, vì chính bản thân cô cũng hoàn toàn không dự liệu được hành động của mình, mà cử chỉ của Tang Trĩ nháy mắt trở nên cứng ngắc, xấu hổ cùng tức giận, Tang Trĩ không biểu cảm nói: “Anh vừa rồi chính là làm cái này.”

“...”

Đúng lúc chuông báo vào học, giảng viên đã lên bục giảng mở máy chiếu, mấy vị trí trống bên cạnh Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa cũng đã có người ngồi vào. Tang Trĩ thu tâm mắt.

Lúc này nhịp tim cô đập nhanh như muốn nảy khỏi lồng ngực. Lý trí bỗng chốc lộn xộn lại về, so với hối hận thì nhiều hơn chính là cảm giác thống khoái vì trả thù lại anh được một ván.

Dùng cảm nhận có thể biết được, ánh mắt Đoàn Gia Hứa vẫn còn dán trên người cô không có ý định rời đi.

Tang Trĩ cố làm ra vẻ không có việc gì mở bình nước uống một ngụm.

Qua một hồi lâu, Đoàn Gia Hứa mỉm cười, nói chuyện mang theo nhàn nhàn ý cười, tâm tình dường như vô cùng tốt, lại có chút cảm thấy không thể tin được, phối hợp nói: “Còn có loại chuyện tốt này.”

“...”

Lời này giống như thái độ cô đang cố tỏ ra, Tang Trĩ bỗng nhiên quay đầu, tận lực nói: “Em vừa làm hành động kia không có nghĩa là em có ý kia.”

“Cái này còn không có nghĩa gì á?” Đoàn Gia Hứa nhún mày, “Vậy không phải em đang lưu manh trêu chọc đàn ông trong sáng sao?”

Tang Trĩ lý lẽ hùng dũng đáp: “Là anh bắt đầu trước.”

“Vậy sau này đều như vậy nhé?” Biết cô bị lừa, Đoàn Gia Hứa cũng không có ý định giải thích, giọng điệu vui vẻ: “Anh đùa nghịch lưu manh, em cũng đùa nghịch lưu manh lại?”

Tang Trĩ ngừng lời, nhìn anh mấy giây. Không muốn anh phát hiện, nhưng lại cảm thấy hẫng là mình cũng đang chiếm tiện nghi người ta, cô suy nghĩ một lát lạnh lùng nói: “Anh nếu còn dám như vậy, em liền xui anh hai.”

Đoàn Gia Hứa: “Bảo Tang Diên đến đánh anh à?”

Tang Trĩ: “Ừm”

Đoàn Gia Hứa không để ý lắm nói: “Được, em gọi cậu ta đến đi.”

Tang Trĩ: “?”

Đoàn Gia Hứa: “Hai ta sớm công khai với gia đình.”

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: “Đằng nào cũng cần, chỉ bằng sớm một chút cũng tốt.”

Tang Trĩ nhin không được nói: “Nè quan hệ của em với anh cũng không phải là người yêu.”

“Anh biết,” Đoàn Gia Hứa lo lắng nói, “Nên không phải anh đang tẩy não em đây sao?”

“...”

Tang Trĩ không để ý đến anh nữa, giả bộ như đang chăm chú nghe giảng bài. Gương mặt cùng vành tai cô đều rất nóng, thật sự rất muốn soi gương xem bộ dạng mình giờ ra sao nhưng ngại anh đang ngồi cạnh, cô cảm thấy hành động đó có chút mất mặt.

Không bao lâu sau, Đoàn Gia Hứa mở miệng: “Hai chúng ta bàn chuyện một chút, khi này em mới gọi cả họ cả tên đầy đủ của anh.”

“Anh không cho em gọi vậy anh cũng đừng gọi tên em.” Tang Trĩ cứng đầu cãi, hoàn toàn không có ý nhượng bộ, gần từng chữ: “Em cũng cảm thấy không quá phù hợp.”

Đoàn Gia Hứa: “Đúng.”

Tang Trĩ hừ nhẹ.

Đoàn Gia Hứa dựa vào thành ghế, khẽ cười nói: “Em không gọi anh là ca ca, liên đại biểu quan hệ chúng ta đã gần thêm một bước, vậy có thể coi như quan hệ giữa chúng ta là đang tán tỉnh nhau?”

Tang Trĩ sững sốt một chút, cảm thấy hoang đường: “Em gọi tên anh liên biến thành cùng anh tán tỉnh lẫn nhau rồi?”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh tự mình đa tình.”

“...”

Tiết học sau, Tang Trĩ nhìn xuống thời khóa biểu trong điện thoại, dẫn Đoàn Gia Hứa đến một phòng học khác. Đây là môn chuyên ngành, lúc này trong phòng hầu hết là bạn cùng lớp của Tang Trĩ.

Ninh Vi và Uông Nhược Lan cũng đã đến, đang ngồi ở hàng thứ hai, đã nhận chỗ cho cô và Ngu Tâm.

Nhìn thấy Đoàn Gia Hứa đi sau Tang Trĩ, các cô nháy mắt hiểu rõ, đá lông nheo với Tang Trĩ một cái.

Tang Trĩ không thấy được, nhìn qua thấy còn hai vị trí, cô cũng không muốn đem Đoàn Gia Hứa ngồi cùng với mọi người vì vậy dứt khoát chuyển đến chỗ khác phía cuối lớp.

Chưa đầy một lát sau, một nam sinh ngồi xuống cạnh Đoàn Gia Hứa, hình như có quan hệ không tệ với Tang Trĩ. Nhìn thấy Đoàn Gia Hứa anh thuận miệng hỏi: “Tang Trĩ, cậu dẫn theo bạn trai cùng đến lớp à?”

Tang Trĩ nhìn Đoàn Gia Hứa một chút không giải thích cũng không phủ nhận.

Nam sinh ngẫm thừa nhận quan hệ của hai người, tựa như rất quen thuộc hỏi: “Cậu học hệ nào?”

Đoàn Gia Hứa: “Lập trình.”

Nam sinh: “Cũng học năm nhất à?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Tang Trĩ: “...”

Anh thật sự giả bộ nai tơ thành nghiện rồi.

Nam sinh kia cũng không có nửa điểm hoài nghi, về sau liền quay đầu nói chuyện cùng các bạn khác.

Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn Tang Trĩ, chòng cằm nói: “Hai chúng ta cùng niên khóa.”

Tang Trĩ: “Anh giữ mặt mũi chút đi.”

Đoàn Gia Hứa dường như có chút buồn ngủ. Sau đó anh gác hai tay lên bàn, lười biếng gục xuống: “Anh muốn ngủ, em hảo hảo nghe giảng. Môn chuyên ngành không thể qua loa được.”

Tang Trĩ nga một tiếng.

“Nếu em muốn,” Đoàn Gia Hứa nín cười, bổ sung thêm một câu, “Có thể trộm thân.”

“...”

Tang Trĩ nhin không được, cảm quyền sách đập lên mặt của anh: “Anh nghĩ hay lắm.”

Hai người ngồi chỗ khá cao, lại chính giữa phòng học mà phòng học này lại không quá lớn cho nên hành động lười biếng ngủ trong giờ của bạn học Đoàn Gia Hứa thẳng vào mắt giáo sư, không ngoài dự đoán thành cái gai trong mắt ông.

Giáo sư niên kỷ thật ra cũng không quá lớn, cười đến hòa ái: “Bạn học đang ngủ bên kia có thể trả lời một vấn đề được không?”

Đoàn Gia Hứa không có động tĩnh, Tang Trĩ cũng vờ như không quen biết người nằm bên cạnh.

Giảng viên lại nói: “Bạn học bên cạnh hỗ trợ gọi cậu ta dậy một chút.”

Tang Trĩ không thể giả bộ không có việc gì được nữa đành đẩy đẩy anh: “Gia Hứa ca!”

Đoàn Gia Hứa giương mắt: “Ủm?”

Tang Trĩ kiên trì: “Giảng viên bảo anh trả lời câu hỏi.”

Đoàn Gia Hứa nhú đôi mắt nhập nhèm, đứng lên, vô cùng trấn định thần nhàn, không hề có nửa điểm bối rối. Nghe câu hỏi của giảng viên, anh trầm ngâm 1 lát, rất nhanh cũng trấn định trả lời, còn nêu ra vài luận điểm thú vị để trao đổi cùng giảng viên.

Tang Trĩ cảm thấy thật thần kì, chờ anh ngồi xuống nhin không được hỏi: “Làm sao anh biết mà trả lời hay vậy?”

Đoàn Gia Hứa chỉ chỉ sách của cô: “Tùy tiện nhìn lướt qua vài đầu mục.”

“...”

Tang Trĩ nhìn hồi lâu cũng không thấy đáp án cho câu hỏi vừa rồi ở trên sách.

Nam sinh cùng lớp với Tang Trĩ khi này cũng bu lại, nhỏ giọng hỏi: “Người anh em, cậu không phải chỉ theo bạn gái lên lớp học thôi sao? Tại sao biết câu trả lời hay vậy? Mình ngồi nghe này giờ mà cũng không biết trả lời câu đó đâu?”

“Học qua chút.” Đoàn Gia Hứa thân nhiên nói, “Về sau còn bồi bạn gái học tập.”

Nam sinh kia giờ ngón tay cái với anh. Tang Trĩ cũng tiến tới nhỏ giọng hỏi: “Anh thật sự đã học qua ư?”

“Không có.” Đoàn Gia Hứa cười khê, cà lơ, cả phát nói: “Anh không ngủ, vừa này có nghe giảng.”

“...”

Sau khi hết tiết thi đã là giờ ăn trưa. Vì muốn để anh lần nữa trải nghiệm sinh hoạt của sinh viên đại học, hai người không có ra ngoài ăn cơm mà trực tiếp đi đến phòng ăn của nhà trường.

Nhà ăn của đại học Nghi Hà chỉ phục vụ sinh viên trong trường, vì vậy Đoàn Gia Hứa muốn chọn đồ ăn chỉ có thể dùng phiếu ăn của Tang Trĩ. Hai người cũng không phải kiểu kén ăn vì vậy trực tiếp chọn vài món rồi tìm chỗ ngồi.

Đoàn Gia Hứa cầm đĩa, tự nhiên nói: “Hôm nào anh sẽ mời lại em.”

“...”

Chỉ có mấy đồng thôi mà.

Tang Trĩ: “Không cần đâu.”

Đoàn Gia Hứa giương mắt: “Miễn phí?”

Tang Trĩ được anh mời ăn cũng không ít, cũng muốn mời lại anh: “Ủm, mời anh mà.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa đoan chính, nhã nhặn khách khí nói, “Vay lần sau lại tới tiếp.”

“...”

Vì cái cơ này mà sau này Đoàn Gia Hứa cũng đến tìm cô nhiều hơn. Nhưng anh phải đi làm, nên đa phần là tối ghé qua.

Cũng có thời điểm, cô tan học sớm sẽ nhắn tin báo trước với anh.

Ngoại trừ lên lớp Tang Trĩ cũng bận bịu việc tranh tài. Bởi vì chuyện này, Tang Trĩ cũng thường xuyên trao đổi với thầy hướng dẫn của họ là Lưu Miểu, vì vậy cũng có chút thân thiết.

Nháy mắt, mùng một tháng năm đã đến.

Tang Trĩ tham gia hoạt động câu lạc bộ, ban đêm trở về ký túc xá đúng lúc nghe thấy mấy cô bạn cùng phòng bàn về việc nghỉ hè có về nhà không.

“Mình cũng không định về, muốn tìm một công ty nào đó để thực tập.” Ninh Vi nói, “Về nhà chắc mình không thể đi làm thêm, mà về cũng nhàn rồi chẳng làm gì, chỉ bằng ở lại đây chăm chỉ làm thêm để có kiến thức.”

Ngu Tâm: “À? Năm nhất mà cậu đã muốn đi thực tập rồi sao?”

Tang Trĩ cũng có chút kinh ngạc.

“Mình tính toán như vậy.” Ninh Vi cười nói, “Trường bạn câu lạc bộ mình tham gia cũng năm nhất xin đi thực tập luôn, mình nghe thấy thế cũng không muốn lười biếng. Mà bạn trai mình cũng không có ý định về nghỉ hè.”

Tang Trĩ bị lời nói của Ninh Vi làm động tâm.

Nhưng cô cảm thấy nếu nói chuyện này với ba, mẹ hẳn là sẽ bị phản đối. Nói không chừng còn phải anh hai đến lôi cổ cô về.

Tang Trĩ nhắn tin We chat thăm dò ông anh trai đầu sai của cha mẹ: [Anh hai.]

Ca ca: [?]

Tang Trĩ: [Nghỉ hè em định không về nhà.]

Ca ca: [?]

Tang Trĩ chậm chạp nửa ngày mới dám nhắn tiếp, dùng hết tâm sức nhắn một đoạn thật dài trình bày nỗi khổ tâm: [Em định ở lại trường xin đi thực tập để phong phú hơn cuộc đời đại học. Em không muốn lãng phí thanh xuân, nhân lúc còn trẻ muốn tự mình trải nghiệm khó khăn và thách thức. Cho nên, anh có thể nói chuyện này với bố mẹ giúp em được không? Chuyện sau tết mẹ thúc giục anh kết hôn, em sẽ nói chuyện khéo léo giúp anh.]

Tang Diên không có kiên nhẫn soạn tin nhắn, trực tiếp gửi một tin nhắn thoại qua, ngữ khí rõ ràng không tin cô một xíu nào: “Cái tên bạn trai nghiên cứu sinh của mày cũng không về nhà đúng không?”

Tang Trĩ: “...”

Tang Diên cười lạnh: “Nghỉ hè liền cút về nhà cho anh mày, đừng lấy mấy cái lý do vớ vẩn ra lừa anh mày.”

“...”

Tang Diên: “Cách màn hình anh thay mày đỏ mặt đấy.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đưa đi ăn sinh nhật

Có câu này của Tang Diên, lại thêm ngữ khí không hề khoan nhượng của ông anh trai, chứng tỏ một điều rằng, chuyện này không thể thành được.

Tang Trĩ bị anh trai nói thế thấy hơi khó chịu, vốn định cứ mặc kệ anh ta nhưng lại không nhịn được lời qua tiếng lại một phen. Cảm thấy gõ chữ không đủ khí thế, cô lập tức mở danh bạ, gọi thẳng điện thoại.

Chuông vừa vang lên một tiếng.

Tâm trạng Tang Trĩ đang bị đè nén, mấy ngàn chữ độc địa hung hăng trong lòng, đang định mở miệng nói thì... bên kia trực tiếp cúp máy.

Tang Trĩ: “...”

Ngay sau đó, Tang Diên gửi tin nhắn thoại tới: “Không có việc gì đừng gọi điện cho anh mày.”

Tang Trĩ nhẫn nhịn, gửi lại: “Em muốn đi thực tập thật mà, yêu đương gì đâu chứ. Với lại em cũng không tìm người hơn tuổi anh đâu, có khác gì lớn hơn cả ba không.”

Tang Trĩ nói 1 hồi mười mấy giây không nghĩ, xong lập tức được gửi đi.

Tang Diên phản hồi cực nhanh: “Có việc gì thì nhắn tin.”

“...”

Rõ ràng là không lọt được khe nào.

Tang Trĩ khó chịu vô cùng, cố tình gửi tin nhắn thoại: “Không phải anh cũng dùng tin nhắn thoại sao?”

Đợi hồi lâu sau cũng không thấy Tang Diên trả lời.

Tang Trĩ: “Anh không thể vì khi học đại học không tìm được người yêu, đến bây giờ vẫn độc thân mà tự thấy không công bằng rồi mặt dày đổ kị với em gái được.”

Vẫn không thèm trả lời.

Tang Trĩ sắp phát điên rồi, nhưng không cam lòng bỏ cuộc, đây không phải đạo lý làm người của cô. Cô nhếch môi, chỉ có thể nén giận gõ chữ.

Lần này thì Tang Diên lại trả lời rất nhanh: “Anh đây trăm công nghìn việc, nhưng vì thương mày u mê, cố chấp nên sẽ trích chút thời gian quý báu mà nhắn tin, cho mày sáng mắt ra. Nhắc lại lần cuối nhé: ĐỪNG HÔNG.”

“...”

Ngữ khí Tang Diên vô cùng tự cao tự đại: “Còn nữa, anh – mày – có – người – yêu – rồi.”

Tang Trĩ: [?]

Tang Diên: “Anh mày cũng đâu có cách nào khác, cô nương nhà người ta theo đuổi kịch liệt quá, anh mày mà không đồng ý thì cũng không hay lắm.”

Tang Trĩ chẳng muốn nghe mấy lời tự luyện của ông anh trai mình chút nào, cố gắng kiềm chế, trực tiếp ngắt lời: “E hèm.”

Tang Diên lại gửi tin thoại tới. Rất ngắn, chỉ khoảng 1s.

Tang Trĩ chân chửi mấy giây, ngán ngừ mãi mới nhắn vào.

Tiếng Tang Diên cười khẩy: “Ranh con.”

Tang Trĩ bùng nổ.

Cô còn chưa kịp nói gì, Tang Diên lại gửi: “Anh mày đã nói một lần rồi, cứ dính vào yêu đương là mày lại mất não. Chuyện lúc cao trung chạy tới tận Nghi Hà để gặp bạn qua mạng, anh coi như mày còn trẻ con, còn phản nghịch, còn chưa hiểu chuyện.”

Nói đến đây Tang Trĩ đuối lý, không còn tức giận nữa.”

Ngữ khí Tang Diên vẫn nhàn nhạt: “Lần này anh cũng chán chả buồn nói nữa. Yêu đương không phải không được. Nhưng nếu hè này mày không về, cứ thử đi, xem anh mày có bay thẳng đến Nghi Hà đánh gãy chân mày không.”

“...”

Tang Trĩ từ bỏ ý định ra tay từ phía Tang Diên.

Nghĩ lại thì, từ nhỏ đến lớn, người quan tâm săn sóc cô nhiều nhất, kỳ thực là Tang Diên. Tang Trĩ cẩn thận nghĩ lại, không nhớ được từ lúc nào, Tang Diên đã luôn nói giúp cô trước mặt ba mẹ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Ngoại trừ thỉnh thoảng vẫn giáo huấn và bắt nạt cô.

Có lẽ ngay từ đầu mình đã sai rồi.

Thôi, dù sao cũng còn hai tháng nữa mới nghỉ hè, Tang Trĩ cũng không vội vàng.

Ngày 1/5 qua không lâu là sinh nhật 26 tuổi của Đoàn Gia Hứa.

Sinh nhật của hai người cách nhau không xa, khoảng tầm nửa tháng. Cho nên vừa qua sinh nhật, Tang Trĩ đã chuẩn bị xong quà cho Đoàn Gia Hứa.

Tan học, Tang Trĩ không trở về kí túc xá. Cô tính toán thời gian, giờ này chắc hẳn Đoàn Gia Hứa vẫn chưa tan làm. Nhưng cô còn phải đi lấy bánh gato nên sẽ mất thêm thời gian, cũng vừa khớp.

Tang Trĩ còn chưa ra tới cổng trường đã nhận được tin của Lương Tuấn, nói là có chút chuyện về phim ngắn cần tìm cô.

Cuộc thi này, dù Lương Tuấn là nhóm trưởng nhưng Tang Trĩ cũng đóng vai trò quan trọng, dành rất nhiều thời gian và công sức. Vậy nên nếu trong đội có vấn đề gì, ngoại trừ có thể trình bày trường nhóm thì đều nói trực tiếp với Tang Trĩ.

Nhìn giờ, Tang Trĩ nhắn lại: [Hôm nay mình có chút việc. Có vấn đề gì thì cậu nhắn qua Wechat nhé.]

Tang Trĩ: [Hay ngày mai gặp rồi nói?]

Lương Tuấn: [Cũng không quan trọng lắm, để nhắn Wechat cũng được.]

Tang Trĩ vừa nhắn tin vừa đứng chờ tàu điện ngầm.

Cô chọn một tiệm bánh được đánh giá khá cao trên mạng, không gần trường mà cũng không gần nhà hay công ty Đoàn Gia Hứa. Tang Trĩ đã đặt trước, bây giờ phải tự mình đến lấy.

Tiệm bánh nằm trong một trung tâm mua sắm rất lớn.

Tang Trĩ không biết đường, nhìn theo bảng hướng dẫn, vòng vào một hồi mới tìm thấy, đi vào trong. Nhân viên cửa hàng lấy bánh ra cho cô xem trước.

Cô đã nhờ cửa hàng viết một hàng chữ lên bánh.

- Chúc Đoàn Gia Hứa sinh nhật 26 tuổi vui vẻ.

Môi Tang Trĩ cong lên, khoe mắt cũng cong theo, trong mắt cũng ánh lên ý cười. Cô ôm bánh gato ra khỏi cửa hàng, tự hỏi có nên đi mua thêm ít đồ hay không.

Lần trước đến nhà anh mới thấy tủ lạnh hoàn toàn trống không, ngoại trừ đồ uống thì không có gì cả.

Nhưng hôm nay cô cảm hơi nhiều đồ nên cũng không tiện mang vác.

Tang Trĩ suy nghĩ qua lại một hồi, vẫn quyết định từ bỏ. Thấy cũng còn sớm, cô dạo qua mấy cửa hàng mỹ phẩm gần đó. Lúc đang chuẩn bị đi ra thì nghe bên ngoài loáng thoáng có tiếng cãi nhau.

Trong shop có mấy mặt hàng skincare mới khá dễ thương nên Tang Trĩ ghé vào xem thử, nhưng không có món nào đặc biệt muốn mua nên cô nhanh chóng ra khỏi.

Tang Trĩ không quá hứng thú với việc xem náo nhiệt, cầm theo đồ vừa mua đi ra khỏi. Tiếng cãi nhau bên ngoài ngày càng lớn, nghe nội dung có vẻ là cuộc xung đột giữa mẹ và con gái, giọng người trẻ nghe còn hơi quen.

Một người đang mắng, một người đang dầm dút khóc.

Lời bà mẹ vừa bén vừa sắc, còn không giấu được con thịnh nộ: “Con nói lại mẹ nghe xem nào?! Đầu óc con có vấn đề phải không? Cứ suốt ngày điên điên khùng khùng thế không mệt à? Con muốn tìm tên súc sinh kia đòi tiền hay gây sự mẹ không quản. Nhưng con còn muốn kết hôn với nó? Con muốn làm mẹ tức chết phải không? Con xem con có xứng đáng với cha con không?”

“Đời này con chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy!” Giọng cô gái ghen ngào, tiếng khóc càng thêm nức nở: “Thì có làm sao!”

Hai người đều hung hăng, không khỏi có chút dọa người. Tang Trĩ không nhìn sang bên đó, trầm mặt đi về phía thang cuốn.

Lại nghe tiếng người mẹ mắng như tát nước: “Buồn nôn! Đàn ông trên đời này chết hết rồi à? Con thực sự muốn kết hôn với cái loại đó ư? Được rồi! Vậy từ nay tôi coi như cô đã chết!”

Giọng cô gái càng điên cuồng: “Vậy chẳng lẽ cứ để Đoàn Gia Hứa làm như không có chuyện gì ư? Anh ta muốn hạnh phúc thành đôi với người khác, không có cửa đâu!”

Khi cô gái kia vừa dứt câu, cũng đúng lúc Tang Trĩ vừa đặt chân lên thang cuốn, hô hấp của cô như ngừng lại, vô thức nhìn lại phía kia. Lập tức có thể nhận ra cô gái đó, không ai khác chính là người đã gặp ở quán lẩu – Khương Đình.

Ngay lúc này, như cảm nhận được ánh mắt của cô, Khương Đình đột nhiên nhìn sang.

Chạm ánh mắt Tang Trĩ.

Hai mắt cô ta đỏ ngầu lên vì khóc, vẻ tủ thân ủy khuất dần tiêu tán, ánh mắt chuyển xuống, vừa vặn nhìn thấy hộp bánh gato trên tay Tang Trĩ.

Bậc thang dịch dần xuống.

Tang Trĩ không có chút cảm tình nào với cô gái này, chủ động dời mắt đi trước. Cô xuống đến tầng hai, tiếp tục xuống thang. Tiếng cũi vĩ xa dần, cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Tâm tình tốt đẹp cả ngày nay cũng tiêu tan phân nửa.

Tang Trĩ nhớ lại lời mẹ Khương Đình nói.

“Tên súc sinh kia.”

Lại nhớ tới trước đó Đoàn Gia Hứa từng nói về Khương Đình với cô.

“Là chủ nợ của cha anh.”

Dường như Tang Trĩ đã lò mò đoán ra được điều gì.

Tang Trĩ trầm nghĩ trong lòng chắc có gì đó không ổn.

Cha nợ con trả, pháp luật đâu có quy định như vậy.

Nghĩ đến hôm trong quán lẩu, Khương Đình hắt nước lên người Đoàn Gia Hứa, cô chỉ có thể buồn lòng khẽ thở dài.

Thôi được rồi.

Dù sao cũng đã hắt trả.

Cũng không biết cô ta có còn đi tìm Đoàn Gia Hứa gây sự nữa không.

Cũng đã hỏi một lần, anh nói không có.

Nên là như vậy.

Nhưng Tang Trĩ lại cảm thấy, với tính cách của Đoàn Gia Hứa, nếu Khương Đình có đến tìm anh thật, anh cũng sẽ không nói với cô mà tự mình giải quyết phiền toái này.

Cũng không biết anh có chịu được hay không.

Nhưng mà thái độ của anh với Khương Đình cũng không được tốt. Chắc sẽ không nhẫn nhịn đâu.

Tang Trĩ không dám hỏi quá sâu chuyện riêng nhà Đoàn Gia Hứa, sợ anh sẽ không vui. Không nghĩ nữa, cô lên tàu, theo trí nhớ đi đến dưới lầu công ty Đoàn Gia Hứa.

Thời gian cũng không sai biệt mấy.

Tang Trĩ lấy điện thoại di động ra, hỏi anh: [Anh tan làm chưa?]

Người theo đuổi: [Sắp rồi. Sao thế?]

Tang Trĩ: [Không có gì.]

Tang Trĩ đứng bên ngoài đợi thêm mấy phút đã thấy Đoàn Gia Hứa đi ra. Anh ăn mặc đơn giản, áo sơ mi và quần tây, dáng dấp cao ráo rất dễ nhận ra, lúc này đang nhìn điện thoại.

Anh không chú ý thấy Tang Trĩ, đi về phía bãi đỗ xe.

Tang Trĩ chớp chớp mắt, đi theo sau anh. Qua một lúc, điện thoại trong tay run lên.

Người theo đuổi: [Hình như tối nay em không có lớp đúng không?]

Tang Trĩ: [Nhưng em có chuyện khác rồi.]

Người theo đuổi: [Chuyện gì?]

Tang Trĩ nghĩ ngợi: [Đón người.]

Rồi lại bỏ sung: [Sau đó đưa anh đi ăn sinh nhật.]

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa đi trước Tang Trĩ đột nhiên dừng bước, như nhớ ra chuyện gì. Sau đó, anh quay người lại, ánh mắt rơi trên người cô, khóe mắt khẽ cong lên.

“Tôi đón anh à?”

Tang Trĩ đi đến bên cạnh anh, nói thầm “Chờ anh cả nửa ngày rồi đấy.”

“Sao em đi mà không có tiếng động gì hết thế?” Đoàn Gia Hứa liếc nhìn hộp bánh gato, cầm giúp cô, cười nhẹ: “Anh cũng quên mất đấy.”

Tang Trĩ tự mình lý giải: “Người lớn tuổi đều không thích sinh nhật.”

Đoàn Gia Hứa sửa lời: “Là vậy đấy.”

Lần đầu tiên thấy anh chấp nhận như vậy, Tang Trĩ quay sang nhìn anh.

“Hi vọng em cũng đồng ý,” Đoàn Gia Hứa nghĩ đến tuổi của mình, chậm rãi nói, “Trước 27 tuổi có thể kết hôn.”

“...” Tang Trĩ nhìn không được nói: “Lúc anh 27 tuổi em còn chưa tốt nghiệp mà.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa dùng chìa khóa mở xe, nói: “Em không từ chối đấy nhé.”

“...”

“Anh coi như em đã đồng ý rồi.”

Tang Trĩ ngồi bên ghế phụ, cảm thấy rất oan ức: “Anh có biết xấu hổ không thế?”

“Theo đuổi con gái ấy à,” Thần thái Đoàn Gia Hứa hết sức tự nhiên, vừa khởi động xe vừa nói: “Phải mặt dày mày dạn mà bám theo người ta, còn quan tâm mấy thứ râu ria ấy làm gì nữa.”

Tang Trĩ không nói lại được anh, cam chịu chầm dứt đề tài. Cô lấy điện thoại di động ra, thuận miệng hỏi: “Anh trai em với đám anh Tiền Phi không chúc mừng sinh nhật anh à?”

“Bọn họ ngay cả mình sinh ngày nào còn không nhớ nói gì người khác?” Đoàn Gia Hứa buồn cười nói, “Thế mà mấy đồng nghiệp của anh lại nhớ đấy. Hôm nay bận rộn quá làm anh cũng quên luôn.”

Tang Trĩ à một tiếng, nhấn Wechat cho Tang Diên: [Anh biết hôm nay là ngày gì không?]

Đúng lúc có tin nhắn Lương Tuấn gửi đến, Tang Trĩ tiện tay nhấn vào xem luôn.

Thấy điện thoại cô kêu liên tục, Đoàn Gia Hứa nhìn sang, ngửi khí hờ hững: “Đang nói chuyện với ai thế?”

Tang Trĩ trả lời rất đàng hoàng: “Là một học trưởng cùng khoa.”

“...”

Qua mấy giây, Đoàn Gia Hứa lại hỏi: “Tìm em có chuyện gì à?”

Tang Trĩ: “Về chuyện cuộc thi.”

Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt phun ra ba chữ: “Đẹp trai không?”

“...”

“Tính tình thế nào?”

“...”

“Cao bao nhiêu?”

Tang Trĩ quay sang nhìn anh: “Người ta có bạn gái rồi.”

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa không thêm động, ngữ điệu cũng không hề suy chuyển: “Anh hỏi thăm chút thôi mà.”

Tang Trĩ cụp mắt, tiếp tục trả lời tin nhắn.

“Trước kia anh đã nói với em rồi nhỉ,” Giọng điệu Đoàn Gia Hứa vẫn như thường, nghe còn tưởng đang trao đổi một vấn đề hết sức nghiêm túc, “Không

được yêu sớm”

“...” Tang Trĩ không hiểu lắm, “Em trưởng thành rồi mà.”

“Trưởng thành rồi thì có thể yêu đương à? Đạo lý từ đâu ra vậy?” Đoàn Gia Hứa nói, “Yêu sớm, theo ý của anh, chính là tuổi hai người cộng lại không quá 45.”

“...”

Đoàn Gia Hứa kéo dài giọng, ra vẻ kinh ngạc: “Ồ. Tuổi hai chúng ta cộng lại vừa tròn 45 này.”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây: “Vậy em định thêm mấy năm nữa.”

“Hửm?”

“Khoảng 3 năm rưỡi nữa, em có thể tìm một người đồng lứa.” Tang Trĩ nói rất đương nhiên, “Tội gì phải tìm một người hơn mình nhiều tuổi vậy chứ, em cũng không vội.”

“...”

Đúng lúc này di động của Đoàn Gia Hứa vang lên.

Tang Trĩ xem giúp anh, nói: “Là điện thoại của anh trai em”

Đoàn Gia Hứa nói: “Giúp anh nghe máy đi, cứ bật loa ngoài lên.”

Tang Trĩ làm theo: “Vâng.”

Tiếng Tang Diên vang lên trong không gian nhỏ hẹp của ô tô: “Đột nhiên nhớ ra, có phải hôm nay là sinh nhật cậu không? Chúc mừng nhé, người anh em, sắp ba mươi rồi mà còn chưa có bạn gái. Nói tới vấn đề này, tôi —“

Tang Trĩ: “...”

Rõ ràng là do cô nhắc, cái gì mà đột nhiên nhớ ra chứ.

Tang Trĩ im lặng, làm như không quen biết người đang nói là ai, còn chẳng buồn lên tiếng.

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng ngắt lời: “Cắt!”

Tang Diên lại gắng nói: “Hỏi cậu một chuyện, em gái tôi tặng quà cho cậu rồi nhỉ?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừa.”

Tang Diên: “Cứ coi như đây là quà của tôi nhé.”

Tang Trĩ: “...”

“Cũng không còn chuyện gì khác, gọi điện ân cần thăm hỏi đồng viên câu tí thôi, tôi cúp đây.” Tang Diên ngừng rồi lại đột nhiên lên tiếng: “À đúng rồi, cậu đã gặp bạn trai của em gái tôi chưa?”

Ánh mắt Tang Trĩ chững lại.

Đoàn Gia Hứa lặng lẽ liếc sang Tang Trĩ quan sát động tĩnh, khóe miệng anh giật giật, giả vờ tận lực hỏi: “Bạn trai nào?”

Tang Diên khịt khịt mũi: “Nói với cậu rồi mà nhỉ? Hình như là tên nghiên cứu sinh nào đó.”

Đoàn Gia Hứa giả bộ ngẫm nghĩ, cười: “Hình như gặp rồi.”

“Thế nào?” Tang Diên lạnh lùng nói: “Con quỷ nhỏ kia còn si tình lắm, vì một tên như vậy mà hôm nay còn gọi điện cãi nhau với tôi, nhất nhất đòi nghỉ hè ở lại Nghi Hà —“

Tang Trĩ bỗng lên tiếng cắt ngang: “Anh!”

Không khí chìm vào yên lặng hai giây.

Cả hai đầu đều không phát ra bất kì tiếng động nào.

Tang Trĩ chậm chậm chuyển ánh mắt nhìn Đoàn Gia Hứa, xấu hổ đến mức chỉ muốn chui sang đầu dây bên kia tấn cho Tang Diên một trận. Truyện được

Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Một lát sau.

“Có phải tôi vừa nghe thấy tiếng em gái quý báu của tôi không?” Tang Diên ngập ngừng, dường như nghĩ tới cái gì, trong lời nói mang vài phần nghi ngờ: “Sao hai người lại đi với nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Dạy em làm sao hôn

Ánh đèn ấm áp bên ngoài chiếu vào, đan những mảng tối sáng mờ ảo lên khuôn mặt đẹp của Đoàn Gia Hứa. Ánh mắt của anh dưới làn mi dài nhàn nhàn, dịu dịu như làn nước mùa thu, con ngươi màu mã não trong sáng như ngọc, trời sinh mang theo tia ôn nhu nho nhỏ.

Anh ho nhẹ, giống như nín cười, rất có thâm ý ừ một tiếng.

Tang Tri cứng rắn bổ sung một câu: “Anh cúp máy đi.”

“Đợi lát nữa.” Tang Diên thanh âm nhẹ chút, như nhìn thấu cái gì đó, lại tựa như cái gì cũng không biết nói: “Đoàn Gia Hứa cậu lớn tuổi hơn tôi đúng không?”

Đoàn Gia Hứa bình tĩnh nói: “Làm sao?”

Tang Diên: “Bạn trai của em gái tôi cũng lớn hơn tuổi tôi.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa chuyển tay lái, mí mắt cũng không động: “Tuổi ước chừng có vẻ sang sảng tôi.”

Trầm mặc một lát.

Tang Diên tựa hồ cười: “Đừng nói với tôi là _”

Giống như đoán được anh định nói gì kế tiếp, da đầu Tang Tri tê lên, trong lúc nhất thời hoàn toàn không có dũng khí thẳng tắp đối mặt, vội vàng xông lên đánh gãy lời ông anh thần kinh thô của mình: “Không phải, tuyệt đối không phải. Anh hai, anh đang nghĩ gì thế!”

Tang Diên lạnh giọng nói: “Mày biết anh định nói gì hay sao mà bảo không phải.”

Tang Tri miễn cưỡng áp chế tâm tình có tật gặt mình, khó chịu nói: “Anh nói như vậy, ai mà chả đoán được anh định nói gì?”

Tang Diên: “Hai người ra ngoài ăn cơm à?”

Tang Tri giọng nói vững vàng 10 phần: “Đúng vậy, nhân dịp sinh nhật Gia Hứa ca ca, em rủ anh ấy ra ngoài ăn. Cũng không thể giống anh, một chút tình cảm anh em bằng hữu cũng không có, còn không biết xấu hổ nhận quà tặng của em gái thành của mình.”

Đoàn Gia Hứa ngồi im lặng một bên nghe hai anh em nhà họ Tang cãi nhau.

Tang Diên trào phúng nói: “Già đầu rồi còn sinh nhật gì nữa.”

“...”

Dường như thấy suy đoán của chính mình có chút không hợp thói thường, Tang Diên cũng không nhắc lại chuyện vừa rồi nữa: “Vậy hai người đi ăn đi. Nhớ kỹ, nhóc con về sớm một chút. Anh mày cúp máy đây.”

Trong xe nháy mắt tĩnh lặng lại.

Không biết có phải Tang Tri nghĩ nhiều không nhưng cô cảm thấy không có thanh âm của Tang Diên không khí trong xe nhất thời ngọt ngào hơn.

Tang Tri giả chết ngồi nghịch điện thoại.

Dựa theo lời hai người bọn họ nói chuyện lúc này, hẳn là mỗi lần cô cùng Tang Diên nói chuyện gì, anh hai đều nói cho Đoàn Gia Hứa biết. Vậy mà lão nam nhân nào đó còn giả bộ trước mặt cô “ANH CÁI GÌ CŨNG KHÔNG BIẾT NHA. ANH HOÀN TOÀN VÔ TÔI. THẬT ĐÃY!”

Đoán chừng mỗi ngày ai đó đều ở trong lòng chê cười cô giả vờ giả vịt.

ĐÚNG LÀ NAM HỒ LY.

Quả nhiên.

Không bao lâu.

Đoàn Gia Hứa trong lời nói mang theo nghi vấn, chậm rãi hỏi: “Cái gì bạn trai?”

Tang Trĩ không muốn khí thế bị đè bẹp, ngồi thẳng, chăm chú giải thích: “Em nói chuyện với anh trai em, bảo đã học đại học rồi, muốn có người yêu, đề trải qua những năm tháng đại học không nuôi tiếc gì?”

Anh cười khề: “Nghiên cứu sinh?”

“...”

Đoàn Gia Hứa: “Hiện tại anh đi thi còn kịp không?”

Tang Trĩ cảm thấy mất mặt, tiếp tục giả chết.

“Không thi, vậy sau này anh hai em bên kia hỏi anh biết trả lời sao đây?” Âm cuối Đoàn Gia Hứa hơi nhún cao, ngữ khí không quá đứng đắn, “Nói chuyện tình cảm của em với anh chàng nghiên cứu sinh kia không thành, liền đến với anh, được không?”

Tang Trĩ nhin nửa ngày mới biệt khuất nói ra một câu: “Em với anh khi nào thì đã thành đôi rồi.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Đều đã ngã bài với anh hai em bên kia rồi, còn không thừa nhận có ý với anh sao?”

Tang Trĩ: “Nếu là em thật sự coi trọng anh nghiên cứu sinh kia thì sao?”

Nghe vậy, đuôi lông mày Đoàn Gia Hứa nâng lên, lo lắng nói: “Anh thật sự chỉ có bằng đại học chính quy thôi.”

“...”

Từng chữ đều là ám chỉ.

Người em coi trọng, dù là miêu tả ra dung mạo, tuổi tác, thân thể, bối cảnh nghe có thể không giống anh chút nào nhưng người em thích chính là anh.

Cho nên không cần hình dung, vì dù gì cuối cùng thì vẫn là anh thôi.

Tang Trĩ nhìn thẳng anh, đột nhiên có chút ừ ừ, thấp giọng nói: “Có phải anh đã sớm biết không?”

Đoàn Gia Hứa liếc nhìn cô: “Biết cái gì?”

Tang Trĩ không đáp lại.

Thừa dịp dừng đèn đỏ, cô ngược nhìn Đoàn Gia Hứa mấy lần.

Cô cúi đầu, khóe môi hơi hạ, mí mắt cũng sụp xuống, nhìn không ra đang suy nghĩ gì, nhưng rõ ràng có hút không vui.

Biểu hiện rõ ràng như vậy. Anh còn có thể giả bộ không biết được sao? Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: “Nghiêm túc hỏi em một vấn đề.”

Tang Trĩ nhỏ giọng: “Vấn đề gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Thật sự đối với anh không có tí tình cảm nam nữ gì?”

Tang Trĩ quay đầu nhìn anh, mặt mày thoáng giãn ra. Trầm mặc mấy giây, cô nhìn về phía cửa sổ, lần này rốt cuộc biểu cảm, mơ hồ không rõ nói: “Có một chút.”

“Được.”

Tang Trĩ ngữ khí cổ quái hỏi lại: “Phản ứng này là sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm?”

“Tại sao anh không nói em,” Tang Trĩ cũng cảm thấy chính mình có chút giả mồm, lâu bầu nói: “Rõ ràng có ý tứ với anh, cũng không nhận, mỗi ngày đều chờ anh đến theo đuổi em.”

“Em không phải nói là chỉ có một chút sao?” Đoàn Gia Hứa không quá để ý, thay cô nghĩ 1 lý do vô cùng hợp lý, “Kia đoán chừng là chưa thích thật

nhiều, nhiều đến độ có thể bên nhau một chỗ.”

Tang Trĩ không nói.

Xe bắt tri bắt giác đã đến siêu thị, anh tìm vị trí đỗ xe, tiện thể trêu chọc nói: “Chúng ta đều lần đầu yêu đương, cần gì lo lắng nhiều như vậy, anh nghĩ thế đó.”

Tang Trĩ không nhịn được nói: “Vậy nếu em cứ một mực không đồng ý thì sao?”

Đoàn Gia Hứa mở dây an toàn cho cô, nhướn mày nói: “Vậy anh liền mỗi ngày đều theo đuổi em.”

“...”

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ một lát, cười nhạt nói: “Đoàn chừng, em cả đời này đều không thoát nổi trận địa theo đuổi này đâu.”

Tang Trĩ không có phủ nhận, biểu lộ có chút không được tự nhiên.

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa trượt lên, đối mặt cùng cô, đôi con mắt cong cong thành hình trăng khuyết đẹp đẽ. Sau đó anh mở miệng, thanh âm rất nhẹ, giống như đang dỗ dành: “Cho nên người khác có thể nói không...”

“...”

“Nhưng Chỉ Chi của chúng ta nhất định sẽ nói có.”

Hai người đi vào siêu thị.

Đoàn Gia Hứa cơ bản chỉ muốn mua ít thịt và rau củ để tối làm cơm. Anh đi thẳng đến quầy thực phẩm mua những thứ mình định mua. Tang Trĩ lại không đi theo anh, đi khắp các khu khuôn đồ ăn khác nhau. Đến khi cô trở lại bỏ đồ vào xe đẩy, số lượng thức ăn đã nhiều lên 4 lần. Đoàn Gia Hứa cảm hộp chân gà bỏ vào xe đẩy thuận miệng hỏi: “Em đây là muốn ở lại luôn nhà anh không về?”

Tang Trĩ nghẹn họng, mãi mới đáp lại: “Cái này là em mua cho anh.”

Đoàn Gia Hứa tiếp nhận hộp thạch cô đưa: “Mua cho anh?”

“Anh thì thoáng có thời gian liền có thể lấy ra ăn. Không ăn thì cứ để trong tủ lạnh, em rảnh sẽ qua ăn hộ anh.” Tang Trĩ mặt dày mày dạn nói, “Vừa hay em cũng thích ăn mấy cái này, liền không lãng phí rồi.”

Đoàn Gia Hứa bật cười: “Ồ?”

“Sao nào.” Tang Trĩ khí khái át ngời, ưỡn ngực nói, “Em chưa thấy anh ăn qua đồ ăn vặt nào, cũng không biết anh thích loại nào, vậy em chỉ có thể chọn mấy thứ em thích ăn nha.”

Đoàn Gia Hứa thấp mắt, quét một vòng, đánh giá: “Đúng là thánh ăn vặt.”

Tang Trĩ yên lặng hai giây, không cam lòng nói: “Vậy em trả về.”

Đoàn Gia Hứa đẩy xe về hướng quầy rau củ: “Trả về làm gì.”

Tang Trĩ như cái đuôi nhỏ đi theo anh, thảm nói: “Không phải anh bảo em là thánh ăn vặt sao?”

Đoàn Gia Hứa bình tĩnh nói: “Ừm vừa vặn nhà anh nuôi một thánh ăn vặt.”

Tang Trĩ sững sờ, bước chân nháy mắt dừng lại, bên tai không hiểu sao nóng ran lên, rất nhanh lại đuổi theo anh. Cô không chạy lại khu đồ ăn vặt nữa mà theo anh đi về phía quầy rau củ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa nhắc mí mắt, hỏi cô: “Muốn ăn rau củ gì?”

Tang Trĩ: “Không muốn.”

“Vậy đi tính tiền thôi.”

“Ừm.”

Tang Trĩ nhìn đồ ăn trong xe đẩy, hỏi: “Gia Hứa ca, anh biết nấu cơm sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Biết một chút.”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ: “Chút nữa em sẽ làm mì trường thọ cho anh.”

“Em nấu được à?”

“...” Tang Trĩ vô tội nói, “Nấu nước, sau đó thả mì vào không phải xong việc sao?”

Mì tâm Đoàn Gia Hứa nhảy một cái: “Vậy vị có thể ngon được sao?”

“Đây là truyền thống, nhất định phải ăn.” Tang Trĩ tự nhận là rất có đạo lý, quay sang hướng khác, “Anh đi xếp hàng thanh toán trước đi, em đi mua mì trường thọ.”

“...”

Rời khỏi siêu thị, hai người trở lại căn hộ của Đoàn Gia Hứa.

Sợ bánh gato hư, Tang Trĩ vội vàng thay dép lê sau đó đem cất bánh gato vào tủ lạnh. Đoàn Gia Hứa sắp xếp lại thực phẩm mua về, sau đó vào phòng bếp nấu cơm.

Tang Trĩ theo vào hỗ trợ.

Đoàn Gia Hứa hỏi: “Đói bụng chưa?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Em chưa đói.”

Đoàn Gia Hứa mở hộp cherry, lấy một quả bỏ vào miệng cô, sau đó bày chỗ còn lại ra đĩa: “Ôm cái này ra ngoài xem tivi đi.”

Tang Trĩ cự tuyệt: “Không, em muốn làm mì trường thọ cho anh.”

Cô lấy điện thoại di động ra, bắt đầu lên mạng tra công thức: “Anh cứ làm việc của anh đi, không cần để ý đến em.”

“...”

Nhìn chằm chằm bộ dáng cứng chặc của cô, Đoàn Gia Hứa cũng không có ngăn cản, khoe môi khẽ cong lên, nhin cười, tiếp tục nấu cơm.

Hai người việc ai nấy làm, Tang Trĩ chỉ chiếm gọn một góc lò vì sợ thi thoảng sẽ dùng thêm thớt và dao. Đoàn Gia Hứa muốn qua hỗ trợ liền bị cô không vui về đuổi ra chỗ khác.

Nấu nướng cũng không mất quá nhiều thời gian. Nhưng Tang Trĩ từ nhỏ đến lớn chưa từng xuống bếp, đến gói mì tôm cũng chưa từng phải nấu qua. Cô lễ mễ nửa ngày, lúc thái thịt cũng cẩn trọng từng li từng tí, chỉ sợ thái trượt vào tay.

Chờ cơm chín, Đoàn Gia Hứa đã hoàn thành xong ba món mặn, 1 món canh Tang Trĩ mới cực kì chật vật hoàn thành bát mì trường thọ mà nhìn hình thức không có gì là có thể ăn được.

Tang Trĩ nhìn qua bát mì, lo sợ bất an đem bụng đến trước mặt Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa khoe mắt hơi gấp: “Com nước xong rồi, nhanh ăn đi.”

Tang Trĩ không dám tưởng tượng ra hương vị của bát mì trường thọ chính tay mình nấu, do dự nói: “Cái này anh đừng ăn, coi như là nghi thức thôi. Chính là, em nghe bạn học nói, cái này giống như bánh sinh nhật nhất định phải có trong ngày sinh nhật. Tất cả chỉ là nghi thức, nghi thức thôi.”

Đoàn Gia Hứa ôn tồn nói: “Anh thử một chút, xem hương vị thế nào, được không?”

Tang Trĩ ngồi vào ghế, miễn cưỡng đồng ý: “Được.”

Phòng khách nhỏ hẹp, ánh đèn trắng tinh tẻ toát ra không khí ẩm cứng, hài hòa cực điểm.

Tang Trĩ chậm rãi ăn cơm, ánh mắt nhìn chằm chằm biểu lộ của Đoàn Gia Hứa, muốn xem phản ứng của anh khi ăn mì cô nấu. Cô thấy anh từ tốn gấp mì lên, cho vào miệng, nhả nhai nuốt.

Biểu lộ không có nhiều biến hóa lắm. Một lát sau, Đoàn Gia Hứa cười nói: “Ăn vẫn rất ngon.”

Tang Trĩ hoàn toàn không tin, hồ nghi nói: “Thật hay giả?”

Đoàn Gia Hứa gạt đầu chắc chắn.

Tang Trĩ: “Vậy em cũng muốn ăn thử.”

Đoàn Gia Hứa nhướn mày: “Định gián tiếp hôn anh?”

“...” Tang Trĩ một lời khó nói hết, “Em ăn bằng đôi đũa khác.”

“Không được.” Đoàn Gia Hứa ôn nhu cự tuyệt, “Đừng hòng chiếm tiện nghi của ca ca.”

“...”

Sau bữa ăn, Tang Trĩ bê bánh gato trong tủ lạnh ra. Cô cầm túi nến, cười híp mắt nói: “Gia Hứa ca ca, anh tự lấy bánh gato ra đi, trên đó còn có chữ viết tặng anh đó.”

Đoàn Gia Hứa mở bánh ra, đập vào mắt anh là dòng chữ: “CHÚC ĐOÀN GIA HỨA 26 TUỔI SINH NHẬT VUI VẺ.”

“A, đúng rồi.” Tang Trĩ cầm túi nến và đồ trang trí đến bên cạnh anh, vui vẻ nói: “Tiệm bánh còn tặng cả mũ sinh nhật đó, anh đeo lên đi.”

Tang Trĩ xem xét khuôn mặt anh, rồi từ từ đội mũ lên cho anh: “Cái mũ này hình dạng thật giống chiếc vương miện, anh hôm nay chính là ĐOÀN HOÀNG ĐẾ.”

“Ừm?” Đoàn Gia Hứa cười ra tiếng, thuận theo nói: “Tại sao không phải là ĐOÀN CÔNG CHÚA.”

Tang Trĩ đã kích anh: “Tuổi tác của anh sao có thể đảm đương được ngôi vị công chúa.”

Trên bánh gato đã viết 4 chữ “HAI MUỐI SÁU TUỔI”, Tang Trĩ cũng không có kiên nhẫn cầm đủ 26 ngọn nến. Cô cầm vài ngọn, đốt lên, dựa theo đúng tuần tự hát tặng anh bài hát chúc mừng sinh nhật, sau đó chân thành nói: “Anh ước nguyện đi.”

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ một chút, nhặt tiếng nói: “Sang năm cũng có thể vui vẻ thế này là được.”

Sau đó anh thổi tắt nến.

Tang Trĩ chưa kịp phản ứng, trước mắt đã là một mảng đen kịt: “Ước cái gì lạ vậy?”

Đoàn Gia Hứa đứng dậy mở đèn, cà lơ phất nói: “Sang năm, em cũng đón sinh nhật cùng anh như thế này là được.”

“Vậy sao coi là nguyện vọng, vậy em cũng không thể giả vờ quên sinh nhật anh được.” Tang Trĩ cảm thấy nguyện vọng này của anh có chút khó hiểu, đành chuyển chủ đề đem qua đã chuẩn bị tặng anh: “Quà sinh nhật của anh.”

Đoàn Gia Hứa tiếp nhận, cặp mắt hoa đào tỏa sáng như sao: “Cám ơn em.”

Yên tĩnh mấy giây, Tang Trĩ ngừng lại, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng. Cô ngẩng đầu, khô khốc nói: “Gia Hứa ca, em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Ừm?”

“Nếu, nếu em nói là nếu nhé, chúng ta đến với nhau, sau đó cảm thấy không hợp và chia tay.” Tang Trĩ nhẹ giọng nói, “Về sau hẳn là sẽ không liên lạc đi.”

Nghe cô nói vậy, Đoàn Gia Hứa mí mắt giật giật.

Rất nhanh, Tang Trĩ kịp thời phản ứng, cảm thấy lời nói này không quá phù hợp, vội vàng bổ sung: “Em chỉ tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi thôi.”

Đoàn Gia Hứa cắt bánh gato, thanh âm chậm rãi, thanh thanh: “Không tin anh?”

“...” Tang Trĩ an tĩnh nhìn xuống sàn: “Không phải thế.”

Đoàn Gia Hứa: “Là bình thường đáng về anh quá bất cần, không đáng tin cậy sao?”

Tang Trĩ không trả lời.

Đoàn Gia Hứa ngược lại cười: “Xem như đúng là thế rồi.”

Tang Trĩ lúng túng nói: “Em không có ý tứ này.”

“Tang Trĩ, nếu em thấy về sau hai đứa mình chia tay, kia xác định là không phù hợp đâu. Em không đáp ứng anh, anh cũng không cách nào trói buộc em.” Tròng mắt màu nâu sáng của Đoàn Gia Hứa nhìn thẳng vào đôi mắt to đen nháy của Tang Trĩ, “Nhưng nếu em đáp ứng anh rồi, mà còn nói chuyện chia tay thì...”

“...”

Thanh âm của anh dừng lại, đuôi mắt hơi xếch lên, nụ cười yêu nghiệt hại nước hại dân: “Quả thực có thể chọc ca ca phát cáu đấy.”

Tang Trĩ nắm chặt góc áo, giương mắt nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa nhẹ giọng, thân mật nhéo nhéo mặt cô.

“Khi phát câu anh rất đáng sợ đấy.”

Chủ đề này liền kết thúc tại đó.

Về sau Đoàn Gia Hứa coi như chưa có chuyện gì phát sinh, Tang Trĩ cũng làm như chuyện gì cũng chưa hỏi.

Thấy thời gian cũng đã khuya, Đoàn Gia Hứa đưa Tang Trĩ về trường.

Tang Trĩ rửa mặt xong, tiếp tục quay lại bàn học làm xong việc. Nhưng suy nghĩ của cô có chút mông lung, không cách nào tập trung được, hồi tưởng đến ý nghĩ tự nhiên xuất hiện kia.

Cô kỳ thật rất rõ mình đang băn khoăn điều gì.

Tang Trĩ không may may có chút lo lắng Đoàn Gia Hứa đối xử với cô không tốt. Cô biết anh là người thế nào.

Nhưng cô lo lắng, anh có lẽ sẽ không thích cô thật lâu.

Coi như không thích, Đoàn Gia Hứa chiếu theo tính cách của anh, cũng sẽ không nói lời chia tay với cô mà sẽ chịu đựng, sẽ vẫn dịu dàng mà đối đãi với cô, chỉ là biến mối quan hệ của hai người họ thành trách nhiệm, lặng lẽ gánh trên vai một mình.

Nếu là anh chắc chắn sẽ làm như vậy để cả hai cùng thấy thoải mái nhưng như vậy chỉ khiến hai bên thống khổ mà thôi, có phải hay không cô đã quá kiêu ngạo.

Được ở bên anh, cô đã chờ đợi, ảm ỉu điều này thật lâu, nhưng đến khi có thể chân chính ở bên anh, ngược lại trong lòng không khỏi lo được lo mất, âu sầu, thấp thỏm, bất an cực hạn. Bất an liên tiếp khiến dũng khí của cô cũng mất dần.

Tang Trĩ cố gắng vứt bỏ ý nghĩ này, cứ giữ nguyên phương thức giao tiếp trước giờ của cô và anh mà chung sống. Nhiều khi, cô hạ quyết tâm, dự định nói với anh hết nỗi lòng mình, nhưng lời đến khóe miệng liền thu về.

Đoàn Gia Hứa tựa hồ phát giác được cô có điểm không thích hợp, vì vậy số lần đến gặp cô cũng tăng lên không ít. Tang Trĩ không biết phải làm sao để anh hiểu những suy nghĩ trong sâu thẳm tim mình.

Dù sao cô cũng không nguyện nói cho anh biết mình từ khi 13 tuổi liền thích anh, thích đến tận bây giờ.

Thật sự khổ tâm đến chết, nhưng lại không thể thoát ra được, cứ như con thiêu thân lao vào biển lửa, chẳng thể động lòng với ai ngoài anh.

Tốt thứ 6, 7 giờ, Tang Trĩ cùng bạn bè cùng khoa đi ăn liên hoan. Lúc cô đang cùng một cô gái trong bộ môn kéo tay cười đùa cùng nhau thì bất chợt bắt gặp một cô gái đứng dưới tán cây, gần khu trường cô học, chính là Khương Dĩnh.

Tang Trĩ sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn chằm chằm cô ta.

Vừa đúng lúc cùng cô ta chạm mắt.

Rất nhanh Tang Trĩ thu tầm mắt, hoàn toàn bỏ ý nghĩ cô ta đến tìm mình, chỉ là cảm thấy khó hiểu. Cô tiếp tục trò chuyện cùng người bạn kia, vừa cười đùa vừa đi về hướng tiệm đồ nướng gần trường.

Thời điểm này lại thêm là cuối tuần trong tiệm rất đông.

Trong khoa có người đến sớm nhận chỗ, Tang Trĩ qua ngồi xuống. Qua hồi lâu cô chú ý người phục vụ bàn dọn dẹp bàn bên cạnh, sau đó một người khách đi đến ngồi xuống, là Khương Dĩnh.

Lại bắt gặp ánh mắt nhau.

Tang Trĩ do dự nhìn cô ta, lúc này Khương Dĩnh đặc biệt đến tìm cô làm gì, quả là kì quặc. Mà tại sao cô ta lại biết cô ở đây.

Tang Trĩ không nghĩ ra, cũng không có ý định tìm hiểu, cúi đầu uống nước.

Khương Dĩnh tựa hồ chỉ là đến dùng cơm, cũng không phải đến tìm cô gây phiền phức, nhưng ánh mắt ngược lại thi thoảng lại nhìn chăm chú vào cô, mang theo mấy phần dò xét, khiến cô cảm thấy thật sự khó chịu.

Tang Trĩ dứt khoát quay ra nói chuyện với người bạn đối diện trực tiếp coi cô ra không tồn tại.

Ăn cơm tối xong, Tang Trĩ đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Cô chỉ muốn rửa tay, bôi lại son môi cũng không có việc gì. Nhưng cô chưa kịp rửa tay, mới thuận tiện nhìn vào gương đã thấy Khương Dĩnh theo vào. Tang Trĩ nhìn cô ta một chút, không nói chuyện, mở vòi nước rửa qua tay.

Khương Đình bước đến, lấy thỏi son trong túi xách, quả nhiên chủ động lên tiếng trước: “Cô là đối tượng mới của Đoàn Gia Hứa?”

Tang Trĩ không trả lời.

“Đúng là, sinh viên thì dễ lừa gạt hơn.” Khương Đình cười nói, “Vừa vặn gặp cô ở đây, tôi liền nhắc nhở cô em một câu, lúc trước anh ta xem mắt mấy trăm lần, nhưng đều thất bại, biết lý do tại sao không?”

Tang Trĩ mặt không thay đổi nói: “Không phải vừa vặn, cô cố ý gặp tôi để chủ động nói ra những lời này đó chứ.”

“Chỉ đây không phải chỉ là không muốn nhìn thấy một cô gái nhỏ ngây ngô như em bị lạc lối hay sao?” Khương Đình ngữ khí bình tĩnh, “Em biết anh ta hiện tại có một người cha sống thực vật ở trong viện không?”

Tang Trĩ ngừng động tác trên tay.

“Xem ra anh căn bản không đề cập với em nha.” Chú ý đến phản ứng của Tang Trĩ, Khương Đình khẽ cong môi: “Chỉ lại nói cho cô em một bí mật, cha của anh ta ấy à, chính là một kẻ súc sinh uống rượu đâm chết người đó.”

“...”

“Một năm tốn gần 10 vạn để chữa trị, nuôi dưỡng một tên súc sinh, cặn bã,” Khương Đình nói, “Con gái nhà ai có tiền để mà có thể cùng anh chịu đựng được chứ, ôi cha một tên đàn ông mà ngay cả nhà ở còn không có.”

Tang Trĩ lúc này mới ngẩng đầu, hoàn toàn không bị lời này ảnh hưởng, đương nhiên nói: “Nhà tôi có tiền.”

“...” Hiện nhiên không thể tin được cô nhóc con trước mắt sẽ có phản ứng này, biểu hiện trên gương mặt Khương Đình bỗng chốc trở nên khó coi, “Cha của anh đâm chết người, là một tên tội phạm giết người, cô không nghe thấy sao?”

Tang Trĩ chậm rãi nói: “Tôi cũng đâu muốn gả cho cha anh ấy?”

“...”

Tang Trĩ không muốn ở đây đôi co với cô gái này, nhanh chóng rút giấy lau tay đi thẳng ra bên ngoài.

Khương Đình không còn duy trì được bộ mặt bình tĩnh nữa, bỗng nhiên cầm thỏi son trên tay ném vào người cô: “Con bé kia mày nghe không hiểu tiếng người sao? Đầu óc có vấn đề à? Nhẹ nhàng tử tế không muốn, muốn gây gỗ hả?”

Son môi thể tích nhỏ, đập lên người không đau.

Nhưng trong nháy mắt đốt lên lửa giận trong lòng Tang Trĩ.

Tang Trĩ rũ mắt xuống, nhìn chằm chằm thỏi son môi trên mặt sàn, lại nhìn về hướng cô gái điên cuồng trước mặt. Cô cười lạnh, bỏ túi xách trên người xuống, dùng sức ném thẳng vào mặt Khương Đình. Cô nghiêng đầu không khách khí nói: “Ai quen một người vừa xấu người vừa xấu nét như này chứ?”

“...”

Khương Đình bị nện lùi về phía sau một bước, trầm mặc mấy giây, ngược lại cười: “Mày nói ai quen?”

“Đoàn Gia Hứa.”

Giăng co một lát.

Tròng mắt đen nhánh của Tang Trĩ nhìn thẳng Khương Đình: “Di à, nếu đi thật sự sống tốt đẹp, sao hôm nay còn phải đến tìm tôi chứ?”

“...”

“Có thời gian rảnh rồi đến đây gây chuyện,” Tang Trĩ đem túi xách nhặt lên, ngữ khí cay nghiệt nói, “Còn không bằng dành chút thời gian bảo dưỡng lại dung nhan đi, không đi đứng cùng Gia Hứa, người ta còn tưởng rằng đi là mẹ của anh ấy mất.”

Dứt lời cô liền rời khỏi nhà vệ sinh.

Khương Đình sắp tức phát điên, nhanh chân đuổi theo. Cô ta túm lấy cánh tay Tang Trĩ, tay kia giơ lên, tức giận tới mức cả người phát run. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đúng lúc này Lương Tuấn đi tới, trông thấy vậy, anh không khỏi kinh ngạc. Ngay lập tức kéo Tang Trĩ về sau lưng mình, quá lớn: “Cô làm gì thế?”

“...”

Khương Đình không trả lời, gắt gao nhìn chằm chằm Tang Trĩ, không bao lâu liền quay người về lại chỗ của mình.

Lương Tuấn hỏi vài câu, Tang Trĩ cũng chỉ lấy bừa vài lý do trả lời qua loa. Cô lại trở về đúng chỗ, không yên lòng nhìn điện thoại, trong đầu vẫn quanh quẩn những lời của Khương Đình.

Kết thúc, mọi người quyết định đến một quán bar gần đó giải khuây.

Tang Trĩ không có ý kiến gì, đi theo mọi người. Nhưng cô không thể nào tập trung được, không hiểu sao lại nhớ đến buổi tối Đoàn Gia Hứa ngủ lại nhà cô, một mình anh đứng ngoài ban công hút thuốc.

Nhớ đến câu anh nói lúc đó: “Sau này Tiểu Tang Trĩ kiếm được tiền rồi, nhớ mua cho mình những chiếc váy thật đẹp nhé!”

Nhớ đến thời anh đi học đại học, làm hết công việc này đến công việc khác,

Nhớ đến lúc anh ngã bệnh lại không chịu đến bệnh viện, những ngày lễ tết cũng chỉ cô quạnh một mình.

Nhớ đến cuộc sống dạo gần đây của anh. Chỉ có một lịch trình duy nhất lặp đi lặp lại.

Nhớ ánh mắt cong cong khi cười của anh, chiều chuộng nói với cô: “Những cô gái khác đều có thì Chi Chi nhà chúng ta cũng phải có.”

Cánh cửa mãi chưa vượt qua được bỗng chốc trở nên thông suốt. Trong nháy mắt, Tang Trĩ đột nhiên đứng dậy, nói tạm biệt với mọi người: “Tôi còn có chút chuyện, đi trước nhé.”

Khi đến dưới nhà Đoàn Gia Hứa, đúng lúc cổng lớn mở.

Tang Trĩ đi theo vào, đầu óc trống rỗng, vào trong thang máy, lên tới tầng nhà Đoàn Gia Hứa, đứng trước cửa nhà anh. Cô thở hắt ra, bấm chuông.

Rất nhanh cửa đã mở.

Hình như Đoàn Gia Hứa vừa mới tắm xong, trên tóc vẫn tí tách vài giọt nước, khắp người tỏa ra mùi hương bạc hà. Anh có vẻ kinh ngạc, dường như không nghĩ tới cô sẽ đến vào giờ này.

Nhìn chăm chú biểu cảm trên gương mặt cô, Đoàn Gia Hứa cúi người chân chừ hỏi: “Sao em lại tới?”

Tang Trĩ chỉ nhìn anh không nói gì, như là xúc động lại như đã nhìn nhận từ lâu, bộc phát thốt lên: “Anh có thể thích em mãi chứ?”

Dù sao, vốn dĩ là em thích anh trước.

Lúc đầu là em đơn phương.

Nên luôn một mực muốn lại gần anh.

Coi như nếu sau này anh vẫn không thích em.

Thì coi như cũng không hối hận với bản thân.

Đoàn Gia Hứa không kịp phản ứng, thậm chí còn có cảm giác mình đang nằm mơ. Anh rũ mặt xuống, vô thức nói ra ý nghĩ của chính mình: “Có chứ.”

Tang Trĩ hít sâu một hơi: “Vậy thì —— ”

“Khoan đã.” Đoàn Gia Hứa cười, “Em sao thế?”

Không đợi Tang Trĩ trả lời, Đoàn Gia Hứa đã túm lấy cổ tay cô, kéo vào trong ngực: “Cứ lại gần đây đã.”

“...”

“Nói anh nghe xem.” Đoàn Gia Hứa kiên nhẫn hỏi: “Sao thế?”

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy hôm nay phù hợp.” Tang Trĩ thấp giọng đáp, “Nên không muốn chờ nữa.”

Hồ hấp của Đoàn Gia Hứa như ngừng lại, lúc này mới ý thức được lời của cô hình như không giống như đang đùa: “Em uống rượu à?”

Tang Trĩ: “Em không uống.”

Đoàn Gia Hứa: “Đồng ý với anh rồi?”

“Ừm.”

Trầm mặc mấy giây.

Đột nhiên, Đoàn Gia Hứa nâng cằm cô, để cô ngửa đầu, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh. Đôi mắt cô thanh thuần trong veo nhưng giờ phút này không giấu được khản trương. Hầu kết anh lên xuống, xác nhận lại: “Em nghĩ kỹ chưa?”

Tang Trĩ vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, dạ một tiếng.

Cuối cùng cũng đạt được câu trả lời.

Khoảng cách gần trong gang tấc, bầu không khí mập mờ âm áp dần dâng lên, tựa như một giấc mơ xinh đẹp. Sắc mặt Đoàn Gia Hứa bỗng nhiên sầm xuống, mở miệng nói, giọng khản khản: “Mở miệng.”

Tang Trĩ không kịp phản ứng, a một tiếng, miệng cũng thuận theo từ từ mở ra.

Cùng lúc, đôi môi anh hạ xuống, mang theo nhiệt tình dịu dàng, ôn nhu cùng xúc cảm ấm áp.

“Để anh dạy em cách hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Đây cũng là lần đầu tiên của anh

Lời này của anh, cùng hành động dường như đều rất vội vàng, không kịp chuẩn bị, tất cả chỉ đơn thuần là cảm xúc yêu đương không kìm chế được mà bộc phát.

Thời điểm Tang Trĩ lấy lại tinh thần, đôi môi Đoàn Gia Hứa đã đặt lên môi cô, đầu lưỡi câu hồn đi vào thăm dò mang theo hương bạc hà lạnh lạnh, nhưng không hiểu sao từng xúc cảm lại như đốt lửa trên người Tang Trĩ.

Giống như mang theo dòng điện, không ngừng làm cô mềm nhũn tê liệt.

Mắt Tang Trĩ trừng lớn, vô ý thức lùi lại phía xong, lưng chống đỡ lấy cửa, lại nháy mắt bị anh kéo áp sát vào lồng ngực anh. Môi bị hôn đến choáng váng, Tang Trĩ hơi ngẩng đầu, cổ tay bị anh nắm thật chặt, một tay đặt cố định trên ngực anh. Thời khắc này, Tang Trĩ không phát hiện ra cái gì khác.

Toàn bộ cảm giác của cô, toàn bộ lực chú ý đều bị nam nhân trước mặt chiếm cứ.

Tang Trĩ không có kinh nghiệm gì hoàn toàn bị anh dẫn dắt.

Ngay cả mắt cũng quên nhắm lại, ngơ ngác nhìn hàng lông mày đậm dài như một nét vẽ hữu lực, hàng lông mi tinh tế, cùng sống mũi thẳng như điêu khắc. Cặp mắt hao đảo nâu nhạt luôn mang sự đa tình như có như không nay chân chính nhiễm lên tình ý, sâu như vực, mê ly say đắm như rượu.

Ý thức của cô có chút trở nên mơ hồ, thân thể lại cứng ngắc không dám động đậy.

Có lẽ chú ý đến cô gái nhỏ nào đó đang lúng túng không biết làm sao, Đoàn Gia Hứa tựa hồ phát ra tiếng cười nhẹ, mang theo chút khí tức gợi cảm. Anh chậm rãi gợn tay, che đôi mắt cô, vừa cường thế, vừa ôn nhu lưu luyến tỉ mỉ hôn.

Khăn mặt vắt trên vai anh tuột xuống, vì không muốn là hồng cảnh nồng cháy trước mắt mà dường như cũng cố gắng thật khê khàng. Mái tóc Đoàn Gia Hứa vẫn còn đọng nước, từng giọt nhỏ xuống, vì nhiễm khí lạnh mà trở nên giá buốt, từng giọt nhỏ xuống cổ Tang Trĩ.

Tang Trĩ nhịn không được co rúm lại.

Động tác của Đoàn Gia Hứa rốt cục cũng ngừng lại, lại hôn một cái lên môi cô. Sau đó, cúi đầu bên vai cô, vành môi dán trên tai Tang Trĩ, thanh âm trầm thấp, mang theo lưu luyến câu tâm: “Thật thích em đến không chịu nổi.”

Tang Trĩ cảm thấy lỗ tai mình tê dại.

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa bỏ bàn tay che mắt Tang Trĩ xuống, đôi bàn tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, thanh thuần của cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Đoàn Gia Hứa buông mắt xuống, đôi mắt cong lên, nhiễm chút ánh sáng nhàn nhạt. Môi của anh đỏ tươi, vẫn còn vệt nước mờ mờ, tinh tế ôm lấy đường cong câu dẫn, hệt như một trái cherry chín mọng. Ánh mắt vô cùng chuyên chú nhìn thẳng vào đáy mắt cô.

Tang Trĩ cũng kinh ngạc, nhìn chăm chăm anh, giống như bị đôi con người đẹp như mã não trước mắt hút chặt lấy linh hồn, không tài nào thoát ra được, ý thức bỗng ngưng có chút đen tối.

“Nghiêm túc nói với em một vấn đề.” Thanh âm Đoàn Gia Hứa trầm ấm, trong lời nói không mang nửa điểm quẫn bách, lơ mơ ngậm ý cười. “Kỳ thật anh —

Tang Trĩ vô thức hỏi: “Cái gì cơ?”

“Toàn bị em chê là lớn tuổi, vì vậy cảm thấy thành thật nói ra thế này,” Đoàn Gia Hứa khẽ chớp mắt, lại nhìn thẳng vào mắt Tang Trĩ, nói tiếp: “Có chút mất mặt.”

“...”

Đoàn Gia Hứa: “Anh là lần đầu yêu đương.”

Qua mấy giây, anh hạ giọng, lại bổ sung thêm một ý nữa: “Cũng là lần đầu thích một người như thế.”

“...”

Đoàn Gia Hứa kéo tay cô khiến cô đứng sát vào mình hơn, chân thành nói: “Cho nên, em cũng đừng nghĩ bỏ rơi anh.”

Tang Trĩ thần sắc lúng túng.

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ nói: “Hôn cũng đã hôn qua, vậy mà một tiếng phụ trách anh, em cũng không nói.”

“...”

Anh nói lời này, khiến Tang Trĩ nháy mắt hồi tưởng lại chuyện lúc nãy. Đầu cô oanh một tiếng, khuôn mặt lập tức trở nên đỏ ửng, bờ môi vì lúc nãy ai đó quá kịch liệt hiện tại vẫn còn tê tê, cảm xúc lưu lại vẫn còn cực kì rõ ràng.

Tang Trĩ dùng mu bàn tay chạm môi, nhìn anh chăm chăm, nói phản ứng kịp, biểu hiện ra một cái bộ dạng bị chiếm tiện nghi triệt để, khó khăn nói: “Em, em liề vừa đáp ứng mà, em mới... Anh, anh...”

“Có chút vui.” Đoàn Gia Hứa hạ giọng, ngữ khí nhả nhặn, lại như có chút bại hoại, “Cho nên không nhịn được. Thật xin lỗi, lần sau sẽ chú ý hơn.”

Tang Trĩ cảm thấy cực kì không thể tưởng tượng nổi: “Nào có ai lần đầu tiên, lần đầu tiên liề...”

Đoàn Gia Hứa nín cười: “Về sau anh sẽ chú ý quá trình.”

“...”

“Tiến hành theo chất lượng,” Đoàn Gia Hứa nói, “Vừa nãy coi như là diễn tập, được không?”

Lúc này Tang Trĩ thật sự không nhịn nổi nữa, hung anh xông đến đem cái bộ mặt hồ ly giả danh quân tử kia bóp đến vặn vẹo, thẹn quá hóa giận nói: “Đa mặt này có phải làm bằng bê tông cốt thép không? Sao có thể dày như vậy.”

Đoàn Gia Hứa tùy ý để cô bóp, còn dị thường phối hợp khom người xuống. Rất nhanh, anh ngồi dậy, nhắc nhở: “Em tốt nhất đừng dựa sát vào người anh như vậy.”

Tang Trĩ không vui nói: “Nhưng em muốn.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày, rất ngay thẳng nói: “Em còn áp sát như thế, anh lại muốn hôn em.”

“...”

Động tác của Tang Trĩ dừng lại, lúc này mới có hút không tự nhiên thu tay, đánh mắt đi chỗ khác, lẩm bẩm nói: “Lời cần nói, em đã nói rồi, giờ em muốn về trường.”

“Đợi một lát,” giống như nhớ ra chuyện gì, Đoàn Gia Hứa đột nhiên cúi người, cẩn thận nhìn chăm chăm vào môi cô, “Vừa nãy có phải răng của anh đã va vào miệng em...”

Tang Trĩ không dám tin tưởng nhìn về phía anh.

ANH! ĐẾN! CÙNG! TẠI SAO CÓ THỂ! CÓ THỂ! MẶT KHÔNG ĐỎ SẮC! NÓI RA MẤY LỜI NÀY CHỨ! ____A! A_____!

Không đợi anh nói xong, Tang Trĩ bỗng lấy tay che miệng anh, cơ hồ muốn sục đồ: “Không đập, không có đập! Không có! Anh đừng nói nữa!”

Đoàn Gia Hứa sùng sốt một chút, nhìn chăm chăm khuôn mặt đã đỏ mọng như trái cà chua chín của cô, cười ra tiếng. Khí tức áp áp phả lên lòng bàn

tay cô có chút ngira, dịu dàng nói: “Được, không nói nữa.”

Nói xong, anh lại hướng môi Tang Trĩ nhìn mấy lần, lẩm bẩm nói: “Xem ra không có đập.”

“...”

Thừa dịp Đoàn Gia Hứa về phòng thay quần áo, Tang Trĩ chạy đến tủ lạnh, lấy một bình nước chanh, lại lấy một túi cá mực khô ra, ngồi vào ghế sofa.

Cô mở túi, rút một miếng bên trong nhai nhai. Nhớ đến lúc nói chuyện phiếm cùng mấy cô nàng trong phòng kí túc xá, các cô đã đúc rút ra kết luận: “Hai mươi sáu tuổi mà vẫn là một chàng trai thanh thuần sạch sẽ, hẳn là biến thái a!”

Tang Trĩ nghiêm túc suy nghĩ.

Đã hai mươi sáu a.

Thật sự có điểm im lặng không dám bình luận tiếp.

Tự nhiên mặt mày nghiêm túc, lại còn đột nhiên kéo người ta đến trước mặt, còn nói muốn dạy cô hôn. Hừ rõ ràng bản thân cũng hôn không giỏi.

Nhưng nhớ đến lời nói của anh vừa rồi, tiểu phiền muộn trong lòng Tang Trĩ nháy mắt tan biến, khoe môi không khỏi cong lên, cô vận nắp bình, uống một ngụm nhỏ nước chanh.

Thời điểm Đoàn Gia Hứa ra khỏi phòng, tóc vẫn còn nửa ướt, nửa khô, tùy ý rũ trên trán, nhìn nhiều hơn mấy phần khí chất thiếu niên.

Anh đi đến bên cạnh Tang Trĩ ngồi xuống.

Tiểu Tang Trĩ nhà anh đang ngồi gặm đồ ăn vặt, nhìn không khác gì một chú sóc chuột nhỏ, quá ư là dễ thương, khiến Đoàn Gia Hứa bất giác bật cười. Tang Trĩ không nhìn anh, tựa hồ cảm thấy không được tự nhiên, bất đắc dĩ nói: “Anh có thể đừng nhìn em chăm chăm như vậy được không?”

“Được.” Đoàn Gia Hứa thu hồi tầm mắt lại, cầm lấy chén nước trên bàn uống một ngụm, hỏi: “Vì sao đột nhiên cảm thấy hôm nay phù hợp?”

Tang Trĩ suy tư, không biết nên nói như thế nào.

Đoàn Gia Hứa cười: “Thật tình làm rối cả kế hoạch của anh?”

Tang Trĩ nhìn anh: “Anh còn có kế hoạch gì?”

“À, chuẩn bị ngày một đến kí túc xá của em tỏ tình.” Đoàn Gia Hứa bình tĩnh nói, xếp nệm trái tim, thêm 1 bó hoa hồng đỏ, còn chuẩn bị cả kịch bản...”

“Sến quá!”

“Cái này mà sến gì?” Đoàn Gia Hứa nói, “Hiện tại không phải đang lưu hành kiểu tỏ tình thế này sao?”

Tang Trĩ hồi tưởng lại, ở trường mình xác thực thấy số lần nam nữ sinh tỏ tình với nhau kiểu này không ít. Cô miểng cường đồng tình, nhỏ giọng hỏi: “Anh chuẩn bị kịch bản như thế nào?”

Đoàn Gia Hứa đột nhiên gọi tên cô, ngữ khí chậm rãi lại thâm tình: “Tang Trĩ.”

Tang Trĩ: “A?”

“Anh thích em. Hãy ở bên anh nhé.”

“...” Tang Trĩ chớp chớp mắt, do dự nói: “Sẽ đứng đắn thế này sao?”

“Trường hợp này thì cần đứng đắn nha.” Đoàn Gia Hứa ngồi sát lại, cười nhạt nói, “Sẽ bù lại cho em, nhưng là lần nào sẽ không nói đâu. Cho bất ngờ.”

“Không cần bổ sung đâu.” Tang Trĩ nói thầm, “Đều ở bên nhau rồi, cần gì phải dùng lời lẽ nói ra làm gì?”

Anh thì thầm: “Cảm giác có đầy đủ quy trình.”

Tang Trĩ nghiêng đầu: “Anh còn đề ý đến cả cảm giác đầy đủ trình tự sao?”

“Anh không thêm đề ý.” Đoàn Gia Hứa nhớ tới hôm sinh nhật anh, Tang Trĩ nhất quyết làm cho anh chén mì trường thọ kia, chậm rãi nói: “Nhưng Chi Chi nhà chúng ta đề ý.”

Tang Trĩ không phủ nhận, lúm đồng tiền bên môi chúm chím, tiếp tục uống nước chanh: “Gia Hứa ca, đây là lần đầu tiên anh yêu ư?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

“Nha.”

“Làm sao?” Nghe ngữ khí của cô như có điều cần suy nghĩ, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, “Xem thường người ta hả?”

“...”

Tang Trĩ cũng không biết khi yêu anh lại thành ra cái dạng này, aiiii đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà. Cô nhin cười, lần này cũng không thêm kim nén nữa, mỉm cười nhìn anh: “Không có nha.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô cười, cũng không giận, cười theo.

Nhìn đồng hồ trên tường, Tang Trĩ rút khăn giấy lau tay, chỉ chỉ cá mực trên bàn: “Em không ăn hết, có thể mang về ăn được không?”

“Ừm, muốn mang cái gì về thì cứ mang đi. Tốt nhất,” Đoàn Gia Hứa vặn nắp bình nước cho cô, “Đem cả anh về cũng được.”

“...” Tang Trĩ nghiêm mặt nói, “Em chỉ có hứng thú với ăn uống.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa cười đến mặt mờ, “Anh ăn cũng rất ngon.”

“...”

Tang Trĩ dọn dẹp cẩn thận rồi đứng dậy: “Em phải đi đây.”

Nhìn cô bộ dáng chuẩn bị rời đi, Đoàn Gia Hứa vẫn ngồi ở vị trí cũ, không có động tĩnh. Anh đột nhiên thở dài, đôi mắt hơi rủ xuống, nhạt tiếng nói: “Đột nhiên tới, bỗng nhớ ra anh chưa từng kể cho em chuyện nhà của anh.”

Nghe thấy thế, Tang Trĩ ngừng động tác, nhớ đến những điều Khương Đình nói hôm nay.

Sau đó, nàng khẽ nói: “Anh không muốn nói cũng không sao cả.”

“Anh muốn,” Đoàn Gia Hứa trên mặt biểu tình như việc muốn nói đây không mấy quan trọng, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, “Mẹ anh đã qua đời, cha anh hiện đang sống đời thực vật, do uống rượu đâm chết người. Hiện tại không có nhà, có xe, tiền tiết kiệm cũng có một chút.”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chăm, nhất thời không biết nói gì.

“Đừng cảm thấy không được tự nhiên, chỉ là,” Đoàn Gia Hứa cả lơ cả phát nói, “Hai chúng ta đã yêu nhau, anh vẫn muốn nói cho em biết tình hình một chút, không muốn giấu em gì cả.”

Tang Trĩ lắc đầu: “Em không cảm thấy không được tự nhiên.”

Đoàn Gia Hứa lại cười: “Ừ, đi thôi. Anh đưa em về trường.”

“Đoàn Gia Hứa.” Tang Trĩ cảm thấy có chút không đúng, đứng đắn gọi anh, tiến lên trước mặt anh, nhìn sâu vào mắt anh. “Nhắc đến chuyện này, có phải anh cảm thấy không vui.”

“Không có không vui.” Yết hầu Đoàn Gia Hứa nhấp nhô lên xuống, biểu tình bình tĩnh trong nháy mắt tan rã, “Chỉ là có chút khản trương.”

Tang Trĩ sừng sốt: “Khản trương cái gì?”

Đoàn Gia Hứa tự giễu cười: “Sợ em để ý.”

Cô kinh ngạc nhìn anh.

Tại đây, lúc này, Tang Trĩ bỗng cảm thấy có chút hoang đường.

Một người đàn ông như vậy.

Một người đàn ông chỉ vài lần gặp đã khiến Tang Trĩ nhớ mãi không quên, cũng không thể yêu thêm bất kì ai được nữa.

Một người đàn ông mà lúc nào xuất hiện cũng khiến mọi thứ trong mắt cô âm đạm, phai màu, chỉ vì nhìn anh ấy mà lại chỉ vì tội trạng của cha mình mà cảm thấy tự ti, thu mình lại đến thế.

“...” Tang Trĩ im lặng mấy giây, thấp giọng thảng thốt nói với anh sự tình hôm nay, “Hôm nay em gặp Khương Đình, cô ấy đã nói việc của ba anh cho em rồi.”

Đoàn Gia Hứa ánh mắt hơi trầm: “Cô ta tới tìm em?”

“Cho là thế đi.” Tang Trĩ nói, “Anh nhất định không được để cô ta dùng mấy lời không có đạo lý tẩy não. Lần sau còn nhìn thấy cô ta, anh nhớ đề nghị cô ta vào bệnh viện khám lại đầu óc.”

Đoàn Gia Hứa còn muốn nói gì đó.

Tang Trĩ mở to đôi mắt, nhẹ nhàng vỗ đầu anh, chừng chặc đang hoảng hốt dành anh: “Kỳ thật em thấy nhà không phải là thứ quá cần thiết. Nhưng nếu anh cảm thấy thật sự muốn thật nhiều thì chờ em thêm mấy năm.”

“...”

“Chờ em tốt nghiệp kiếm tiền, sẽ mua nhà cho anh.”

Đưa Tang Trĩ về kí túc xá.

Đoàn Gia Hứa trở lại xe, nghĩ đến cô, bỗng nhiên bật cười. Anh nghĩ nghĩ, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Tang Diên, sau đó tìm số của Tiền Phi gọi cho cậu bạn quân sự.

Chuông reo vài hồi, Tiền Phi nhận máy: “Mình thật hiếu kỳ.”

“Ừm?”

“Tại sao cậu luôn nhắm đêm khuya gọi cho mình.”

“Cũng không tính là quá khuya.” Đoàn Gia Hứa tốt tính nói, “Muốn nói với cậu một chuyện.”

“Theo đuổi thành công con gái người ta rồi?”

“Ừm.”

“Hay lắm người anh em.” Tiền Phi hưng phấn nói: “Đó đó, hỡi lộ quân sự đi, không phải mình cho cậu đường hướng, sách lược rõ ràng, cậu có thể theo đuổi thành công con gái nhà người ta sao? Phải có lẽ cảm tạ người anh em này của cậu đi.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo nói: “Cám ơn người anh em.”

“Không cần khách khí, ước gì cậu với Tang Diên nhanh nhanh kết hôn, haizzz mình chịu đứng cậu ta đủ lắm rồi...”

“Người anh em, có một chuyện, mình không muốn giấu cậu.”

“Chuyện gì?”

Đoàn Gia Hứa: “Cô gái này, thật ra cậu cũng biết.”

Tiền Phi có dự cảm không tốt: “...A? Cậu thích cô gái ở Nghi Hà, mình lại ở Nam Vu thì sao biết được, cậu chấp mạch rồi à?”

Đoàn Gia Hứa: “Mình không quen cô ấy ở Nghi Hà.”

Tiền Phi suy đoán: “Là bạn cùng trường Đại học của chúng ta? Cùng trường mình, lại là người mình quen biết có người đi sang Nghi Hà làm việc sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Không phải đi làm, mà là tới đây học Đại Học.”

Tiền Phi: “...”

Bỗng dưng cả hai cùng im lặng.

Giọng Tiền phi hơi run: “Cậu đừng nói người đó là Tang Trĩ nhé.”

Đoàn Gia Hứa mỉm cười đáp đúng.

“...” Tiền Phi trầm mặc mấy giây: “Mình cúp máy đây.”

Đoàn Gia Hứa lặp lại lời Tiền Phi vừa nói: “Thật sự nhờ cậu cả.”

“Nhờ cái rắm!” Tiền Phi gầm lên, “Tôi không có! Tôi chưa từng làm gì giúp cậu hết! ĐCM, Đoàn Gia Hứa, cậu đúng là ĐCM cảm thú, cô bé nhà người ta mới mười mấy tuổi, Đm lúc quen biết, con bé mới có bao nhiêu tuổi, con mẹ nó cậu...”

Đuôi lông mày Đoàn Gia Hứa nâng lên: “Không phải chính cậu bảo trưởng thành là được sao?”

“...” Tiền Phi nói: “Tôi có nói thế à?”

“Ừ.”

“Cậu nói với Tang Diên chưa?”

“Chưa.”

“Cậu dự định khi nào nói?”

“Chưa nghĩ ra.”

“Cậu có cảm thấy rằng mình có thể bị Tang Diên đánh chết không?” Tiền Phi cũng không cảm thấy việc này quá khó chấp nhận, rất nhanh, cười tí mắt, hí hửng nói: “Thật xin lỗi, nhưng mà mình vẫn rất mong chờ phản ứng của cậu ta đây hahahaha.”

“Mình vừa nói với cậu ấy là mình đã có người yêu.”

“Sau đó thì sao?”

“Mình còn nói với cậu ấy.” Đoàn Gia Hứa thờ ơ bổ sung, “Là cậu dạy mình theo đuổi người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Mất mạng

Đầu dây bên kia, Tiền Phi hoàn toàn câm nín. Qua một lúc lâu, anh ta mới tìm lại được giọng nói, dường như không thể tin được, lại giống như đang kìm nén lửa giận, cũng thu lại mấy phần hả hê trên nỗi đau của người khác: “Cậu rốt cuộc có còn là người hay không?”

Giọng điệu Đoàn Gia Hứa vẫn ôn nhuận như thế: “Cậu chính là đại công thần đấy.”

“...”

“Mình sẽ không quên công lao của cậu đâu.” Đoàn Gia Hứa nói rất chậm, tỏ vẻ cực kì đoan chính, “Nếu thế thì chẳng khác nào kẻ phản bội cả. Cậu thấy có đúng không?”

“Cút con mẹ cậu đi!” Năng lực đổi trắng thay đen của đối phương làm Tiền Phi tức đến bật cười, “Nếu cậu nói sớm là Tang Trĩ, thì còn lâu tôi mới giúp cậu.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa cười nói, “Nếu không có cậu, mình thực sự không dám mơ có thể thành công.”

“...”

“Sau này trước mặt anh vợ mình sẽ tận lực cảm ơn cậu.”

“...”

Bên kia đầu dây, Tiền Phi lập tức cúp máy.

Vừa liếc xuống màn hình đã thấy tin nhắn Wechat Tang Diên gửi.

Tang Diên: [Đoàn Gia Hứa sao rồi? Cậu ấy nhờ cậu giúp theo đuổi người ta à?]

Tang Diên: [Được đấy!]

Tiền Phi:...

Tang Diên: [Sao cậu ta không nhờ tôi giúp nhỉ?]

Tang Diên: [Hừm.]

Tang Diên: [Tôi cũng chưa theo đuổi ai bao giờ mà nhỉ?]

Tang Diên: [Xin lỗi nha, tôi được một cô gái... điên cuồng theo đuổi.]

Tiền Phi: [Có bệnh thì uống thuốc đi.]

Tang Diên: [Nói nghe thử coi. Cậu giúp thế nào vậy?]

Tiền Phi vẫn cố vùng vẫy trước cái chết, kích động gõ ra một tin nhắn rõ dài: [Có giúp gì đâu. Tôi thì biết cái quái gì được. Cậu đừng nghe cậu ta nói bậy. Tôi giúp cậu ta lúc nào. Đến vợ tôi tôi cũng phải theo đuổi hơn nửa năm, có thể giúp cậu ta cái gì chứ?]

Tang Diên: [Cậu kích động thế làm gì?]

Tiền Phi: [Tôi không biết gì thật mà.]

Tang Diên: [Ông chủ Tiền, hôm nay cậu kì lạ lắm đấy. Chuyện này cậu thúc đẩy không ít, phủ nhận gì chứ?]

“...”

Tiền Phi sắp khóc đến nơi rồi: [Tôi không biết gì cả. Thật đấy!]

Tang Diên trực tiếp gửi tin nhắn thoại, tiếng cười lạnh rõ ràng: “Hai người được lắm. Muốn đẩy tôi ra đúng không? Tôi cút.”

Tiền Phi: “...”

Ngay lúc này, anh thực sự muốn tới Nghi Hà thủ tiêu Đoàn Gia Hứa.

Lúc đi ngang qua siêu thị, Đoàn Gia Hứa xuống xe, đi mua cá mực và nước chanh mà ban nãy Tang Trĩ định lấy. Anh trở về nhà, để đồ vào tủ lạnh, ngồi xuống sofa, thu dọn bàn trà sạch sẽ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Căn phòng lại trở về với đáng vẻ ban đầu.

Dường như trong không khí vẫn còn lại hơi thở của Tang Trĩ.

Đoàn Gia Hứa ngồi lại phòng khách một lúc. Anh thò tay vào trong túi, lấy cái bật lửa Tang Trĩ tặng sinh nhật anh. Rồi rút một điếu trong gói thuốc lá, cắn vào miệng.

Dùng hai giây, không châm lửa, bỏ điếu thuốc xuống, cười nhẹ.

Đoàn Gia Hứa lười biếng dựa vào ghế, dùng đầu ngón tay cọ xát bờ môi, nụ cười càng rạng rỡ thêm mấy phần. Một lúc sau, anh đứng dậy trở về phòng.

Trên tủ đầu giường còn để ảnh hai người chụp chung mấy năm trước. Bên cạnh là chiếc đèn ngủ dạng lập thể, cũng là do Tang Trĩ tặng.

Anh tắt điện, mở đèn ngủ.

Căn phòng trở nên yên tĩnh, chỉ còn thứ ánh sáng lờ mờ.

Sắc sáng nhân nhật làm bớt đi mấy phần quanh quẽ.

Ngay cả Tiền Phi khi biết cũng phản ứng mạnh như thế, Đoàn Gia Hứa cũng đại khái đoán được Tang Diên sẽ thế nào. Anh nghĩ ngợi một chút rồi gửi tin nhắn: [Sắp tới tôi sẽ đến Nam Vu một chuyến.]

Đoàn Gia Hứa: [Lúc đó sẽ tự mình nói với cậu.]

Ngay sau đó, Đoàn Gia Hứa gửi tin cho Tang Trĩ: [Em ngủ chưa?]

Có thể là đã ngủ rồi, hoặc là chưa đọc tin nhắn nên Tang Trĩ không trả lời. Bây giờ Đoàn Gia Hứa cũng không ngủ được, anh đứng dậy bật máy tính lên, định làm cho xong nốt công việc.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Đoàn Gia Hứa nhìn lướt qua, là số lạ, toan cúp máy thì nhớ tới lời hôm nay của Tang Trĩ, khoe môi cứ luôn mong lên từ buổi đến giờ hơi thu lại.

Ký thực, trước đó Khương Đình không phải chưa từng làm những việc tương tự.

Có một thời gian, Giang Hoài Vân liên tục tìm đối tượng cho anh. Đoàn Gia Hứa cũng theo phép lịch sự mà đi gặp mặt, nhưng sau đó đều không hiểu sao bị cắt đứt liên lạc.

Qua Wechat, anh từng nghe một đối tượng bóng gió đề cập tới một cuộc hẹn.

Cô một cô gái tới tìm cô ấy, kể vài câu chuyện.

Đoàn Gia Hứa không khó khăn mà đoán ra được đó là Khương Đình, về sau cũng coi như không biết gì. Giang Hoài Vân mà giới thiệu thêm, anh cũng chỉ lấy có không có thời gian mà uyển chuyển từ chối.

Câu chuyện là thật, rất thật.

Dù sao kết hôn cũng không phải chuyện nhỏ, không đơn thuần chỉ là quan hệ giữa hai người.

Đoàn Gia Hứa tự lý giải.

Vì Khương Đình không làm ra động tĩnh gì lớn nên cũng không ảnh hưởng gì đến đối phương. Chỉ là nói ra tình hình thực tế hiện tại của anh, Đoàn Gia Hứa cũng không để chuyện này trong lòng.

Chuyện qua cũng đã lâu, anh cũng quên mất Khương Đình từng làm vậy.

Cũng không ngờ rằng cô ta còn cố tình đến tìm Tang Trĩ.

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa bình tĩnh, không rõ đang có tâm trạng gì, chỉ thấy vài tia mắt kiên nhẫn.

Anh tiếp điện thoại.

Quả nhiên.

Đầu dây bên kia là tiếng của Khương Đình.

Chẳng biết thế nào lại có được số mới của anh.

Dường như không ngờ được anh sẽ nghe điện thoại, giọng Khương Đình thoáng sửng sốt, lại chần chừ: “Đoàn Gia Hứa?”

Đoàn Gia Hứa trực tiếp hỏi: “Hôm nay cô tới đại học Nghi Hà?”

“Thì sao?” Khương Đình kịp phản ứng, giấu cợt đáp trả: “Cô bạn gái nhỏ kia cáo trạng với anh rồi à? Trông anh ngày nào cũng chạy qua chạy lại chỗ cô ta, cũng tốn tâm tư đấy nhỉ!”

Đoàn Gia Hứa lấy bật lửa trong túi quần ra, vuốt dọc theo thân, không lên tiếng.

Khương Đình: “Sớm biết sinh viên dễ lừa gạt như thế, từ đầu đi چرا cảm luôn sinh viên cho rồi, có phải không? Bây giờ trong lòng anh sung sướng lắm nhì? Con nhóc kia bị anh tẩy não, có phải đã ăn xong luôn rồi không?”

Đoàn Gia Hứa vẫn không lên tiếng.

Giọng Khương Đình nâng lên cao: “Anh câm rồi à?”

Đoàn Gia Hứa: “Nói xong rồi?”

“...”

“Mấy lời cô nói với tôi, thực ra tôi cũng chẳng thấy sao.” Ngữ khí Đoàn Gia Hứa rất lạnh nhạt, nụ cười hoàn toàn không có nhiệt độ, “So ra thì, nghe tiếng của cô càng làm tôi khó chịu hơn.”

Khương Đình im lặng mấy giây, giọng nói càng bén: “Được! Vậy tôi phải cho anh buồn nôn tới chết.”

“Nếu cô thích, cứ làm.” Đoàn Gia Hứa không thêm đề ý, “Ban đầu tôi cũng chỉ coi làm việc nhỏ thôi nên không muốn đề ý. Nhưng giờ thấy hơi phiền rồi, tự mình xử lý xem chừng hơi khó, chỉ có thể phiền đến mấy chú cảnh sát nhân dân thôi.”

“Tôi làm gì mà anh báo cảnh sát chứ? Hà?”

“Mặc dù cũng không biết có tác dụng hay,” Đoàn Gia Hứa cười khế, “Nhưng thử một chút cũng không mất gì, có đúng không?”

“Đoàn Gia Hứa!” Tiếng hít thở của Khương Đình nặng nề, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, rồi dần thành ngóng cuồng: “Là anh muốn đấy! Nếu không phải do ba anh thì ba tôi có chết không hả?”

Đoàn Gia Hứa: “Cô cũng nói rồi đấy, là cha tôi.”

Khương Đình: “Anh là con của ông ta.”

“Nghe đạo lý của cô kìa, ba tôi lái xe đụng chết người, cho nên tôi là con của ông cũng bị coi thành kẻ giết người?” Đoàn Gia Hứa vẫn rất ôn hòa nói,

“Vậy chuyện của ba cô, cô làm còn gái sao không chết theo ông ấy luôn đi?”

Đầu dây bên kia sững lại, như không thể ngờ được anh sẽ nói như vậy: “Anh nói gì cơ?”

Đoàn Gia Hứa ý thức được lời mình vừa nói không dễ nghe, nhưng tự thấy chẳng có chỗ nào sai cả. Anh hạ giọng, tông giọng cũng trầm xuống, cuối cùng nói: “Cô nói xem, có nghĩa lý gì?”

Sau đó, anh cúp điện thoại.

Khương Đình cũng không gọi lại.

Đoàn Gia Hứa kéo sổ của cô ta vào danh sách đen.

Tang Trĩ vừa tắm xong, đi ra thì nhìn thấy tin nhắn của Đoàn Gia Hứa, cười híp cả mắt lại trả lời: [Vẫn chưa. Nhưng em đang định đi ngủ đây.]

Nghĩ một chút rồi nhắn thôi: [Nếu anh muốn nói chuyện phiếm, em có thể miễn cưỡng không ngủ vậy.]

Người theo đuổi: [Sẽ không đang nói thì ngủ mất chứ?]

Tang Trĩ thành thật trả lời: [Dễ thế lắm.]

Xem mấy ghi chú trên điện thoại rồi không biết sao lại mở ra phần tên anh lưu trong danh bạ, cân nhắc hàng loạt các kiểu xưng hô, cuối cùng vẫn đổi thành “Đoàn Gia Hứa” thật đứng đắn.

Đoàn Gia Hứa: [Vậy anh lại thành giúp em để ngủ à?]

Tang Trĩ nhíu mày: [Anh cũng có thể ngủ sớm chút mà, có tuổi còn ham thức đêm. Không tốt đâu.]

Tang Trĩ: [Anh cứ như vậy già nhanh lắm đấy.]

Ninh Vi đang ngồi thoa kem dưỡng, thuận miệng hỏi: “Tang Tang, tối nay cậu làm gì mà về muộn thế? Vừa nãy tớ còn gặp mấy người trong khoa cậu tụ tập mà không thấy cậu.”

Tang Trĩ ngẩng đầu đáp: “Tớ đi với Đoàn Gia Hứa.”

Ninh Vi: “Hẹn trước à?”

Tang Trĩ chớp chớp mắt: “Ừm, tớ với anh ấy.”

Nghe vậy, Ngu Tâm ngay lập tức quay sang: “Nhanh vậy sao?”

“Đâu có.” Tang Trĩ còn cảm thấy lâu ấy chứ, “Trước kia anh ấy không biết tớ thích anh ấy, nhưng anh ấy biết rồi thì tớ còn để anh ấy theo đuổi làm gì chứ. Chẳng phải rất kỳ sao?”

Ngu Tâm: “Cũng có lý.”

Tang Trĩ tiếp tục cúi đầu nhắn tin.

Đoàn Gia Hứa: [Già nhanh thì sao chứ, sợ cái gì, dù sao cũng có bạn gái rồi mà.]

Tang Trĩ: [?]

Tang Trĩ: [Nhớ lời em.]

Đoàn Gia Hứa: [Được rồi.]

Đoàn Gia Hứa: [Vậy anh sẽ đi ngủ sớm.]

Tang Trĩ nhìn giờ, nhắn: [Chúng ta còn nửa tiếng để nói chuyện.]

Qua nửa tiếng.

Có lẽ vì chuyện hôm nay, đến giờ này Tang Trĩ chẳng buồn ngủ chút nào, mà ngược lại còn cực kì tỉnh táo. Cô ôm điện thoại nằm cuộn trong chăn, trông không có vẻ gì là sắp đi ngủ.

Lần này lại đến phiên Đoàn Gia Hứa nhắc nhở: [Nửa tiếng rồi, đi ngủ?]

Tang Trĩ lần một vòng, rất không tình nguyện: [Cảm giác như còn có thể nói thêm nửa tiếng nữa ý.]

Hơn mấy chục giây sau Đoàn Gia Hứa mới nhấn lại, còn cố ý lặp lại lời cô nói: [Cứ thế này anh sẽ già nhanh lắm đấy]

Khỏe môi Tang Trĩ vênh lên, cũng đáp lại y hệt: [Già thì già, dù sao cũng có bạn gái rồi mà.]

“...”

Chớp mắt, tháng sau đã tới.

Nhóm của Tang Trĩ gần như đã hoàn thiện tác phẩm, chỉ còn vài khâu biên tập chỉnh sửa nhỏ nhỏ là có thể nộp lên được. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tuần thi cử cũng gần kề, Tang Trĩ vắt hết chuyện cuộc thi sang một bên, tập trung tinh thần ôn thi, một ít thời gian còn trống thì học theo Ninh Vi, chỉnh sửa sơ yếu lý lịch, nếu tìm được công việc thích hợp sẽ nộp thử.

Suy tính thật lâu, Tang Trĩ quyết định gọi điện thoại cho mẹ Lê Bình, ngập ngừng đề cập đến việc hè này không về nhà.

Ngoài ý liệu, mẹ chăm chú nghe cô trình bày cũng không có ý phản đối, chỉ nhắc cô nhớ chú ý an toàn, Quốc Khánh nhất định phải về nhà.

Tang Trĩ hứa với mẹ.

Các học phần đã kết thúc, vì Tang Trĩ muốn lấy học bổng nên rất coi trọng thành tích, phần lớn thời gian đều ở trong thư viện, số lần gặp Đoàn Gia Hứa cũng bớt đi rất nhiều.

Đoàn Gia Hứa có mấy lần đề nghị đến học cùng cô nhưng đều bị Tang Trĩ từ chối. Cô cảm thấy nếu có Đoàn Gia Hứa ngồi bên cạnh thì chắc chắn mình không cách nào tập trung được. Và lại nếu bắt anh cứ phải ngồi ở thư viện thì sẽ nhàm chán lắm.

Hôm nay, Tang Trĩ vừa rửa mặt xong, đi từ trong nhà vệ sinh ra. Cô bỏ lên giường, sắp sửa lại chăn thì nghe Ưông Nhượng Lan nói: “Hình như có tin ngày mai toàn trường mất điện hay sao ấy.”

Ninh Vi: “Hà?”

Ưông Nhượng Lan: “Nghe nói là sửa lại phòng phân phối điện, nhưng chỉ có mấy lầu kí túc xá mất thôi, còn lại thì không sao.”

Ninh Vi: “Có ký túc xá của chúng ta à?”

Ưông Nhượng Lan: “Ừ.”

Ngu Tâm: “Mất bao lâu?”

Ưông Nhượng Lan: “Từ 7h sáng đến 9h tối, gần hết một ngày luôn.”

Ngu Tâm: “Sớm thì không báo, nói cắt điện là cắt luôn. Không có điện chắc tớ chết nóng mất.”

Tang Trĩ cũng thấy hơi bức bối, dù sao thì việc ôn tập của cô cũng phải dùng đến máy tính. Nhưng nghĩ lại thì cũng không có gì đáng ngại lắm. Ngày mai cố gắng dậy sớm, rồi ra ngoài trường tìm một quán cà phê nào đó yên tĩnh ngồi cả ngày luôn.

Cô nhìn giờ, đi vào trong ga tàu điện ngầm, định đi tới thư viện ôn tập.

Đúng lúc này thì có điện thoại của Đoàn Gia Hứa gọi tới, giọng nói quen thuộc truyền tới, trầm thấp êm tai, lại rất quen thuộc: “Bạn gái à, hôm nay có rảnh không? Ra ngoài ăn cơm với anh đi.”

Tang Trĩ nghĩ ngợi: “Bây giờ em phải tới thư viện thành phố.”

“Thư viện thành phố?”

“Vâng.” Tang Trĩ nói: “Trường em mất điện rồi, em qua bên đó học bài.”

Đoàn Gia Hứa nhắc nhở: “Cái thư viện kia hơi nhỏ, bây giờ chắc là không còn chỗ đâu.”

Tang Trĩ tìm một chỗ để ngồi, vốn cho rằng lần này có thể tìm được một chỗ thích hợp để ôn bài. Bây giờ nghe anh nói thế, cô hơi ngừng lại, phiền muộn đến phát cáu: “Sao tìm được một chỗ yên tĩnh để học thôi cũng khó thế...”

Vừa đúng cuối tuần, Đoàn Gia Hứa đang ở nhà, bây giờ lại không có việc gì làm. Anh cười nhẹ, chậm rãi đề nghị: “Tới nhà anh đi.”

“...” Tang Trĩ suy nghĩ, nhưng vẫn hơi do dự: “Anh có thể không làm ảnh hưởng tới em không?”

“Sẽ không đâu.”

Tang Trĩ không muốn lãng phí thời gian nữa, bỏ qua sự ngập ngừng: “Vậy giờ em lên tàu đến đây.”

Xuống tàu, ra khỏi ga.

Tang Trĩ cúi đầu nhìn điện thoại, lúc này mới để ý thấy tin nhắn Wechat của Đoàn Gia Hứa, nói đang đứng đợi cô ở ga tàu. Cô nhìn xung quanh, ngay lập tức có thể thấy anh đang đứng cách đó không xa.

Đoàn Gia Hứa mặc áo ngắn tay màu đen với quần thể thao dài, một tay hút túi, tay kia đang nghịch điện thoại. Thân hình cao lớn thon gọn, gương mặt tuấn tú lạnh lùng, tựa như hạc giữa bầy gà.

Tang Trĩ định đi sang.

Ngay lúc này, có một cô gái đi đến trước mặt anh, hai má hồng nhuận, ý cười e lệ.

Trông qua là hiểu muốn xin cách thức liên lạc của anh.

Ánh mắt Tang Trĩ ngay lập sầm xuống.

Cô im lặng tiến lại gần, im lặng đứng cạnh nghe hai người nói chuyện, không hề có ý định lên tiếng. Cô nghe thấy cô gái kia nói, giọng điệu lúng túng: “Xin chào, anh có thể, có thể add Wechat của em không?”

Nghe thấy có tiếng nói, Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu lên, vừa lúc thấy được khuôn mặt đang sụp xuống của Tang Trĩ đang đứng không nói gì bên cạnh. Ánh mắt anh dừng lại, hứng thú nhìn cô mấy giây rồi quay sang nói với cô gái kia: “Không thể.”

“...”

Dừng mấy giây.

Đoàn Gia Hứa lại nhìn về phía Tang Trĩ, khẽ cười: “Nếu bạn gái tôi biết —“

“...”

“Tôi sẽ không toàn mạng đâu.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tang Trĩ: Em xách dao đến tìm anh đây à?

Đoàn Gia Hứa: Bạn gái đang ghen kìa, đáng yêu quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cho nó kích thích

Vừa dứt lời, cô gái kia mặt cứng lại, rất nhanh chú ý đến Tang Trĩ đứng bên cạnh. Trong nháy mắt cô gái kia ý thức được người đàn ông này là hoa đã có chủ, lúng túng ho khan: “Thật có lỗi, quấy rầy rồi, quấy rầy rồi.”

Cô bạn kia cũng không tiếp tục ở lại nữa, cấp tốc rời đi. Để lại hai người Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa đứng tại đó.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt xuống, thoáng cúi người nhìn thẳng cô, đưa tay cầm túi laptop của Tang Trĩ. Nhìn chăm chăm biểu tình cực kì không vui của cô, khóe mắt anh hơi cong lên, tâm tình dường như rất tốt: “Tức giận à?”

Tang Trĩ nhìn anh, nói mà không có biểu cảm gì: “Em tức giận làm gì?”

Đoàn gia Hứa nín cười: “Vậy tại sao em không nói chuyện?”

Tang Trĩ vẫn rất là khó chịu, không muốn để ý đến anh nữa, vượt qua anh đi về phía trước, ngữ khí cứng rắn: “Người khác tìm anh xin wechat, cũng không phải đến tìm em xin, em nói cái gì được.”

“Không phải anh không cho sao?” Đoàn Gia Hứa nhẹ nhõm đi theo, rất không đứng đắn mặt dày dõ dằn, “Tha cho anh đi mà.”

Tang Trĩ nhin không được quay đầu nói: “Em nói cái gì sao?”

Đoàn Gia Hứa cẩn thận suy tư, trêu đùa: “Ừm, em nói em đang ghen.”

“...” Tang Trĩ dùng sức mấp máy môi dưới, rất sĩ diện phản bác, “Anh mới ăn dấm.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Thật không ăn dấm a?”

Tang Trĩ không đáp lại.

“A là anh hiểu lầm a?” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh nhìn làm sao còn cảm thấy rất giống.”

Tang Trĩ vẫn như cũ không thèm đáp lời anh.

Đoàn Gia Hứa: “Thật sự không có?”

“...” Thấy anh cứ dây dưa chủ đề này không dứt, tang Trĩ cảm thấy biểu hiện của mình quả thật quá rõ ràng rồi, nhẫn nhịn mấy giây, cuối cùng vô mề không sợ roi nói: “Ăn dấm thì sao!”

Đoàn Gia Hứa sùng sốt một chút, nháy mắt bật cười, sau đó cười đến không thể ngừng lại được, nửa ngày sau anh mới mở miệng nói chuyện, trong tiếng nói vẫn nén không được mang theo sự vui vẻ: “Không như thế nào cả.”

Tang Trĩ tức giận nói: “Anh cũng không thể...”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm?”

Cô lạnh giọng nói: “Anh cũng không thể an phận một chút được à?”

Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Anh làm gì mà lại trở thành không an phận chứ?”

Tang Trĩ yên lặng nhìn chăm chăm anh.

Lông mi thật dài, đôi con ngươi màu nâu nhàn nhạt, cả người như nhuộm ánh sáng mà đến, khi đối mặt cùng người khác lại vô ý toát ra sự đa tình và mê hoặc chứng sinh. Trên mặt luôn mang theo ý cười hờ hững, nhìn qua lại như có như không trêu chọc người đối diện. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô trực tiếp định tội anh: “Em vừa nhìn thấy anh phóng điện cô ấy. Lại bảo không đi.”

Lời kết luận quả thực kinh người.

“...” Đoàn Gia Hứa nuốt chút thì sặc, “Cái gì cơ?”

“Chính là thế đây.” Tang Trĩ sắc mặt không đổi, nghiêm trang vu hãm anh, “Nếu anh an phận đứng một chỗ thì chẳng có lý do gì tự nhiên một cô gái không quen không biết chạy đến xin wechat của anh làm gì.”

“Tiểu băng hữu, em đây là đang vu cáo ‘người bị hại’ có tội đó?”

Tang Trĩ: “Vu cáo ở đâu?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh phóng điện kiểu gì chứ, em minh họa cho anh một chút, để anh hình dung nào.”

Tang Trĩ ngừng lại, nhất thời không biết phải miêu tả thế nào. Cô gục đầu xuống cẩn thận suy nghĩ, nửa ngày mới lúng túng lấy được ra một bằng chứng phạm tội của anh: “Anh liếc nhìn cô gái kia một chút.”

“...”

Trong nháy mắt, Tang Trĩ lí lẽ bùng bùng, khí khái chính nghĩa, ưỡn ngực lên, nghiêm túc chỉ trích: “Đúng, anh nhìn cô ấy một chút.”

Đoàn Gia Hứa có chút tức giận: “Cái này chính là phóng điện?”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Cũng không phải, còn kết hợp với điệu bộ, thần sắc hoàn cảnh nữa mới có thể phân tích chính xác được.” Sau đó, cô quét qua mắt anh, thần sắc cổ quái: “Hôm nay anh còn có tình ăn mặc rất đẹp nữa.”

Đoàn Gia Hứa nhìn xuống, anh rõ ràng chỉ mặc áo phông ngắn tay sáng màu và quần thể thao tối màu, trong nháy mắt Đoàn Gia Hứa – lần đầu yêu đương, sâu sắc giác ngộ mặc kệ bây giờ anh làm gì thì cũng đều sai cả. Nghe mấy lời ngụy biện, cả vú lấp miệng em của cô, anh nghiêng đầu, cười nhẹ, nhéo nhéo mặt cô. “Đồ lòng dạ hẹp hòi.”

Tang Trĩ nhú mày: “Anh mới là đồ lòng dạ hẹp hòi ấy.”

Vừa đúng lúc hai người ra đến trạm xe bus, Tang Trĩ lấy ô trong cặp bung ra, cực kì nhanh nhẹn nói: “Hôm nay siêu cấp nắng nóng.”

Cô nhìn anh một cái, ngây thơ vô tội bổ sung: “Em không định che cho anh đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Thật sự không che ô cho anh?”

Tang Trĩ trầm mặc hai giây, mềm giọng nói: “Vậy anh cầm ô đi thì che được cả hai người chúng ta.”

“Nào đưa anh.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn đưa ô cho anh.

Đoàn Gia Hứa cầm ô, nghiêng hẳn một bên ô sang chỗ cô, thuận miệng hỏi: “Đã ăn sáng chưa?”

“Em ăn rồi.” Tang Trĩ nói, “Sáng đã ăn bánh rán và uống một chén sữa đậu nành.”

“Thế có muốn ăn chút đồ ăn vặt không?”

Tang Trĩ nhất thời không nghĩ ra muốn ăn cái gì, bèn lắc đầu.

Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ: “Vậy anh đi mua ít hoa quả.”

Tang Trĩ chớp mắt: “Em muốn ăn dưa hấu.”

“Được.”

Hai người đi vào một sạp bán hoa quả gần đó.

Quầy hàng này khá nhỏ, nhưng rất đông khách, người ra người vào tấp nập. Ông chủ hàng gợi ý quả ngon, Gia Hứa vui vẻ chọn thêm một số quả khác. Tang Trĩ nhìn thấy đồ ăn thì cực kì cao hứng với thêm mấy quả mận.

Sau đó Đoàn Gia Hứa tính tiền, Tang Trĩ đứng ngoài chờ anh.

Trong lúc chờ Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ chọn chỗ đứng mát mẻ, không quên giành một chỗ cho anh. Sau đó mở điện thoại nhìn thời gian.

Đột nhiên có bóng dâm canh trước mặt cô, có một người vừa bước tới. Nghĩ Đoàn Gia Hứa mua đồ xong đã về, cô ngẩng đầu nói: “Sao về...”

Một giây sau, Tang Trĩ nhận ra người trước mặt là một người xa lạ, bèn im lặng nhìn anh.

Là một chàng trai trẻ tuổi. Chàng trai này mặt mày thanh tú, là một cậu chàng tươi sáng tỏa nắng, thân thiện. Cậu ta chỉ điện thoại chỉ cô nói: “Xin lỗi đã quấy rầy cậu, mình muốn xin We chat của cậu, có được không?”

Tang Trĩ sững sốt một chút, vô thức nói: “Thật xin lỗi, tôi đã có bạn trai rồi.”

Cậu thanh niên kia giọng đầy tiếc nuối, gãi đầu một cái: “Vậy sao? Ừ... xin lỗi đã quấy rầy cậu.”

Tang Trĩ bất giác đánh mắt, phát hiện ra Đoàn Gia Hứa đã mua xong hoa quả, lúc này đang đứng cách đó không xa, thần sắc khó đoán, bình tĩnh nhìn hai người bọn họ.

“...”

Chờ cậu bạn kia rời đi, hai người sóng vai đi bộ về nhà Đoàn Gia Hứa. Một đường không ai nói câu gì.

Thi thoảng Tang Trĩ nhìn anh vài lần, thần sắc lo sợ, bất an. Mãi sau Tang Trĩ mới ho nhẹ, ra vẻ trấn định, chủ động nói: “Bạn nam kia bị lạc nên chạy đến hỏi đường thôi.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

Không đợi Tang Trĩ thở phào nhẹ nhõm, Đoàn Gia Hứa đã mở miệng cười nói, giọng điệu 10 phần chế nhạo: “Em phóng điện cho cậu ta rồi?”

“...”

Tang Trĩ thu lại tầm mắt, yên lặng không dám nói gì nữa. Bởi vì vừa rồi chính cô chỉ trích anh nhiều như vậy, không bao lâu liền bị nghiệp quật túi bụi, quả thật thấy vô cùng xấu hổ.

Giọng nói của Đoàn Gia Hứa vừa ung dung lại vui vẻ, tùy ý nói: “Người ta vừa mới quay đi mua chút hoa quả.”

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: “Mới có mấy phút thôi, vậy mà...haizzz.”

“...” Tang Trĩ chân thành nói, “Em cảm thấy chúng mình coi như hòa.”

Ngụ ý chính là anh có thể im lặng được rồi.

Đoàn Gia Hứa liếc mắt xuống Tang Trĩ, biểu hiện hoàn toàn không có ý muốn dừng lại, ngữ khí chậm rãi, ý vị thâm trường: “Giờ để ý, hôm nay em còn đặc biệt ăn mặc rất đẹp...”

Không đợi anh nói hết, Tang Trĩ đã buông giáp, không có cốt khí đầu hàng: “Em thu lại tất cả những lời đã nói lúc trước.”

Đoàn Gia Hứa nhấc mí mắt, tàn mạn nói: “Vừa rồi trả lời cậu thanh niên kia thế nào thế?”

Tang Trĩ thành thực khai báo: “Em nói, em đã có bạn trai rồi.”

Đoàn Gia Hứa tựa hồ như không nghe rõ lắm, hỏi lại: “Có gì cơ?”

Tang Trĩ nhìn anh: “Bạn trai.”

Khóe miệng Đoàn Gia Hứa cong lên, quay đầu nhìn thẳng vào đáy mắt cô: “Ồ đây.”

“...”

Nhà Đoàn Gia Hứa chỉ có 1 phòng khách, 1 phòng ngủ, 1 phòng bếp và nhà vệ sinh không có thư phòng. Tang Trĩ vốn định ngồi ở bàn ăn ôn thi, không định chiếm dụng không gian riêng tư của anh. Nhưng Đoàn Gia Hứa lại chủ động kéo cô vào phòng mình.

Bình thường phòng ngủ của Đoàn Gia Hứa cũng là phòng làm việc luôn vì vậy bên trong phòng có một tủ sách lớn. Đoàn Gia Hứa đã sớm dọn dẹp sạch sẽ bàn làm việc, lúc này trên bàn trừ ống đựng bút cũng không có gì khác.

Tang Trĩ ngồi vào ghế, lấy máy tính và sách vở ra. Ánh mắt quét qua thân ảnh của Đoàn Gia Hứa, cô nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi: “Vậy bây giờ anh làm gì?”

Đoàn Gia Hứa vỗ vỗ giường, tự nhiên nói: “Anh nằm ở đây.”

Tang Trĩ: “Anh muốn ngủ à?”

“Không.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đã lâu không gặp em, ngồi nhìn cho đã.”

Nghe thế, Tang Trĩ đến trước mặt anh, ngừng mấy giây, sau đó vô tình nói: “Nhìn cho kĩ đi, sau đó anh ra phòng khách xem tivi hoặc ngủ một giấc. Em phải ôn thi.”

Hai người nhìn nhau mấy giây.

Đoàn Gia Hứa đột nhiên nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô vào trong lồng ngực, cực kì vội vàng nói: “Anh nằm im ở đây không được sao?”

Tang Trĩ nháy mắt ngồi trên đùi anh, ánh mắt chạm vào đôi con ngươi màu nâu nhạt trong vắt, điện đảo chứng sinh của anh. Sau đó, anh mỉm cười, thấp giọng thăm thỉ: “Không nói câu nào cũng không được à?”

Tang Trĩ có chút thất thần, mãi sau mới phản ứng kịp. Cô rất nhanh lấy lại tinh thần, nội tâm cố bình ôn, liên tục kéo máy tia lí trí cuối cùng lại, nhắc nhở ai đó đang có những hành động không an phận: “Anh đã nói sẽ không làm ảnh hưởng đến em.”

“Được thôi.” Đoàn Gia Hứa không có phá cô nữa, cọ cọ lòng bàn tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, giận dỗi nói: “Thật là nhẫn tâm.”

Tang Trĩ từ trên người anh nghiêm chỉnh đứng lên.

Đoàn Gia Hứa: “Đứng rồi, em đã mua vé máy bay về chưa?”

Tang Trĩ ngồi ở trước bàn sách, nhỏ giọng nói: “Hè này, em không định về.”

“Thật sự không định về nghỉ hè?” Đoàn Gia Hứa cười, “Vậy em ở đâu?”

“Ký túc xá.”

“Đã nói với bố mẹ chưa?”

“Rồi ạ.”

Đoàn Gia Hứa đứng dậy, mở rèm cửa ra: “Được rồi. Học đi, tiểu bằng hữu.”

Tang Trĩ: “VẬY anh làm gì?”

“Chuẩn bị cơm trưa.” Đoàn Gia Hứa xoa xoa đầu cô, ôn hòa nói, “Trưa muốn ăn gì, anh chuẩn bị đồ ăn ngon cho em. Chỉ chỉ nhà chúng ta học hành vất vả cần phải bồi bổ.”

Tang Trĩ chớp mắt: “Cái gì cũng được.”

“Ừm, anh ra ngoài mua mấy nguyên liệu nấu ăn. Em muốn ăn cái gì cứ tùy tiện lấy trong tủ lạnh nhé.” Đoàn Gia Hứa nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu có người đến gõ cửa, không cần mở.”

Tang Trĩ thăm nói: “Anh coi em là con nít đấy à? Hừ.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ sợ ai đến trộm mất.”

“...”

Hai người ai làm việc nấy, thẳng đến giờ cơm trưa.

Đoàn Gia Hứa làm mấy món đơn giản, sau đó gọi Tang Trĩ ra ăn. Sau bữa trưa, Tang Trĩ giúp anh thu dọn, chiếu theo nguyên tắc công bằng, bình đẳng, anh đã nấu cơm, Tang Trĩ chủ động đề nghị rửa bát.

Sau đó không may đập vỡ mất một cái chén. Vì cô ngăn không cho anh hỗ trợ nên Đoàn Gia Hứa đứng cạnh cửa nhìn cô rửa bát. Thấy cô loay hoay ứng phó anh cũng không có bực bội ngược lại rất vui vẻ nói: “Đừng nhúc nhích, để anh dọn mảnh vỡ cho.”

Tang Trĩ sợ anh mắng, cũng không dám lên tiếng, đóng vòi nước lại. Đoàn Gia Hứa cầm chổi quét sạch mảnh vỡ, sau đó ngước mắt nhìn cô: “Ở nhà em không phải rửa bát đúng không?”

“...” Tang Trĩ kiên trì nói, “Rửa nhiều sẽ....”

“Sẽ sao?” Đoàn Gia Hứa rút tờ giấy lau tay cho cô, khẽ cười, “Anh cũng đâu bắt em rửa bát mà sợ.”

Tang Trĩ cố nói: “Nhưng cũng đâu thể để về sau đều là anh rửa bát được.”

“...”

Tang Trĩ không tranh nói nữa, ho nhẹ bình tĩnh nhìn anh: “Em không muốn anh nhường nhịn em nhiều như vậy?”

Đoàn Gia Hứa bình tĩnh gạt đầu, trong miệng khẽ cười nhạt nhẽo đáp: “Được.”

Tang Trĩ tiếp tục rửa bát, lần này cẩn thận hơn không ít, vừa rửa vừa nói: “Lần sau em sẽ mua cho anh bát nhựa, quăng không vỡ.”

Sau đó Tang Trĩ lau rửa lại bồn bát, xong mới đi ra phòng khách.

Đoàn Gia Hứa đang ngồi trên salon, pha chút nước ấm, chậm rãi nói: “Giờ đã là 12h30 rồi, đúng giờ nghỉ trưa. Lại đây nói chuyện với anh một chút hay là đi ngủ một giấc?”

Tiến độ ôn thi hôm nay của cô chưa đạt kế hoạch cô đề ra, vì vậy không muốn lãng phí thời gian nữa: “Chưa ôn xong, chưa thể nghỉ được.”

“...” Mí tâm Đoàn Gia Hứa nhảy một cái, “Em ôn liên tục không nghỉ thế sao?”

“Vâng.”

“Không mệt à?”

Tang Trĩ kiên định gạt đầu: “Em không buồn ngủ.”

Đoàn Gia Hứa buồn bực: “Cô bé này sao lại đề ý đến thành tích học tập như thế?”

“Em muốn lấy học bổng.”

“Siêu vậy à?” Đuôi lông mày của Đoàn Gia Hứa khẽ giương lên, rót nước nóng vào bình pha trà ô long, “vậy đi ngủ một chút, rồi dậy học tiếp, còn đủ thời gian mà.”

Sợ anh cảm thấy mình không muốn ở cùng với anh nên mới nói thế, Tang Trĩ chân thành bổ sung một câu: “Em không mệt, thật sự không mệt chút nào hết, tận dụng thời gian ôn tập nhiều thêm thi sẽ đạt kết quả tốt hơn.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo nói: “Ừ em không buồn ngủ.”

Đoạn khen ngợi thuận theo nói: "Ừm, người không buồn ngủ."

Mặc dù nói vậy nhưng đồng hồ sinh học của cô hôm nay lại phá lệ chuẩn xác.

Hôm nay đúng 7h Tang Trĩ rời giường, còn đi dạo quanh mấy hàng quán ngoài trường mua đồ ăn sáng, sau đó bắt tàu điện ngầm đến nhà Đoàn Gia Hứa, sau đó cặm cùi ôn tập đến tận trưa. Lúc này thực sự cô cũng đã mệt, ăn uống no say xong không khỏi căng da bụng trũng da mắt.

Mí mắt của Tang Trĩ đập vào nhau. Tang Trĩ nghiêng đầu, nhìn cái giường lớn sạch sẽ bên cạnh, giờ phút này chẳng khác nào đang dụ hoặc cô nằm lên. Cô nghĩ đến cuộc đối thoại lúc nãy của mình và Đoàn Gia Hứa, lại nhìn hơn phân nửa nội dung cần ôn tập, khẽ thở hắt ra, đứng lên, dự định vào nhà vệ sinh rửa mặt. Vừa ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Đoàn Gia Hứa lười biếng ngồi trên ghế salon. Nghe thấy tiếng mở cửa, mắt anh nâng lên, nhìn cô hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì...” Tang Trĩ nói, “Em đi vệ sinh.”

Rất nhanh, Tang Trĩ đã từ nhà vệ sinh đi ra. Cô đi về phía Đoàn Gia Hứa, do dự một chút, đề phòng vạn nhất nói: “Em muốn chú tâm học thật tốt, anh nhất định không được quấy rầy em đâu.”

Đoàn Gia Hứa miễng cường Ừ một tiếng. Lúc này trong lòng Tang Trĩ mới thả lỏng, trở về phòng.

Ngồi vào bàn học Tang Trĩ vẫn thật buồn ngủ, mắt díp lại, không cách nào tập trung được. Cô cảm thấy hiệu suất làm việc như thế thực sự quá kém, vậy nên quyết định đi ngủ 15p, sau đó trở lại học tiếp.

Nghĩ đến vừa rồi nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại với Đoàn Gia Hứa việc muốn dành thời gian ôn tập, cô cảm thấy lúc này nếu để anh biết mình đi ngủ sẽ không hay lắm.

Tựa như là cô đang cảm thấy anh phiền, không muốn nói chuyện cùng anh, nên mới bao biện rằng mình phải ôn thi.

Nhưng thực sự Tang Trĩ không hề có ý nghĩ này, cô thực sự muốn học thật tốt để thi lấy học bổng. Nhưng bây giờ. THẬT! BUỒN NGỦ! KHÔNG CHỊU NÓI.

Bây giờ đột nhiên chạy ra ngoài giải thích với anh, sau đó vào phòng ngủ cũng rất kỳ quái. Mà trước đó đã nói với anh là cần ôn tập thật tốt, giờ ra giải thích cũng không hay ho lắm.

Đã 15p trôi qua, mắt Tang Trĩ cũng nhú đến độ muốn nhắm vào luôn rồi. Tang Trĩ làm xong công tác tinh thần cho mình xong thì tự giác cảm chông sách ôn gấp vào, úp sấp mặt lên giường Đoàn Gia Hứa chộp mắt. Lúc cô sắp tiến vào trạng thái đi gặp Chu công, thì đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Trái tim bất thành linh này một cái, lập tức lặng lẽ mở mắt nhìn ra cửa. Năm đám cửa xoay tròn giống như là 1 giây sau liền mở ra. Trong một tích tắc đó, Tang Trĩ thật sự có cảm giác của một tên trộm đang hành nghề thì bị bắt. Đầu óc cô trống rỗng, lộn một vòng, tay chân luống cuống, trong lúc vô tình còn bị đập đầu vào mép giường.

Cô chưa kịp cảm thấy đau, vì phản ứng quá vội bị lăn xuống bên kia của giường. Cùng lúc đó, giọng nói của Đoàn Gia Hứa vang lên: “Chỉ Chi, em có muốn...”

Giọng nói của anh ngừng lại, âm lượng giảm dần, ngữ khí mang theo mấy phần nghi hoặc: “Chạy đi đâu rồi.”

“...”

Cánh cửa đập vào tường, vang trên một âm thanh trầm thấp, sau đó là tiếng bước chân của Đoàn Gia Hứa từ cửa bước lại. Tang Trĩ ngã xuống đất rất nhanh cũng đứng dậy, đối mặt cùng anh.

“...”

Không khí ngưng kết 3 giây.

Lông mày Đoàn Gia Hứa hơi nhấc: “Em đang làm gì vậy?”

Tang Trĩ ngo ngác há to miệng, cố gắng nghĩ lý do. Ánh mắt rũ xuống, nhìn chồng tài liệu trên tay, cô anhg giọng, nghiêm mặt nói: “Em đang ôn tập.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy sao vừa rồi anh gọi, em không ra.”

“...” Tang Trĩ, “Em vựng trộm ôn tập.”

Có ghế không ngồi, có giường không nằm, lại nằm trên đất vựng trộm ôn tập. Đoàn Gia Hứa thuận theo, trêu chọc nói: “Tại sao phải vựng trộm ôn tập?”

Lại trầm mặc.

Tang Trĩ sắc mặt ngưng trọng, như đinh đóng cột nói ra 4 chữ: “CHO NÓ KÍCH THÍCH.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Năm tay vẫn là năm tay

Hiển nhiên anh không nghĩ đến cô sẽ lấy cái cơ này ra, vì vậy Đoàn Gia Hứa có chút sững sốt, sau đó rất nhanh anh liền cười thành tiếng, giọng điệu giống như thể nghe thấy cái gì đó cực kì hoang đường.

Lời vừa nói ra miệng, Tang Trĩ lập tức ý thức được sự xuẩn ngốc của bản thân, cô đúng là nhất thời đầu óc u mê mà. Tang Trĩ có chút quần bách, cuối cùng đành im lặng, vịn giường định đứng lên.

Chú ý đến cử động của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa cúi người, bắt lấy cổ tay cô, dùng sức kéo cô lại phía mình, rồi rất nhanh xoay người cả hai ngã xuống giường.

Tang Trĩ đâm đầu vào lồng ngực anh, hơi ngẩng đầu đã nằm gọn trong lòng anh, không hiểu tại sao trong lòng có chút khẩn trương, cô đành vô thức nắm chặt tay, chống trước lồng ngực Đoàn Gia Hứa. Cách một lớp quần áo Tang Trĩ có thể cảm nhận rõ ràng độ rung của lồng ngực Đoàn Gia Hứa, tâm tình anh vô cùng tốt, trong cổ họng phát ra tiếng cười có phần khắc chế.

Cô không tự nhiên, lui người lại đằng sau nói: “Anh làm gì ...?”

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa sâu thẳm, giữa đôi lông mày nhuốm một chút đa tình. Đuôi lông mày anh hơi nhấc, không hề báo trước cứ vậy ép sát cô đến bên giường, giọng nói khàn khàn: “Thích kích thích?”

“...”

Trời đất trước mắt Tang Trĩ như quay cuồng, nháy mắt lưng cô đã chạm vào đệm, vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy đôi môi của Đoàn Gia Hứa. Đệm thật êm, tay của anh vòng qua ôm lấy thắt lưng cô, cô không cảm thấy đau, chỉ là bởi hành động đột ngột này mà đầu óc cô có chút choáng váng, trong lúc nhất thời không hiểu ân ý trong lời nói của Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa đắc ý cười: “Ừm?”

Tang Trĩ chậm rãi chớp mắt, lấy lại tinh thần, cô hít một hơi thật sâu, dùng chân đạp lão hồ ly nào đó ra, thẹn quá hóa giận hét: “Đoàn Gia Hứa!”

Anh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, bờ môi ghé sát tai cô, hạ xuống thật gần, thật gần, mờ ám thì thầm: “Hai chúng ta làm gì đó kích thích một chút?”

“...”

Hô hấp của Tang Trĩ như ngừng lại, nháy mắt, từ cổ đến mặt cô đều nhuốm một màu đỏ rực, như một trái cà chua chín mọng. Cô cảm thấy trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến độ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cố cường ép bản thân mình phải tỉnh táo. Tang Trĩ ngẩng mặt nhìn thẳng Đoàn Gia Hứa.

Anh không có đè ép cô, chỉ là dùng tay chống lên đệm tạo thành một không gian nhỏ nhốt cô vào trong.

Tang Trĩ nhếch môi, dùng chân đẩy anh ra. Khí lực của nam và nữ vốn chênh lệch lớn, Đoàn Gia Hứa nhú mày, không phản kháng, thả người nằm xuống bên cạnh cô.

Tang Trĩ ngồi dậy, cắn răng nói: “Anh đùa nghịch lưu manh.”

Đoàn Gia Hứa nằm nghiêng người, một tay vuốt ve khuôn mặt cô, bộ dáng bất cần đời: “Đã là người yêu rồi sao có thể tính là đùa nghịch lưu manh?”

“...”

Điều bộ nói chuyện của anh như thể thật sự không có gì phải bàn cãi cả. Mà thực tế anh cũng không làm gì quá đáng.

Tang Trĩ không muốn so đo với lão hồ ly nữa, gờ tay vuốt vuốt trán của mình, dựa lưng vào thành giường không nói gì.

Thấy hành động này của cô, Đoàn Gia Hứa lại kéo cô lại gần, mi mắt khẽ rung, nhìn chăm chăm trán cô, lúc này mới chú ý một mảng nhỏ màu đỏ trên cái trán tròn bóng: “Lúc này đụng phải à?”

Cô chỉ chỉ mép giường, nhỏ giọng nói: “Không cần thận đập vào.”

Đoàn Gia Hứa: “Có đau không?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không đau.”

“Nói anh nghe đi.” Đoàn Gia Hứa buồn cười nói, “Tại sao nằm trên đất?”

Tang Trĩ thật thà khai báo: “Đột nhiên cảm thấy buồn ngủ.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy tại sao không nằm lên giường ngủ?”

“Em nói với anh rồi mà, em sợ anh cảm thấy em không thèm để ý đến anh,” ngữ khí Tang Trĩ rầu rĩ, “Nhưng thực sự em đang ôn thi, chiều mai em phải thi rồi, mà em muốn làm bài nghiêm túc, đạt kết quả tốt một chút.”

“Anh khi nào thì nhỏ nhen như thế?” Đoàn Gia Hứa nói. “Ngủ đi, chút nữa anh sẽ gọi dậy.”

Tang Trĩ thăm thì nói: “Nhưng nếu thế anh sẽ cảm thấy nhàm chán thì sao?”

“Có một chút.”

“Vậy em sẽ ôn tập nhanh chóng xong...”

Đoàn Gia Hứa: “Sợ anh tức giận đến vậy?”

Tang Trĩ nhìn anh, giống như là ngầm thừa nhận.

“Gọi em đến đây ôn tập, tất nhiên anh có tư tâm.” Đoàn Gia Hứa ôn nhu nói, “Nhưng anh không hề muốn ảnh hưởng đến em. Chỉ Chi nhà chúng ta có lòng cầu tiến như vậy, anh sao có thể ngăn cản được chứ, đúng không?”

Tang Trĩ thận trọng nói: “Vậy em ngủ một lát nhé?”

“Ngủ đi,” Đoàn Gia Hứa hôn lên mu bàn tay cô, cặp mắt hoa đào cong cong hình trăng khuyết có biết bao nhiêu là nhu tình, “Quả thật sẽ có chút nhàm chán, nhưng chỉ cần nghĩ đến em đang ở bên cạnh, anh liền cảm thấy vui vẻ chết mất.”

Tang Trĩ leo lên giường, chui vào chăn.

Một lúc sau, Đoàn Gia Hứa cầm khăn nóng, đặt lên chỗ Trán bị bầm của cô, vừa chỉnh vị trí khăn vừa nói: “Vừa rồi nghe tiếng anh mở cửa nên mới đập đầu đúng không?”

Tang Trĩ chần chờ gật đầu.

Khóe môi Đoàn Gia Hứa cong lên: “Ngốc nghếch.”

Nửa mặt Tang Trĩ chôn trong chăn, nói chuyện có vẻ buồn bực: “Đó người ta gọi là nhất thời khản trương.”

“Khản trương thì ngoan ngoãn, đừng nhúc nhích.” Đoàn Gia Hứa đứng lên, kéo màn cửa lại, che ánh nắng bên ngoài đang thi nhau nhảy vào khung cửa, “Không nhớ ngủ thì sao?”

Tang Trĩ nghĩ ngợi một lát, đột nhiên gọi anh: “Gia Hứa ca.”

Đoàn Gia Hứa: “Sao?”

“Đứng đây, anh biết không, chỉ cần đứng gần anh em liền bối rối.” Tang Trĩ liếm liếm khóe môi, cố gắng bình tĩnh giải thích, “Giống như vừa rồi, nhưng em không có tức giận, cũng không phải không thích.”

Đoàn Gia Hứa chườm khăn nóng lên trán cô, cà lơ cà phát nói: “Đó chính là thích?”

Tang Trĩ miễn cưỡng nói thêm “Nhưng không phải là thích kích thích...”

Đoàn Gia Hứa cười lên: “Được, tạm thời không làm các hoạt động kích thích.”

“...”

“Về sau mình sẽ kích thích sau.”

“...”

Tang Trĩ cứ thế ngẩn ngơ ở lại nhà Đoàn Gia Hứa đến 10g tối. Phần lớn thời gian là ngồi ôn thi, về sau, về sau như thế nào, thật ra thì cô cũng chẳng còn sức để ý nữa, lao đầu vào đóng sách vở mặc kệ Đoàn Gia Hứa ngáy ngủ ngồi bên cạnh.

Hai người, một người chăm chú ôn thi, một người lười biếng nằm trên giường đọc sách.

Dị thường hài hòa.

Thấy bạn cùng kí túc gọi điện gọi về, Tang Trĩ mới bắt đầu thu dọn sách vở, đồ đạc, chuẩn bị rời đi. Như một thói quen cô đi đến trước tủ ti vi lấy ít kẹo mềm mang theo. Hai người đôi giày cùng đi ra.

Tang Trĩ xé vỏ kẹo, thuận miệng nói: “Gia Hứa, anh có muốn ăn kẹo không?”

Đoàn Gia Hứa trước nay không có hứng thú với đồ ăn vặt, nhéo nhéo mặt cô nói: “Em ăn đi.”

Tang Trĩ bóc vỏ kẹo, ném một viên vào miệng, thỏa mãn kêu: “A” một tiếng.

Hai người đi vào thang máy. Đột nhiên Đoàn Gia Hứa mở miệng, giơ tay ra trước mặt cô, ngừ khí nhàn tản: “Cho anh một viên đi.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn lấy cho anh một cái, thả vào lòng bàn tay anh.

Tay cô còn chưa kịp rút về, Đoàn Gia Hứa đã khép lòng bàn tay lại, nắm chặt lấy ngón tay cô, và không hề có ý định buông ra. Đuôi lông mày anh vừa nhấc, chậm rãi nói: “Cho kẹo hay là dất tay?”

Tang Trĩ vẫn chưa hiểu ý anh, mơ màng nói: “Không phải anh muốn ăn kẹo sao?”

Đoàn Gia Hứa lại nói: “Dất tay vẫn là dất tay?”

Cô kịp phản ứng: “...Nha.”

Đoàn Gia Hứa: “Dất tay?”

Tang Trĩ ngược mắt nhìn anh, không hiểu sao cảm thấy bộ dáng này của anh có chút buồn cười. Cô nở nụ cười, bởi vì trong miệng đang ngậm kẹo cho nên nói chuyện cơ hồ nghe không rõ: “Anh còn hỏi nghiêm chỉnh kiểu vậy nữa?”

Đoàn Gia Hứa không có lấy một điểm mất tự nhiên nào: “Dất hay không dất.”

Tang Trĩ bỏ kẹo lại vào túi, nháy mắt nói: “Dất.”

Đoàn Gia Hứa cười khê, nắm chặt tay cô. Đúng lúc thang máy xuống lầu 1, anh nắm tay cô đi ra ngoài, tùy ý nói: “Nghỉ hè em định ở lại thực tập.”

“Vâng.” Tang Trĩ dùng tay còn lại bóc kẹo, “Em nộp CV cho mấy chỗ, có một chỗ gọi rồi.”

“Tại sao muốn đi thực tập sớm vậy?”

“Tìm việc gì đó để làm,” Tang Trĩ nói, “Nếu về nhà em cũng không có gì để làm, mỗi ngày cũng chỉ ở nhà chơi rồi ăn.”

Đi một đoạn. Tang Trĩ bỗng nhiên nói: “Anh có ăn kẹo nữa không?”

Đoàn Gia Hứa: “Không ăn đâu.”

“Gia Hứa ca,” Tang Trĩ đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, đề cập một cách tình tế với anh, “Các cặp đôi khác nếu dất tay nhau đi dạo hoặc băng qua đường đều sẽ đột nhiên có những hành động táo bạo như là... Sao tới anh lại hỏi trước chứ?”

“Lần trước anh hôn em không hỏi trước,” Đoàn Gia Hứa lo lắng nói, “Không phải em không vui sao?”

Tang Trĩ trầm mặc hai giây: “... Cũng không phải là không vui.”

Đoàn Gia Hứa: “Rồi?”

Tang Trĩ lại nói: “Chỉ là có chút không hợp hoàn cảnh.”

“Ừm.”

“Chính là, em còn chưa nói cho anh biết,” Tang Trĩ cúi đầu, lấy hết can đảm, hít một hơi nhìn thẳng vào mắt anh, “Em rất thích anh.”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, nhìn về mặt khăn trang của cô.

Hai người cùng sóng vai nhau đi đến bãi đỗ xe. Ban đêm khu cư xá tĩnh mịch, chỉ có lác đác vài bóng người. Đèn đường mờ mờ, ảo ảo, bị những tán cây lớn che khuất một nửa ánh sáng tạo thành những hình thù kì quặc trên mặt đất.

Giữa đêm hè, gió thổi mang theo sự khô nóng.

Nghe thấy thế, Đoàn Gia Hứa đột nhiên dừng lại, kéo cô ôm vào lòng ngực. Anh cúi người, cọ cọ chóp mũi lên chóp mũi Tang Trĩ. Mặt mày thâm thúy, nhìn sâu vào đôi mắt to tròn, sáng lấp lánh của cô. Bờ môi nhẹ nhàng lướt qua mặt Tang Trĩ tựa như không lơ hờn lên.

Một lúc sau, anh nâng cằm, nhẹ nhàng đặt lên trán Tang Trĩ một nụ hôn, thật nhẹ nhàng, thật trân trọng, như thể với anh cô là bảo vật quý giá nhất.

“Ừ. Anh cũng thích em.”

Kết thúc môn thi thứ hai, Tang Trĩ ra khỏi phòng thi. Buổi chiều không cần thi môn nào, nhưng còn một cuộc hẹn phỏng vấn, cô dự định về kí túc xá thay quần áo chỉnh chu rồi đến chỗ hẹn.

Tang Trĩ lấy điện thoại di động trong túi ra, kiểm tra cuộc gọi. Vừa rồi Tang Diên có gọi cho cô. Tang Trĩ gọi lại cho anh.

Giọng nói của Tang Diên từ đầu kia truyền đến, ngữ khí vẫn như cũ hoàn toàn là kiểu cần được ăn đánh: “Tiểu quý, dạo này anh hai của mày đang vội vã yêu đương, vì vậy liền quên hỏi mày một việc quan trọng...”

“...”

Tang Diên: “Đã mua vé máy bay chưa?”

Tang Trĩ: “Em không định về nhà.”

Đầu dây bên kia yên tĩnh, sau đó như là nghe thấy tiếng cười, nhưng chỉ 2 giây khi st]cs cả lơ cả phát áy đột ngột thu hồi, giọng nam bên kia trầm xuống: “Có gan lặp lại lần nữa?”

“Em nói với ba mẹ rồi,” Nghe giọng anh trai như thế, Tang Trĩ có chút bất an, nhưng lại cảm thấy mình chẳng làm gì sai, giọng nói cũng theo đó thêm mấy phần dũng khí oanh liệt: “Hai người đã đồng ý.”

“Lặp lại lần nữa.”

“...” Tang Trĩ nổi giận, “Em ở lại trường để tìm chỗ thực tập, em không làm gì phải khuất tất cả.”

“Được, anh lười quản mày.” Giọng Tang Diên lạnh lùng nói, “Lần này mày còn bị người ta gạt nữa thì cũng đừng tìm anh khóc lóc. Anh cũng chẳng có nhiều thời gian rảnh rỗi mà quản chuyện tình yêu, tình báo của mày.”

Tang Trĩ cãi lại: “Em làm sao mà bị lừa được?”

“Haizzz thời kì phản nghịch của mày cũng đủ dài rồi đấy, từ hồi sơ trung cho đến tận bây giờ. Lên đại học cũng không biết suy nghĩ một chút, đúng không?” Tang Diên nói, “Vốn đã không có đầu óc, yêu đương vào não lại càng hòng hóc.”

Tang Trĩ tức nổ mồm: “Anh mới không có đầu óc, chuyện yêu đương của bản thân còn thiếu nước cầm cái loa phóng thanh đi chiếu cáo cho cả thế giới biết, gặp ai cũng bảo là người ta theo đuổi anh, ai mà tin được a!”

“...” Tang Diên nói, “Mày muốn cãi nhau với anh mày đúng không?”

“Anh bắt đầu trước mà.”

Giăng co một lát.

“Tang Trĩ, chính bản thân mày ngẫm lại xem, nếu như mày hiểu sự đòi một tí chẳng lẽ nay lớn vậy rồi, anh mày còn phải lo lắng hay sao?” Tang Diên bình tĩnh trở lại, gần từng chữ, “Mày muốn yêu đương thế nào thì tùy, đừng để gây ra chuyện rồi lại tìm anh.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tang Trĩ cầm di động trên tay, vô định nhìn vào màn hình tối thui. Tâm tình cô vì cuộc cãi vã này mà nháy mắt tụt dốc, một ngăn tủ kín trong ngực bị kìm nén bỗng nghèn nghẹn. Cô và anh hai rất ít khi cãi nhau căng thẳng đến vậy, bình thường hay nhao nhao gây sự vậy thôi, nhưng anh lúc nào cũng lo lắng cho cô, tranh giành, cãi vã thế nào cuối cùng vẫn nhường cô tanhg.

Mặc dù không nói với đối phương những lời ngọt ngào nhưng Tang Trĩ biết bản thân rất ý lại vào người anh hai này.

Mặc dù hiện tại tâm trạng cô rất khó chịu nhưng lại không muốn xảy ra chiến tranh lạnh với anh.

Cảm giác như là hồi năm lớp 10 cô không bắt chấp tất cả đến Nghi Hà đoán chừng hiện tại Tang Diên cũng không ngăn cản cô ở lại trường đi thực tập.

Có thể là vì lần đó, hình tượng cô trong lòng anh hai chính là một con bé thích người lớn tuổi hơn, nhưng lại đầu óc đơn thuần dễ bị tổn thương, đối phương nói gì cũng tin tưởng tuyệt đối.

Tang Trĩ gãi đầu một cái, mở ô chat với Tang Diên. Cô tự hỏi nếu bây giờ mình nói thẳng với anh hai đối tượng cô yêu chính là Đoàn Gia Hứa, thì có lẽ

anh ấy sẽ không tức giận như vậy...

Dù có không tin ai đi chăng nữa, cũng không đến nỗi không tin Gia Hứa chứ.

Tang Trĩ suy nghĩ một lát mới chậm rãi gõ tin nhắn: [Anh hai, anh không cần quá lo lắng. Em xin nghỉ hè ở lại trường mục đích chính là đi làm thêm lấy kiến thức và kinh nghiệm, đến nghỉ Quốc Khánh em sẽ về. Trước đây em đã lừa anh, bạn trai em không phải là nghiên cứu sinh trường em. Người đó anh cũng biết, chính là anh Gia Hứa, không phải người không tốt, không tin tưởng được.]

Cô gõ một tin nhắn thật dài, lại có chút do dự. Thế này liệu Gia Hứa có bị anh trai cô đánh một trận không.

Tang Trĩ trầm tư một lát, nếu cô thay tên Đoàn Gia Hứa bằng bạn đại học của anh. ... Ừm hình như cũng không phải quá khó tiếp nhận.

Tang Trĩ yên lòng bấm gửi tin.

Màn hình nổi lên một chấm than đỏ.

[tin nhắn đã gửi, nhưng đối phương không nhận.]

Tang Trĩ: "..."

ĐƯỢC.

ĐƯỢC LẮM.

ĐƯỢC THÔI.

Hóa khí của cô lần nữa bốc lên đến óc. Cô cúi đầu lẩm bẩm. LẦN SAU! MÀ! MÌNH! CÒN! XUỐNG! NƯỚC! TRƯỚC! THÌ! MÌNH! CHÍNH LÀ! CÚN CON!

Tang Trĩ xin ứng tuyển vào một công ty quảng cáo ngay gần trường. Đi tàu điện ngầm cũng chỉ mất hai trạm. Dựa theo địa chỉ cô nhận được qua mail, cô tiến vào tòa nhà, lên văn phòng công ty.

Diện tích công ty này không lớn lắm, bên trong văn phòng đặt 3 dãy bàn, có một phòng nhỏ đặt ghế sofa, còn có thêm 1 phòng họp nhỏ. Người đến phỏng vấn không nhiều, ngoại trừ cô còn có một chàng trai nữa.

Anh chàng kia bước vào phòng phỏng vấn. Tang Trĩ ngồi bên ngoài. Có một cô gái rót nước cho cô. Cô lễ phép cảm ơn, vô thức đưa mắt nhìn bốn phía, nhân viên công ty này hình như đã đi ra ngoài gặp khách hàng, ở lại trong công ty cũng không có nhiều người. Đa số bàn làm việc để trống.

Tang Trĩ chuyển ánh mắt đến một cô gái. Cô gái đó đang nói chuyện cùng một chàng trai, tâm tình có vẻ rất tốt, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Tang Trĩ cảm thấy nhìn người ta chằm chằm như vậy không được hay lắm, cũng sợ bị họ nhận ra, rất nhanh chuyển tầm mắt ra chỗ khác.

Chỉ là cảm thấy cô gái kia rất quen mắt.

Không bao lâu sau, bạn nam kia đi ra, ra hiệu cho Tang Trĩ vào phòng phỏng vấn. Cô gật đầu, thu lại mấy ý nghĩ vẩn vơ, đứng dậy tiến vào trong.

Kết thúc phỏng vấn cũng đã là 1h trưa.

Tang Trĩ tính toán thời gian, đi tàu điện ngầm đến công ty của Đoàn Gia Hứa, tìm một quán cà phê đối diện phòng anh nhìn ra. Trước đây Đoàn Gia Hứa có nói, cơm trưa anh ra ngoài ăn hoặc gọi cơm văn phòng cùng đồng nghiệp.

Cô mở máy, nhắn cho anh một cái tin We chat: [Anh nhìn ra ngoài cửa sổ đi.]

Đoàn Gia Hứa: [Em qua đây sao?]

Tang Trĩ nhấp 1 ngụm cà phê, cười tủm tỉm nói: [Không.]

Tang Trĩ: [Nói anh ngắm phong cảnh.]

Đoàn Gia Hứa: [Được. Em bảo ngắm liền ngắm.]

Tang Trĩ: [Trưa cùng đi ăn cơm nhé?]

Đoàn Gia Hứa: [Em muốn ăn gì?]

Tang Trĩ: [Thịt nướng.]

Đoàn Gia Hứa: [Được.]

Tang Trĩ không quấy rầy anh làm việc nữa, nhắn thêm một câu: [Em đang trong tàu điện ngầm, lúc anh tan chắc em cũng đến nơi.]

Cô thấy hơi chán bèn download trò chơi về để giết thời gian. Chơi hết ván này sang ván khác, cũng không biết đã qua bao lâu thì Đoàn Gia Hứa gửi tin nhắn đến.

Tang Trĩ mở tin, lúc này mới phát hiện đã 12h15p

Đoàn Gia Hứa: [Quay đầu lại.]

Tang Trĩ sùng sốt một chút, đồng thời đánh mắt sang, phát hiện có người đứng cạnh mình. Trong nháy mắt cô đoán ra, vô thức quay đầu. Người bên cạnh đúng lúc này cũng cúi người, mặt cũng cúi xuống, xích lại gần cô. Tang Trĩ quay đầu đi, ngoài ý muốn lơ đãng chạm môi vào gương mặt anh. Thân thể cô cứng đờ, lập tức nghiêng về sau, cả mặt đỏ ửng vì cái chạm nhẹ kia.

Anh đứng thẳng, khước môi cong lên ngữ khí thấp phần ngả ngón, mập mờ: “Chỉ bảo em quay đầu, mà em còn chủ động hơn thế nữa nha?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tiểu ác bá tang trĩ

“Rõ ràng là anh...” Tang Trĩ im lặng, hít một hơi, đứng lên, “Em đang ngồi yên lành, tự nhiên anh áp mặt lại gần làm gì?”

Đoàn Gia Hứa rũ mắt xuống, nắm lấy tay cô, cười nói: “Cố tình.”

Lòng bàn tay anh nóng hổi, lực cầm không nặng, không nhẹ, đôi khi sẽ không tự chủ bóp bóp đầu ngón tay cô. Tang Trĩ nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa kéo cô ra khỏi quán coffee: “Muốn nhân cơ hội này để em hôn anh một cái.”

Tang Trĩ nhấp môi dưới, trầm giọng nga một tiếng.

“Chờ bao nhiêu lâu rồi?” Đoàn Gia Hứa cúi đầu, nhìn xuống Tang Trĩ, thuận miệng nói: “Đã uống hẳn một cốc coffee to như vậy, chắc cũng đến sớm rồi đúng không?”

“Không lâu, em mãi chơi điện tử quên cả thời gian.” Tang Trĩ nói, “Sao anh biết em ngồi đây?”

Đoàn Gia Hứa chỉ vào cửa kính của quán coffee: “Anh nhìn thấy em. Lần sau nếu tới rồi thì cứ trực tiếp lên văn phòng tìm anh, hoặc trực tiếp gọi anh xuống cũng được.”

Tang Trĩ gật đầu.

Hai người đến cửa hàng thịt nướng, tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống.

Đoàn Gia Hứa cầm khăn nóng xoa xoa tay, sau đó lấy bình nước rót cho Tang Trĩ: “Còn phải thi một môn nữa đúng không? Bao giờ em thi?”

Tang Trĩ: “Thứ năm ạ.”

“Ba ngày nữa?”

“Vâng.” Tang Trĩ đưa tay dụi dụi mắt, “Cho nên em định buổi chiều về ký túc xá ngủ bù, mấy hôm nay thức đêm liên tục, em sắp sập nguồn rồi.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Vậy mà vừa rồi còn uống cốc coffee lớn như thế?”

Tang Trĩ nghiêm trang nói: “Thì vì muốn ngủ nên em mới uống coffee đó, em cứ uống coffee vào sẽ buồn ngủ.”

“Sao thể chất em kì quặc thế,” Đoàn Gia Hứa buồn cười nói, “Mấy ngày nữa còn phải thức đêm không?”

“Không cần.” Tang Trĩ nói. “Còn ba ngày nữa mới thi, em vẫn đủ thời gian ôn.”

“Vừa rồi phỏng vấn thế nào?”

“Khá ổn, em có cảm giác có thể được nhận. Công ty kia hình như đang rất cần người.” Tang Trĩ gãi đầu một cái, đột nhiên hỏi, “Gia Hứa, anh hai em có liên lạc với anh không?”

Nghe cô nói vậy. Đoàn Gia Hứa kiểm tra điện thoại: “Không. Sao thế?”

“...”

Lần cãi nhau này xem ra có chút nghiêm trọng.

Nhưng nghĩ đến ai đó thậm chí còn từ chối nhận tin nhắn của cô, Tang Trĩ lên con cầu bắc, không muốn nói tốt cho Tang Diên, bực mình uống một hớp trà, mặt không biểu cảm đáp: “Cãi nhau.”

“Nhưng mà tại sao?”

“Anh ấy không đồng ý cho em ở lại trường kì nghỉ hè, sau đó còn nói...” Tang Trĩ không nói hết câu, do dự một chút bèn hỏi dò, “Đúng rồi, anh có nói với anh trai em về quan hệ của chúng ta không?”

“Không.” Đoàn Gia Hứa thần nhiên trả lời: “Vốn dự định hè em về Nam Vu, anh cũng xin công ty cho nghỉ phép mấy ngày đến nhà em, thuận tiện nói chuyện này với Tang Diên.”

“Vậy giờ tính sao?”

“Giờ chỉ còn kì nghỉ Quốc khánh, đến lúc đó hai chúng ta cùng về Nam Vu thưa chuyện, được không? Đủ thành thật chưa?” Đoàn Gia Hứa cười, “Tự dẫn xác đến cửa cho cậu ta tấn một trận.”

“...” Tang Trĩ không có khí lực nói, “Chắc không đến nỗi đó đâu.”

“Không sao đâu.” Đoàn Gia Hứa không mấy để ý đến vấn đề này, cặp mắt hoa đào cong cong, tâm trạng anh cực kì tốt, “Anh rất vui lòng chịu trận đòn này.”

Ăn cơm trưa xong, hai người đi dạo một vòng quanh đó để tiêu thực. Sau đó Tang Trĩ bắt taxi về trường học. Lúc về đến kí túc xá đã là 2h chiều.

Trong phòng chỉ có một mình Ninh Vi.

Tang Trĩ nhìn gương mặt của Uông Nhược Lan và Ngu Tâm đã được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ thì hỏi: “Hai thanh niên kia về rồi à?”

“Ừm.” Ninh Vi cũng đang thu xếp đồ đạc, “Hai đứa nó thi xong hết rồi, vừa thu thập xong hành lý, cũng mới rời đi thôi. Ngu Tâm thì về nhà, Uông Nhược Lan thì hình như đi du lịch với bạn trai.”

Cả phòng còn mỗi Tang Trĩ còn môn thi.

“Bạn trai mình thuê phòng bên ngoài.” Ninh Vi nói, “Mình đi qua ở với anh ấy nên hè này mình không ở ký túc xá.”

Tang Trĩ a một tiếng, có chút buồn: “Mình còn tưởng có người bầu bạn qua mùa hè cô độc này chứ.”

“Cậu có thể tìm Đoàn ca ca của cậu nha.” Ninh Vi ngẩng đầu nhìn cô, cười híp mắt, “Lại nói, tư vị mới yêu thế nào? Không đúng, cùng crush thâm thương trộm nhớ bấy lâu ở cùng nhau, cảm giác thế nào?”

“Cũng khá vui.” Tang Trĩ suy tư, do dự nói, “Mình cảm thấy không có gì khác biệt.”

“Ừm?”

“Thì vẫn như trước đây thôi, vẫn đến những nơi cả hai thường hay đến, không có gì khác biệt cả... Ngoại trừ hôm đó.” Tang Trĩ đột nhiên nâng tay chạm vào môi, “Ngoại trừ điều đó, thì hình như không có gì khác biệt.”

“Nhìn biểu hiện này,” Ninh Vi kinh ngạc, cực kì ngạc nhiên nói: “Hai người đã hôn rồi?”

“...”

“Hôm đó đã hôn nhau?” Ninh Vi hưng phấn hẳn lên. “Chắc canh là Đoàn ca ca chủ động à? Chính là thế, tuổi tác lớn có khác.”

“Nhưng mình cảm thấy phản ứng có vẻ không đúng lắm,” Tang Trĩ nhỏ giọng thì thầm. “Mình hỏi cậu, khi cậu ở cùng người yêu, khi hai người có những cử chỉ tương đối thân mật, cậu có khăn trương không?”

“Hồi đầu thì có,” Ninh Vi nói, “Nhưng mình cảm thấy so với mình, anh ấy còn khăn trương hơn ấy, người yêu mình ấy à, là kiểu con trai tương đối hay thận trọng, yêu nhau một tháng đến tay mình còn không dám nắm. Haizzz làm mình trong lòng mình muốn gào thét ấy chứ.”

“...”

“A, nghĩ lại, mình cảm thấy bản thân khăn trương như thế, hoàn toàn là bởi vì anh ấy truyền sang.” Ninh Vi liếc mắt, “Nhưng giờ hai đứa thoải mái hơn nhiều rồi, tên ấy ấy à trước mặt mình thả rắm, còn dám mặt gầy vu vạ cho mình ấy chứ.”

Tang Trĩ cười ra tiếng: “Cái gì vậy???”

Ninh Vi quay trở lại chủ đề: “Thế là hiện tại cậu hay bị lúng túng, ngượng ngùng trước mặt anh ấy chứ gì?”

“Ừ.” Tang Trĩ có chút buồn rầu, “Sau đó tựa hồ như anh ấy có vẻ không vui... Mình sợ anh ấy hiểu lầm, với mình, biểu hiện như vậy chính là rất thích, rất thích anh ấy nên mới lúng túng.”

“A? Chắc là anh ấy sẽ không hiểu lầm đâu.”

“Nhưng mình không nói thẳng cho anh biết,” Tang Trĩ nói, “mình cảm thấy nếu không nói thẳng tanh anh ấy sẽ không biết mất.”

“Thế à?” Ninh Vi trừng mắt, “Cứ thoải mái với nhau đi, không cần cẩn thận từng li từng tí như thế, làm chuyện gì cũng phải giải thích này nọ không phải thời gian sau này sẽ rất mệt mỏi hay sao?”

“...”

“Có phải cậu từ trước đã có thói quen khấn trương trước mặt anh ta, do trước đây luôn nơm nớp bị anh ấy phát hiện tình cảm? Nhưng giờ khác rồi, hiện tại hai cậu đã ở bên nhau, cậu chỉ cần biểu hiện ra rằng cậu thích anh ấy, anh ấy sẽ hiểu thôi.” Ninh Vi nói, “Mình chỉ có thể khuyên cậu như vậy, chính là vì mình nghĩ da mặt cậu cũng không phải mỏng chỉ là do tâm lý đơn phương lâu năm biến thành thế này thôi.”

Tang Trĩ không nhịn được nói: “Cậu đây là đang khen mình, hay đang si vả mình vậy?”

“Chỉ là muốn tiểu Tang Tang của chúng ta yêu đương vui vẻ, thoải mái một chút. Nếu mình là cậu, chắc canh ngày nào cũng quán lấy anh ta đòi anh ta ôm, hôn, yêu chiều.” Ninh Vi kéo vali, lau mồ hôi trán, “Thích ai đó, chỉ dựa vào việc cậu nói cậu yêu họ là hoàn toàn vô dụng. Cứng đầu thế, anh ta hôn cậu một cái, cậu liền bực mình không vui, sau đó lại chạy đến báo anh ta, cậu thật sự rất thích anh ta, thế có giống vừa đánh vừa xoa không?”

Tang Trĩ trầm mặc một hồi rồi nhẹ gật đầu.

“Vội lại, không phải cậu nói anh ta coi cậu như một cô em gái mà nuông chiều sao? Thêm nữa hai người cách nhau nhiều tuổi như vậy, khẳng định anh ấy luôn hết sức chiều theo ý cậu. Nếu cậu cảm thấy tình cảm phát triển quá nhanh, cảm thấy không thích, có khả năng anh ấy cũng sẽ vì thế mà không miễn cưỡng.” Ninh Vi nói, “Mình nói cái này hoàn toàn là từ kinh nghiệm xương máu của bản thân, người yêu mình ấy, lúc đầu cực kì dễ thẹn thùng, nhiều lúc khiến mình cảm thấy, mình đùa chơi với anh lại giống mình là cảm thú trên ghẹo tiểu bạch thỏ.”

“...”

“Không cần đề ý quá nhiều, các cậu có thời gian mà.” Ninh Vi đi qua xoa đầu Tang Trĩ: “Biết đâu anh ấy chính là người nắm tay cậu cả đời.”

Tang Trĩ sửng sốt: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Ninh Vi cười nói, “Cậu muốn thế nào thì cứ làm thế đó, anh ta có thể nhẫn nhịn thì nên nhẫn nhịn, không thể nhẫn được thì liền cãi nhau một trận. Không lẽ cậu định cẩn thận từng li từng tí như thế cả đời.”

Sau khi Ninh Vi đi, Tang Trĩ thay một bộ quần áo khác, nằm lên giường. Phòng ngủ nhỏ hẹp, lại yên tĩnh nên tiếng điều hòa nghe càng rõ ràng.

Cô gặm gỏi, chăm chú suy nghĩ những lời Ninh Vi vừa nói.

Cũng không sai.

Tang Diên luôn nói cô là tên tiểu quỷ mặt dày, giáo đâm không thủng, tại sao cứ gặp phải Đoàn Gia Hứa da mặt thành đồng vách sắt của cô lại biến thành tờ giấy mỏng, vò nhẹ liền nát thế này.

Nhưng cái này thật sự phải so sánh lại. Da mặt cô quả thật dày hơn Tang Diên nhưng không ăn thua gì so với da mặt của Đoàn Gia Hứa.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tang Trĩ vô thức liên tưởng đến bất phương trình biểu hiện độ dày da mặt của ba người ____ ĐOÀN GIA HỨA >> TANG TRĨ >> TANG DIÊN.

“...”

Đúng là căn bản không sao so sánh được.

Hôm nay khi vô tình chạm vào mặt anh, cô đúng là cảm thấy có chút lúng túng không biết nên làm thế nào. Nhưng giờ nghĩ lại, đại khái lúc đó cô có thể nói thẳng một câu: “Em muốn hôn anh đấy, thì sao nào?”

Đúng chính là khí thế đó.

Về sau cứ như vậy mà triển khai.

Yêu đương thôi mà.

Không phải chỉ là hành động thân mật giữa hai người yêu nhau thôi à.

Có gì mà phải khấn trương.

Cô từ bé đã đánh nhau với lũ con trai mà lớn lên, đánh đấm gãy răng mà không rơi một giọt nước mắt, một tiểu Tang ác bá trời không sợ, đất không sợ, ngay cả Tang Diên cũng phải nhường nhịn cô ba phần. Đứng chính là cái khí khái chặt đĩnh, chém sắt này.

Chẳng phải chỉ là yêu nhau thôi sao, chỉ là thom nhau thôi sao... có gì mà phải sợ.

Tang Trĩ càng nghĩ tinh thần chiến đấu càng nâng cao cho đến khi con buồn ngủ hoàn toàn tiêu tán, cô ngồi dậy, lấy điện thoại, mở cửa sổ chat với Đoàn Gia Hứa, hung hăng nhắn: [Đoàn Gia Hứa.]

Qua mấy phút Đoàn Gia Hứa mới nhắn lại: [Sao thế?]

Tang Trĩ: [Anh có muốn chơi trò trốn khỏi mặt thất không?]

Đoàn Gia Hứa: [Sao bỗng nhiên có tinh thần vậy.]

Tang Trĩ: [Sao tự nhiên nghĩ đến trò này?]

Tang Trĩ: [Gần trường mới mở, có rất nhiều chủ đề hay.]

Đoàn Gia Hứa: [Okie.]

Đoàn Gia Hứa: [Không phải em bảo muốn ngủ bù à? Cứ nghỉ đi, khi nào anh đến dưới kí túc xá sẽ gọi em.]

Sau khi quyết định xong, tâm tình Tang Trĩ cũng buông lỏng hơn, có lẽ do bỏ xuống một vướng mắc nên trong lòng thoải mái liền đi vào giấc ngủ nhanh chóng.

Giấc ngủ này ngủ thật sâu thật ngon.

Khi Đoàn Gia Hứa gọi điện thoại cho cô, Tang Trĩ mới giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng nhận điện, đầu dây bên kia là giọng nói dịu dàng của Đoàn Gia Hứa: “Vẫn đang ngủ?”

Cô nhất thời không phản ứng kịp, trì hoãn nói: “Anh gọi điện đến đánh thức em, có phải chỉ vì muốn hỏi em còn đang ngủ hay không?”

“...” Đoàn Gia Hứa bật cười: “Nói gì thế.”

Trầm mặc một lát.

Tang Trĩ dần dần tỉnh táo lại: “A.”

“Đã nhớ ra chưa?”

“Anh đang ở dưới cổng kí túc xá à?”

“Ừm.”

Lại trầm mặc.

Tang Trĩ ngồi dậy, nhin không được chỉ trích: “Tại sao anh không gọi em sớm một chút.”

“Không vội.” Đoàn Gia Hứa lười biếng nói: “Giờ em xuống giường rửa mặt, thay quần áo, đi giày là có thể đi được rồi.”

“...” Tang Trĩ xốc chăn lên, bò xuống giường: “Thế anh chờ em mấy phút, em cúp máy đây.”

Cô chạy cực nhanh vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt, sau đó thay quần áo, trang điểm đơn giản, buộc gọn tóc lại. Nhanh chóng cầm lấy túi xách, bỏ điện thoại và chìa khóa vào, sau đó chạy cật lực xuống lầu.

Thu thập đơn giản như vậy cũng mất gần 20p.

Sợ Đoàn Gia Hứa chờ lâu, Tang Trĩ chạy hai bậc một trên cầu thang. Vừa ra khỏi cửa kí túc xá, liền nhìn thấy bóng dáng tiểu sái của Đoàn Gia Hứa. Anh đang đứng dưới tán cây chờ cô. Cô bước nhanh hơn, nhảy chân sáo đến trước mặt anh.

Nghe thấy tiếng chạy, Đoàn Gia Hứa ngừng đầu. Do quá gấp, cô không kịp dừng lại, đâm sầm vào lồng ngực anh.

Anh vô thức lùi lại một bước, sợ cô ngã, lập tức đưa tay giữ lưng cô. Biểu hiện của Đoàn Gia Hứa có chút sững sờ, không tự chủ được bật cười: “Hôm nay có về rất vui về nhà?”

Tang Trĩ ngửa đầu nhìn anh, cũng không tránh ra, đôi mắt cong cong: “Ừ.”

Đuôi lông mày Đoàn Gia Hứa giương lên.

Tang Trĩ nhìn anh mấy giây, mới lùi lại, lấy điện thoại ra, nháy mắt nói: “Em tưởng rằng anh sẽ nói em lẻ mề gì mà lâu như thế?”

“Không lâu.” Đoàn Gia Hứa nhắc nhở, “Lần sau đừng chạy vội như vậy, dễ ngã.”

Tang Trĩ gật đầu: “Em đã đặt vé rồi, hẹn với ông chủ 8h đến, nhưng em tính hai đứa còn đi ăn uống nữa nên đã hẹn lại dời lịch đến 9h. Giờ mình đi ăn uống là vừa.”

Đoàn Gia Hứa nắm tay cô, thoáng nghiêng đầu: “Được.”

Qua một lúc. Tang Trĩ bỗng nhiên gọi anh: “Đoàn Gia Hứa.”

“Sao thế?”

“Không có gì?” Tang Trĩ đổi thành giọng điệu thương lượng, mặc cả: “Về sau em cứ gọi anh như vậy được không?”

“Ừm, muốn gọi thế nào cũng được.” Đoàn Gia Hứa có thói quen vuốt vuốt đầu ngón tay cô, giống như đang chơi đồ chơi, giọng nói tràn ngập ý cười, “Anh còn đang chờ xem đến bao giờ em mới chịu đổi lại xưng hô ấy chứ.”

“Cảm thấy thay đổi cách gọi,” Tang Trĩ suy nghĩ, “không phải gọi thêm đuôi ca ca vào đằng sau nữa, đỡ giống trẻ con trong nhà nói yêu thương người lớn trong gia đình hơn ấy nhỉ.”

“...”

“Mà cũng tại anh nhìn em trưởng thành, lại luôn muốn quản thúc em,” Tang Trĩ nói, “nên cảm giác đó lại càng giống.”

Đoàn Gia Hứa nhún mày: “Anh khi nào thì quản thúc em chứ?”

Tang Trĩ: “Anh không cảm thấy thế à? Trước đây em cứ thắc mắc, anh thích trẻ con như thế sao không sớm lập gia đình, sinh một đứa đi.”

Đoàn Gia Hứa ngược lại chỉ cười: “Được rồi, chờ em tốt nghiệp đã rồi mình nói tiếp vấn đề này.”

“...” Anh nói xong, Tang Trĩ bỗng nhận thức một chuyện, nhỏ giọng nói: “Chờ đến khi em tốt nghiệp đại học, anh cũng đã 30 tuổi rồi.”

Vốn tưởng cô sẽ lại buồn bực, thấy cô bình tĩnh nói ra chuyện này như thế, Đoàn Gia Hứa lại có chút bất ngờ.

“Hử?”

Tang Trĩ bổ sung thêm: “Già mới có con.”

“Ai nói với em thế?” Đoàn Gia Hứa vừa tức giận vừa buồn cười: “Năm mươi tuổi mới coi là già nhé.”

Hai người ăn ở gần đó. Sau đó Tang Trĩ dẫn anh đến chỗ chơi đào thoát khỏi mật thất.

Hai người đến tìm ông chủ, nghe hướng dẫn, nhận phòng chơi. Xong xuôi ông chủ phát cho hai người thẻ tên để đeo vào cổ.

Tang Trĩ nhìn tên ghi trên thẻ học sinh, lại nhìn thẻ của Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ cười thành tiếng: “Tên của anh là Tiểu Hồng, năm hai lớp 1, là học sinh tiểu học.”

Đoàn Gia Hứa cười, đi theo cô, ngoan ngoãn đáp lại.

Tang Trĩ gọi: “Tiểu Hồng.”

Đoàn Gia Hứa tốt tính, vui vẻ thưa: “Đến ngay đây.”

Ông chủ: “...”

Giới trẻ bây giờ yêu đương thật sớm súa.

Ông chủ quán đưa họ đến một phòng, chỉ dẫn sơ qua các vị trí họ không được phép động và chỗ được phép động, và các quy tắc của trò chơi. Bên trong là một phòng được bày trí theo kiểu phòng học, trên bảng đen viết một vài dãy số, trên bục giảng cũng đặt một số đồ vật.

Bên cạnh có một cái bàn trưng bày tài liệu, bên trên còn có ghi chép học sinh tốt nghiệp các năm.

Tang Trĩ lấy được một cái hộp ở trong ngăn kéo bàn, là một hộp khóa. Cô nhìn lên trên bảng, có một đề toán, suy đoán nói: “Giải bài toán trên bảng có phải sẽ mở được mật mã của cái hộp này?”

Đoàn Gia Hứa nhìn quanh, tiếp lấy cái hộp, thử một dây mật mã rất nhanh cái hộp đã được mở. Bên trong có hai cái đèn pin.

Tang Trĩ thắc mắc: “Cái này dùng để làm gì?”

Đoàn Gia Hứa gợi ý: “Chắc là khi tắt đèn phòng, dòng gợi ý viết bằng dạ quang hoặc chất liệu gì đó khi soi đèn này vào mới có thể nhìn rõ.”

“Ồ.” Tang Trĩ cảm thấy mình đúng là không có đầu óc, chiếu theo ý tưởng của anh, bèn chạy đến tắt đèn, “Chiếu vào kia?”

Đoàn Gia Hứa đưa một cái đèn cho cô: “Minh cứ chiếu xung quanh phòng một cái.”

Đây là một căn phòng kín, tắt đèn rồi thì xung quanh tối đen như mực, không có lấy một tia ánh sáng. Tang Trĩ mở đèn pin lên, tùy ý chiếu lên nền nhà và xung quanh tường.

Đã 10p trôi qua mà chưa tìm thêm được đầu mối gì.

Tang Trĩ dứt khoát ngồi xổm trên mặt đất, chiếu ánh đèn xuống dưới, cô chú ý thấy một dòng chữ phát sáng ở dưới chân bàn. Cô hơi nghi ngờ, chăm chú nhìn thêm mấy giây, mới cao hứng gọi Đoàn Gia Hứa: “Ồ đây có gợi ý này anh.”

Đoàn Gia Hứa đang tìm kiếm trên bục giảng. Nghe cô nói vậy, anh lại gần nhìn, cũng ngồi xổm xuống, khoảng cách hai người rất gần nhau.

Xung quanh tối om, không gian chật hẹp, như cố tình khiến bầu không khí này càng thêm mập mờ. Lời nói bình thường của anh thôi trong hoàn cảnh này cũng như đang dí sát vào tai cô mà thâm thối. Tang Trĩ vô thức nhìn về phía anh, đèn pin vì thế cũng nâng lên, soi sáng nửa khuôn mặt đẹp của Đoàn Gia Hứa. Dưới ánh sáng mờ ảo, có thể thấy sống mũi cao thẳng, cùng đôi môi thoáng mỉm cười.

Cô nhớ đến câu nói của Ninh Vi, “Muốn thế nào thì cứ làm thế ấy.” đột nhiên buông đèn pin xuống, đứng lên.

Đoàn Gia Hứa đi theo: “Em đi tìm gợi ý khác à?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, hỏi một đằng, trả lời một nẻo nói: “Sợ anh cảm thấy lúng túng, em nhắc nhở anh một chuyện.”

Không gian như đông cứng lại.

Rất nhanh, Tang Trĩ thành linh nói một câu: “Em định tiếp tục cái hôn kia.”

Biểu lộ trên mặt Đoàn Gia Hứa bỗng chốc ngừng lại, lập tức quay ra nhìn cô.

“Em đã chuẩn bị sẵn sàng?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Lực hôn mạnh một chút

Nói xong lời này, Tang Trĩ giống như chưa từng có việc gì phát sinh, cầm đèn pin đi về hướng bục giảng. Nửa ngày sau cũng không nghe thấy Đoàn Gia Hứa ở phía sau có động tĩnh gì, cô nhìn không được quay đầu lại. Phát hiện anh vẫn đứng ở chỗ cũ, thấp mắt nhìn xuống cây đèn pin trong tay, sau đó nói: “Hôn?”

Vốn gian phòng này đã tối như hũ nút, lại càng lộ vẻ lờ mờ.

Cả người anh chìm trong bóng đêm, mông lung không nhìn rõ biểu hiện trên mặt.

Tang Trĩ cảm thấy chuyện này dù sao cũng nên sớm nói ra, không đích thân đến đứng trước mặt anh, cô cảm thấy hành vi thiếu tôn trọng người đối diện vì vậy để công bằng, cô cũng không để Đoàn Gia Hứa nhìn thấy nét mặt mình, chỉ ngồi xổm trên bục giảng: “Ừ.”

Đoàn Gia Hứa thấp giọng cười: “Muốn nói cho anh biết điều này?”

Tang Trĩ chúc đèn pin xuống, bên dưới bọc giăng cũng có một dòng mật mã. Cô nhanh chóng ghi lại manh mối, lại suy nghĩ trả lời anh: “Anh cảm thấy hôm nay không thích hợp, không nguyện ý cũng không sao.”

“Anh cảm thấy hôm nay rất phù hợp,” Đoàn Gia Hứa rất lịch sự, “Em chủ động hay để anh?”

Tang Trĩ đứng lên, chân thành nói: “Đương nhiên là em.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa suy tư, thẳng thắn, lễ phép hỏi, “Có thể dùng lưỡi?”

“...” Tang Trĩ trượt tay làm rớt đèn pin xuống đất, cô nhặt lên, trấn định tinh thần, tự nhiên đáp lại: “Không được.”

Đoàn Gia Hứa không có dị nghị gì chỉ nói: “Vì.”

“Đây là nơi công cộng.” Tang Trĩ cường điệu, “Hiện tại mình còn đang chơi trò chơi. Trò này không rẻ nha, 50 tệ hai người đó. Hơn nữa ở đây có camera, nhân viên trực phòng đều nhìn thấy hết đó.”

“Vậy tại sao em còn nói sớm cho anh như vậy làm gì?” Đoàn Gia Hứa mở đèn pin, ngân nga nói. “Cố tình để người ta sốt ruột à?”

“...”

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy: “Em tìm thấy thêm manh mối này.”

Đoàn Gia Hứa bước đến, tiếp lấy tờ giấy trong tay cô, nhặt giọng nói: “Em lấy mật mã này, và mật mã vừa này quay ngược ghép lại với nhau, chỉ lấy số thứ hai của dãy số, là ra mật mã.”

“...” Tang Trĩ cảm thấy anh như đang hack game vậy, “Sao anh biết?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Cái này không khó lắm.”

Tang Trĩ thuận tay nhìn vào bản đồ tìm vị trí ổ khóa: “Vậy sao lúc nãy anh không nói với em.”

“Nhìn em có vẻ thích trò này,” Đoàn Gia Hứa lo lắng nói, “Lúc đầu nghĩ cứ chậm rãi chơi, thi thoảng cho em chút gợi ý để em tận hưởng cảm giác chơi trò này một chút, nhưng hiện tại anh nghĩ mình nên sớm phá giải trò chơi rồi đi thôi.”

Giải ra được mật mã, Tang Trĩ mở đèn, có chút ngạc nhiên: “Anh biết cách đi ra rồi?”

Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt gật đầu.

“Mới vào chưa được 20p.” Tang Trĩ cảm thấy không còn tí sức lực nào, bỗng nhiên đi đến, đẩy anh ngồi xuống một cái ghế, “Được rồi, anh đừng đùa nữa, an vị ở đây. Để tự em chơi, không được nhắc bài em.”

“...” Đoàn Gia Hứa buồn cười nói, “Con gái nhà ai mà chuyên chế thế chứ?”

Tang Trĩ không trả lời, đi đến bọc giăng, mở khóa ra. Cô lấy vật bên trong hộp ra, thầm nói: “Rõ ràng manh mối còn chưa tìm ra hết, đã nói biết cách thoát ra.”

Đoàn Gia Hứa: “Em mang qua đây anh xem chút được không?”

Tang Trĩ do dự một lát bèn cầm gợi ý tiếp theo của trò chơi đưa anh.

Đoàn Gia Hứa quét mắt: “Trong ngăn kéo còn một hộp nữa, sau khi giải được manh mối này, chỉ cần...”

“...” Tang Trĩ giật tờ gợi ý về “Anh yên tĩnh ngồi đây đi.”

Tờ gợi ý kia chỉ là một mảnh giấy, bên trên có 4 câu hỏi. Đoán chừng là câu đố.

Tang Trĩ ngồi vào ghế bên cạnh Đoàn Gia Hứa. Đoàn Gia Hứa chống cằm, nghiêng đầu nhìn cô: “Tại sao không cho anh chơi cùng?”

“Kiểu chơi của anh sẽ làm em thấy,” Tang Trĩ nói, “50 tệ của em mất trắng.”

“...”

“Hơn nữa, em có thể tự chơi.” Tang Trĩ cảm thấy hành động này của anh chính là đang trả đũa trí thông minh của cô, bỗng cảm thấy khó chịu nói, “Chỉ là em chưa chơi bao giờ nên chưa quen thôi.”

Đoàn Gia Hứa kiên nhẫn chờ: “Được.”

Anh đuổi chân ra móc phía sau ghế của cô, lười biếng nhắc nhở: “Đừng quên là được.”

Mặt mũi này không quá khó, Tang Trĩ ngồi một lát liền giải ra. Cô đứng lên bắt đầu đi về phía sau bàn báo chí, tự hỏi: “Cái này có cần dùng không...”

Đoàn Gia Hứa: “Có.”

“...” Tang Trĩ quay đầu, “Em không hỏi anh.”

Tuy là thế, nhưng nghe anh nói vậy, Tang Trĩ kiểm tra chỗ này kĩ hơn. Cô ngẩng đầu nhìn hồ sơ kĩ yếu các khóa hồi lâu, đối ứng bên dưới còn có tên từng người. Cô nghiêm túc suy nghĩ, gợi ý này hơi khó khiến cô tốn thời gian hơn bình thường mà vẫn chưa giải ra.

Đoàn Gia Hứa quét mắt: “Thời gian sắp hết rồi.”

“Chờ thêm chút nữa.” Tang Trĩ quay đầu liếc anh một cái, người này chỉ đơn giản lười biếng ngồi một chỗ nhưng lại như nắm được toàn cục trong tay. Cô mấp máy môi, ngữ khí đã có phần tức giận: “Em có thể nói với ông chủ cho anh ra ngoài ngồi.”

“...”

Cuối cùng, Tang Trĩ vẫn kiên trì dựa vào cổ găng của bản thân tìm được chìa khóa, thoát ra khỏi gian phòng.

Hai người đi ra, trả thẻ học sinh cho ông chủ, tiện thể cầm điện thoại và đồ của mình. Nghe ông chủ hào hứng nói về câu chuyện đằng sau ý tưởng làm phòng này xong, hai người mới rời đi.

Tang Trĩ có chút vẫn chưa thỏa mãn: “Nghĩ lại thì thấy vẫn rất dọa người đó.”

Đoàn Gia Hứa: “Hử?”

Tang Trĩ: “Nghĩ lại, anh không cảm thấy phòng học kia rất quý dị sao?” Tang Trĩ nói, “Khi chúng ta vừa tắt đèn, nếu biết câu chuyện phía sau như thế, em khẳng định không nhìn nữa.”

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía cô, lại nhẹ nhàng đáp theo.

“Cho nên tại sao lại phải bắt nạt, khi dễ người khác chứ,” Tang Trĩ nghĩ linh tinh, “Chúng sống hòa hợp, vui vẻ với nhau không được sao?”

Hai người đi bộ về kí túc xá của Tang Trĩ. Trên đường đi, Tang Trĩ đều nói về câu chuyện ở chỗ chơi đào thoát khỏi mật thất lúc này, hào hứng cứ như một đứa bé lần đầu được đi chơi công viên vậy: “Lần sau chúng ta lại chơi tiếp nhé, chọn phòng nào khó một chút.”

Đoàn Gia Hứa: “Được.”

Vừa đến dưới lầu, Tang Trĩ buông tay anh: “Em về đây, đã trễ thế rồi, anh lái xe chú ý an toàn nhé.”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô, khoé mắt câu lên, ngữ khí vừa ôn nhu lại điểm quý quyết: “Có phải em đã quên gì không?”

“Dạ?” Tang Trĩ trừng mắt, lúm đồng tiền xinh xắn bên má giấy lát biến mất, dường như đang ôn lại xem bản thân đã nợ quên gì. Rất nhanh, cô liền cười, phản ứng nhanh nhạy trả lời anh: “À đúng rồi, hôm nay anh không lái xe đến.”

“Vậy anh nhanh chóng đi đi,” Cô khoát tay, “Không chút nữa tàu điện ngầm hết chuyến đó.”

Đoàn Gia Hứa nhìn khuôn mặt tươi tắn như đóa hoa cùng ánh mắt sáng trong trêu của cô, mặt mày giãn ra, đột nhiên anh cũng không muốn nhắc nhở cô nữa.

Anh cảm thấy nếu nói ra sẽ chọc cô lúng túng. Cô thật sự quên hay chỉ là đùa chơi với anh, giờ phút này, nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô, tất cả đã không còn quan trọng nữa.

Cô có thể trước mặt anh, không cần cân nhắc bất kì điều gì, tùy ý vui cười, cao hứng bưng bưng trò chuyện cùng anh so với những thứ khát vọng kia, dường như càng khiến anh vui vẻ, hạnh phúc hơn.

Đoàn Gia Hứa đứng tại chỗ, nhìn cô chạy vào kí túc xá, đến khi không thấy bóng dáng cô nữa mới thu hồi tầm mắt. Thời điểm anh đang định quay đầu đi bỗng nghe thấy tiếng chạy. Anh vô thức nhìn sang, phát hiện Tang Trĩ đang chạy nhanh về phía anh.

Đoàn Gia Hứa hơi sững sờ, một câu “Sao thế?” còn chưa kịp nói ra, cô đã bỏ nhào vào lòng, ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu lên, nặng nề đặt lên môi anh một nụ hôn.

Chỉ một chớp mắt, Tang Trĩ liền lùi lại. Do chạy nhanh, cô vẫn đang thở phì phò, nhìn chăm chăm anh, khuôn mặt trong đêm tối nhìn không rõ biểu cảm, khàn khàn nói: “Em, em đã sớm nói với anh trước để anh chuẩn bị sẵn sàng...”

Vừa rồi chạy vội xuống, Tang Trĩ không có khống chế sức mạnh, đập vào anh không nhẹ. Môi của cô còn chút tê, không biết tại cảm xúc hay vì cái gì khác, mà lộ ra một thoáng buồn bực.

Không chờ cô nói xong, Đoàn Gia Hứa bỗng nhiên cúi người, tiến đến trước mặt cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ xinh. Tang Trĩ không hiểu, đem toàn bộ lời định nói nuốt xuống, ngoác nhìn anh.

Hai người nhìn nhau một lúc. Thật lâu sau, Đoàn Gia Hứa mới mở miệng, ngữ khí giống như mê hoặc: “Hôn lại một chút.”

Tang Trĩ nắm chặt lấy y phục anh. Dừng hai giây, cằm của cô hơi nhấc, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi lạnh lạnh của anh. Lực đạo lần này so với lần trước nhẹ đi không ít.

Không có lỗi mạng, không có vội vàng, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Trong khoảnh khắc hai đôi môi chạm vào nhau, sự thân mật, quán quýt khiến hai người như rơi vào trầm luân.

Khí tức của anh khiến tất cả cảm xúc hồi hộp, lúng túng, khẩn trương của cô bình lặng lại, sự ôn nhu của anh dẫn dắt cô, khiến cô không thể thoát ra, cứ thế trầm miên theo anh.

Chóp mũi Đoàn Gia Hứa thân mật cọ xát chóp mũi cô, cổ họng phát ra tiếng cười nho nhỏ: “Lực hôn không thể mạnh hơn một chút được à?”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Anh không cảm thấy đau à?”

“Hử? Có chút.”

Huyết sắc trên môi Đoàn Gia Hứa bởi vì nụ hôn mà hồng nhuận hơn, đuôi mắt khẽ nhếch, mang theo ánh mắt câu hồn đoạt phách. Anh xích lại, kề bên tai cô, không nói gì, hơi thở anh nhẹ nhàng phả bên tai khiến Tang Trĩ có chút ngứa.

Tang Trĩ có thể nhìn thấy cằm cổ anh, là một đường cong thật tinh tế, lại đẹp đẽ.

Thật lâu sau, Đoàn Gia Hứa mới cười khẽ, thanh âm trầm thấp, thì thầm bên tai cô: “Nhưng anh thích bị em trà đạp.”

Thời điểm trở lại kí túc xá, khi đã ngồi lên giường nghỉ ngơi trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Người con trai này tại sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy.”, “gọi là hồ ly tinh đúng là không sai mà.”, cô ngẩng đầu lên một cái, lập tức nhìn thấy một cô gái tươi cười trong gương.

Cô gấp tấm gương xuống mặt bàn, ngậm nga một bài hát vui vẻ đi vào nhà tắm.

Tang Trĩ tắm đặc biệt lâu, sau khi xong xuôi đã là 11h. Cô rót một cốc nước nóng uống, mắt nhìn điện thoại, thấy Ninh Vi nhắn cho cô một tin Wechat: [Mình đang ở quảng trường Song Thành, nếu rảnh qua chơi với mình nhé.]

Tang Trĩ: [Được.]

Ninh Vi: [Nè, cậu tìm được chỗ thực tập chưa?]

Tang Trĩ: [Sáng nay mình qua phỏng vấn rồi, có cảm giác là có thể được gọi đi làm.]

Ninh Vi: [Mình dự định tìm việc ở khu này luôn, sáng đi làm cũng tiện đường.]

Tang Trĩ: [Ừ.]

Cô nghĩ ngợi một hồi, quyết định tâm sự chuyện hôm nay với Ninh Vi: [Hôm nay mình đã nói với Đoàn Gia Hứa rồi, để anh ấy chuẩn bị tinh thần trước, hôm nay mình cùng anh ấy tiếp tục cái hôn còn đang dở hôm trước.]

Ninh Vi: [...]

Ninh Vi: [A????]

Thấy phản ứng của cô bạn, Tang Trĩ không còn gì để nói: [Đây không phải là lần đầu tiên mình chủ động thân mật với anh ấy sao? Thật sự lúc đó mình cũng có ít thắc mắc, nhưng vì cực kì tôn trọng đối phương nên mình không nói gì cả, còn anh ấy thì sao, thời điểm nắm tay nhau anh ấy còn quay sang hỏi mình... Có phải là đang học theo anh ấy.]

Tang Trĩ: [Chuyện tình yêu chẳng phải là một quá trình học tập lẫn nhau à.]

Một lát sau.

Ninh Vi nhắn lại: [Đúng là như thế, tiến triển rất tốt.]

Thấy cô ấy nói lời này, Tang Trĩ mới nhẹ nhàng thở ra. Một khắc sau, Ninh Vi nói thêm: [Nhưng mà tốt nhất là sau này không nên hỏi nữa.]

Sau hôm kết thúc môn thi cuối cùng, Tang Trĩ nhận được điện thoại của công ty phỏng vấn, thông báo cho cô hôm sau có thể đi làm. Cúp điện thoại, cô mở Wechat, nói cho Đoàn Gia Hứa biết.

Sau đó chần chờ mãi cuối cùng vẫn nhấn báo cho Tang Triền một câu: [Anh hai, em tìm được chỗ thực tập rồi.]

Đến khi gửi tin nhắn, biểu tượng chấm than màu đỏ như thường lệ hiện lên.

“...”

Đã mấy ngày rồi mà vẫn còn giận dỗi, thật là nhỏ nhen.

Tang Triền nhìn chằm chằm màn hình, kiểm chế cực hạn. Cuối cùng vì không có chỗ phát tiết, đột nhiên cô cười lạnh một tiếng, ấn mở tên anh bỏ danh sách chặn.

Hôm sau, Tang Triền dậy sớm đến công ty.

Công ty này quả thật đang thiếu nhân sự trầm trọng, tiền lương cũng rất thấp. Tang Triền nghĩ mình đến chủ yếu là để học nghề và lấy kinh nghiệm, với lại cô mới học năm nhất, thường các công ty sẽ không tuyển thực tập sinh năm nhất đại học, nên cũng không quá để ý đến chuyện lương thưởng.

Anh chàng trước phòng vấn cùng cô cũng trúng tuyển. Hai người lên phòng nhân sự theo phân công đến phòng ban mình được phân. Tang Triền được phân vào vị trí trợ lý thiết kế, về dưới trưởng của cô gái mà cô cảm thấy quen mặt lúc trước. Cô gái kia tên là Thi Hiểu Vũ. Tang Triền theo Thi Hiểu Vũ học tập, đồng thời làm trợ lý cho cô ấy. Vốn từ đầu cô nghĩ rằng, mới đến sẽ chưa được giao việc gì nhiều, vì đã biết gì đâu, nhưng sự việc hoàn toàn trái ngược, chuyện gì cũng đều đến tay cô.

Công ty có luật bắt thành văn là ngày đầu tiên đi làm không cần tăng ca, sáu giờ chiều, đúng giờ tan làm, Tang Triền thấy mọi người đã đứng dậy chuẩn bị về.

Nhưng Thi Hiểu Vũ nhất định không cho cô về. Không biết có phải Tang Triền quá nhạy cảm hay không, nhưng cô cảm thấy cô gái này có vẻ không mấy thích cô.

Nhưng nghĩ lại, mỗi lần Thi Hiểu Vũ gay gắt với cô đều có lý do chính đáng, ví dụ như nói thiết kế có vấn đề, những văn bản trình cần chỉnh chu, sửa lại trình bày và diễn đạt. Đây là lần đầu Tang Triền làm thêm, gần như không có kinh nghiệm, vì vậy chỉ im lặng nghe giáo huấn, sau đó ngoan ngoãn đi làm lại.

Phòng thiết kế của công ty quảng cáo tăng ca là việc bình thường. Thi Hiểu Vũ không cho cô về, Tang Triền cũng không dám chủ động xin về trước. Cô chăm chỉ ngồi ở chỗ của mình, cẩn thận sửa lại bản thảo.

Không biết qua bao lâu, Thi Hiểu Vũ mới đứng lên, trên dưới nhìn Tang Triền một lượt: “Chị về trước, em về xong có thể về.”

“...” Tang Triền gật đầu.

Đội cô ấy đi một hai người đồng nghiệp khác lập tức bu lại: “Chị Hiểu Vũ hôm nay tính tình thật tốt nha.”

Tang Triền tiếp tục chỉnh sửa thiết kế, cực kì nghiêm túc nói: “Xác thực em làm việc không tốt.”

Mấy anh chị đồng nghiệp kia đến sớm hơn cô mấy ngày, bị người hướng dẫn chỉnh cho đến thâm, lúc này giống như đồng bệnh tương liên: “Nhưng chị Hiểu Vũ bình thường không như thế này, có phải em chọc gì chị ấy rồi không?”

Chọc??? Chọc gì?

Đây là lần đầu tiên Tang Triền gặp Thi Hiểu Vũ, hơn nữa hôm thái độ của cô cực kì khiêm tốn, lễ độ. Chọc cô ta chỗ nào?

Tang Triền tiếp tục lịch sự nói: “Chị Hiểu Vũ tương đối nghiêm khắc với em, tất cả cũng chỉ hi vọng em có thể làm việc tốt hơn.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng thực tế Tang Triền cực kì khó chịu.

Thời điểm rời khỏi công ty đã là 8 giờ.

Tang Triền chưa ăn cơm tối, chỉ mới ăn một túi bánh quy. Cô bước đến cửa hàng gần đó mua một cái bánh bao, lại tìm một cái ghế ven đường ngồi xuống, ung dung gặm bánh.

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa gọi điện đến. Tang Triền bắt máy.

Đoàn Gia Hứa: “Ồ lại tăng ca à?”

Tang Triền mệt mỏi đáp: “Không, em vừa tan làm.”

“Bận thế à?” Đoàn Gia Hứa nói, “Ngày đầu tiên đi làm đã phải tăng ca?”

“Lúc phỏng vấn ông chủ bảo nói không cần tăng ca, anh bạn được nhận vào cùng em hôm nay hết giờ cũng đứng dậy đi về.” Tang Triền oán trách nói, giọng điệu có phần ủy khuất, “Hừ còn bị nắng cả ngày.”

Đoàn Gia Hứa trầm mặc mấy giây: “Em đang ở đâu, anh qua đón em.”

Lúc Đoàn Gia Hứa đến, Tang Trĩ đang ngồi gặm bánh bao. Bánh bao khô khốc, cô có chút khó ăn, cô liên tục uống trà để dễ nuốt. Nhìn dáng người chạy lại của anh, Tang Trĩ chỉ ngồi yên tại chỗ.

Đoàn Gia Hứa đi về phía cô, nửa ngồi trước mặt Tang Trĩ: “Tối chỉ ăn cái này?”

Tang Trĩ không đáp.

Đoàn Gia Hứa cười: “Tại sao lại đáng thương thế này?”

Tang Trĩ tiếp tục cắn bánh bao.

Đoàn Gia Hứa nắm chặt cổ tay cô, ngửi khí mang theo mấy phần đồ dành: “Đừng ăn cái này, anh đưa em đi ăn.”

“Em không đói.” Tang Trĩ lắc đầu, “Em muốn về tắm rồi đi ngủ.”

Đoàn Gia Hứa: “Bữa tối chỉ ăn mấy cái bánh bao này thôi?”

Tang Trĩ đang hoảng đáp: “Em đã ăn một hộp bánh quy rồi.”

“Đi ăn cháo nhé.” Đoàn Gia Hứa nhủ mảy, “Làm thêm giờ đã mệt rồi, phải bồi bổ.”

“Nha.”

Đoàn Gia Hứa đứng lên, cũng kéo cô đứng dậy theo, thuận miệng hỏi: “Hôm nay đi làm không vui?”

“Từ nhỏ đến giờ, số lần em bị mắng tát tàn tật cộng lại,” Tang Trĩ thờ hất ra, nói lầm bầm, “cũng không nhiều bằng một ngày hôm nay.”

“Không vui thì đừng đi làm nữa, mới năm nhất, cũng chưa cần vội.”

Nói ra khiến Tang Trĩ cũng vui bớt cảm xúc tiêu cực, không vui trong người, tâm tình cũng dễ chịu hơn: “Không, em chỉ muốn phàn nàn một chút. Em mới đi làm một ngày, mà kỳ thật đúng là em còn thiếu kinh nghiệm, mắng cũng không sai.”

Đoàn Gia Hứa: “Không được nữa thì đến công ty anh làm.”

Tang Trĩ bị anh kéo về phía trước: “Công ty anh đang tuyển thực tập sinh à?”

Đoàn Gia Hứa cười khẽ nói: “Đặc cách cho em đi cửa sau.”

Tang Trĩ thấy anh dịu dàng dỗ dành mình như vậy, tâm tình đột nhiên nhẹ nhõm, cũng thuận theo đùa anh: “Vậy anh giữ cho em thực tập vị trí quản lý đi.”

“Được.”

Nói chuyện với Đoàn Gia Hứa xong, tâm trạng của Tang Trĩ vui vẻ lên không ít, lại bắt đầu tự quyết định: “Được. Em sẽ làm mọi việc thật hoàn hảo, em cũng không tin bản thân không thể làm cô ta hài lòng.”

Đoàn Gia Hứa: “Cô gái kia không hài lòng em điểm gì?”

Tang Trĩ suy tư một lúc, thành khẩn nói: “Không hài lòng tất cả.”

“...”

“Em luôn có cảm giác cô ấy có địch ý với em,” Tang Trĩ chần chờ nhìn Đoàn Gia Hứa, “Anh thật sự chưa từng có bạn gái?”

“Hả?”

“Em hoài nghi cô ấy là bạn gái cũ của anh?”

“...” Đoàn Gia Hứa tức giận, “Em nói cái gì đó?”

“Thì,” Tang Trĩ nhìn anh, “Em nghĩ thế, kiểu như anh có lẽ không bao giờ đăng ảnh của em cho nhóm bạn bè xem.”

Đoàn Gia Hứa nhủ mảy, đưa di động cho cô: “Lý do gì mà em nghĩ thế?”

Tang Trĩ tiếp nhận: “Tại vì em chưa từng nghĩ qua chứ sao?”

Cô mở danh sách bạn bè của anh ra, phát hiện trước đây anh không hề gửi ảnh gì cho bạn bè cả. Nhưng khoảng thời gian gần đây lại đăng khá nhiều, mà chủ yếu là ảnh của cô, nhưng bài đăng set quyền xem, loại trừ rất nhiều người: “Anh loại trừ ai vậy?”

Đoàn Gia Hứa: “Bạn thời đại học.”

Tang Trĩ à một tiếng, lấy điện thoại di động của mình ra: “Em chưa từng thấy anh đăng nha...”

Cô mở profile của Đoàn Gia Hứa ra, đột nhiên trong một thoáng anh thấy mình trong danh sách chặn hiện thông tin lên newfeed của Tang Trĩ. Ánh mắt anh quét nhanh, cũng nhảy mắt phát giác được.

“...”

Tang Trĩ đột nhiên nhớ đến hồi đó sau khi từ NGHỊ HÀ trở về, cô sợ thấy các bài đăng và tin tức của Đoàn Gia Hứa sẽ không vui, vì vậy cho anh vào danh sách chặn xuất hiện. Về sau cũng không để ý đến.

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa dời đến trên người cô, thần nhiên nói: “Em giải thích đi?”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Vẫn là người thân

“...”

Việc này không biết nên giải thích thế nào cho phù hợp.

Nếu bạn anh đông đảo, Tang Trĩ còn có thể lấy lý do vì nhiều thông báo để chặn anh. Nhưng danh sách bạn bè anh không quá nhiều, cũng toàn người EQ cao.

Tang Trĩ đứng hình mấy giây, vắt óc nghĩ hết 1000 lý do, sau đó yên tâm định thần lại, biểu lộ ra một bộ dáng mờ mịt, giả vờ ấn vào mục thiết lập, xem xét: “A, em ấn nhầm.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô, thần sắc mang theo vài phần ý vị thâm trường.

“Em vốn định cho anh vào mục mà bạn bè em không thấy, nhưng lại lỡ tay chặn hoạt động của anh xuất hiện trên newfeed của em.” Tang Trĩ kiên trì giải thích.

Đoàn Gia Hứa: “...”

Đây là cái lý do gì chứ?

“Thật ra câu chuyện không có gì cả.” Tang Trĩ nói, “Có một số nội dung, em không muốn để người lớn tuổi trong nhà nhìn thấy,... mà em lại lười cài đặt chế độ bài đăng vì thế định trực tiếp...”

“Không cần giải thích nữa,” Đoàn Gia Hứa đánh gãy lời cô, nhắc lại hai chữ: “Người lớn tuổi trong nhà?”

“...”

Tang Trĩ cực kì quẫn bách, cố tìm cách đánh lạc hướng câu chuyện: “Thì nếu anh biết biết cũng gần như anh hai em biết còn gì, anh hai biết thế nào cũng xui bố mẹ em, vì vậy em mới phải làm thế đó. Mà đây cũng là chuyện lâu lắm rồi...”

“Nếu em không làm gì khuất tất, anh có thấy cũng sẽ không nói với bố mẹ và anh trai em...” Đoàn Gia Hứa giờ tay chỉ điện thoại trong tay cô: “Đưa anh xem?”

“...” Tang Trĩ đưa điện thoại cho Đoàn Gia Hứa, “Thật sự không có gì để xem cả.”

“Ồ,” Đoàn Gia Hứa cà lơ cà phát nói, “Tiểu cô nương, tại sao chẳng có bài đăng hay hoạt động nào trên tài khoản cá nhân của cô vậy?”

“À?”

“Đến cả mục trang thái, quan hệ cũng không có gì, bạn trai cũng không có.”

“...”

Cái này đúng là ám thị rõ ràng quá mà.

Thực sự Tang Trĩ không có thói quen đăng các hoạt động riêng tư hay cá nhân lên mạng xã hội, thi thoảng cũng đăng 1, 2 cái nhưng không bao lâu sẽ xóa đi, cho nên nhìn vào tài khoản cá nhân của cô chỉ thấy mảng trống rỗng, nhàm chán. Nhưng chính tài khoản cá nhân đã tố cáo Tang Trĩ người vừa viện cớ này nọ để đánh trống lảng vì việc chặn bạn trai bị hớ. Đúng là tự đào hố chôn mình.

Tang Trĩ cẩn thận từng li, từng tí phân minh: “Vậy giờ em sửa lại.”

Nghe ngữ khí Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa biết hôm nay tâm trạng cô không tốt. Cô đích thực không đề ý chuyện này, hiện tại trong suy nghĩ chỉ lặp đi lặp lại 1 suy nghĩ: “Không muốn đùa giỡn với anh đâu.”

Tang Trĩ mở album ảnh, cử động dừng lại, trầm mặc gặt đầu. Qua thật lâu. Tang Trĩ nhin không được hỏi: “Anh không giận sao?”

“Gi?”

“Thì việc em không công khai với bạn bè anh là bạn trai của em.”

“Em cố ý?”

“...Không phải.”

“Cố ý cũng không quan trọng.” Đoàn Gia Hứa nắm tay cô bước vào một cửa tiệm, ngữ khí mềm mòng nói, “Kể cả, em thấy có bạn trai như anh rất mất mặt, cho nên muốn giấu tất cả mọi người.”

Tang Trĩ phản bác: “Em chưa bao giờ cảm thấy mất mặt vì có anh làm bạn trai.”

Giống như không nghe thấy lời cô nói, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, đôi đồng tử sáng ngời, nụ cười chói mắt: “Em vẫn là người thân của anh.”

Chỉ đi làm một ngày, Tang Trĩ đã cảm thấy toàn thân đau nhức, cả người như không phải của mình nữa. Trở về kí túc xá, đánh răng, rửa mặt xong, Tang Trĩ tự thưởng cho mình một chậu nước ấm thả muối biển ngâm chân, sau đó thực sự không muốn động đậy gì nữa, nằm dài trên giường.

Còn chưa đến giờ ngủ, Tang Trĩ đã nhíp hai mắt lại.

Cô miễn cưỡng mở to mắt, cầm lấy điện thoại, vào trang chủ Wechat của Đoàn Gia Hứa. Lướt lên, lướt xuống, xem bài đăng, những bài anh thích, rồi vào ô chat, ba Tang Vinh và mẹ Lê Bình gửi tin nhắn và phát hồng bao chúc mừng cô tìm được công việc thực tập. Thấy thế tâm trạng Tang Trĩ tốt lên không ít. Cô nhấn cho 2 bố mẹ một icon “Ôm chằm”, sau đó phát hiện, tất cả tiền thưởng bố mẹ cho đều bị Tang Diên thu hết.

Tang Trĩ cụp mắt, tự nhủ coi như là anh ấy nhận lầm, chỉ gửi cho ông anh mình một dấu hỏi chấm nhắc nhở nhẹ nhàng.

Tang Diên không trả lời lại.

Tang Trĩ đợi một lúc lâu, bất tri bất giác liền chìm vào giấc ngủ. Hôm sau thức dậy, Tang Trĩ phát hiện mình mặc nguyên bộ quần áo hôm qua đi ngủ.

Còn có, ba Tang Vinh bao dung của cô vì muốn dỗ ngọt cô, tối qua liên tiếp phát ra hai cái hồng bao. Máy phút sau còn nhắn thêm: [Tiểu tử thối, cả ngày ngoại trừ bắt nạt em gái con còn làm được cái gì hả?]

Tang Diên vẫn không trả lời lại.

Tang Trĩ vẫn còn buồn ngủ, tự nhiên có linh cảm không tốt, cô ấn mở tin nhắn, phát hiện cái hồng bao kia vẫn bị Tang Diên chôn mắt.

Cộng lại, tất cả số tiền cô bị anh trai hỏi mất là 800 tệ.

“...”

Được!

ĐƯỢC LẮM!

Đừng nói là chiến tranh lạnh hiện tại Tang Trĩ muốn cùng người anh trai nào đó đoạn tuyệt quan hệ thân thích, cả đời không cần qua lại với nhau cũng được.

Mấy ngày sau đó, thái độ của Thi Hiểu Vũ đối với Tang Trĩ vẫn căng thẳng như vậy. Mặc kệ Tang Trĩ làm gì, làm như thế nào đều sẽ bị mắng.

Ví dụ như, Thi Hiểu Vũ bảo Tang Trĩ rót cho cô ta một cốc nước.

Lần thứ nhất rót lại, lý do nhiệt độ nước không đúng.

Lần thứ hai Tang Trĩ hỏi trước chị ta “Chị muốn nước ấm hay nước lạnh?”, cô ta hỏi ngược lại “Cái này mà cô cũng phải hỏi tôi sao?”. Sau đó Tang Trĩ dựa theo yêu cầu lần trước rót một cốc nước ấm, cuối cùng bằng một lý do nào đó vẫn bị ăn chửi.

Lại ví dụ như, dựa theo yêu cầu của Thi Hiểu Vũ, Tang Trĩ thu thập tài liệu, soạn một bản thảo, cô ta luôn có thể bói lông tìm vết ra cơ man cái lông gà vỏ tỏi để dạy dỗ Tang Trĩ.

Tang Trĩ sửa một lần, cô ta mắng một lần, đến cuối cùng thật sự không còn gì để bói móc nữa cô ta đành miễn cưỡng nói: “Thôi coi như tạm được.” kèm theo tư thái cực kì không hài lòng.

Ngẫu nhiên tám chuyện cùng Ninh Vi, nghe cô kể lại vài chuyện, Ninh Vi cũng khuyên nên nghỉ công việc ở đó tìm một chỗ thực tập khác, vì dù gì bọn họ còn trẻ, công việc ở về lĩnh vực của bọn họ ở thành phố này không phải ít, nhưng Tang Trĩ vẫn kiên trì bám trụ lại công ty này.

Cuộc sống của cô so với trước đây vào quy luật hơn.

Mỗi ngày trừ khi phải tăng ca, còn không Tang Trĩ sẽ dành thời gian để ngủ, việc gì cũng không muốn làm.

Có đôi khi bức bối cực điểm, Tang Trĩ cũng nghĩ nếu không phải đã kí hợp đồng thì cô đã bỏ việc luôn. Nhưng sau khi con bốc đồng qua đi, bình tĩnh suy nghĩ lại cảm thấy bản thân bị ngược đãi, hành hạ như vậy, nếu cứ thế buông tay, một phần tiền công cũng không lấy được chẳng phải quá thiệt thòi cho bản thân cô hay sao, lại gồng mình lên đi làm.

Thoáng cái mà đã đến thứ sáu.

Buổi trưa Tang Trĩ cùng một vài đồng nghiệp gọi đồ ăn ngoài về công ty, sau khi ăn xong, cô dọn dẹp một chút, mang rác ra ngoài vứt. Lúc đi qua cầu thang, bắt gặp Thi Tiểu Vũ tựa người bên cửa sổ gọi điện thoại.

Giọng điệu cô ta lúc này rất ôn hòa, nói chuyện chậm rãi, so với con người ngày ngày gây khó dễ cho cô đúng là khác nhau một trời, một vực: “Minh cảm thấy cô bé này không giống như cậu miêu tả lắm? Cô bé rất ngoan ngoãn, nghe lời, bị mình làm khó dễ cũng không có nửa lời oán giận, mình cũng chưa từng bắt gặp em ấy lời ra tiếng vào gì với nam đồng nghiệp ở công ty... Haizzz, mình không có ý khi dễ cô bé này.”

Tang Trĩ ngừng lại, nhẹ nhàng vứt rác vào thùng.

Thi Hiểu Vũ không chú ý đến cô, vẫn say sưa nói chuyện phiếm cùng người kia: “Nói cũng đúng, bắt quá nếu đúng như cậu nói, tên đàn ông kia đúng là thứ cặn bã.”

Cô không tiếp tục nghe nữa, quay đầu trở về phòng làm việc.

Tang Trĩ đi vào nhà vệ sinh rửa tay, nhớ đến những lời vừa rồi của Thi Hiểu Vũ.

Xem ra, những ngày này những khi dễ, mắng chửi mà cô phải chịu đựng đều là từ cảm xúc cá nhân. Nhưng cô thật sự không hề quen biết Thi Hiểu Vũ nha.

Chẳng lẽ chọc phải người nào đó, mà người kia vừa vặn là bạn của Thi Hiểu Vũ?

Mặc kệ nguyên nhân do đâu, nếu như là cô có sai sót, yếu kém trong công việc thì ăn mắng là hoàn toàn hợp tình hợp lý, cô cũng sẵn sàng chịu, để trưởng thành và làm việc hoàn chỉnh hơn, nhưng giờ xác minh được đối phương tận lực nhắm vào cô như vậy đều là do những cảm xúc cá nhân phiến diện một chiều, tất nhiên cô sẽ không cam chịu để người ta bắt nạt.

Tang Trĩ trở lại bàn của mình, dự định đi nghỉ trưa.

Thi Hiểu Vũ vừa lúc đó bước vào, tay cầm một tấm chăn mỏng, cô ta cũng đang định đi nghỉ một chút. Trong công ty chỉ có một cái ghế sofa, và từ trước đến giờ là chỗ của riêng cô ta. Thi Hiểu Vũ đi qua thấy Tang Trĩ đang nằm úp sấp trên bàn ngủ, cô ta bèn dừng lại: “Ai cho cô ngủ?”

Tang Trĩ nghiêng đầu đáp: “Hiện tại đang trong giờ nghỉ trưa của công ty.”

Thi Hiểu Vũ: “Cô thu thập đủ tài liệu chưa?”

“Chưa ạ,” Tang Trĩ nhìn thẳng Thi Hiểu Vũ, bình tĩnh nói, “Nhưng mai mới là hạn cuối nộp bản thảo.”

Lần đầu tiên thấy Tang Trĩ đáp trả, Thi Hiểu Vũ có chút không thích ứng kịp, cô ta cau mày, đập mạnh tay xuống bàn, nổi nóng quát: “Cô tìm ngay cho tôi, đầu giờ chiều tôi cần.”

Tang Trĩ: “À.”

Thi Hiểu Vũ hòa hoãn nhắc: “Nhanh lên.”

Tang Trĩ từ tốn đáp: “Không tìm.”

“...” Thi Hiểu Vũ nói, “Cô vừa nói cái gì?”

“Nếu chị cần gấp, chị có thể không ngủ trưa và tìm luôn.” Tính tình Tang Trĩ trước nay không phải kiểu người dễ bắt nạt, lúc này cũng đã kiềm chế tức giận cực lực rồi, bình tĩnh nói: “Không thì, tiền làm thêm giờ, chị có thể trả cho tôi, tôi sẽ làm theo yêu cầu của chị.”

Vì thái độ quyết liệt này của Tang Trĩ mà Thi Hiểu Vũ bỗng nổi điên.

Nếu cảm thấy sự việc có lý, Tang Trĩ sẽ chịu đựng, nếu bất hợp lý cô sẽ không nể mặt mà nói thẳng. Trước nay tính cách Tang Trĩ luôn thẳng thắn, công minh như vậy. Nếu Thi Hiểu Vũ không vô cớ gây sự, làm đúng chức trách của bản thân, cô cũng sẽ chăm chú hoàn thành công việc và lễ phép đáp lại. Giữa giờ Thi Hiểu Vũ vào nhà vệ sinh, Vạn Triết – đồng nghiệp phòng thiết kế nhin không được đi đến chỗ Tang Trĩ hỏi han.

Vạn Triết: “Hôm nay em sao thế? Ăn phải thuốc nổ à?”

Một chị đồng nghiệp ngồi phía sau cũng với người nói: “Tiểu cô nương ngang bướng của tôi ơi, em không sợ chị ta về sau càng nhắm vào em à?”

Tang Trĩ vừa sắp xếp lại văn kiện, vừa từ tốn đáp lại: “Chịu đựng, an phận thì vẫn bị chửi mắng, còn không bằng thẳng thắn nói chuyện rõ phải trái một lần cho thoải mái.”

Chị đồng nghiệp: “Có khí phách.”

Vạn Triết: “Rất tốt, anh khâm phục cô.”

Chị đồng nghiệp: “Nhưng chị không dám.”

Vạn Triết: “Anh cũng không dám.”

“...”

Vì để chào mừng ba nhân sự mới, ông chủ Trương Huy quyết định tổ chức một bữa liên hoan cả công ty. Cho nên hôm nay cả công ty tan làm sớm, Thi Hiểu Vũ tận lực nghĩ ra việc cho Tang Trĩ nhưng cũng không tìm được lý do chính đáng.

Địa điểm liên hoan là một nhà hàng gần công ty.

Trước mặt ông chủ, hơn nữa còn là giờ tan làm, Thi Hiểu Vũ cũng không quá làm càn, không dám trước mặt sếp làm khó dễ Tang Trĩ.

Sau khi ăn xong, cả công ty quyết định đến quán karaoke gần đó làm tăng 2.

Tang Trĩ không muốn đi lắm, nhưng tất cả mọi người cùng đi, cô cũng không tiện từ chối. Nghĩ trước cứ ở đó tầm 1 tiếng, sau đó kiếm lý do rời đi trước.

Trên đường, Tang Trĩ nghe thấy Thi Hiểu Vũ nói với Trương Huy: “Anh Huy, bạn em định đến tìm em, để cô ấy đi cùng chúng ta, được không?”

Trương Huy cười xòa: “Không vấn đề, càng đông càng vui.”

Tang Trĩ không quan tâm vấn đề này lắm, đi bộ theo phía sau, trầm mặc gửi tin nhắn cho Đoàn Gia Hứa nói mình tối nay đi liên hoan với công ty.

Không bao lâu sau, Tang Trĩ gặp người bạn trong miệng của Thi Hiểu Vũ, chính là người quen lâu không gặp: KHƯƠNG DĨNH.

Lúc này Tang Trĩ cũng đột nhiên chú ý đến, tại sao ngay lần đầu gặp gỡ cô đã cảm thấy Thi Hiểu Vũ quen mắt. Thì ra cô gái đi cùng Khương Đình đến tiệm lẩu hôm đó, cũng là người ngăn cản Khương Đình lúc cô ta phát điên, chính là Thi Hiểu Vũ.

Đúng là trái đất tròn.

Tang Trĩ ngồi ở một góc phòng karaoke, cảm xúc lạnh nhạt, nhìn chằm chằm Khương Đình đang cười cười nói nói với tất cả mọi người.

Thời điểm mắt hai người chạm nhau, biểu lộ trên mặt Khương Đình không có bất kì biến hóa nào.

Tang Trĩ cũng làm ra vẻ tươi cười, thân thiện.

Những người khác ca hát, chơi xúc xắc, uống rượu, Tang Trĩ chỉ ngồi một góc, thi thoảng tiếp chuyện với mấy anh chị đồng nghiệp qua hỏi han cô. Bất tri bất giác Khương Đình ngồi xuống bên cạnh cô lúc nào không hay.

Cô ta nhìn qua rất bình thường, trên mặt nở một nụ cười hòa nhã, ôn nhu nói: “Nghe nói em mới học năm nhất?”

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy, cũng không lên tiếng đáp lại.

Khương Đình: “Còn trẻ như vậy đã đi làm thêm?”

“...”

“Tại sao nghi hè không đi chơi hưởng thụ kì nghỉ với bạn trai có phải vui vẻ hơn không?”

“Đì à,” Tang Trĩ chậm rãi ăn lạc rang, “Cháu thật sự không có tiền tiêu, mà cháu lại là con nhà gia giáo vì vậy nhân dịp hè muốn đi làm thêm học hỏi thêm tiện thể kiếm thêm tiền.”

“...”

“Chính là vậy, không có ý gì khác, cô muốn nói gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo, nhưng tôi nhắc nhở cô một chút.” Tang Trĩ ngẩng đầu, mắt cong cong mỉm cười, “Cô làm nhầm không thấy mệt, nhưng tôi thấy phiền.”

Nụ cười trên mặt Khương Đình tắt ngấm, cô ta yên lặng nhìn Tang Trĩ, đột nhiên dốc cạn số rượu trong ly vào bụng. Có lẽ vì còn nhiều người chung quanh nên cô ta không dám làm âm lên.

Tang Trĩ cúi đầu nhìn thời gian.

Khương Đình: “Cha mẹ cô em có đồng ý cho cô ở bên anh?”

Tang Trĩ không thêm phản ứng.

“Cô em cảm thấy anh thích cô em? Tiểu cô nương à, chân thành nói với cô em một câu, tên đàn ông đó, đặc biệt thiếu vắng tình cảm.” Khương Đình nó khẽ, “Có phải cô em đối với anh rất tốt?”

“...”

“Bất kì ai, chỉ cần đối xử với anh ta tốt một chút, anh đều làm tương đó là tình yêu.” Khương Đình nói, “Chị nhìn cô em xác thực đã yêu anh ta đến chết đi sống lại rồi, nhưng nếu cô em thử đề cập đến chuyện chia tay với anh xem, cô em đoán xem anh ta sẽ có phản ứng gì?”

Tang Trĩ cúi đầu nghịch điện thoại, một tiếng cũng đáp trả cũng không thêm cho cô ta.

Khương Đình dùng đầu ngón tay chọc mạnh vào cánh tay cô: “Anh chỉ cảm thấy, à chẳng sao, cô em tìm người khác tốt hơn liền được rồi, cùng anh chẳng có quan hệ gì nữa.”

Trái tim Tang Trĩ vì câu nói này mà như mọc từng cái rễ sắc nhọn đâm sâu vào da thịt, khóe môi dùng sức mím chặt.

“Sau đó thì sao,” Khương Đình chậm rãi nói, “Người như cô em ấy à, anh có thể tìm trăm ngàn người thay thế.”

Tang Trĩ lúc này mới mở miệng, nói khẽ: “Chị tìm tôi nói những lời này là có ý gì?”

“Bị chị đây đâm trúng tim đen rồi đúng không? Thật có lỗi.” Miệng Khương Đình bốc ra mùi rượu nồng nặc, có chút khó ngửi, “Chị đây chỉ là nhìn anh không thuận mắt, nên mới hảo tâm nhắc nhở em. Cô em muốn hỏi tại sao chị lại cố tình nhắm vào anh, bởi vì cha anh lái xe đâm chết cha chị đây.”

“Tôi biết.”

Khương Đình sững sờ, đột nhiên ha hả cười, toàn thân đều phát run: “Chuyện này, anh cũng nói cho cô em biết? Đúng là đồ không biết xấu hổ. Anh còn có tí liêm sỉ nào không?”

“Hiện tại đã là thế kỉ 21,” Tang Trĩ bình tĩnh đáp, “Việc liên đới chịu tử hình đã là việc của 1000 năm trước rồi, đi à.”

Trầm mặc thật lâu.

Khóe miệng Khương Đình cứng đờ, lạnh lạnh nói: “Vậy tôi tìm ai để oán? Nếu như người nhà cô phải chịu đựng hoàn cảnh giống như tôi, cô cảm thấy mình sẽ không thay đổi thành như tôi sao?”

“Bố của Gia Hứa phạm tội,” Tang Trĩ nói, “và luật phát sẽ ra phán quyết xứng đáng, ông ấy_”

Khương Đình bỗng đánh gãy lời cô, cười lạnh: “Trừng phạt, phán quyết đích đáng?”

“...”

“Cha tôi từ đầu vốn vẫn có thể cứu, nhưng Đoàn Chí Thành tên súc sinh đó, đúng trúng người bỏ trốn,” Khương Đình cắn răng, gằn từng chữ: “Anh sợ ngồi tù, sợ bị pháp luật trừng phạt đã nhảy lầu tự sát.”

“...”

“Cô nói, anh nhận trừng phạt đích đáng gì?”

“...”

Việc này Tang Trĩ lần đầu nghe được.

Lúc trước Đoàn Gia Hứa nói cha anh ấy đang sống thực vật tại bệnh viện, cô còn cho rằng do tai nạn kia khiến cả hai đều bị ảnh hưởng.

Thật lâu sau.

Tăng Trĩ ngẩng đầu, nhìn thẳng Khương Đình, ngữ khí nhẹ nhàng: “Vậy Đoàn Gia Hứa không phải cũng là người bị hại sao?”

Tang Trĩ khéo léo tìm lý do rời đi, Khương Đình không đi theo. Trong lòng Tang Trĩ thực sự hoảng hốt, nhất thời không muốn về trường, cô đến một quán ăn gần đó mua mực viên để ăn.

Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa nhắn cho cô: [Em đang ở đâu? Anh qua đón em.]

Tang Trĩ gửi cho anh địa chỉ.

Đây là một quảng trường nhỏ, nhưng khá náo nhiệt.

Cách đó không xa có một đám trẻ nhỏ chơi trượt ván, Tang Trĩ ngồi xuống một cái ghế đá gần đó, chậm rãi ăn mực viên, sau đó buồn buồn nắc một cái.

Cô nghĩ đến Khương Đình, không hiểu sao có chút thất thần.

Lại bắt đầu hồi tưởng đến khoảng thời gian cô cùng Đoàn Gia Hứa ở chung.

Anh đối với cô rất tốt.

Cái gì cũng chiều theo ý cô.

Cô muốn làm gì cả hai đều cũng làm với nhau.

Việc gì cô không tự nguyện anh cũng chưa bao giờ bắt ép.

Anh đối với cô thật sự rất tốt.

Như thế có tính là rất thích không?

Nhưng từ ngày đầu tiên chính thức bên nhau, cô đã rõ, thích của cô và thích của anh không giống nhau.

Anh là nhất thời động lòng cũng được mà lâu ngày sinh tình cũng tốt. Chỉ cần anh thích cô một chút vậy là cô đã đủ hạnh phúc rồi, không đòi hỏi gì hơn.

Tang Trĩ đột nhiên đứng lên, nhìn chăm chú lũ nhóc chơi ván trượt đang sảng khoái cười đùa. Lại chú ý xa xa có một nam sinh đang nắm tay một nữ sinh, cử chỉ cẩn thận từng li từng tí như sợ cô gái kia ngã xuống, sau đó bỗng nhiên bị cô gái kia hôn một cái, cậu chàng đầu tiên là sững sốt, sau đó mặt đỏ ửng tái bụng tay ra, kết quả hai người cùng ngã, nhưng đều cười rạo rờ.

Không hiểu sao Tang Trĩ cũng cười theo.

Cô nhìn hồi lâu, lúc sau Đoàn Gia Hứa gửi tin nhắn đến nói đã đến nơi. Tang Trĩ trả lời lại anh, nói vị trí cụ thể, không bao lâu liền thấy thân ảnh cao ngất của anh bước nhanh đến.

Tang Trĩ ném vỏ hộp thức ăn vào thùng rác, chạy về phía anh.

Đoàn Gia Hứa nhìn cô một lượt: “Em uống rượu à?”

Tang Trĩ lắc đầu, giương mắt nhìn anh, đột nhiên hỏi: “Em có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Đoàn Gia Hứa chuyên chú nhìn cô, nói: “Em nói đi.”

Tang Trĩ: “Tại sao lại thích em?”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa sững sốt một hồi, sau đó buồn cười nói: “Chuyện này mà còn cần lý do à?”

Tang Trĩ ngừng lại, nhẹ nhàng a một tiếng: “Ừ nhì.”

“Sao thế?”

“Không,” Tang Trĩ nhìn xuống, đột nhiên buông tay anh ra, lục túi của mình, lấy từ ví tiền ra một thẻ ngân hàng: “Cái này cho anh.”

“Hả?”

“Tiền học bổng, giờ chắc trường chưa chuyển khoản học bổng, nhưng nếu có quyết định sẽ chuyển thẳng vào tài khoản này. Công việc này nếu em kiên trì làm tiết, hẳn là tiền công cũng được tầm 2000 tệ,” Tang Trĩ nói, “Đến lúc đó tiền lương cũng sẽ chuyển thẳng vào tài khoản này.”

Đoàn Gia Hứa phản ứng chậm một nhịp, hầu kết lên xuống một lúc mới nhẹ nhàng nói: “Tại sao lại đưa cái này cho anh?”

“Chỉ là muốn nói với anh,” chớp mắt Tang Trĩ chưa chưa, nhẹ nói, “Em sẽ đối tốt với anh cả đời.”

Cho nên anh không cần tìm một người khác đối tốt với anh nữa.

Em có thể vĩnh viễn không giữ lại gì cho mình cả, mang tất cả những gì em có, những gì tốt nhất dành cả cho anh.

Đoàn Gia Hứa cúi đầu, chăm chú nhìn cô: “Em đây là muốn bao nuôi anh?”

“...”

“Nhưng sao giọng nói lại ủy khuất như thế chứ?”

Đoàn Gia Hứa rút ví tiền, lấy ra một tập tiền, đặt vào tay cô: “Cầm lấy số tiền này, đi mua một chiếc váy thật xinh đẹp cho Chi Chi nhà chúng ta.”

Sau đó, Đoàn Gia Hứa tiếp nhận thẻ trong tay cô: “Còn cái này, liền dùng để bao nuôi ca ca.”

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh.

“Tiền cũng không ít, cho nên,” tâm tình Đoàn Gia Hứa tựa hồ không tệ, thân mật nheo nheo vành tai cô, sát lại, thăm thi: “Bà chủ, ngài muốn làm gì đều được.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tên bạn chó má đoàn gia hứa

Hơi thở của anh ấm áp, hắt vào vành tai và cổ Tang Trĩ khiến cô có chút ngứa, lại có chút tê dại. Ngửi khí mang theo mấy phần trâu chó, hoàn toàn thể hiện là anh đang có ý trâu đùa cô, hành động cực kì không đứng đắn nhưng lại khiến người ta không thể giận được.

Cảm xúc trong mắt Tang Trĩ nháy mắt tan đi phân nửa, gương mặt nhìn anh không nói một lời.

“Sao không nói gì?” Đoàn Gia Hứa ngồi dậy, cười khê, chủ động thừa nhận, “Được rồi, được rồi, anh biết mình nói chuyện sến súa rồi.”

“...”

Nghe anh nói vậy, khóe miệng Tang Trĩ vẫn không nhúc nhích, duy trì như thế mấy giây, mới không nhịn được cười, cong môi: “Không phải anh luôn không chịu thừa nhận cái này sao?”

Đoàn Gia Hứa liếc Tang Trĩ: “Nhưng thật sự sến à?”

Tang Trĩ hít một hơi, không đá kích anh nữa: “Vẫn nghe được.”

Cô rù mắt, nhìn tiền trên tay, đưa lại cho anh: “Trả anh này.”

Đoàn Gia Hứa không chịu nhận, ngược lại cầm thẻ đã nhét vào túi trên tay, như có như không nói: “Anh không trả cái này lại đâu.”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Em không để cho anh trả lại đâu.”

Lúc này Đoàn Gia Hứa mới bỏ xuống nhìn chiếc thẻ thật lâu, đột nhiên cười, thì thầm nói nhỏ: “Anh không nghĩ đến tuổi này rồi còn có thể ăn cơm chùa.”

“...” Tang Trĩ nói, “Tiền này cũng không phải để cho anh phung phí đâu nhé.”

“Cho anh thẻ, nhưng lại không cho anh tiêu tiền à?”

Tang Trĩ nhìn anh: “Đây là khoản tiền dùng để tiết kiệm.”

Đoàn Gia Hứa lo lắng hỏi: “Tiết kiệm để làm hồi môn khi em cưới à?”

Tang Trĩ đứng dẫn giải thích: “Tiết kiệm tiền để mua nhà.”

“...”

“Em đã tra trên mạng rồi, nếu muốn mua nhà ở trung tâm thành phố, căn tầm 100m2 tiền đặt cọc đại khái cũng khoảng 50 vạn” Tang Trĩ nói, “... Theo tiến độ hiện tại, em tiết kiệm khoảng 20 năm nữa thì có thể mua được nhà rồi.”

Đoàn Gia Hứa có chút sững sốt, cười thành tiếng. Anh cúi xuống nhìn Tang Trĩ, tâm tình cực kì vui vẻ, lại không có nửa điểm khắc chế, thể hiện rõ ràng ra mặt, bá vai vì cười mà run lên: “Được, chờ em tiết kiệm đủ tiền mua nhà.”

“...”

20 năm nghe có vẻ hơi dài. Tang Trĩ nghĩ ngợi lại nói: “Chắc cũng không đến nỗi lâu thế đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ, anh chờ em kim ốc tàng kiều.”

“...”

Cùng anh đùa nghịch một hồi, cảm xúc không vui bỗng chốc tiêu tán sạch banh. Cô đặt chỗ tiền anh đưa vào tay anh, nắm chặt lấy bàn tay anh, nhắc nhở: “Anh à.”

Đoàn Gia Hứa nhận lấy, lại rút ra một cái thẻ, đưa cho cô: “Bà chủ, thẻ của ngài.”

Tang Trĩ không cầm: “Anh đưa thẻ cho em làm gì?”

“Anh không thể cầm tiền trên người được.” Đoàn Gia Hứa cười, “Không thì sao giống ăn bám người yêu được?”

Tang Trĩ nhin không được nói: “Em tiêu xài cực kì hoang phí.”

“Vây chứng tỏ vận khí của anh cực kì tốt rồi,” Đoàn Gia Hứa lém lỉnh đáp, “Tìm được một vị kim chủ xa xỉ lại hào phóng.”

“...” Tang Trĩ chỉ lấy 1 đồng, cẩn thận đặt vào ví, “Em không cần, em sẽ cất vào ví, khi nào anh cần lại trả lại anh.”

Thấy tâm trạng cô đã tốt hơn, Đoàn Gia Hứa mở miệng hỏi: “Hôm nay em nói đi liên hoan cùng công ty không phải sao? Tại sao lại không vui thế?”

Tính ra, đây là lần thứ hai Khương Đình đến tìm cô. Thêm nữa, một tuần qua bị ăn hành cũng do một tay Khương Đình đặt điều thêu dệt sau lưng cô. Cô tất nhiên không có ý định bỏ việc, thậm chí còn muốn lấy đủ số tiền công mớ hôi nước mắt từ chỗ của Thi Hiểu Vũ.

Sợ điều này làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ không muốn nói với anh: “Vì người hướng dẫn của em quá đáng ghét.”

Sau khi đưa Tang Trĩ về trường học, Đoàn Gia Hứa lái xe về nhà. Anh cho xe đi vào hầm để xe của tòa chung cư, lái rất cẩn thận, tốc độ thật chậm, đang định lùi xe vào chỗ để, trước mặt đột ngột nhảy ra một người đàn ông.

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa căng ra, bàn tay siết chặt vô lăng. Trong nháy mắt lưng anh đổ mồ hôi lạnh, đại não cũng bỗng chốc mờ mịt, sau đó anh lập tức còi dây an toàn, chạy xuống xe.

Người anh vừa đụng phải đang nửa nằm, nửa dựa vào xe, nhìn rõ ràng là đang say khướt không biết trời trăng là gì, cũng không có vẻ gì là bị đâm vào, miệng lầm bầm gì đó không rõ.

Đoàn Gia Hứa hít một hơi thật sâu, kêu lên: “Anh gì ơi?”

Người đàn ông kia đột nhiên đứng thẳng dậy, chỉ vào bánh xe, hùng hổ nói: “Xe của cậu đâm vào chó của tôi.”

Nghe thế, mắt Đoàn Gia Hứa nhanh chóng nhìn xung quanh một lượt, nhìn kĩ cũng không tìm thấy “Chó” trong miệng của anh ta ở đâu. Anh nhắm mắt lại, ổn định cảm xúc, lạnh nhạt nói: “Anh uống say rồi, đến bên kia ngồi nghỉ một lát đi.”

“Tôi không say!” Người đàn ông kia đứng không vững, liêu xa, liêu xiêu chỉ tay về phía Đoàn Gia Hứa, “Tôi nói! Xe của cậu! Đâm chết chó nhà tôi rồi! Bồi thường tiền đi!”

Thấy động tĩnh bên này, có một số người đi về đúng lúc này đều dừng lại hóng chuyện.

Không bao lâu, bảo an cũng chạy đến, sau khi tìm hiểu rõ tình huống bèn tiến lên kiên nhẫn hòa giải. Nhưng người đàn ông kia hoàn toàn không còn lý trí nữa rồi, nghe bảo an nói “Vây chó của ngài ở đâu”, còn tức giận đùng đùng quát tháo, “Mạng của chó cũng là mạng.”

Cuối cùng không thể nói lý được họ đành gọi cảnh sát đến xử lý.

Đoàn Gia Hứa lên xe, hồ hững nhìn người đàn ông say khướt vẫn đang náo loạn chửi bới bị cảnh sát ủa đến gò cổ lại, áp giải về đồn. Chuyện chẳng có

gi mà cũng mất đến nửa tiếng.

Về đến nhà, Đoàn Gia Hứa mở tủ lạnh, lấy bình nước tu một mạch, nước lạnh khiến đầu lưỡi anh tê tê, buốt đến tận óc. Đại não anh ong ong, dây thần kinh như bị kéo căng đến mức như muốn đứt đoạn.

Nhìn qua đồ ăn vặt trong tủ lạnh, Đoàn Gia Hứa tùy ý lấy một túi socola que ra.

Anh ngồi vào ghế salon, xé vỏ, cắn một cái.

Một hương vị ngọt tan chảy trong miệng.

Đoàn Gia Hứa thuận tay rút cái thẻ trong túi ra. Anh chăm chú nhìn hồi lâu, mặt mày buồn lòng xuống, cặp mắt hoa đào cong cong. Tâm trạng căng thẳng bỗng chốc phân tán đi.

Sau khi ăn xong socola, Đoàn Gia Hứa cảm quần áo chuẩn bị đi tắm. Đến khi anh xong xuôi cũng đã gần 1 h đêm. Lúc này Tang Trĩ hân đã đi ngủ từ sớm.

Đoàn Gia Hứa không buồn ngủ, chơi game một lúc lâu đến tận gần sáng mới chợp mắt.

Giấc ngủ ngắn nhưng anh vậy mà lại nằm mơ.

Anh mơ thấy buổi tối hôm ấy, anh đi xã giao nên đã uống quá chén, nhưng anh lại không cảm thấy say nên dứt khoát tự lái xe về nhà, sau đó trên đường đâm phải người đàn ông kia.

Anh còn nghe được giọng nói của mình, nghe được chính mình không ngừng nói: “Đừng! Đừng đâm! Cứu! Gọi cấp cứu đi! Cứu ông ấy!”

Giọng nói ấy cứ vang vọng trong óc anh, thứ thanh âm cuồng loạn, tuyệt vọng, giống như muốn đâm thủng màng nhĩ anh.

Nhưng trong mơ anh vẫn bỏ chạy, Đoàn Gia Hứa mơ thấy mình biến thành Đoàn Chí Thành.

Giấc mơ quá thật, Đoàn Gia Hứa mồ hôi ướt đầm hoảng hốt giật mình tỉnh giấc.

...

Anh nhớ mãi, tối hôm đó, anh đang chăm chú làm bài tập, dự định làm xong bài sớm để đọc mấy cuốn manga mới mua. Mẹ anh – Hứa Như Thục đang xem phim trong phòng khách, anh thì thoảng còn nghe thấy thanh âm cười vui vẻ của bà.

Một buổi tối bình yên đến vậy.

Thẳng đến lúc Đoàn Chí Thành trở về.

Ông ta cực kì lỗ mãng xông vào nhà, trên người còn tản ra mùi rượu cực kì khó ngửi, toàn thân ông ta run rẩy. Hứa Như Thục tiến lên trấn an, cũng bị thô lỗ đẩy ra.

Đoàn Chí Thành hoảng loạn đến cực hạn. Tiếng động bên ngoài phòng khách quá lớn, ảnh hưởng đến anh làm bài, Đoàn Gia Hứa ngừng bút, đứng dậy, chạy ra phòng khách hỏi: “Mẹ à, chuyện gì thế?”

Hứa Như Thục vòng tay ôm lấy người, quay lại trấn an nói: “Không có gì, con cứ vào học bài đi.”

“Chết rồi.” Đoàn Chí Thành ngồi ôm đầu, bộ dạng không có vẻ gì là ổn, lảo đảo, hai mắt đỏ quạch, toàn thân run lên, lặp đi lặp lại hai từ “Chết rồi, chết rồi.”

Hứa Như Thục nhú mày, bị dáng vẻ này của ông ta dọa sợ: “Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Anh uống say thành thế này làm sao có thể về nhà được thế? Không phải tiểu Trần bảo sẽ đưa anh về sao?”

“Chính anh...” Đoàn Chí Thành phát ra những âm thanh đứt quãng nghẹn ngào “Anh... anh đâm trúng người...”

“...”

Trong phòng lập tức an tĩnh, chỉ có tiếng thở khó nhọc của Đoàn Chí Thành.

Nửa ngày sau, Hứa Như Thục lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Đoàn Gia Hứa, bình tĩnh nói: “A Hứa, con quay về phòng đi.” Sau đó bà vội vàng nắm lấy tay Đoàn Chí Thành, cưỡng ép bản thân tỉnh táo và lý trí nhất có thể, nghiêm mặt nói chuyện với người chồng đang lâm vào hoảng loạn bên cạnh: “Anh từ từ kể lại chuyện xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Chí Thành không kiên nhẫn hét lớn: “Anh không biết!”

“Anh đâm trúng người ở đoạn nào? Đã gọi xe cứu thương chưa?” Đôi mắt Hứa Như Thục đỏ lên, giọng nói không tự chủ được khẽ run rẩy, “Anh có

xuống xe kiểm tra người bị thương không?”

“Chắc là dân thường gần đó, và lại, xung quanh có nhiều hàng quán, chắc canh họ sẽ phát hiện ra thôi...” Đoàn Chí Thành ôm đầu, nước mắt giàn dụa, “Anh phải làm sao bây giờ... phải làm sao đây...”

Lúc này Đoàn Gia Hứa mở miệng nói: “Cha, cha gọi xe cứu thương đến chưa?”

Đoàn Chí Thành liên tục lắc đầu, cái gì cũng không nghe: “Không được để cho ai thấy tôi đâm chết người, không có ai biết... đúng không có ai biết cả... Các người không cần lo! Các người không _!”

Hứa Như Thục hét lên: “Đoàn Chí Thành! Anh điên rồi!”

“...”

Thái dương Đoàn Gia Hứa đau nhức, lòng bàn tay phát lạnh. Anh im lặng nghe cha mẹ cãi nhau, anh trầm mặc đi đến ghế salon, cầm điện thoại, nhấn 120.

Phát hiện được hành động của anh, Đoàn Chí Thành gất lớn: “Con đang làm gì?!”

Điện thoại kết nối, mắt Đoàn Gia Hứa đỏ lên, quay đầu nhìn Đoàn Chí Thành: “Có phải bệnh viện không ạ? Khu cửa hàng, gần tòa nhà A có người bị tai nạn xe cộ, hiện đang bị thương nặng, cảm phiền...”

Đoàn Chí Thành giống như phát điên, chạy tới muốn giật lấy điện thoại, Hứa Như Thục lao lên ngăn cản ông ta.

“___ Cảm phiền mọi người mau đến, cảm ơn.” Nói hết lời, Đoàn Gia Hứa cúp điện thoại, gằn từng chữ một, “Ưu tiên cứu người.”

“...”

“Người bị đâm chưa chắc đã chết, vì sao cha không gọi xe cứu thương?” Hình tượng người cha trong lòng anh nháy mắt sụp đổ, Đoàn Gia Hứa ngồi sụp xuống, đôi bàn tay tuyệt vọng bịt chặt mắt ngăn không cho nước mắt chảy xuống, cắn răng hỏi: “Tại sao cha lại bỏ chạy?”

Hứa Như Thục bảo vệ Đoàn Gia Hứa ở phía sau, chân thành khuyên nhủ chồng: “Anh đi đâu thú đi.”

“...”

“Đâm lầm, chuộc lỗi.” Lần đầu đối mặt với chuyện lớn như vậy, giọng nói Hứa Như Thục nén nghẹn ngào, run rẩy cất lực nhưng vẫn cố gắng khuyên nhủ người chồng của bà, “Anh đã làm sai thì phải chịu trách nhiệm cho cái sai của mình, đây là điều đúng đắn, không nên trốn tránh.”

“...” Nhìn biểu cảm của hai người thân nhất, Đoàn Chí Thành lắc đầu. Cả khuôn mặt ông đều đỏ lên, mồ hôi trên trán không ngừng đổ xuống, “Anh...Anh không muốn ngồi tù... Anh không muốn...”

Hứa Như Thục muốn nói điều gì đó. Nhưng tinh thần Đoàn Chí Thành lúc này không được minh mẫn lắm, ông ta cứ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói: “Mình đền mạng là được mà, đúng không? Mình chết đi là được?”

Sau đó, Đoàn Gia Hứa vĩnh viễn không thể quên được hình ảnh. Cha anh vì trốn tội mà đột nhiên gieo mình từ ban công xuống dưới lầu.

...

Kết quả: Đoàn Chí Thành không chết, mà trở thành người thực vật.

Bỏ lại số tiền thuốc thang khổng lồ, khoản phí bồi thường kếp xù, cùng với những lời miệt thị, chỉ trích không ngừng nhằm vào hai mẹ con anh. Nếu Đoàn Chí Thành khi ấy đủ can đảm nhận tội, toàn bộ những rửa xà, những áp lực nặng nề từ nợ nần và dư luận có lẽ đã không đè ép lên cái gia đình này, lên mẹ anh và anh đến ngót thở như thế.

Đoàn Gia Hứa và mẹ anh Hứa Như Thục bị cả nhà Khương Đình dây dưa đeo bám dai dẳng. Thói đời mà, phụ nữ và trẻ con lúc nào chả là những đối tượng dễ bắt nạt, khi dễ nhất. Biết bao chèn ép, bóc lột, cùng những lời lẽ mắng chửi thậm tệ, những lời nguyên rủa chửi tai cứ theo họ không dứt thẳng đến khi hai mẹ con họ chuyển nhà mới dần dần yên tĩnh lại.

Quá khứ ấy như bóng ma ám ảnh anh hằng ngày, hằng đêm.

[Mày nên chết đi.]

[Không biết cái thứ này lớn lên sẽ thành dạng người cặn bã gì.]

Sợ sẽ trở thành thứ như họ nói, sợ sẽ trở thành Đoàn Chí Thành thứ hai. Vì vậy Đoàn Gia Hứa chưa từng uống rượu, làm việc gì cũng gò bó theo khuôn phép.

Đoàn Gia Hứa mang theo tự ti mà trưởng thành, vì thế bất kể lời nói, hành động đều cẩn thận từng li từng tí, cố gắng thu mình lại mà sống. Anh không tin

vào vận mệnh, cũng không tin vào lời nói của những người xung quanh, buông thả mình ngã vào bùn lầy.

Anh tin tưởng, như mẹ anh đã từng nói, chỉ cần anh tin vào bản thân, sống thật tốt, anh có thể tốt hơn so với bất kì người nào.

...

...

Điện thoại Tang Trĩ thường để chế độ im lặng, chủ yếu vì cô thường xuyên có lớp học, nếu không học sẽ về kí túc xá, mà kí túc cũng có bạn cùng phòng, sợ ảnh hưởng đến mọi người nên Tang Trĩ chỉ để chế độ rung. Nhưng dạo này trong phòng chỉ còn lại mình cô, cũng bởi vì đã đi làm sợ bị lỡ tin nhắn hoặc cuộc gọi của sếp mà cô chuyển sang để ở chế độ âm thanh.

Nửa đêm, cô bị tiếng chuông Wechat đánh thức.

Tang Trĩ tâm phiền ý loạn. Trong lúc nhất thời cô còn cho rằng là tiếng chuông báo thức lờm cờm với tay ra kéo tắt rồi tiếp tục vui đầu ngủ tiếp.

Không bao lâu sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

Tang Trĩ đã tỉnh ngủ hơn một chút, nhú mắt lại, định thần nhìn vào màn hình.

Thấy màn hình hiện tên của Đoàn Gia Hứa, lại nhìn thời gian bên góc trái màn hình, Tang Trĩ lập tức muốn bùng nổ. Cô bình ổn hô hấp, đè ép cơn căm giận, nhanh chóng ấn nút nghe.

Trong không gian nhỏ hẹp bỗng vang lên giọng nói trầm ấm của Đoàn Gia Hứa: “Em đang ngủ à?”

Tang Trĩ sắp phát điên: “Anh, hiện tại là 3h sáng đấy.”

Đoàn Gia Hứa ngừng lại, rồi một tiếng cười nhỏ vang lên khe khẽ: “Xin lỗi em, vì bỗng nhiên anh không ngủ được.”

Tang Trĩ chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc đến sáng, qua loa đáp lại anh: “Anh muốn nói gì?”

“Muốn nói chuyện với em.”

“Em muốn đi ngủ!” Tang Trĩ kiềm chế loại xúc động muốn tắt nguồn ngay lập tức, nói: “Anh tìm anh hai em đi, em cảm thấy hiện tại có lẽ ông ấy chưa đi ngủ đâu, cuối tuần anh ấy đều bụng xoa đầu đêm luôn.”

Đoàn Gia Hứa: “Anh chỉ muốn em.”

“...”

Tang Trĩ xóc mí mắt lên, cô cảm thấy nửa đêm nửa hôm anh gọi điện quấy rối cô, hình như không thích hợp, cô ấn mở camera chuyển sang gọi video call: “Anh làm sao thế?”

Phòng Tang Trĩ tắt đèn, tối đen như mực, mở camera căn bản cũng chẳng nhìn thấy gì.

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa cũng mở camera, lộ ra khuôn mặt anh tuấn của anh. Chỗ anh không quá sáng, vì thiếu sáng nên màn hình mờ mờ ảo ảo, cũng không rõ ràng đường nét trên khuôn mặt anh: “Không có gì, em đi ngủ đi.”

“...” Tang Trĩ nói, “Anh gặp ác mộng à?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Làm sao em biết?”

Bởi vì vừa tỉnh ngủ, giọng của Tang Trĩ còn mang theo giọng mũi, nghe mềm mềm, ngữ khí cũng chậm rãi: “Thời gian này, trừ gặp ác mộng ra thì còn có thể là gì được chứ?”

“...”

“Có phải anh mơ thấy ma? Hay là bị bóng đè? Tại sao anh lại nhát gan vậy?” Tang Trĩ ghét bỏ nói, “Giờ anh nằm xuống đi, em hát cho anh một bài hát ru, anh sẽ dễ ngủ hơn.”

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tang Trĩ nằm xuống gối, bắt đầu hát: “Ngủ đi, ngủ đi, bảo bối nhỏ bé, thân yêu của mẹ...”

“...”

Mấy phút sau, Tang Trĩ dừng lại, ngồi dậy nói: “Em cảm thấy cứ thế này, em sẽ ngủ trước mắt.”

Đoàn Gia Hứa bật cười. Tang Trĩ cầm điện thoại ngồi dựa vào tường, nghĩ ngợi cái gì đó, sau đó nói: “Ác mộng chỉ là chúng ta tự nghĩ ra thôi, nó vốn không có thật. Anh nhìn đồ vật xung quanh anh đi, rồi lại nhìn vào màn hình chỗ em..”

“...”

“À.” Do buồn ngủ đầu óc Tang Trĩ có điểm ngưng trệ, không nghĩ được gì, đành nói, “Chỗ em không có ánh đèn, mà em cũng lười chạy xuống bật đèn nữa.”

Đoàn Gia Hứa cười đáp: “Ừm.”

“Đều là giả thôi,” Tang Trĩ thật sự cảm thấy mình có thể thiếp đi ngay được, bắt đầu nói năng linh tinh, “Chỉ có em là thật, tất cả đều là giả thôi.”

Giọng Đoàn Gia Hứa trầm thấp, lộ ra lưu luyến không rời: “Anh biết.”

Hai người câu được câu không nói chuyện với nhau, Tang Trĩ bất tri bất giác nằm xuống giường rồi dần thiếp đi lúc nào không hay, điện thoại cũng không cúp.

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của cô, nhẹ cười cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này đặc biệt sâu, không mộng mị, thẳng một mạch đến bình minh.

Một tuần mới lại đến, như thường lệ Tang Trĩ đến công ty đi làm

Vẫn như thường lệ bị Thi Hiểu Vũ trêu chọc, sau đó lưu loát đáp trả. Cứ mấy lần như vậy, mỗi khi nhìn gương mặt tức giận đến méo mó mà không làm gì được của Thi Hiểu Vũ, Tang Trĩ lại cảm thấy thích thú 10 phần.

Lúc tan làm, đúng giờ Thi Hiểu Vũ cầm túi xách rời đi. Trước khi đi vẫn không quên lạnh lùng lườm Tang Trĩ một cái, mặt không đổi sắc giao phó: “Chỉnh lý xong báo cáo rồi hãy về.”

Tang Trĩ gật đầu, lịch sự đáp lời: “Vâng.”

Đợi cô ta ra khỏi cửa, Tang Trĩ cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về.

Thấy tình hình bên này, chị đồng nghiệp đằng sau mở to mắt: “Em định về à? Không phải chị Hiểu Vũ bảo em chỉnh lý số liệu báo cáo sao?”

Tang Trĩ: “Ngày mai em sẽ đến chỉnh lý tiếp.”

Vạn Triết ngưỡng mộ nói: “Tang Trĩ, em đúng là cường nữ a.”

Chị đồng nghiệp: “Mai em mới chỉnh lý sẽ bị chị Hiểu Vũ mắng đó.”

“Dù có chỉnh cẩn thận thì sáng mai vẫn bị chửi thôi,” Tang Trĩ nói, “Chẳng thà em về sớm một chút, nghỉ ngơi cho tốt, giữ sức để mai chờ mắng.”

“...”

Vạn Triết: “Ngưỡng mộ nha, ngưỡng mộ nha, ước gì có thể ngang ngược, thẳng tắp bằng 1/10 em”

Chị đồng nghiệp: “Nếu không phải chị vẫn đang trong thời gian thử việc chờ kí hợp đồng chính thức, cũng có thể ngang ngược như thế đó.”

Tang Trĩ: “...”

Thật có ý tứ nha.

Ra ngoài công ty, Tang Trĩ cũng cảm thấy đỡ mệt, có lẽ đã triển khai rõ ràng công tác tư tưởng so với tuần trước. Cô ngồi tàu điện ngầm đến tòa nhà của Đoàn Gia Hứa, chờ anh tan tầm. Cô phát hiện ra cửa hàng sushi ngay gần đây, liền tùy ý chọn vài món vừa ăn vừa chờ, nhân tiện đọc mấy cuốn manga mang theo người.

Không bao lâu sau, Tang Trĩ nhận được điện thoại của mẹ cô - Lê Bình.

Đầu bên kia Lê Bình giọng nói dịu dàng: “Chi Chi, con đang làm ở đâu? Có phải tăng ca không?”

Tang Trĩ cắn sushi, nói: “Không ạ, con vừa tan làm. Giờ con đang ăn cơm tối.”

“Ừ. Ăn xong nhớ về kí túc xá sớm, nghe không?” Lê Bình thờ dãi, “Một mình con ở đó khiến bố mẹ lo lắng. Nghỉ hè năm sau về Nam Vu tìm chỗ làm thêm, được không?”

“Con không sao,” Tang Trĩ nhìn đồng hồ, “Thường 8h tối là con về đến kí túc xá rồi, không muộn đâu.”

“Được, vậy tối mẹ sẽ gọi video call cho con.”

“Vâng ạ.”

Tang Trĩ cúp điện thoại, không quá để chuyện này trong lòng, tiếp tục ăn sushi.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đã đến.

Tang Trĩ lấy cho anh một đĩa nói: “Hôm nay em phải về sớm một chút, tối mẹ muốn gọi video call cho em”

“Ừ.”

Cơm nước xong xuôi, Đoàn Gia Hứa đưa Tang Trĩ về trường.

Hôm nay anh không lái xe, hai người cùng đi tàu điện ngầm, nắm tay nhau đi bộ về trường đại học Nghi Hà, vừa đi, vừa nói chuyện: “Hôm nay Thi Hiểu Vũ sai em đi rót cho chị ta một cốc nước ấm, em liền đi lấy cho chị ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Xong em quay về, chị ta liền mắng em, nói là rõ ràng bảo em đi lấy cho chị ta một cốc nước lạnh.” Nói đến đây, Tang Trĩ rất hào hứng, “Em liền nói, cái máy lọc nước kia không có nước lạnh.”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười: “Sau đó?”

“Chị ta rất tức giận, nói sao có thể không có nước lạnh được. Em nói, vậy chị có thể ra kiểm tra thử, cô ta liền hùng hổ đi ra. Sau đó giận giữ mắng em, rõ ràng là có nước lạnh. Em liền nói, có lẽ em khi em dùng nó bị hỏng...”

Chưa kể hết câu chuyện, điện thoại của Tang Trĩ đột nhiên vang lên.

Tang Trĩ rút điện thoại ra, nhìn màn hình. Là Tang Diên. Cô hơi chớp mắt, phi thường không có cốt khí nhận máy: “Sao ạ?”

Đầu bên kia dừng mấy giây mới lạnh lùng đáp lại: “Đã về kí túc xá chưa?”

“Hôm nay mẹ gọi cho mày chưa?” Tang Trĩ không hiểu lắm tình huống đang phát sinh, “Hiện tại anh mày đang ở trường đại học Nghi Hà, biết không?”

“Và,” Tang Diên giọng mang mấy phần khó chịu nói, “Cái đứa đang xí xón nắm tay một tên con trai, đứng trước cổng trường tình tứ là mày đúng không?”

“...”

Cực kì đột xuất.

Tang Trĩ có chút mờ mịt, nhất thời không phản ứng kịp trước trận tập kích bất ngờ của ông anh trai, cô vô thức nhìn bốn phía: “A? Anh hai, anh đến Nghi Hà sao?”

Đầu kia đã cúp điện thoại.

Tang Trĩ cũng cùng lúc phát hiện ra vị trí của Tang Diên.

Anh trai cô đang đứng ngay bên lề đường, mặt không đổi nhìn cánh tay đang nắm chặt của hai người. Chiếc taxi bên cạnh khởi động, biến mất hút vào dòng xe cộ xa xa, giống như mang tất cả âm thanh nơi này dời đi.

Tang Diên thản nhiên nói: “LÀ MẮT ANH MÀY MÙ?”

“...”

“NHÌN THỂ NÀO CŨNG CẢM THẤY THẮNG CHA BẠN TRAI NGHIÊN CỨU SINH NÀY CỦA MÀY,” Tang Diên lạnh giọng, “DÁNG DÁP GIỐNG HẾT TÊN BẠN CHÓ MÁ ĐOÀN GIA HỨA CỦA ANH?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Anh ấy đang theo đuổi em

“...”

Tang Trĩ máy móc quay đầu lại, thuận theo ánh mắt của Đoàn Gia Hứa nhìn sang. Giống như bị phụ huynh bắt quả tang yêu sớm, cô chột dạ nhanh chóng rút tay về, lúng túng giấu ra sau lưng.

Tang Trĩ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc trước cảm thấy đây là không phải là chuyện lớn gì, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của ông anh trai, cùng quan hệ yêu đương hơi khó giải thích đột nhiên bị phát hiện, cả hai việc cộng dồn lại, thêm vấn đề tâm lý chưa được trang bị kĩ càng, khiến trái tim Tang Trĩ lập tức muốn nhảy khỏi ra khỏi lồng ngực.

Đoàn Gia Hứa chuyển ánh mắt đến bàn tay bông chốc trống không nhũn mảy.

Sau đó, Tang Trĩ hạ quyết tâm giả ngu đến cùng nói: “...Quả thật hơi giống.”

“...”

“Nhưng nếu nhìn kỹ,” Tang Trĩ khô khốc nói tiếp, “vẫn có một số điểm khác biệt, ví dụ như khuôn mặt...à đây quả là một khuôn mặt đại chúng... Một người em quen đều có khuôn mặt tương tự thế này...”

Tang Diên ngắt lời cô, giận quá hóa cười lạnh: “Mày cho anh mày là thằng ngu chắc?”

“...”

“Hay để anh nghĩ hộ mày lí do nhé?” Đôi mắt Tang Diên đen nhánh, nhìn chăm chăm Tang Trĩ, nửa thật nửa giả nói, “Đoàn Gia Hứa mù/ què/ say, cho nên mày hảo tâm dìu anh. Vì vậy nắm tay anh dắt đi.”

Yên tĩnh mấy giây, Tang Trĩ giả bộ trấn định nói: “Có thể bỏ qua lý do say.”

“...”

Nghe thấy em gái đáp lại, mi tâm Tang Diên giật giật hai cái, ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng cong cong cũng dần thu lại. Anh ta bắt động thanh sắc, kìm nén tức giận nhìn chăm chăm đứa em gái có lớn mà không có khôn của mình, gần từng chữ rõ ràng: “Mày lại đây cho anh.”

Tang Trĩ sợ bị anh mắg, nhìn về hướng Đoàn Gia Hứa cầu cứu.

Thấy thế, Đoàn Gia Hứa cũng nghiêng đầu nhìn về phía Tang Trĩ, biểu hiện như có điều cần suy nghĩ. Rất nhanh, anh mở miệng nhưng lời nói ra chỉ vện vền trả lời câu hỏi vừa rồi của cô: “Tướng mạo của anh thật sự rất ưa nhìn, không phải là vẻ đẹp quần chúng bình thường đâu.”

“...”

Song kiếm hợp bích, tấn công trực diện liên tiếp từ hai phía, của hai tên đàn ông đầu óc không bình thường, khiến Tang Trĩ choáng váng. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ cũng không hiểu tại sao nhìn thấy Tang Diên liền thấy hốt hoảng nữa. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn lướt qua hai người, sau đó đột nhiên đẩy Đoàn Gia Hứa về phía Tang Diên.

Cô đem tất cả trách nhiệm, cùng vấn đề khó giải quyết đổ hết lên đầu Đoàn Gia Hứa, ngay thẳng, thật thà nói: “Anh ấy đang theo đuổi em.”

Đối với ánh mắt như hỏa đại pháo của Tang Diên, Đoàn Gia Hứa cuối cùng cũng cảm thấy một chút cảm giác tội lỗi. Khóe miệng anh hơi cong, nhưng cố gắng che lại, anh giọng, nghiêm túc thừa nhận: “Đúng là mình đang theo đuổi em ấy.”

“...”

Tang Trĩ có chút hối hận.

Nếu hôm nay cô không đến tìm Đoàn Gia Hứa, tan làm xong ngoan ngoãn về thẳng kí túc xá thì bây giờ hai người đã không đụng mặt Tang Diên cũng không có một màn này. Biết Tang Diên đến, bọn họ có thể bàn kế hoạch nghiền chiến kĩ càng hơn, còn có thể suy nghĩ cách nào đó khéo léo lại thẳng thắn để trình bày mối quan hệ của hai người họ, ít ra tình hình sẽ đỡ căng thẳng khó tiếp nhận như bây giờ.

Tình trạng lúc này đây chính là: Ba người như ba kẻ xa lạ, trầm mặc lại lúng túng, đi về phía ký túc xá của Tang Trĩ.

Tang Trĩ đi giữa, không dám dựa quá gần vào Đoàn Gia Hứa, tất nhiên cách Tang Diên cả mét. Cô chăm chú nhìn ông anh hai đang tỏa ra sát khí, trái tim thì không ngừng bồn chồn, lo lắng, trong lòng không hiểu sao dâng cảm giác áy náy.

Cô cúi xuống, không nói gì cả, âm thầm nghĩ, tự nhiên anh hai cô xuất hiện ở đây hẳn là có lý do.

Chiến tranh lạnh với em gái đến tận 2 tuần, Tang Diên cuối cùng hạ quyết tâm đến tận Nghi Hà đánh gãy chân cô, một mạch lòi về nhà. Trải qua bao vất vả, đuổi tới trường của em gái thì lại bất ngờ nhìn thấy em gái rút tay trong tay cùng người anh em thân thiết.

Em gái và anh em bằng hữu ở cùng một chỗ với nhau. Lại còn...

Thật ra ở cùng một chỗ với nhau cũng không phải tội tày đình gì cả, nhưng hai người này lại giấu nghem quan hệ đó đi, Tang Diên lại không biết tí gì, lại còn thật tâm nhờ tên huynh đệ ăn cây táo rào cây sung kia coi sóc em gái giúp anh. Nhìn anh lúc này có khác gì một tên ngốc bị đùa giỡn mà vẫn còn ha ha cười góp vui không?

Tang Trĩ liếm liếm khóe môi, nhin không được nói: “Anh hai, lúc trước em đã định nói với anh chuyện này, thật ra em cũng đã nhắn tin thành khẩn khai báo rồi, nhưng anh lại chặn tin nhắn của em, vì vậy có lẽ anh không nhận được.”

Tang Diên không thèm nghe, cũng không thèm trả lời.

“Em có thể lấy bằng chứng ra cho anh,” sợ anh không tin, Tang Trĩ rút điện thoại, mở vào mục chặn tin nhắn của anh, “Anh nhìn lịch sử gửi tin nhắn sẽ thấy.”

Tang Diên lạnh lùng nhắc lại: “Nghiên cứu sinh?”

Tang Trĩ chớp mắt, kiên trì nói: “Em nói vậy với anh không phải là có ý tốt để anh chuẩn bị tâm lý sao? Em cũng đã mở lời trước là bạn trai em không chênh anh nhiều tuổi, định chậm rãi nói từ từ với anh...”

Tang Diên lười nghe cô nói nhảm: “Phòng mấy tầng mấy, còn phải đi bao lâu nữa?”

“Sắp đến rồi.” Tang Trĩ gãi gãi đầu, chần chờ nói, “Anh muốn làm gì?”

Tang Diên không trả lời.

Tang Trĩ đành quay ra trao đổi ánh mắt với Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa nhìn vào mắt cô, cười trấn an nói: “Không có chuyện gì đâu, chút anh sẽ nói chuyện với cậu ấy.”

“...”

Cứ cảm thấy bầu không khí hiện tại có chút dọa người, thậm chí còn vượt ngoài dự đoán ban đầu của Tang Trĩ. Cô vốn tưởng rằng cùng lắm Tang Diên cũng chỉ cảm thấy kinh ngạc, không ngờ anh trai cô lại tức giận đến vậy.

Tang Trĩ lại đưa mắt nhìn Tang Diên, cố gắng đối mặt với quả bom đang chực nổ này, nỗ lực hàn gắn: “Anh hai, đêm nay anh ở đây nhé?”

Tang Diên cười lạnh: “Mày sợ cái gì?”

Tang Trĩ cảm thấy não muốn nổ tung rồi, thành thật nói: “Anh hẳn sẽ không bực quá mà gây gỗ, đánh người chứ...”

Tang Diên: “hahahaha.”

“Chuyện này có gì phức tạp đâu, nếu anh thích mấy người bạn của em,” Tang Trĩ tốn sức dẫn dắt câu chuyện, “Em cũng có thể giới thiệu cho anh, không có vấn đề gì cả, đừng ngại.”

Tang Diên cực kì lạnh lùng: “Không cần, anh có đối tượng rồi.”

“...”

“Ý em là, nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, phản ứng này của anh là sao, cũng đâu phải bắt kết hôn!” Tang Trĩ nói, “Khoảng cách tuổi như thế này cũng không phải lớn, cũng không phải 17 tuổi.”

Đúng lúc cả 3 về đến kí túc xá của Tang Trĩ.

“Tòa này?” Tang Diên nói mà không thèm nhìn cô, chỉ hất cằm một cái, “Chắc anh mày không cần dạy mày đi vào như thế nào đâu nhỉ?”

“...”

Đoàn Gia Hứa mở miệng, ôn tồn nhắc nhở: “Về đi, không phải em hẹn với mẹ gọi video call về nhà sao?”

Không khí này cực kì cổ quái, giống như là chỉ chờ cô rồi đi sẽ bùng nổ một trận đại chiến.

Tang Trĩ trong lòng cảm thấy bất an vô bờ, bước cũng không dám bước, nói tiếp: “Và lại, anh và Gia Hứa ca quen nhau nhiều năm như vậy rồi, anh cũng biết nhân phẩm anh ấy rất tốt...”

Tang Diên nói không cảm xúc: “Biết cái gì?”

“...”

Nói nửa buổi tối mà như đàn gảy tai trâu, Tang Trĩ cũng hết cách.

Cô đã vận dụng hết ngôn từ của 18 năm, dùng đủ chiến thuật từ khéo léo đến lời kéo nhưng dường như nửa điểm tác dụng cũng đều không có. Tang Trĩ cảm thấy vô cùng buồn bực, nhưng bản thân lại đuối lý, chỉ có thể nhẫn nại khuyên nhủ: “Cái gì em cũng nói hết với anh rồi, nhưng ai bảo khi em báo anh, anh lại chặn em. Mà đây cũng đâu phải chuyện gì lớn, chỉ là người trẻ tuổi yêu đương thôi.”

“Ừ, không phải chuyện gì lớn.” Tang Diên đáp qua loa, “Vì thế mà đi về kí túc xá đi.”

Tang Trĩ muốn điên rồi, chỉ có thể cố gắng kháng nghị: “Hôm nay em không về kí túc xá ngủ, được chưa?”

Tang Diên: “Ha ha.”

“...”

Tang Trĩ cảm thấy những điều mình nên nói đã nói hết rồi.

Lại nghĩ hai tên khác người này dù gì cũng tiếp thu hơn 9 năm giáo dục nghiêm khắc và đúng đắn hẳn đều là những người biết lý lẽ, phải trái.

Huống hồ, từ nhỏ đến lớn, Tang Diên và Tang Trĩ dù cứ gần nhau là không trêu chọc nhau, cũng sẽ cãi nhau chí chóe nhưng chưa bao giờ anh thật sự động tay động chân với cô. Dù có giận cơ mấy cũng lắm cũng chỉ giáo huấn cô vài câu, ngoài ra cũng không có hành vi nào ác liệt hơn.

Suy nghĩ như vậy, nên Tang Trĩ nhẫn như Đoàn Gia Hứa mấy câu, sau đó liền ngoan ngoãn trở về kí túc xá. Cô chạy nhanh lên lầu, tiến vào phòng, rồi lập tức chạy ra ban công, vịn lan can nhìn xuống. Xa xa thấy hai chàng trai đang sóng bước đi được một quãng cách cổng trường chừng mấy mét.

Nhìn như thế này, không biết hai người họ đang nói chuyện gì, nhưng có vẻ khá hài hòa.

Giống như là, đang bình tĩnh nói chuyện, không xảy ra xung đột lớn như cô tưởng tượng.

Tang Trĩ thờ hất ra, dõi theo bóng hai người cho đến khi không nhìn thấy nữa mới thu hồi tầm mắt.

Giờ phút này.

Trên đường, Tang Diên và Đoàn Gia Hứa thả chậm cước bộ. Không một lời trao đổi, không một ánh mắt liếc đối phương, hai người dường như ai nấy đi. Ban đêm, sân trường an tĩnh đến lạ lùng.

Hai người duy trì trạng thái như thế đi ra khỏi trường, lại đi qua một đoạn đường vắng. Từ chỗ này muốn ra trạm xe lửa phải đi xuyên qua hai con đường nhỏ nữa. Thường đoạn đường này khá náo nhiệt nhưng đến nghỉ hè sinh viên về hết vì vậy nên phá lệ yên tĩnh.

Đường vắng tanh, im ắng, đèn đường trải dài trên bóng mình xuống mặt đất, vừa chường mắt, vừa quanh quẽ.

Đúng là một vị trí cực kì thích hợp.

Tang Diên đột nhiên dừng lại, đôi môi mím chặt. Sau đó anh nghiêng người sang, không một tia báo trước, dùng toàn lực đâm Đoàn Gia Hứa bên cạnh một đám.

Cú đâm này không chút khách khí, không có nửa điểm nhân nhượng.

Thuận theo lực đạo này, Đoàn Gia Hứa lui về sau mấy bước, cảm thấy một nửa gương mặt như bị lửa thiêu cháy, tê dại và nóng bỏng. Anh hoạt động cơ mặt cho đỡ tê đồng thời xoa nhẹ vết máu ở khóe môi, cười: “Đánh đến bến luôn à?”

“Con mẹ nó, đừng nói khiến ông đây nổi da gà,” Tang Diên không có ý tứ đùa giỡn nào cả, mặt đỏ au, đôi mắt tràn đầy giận dữ, “Cậu của ai mà chả được?”

Đoàn Gia Hứa sửa lời anh: “Không phải của, mà là theo đuổi.”

Tang Diên trào phúng cười, con giận giữ không có vì cú đâm kia mà nguôi ngoai, ngược lại càng thêm nóng nảy. Anh đi tới túm lấy cổ áo Đoàn Gia Hứa, mạnh mẽ lên gối, thụi một cú trời giáng vào bụng Đoàn Gia Hứa, “Con mẹ nó, cậu điên rồi!”

Lực đạo rất mạnh, Đoàn Gia Hứa toàn thân đau nhức, nhưng không phản kháng. Trán anh vì nhện đau mà rịn mồ hôi lạnh, khóe môi vẫn cong lên, gian nan nói: “Cậu nhìn xem còn chỗ nào có thể đánh thì cứ đánh.”

“...” Tang Diên giận đến dạ dày nhói lên, lại đâm một đám nữa lên mặt Đoàn Gia Hứa, “Con mẹ nó, đừng tưởng cậu thế này tôi sẽ tha cho cậu.”

Đoàn Gia Hứa lùi về sau, lần này lưng bị đập mạnh vào tường, anh rên lên một tiếng.

Tang Diên lại kéo anh lại, đá thật mạnh vào cẳng chân Đoàn Gia Hứa. Hai người biết nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên đánh nhau, cũng là lần đầu tiên

Tang Diên mạnh tay như thế, như thế muốn lấy mạng của Đoàn Gia Hứa. Đánh một hồi, chính Tang Diên cũng mệt lả, thở phì phò tựa vào tường: “MẸ NÓ, NGHỈ ĐÃ.”

Đoàn Gia Hứa trực tiếp ngã nằm trên đất. Trong miệng anh chỉ độc một mùi máu tươi, anh quay đầu qua một bên nhỏ ra một ngụm máu. Nghe thấy thế, đuôi lông mày anh nhếch lên, âm thanh hơi khàn, cũng không nhiều lời, chỉ đơn giản nói: “Được.”

Trận đòn này khiến bức tức của Tang Diên bốc hơi hơn nửa, cảm xúc cũng tỉnh táo hơn. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, mùi thuốc súng cũng tàn bớt.

Tang Diên lạnh lùng hỏi: “Bao lâu rồi?”

“Nửa tháng.” Đoàn Gia Hứa đứng lên, cười nhẹ nói: “Lần trước định bay qua Nam Vu tìm cậu, nói chuyện này. Chuyện này là mình không đúng, cho nên muốn gặp mặt cậu trực tiếp để xin lỗi.”

Tang Diên: “Cậu là tên súc sinh?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Có lẽ.”

“Cậu muốn tìm bạn gái lớn hơn con bé, hay nhỏ hơn con bé, tôi đều giờ hai tay tán thành.” Tang Diên nói, “Nhưng em gái tôi, Tang Trĩ, nó sơ trung đã quen biết cậu? Nó coi cậu không khác gì anh ruột, vậy mà cậu cũng có thể xuống tay được?”

“Người anh em_”

“Cút, ai là anh em với cậu.”

Đoàn Gia Hứa nhìn không được cười thành tiếng, khiến khoe môi bị rách đau đến run giọng, “Được, anh trai. Biết cậu khó tiếp nhận nên giờ để cho cậu đánh cho đã tay còn gì. Nào muốn đánh mấy trận thì cứ đánh.”

Tang Diên cười lạnh: “Ai là anh trai của cậu?”

Đoàn Gia Hứa vui vẻ nói: “Sớm muộn cũng phải gọi, chỉ bằng cậu cứ thích ứng dần dần đi, anh hai à.”

“...”

Hai người bắt một chiếc taxi. Lúc ngồi trên xe, Tang Diên vẫn cảm thấy chuyện này thật quá hoang đường, nghĩ thế nào cũng thấy không thể tưởng tượng được. “Rốt cuộc cậu nghĩ gì vậy?”

“Khoan hãy nói,” sau khi nhấn tin trả lời Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa mới quay ra cong mắt cười, không phục về cà lơ, cà phát nói, “Tiểu cô nương lớn lên quả thật rất xinh đẹp nha.”

“...” Vì đang ở trên xe nên Tang Diên cố nén lại xúc động muốn đập người nói: “Cậu chưa từng thấy qua người đẹp à?”

“Đúng thế.” Đoàn Gia Hứa ánh mắt kiên định, lại nhìn vào màn hình điện thoại, nhấn cho Tang Trĩ bên kia một câu trấn an “Không sao cả, em đừng lo lắng. Mau đi nghỉ đi.”, rồi cười đến ôn nhu, “Chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như Chi Chi nhà mình.”

Tang Diên hạ cửa xe xuống, để gió đêm mát lành phất qua mặt, thổi nguôi bớt cơn bức bối trong lòng anh lúc này, gần giọng nhạo báng: “Chi Chi, nhà cậu?”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Được rồi, tạm thời vẫn là nhà cậu.”

“...”

“Nhưng sớm muộn cũng là của nhà mình.”

“...”

Trầm mặc một lát. Tang Diên lại hỏi: “Cậu thật sự nghiêm túc?”

Đoàn Gia Hứa tắt điện thoại, nghe anh nói vậy, khoe môi cười như có như không thu lại, khuôn mặt nghiêm chỉnh nhìn Tang Diên, thẳng thắn nói: “Không thật sự nghiêm túc theo đuổi em ấy thì mới là con mẹ nó súc sinh.”

“Được.”, Tang Diên như có như không hỏi tiếp, “Đến bước nào rồi?”

“...” Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn anh, lần này không trả lời thẳng thừng, chỉ khéo léo dẫn dắt câu chuyện, “Người anh em à. Cái này là vấn đề riêng tư nha.”

Tang Diên: “?”

Không khí bỗng chốc đông băng. Tang Diên không thể tin được, nhìn thẳng vào mắt Đoàn Gia Hứa: “Chuyện này tôi hỏi cũng xấu hổ, nhưng hôm nay chúng ta phải làm cho rõ ràng, cậu thân mật với em gái tôi đến mức nào rồi?”

Thấy anh hiểu lầm, Đoàn Gia Hứa kìm chút nữa tức giận: “Này, người anh em, cậu đang nghĩ cái gì thế?”

“...”

Đoàn Gia Hứa: “Hình tượng mình trong lòng cậu chỉ đến thế thôi à?”

Tang Diên vẫn nhìn chằm chằm Đoàn Gia Hứa, bình tĩnh nhắc lại: “VẬY, NÓI THẬT ĐI, ĐẾN Đâu RỒI.”

“...”

“Còn nữa, lão Đoàn cậu cũng sát 30 tuổi rồi, vậy mà lại mặt mo đi của một đứa bé mới chập chững năm đầu đại học, việc này _ để cho tôi phát hiện” Tang Diên cười lạnh, “trình độ của kẻ vô sỉ không có nhất, chỉ có hơn.”

Đoàn Gia Hứa lo lắng nói: “Cũng đâu có chênh nhau nhiều đến thế, chỉ có 6 tuổi 11 tháng thôi.”

“...” Sự việc đã đến nước này, Tang Diên cũng không thể ép hai người họ chia tay, anh thu tầm mắt, nói lỏng miệng, “Hai người yêu đương thì cứ yêu đương nhưng phải biết điểm dừng. Nhóc con nhà tôi vẫn đang đi học đấy.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Đã biết.”

Rất nhanh, lại bổ sung thêm một vế nữa: “Cảm ơn anh hai.”

Không khí trong xe lại đông cứng.

Không bao lâu sau cửa sổ xe lại đóng lại. Tang Diên xoay người, túm lấy cổ Đoàn Gia Hứa, thái dương này nấy.

Động tĩnh này khá lớn khiến tài xế phải lên tiếng: “Có chuyện gì vậy?”

Sợ bác tài hoảng, Tang Diên giương mắt, kiểm chế con giận, phi thường dịu dàng đáp: “BÁC TÀI ĐỪNG LO LẮNG. KHÔNG CÓ GÌ.”

“...”

“CHÁU SẼ KIỂM CHẾ HẾT SỨC KHÔNG GIẾT NGƯỜI TRÊN XE CỦA BÁC.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Rất là gọi cảm

Xe không đi thẳng vào khu chung cư mà dừng lại ở lề đường. Hai người xuống xe.

Đoàn Gia Hứa vươn vai, nhẹ nhàng xoay cổ, đưa tay xoa xoa bả vai. Anh tiến vào tiệm thuốc gần đó, tùy tiện chọn vài lọ thuốc trị thương.

Tang Diên chậm chạp đi theo phía sau, tựa ở cạnh cửa chờ. Trên mặt anh không có biểu tình gì, lúc này bởi vì tâm tình khó chịu, ánh mắt càng trở nên lạnh lùng, lại thêm một bộ quần áo đen từ đầu chí cuối, nhìn qua có chút dọa người.

Nhân viên cửa hàng thuốc nhìn qua chỗ anh, không tự chủ được đề phòng. Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đã cầm thuốc ra quầy tính tiền.

Nhân viên cửa hàng vừa quét mã vạch vừa ngược mắt nhìn thương tích to nhỏ, tím bầm trên người Đoàn Gia Hứa. Cô nhú lông mày, hạ giọng hỏi: “Muốn tôi báo cảnh sát giúp anh không?”

Tang Diên nghe thấy được, ánh mắt lập tức liếc qua cảnh cáo, mang theo sự âm trầm, lạnh lùng.

Nghe thấy thế, Đoàn Gia Hứa sững sốt một lúc, lại có chút buồn cười, nhưng sợ động đến vết thương. Anh cầm điện thoại di động thanh toán, ôn hòa nói: “Không cần, cảm ơn cô.”

Tang Diên bước lên trước, giương mắt nhìn Đoàn Gia Hứa, thấp giọng nói: “Mấy vết thương bé như muỗi cắn thế này, còn chưa đến đồn cảnh sát đoán chừng đã khép miệng ấy chứ.”

“...” Đoàn Gia Hứa không muốn so đo với ông anh vợ tương lai này, chỉ về hướng tòa chung cư nhà mình, “Nhà mình ở bên kia.”

Hai người bước vào nhà Đoàn Gia Hứa.

Anh sống một mình, ngoại trừ Tang Trĩ, căn bản không có người nào khác vào qua.

Giày trên kệ rất đơn giản, chỉ có một vài đôi giày của anh, cùng hai đôi dép lê.

Nhìn màu sắc đoán chừng đôi dép màu hồng kia là của Tang Trĩ. Tang Diên liếc mắt nhìn Đoàn Gia Hứa, cười lạnh một tiếng.

“...”

Đoàn Gia Hứa không có ý định chiếu cố quả bom nổ chậm này, lười biếng nói: “Cầu đi chân trần đi.”

Vừa bước vào nhà, Tang Diên đã coi đây như nhà mình, tự nhiên đi về hướng tủ lạnh, cầm 1 lon coca. Ánh mắt quét qua mấy thứ đồ ăn vặt ngăn tủ một vòng, rất nhanh liền khép tủ lại.

Tang Diên trở lại phòng khách.

Đoàn Gia Hứa bước từ phòng ngủ ra, trên tay cầm một bộ quần áo mới, thấy đồ uống trên tay anh, đuôi lông mày khẽ nâng, nhạ giọng nhắc nhở: “Là vậy.”

Tang Diên: “?”

“Đồ ăn vặt và nước uống trong tủ lạnh,” Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu nhận, lễ phép, chậm rãi nói, “Minh hi vọng, cậu đừng động vào.”

Tang Diên mí mắt cũng không thèm nhắc nói: “Coca nhà cậu trộn vàng bên trong hay sao?”

“Vàng thì không có,” Đoàn Gia Hứa cười, “Nhưng là đồ của bạn gái tôi.”

“...”

Cái thân phận từ trên trời đáp xuống này khiến Tang Diên phi thường khó chịu.

Anh talãnh lạnh lùng Đoàn Gia Hứa một cái, không thèm để ý, tiếp tục uống coca.

Đoàn Gia Hứa đi vào phòng tắm, cởi y phục xuống, quay qua soi gương. Lúc này mới nhìn rõ bộ dáng nhếch nhác của bản thân. Khóe môi rách một đường, khóe mắt trái sưng tím, gương mặt bầm dập đủ các mảng màu.

Trên người cũng chẳng hơn là bao, toàn thân đau nhức.

Ngày mai còn phải đi làm, không biết tối nay có thể làm tiêu bớt vết bầm không.

Nghĩ đến lúc trước bị Khương Dĩnh tạt nước vào mặt, Tang Trĩ còn xót anh đến bật khóc. Lần này nếu nhìn thấy chỗ thương tích lớn bé này không biết cô ấy sẽ có phản ứng gì.

Đoàn Gia Hứa thở dài, mở vòi tắm rửa, vận nhiệt độ cao một chút để khiến vết thương trên người đỡ đau buốt. Bình thường anh tắm rất nhanh, nhưng lần này bởi vì trên người có vết thương nên thời gian tắm lâu hơn một chút.

Chờ anh xong xuôi, Tang Diên đã đánh xong mấy ván game, lúc này đang cầm điều khiển, lười biếng ngồi xem ti vi.

Trên bàn trà mấy gói đồ ăn vặt đều bị khâm điểm hết, nằm bừa bộn lên nhau.

Tang Diên tay ôm một túi snack, ném miếng khoai tây vào miệng, mắt nhìn chăm chú màn hình tivi.

Đoàn Gia Hứa quét mắt, không bình luận gì thêm. Anh ngồi xuống, lấy thuốc trong túi ra, khử trùng vết thương, thuận miệng nói: “Khi nào cậu mới về Nam Vu?”

Tang Diên: “Không nhanh như vậy đâu.”

Chú ý đến cử động của Đoàn Gia Hứa, anh lại nói: “Vết thương thế nào?”

“...” Đoàn Gia Hứa buồn cười nhưng vẫn phải cố nén lại, cảm thán, “Thật đau.”

“Trừ cú thứ nhất,” Tang Diên dựa vào ghế sofa, ngẩng đầu cực kì gọi đòn, “Tất cả những cú đánh về sau tôi đều không dùng sức. Đánh như gãi ngứa, chẳng khác nào đấm bóp, giúp cậu giãn cơ, lỏng gân.”

Đoàn Gia Hứa không tiếp lời, vén áo lên, xịt thuốc giảm đau lên phần bụng.

“Ngày mai con nhóc kia thấy thế nào cũng nói tôi khi dễ cậu.” Tang Diên ngáp một cái, ngừ khi buồn ngủ, “Đến đây, để công bằng, tôi cho cậu đấm một phát.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày, lạnh nhạt nói: “Được rồi, mình không đánh người.”

Tang Diên: “Cho cậu đánh thì cậu cứ đánh đi, lẽ mề gì đâu?”

Trầm mặc ba giây, Đoàn Gia Hứa buông thuốc trong tay xuống, nghiêng đầu rất phối hợp nói: “Vây cậu đứng lên đi, ngồi mà đánh thì không thuận tay cho lắm”

“...”

Nguyên bản là đã kết thúc chiến tranh. Nhưng khói lửa lại lần nữa bốc lên, lần này là Tang Diên xin bị đánh. Tuy nhiên anh cũng không để chuyện này trong mắt, giọng nói cực kì xem thường: “Tốc chiến tốc thắng.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Mình sẽ không...”

Tình tình Tang Diên khi nóng lên thì rat ay không biết nặng nhẹ, nhưng cũng là người sáng khoái không để bụng chuyện gì. Nghĩ quả thật đã khiến Đoàn Gia Hứa ăn không ít thiệt thòi, Tang Diên không kiên nhẫn chỉ vào mặt: “Nắm tay vào, nhắm chỗ này...”

Không chờ anh nói hết câu, Đoàn Gia Hứa đã vung tay, hướng chuẩn xác vị trí anh chỉ đấm một quyền thống khoái.

“...”

Đầu Tang Diên lệch sang một bên, lùi về phía sau mất bước, đến khi đụng phải tủ giày đằng sau mới ổn định được thân mình. Anh cảm thấy nửa gương mặt tê rần, răng đập vào môi chảy máu. Tang Diên giật giật khoe miệng, cười lớn, không nói tiếng nào, chỉ hướng Đoàn Gia Hứa bật ngón cái.

Sự tình cứ thế phát triển thành: Hai người đàn ông ngồi trên ghế sofa bôi thuốc.

“Thật có chút hối hận,” Đoàn Gia Hứa xịt thuốc lên mu bàn tay, chậm rãi nói, “Đánh xong tím cả tay.”

Tang Diên cảm khăn nóng chườm mặt, không biểu cảm nói: “Sức cậu con mẹ nó đủ lớn.”

Đoàn Gia Hứa: “Mình thật sự không...”

“Cút,”

Điện thoại của Đoàn Gia Hứa đột nhiên kêu lên.

Chắc là tin nhắn của Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa tăng tốc độ bôi thuốc nhanh thần sầu, sau đó rút khăn giấy lau tay, nhanh chóng cầm điện thoại di động lên.

Tang Diên cảm thấy chướng mắt nói: “Cậu có thể tắt chuông được không?”

Đoàn Gia Hứa giương mắt, lo lắng nói: “Không thể.”

“...”

“Nhìn thế nào cũng thấy,” Đuôi mắt Đoàn Gia Hứa hơi nhếch lên, như có điều suy nghĩ nói, “Điện thoại của cậu có vẻ khá im ắng nhỉ?”

“...”

“Được rồi,” nhìn thời gian, Đoàn Gia Hứa không muốn náo loạn cùng ông bạn thân phận nhạ cảm này nữa, tự giác đứng lên, “Ngày mai mình còn phải đi làm, cậu tự thu xếp đi, mình đi ngủ đây.”

“Đợi đã,” Tang Diên nói, “Mượn bộ đồ lót đi.”

“...”

“Sao? Mặc mấy ngày sẽ trả lại. Còn có.” Tang Diên khoác chân lên ghế salon, nửa nằm, nửa ngồi, tùy ý nói, “Đêm nay tôi ngủ sao đây? Cũng không thể để khách quý nằm salon ngủ chứ?”

Trầm mặc một lát.

Không lâu sau, Đoàn Gia Hứa cúi người, ngón tay điểm nhẹ lên ngực Tang Diên. Cặp mắt hoa đào đa tình lúng liếng, câu hồn, nụ cười duyên dáng, âm cuối khẽ ngân nga, mập mờ nói: “Thật có lỗi, trước nay anh đây không ngủ với đàn ông.”

“...” Tang Diên nói, “Cậu có thể đừng bày ra cái bản mặt buồn nôn này được không?”

Đoàn Gia Hứa mở ngăn tủ, cầm một bộ khăn mặt và bàn chải mới, lại vào phòng lấy một bộ quần áo ở nhà, ném cho Tang Diên: “Minh đi ngủ đây, phòng khách cho cậu tùy ý xử lý.”

“...”

Anh bước về phòng ngủ, đến cửa thì dừng lại quay đầu nhìn Tang Diên nói: “Không phải không tôn trọng cậu, người anh em, nhưng hôm nay bị cậu đánh cho tôi tả thế này, mình cần nghỉ ngơi hồi sức.”

Tang Diên: “Cút.”

Nghĩ nghĩ, Đoàn Gia Hứa lại hững hờ bỏ sung một câu: “À, mình sẽ khóa cửa.”

“...”

Video call với mẹ xong, Tang Trĩ tắm rửa sạch sẽ liền nằm bò lên giường nhắn tin cho Đoàn Gia Hứa. Cô thử nhắn một cái tin cho Tang Diên, thấy tin nhắn của mình không còn bị chặn như trước cũng không thêm quan tâm ông anh đầu bò nhà mình nữa.

Đoàn Gia Hứa nhắn tin lại rất chậm.

Biết hai người họ có rất nhiều điều muốn nói, Tang Trĩ cũng không muốn làm phiền anh.

Tang Trĩ chơi vài ván game, nghĩ ngợi thế nào lại gọi video cho Đoàn Gia Hứa. Anh thế mà không nhận điện.

Rất nhanh một tin nhắn được gửi đến như là thanh minh: [Đang không mặc quần áo.]

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: [Được không?]

Không đợi Tang Trĩ trả lời, đầu bên kia đã call video cho cô.

Tang Trĩ hồ hấp dừng lại, vô thức cúp máy, lại bật chức năng gọi điện bình thường. Sau khi kết nối máy, cô nhú mày nói: “Sao anh không mặc quần áo? Không sợ lạnh?”

Đoàn Gia Hứa giọng nói tràn đầy ý cười: “Lười mặc.”

“...”

“Thật không muốn nhìn chút à?” Đoàn Gia Hứa hạ giọng, giống như thì thầm, lại giống như dụ dỗ, hết như yêu nghiệt muốn mê hoặc chúng sinh: “Rất là gọi cảm nha.”

“...” Tang Trĩ im lặng, “Anh với anh hai uống rượu đúng không?”

“Không uống.”

Tang Trĩ nghiêm nghị nói, không náo cùng anh nữa: “Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Chỉ bị mắng vài câu, không có chuyện gì cả.”

Tang Trĩ yên tâm, lầm bầm nói: “Anh cứ im lặng để anh ấy mắng vài câu, sau này em sẽ tìm cơ hội mắng lại thay anh.”

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng dạ một tiếng.

“Tại sao tự nhiên anh hai lại đến đây?”

“Nghe ý tứ cậu ấy thì hẳn là tới đây nhìn xem,” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh chàng bạn trai nghiên cứu sinh đang ở trường của em.”

“Em tùy tiện bịa ra thôi.” Tang Trĩ dụi dụi mắt, nói thầm, “Nếu không có việc gì, thì em đi ngủ đây.”

“Ủm ngủ ngon.”

“Vậy mai anh ấy định làm gì?” Tang Trĩ bỗng nhớ đến vấn đề quan trọng này, “Anh em có nói bao giờ về Nam Vu không?”

“Chỉ nói là muốn nán lại đây một thời gian thôi. Ngủ đi, không cần để ý đến cậu ấy.”

Sáng hôm sau, Tang Trĩ đến công ty làm việc. Do không chỉnh lý số liệu từ hôm qua theo yêu cầu của Thi Hiểu Vũ mà mới sáng sớm đã bị dạy dỗ một

trận. Có lẽ bởi vì tối hôm qua cô ta ngủ không đủ nên hôm nay tinh tỉnh đặc biệt nóng nảy: “Có phải cô không muốn làm việc nữa? Bảo cô làm có công việc còn con mà cô cũng không làm cho ra hồn được.”

Tang Trĩ nghĩ nghĩ đáp: “Em cảm thấy bằng số liệu này đã ổn rồi.”

“TANG TRĨ!” Thi Hiểu Vũ tức đến đỏ mặt, lớn tiếng mắng, “Cô cho rằng đây là nhà cô? Cô nghĩ công ty trả lương để cô đến đây chơi hay sao? Không có bản lĩnh thì xéo đi cho tôi!”

Tang Trĩ không hiểu sao hôm nay Thi Hiểu Vũ lại xù hết lông tóc lên như vậy, chân thành nói: “Em chơi lúc nào? Mà chính vì em không có kinh nghiệm nên mới tới đây thực tập, muốn học hỏi kinh nghiệm.”

Thi Hiểu Vũ cười lạnh: “Không biết thì dựa cột mà nghe, tôi bảo cô làm cái gì thì làm cái đó, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến lý do lý trá, đối nghịch với tôi.”

“À.” Tang Trĩ nói, “Có lý thì em sẽ nghe theo.”

“Từ đầu không phải rất nghe lời sao? Sao nào? Không nhịn được nữa rồi?” Thi Hiểu Vũ nói, “Nói thật, tôi nhìn dung mạo cô rất tốt, trình độ cũng không thấp, vì sao phải cướp người yêu của người khác? Không cam tâm? Ghen ghét?”

“...”

Hai người to tiếng khiến đồng sự bên cạnh chú ý quay sang.

Tang Trĩ giương mắt: “Tôi cướp bạn trai của ai? Khương Đình à?”

“Có tật giật mình, là ai tự trong lòng cô biết.”

“Thật xin lỗi, bạn trai tôi trước giờ, ngay cả tay con gái còn chưa cầm, cũng chưa từng có người bạn gái nào cả.” Tang Trĩ nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí bình tĩnh, cứng rắn, “Còn nữa, chị có thể về khuyên người bạn kia của chị đi khám bác sĩ tâm lý một chút, hẳn chị đã thấy đáng về chị ta nổi điên rồi? Ngày nào cũng mơ tưởng mấy cái không thực đầu óc bình thường mới lạ đấy.”

Thi Hiểu Vũ sững sờ: “Nhưng cô ấy nói _”

Hai người cãi vã không nhỏ, khiến cả Trương Huy cũng phải từ phòng họp chạy ra, lạnh lùng nói: “Hai cô làm gì thế hả? Lại đây!”

Cả hai bị Trương Huy gọi vào dạy dỗ một trận.

Khoảng thời gian này việc Thi Hiểu Vũ nhắm vào Tang Trĩ cũng phong phanh truyền đến tai Trương Huy. Anh ta là một người chất phác, không quen mấy hành vi lấy việc công trả thù riêng này, vì vậy cảnh cáo cô ta mấy câu khá nặng. Thi Hiểu Vũ vì vậy cũng thu liễm không ít. Trận cãi vã này khiến quan hệ cả hai rớt xuống thẳm hại, rơi vào thế đóng băng hoàn toàn, nhưng đồng thời cũng khiến Tang Trĩ tự tại hơn không ít.

Thế là Tang Trĩ bình an vô sự trôi qua một ngày làm việc ít sóng gió nhất từ khi bắt đầu đi làm đến giờ.

Tang Trĩ làm hết công việc được giao, ngay cả việc khác cũng hoàn thành xong xuôi. Cô trực tiếp coi Thi Hiểu Vũ như không khí, nhưng đối với các đồng sự khác vẫn lễ phép, lịch sự chào hỏi, đến giờ tan làm liền đi về.

Hôm nay Đoàn Gia Hứa cũng phải đi làm, vì vậy chẳng có ai tiếp bồi Tang Diên. Hai người hẹn nhau tan làm sẽ đưa ông anh trai đi ra quán hải sản gần văn phòng cô ăn cơm, Đoàn Gia Hứa qua đón cô rồi cùng đi ăn.

Vừa ra khỏi công ty, Tang Trĩ đã thấy thân ảnh quen thuộc của Đoàn Gia Hứa. Cô chạy đến bên anh, đang muốn hỏi Tang Diên đang ở đâu thì phát hiện mặt anh đầy vết thương.

“...” Lời đến miệng nháy mắt nuốt lại.

Đoàn Gia Hứa nắm tay cô, nói: “Anh hai em đang ở nhà anh. Giờ chúng ta về đó rồi cũng ăn cơm.”

Tang Trĩ mấp máy môi, nháy mắt đoán được việc gì đã xảy ra. Cổ nén bực tức, nói: “Mặt mũi anh bị sao thế kia?”

Khóe môi Đoàn Gia Hứa đã kết vảy, tụ máu và vết bầm trên mặt cũng đã tan ra một ít, nhìn đã tốt hơn hôm qua nhiều. Anh gãi gãi dưới mắt, nói: “Không cần thận ngă.”

Tang Trĩ ồ một tiếng: “Đập vào nắm đấm của Tang Diên.”

“...”

Cô yên lặng nhìn anh chăm chăm, rất nhanh quay người, đi về phía nhà hàng hải sản. Không bao lâu lại quay lại nhìn anh: “Đừng nói với em là hôm qua anh đứng yên để anh ấy đánh.”

Đoàn Gia Hứa ho nhẹ: “Cũng không phải.”

Tang Trĩ hỏi: “Có đánh lại được cái nào không?”

“Không hẳn.” Đoàn Gia Hứa lặng lẽ nói, “Để lại được một dấu trên mặt cậu ấy.”

Giống như đang suy nghĩ nghiêm túc tính chân thực của lời nói ấy, Tang Trĩ đứng yên một chỗ, không nhúc nhích. Một lúc sau, cô bỗng nhiên giơ tay, bắt thành linh chạm vào bụng Đoàn Gia Hứa.

Chỗ đau đột nhiên bị chạm vào nhức buốt, Đoàn Gia Hứa theo phản xạ lùi một bước, mày khê nhú. Phản ứng quá rõ ràng.

Tang Trĩ nóng nảy nói: “Nào. Về xử lý anh ấy.”

“...”

Nhà hàng này khá nhỏ, không gian đã sổ đã được chiếm dụng hết, Tang Diên ngồi vào một bàn gần cửa sổ, buồn bực lật menu, chú ý thấy có người đang hùng hổ đi về phía mình. Chưa kịp ngẩng mặt lên xem là ai đến, đã bị một người từ phí sau xông đến khóa cổ, kém chút nữa ngạt thở. Tang Diên ho sặc sụa, vô thức văng tục: “ĐM.”

Tang Trĩ kẹp tay càng chặt hơn, giọng nói này lửa: “Anh chết nè!”

Thấy Đoàn Gia Hứa bộ dạng vui vẻ khi thấy bạn bè gặp nạn, Tang Diên lập tức hiểu ngọn ngành, gằn từng chữ: “ANH MÀY ĐÁNH HẮN TA ĐẤY! SAO NÀO? MAU BUÔNG RA!”

“Em về nhà lần này _ không, từ giờ trở đi,” Tang Trĩ coi như không nghe thấy lời Tang Diên, càng dùng sức bóp chặt cổ anh, một tay túm đầu ông anh, bạo phát nói, “Mỗi ngày đều sẽ nói bạn gái anh là người xấu, đừng để cô ấy vào cửa, để anh cả đời này độc thân, bị cả nhà ngăn cấm! Hôm qua em nói gì với anh. Nói gì nào _”

Tang Diên kéo tay cô ra, hùng hổ nạt: “Mày dám.”

“Ai bảo anh không nói đạo lý trước! Ai bảo anh đánh người? Đánh thì cũng đánh đi! Anh còn ___!” Tang Trĩ tức đến không nói được nữa, mắt đỏ ngầu, tay lại kẹp chặt hơn gia tăng lực đạo, “Đánh nặng như thế ___! Anh nghe lời hôm qua em cảnh cáo là gió thoảng qua tai chứ gì! Được lắm! Hôm nay em nói cho anh hay, từ giờ phút này chúng ta không đội trời chung!”

Tang Diên hít một hơi thật sâu: “Ăn nói hay nhì!”

Nói xong, Tang Trĩ buông cổ Tang Diên ra, giọng nói mang theo tia ghen ghét: “Tang Diên! Anh khi dễ bạn trai em! Em muốn tuyệt giao với anh!”

“...”

Phát tiết xong, Tang Trĩ lại lờm anh một hồi lâu sau đó đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đoàn Gia Hứa angh giọng, đưa tay vỗ vỗ vai Tang Diên mấy cái rồi đi theo Tang Trĩ. Không bao lâu anh lại quay lại ngồi xuống bên cạnh Tang Diên. Chú ý đến ánh mắt Tang Diên, Đoàn Gia Hứa giải thích: “Cô ấy đi vệ sinh.”

Tang Diên vuốt mặt, tức đến mức cười gằn: “Chết tiệt, đừng cản mình, hôm nay mình nhất định đánh cho con bé mất nết này một trận nên thân.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy chắc chắn mình phải ngăn rồi.”

“...”

“Cậu thật tình, sao có thể so đo với một cô bé như thế chứ,” Đoàn Gia Hứa thay Tang Trĩ nói phải trái, “Chút sức ấy cũng đâu làm cậu tổn thương, đau đớn gì.”

Tang Diên nổi dậy: “Cậu cút!”

“Người anh em, cậu tính xem,” Tựa hồ như rất hưởng thụ loại cảm giác này, Đoàn Gia Hứa cười gian nói, “Chừng nào rảnh rồi lại đánh mình một trận nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Ghế tình nhân

Bên ngoài nhà vệ sinh rất nhiều người, phải xếp hàng theo thứ tự.

Tang Trĩ không có ý định đi vệ sinh chỉ muốn rửa tay và mặt, liền xuyên qua hàng người đi thẳng đến bồn nước.

Đột nhiên nhìn vào gương thấy đôi mắt mình đỏ lên, khóe môi kéo thẳng một đường, nhìn không giống như vừa hùng hổ cà khía với người mà giống như vừa bị người ta mắng một trận.

Tang Trĩ bất giác nhớ lại chính mình bức tức nằng nặc Tang Diên rồi lại tự mình khóc thấy có chút mất mặt. Cô thở hắt ra, rút khăn giấy lau mặt.

Nghĩ đến hôm qua cô đã vất óc hết lời khuyên nhủ, dằn dò, lại thêm thái độ điềm nhiên của Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ càng khẳng định trình độ nói đạo lý của ông anh trai mình hoàn toàn bằng không.

Con tức giận vừa hạ nhiệt lại lần nữa bùng lên.

Tang Trĩ ném tờ giấy vào thùng rác, rời khỏi nhà vệ sinh, xụ mặt quay lại bàn ăn.

Đây là một bàn bốn người. Lúc này Đoàn Gia Hứa đang ngồi hai phía đối diện nhau, còn hai ghế trống: 1 cái ở cạnh cửa sổ, 1 cái ở cạnh lối ra vào.

Tang Trĩ nhìn vị trí ngồi, đang nóng nảy nên không muốn ngồi cùng phía với Tang Diên, chỉ có thể đẩy vai Đoàn Gia Hứa, cứng rắn nói: “Anh ngồi vào bên trong đi.”

“Đồ đầu bò,” Tang Diên mặt gợn đờn, giọng điệu lười biếng nói, “Đã bao nhiêu tuổi rồi còn chơi có trò tuyệt giao trẻ con này.”

Chờ Đoàn Gia Hứa chuyển vào bên trong, Tang Trĩ an nhiên ngồi xuống, coi như không nghe thấy ai đó nói. Nhưng ngấm lại cảm thấy uất ức quá lại đáp trả: “Chúng ta đoạn tuyệt quan hệ.”

“Quan hệ nào?” Tang Diên cười nhạo, “Nhắc nhở cô nương này một chút, Tang Gia chúng tôi 18 đời đơn truyền.”

“...” Tang Trĩ nhìn ông anh mình, “Chốc nữa em sẽ gọi điện cho cô.”

“Khụ.” Tang Diên đổi giọng, “Một đời, độc đinh.”

Thấy hai anh em nhà này chỉ chóc đã thành cơm bữa, Đoàn Gia Hứa cảm thấy cũng không có chuyện gì lớn, chỉ vui vẻ ở bên cạnh xem hài. Rất nhanh, anh đem menu đưa đến trước mặt Tang Trĩ, bên này cuộc khẩu chiến vẫn sắc mùi thuốc súng: “Trước tiên gọi món ăn đã.”

Tang Trĩ mấp máy môi, kim nén lửa giận quay qua lật menu.

Tang Diên bên này thì nhất định phải cà khía với em gái đến cùng, không ngừng đổ thêm dầu vào lửa: “Hừ mới yêu nhau được bao lâu mà đã thiên vị người ngoài rồi.”

“Anh có thể nói chuyện có lý tí được không hả?” Tang Trĩ lập tức nổi trận lôi đình, dùng sức khép menu lại, “Sau này về nhà, em nhất định tìm ra cô bạn gái kia của anh đánh cho một trận, gấp một lần đánh một lần, anh nghĩ thế nào?”

“Hai việc này sao có thể giống nhau được?” Tang Diên nói, “Đồ vô on.”

“Em làm gì mà anh bảo em là đồ vô on? Còn nữa, không giống chỗ nào?” Tang Trĩ lại cùng anh khẩu chiến, “Dù sao anh đánh người là không đúng, nói chuyện phải trái không được à? Cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng?”

“Nói chuyện phải trái?” Tang Diên nhìn cô chằm chằm mấy giây, giận quá mà cười, “Thật có lỗi, đây không thích thế, chỉ thích dùng phương pháp thẳng thắn nhất giải quyết.”

“...”

“Mà cô bạn này.” Tang Diên gõ gõ tay xuống bàn, châm chọc nói: “Tôi và người anhem của tôi đánh nhau liên quan gì đến cô?”

“...” Tang Trĩ lập tức nhìn về phía Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa ngồi bắt chéo chân, một tay chống lên mặt, nghiêng người nhìn Tang Trĩ. Anh đưa tay vuốt đầu cô, buồn cười nói: “Đừng cùng anh trai em âm ỉ nữa.”

Tang Trĩ cũng nhắc nói: “Là anh ấy muốn gây với em đấy chứ.”

Đoàn Gia Hứa: “Anh cũng đánh cậu ấy rồi, vậy là hòa.”

Nghe thế, Tang Trĩ nhìn về phía Tang Diên. Hoàn hảo, không một vết xước, lấy hai người ra so sánh, thế nào cũng thấy Đoàn Gia Hứa phải ăn nhiều thiệt thòi.

Nhưng cũng có thể là, Đoàn Gia Hứa đánh nhau tương đối nể tình, tránh khuôn mặt chỉ đánh vào thân thể.

Tang Diên không nói chuyện, cúi đầu nghịch điện thoại.

Nhìn qua có vẻ đáng thương. Nóng giận trong lòng Tang Trĩ vì thế mà vui hơn một nửa. Nghĩ đến nguyên nhân chính khiến anh ấy đến tận đây, cô trầm mặc mấy giây, lại nhìn về phía Đoàn Gia Hứa nói: “Tại sao anh lại đánh anh ấy?”

“...”

Nghĩ kĩ, nếu người yêu của cô không phải Đoàn Gia Hứa mà là một anh chàng bằng tuổi anh đơn thuần, chắc chắn Tang Diên sẽ không vừa đến liền đánh bạn trai cô một trận thê thảm như vậy.

Cho nên việc Tang Diên đánh Đoàn Gia Hứa, đại khái vì hai người bọn họ là bạn thân. Nghĩ vậy Tang Trĩ không còn cảm thấy tại mình mà Đoàn Gia Hứa bị đánh nữa.

Thấy hai người kia vô tâm vô phẩy, coi chuyện này chẳng có gì, khúc mắc của cô cũng buông lỏng, tâm tình cũng khôi phục vui vẻ. Sau khi chọn món ăn xong, cô thuận miệng hỏi: “Hai người đã đi bệnh viện chưa?”

Đoàn Gia Hứa: “Rồi.”

“Ừm.” Tang Trĩ nhìn về phía Tang Diên, chủ động bắt chuyện làm lành: “Anh hai, anh bị đánh chỗ nào?”

Tang Diên lạnh nhạt đáp: “Sao?”

Chiến tranh lạnh giữa hai anh em cơ hồ đã kéo dài 1 tuần, Tang Trĩ nhú mày, khó chịu nói: “Vừa rồi em nói sai sao? Em cũng đâu có vô cớ gây sự, còn có, anh nhất định phải giận dữ lâu như thế à?”

Tang Diên nhấc mí mắt, thần sắc lười biếng: “Đoàn Gia Hứa, người yêu cậu có bệnh hay sao?”

“...”

“Nói với bạn gái cậu một câu, tôi là người đã có bạn gái.” Tang Diên rõ ràng vẫn chưa muốn giảng hòa, nhấn mạnh từng chữ, giọng điệu chân thành: “Cho nên, nếu không có việc gì, ít bắt chuyện cùng tôi thôi.”

“...” Tang Trĩ lại bốc hỏa, “Vậy anh trả lại em 800 đồng đây.”

Tang Diên mặc kệ cô.

Đoàn Gia Hứa cười thành tiếng: “Hai người định cãi nhau hết ngày à?”

“Ai muốn cãi nhau với anh ấy đâu,” Tang Trĩ cúi đầu uống nước, nén giận nói, “Thôi kệ đi, không nghe, không biết, không thấy.”

Đúng lúc này món ăn được bưng lên.

Àm ĩ với Tang Diên nửa ngày, Tang Trĩ đói meo. Chút hỏa khí còn sót lại lúc này tiêu tán hết, cô chuyên tâm gấp sò biển vào chén, giống như quên hết mấy lời giận dữ lúc trước, bắt đầu quay ra thân thiết hỏi thăm Tang Diên: “Anh hai, bạn gái của anh là ai?”

Tang Diên không đáp.

Tang Trĩ nhìn về phía Đoàn Gia Hứa: “Anh biết không?”

Đoàn Gia Hứa chuyên tâm bóc tôm, cười lắc đầu.

Tang Trĩ nghi ngờ nói: “Cô bạn gái này của anh cũng thật li kì đó, nếu đã yêu mấy tháng rồi, tại sao đến một cái bóng cũng không ai biết. Cả ảnh chụp em cũng chưa thấy bao giờ. Hôm qua gọi video call với mẹ, em cũng không thấy mẹ nói gì cả.”

Tang Diên không muốn nước hải sản dính vào tay vì vậy cẩn thận dùng đũa gấp đồ ăn: “Muốn nói gì cứ nói thẳng.”

Tang Trĩ: “Có phải anh không muốn đi xem mắt nên bịa ra là mình có người yêu rồi?”

“...” Tang Diên giương mắt, ngữ khí nhẹ nhàng, “Anh mà mà cần phải nói dối á?”

Có lẽ đề tài này anh không muốn đề cập đến, Tang Trĩ nhìn diễn biến cảm xúc của anh, vội sửa lời: “Vậy anh tính khi nào về Nam Vu? Mấy ngày nay em phải đi làm nhưng cuối tuần có thể đưa anh đi chơi.”

Tang Diên: “Tôi đến tìm người anh em của tôi, cô tìm tôi làm gì?”

“...”

Đoàn Gia Hứa đã bóc đầy một bát tôm, đẩy sang trước mặt Tang Trĩ. Nghe vậy, anh nhủ mảy, nói: “Mình với cậu? Vậy mình có thể mang theo người nhà không?”

Tang Trĩ cũng không muốn lại tranh cãi với Tang Diên, cúi đầu ăn tôm.

Tang Diên vươn tay tùy tiện cướp bát tôm của Tang Trĩ, đen đến trước mặt mình: “Tùy cậu.”

Tang Trĩ nghiêng đầu chỉ thấy anh đem toàn bộ bát tôm kia đổ đầy vào bát của mình. Sau đó lại đem cái bát không để lại trước mặt Đoàn Gia Hứa, ung dung phun ra ba chữ: “Vất vả rồi.”

“...”

Tang Trĩ thật không hiểu nổi tại sao Tang Diên lại sống phiền phức người khác như thế.

Để tiện giành thức ăn với ông anh trai thần kinh thô lại vô duyên hạng nhất của mình, Tang Trĩ dứt khoát đổi chỗ ngồi sang bên cạnh Tang Diên. Anh gấp cái gì, cô liền động đũa, nhanh chân trước một bước cướp lấy bỏ vào bát mình.

Về sau, Tang Diên đeo bao tay tự lột tôm. Anh vừa bóc xong bỏ vào bát, một giây sau Tang Trĩ đã nhanh tay gấp bỏ vào miệng.

Tang Diên sắc mặt không đổi, nhìn cô chăm chăm: “Mày là cường đạo hả?”

Tang Trĩ con nhai đồ ăn, quai hàm bạnh ra, tỏ vẻ thị uy. Rất nhanh, cô nuốt thức ăn xuống, thành khẩn nói: “Giúp anh thử vị.”

“...”

“Nhưng những con khác ngon không em không chắc,” Tang Trĩ nói, “Hay anh lột luôn 20 con đi, em ném một lượt giúp anh.”

Tang Diên: “Từ đâu đến thì biến về chỗ đó đi.”

Đoàn Gia Hứa đã ăn no, ngồi một chỗ. Thấy thế anh hướng phía Tang Trĩ ngoắc ngoắc đầu ngón tay, cong môi nói: “Trở lại đây.”

Tang Trĩ: “Làm gì?”

Đoàn Gia Hứa cười nói: “Anh hầu hạ em.”

Tang Trĩ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn dạ một tiếng, đứng dậy về vị trí ban đầu.

“...” Nghe hai chữ “hầu hạ”, khóe miệng Tang Diên co quắp, vất baotay xuống bàn, “Buồn nôn.”

Sau khi kết thúc bữa tối, Đoàn Gia Hứa đi thanh toán.

Ba người ra khỏi phòng ăn, Tang Diên lấy chùm chìa khóa xe của Đoàn Gia Hứa từ trong túi, ngáp một cái: “Anh về đây, hai người nên làm cái gì thì làm cái đó đi.”

Tang Trĩ nghĩ Tang Diên một mình đến thành phố vừa xa xôi lại xa lạ thế này hẳn là rất cô đơn vì vậy không muốn để anh một mình: “Anh hai, nếu không chúng ta cùng đi xem phim, được không?”

“Anh đi cùng hai người?” Tang Diên buồn ngủ nói, “Đầu óc anh mảy không có vấn đề gì cả!”

Tang Trĩ cúi đầu, xoay xoay điện thoại trong tay: “ANH làm gì cũng không nhần trước một tiếng, đêm qua anh đến, chiều hôm qua em lỡ đặt vé trước, giờ cũng không xin đổi xuất chiếu được.”

Cô nhìn xuống màn hình điện thoại: “Nhưng mà, bộ phim này cũng chiếu lâu rồi, hiện tại chắc không có mấy người đi xem, em sẽ mua 1 vé ngồi ngay bên cạnh cho anh.”

Tang Diên: “Anh không đi.”

“Em mua nhé.” Tang Trĩ phối hợp nói, “Đây là một bộ phim tình cảm. em mới đặt một đôi vé, nhưng mà hình như vẫn còn nhiều ghế trống.”

Tang Diên: “Mấy điếc à?”

Tang Trĩ ấn thanh toán: “Đã đặt xong.”

“...”

Rạp chiếu phim cách chỗ ăn một đoạn, ba người đi xe ra.

Đã đến nước này, Tang Diên cũng lười lái xe, ném chìa khóa cho Đoàn Gia Hứa, sau đó ngồi ra ghế sau. Anh không muốn Tang Trĩ ngồi cùng vì vậy

khóa luôn cửa xe.

Tang Trĩ thức thoi ngồi vào ghế lái phụ.

Tính ra cũng đã mấy tháng cô không gặp Tang Diên, trong lòng những nhớ nhung, liền quay lại nói chuyện cùng anh: “Anh hai, thế bao giờ anh bay về?”

Tang Diên miễn cưỡng nói: “Chắc cuối tuần.”

Tang Trĩ tính toán thời gian: “Vậy đã sang đầu tháng 8.”

Tang Diên: “Ừ.”

“Tháng 8?” Đoàn Gia Hứa thắt dây an toàn, nghe anh nói thế, cũng quay ra nhìn Tang Diên một cái, sau đó khởi động xe, “Được đó. Mình đang định cuối tháng chuyển nhà, cậu thuận tiện giúp mình đi.”

Tang Diên: “?”

Tang Trĩ cũng là lần đầu tiên nghe thấy tin này: “A? Anh muốn dọn nhà?”

“Ừ, phòng đang thuê hiện tại đã hết hợp đồng,” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh cũng không có ý định thuê tiếp. Bên môi giới đề cử vài địa điểm khá ổn ở gần trường em, anh dự định cuối tuần đi xem, thấy ổn thì chuyển luôn.”

“Tôi giúp cậu dọn nhà?” Tang Diên lạnh lùng nói, “Cậu có vấn đề à?”

“Không có vấn đề gì,” Đoàn Gia Hứa ôn hòa nói: “Cậu nguyện ý là được.”

“...”

Đến rạp chiếu phim.

Tang Trĩ đi lấy vé, còn mua thêm bông nước. Cô nhìn chăm chăm vé trong tay, do dự xem phân chỗ thế nào cho ổn.

Nếu cô và Đoàn Gia Hứa ngồi một chỗ, vậy Tang Diên sẽ phải ngồi một mình một hàng khác, thật cô đơn.

Nhưng nếu Tang Diên và cô ngồi cùng một chỗ, lại còn là ghế tình nhân chẳng phải càng kì quái hơn sao? Cuối cùng cô nghĩ ra một phương án tiện cả đôi đường.

Cô đưa cho Tang Diên một tấm vé, trên vé ghi GHẾ SWEETBOX in đậm, to, rõ ràng, phá lệ rõ ràng: “Hai người ngồi cùng nhau đi.”

Đoàn Gia Hứa: “?”

Tang Diên: “?”

Tang Trĩ suy nghĩ lý do thích hợp: “Em sẽ nằm.”

Không bao lâu, ba người tiến vào phòng chiếu.

Tang Trĩ ngồi vào ghế của mình, hát cảm ra hiệu hai người ổn định vị trí.

Tang Diên cực kì im lặng, lúc này mới khinh thường nói: “Đầu mày bị thiếu dây nào à?”

“Em làm sao.” Tang Trĩ bị anh mắng oan, cãi lại, “Hai người các anh một một chỗ có gì không đúng. Ba người chúng ta đi xem phim cùng nhau đâu thể để anh ngồi một mình được.”

Rạp hôm nay khá vắng, ngoài ba người bọn họ thì cũng chỉ có một đôi tình nhân ngồi phía trước. Thấy động tĩnh bên này, cô gái quay đầu lại nhìn.

Tang Diên không để ý đến cô ta, bắt đầu đi đi về về phía ghế tình nhân. Thái độ này của anh chính là ngầm đồng ý. Tang Trĩ đánh mắt về phía Đoàn Gia Hứa, gia hiệu anh về chỗ của mình. Đoàn Gia Hứa nhũn mày, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Tang Trĩ đeo kính 3D lên, tắt di động, bắt đầu ăn bắp rang bơ. Không bao lâu sau vô tình nghe thấy cặp tình nhân phía trước tán gẫu.

“Chồng à, anh nhìn thấy đôi chéch chéch phía sau mình không...” cô gái kia đề thấp âm thanh, nhưng giọng cô ấy không nhỏ, Tang Trĩ nghe kĩ vẫn nghe được một, hai, “Hai người đàn ông kia hình như là gay.”

Tang Trĩ ngừng động tác: “...”

“Còn dẫn một cô gái đi cùng,” cô gái kia cười, “Đoán chừng là sợ bị phát hiện, phải mang cô gái kia đi làm bình phong.”

Một khắc sau, Đoàn Gia Hứa đi đến bên cô ngồi xuống.

Tang Trĩ nhìn anh không hiểu.

Đoàn Gia Hứa: “Anh trai em bảo anh cắt.”

“...” Tang Trĩ không quá để ý đến chuyện ghế tình nhân vì cô và bạn cùng phòng cũng thường mua ghế tình nhân. Trầm mặc ba giây cô nói, “Được rồi, kệ anh ấy đi.”

Ghế ở rạp này rất mềm hết như ghế sofa ở nhà, bên cạnh ghế có tầm canh, tạo không gian riêng tư cho các cặp đôi. Cho nên ngồi ở đây Tang Trĩ chỉ nhìn thấy chân Tang Diên ghé bên cạnh chứ không nhìn thấy bộ dáng của anh.

Tang Trĩ bấp rang bơ đến bên môi Đoàn Gia Hứa: “Anh ăn không?”

Đoàn Gia Hứa há miệng, ăn miếng bắp Tang Trĩ đút cho. Đúng lúc phim bắt đầu chiếu, anh nhìn cô chăm chú chốc lát, cuối cùng đeo kính 3D vào, nhìn vào màn hình.

Ăn nhiều cũng cảm thấy ngấy, Tang Trĩ để hộp bắp sang một bên, lấy coca uống. Cô nhìn chăm chăm màn hình, dần dần toàn bộ tâm trí bị cuốn theo bộ phim.

Không biết qua bao lâu, bộ phim đã đến hồi kết, nhạc phim bắt đầu nổi lên, đôi nhân vật chính thắm thiết ôm hôn nhau. Tang Trĩ cảm thấy xúc động, lại ôm hộp bắp ăn tiếp. Một lát giây sau, cô đột nhiên phát hiện đôi tình nhân ngồi phía trước đang hôn nhau nồng nàn.

“...”

Cô sững sờ, vô thức quay sang nhìn Đoàn Gia Hứa.

Phát hiện anh từ lúc nào đã dán sát lại gần cô, ánh mắt không nhìn về phía màn hình, mà nhìn cô chăm chú. Bởi vì mắt đeo kính 3d nên Tang Trĩ không nhìn rõ ánh mắt anh. Chỉ có thể nhìn thấy đôi môi anh càng ngày càng đến gần.

Hồ hấp của Tang Trĩ bỗng đình trệ, nháy mắt hiểu rõ ý đồ của anh, cô hạ thấp giọng nói: “Có camera.”

Tựa như không nghe thấy lời cô, 1 khắc sau bờ môi Đoàn Gia Hứa đã dán sát cánh môi cô. Lực đạo của anh rất nhẹ nhàng như mon tron, lại như đùa nghịch, khe cắn môi dưới của cô, lại từ từ dùng lưỡi khắc họa cánh môi tình tế nhỏ nhắn của Tang Trĩ, sau đó rất nhanh rút lui.

Cảm xúc ướt át, ấm áp khiến đôi môi nóng ran.

Tang Trĩ toàn thân cứng đờ, sau đó nhìn sang bên cạnh anh, chỉ chỉ, cực kì kinh hãi, lại không dám nói lớn, nhắc nhở: “Anh... anh trai em đang ngồi bên cạnh đó.”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ.

Sợ cô làm rơi hộp bắp rang bơ trên tay, anh đưa tay đỡ lấy, để sang một bên. Môi của anh áp sát tai cô, hạ thấp giọng thì thầm: “Không phải thế này rất kích thích sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Hơi nóng

Môi của anh dán sát tai cô, mang đến xúc cảm như có như không. Hồ hấp nóng hổi không ngừng đập vào làn da của cô khiến tim cô tựa như bị một bàn tay nào đó vuốt ve, lại tựa như đùa nghịch làm Tang Trĩ không biết làm sao, chỉ đành lùi lại phía sau. Nhưng lưng cô đã dán sát vào ghế, chẳng còn khoảng không nào để lùi nữa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Luôn có cảm giác đang làm chuyện xấu vì vậy Tang Trĩ trong lòng cực kì khẩn trương, dựng hết tất cả giác quan lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, một tay khác thì đặt trên ngực Đoàn Gia Hứa muốn đẩy anh ra.

Một khắc sau, Đoàn Gia Hứa nắm lấy cổ tay cô, giữ trước ngực mình, đồng thời anh hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Trong chốc lát, trời đất như đảo lộn. Một cái tay khác lại không ôn nhu lắm, nắm cầm cô, bóp nhẹ. Tang Trĩ thuận theo lực đạo của anh, mở cánh môi. Chiếc lưỡi mềm mại của anh khẽ lướt qua hàm răng của cô, đưa sâu vào trong... Đầu lưỡi vừa chạm, nụ hôn khi nồng nàn như lửa cháy, lúc nhẹ nhàng tựa như mưa phùn, dịu dàng tình tế mà trần trọc, tràn đầy sự thương yêu và triu mến, lại có chút khát khao không che giấu. Nụ hôn của Đoàn Gia Hứa vừa dịu dàng vừa mãnh liệt lại cảm giác chiếm hữu không thể cưỡng lại, cứ như vậy khơi lên ngọn lửa dục niệm, dần dần nụ hôn biến thành thể chiếm thành đoạt đất không

thương tiếc như muốn khám cô vào cơ thể.

Trong phòng chiếu, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, âm thanh đinh tai nhức óc từ hệ thống loa như đánh bật tất cả các âm thanh khác.

Đầu óc Tang Trĩ quay cuồng, dùng tất cả sức lực còn lại cố chống đỡ thân thể đang mềm nhũn chẳng còn tâm trí quan tâm đến những cái khác.

Khoảng cách hai người thật gần, tựa hồ không có khe hở, Tang Trĩ thậm chí có thể cảm nhận được tần suất nhịp tim của Đoàn Gia Hứa qua lớp quần áo. Anh dường như cũng hồi hộp như cô.

Thật lâu sau, Đoàn Gia Hứa mới lưu luyến buông cánh môi Tang Trĩ ra, lòng bàn tay ấm áp của anh đặt bên má, ngón cái khẽ chà sát môi cô, ánh mắt sâu thẳm, khóe mắt cong cong nhìn bộ dáng sững sờ của cô. Anh cười khẽ, lại lần nữa dán sát vào tai cô, thứ giọng khàn khàn nhiễm tình ý đầy mê hoặc, thì thầm: “Đừng sợ.”

Tang Trĩ ngồi yên bất động, giống như người mất hồn.

Đoàn Gia Hứa lại hôn lên cằm cô, giọng nói lưu luyến như chưa thỏa mãn nói: “Chúng ta nhỏ giọng chút.”

Khúc dạo nhạc này khá ngắn, tính ra cũng chỉ có mấy phút, nhưng nội dung phim tiếp theo thế nào Tang Trĩ hoàn toàn không thể bỏ vào đầu được, tất cả lực chú ý của cô rơi hết vào bờ môi vẫn còn vương hơi ấm của Đoàn Gia Hứa và động tĩnh của Tang Diên ở cách vách.

Không biết qua bao lâu. Màn hình hiện tên diễn viên và tổ sản xuất, đèn trong phòng chiếu đồng loạt sáng lên. Đôi tình nhân ngồi phía trước không đồng dậy, dường như đợi kết thúc hết nhạc dạo cuối phim mới ra về.

Tang Trĩ không cảm thấy hứng thú, đứng lên: “Chúng ta đi thôi.”

Đoàn Gia Hứa cũng đứng dậy theo.

Thấy ghế bên cạnh Tang Diên không có động tĩnh, Tang Trĩ đi qua. Kính 3d bị ông anh cô ném ở bên cạnh, cả người dựa vào thành ghế ngủ ngon lành, không biết đã thiếp đi từ lúc nào.

Không biết anh trai có phát hiện ra chuyện mới rồi, Tang Trĩ gãi đầu một cái, giả bộ không có chuyện gì xảy ra, đá chân anh, đánh thức anh dậy: “Anh hai, đi thôi.”

Tang Diên mở mắt. Tựa như không hề phát hiện ra chuyện gì cả, ánh mắt đánh sang bên cạnh tìm điện thoại di động, bộ dạng có chút chưa tỉnh ngủ, chậm rãi đứng dậy, duỗi thẳng lưng, vươn vai, hờ hững nói: “Ừ.”

Ba người ra khỏi rạp chiếu phim, đến bãi đỗ xe.

Thời gian cũng không còn sớm, Đoàn Gia Hứa đánh xe đưa Tang Trĩ về trước, xe đỗ trước cổng trường đại học của Tang Trĩ. Tang Trĩ tháo dây an toàn, đang định xuống xe, bỗng Tang Diên ngồi phía sau lẩm bẩm nói: “Anh mày nghĩ, đến lúc anh mày phải trở về rồi.”

Tang Trĩ quay đầu: “Cái gì cơ?”

Tang Diên không nhiều lời, bước xuống xe.

Tang Trĩ cổ quái nhìn anh, sau đó lại quay lại nhìn Đoàn Gia Hứa, rất khó chịu nói: “Có phải anh ấy đã phát hiện chuyện vừa rồi không?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Hắn là không.”

Tang Trĩ thở hắt ra, nhanh chóng chạy xuống xe, đi theo Tang Diên, trong lòng lo sợ, bất an, nhẹ giọng nói: “Giờ anh định về luôn à? Anh chờ chút rồi về cùng anh Gia Hứa không được sao?”

“Hai người hẹn hò đi.” Tang Diên cúi đầu nhìn điện thoại, “Anh về Nam Vu đây.”

“...”

Tang Trĩ sững sốt, có chút không phản ứng kịp: “Hả? Bây giờ? Đã 9h tối rồi.”

Tang Diên không để ý nói: “Giờ anh qua sân bay xem còn vé về Nam Vu không.”

Đoàn Gia Hứa cũng bước xuống xe, nghe vậy anh nhiu mày nói: “Bây giờ cậu về?”

“Ừ.” Tang Diên nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, tựa như muốn dặn dò điều gì, lại sợ bị nói là già mồm, anh đành quay sang néo mặt Tang Trĩ nói: “Ở đây một mình, nhớ chú ý chăm sóc bản thân, anh đi đây.”

“...” Tang Trĩ nhỏ giọng, “Anh bảo tháng 08 anh mới về cơ mà?”

Tang Diên: “Có chút việc phát sinh.”

“Thế sao anh không nói sớm,” Tang Trĩ mấp máy môi, ngữ khí rầu rĩ, “Hôm nay em đã xin công ty cho nghỉ mấy ngày để dẫn anh đi chơi rồi, sao tự nhiên bây giờ lại đột ngột đòi về.”

Tang Diên vui vẻ nói: “Anh mà quan trọng đến độ để tiểu quỷ như mày đích thân dẫn đi chơi hả?”

Không hiểu sao mắt Tang Trĩ cay cay. Cô quệt mũi, mắt nóng lên, kìm chế không khóc, bắt đầu câu giận nói: “Không có việc gì anh về gấp thế làm gì? Nếu chỉ định đến đây hai ngày, anh đến làm gì chứ?”

“Con bé này cẩn thận mồm miệng đấy.” Tang Diên nói, “Cái gì mà không có việc gì, anh mà bận rộn lắm.”

Tính ra, đã gần nửa năm Tang Trĩ không về nhà. Cho nên lần này Tang Diên đến Nghi Hà quả thực tâm trạng anh cực kì câu bản, cứ 10 câu thì 9 câu là gây gỗ với cô, nhưng cảm giác được gặp người nhà khiến Tang Trĩ vô cùng vui vẻ, hạnh phúc.

Tang Trĩ giận dỗi, giọng nói cũng vì thế mang theo vị chua: “Chẳng lẽ anh không thể ở thêm mấy ngày nữa hay sao?”

“Không phải,” Tang Diên cười ra tiếng, không hiểu nói, “Sao tự nhiên lại khóc? Anh có làm gì mày đâu?”

“...”

“Anh mà ở đây làm gì, cả ngày ở nhà Đoàn Gia Hứa rảnh rồi đến rờ người, khác nào cún canh nhà cho cậu ta không?” Nói xong, chỉ thẳng mặt Đoàn Gia Hứa, “Tên này bắt nạt mày?”

Tang Trĩ lau nước mắt: “Không phải.”

Tang Diên lại hỏi: “Đi làm không vui vẻ?”

“Vâng.” Giống như khi còn bé, mỗi lần bị bắt nạt, cô lại thút thít cáo trạng với anh hai, “Có người khi dễ em...”

“Vậy thì đừng làm nữa,” Tang Diên nói, “Anh mà cũng không thiếu tiền nuôi mày.”

“Ở chỗ làm thì người hướng dẫn bắt nạt...” Tang Trĩ khóc đến đáng thương, vừa thút thút vừa phàn nàn, “Anh trai ở nhà thì chặn liên lạc, thậm chí còn cướp cả hồng bao bố mẹ cho em gái, đã thế vừa đến, chưa nhìn được em gái một cái ra hồn đã mắng mỏ...”

“Kia có một chút xui tiền, đếm qua cũng chưa được 800 tệ, sao mày thù dai nhớ lâu thế?” Tang Diên nói, “Được rồi, anh mà đùa thôi, tí sẽ chuyển khoản trả mày.”

“...”

“Còn nữa, anh mà mắng mày lúc nào? Chẳng phải bảo mày nếu ở đây vui vẻ thì không cần về còn gì, chỉ vì thế mà khóc lóc. Đúng là mất mặt.” Tang Diên thấy cô khóc mà cảm thấy đau đầu, lại quay lại đánh mắt với Đoàn Gia Hứa, ra hiệu anh ra đỡ cô, “Thôi nào, ra với bạn trai đi.”

Đoàn Gia Hứa mở miệng: “Cậu đợi chút, tôi đánh xe đưa cậu ra sân bay.”

“Thôi khỏi cần phiền phức, để cậu lái có khi tôi trễ chuyến bay cuối mất,” Tang Diên nói, vẻ mặt gọi đòn, “Tôi đi đây, cậu chiều cô nhóc con này đi. Đồ đầu bò ngang ngạnh này, đã 19 tuổi mà có khác 9 tuổi chút nào không cơ chứ?”

“...”

Cạnh trường Đại Học Nghi Hà có không ít taxi, Tang Diên rất nhanh đã gọi được một chiếc.

“Tiểu cô nương, đừng xem anh như không tồn tại thế chứ!” Đoàn Gia Hứa đi đến trước mặt Tang Trĩ, “Trước mặt anh, vì người con trai khác mà khóc thành thế này.”

Tang Trĩ im lặng không lên tiếng kéo vạt áo anh lau nước mắt.

“Này _” Đoàn Gia Hứa không giận, chỉ cung chiều nói, “Đừng vén áo anh, lộ da thịt đó.”

Giọng nói Tang Trĩ mang theo giọng mũi, lầu bầu nói: “Làm gì có ai nhìn chứ.”

“Làm ở công ty thực tập không vui à?” Tốc độ nói của Đoàn Gia, như đổ dành trẻ nhỏ, “Chẳng phải em bảo người hướng dẫn kia không còn nhầm vào em nữa rồi?”

“Em không muốn ngày nào cũng nói về cái người đó nữa đâu,” Tang Trĩ thấp giọng, nói, “Và lại, chỉ vì bị mắng mà khóc nhè thì mất mặt lắm.”

“Hừ?” Đoàn Gia Hứa cười nói, “Em khóc trước mặt anh bao nhiêu lần rồi, còn gì để mất mặt nữa không?”

“Đây là khi còn nhỏ, giờ làm gì có đâu.” Tang Trĩ không khóc nữa, nhưng mắt vẫn đỏ mọng, nghiêm túc nhìn anh nói, “Em không thích khóc. Trẻ con

gặp chuyện mới khóc thôi, em đã tuổi này rồi gặp chuyện sẽ nghĩ phải làm sao để giải quyết chứ không phải khóc lóc.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô hồi lâu, khóe môi cong lên: “Dù lớn hay nhỏ rõ ràng vẫn là cô bé thích khóc nhè.”

“Nếu như em cảm thấy khóc là quyền lợi của trẻ con,” Đoàn Gia Hứa ngữ khí khó có khi vừa nghiêm túc, lại thâm tình như lúc này, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Vậy cả đời này cứ mãi là cô bé con, được không?”

Tang Trĩ giương mắt. Đôi con ngươi anh màu nâu nhạt, trời sinh đã mang theo vẻ ôn nhu như nắng xuân, khi thâm tình thì tựa như sắp tan ra thành dòng nước thư: “Anh nuôi em”

3 từ này, vào thời điểm cô còn nhỏ, thật sự giống như tát mạnh vào lòng tự trọng và hiếu tanh của cô. Cung khiến cô quả thực đau lòng biết mấy, cảm thấy khoảng cách giữa anh và cô không bao giờ có thể rút ngắn được.

Cho nên trước giờ cô không hi vọng anh nói với mình 3 từ này, cô luôn mong muốn có thể tự lực, có thể san sẻ gánh nặng với anh, có thể là điểm tựa vững chắc để anh dựa vào

Nhưng tại thời điểm này, hôm nay, khi nghe được ba từ này, cảm xúc trong cô hoàn toàn khác. Đó là một xúc cảm rất ấm áp, rất kỳ diệu, rất hạnh phúc. Tất cả đều là người này cho cô.

Tang Trĩ yên tĩnh mấy giây, không nói lời nào, khẽ dụi vào lồng ngực vững chãi của anh.

Đoàn Gia Hứa vuốt tóc cô, nghĩ ngợi nói: “Em nhớ nhà rồi?”

Tang Trĩ thẳng thắn đáp: “Vâng.”

“Nếu muốn về thì mình cùng về, anh sẽ xin nghỉ phép chúng ta cùng về Nam Vu. Còn nữa, công việc kia nếu không thích thì đừng làm.” Đoàn Gia Hứa thờ dãi, “Ở công ty đã xảy ra chuyện gì mà cô bé nhà chúng ta khóc thành dạng này.”

“...”

“Anh có thể đi tìm ông chủ công ty đó nói vài lời? Thế nào?”

Giọng điệu này giống hệt trưởng bối trong nhà nhìn thấy trẻ con nhà mình bị bắt nạt ở trường, tức giận muốn đi tìm hiệu trưởng nói phải trái.

Tang Trĩ không hiểu sao bất giác bật cười, những cảm xúc tiêu cực cũng theo sự an ủi dịu dàng, hài hước của anh đánh tan đi hơn nửa.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt nhìn xuống, cũng cười theo cô. Anh cúi đầu, hôn lên trán cô, âu yếm nói: “Anh không muốn chỉ có thể là bạn trai của em”

Nghe vậy, trái tim Tang Trĩ như ngừng một nhịp, có chút sững sờ.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa nghiêm túc nói nốt về sau: “Anh còn muốn có thể trở thành người em có thể ý lại.”

Tang Trĩ trở về ký túc xá, kiểm tra tin nhắn, thấy Trang Diên chuyển cho cô 5000 tệ, đồng thời bỏ chặn cô.

Còn nhắn thêm một câu [Tặng tiền sinh hoạt phí.]

Tang Trĩ vui vẻ, nhắn hỏi thăm tình hình của anh, sau đó liền tắt điện thoại. Nhớ đến mấy lời Đoàn Gia Hứa vừa nói, không hiểu sao có chút thất thần, cảm thấy như một khoảng trống rộng trong tim bỗng được lấp đầy.

Không bao lâu, Tang Trĩ lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt, cười ngây ngô một mình.

Hôm sau, Tang Trĩ đi làm như thường lệ.

Bởi vì hôm qua Trương Huy đã cảnh cáo Thi Hiểu Vũ về việc ma cũ bắt nạt ma mới nên hôm nay cô ta có vẻ thu liễm đi nhiều. Nhưng Tang Trĩ cũng không chắc canh tình trạng này có thể kéo dài được một ngày hay không.

Tang Trĩ thực lòng không muốn tranh chấp với cô ta nữa. Tang Trĩ thậm chí nghĩ kể cả Thi Hiểu Vũ có như lúc trước một mực làm khó cô thì cô cũng chẳng muốn cãi cò với cô ta làm gì. Bởi vì mỗi ngày đều tốn tâm tư suy nghĩ làm thế nào để khiến cô ta tức điên rồi cục Tang Trĩ sẽ chẳng học được gì ở vị trí công việc này.

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ tốn thời gian vô ích.

Nhưng may mắn, Thi Hiểu Vũ hôm nay vẫn một mực im lặng, hai người ai làm việc nấy, nước sông không phạm nước giếng.

Thi Hiểu Vũ không còn tận lực làm khó Tang Trĩ nữa, chỉ phân phó công việc cho cô, thi thoảng thấy cô làm còn thiếu sót cũng chỉ lạnh lùng chỉ bảo vài câu.

Bầu không khí giữa hai người dần dần nói lỏng. Cứ thế chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần.

Tang Trĩ đi cùng Đoàn Gia Hứa đến xem căn hộ gần trường cô, mà anh đang định thuê. Vốn nghĩ rằng, anh sẽ tìm một căn nhà như cũ, nhưng căn nhà thuê lần này rõ ràng lớn hơn so với căn hộ kia. Đây là một căn chung cư hai phòng ngủ, hai nhà vệ sinh, 1 phòng bếp và 1 phòng khách.

Cộng cả ban công là hơn 70m², tiền thuê cũng nhiều hơn căn trước không ít.

Thừa dịp anh chàng môi giới gọi điện cho khách hàng, Tang Trĩ kéo anh ra một góc: “Anh ở một mình, thuê nhà lớn thế làm gì?”

Đoàn Gia Hứa không trả lời, chỉ cười hỏi lại: “Em thấy căn này được không?”

Tang Trĩ vô thức nói: “Rất được.”

“Vậy quyết định thuê căn này đi.”

“...” Tang Trĩ sừng sốt, “Một mình anh ở cần gì đến tận hai cái nhà vệ sinh?”

Đoàn Gia Hứa nhú mày, như có điều suy nghĩ nói: “Cũng đâu có ở một người mãi.”

Tang Trĩ nháy mắt hiểu ra ý anh, trầm mặc mấy giây, cường điệu nói: “Em không ở cùng anh đâu.”

“Ừ.” Đoàn Gia Hứa lo lắng nói: “Nhưng em cũng đâu cần được anh muốn để cho em một gian phòng đâu, đúng không?”

Tang Trĩ nhỏ giọng đáp: “Nhưng như thế không phải là lãng phí lắm à?”

“Không phí.” Đoàn Gia Hứa cả lơ cả phát trâu chọc: “Chỉ cần em đến ở một đêm, anh coi như bù lỗ.”

“...”

Tang Trĩ không để lời này của anh trong lòng.

Sau khi quyết định thuê, Đoàn Gia Hứa cũng nhanh chóng dọn đồ qua luôn. Hành lý của anh không có nhiều, tất cả cũng chỉ vền vện mấy thùng giấy và 2 cái vali, thậm chí hai người họ còn không cần thuê bên vận chuyển. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Khu này ở sát cạnh đại học Nghi Hà, đi bộ chỉ mất vền vện 5 phút.

Hai người gặp nhau cũng tiện hơn. Mỗi sáng sớm, Đoàn Gia Hứa có thể tiện đường đưa Tang Trĩ đến công ty, tan tầm hai người đến hàng quán gần trường ăn cơm, một ngày cứ vậy trôi qua.

Bất tri, bất giác đã hết nửa tháng tám.

Thứ sáu hôm đó, thời điểm này công ty Tang Trĩ không bận, nên cô được về sớm. Gọi cho Đoàn Gia Hứa thì được biết anh phải tăng ca, vì vậy cô đành ăn cơm một mình rồi trở về kí túc xá.

Tang Trĩ bật máy tính lên đồng thời với tay bật điều hòa. Tiếng quạt thông gió điều hòa hôm nay kêu to hơn ngày thường, nhưng lại không tản ra hơi mát.

Tang Trĩ kỳ quái nghiên cứu nguyên nhân, buồn bực tắt mở mấy lần mà vẫn không được. Ký túc xá này đã xây khá lâu, điều hòa cũng là loại cũ, không tránh được hỏng hóc.

Tang Trĩ không biết làm sao, chỉ có thể xuống lầu tìm quản lý kí túc xá. Cô quản lý không đi lên kiểm tra mà bảo cô trực tiếp đi tìm bộ phận kỹ thuật báo sửa chữa. Nhưng hiện tại đang nghỉ hè, dù có báo cũng phải đợi hết nghỉ hè mới sửa được.

Hoặc là cô phải tìm thợ bên ngoài.

Tang Trĩ không biết tìm ở đâu, lại trở lại phòng, tự giày vò mình một lúc cho đến khi không nhịn nổi nữa. Thời tiết này đúng là hoàn toàn không có cách nào sống mà không có điều hòa. Tang Trĩ đành nhắn tin cho Đoàn Gia Hứa bảo tối nay dự định ra khách sạn ngủ, mai anh có thể cho cô số liên lạc của người sửa điều hòa nào đó anh quen được không.

Không chờ cô nhắn tiếp, Đoàn Gia Hứa đã quyết định: [Sang nhà anh đi. Không phải đã đưa em một chìa khóa sao?]

Tang Trĩ nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy cũng hợp lý, bèn cầm theo quần áo, đồ skincare, và máy tính đi sang nhà Đoàn Gia Hứa.

Cô tới đây không ít lần, vì vậy cũng cảm thấy tương đối quen thuộc. Sau khi vào nhà liền bật điều hòa, nằm dài trên ghế salon chơi điện thoại.

Tang Trĩ trước giờ thường phải ở nhà một mình, vì vậy lúc nào cũng biết tìm niềm vui cho bản thân, thời gian vì thế cũng trôi qua nhanh chóng.

Gần 9h tối, Đoàn Gia Hứa mới về đến nhà, liền nhìn thấy Tang Trĩ đang ôm túi khoai tây chiên, vừa xem phim vừa vui vẻ ăn vặt, thấy anh cô thuận tiện hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ, ăn rồi.”

Tang Trĩ cũng không hỏi thêm gì, tiếp tục giải trí.

Đoàn Gia Hứa cời giày, ngồi xuống bên cạnh cô, lúc này mới hỏi kĩ tình hình ban nãy: “Điều hòa phòng em hỏng thế nào?”

“Em thấy nó kêu ù ù rất lớn, nhưng ngồi mãi cũng không có hơi mát.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ mai anh sẽ tìm người sửa giúp em.”

Tang Trĩ gật đầu, đưa gói khoai tây cho anh: “Anh muốn ăn không?”

“Không ăn,” Đoàn Gia Hứa vuốt đầu cô, dặn dò: “Anh đi tắm trước. Chút vào phòng anh ngủ, bên phòng kia cũng có nhà tắm, vào đó tắm gội nhé.”

“Được.”

Mặc dù không phải lần đầu đến đây, nhưng đây lại là lần đầu cô ngủ lại. Dần dần bỗng cảm thấy không được tự nhiên. Chờ Đoàn Gia Hứa vào phòng tắm, Tang Trĩ cũng ăn hết gói khoai tây chiên, liền vào phòng tắm còn lại tắm rửa. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Phòng tắm này lớn hơn phòng tắm kia một chút, còn có cả bồn tắm.

Bên trên kệ trong phòng tắm để đầy đủ dầu gội, sữa tắm, đồ rửa mặt... tất cả đều là đồ dành cho phụ nữ dùng.

Tang Trĩ có chút sững sờ. Cô hơi chớp mắt, cảm từng cái một lên, chuẩn bị tắm rửa.

Tang Trĩ tắm khá lâu, gội đầu kì cọ thân thể cũng phải mất hơn 1 tiếng.

Chờ Tang Trĩ xong xuôi, đã gần 10h tối. Cô lấy máy sấy sấy tóc, thoa sữa dưỡng thể, do dự một chút quyết định vào nhà bếp lấy thạch ăn.

Lúc Tang Trĩ bước ra khỏi nhà tắm, thì đã thấy Đoàn Gia Hứa toàn thân sáng khoải, mát mẻ ngồi trên ghế salon. Anh mặc đồ ngủ màu xanh đậm, trên là áo sơ mi, dưới là quần ngắn, trên vai vắt một chiếc khăn bông trắng, tóc vẫn còn ướt, rũ lên chiếc trán trơn bóng, nhìn như tảo biển.

Đoàn Gia Hứa đang cầm điện thoại xem cái gì đó, thần thái hững hờ, lại có chút lười biếng.

Tang Trĩ không muốn quấy rầy anh, trực tiếp đi vào nhà bếp.

Trở lại phòng khách, Tang Trĩ đang nghĩ nên trực tiếp đi về phòng ngủ nghỉ ngơi hay chúc anh ngủ ngon xong mới về phòng, chưa nghĩ xong Đoàn Gia Hứa đã lên tiếng gọi cô: “Chỉ chỉ, giúp anh một việc.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn đi đến: “Việc gì ạ?”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, vừa mở hộp thạch, vừa nói: “Anh cũng muốn ăn à?”

Đoàn Gia Hứa bỏ di động xuống, lắc đầu. Khóe môi cong cong, đầu ngón tay anh xoay một vòng trong không khí rồi dừng lại ở nút áo trên cùng, sau đó lưu manh mở miệng: “Hơi nóng.”

“...”

“Giúp anh mở nút áo này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Kiểm hàng

“...”

Lời này như tiếng sấm nổ bên tai Tang Trĩ.

Tay chân như khựng lại, cái thìa cầm trên tay cũng không được chắc, miếng thạch cứ thế rơi xuống sàn.

Tang Trĩ cúi xuống nhặt lên, rút mấy tờ giấy ra lau rồi vo lại. Tầm mắt cô chuyển đến ngón tay vẫn đang đặt trên nút áo của anh, dừng lại mấy giây, ngại ngừng hỏi lại: “Tự anh không có tay à?”

Đoàn Gia Hứa khẽ cười, rất lưu manh nói: “Người bạn nhỏ à, em có biết cái gì gọi là tình thú không?”

“...” Tang Trĩ làm như không nghe thấy, tay cầm điều khiển điều hòa, hạ thấp nhiệt độ xuống, “Em cho xuống 23 độ nhé!”

“Lạnh đấy.”

Tang Trĩ im lặng quan sát, thấy anh trông không có vẻ đùa như ban nãy, lại chỉnh nhiệt độ về như cũ. Cô tiếp tục cúi đầu xé túi giấy, nhưng không hiểu chỗ mở được dính keo cường lực hay gì mà mở mãi không được.

Kéo mãi chỗ mở mới rách ra một lỗ nhỏ.

Đoàn Gia Hứa đưa tay ra lấy túi giấy, xé đầu còn lại rồi đưa trả lại cô.

Tang Trĩ nhận lấy, dùng thìa nhựa đảo đảo đồ ăn bên trong. Cô cứ cảm thấy thế này không đúng lắm, tự hỏi bây giờ mình mà đột nhiên đi vào phòng có đột ngột quá không.

Cô nam quả nữ chung một phòng.

Tivi không mở, hai người đều không ai nói gì, trong phòng không có bất kì âm thanh nào khác. Cô có thể cảm nhận được, ánh mắt Đoàn Gia Hứa không hề che giấu nhìn cô chăm chú.

Ánh sáng trong phòng khách hơi mờ, đèn lớn không bật, chỉ có chiếc đèn bàn đặt cạnh ghế salon đang sáng. Những tia sáng vàng yếu ớt càng làm không khí nhuộm một màu kiêu diễm lạ lẫm, lại thêm mấy phần mập mờ.

Ánh đèn cứ như có nhiệt độ, Tang Trĩ không hiểu sao lại cảm thấy hơi nóng.

Nhưng Đoàn Gia Hứa vẫn một mực im lặng, Tang Trĩ cũng dần buông lỏng. Cô ăn xong thạch, đứng dậy vứt vỏ vào thùng rác: “Vậy em về —”

Chưa chờ cô nói hết câu, Đoàn Gia Hứa đột nhiên có động tĩnh. Anh ngồi dậy, đưa tay níu lấy cánh tay cô, kéo vào trong ngực mình.

Lực không quá lớn nhưng Tang Trĩ không hề phòng bị nên ngay lập tức mất trọng tâm ngã xuống. Hô hấp của cô như muốn ngừng lại, vô thức thuận theo dựa vào người anh.

Quần áo mùa hè mỏng manh, cả hai đều chới đang mặc áo ngắn tay quần đùi.

Tang Trĩ có thể cảm nhận được rất rõ ràng làn da săn chắc của anh dưới lớp áo, nhiệt độ cơ thể anh còn cao hơn cô, còn có khí tức mát lạnh quen thuộc kề cạnh trong gang tấc.

Toàn thân cô cứng đờ, không dám động bừa, nhỏ giọng hỏi: “Anh làm gì...”

Lòng bàn tay Đoàn Gia Hứa cọ vào cổ tay cô, đặt tay cô lên áo mình. Đôi mắt khép hờ, mờ mờ ảo ảo, giọng nói thật trầm: “Ăn xong rồi?”

“...”

“Thật khéo.”

Đối diện với đôi mắt đầy mê hoặc kia, đầu óc Tang Trĩ trống rỗng, tựa như bị thôi miên. Dừng lại mấy giây, ngón tay của cô giật giật, vô thức làm theo, chậm rãi mở cúc trên cùng giúp anh.

Cổ áo cứ như vậy bị mở ra.

Lộ ra xương quai xanh lõm sâu xuống, cực kì gợi cảm.

Ánh mắt cô dịch lên, thấy hầu kết của anh thoáng nhấp nhô tạo thành một đường cong thật đẹp.

Ngay lúc này, Tang Trĩ lấy lại tinh thần. Động tay chân, gương mặt như bị đốt cháy, nói đứt quãng: “Được... được rồi. Em về phòng đây.”

Đoàn Gia Hứa giữ lấy tay cô: “Qua loa như vậy mà được à?”

Tang Trĩ khẩn trương không nói thành lời, cảm thấy quá nhanh nhưng lại không biết từ chối thế nào. Chỉ có thể nhìn anh, ánh mắt càng thêm bối rối.

Thấy được sự bất an của cô, Đoàn Gia Hứa ngửa đầu hôn lên cằm cô: “Đừng sợ.”

“...”

“Không làm gì em đâu, sao có thể để Chỉ Chỉ nhà chúng ta chịu thiệt cơ chứ.” Đoàn Gia Hứa nói rất chậm, một tay tự cời cúc tiếp theo, “Nhưng em, có muốn kiểm hàng trước không?”

Tang Trĩ cảm thấy tim mình đang nảy lên tới cổ rồi.

Một lúc lâu sau động tác của Đoàn Gia Hứa mới dừng lại, chỉ mới tháo nửa nút. Đầu ngón tay anh trượt lên trên, dừng ở chỗ xương quai xanh, từng cử động đều mang nét quyến rũ, cặp mắt đào hoa khê chớp. Rõ ràng là hồ ly tinh đội lốt người.

Cả thế giới như ngưng đọng lại.

Không biết qua bao lâu, Tang Trĩ nghe thấy anh nói.

“Có muốn hôn không?”

Tang Trĩ trở vào phòng tắm để đánh răng. Cô lấy kem đánh răng, có thể thoáng nghe thấy tiếng Đoàn Gia Hứa đang trải giường ở bên ngoài. Cô lè mề mải, đánh răng xong cũng không chịu ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, tiếng Đoàn Gia Hứa vọng từ ngoài vào: “Đi ngủ sớm đi nhé!”

Tang Trĩ kêu bừa một tiếng.

Đoàn Gia Hứa: “Thiếu gì thì cứ nói với anh.”

Tang Trĩ lại đáp ứng.

Ngay sau đó là tiếng đóng cửa.

Tang Trĩ thở hắt ra, lúc này mới ra khỏi phòng tắm. Cô đi đến trước cửa, tự đấu tranh tư tưởng một hồi, do dự chốc lát rồi thật cẩn thận nhẹ nhàng chọt cửa.

Lò xo phát thành tiếng tách rất rõ ràng.

Cô cũng cứng đờ lại.

Một giây sau, giọng nói lười biếng của Đoàn Gia Hứa truyền tới: “Đề phòng anh tới vậy cơ à?”

“...” Cách một cánh cửa, Tang Trĩ dứt khoát coi như không nghe thấy, tắt đèn, trở về giường.

Trên tủ đầu giường còn để đèn bàn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Giường đơn rộng mét rưỡi, ga giường màu hồng, bên cạnh còn có một con gối bông rất to. Nội thất trong phòng đều được sắp xếp từ trước, một cái bàn nhỏ và mấy đồ trang trí rất đáng yêu.

Tang Trĩ nhìn một vòng, thấy một khung ảnh để trên tủ đầu giường.

Là tấm ảnh mới chụp gần đây của cô và Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ nằm úp sấp trên giường, quấn một vòng chăn rồi chôn cả khuôn mặt vào lớp chăn mềm mại. Cô có thể ngửi thấy được hương thơm rất dễ chịu, còn mang theo mùi vị của nắng.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Tang Trĩ lại cảm thấy ngượng ngùng, bỏ chăn xuống, hoàn toàn không còn chút buồn ngủ nào cả. Cô nhìn chằm chằm trần nhà, rồi quay sang trút giận vào con gối bông để phát tiết cảm xúc.

Muốn hét lên một tiếng nhưng lại sợ phòng cách vách nghe thấy.

Phòng cách âm không tốt lắm, Tang Trĩ có thể nghe thấy tiếng Đoàn Gia Hứa đi lại bên ngoài. Cô cố ép cho bản thân bình tĩnh lại, cầm điện thoại di động lên, đọc truyện tranh.

Nhưng lại không thể nào tập trung được.

Có phải rất mất mặt không?

Tang Trĩ không hề có kinh nghiệm trong loại chuyện này, cũng chưa từng được nghe mọi người xung quanh nói tới.

Vậy mà cô lại bị sắc dụ!

Quan trọng nhất là.

Cô! Lại! Không! Cường! Lại! Được!

Quá mất mặt.

Không dám gặp ai nữa!

Tang Trĩ nhắm tịt mắt lại, ném di động sang một bên rồi lại chui vào chăn. Cô sờ môi mình, trong không gian nhỏ hẹp dưới lớp chăn, nhịp thở và tiếng tim đập càng trở nên rõ ràng.

Trong đầu lại hiện lên cảnh ban nãy cô hôn hầu kết của Đoàn Gia Hứa.

Tay anh sau lưng cô khẽ vuốt ve, rồi lại buông ra.

Sau cùng, anh thờ dốc, nói: “Bàn tay này anh không quên nổi, hay em trối lại đi?”

Cứ thế lăn qua lăn lại mãi không ngủ được.

Lúc Tang Trĩ ngủ được trời đã về khuya. Sang ngày hôm sau, mơ mờ màng màng mở màn hình điện thoại, phát hiện đã hơn mười giờ sáng, Tang Trĩ bật ngay dậy khỏi giường, đi đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài phòng khách.

Nhưng lại không trông thấy Đoàn Gia Hứa đâu cả.

Tang Trĩ nghi hoặc mở Wechat.

Khoảng 7h sáng nay, Đoàn Gia Hứa gửi tin nhắn cho cô: [Anh ra ngoài có chút chuyện.]

Đoàn Gia Hứa: [Anh để sẵn cháo trong lò vi ba rồi, em cứ hâm lại là có thể ăn được.]

Đoàn Gia Hứa: [Khi nào dậy nhớ báo cho anh.]

Tang Trĩ nhắn lại: [Em dậy rồi. Anh đi đâu thế?]

Sau đó, Tang Trĩ vào phòng bếp bật lò, chờ cháo hâm xong rồi bung ra. Cô lấy một cái bát nhỏ, san cháo ra xong mới ngồi xuống bàn ăn.

Lúc nhìn lại điện thoại, đã thấy tin nhắn trả lời của Đoàn Gia Hứa: [Anh đang về rồi đây.]

Đoàn Gia Hứa: [Có muốn ăn gì không anh mua cho em]

Tang Trĩ nghĩ ngợi một lúc: [Gà rán ạ.]

Đoàn Gia Hứa: [Được.]

Tang Trĩ còn chưa ăn hết bát cháo thì Đoàn Gia Hứa đã về tới. Anh thay giày, để túi đồ ăn xuống trước mặt cô, thuận miệng hỏi: “Sao hôm nay em dậy muộn thế?”

“Cuối tuần mà, tranh thủ ngủ thêm một chút.” Tang Trĩ lấy bừa một lý do, nuốt xong miếng cháo, lại hỏi: “Hôm nay anh đi đâu mà ra ngoài sớm thế?”

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống đối diện cô, thành thật đáp: “Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh, anh đi tảo mộ.”

“...” Động tác của Tang Trĩ dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh, lưng ta lưng túng a một tiếng.

Thấy vậy, Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Phản ứng này là sao?”

Tang Trĩ buông thìa xuống, nhỏ giọng nói: “Sao anh không nói cho em biết, để em đi cùng anh.”

Dường như Đoàn Gia Hứa không quá để tâm chuyện này, cười nhạt nói: “Đến nơi như thế dễ ảnh hưởng đến tâm tình lắm, sợ em lại không vui. Và lại chẳng mấy được cuối tuần, muốn để em ngủ thêm một lát.”

“...” Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, “Ừm”

Đoàn Gia Hứa mở cái túi ra, lật lớp giấy, Khóc môi anh cong lên, nhắc nhở: “Đừng ăn nhiều quá, lát còn ăn trưa đấy.”

Tang Trĩ tiếp tục ăn cháo, gật đầu đáp ứng.

Đoàn Gia Hứa nhìn lên mặt cô mấy lượt, hỏi: “Hôm qua thức khuya à? Mắt em nổi quầng thâm rồi.”

Tang Trĩ gật đầu, nói bừa: “Em xem phim”

Đoàn Gia Hứa: “Hay là đi ngủ thêm một lát đi.”

“Không cần đâu.” Tang Trĩ uống nốt bát cháo, rồi đột nhiên ngược lên nhìn anh, “Đoàn Gia Hứa.”

“Hửm?”

“Đúng vậy,” Tang Trĩ mấp mai môi, dừng lại hồi lâu. Không hiểu sao cô thấy hơi thất bại, mãi sau mới thấp giọng nói: “Anh không vui em có thể ở bên cạnh anh.”

“...”

Hai người mặt đối mặt mấy giây.

Tang Trĩ thu tầm mắt lại, đứng lên, tự nói: “Em đi rửa bát.”

Đúng lúc này, Đoàn Gia Hứa đột nhiên nói: “Tôi đây.”

Nghe vậy, Tang Trĩ nhìn anh. Cô cũng không hỏi nguyên nhân gì, ngoan ngoãn đi vòng qua bàn ăn đến trước mặt anh.

Lại nhìn thẳng vào mắt anh.

Một lát sau, chỉ thấy nụ cười trên môi Đoàn Gia Hứa thu lại, bỗng chốc như hoàn toàn mất đi sức sống. Anh tựa đầu trước bụng cô, hai tay quang lên ôm lấy cô, không nói một lời nào.

Tang Trĩ thoáng sửng lại, rồi đưa tay lên vuốt ve mái tóc anh. Nghĩ ngợi một hồi, cô cố gắng nói chậm lại, tay chân luống cuống đỡ dành: “Anh muốn khóc cũng không sao đâu.”

“...”

“Em sẽ coi như anh là đứa trẻ thôi,” Tang Trĩ cường điệu, “Cũng không chê anh là quỷ khóc nhè đâu.”

Đoàn Gia Hứa khẽ cười.

Tang Trĩ cũng không biết an ủi người khác thế nào, buồn bực gãi đầu: “Em nói thật mà.”

“Ừm.” Dường như tâm tình Đoàn Gia Hứa đã khá hơn, thấp giọng nói, “Vậy em ôm đứa trẻ của em nhiều chút.”

Cứ như vậy, cả buổi chiều Tang Trĩ đều ở bên cạnh Đoàn Gia Hứa. Cô không chủ động chuyện nhà anh, cũng sợ lỡ lời nói điều gì, chỉ có thể im lặng ngồi kế bên anh.

Anh đi đâu cô sẽ theo đó, tựa như đột nhiên mọc thêm một chiếc đuôi nhỏ.

Vốn tâm trạng của Đoàn Gia Hứa rất tệ, nhưng thấy cô như thế không hiểu sao mọi muộn phiền đều tan biến. Chẳng mấy chốc đã trở về trạng thái bình thường, coi như không có chuyện gì trêu đùa cô.

Tang Trĩ thậm chí nhớ kỹ ngày này.

Cô tự hứa, ngày này mỗi năm sẽ không ngủ nướng nữa.

Cả ngày này hai người ở miết trong phòng nên cũng quên luôn chuyện gọi thợ sửa điều hòa phòng ký túc. Cô về ký túc xá lấy thêm một bộ quần áo rồi trở lại phòng Đoàn Gia Hứa ở lại thêm một đêm.

Ngay cả việc ở lại đêm thứ hai, Tang Trĩ vậy mà lại cảm thấy rất vui vẻ.

Từ chỗ này rất tiện đi làm, không giống như khi ở trường, từ ký túc xá đến cổng trường còn một đoạn rỗ xa. Và lại bây giờ trong phòng chỉ còn lại một mình cô, đôi khi cũng thấy hơi cô đơn thật.

Trưa hôm sau, Đoàn Gia Hứa giúp Tang Trĩ liên hệ với thợ sửa. Đăng ký xong, ba người cùng bước vào, người thợ bắc thang leo lên xem xét.

Đoàn Gia Hứa đứng cạnh Tang Trĩ, nhìn ba chiếc giường trống trong phòng.

“Hay là cứ ở tạm chỗ anh đi.”

Tang Trĩ đang dọn bàn nghe thấy thế, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa: “Khai giảng lại về đây.”

Cô không nói gì, tiếp tục dọn dẹp.

Đoàn Gia Hứa cũng không muốn ép buộc, đứng tựa vào bàn, nghịch đồ trang trí để bàn.

Không bao lâu, điều hòa đã sửa xong, thợ sửa bảo Tang Trĩ bật lên thử một lúc. Chờ khi thợ đi khỏi, Đoàn Gia Hứa nhìn giờ, đề nghị: “Bây giờ cứ ra ngoài ăn bữa cơm đã, xong anh đưa em về, nhé?”

Tang Trĩ trầm mặc, rồi mời chần chừ nói: “Anh ra ngoài chờ một lúc được không?”

“Humm?”

“Em muốn lấy thêm mấy bộ quần áo...” Tang Trĩ lí nhí nói, “Nửa tháng chỉ có hai bộ, không đủ thay.”

Cứ như vậy, Tang Trĩ và Đoàn Gia Hứa bước vào giai đoạn “sống chung”.

Nhưng mà so ra thì từ này cũng không đúng lắm, cô cảm thấy gọi là người thuê chung nhà thì đúng hơn. Vì đại đa số thời gian cô đều ở trong phòng, khi nào cần lấy đồ ăn mới ra ngoài.

Nhưng cô không dám kể chuyện này cho người nhà biết.

Lúc video call với mẹ Lê Bình, Tang Trĩ phải đi ra ngoài, giả bộ vừa tan tầm, lặp đi lặp lại mấy lần. Khi nào mà lười ra ngoài, cô sẽ nói bữa là tới nhà bạn.

Thời gian nghỉ hè trôi hết mất từ lúc nào.

Kỳ thực tập của Tang Trĩ kéo dài nửa tháng.

Ngày kết thúc, Tang Trĩ muốn tặng quà cho những người tiền bối đã chiếu cô đến mình. Nhớ tới thái độ gần đây của Thi Hiểu Vũ đối với cô đã cải thiện ít nhiều, Tang Trĩ cũng không so đo chuyện trước đây mà tặng.

Nhận được quà, Thi Hiểu Vũ nhìn cô rồi mắt tự nhiên nói: “Cảm ơn.”

Tang Trĩ gật đầu, không chờ cô quay về chỗ ngồi, Thi Hiểu Vũ lại mở miệng, ngữ khí chần chừ: “Tang Trĩ, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không? Quan hệ của cô và Khương Đình?”

Tang Trĩ thẳng thừng: “Tôi không có bất kỳ quan hệ nào với cô ấy hết.”

Thi Hiểu Vũ thờ hất ra, áy náy nói: “Đúng là trước đó tôi có nghe cô ấy nói chuyện nên mới có thành kiến với cô, thật sự rất xin lỗi. Nhưng gần đây nhất gặp cô ấy tôi lại thấy không đúng lắm, cô ấy cũng không nói thật với tôi nên mới muốn hỏi cô.”

Tang Trĩ cân nhắc lời nói, chậm rãi trả lời: “Vì một vài nguyên nhân, cô ấy làm phiền bạn trai tôi còn cảm thấy bạn trai tôi luôn mắc nợ cô ấy, phải anh ấy phải đền bù, phải phục tùng cô ta. Chắc là cô cũng từng thấy rồi.”

“...Ừm.”

“Loại chuyện này nếu như còn lặp lại, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát. Vậy nên nếu cô muốn tốt cho cô ấy,” Tang Trĩ cũng không ác ý, nói, “có thể để cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Tang Trĩ thu thập xong đồ dùng, trước hôm khai giảng, chuyển từ nhà Đoàn Gia Hứa về Ký túc xá.

Hôm sau, hai người khác mới từ nhà lên, Ninh Vi là người cuối cùng. Tang Trĩ lại bắt đầu vòng lặp lớp học – quán cơm – ký túc xá.

Từ cuộc thi trước đó, quan hệ của Tang Trĩ với giáo viên hướng dẫn khá tốt. Theo đề nghị của thầy, cô đăng ký tham gia cuộc thi cấp thành phố.

Giải thưởng của cuộc thi lần này cao hơn ở trường rất nhiều, hôm trao giải còn có sự tham gia của rất nhiều doanh nghiệp lớn trong ngành. Khác với cuộc thi lần trước, lần này là cuộc thi các nhân chứ không phải thi đồng đội.

Sang năm hai, Tang Trĩ rút lui khỏi Hội sinh viên.

Cuộc thi lần này Tang Trĩ tham gia là thiết kế, ngoại trừ những lúc lên lớp cô đều ở trong ký túc xá để vẽ. Thành thạo không có tiết hoặc cuối tuần, Tang Trĩ sẽ mang theo máy tính đến nhà Đoàn Gia Hứa tá túc một đêm.

Bất tri bất giác đã tới kỳ nghỉ Quốc khánh.

Đoàn Gia Hứa giúp cô đặt vé máy bay tới 30. Lần này tính ra được nghỉ hẳn một tuần liền, anh cũng không có việc gì làm nên theo cô về Nam Vu luôn.

Lúc hai người đáp xuống sân bay Nam Vu mới là rạng sáng.

Vừa xuống máy bay, Tang Trĩ đã cầm điện thoại giúp anh tìm khách sạn: “Tìm gần nhà em nhé? Em vốn định để anh ở nhà anh trai em luôn cơ mà đột

nhìen nhớ ra là anh trai em còn ở chung với mọi chị gái khác, dù em cũng chẳng hiểu sao anh ấy lại muốn thuê ngoài... còn anh Tiền Phi đã kết hôn rồi, anh chỉ có thể ngủ ngoài khách sạn thôi.

Đoàn Gia Hứa vâng dạ nghe theo.

Hai người đều mang không nhiều hành lý, nên không cần tới cửa vận chuyển chờ lấy đồ, cứ theo bảng chỉ dẫn đi ra ngoài.

Ngoài dự đoán của Tang Trĩ, đến đón bọn họ không phải Tang Diên mà là Tiền Phi.

Tang Trĩ chớp chớp mắt, không nghĩ tới mình đang nắm tay Đoàn Gia Hứa. Cô đột nhiên rút tay lại, ngoan ngoãn chào hỏi: “Anh Tiền Phi.”

Thấy một màn này rất rõ ràng, Tiền Phi hơi trầm mặc rồi mới chào lại cô. Sau đó mới nhìn sang Đoàn Gia Hứa đứng phía sau, im lặng gợn ngón tay cái.

Đoàn Gia Hứa lại dặt tay Tang Trĩ, đuôi lông mày khẽ nhíu: “Có gì từ từ nói.”

Tiền Phi không chịu được nữa, cả giận mắng: “Cầm thú!”

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa quay sang nhìn Tang Trĩ, như là cáo trạng: “Cậu ta mắng anh cầm thú kìa!”

“...” Tang Trĩ do dự nói: “Đâu có nghiêm trọng như vậy.”

Tang Trĩ vẫn tức giận lần trước bị Đoàn Gia Hứa âm hiểm giả họa, anh chỉ vào Tang Trĩ, phun ra hai chữ: “Hoa nhài,”

Rồi quay sang chỉ vào Đoàn Gia Hứa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cắm bãi phân trâu.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Bối vì tang trĩ

Tang Trĩ không biết giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu vì lý do nào mà Tiền Phi có một bụng oán khí với Đoàn Gia Hứa như vậy, chỉ có thể đổi chủ đề sang hướng khác: “Anh Tiền Phi, tại sao anh lại tới đón chúng em? Anh hai em đâu ạ?”

Quay sang Tang Trĩ, lừa giận của Tiền Phi mới tiêu tán đi một chút, hiền hòa nói: “Anh hai em bảo có việc, liền nhờ anh qua hộ tống hai người.”

Tang Trĩ gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Ba người ra khỏi sân bay, xe của Tiền Phi đang đỗ ngoài bãi ngay gần cổng ra.

Tang Trĩ tự giác ngồi băng ghế sau, Đoàn Gia Hứa ngồi bên ghế lái phụ. Cô mở điện thoại tìm khách sạn cho Đoàn Gia Hứa, thấy cái nào phù hợp sẽ gửi Wechat cho Đoàn Gia Hứa.

Lúc này mới là tờ mờ sáng, nhưng Tang Trĩ đã ngủ một giấc trên máy bay nên lúc này không quá buồn ngủ.

Trong xe vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, Đoàn Gia Hứa và Tiền Phi nói chuyện với nhau câu được câu không. Có lẽ vì sợ Tang Trĩ xấu hổ nên Tiền Phi cũng không trêu chọc chuyện của hai người bọn họ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

40 phút sau xe đỗ dưới cửa khu nhà của Tang Trĩ.

Đoàn Gia Hứa xuống xe, theo thói quen dặn dò cô mấy câu, sau đó nhìn theo bóng Tang Trĩ đi vào thang máy mới yên tâm trở lại xe. Anh cài lại dây an toàn, nghe Tiền Phi bên cạnh không mồm, không nhặt hỏi: “Này, cậu ở đâu?”

Đoàn Gia Hứa nhìn điện thoại, đọc địa chỉ khách sạn.

Tiền Phi: “Đặt khách sạn trước làm gì, qua nhà mình ở là được.”

“Thôi.” Đoàn Gia Hứa cười. “Không thích hợp lắm”

“Có gì mà không thích hợp? Nhưng này, Gia Hứa,” Tiền Phi cười gian, “Một tuần này cậu làm gì anh rể tương lai thế, có thể hiện tốt không? À mà nghe Tang Diên nói cậu dọn nhà?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Tiền Phi nhú mày, như bà mẹ già lải nhải khuyên nhủ cậu con trai: “Thật tình, mấy năm nay cậu chuyển nhà bao nhiêu lần rồi? Mua một căn nhà, ổn định cuộc sống đi thôi còn chờ gì nữa, không phải những năm nay cậu bán mạng kiếm tiền sao, chỗ tiền đó cậu định mang theo xuống quan tài hay sao?”

“Mình không muốn ở một chỗ quá lâu, mà mình cũng không có ý định mua nhà tại Nghi Hà.” Nói đến đây, Đoàn Gia Hứa trầm ngâm một lát, lại nói, “Nhắc đến chuyện này, cậu tiện thể xem hộ mình có căn nào ổn ở gần khu này không?”

Tiền Phi sùng sốt: “Nam Vu?”

“Ừ.”

“Cậu định về đây sống ư?” Tiền Phi như hiểu ra vấn đề, “Bởi vì Tang Trĩ ư?”

Đoàn Gia Hứa cười gật đầu: “Cô ấy rất nhớ nhà.”

“Tôi nay mình sẽ hỏi giúp cậu,” Tiền Phi nói, “Nhưng mà, cậu chắc chắn đó? Vậy công việc hiện tại của cậu thì tính sao, công ty cậu đang làm việc chẳng phải cậu đã mua cổ phần rồi à? Mà hiện tại công ty vẫn phát triển rất tốt. Rồi cậu nói sao với sếp của cậu?”

Đoàn Gia Hứa không trả lời hết thảy thắc mắc của anh, chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Gần đây mình đang suy nghĩ một chuyện?”

Tiền Phi: “Chuyện gì?”

Đúng lúc đến khách sạn, Đoàn Gia Hứa không nói tiếp nữa. Hắn tháo dây an toàn, vừa mở cửa xe, vừa hững hờ nói: “Không có chuyện gì, mình cần suy nghĩ lại một chút.”

Sợ quấy rầy đến Tang Vĩnh và Lê Bình, Tang Trĩ cẩn thận đi vào khi thay giày cũng không dám đi dép lê vào, không dám bật cả điện, chỉ bật đèn pin trên điện thoại, nhẹ nhàng đi vào phòng.

Tang Trĩ căn bản không phát ra âm thanh gì nhưng vẫn đánh thức Lê Bình. Cô vừa đẩy cửa phòng ra, còn chưa kịp bỏ đồ xuống, mẹ cô đã đẩy cửa bước vào phòng.

Lê Bình vừa tỉnh giấc, còn chưa tỉnh ngủ anh, nhìn thấy Tang Trĩ, bối rối trong mắt bà tan đi phân nửa: “Dọa chết mẹ rồi con nhóc này, chẳng phải con bảo sẽ về sớm sao?”

“...” Tang Trĩ gãi đầu một cái, “Chuyến bay muộn quá, sợ bố mẹ lại chờ con.”

“Ăn cơm chưa? Anh hai đưa con về à?”

“Con đã ăn rồi, không ạ.” Tang Trĩ không nói dối Lê Bình, ngoan ngoãn nói đầu đuôi, “Hình như anh ấy có việc bận, nên nhờ anh Tiền Phi đến đón con. Con muốn tắm rửa, đi ngủ, mẹ cũng mau ngủ đi.”

Một thời gian không gặp, Lê Bình nhìn cô chăm chú, lại đưa tay dịu dàng xoa mặt cô, thờ dãi: “Tại sao mẹ có cảm giác, con gầy đi nhiều nhỉ? Mới có nửa năm không về nhà....”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không gầy, con mập lên hẳn hai cân.”

“Ngày nào bố mẹ cũng lo lắng con ở bên ngoài bị người khác khinh bạc, lại không dám nói với bố mẹ,” Lê Bình nhin không được, nói thêm mấy câu nữa, “Con ở trước mặt mẹ, mẹ mới có thể yên tâm được. Sau này, nếu muốn tìm chỗ thực tập, thì về bên này tìm, được không?”

Sợ đánh thức Tang Vĩnh, Tang Trĩ liền thuận theo yêu cầu của bà, nói nhỏ, dỗ dành Lê Bình, cuối cùng cũng phải mấy gần 30 phút mới dỗ bà đi ngủ được.

Tang Trĩ nhanh chóng tắm rửa về phòng nghỉ ngơi.

Cô lên We chat nhắn tin hỏi thăm Đoàn Gia Hứa, nói linh tinh với anh một lúc, không bao lâu liền ném điện thoại sang một bên, chuẩn bị thiếp đi. Không bao lâu Tang Trĩ đột nhiên mở mắt. Cô nhớ đến còn một chuyện chưa làm, liền nhanh chóng bò xuống giường, lấy cái thùng giấy ở giường ra.

Thậm chí phía trên cô còn dán một tầng băng dính thật chặt, Tang Trĩ mau chóng lấy dao dọc giấy mở thùng.

Tang Trĩ chậm rãi lấy từng đồ vật ra để lên bàn học. Chiếm nhiều diện tích nhất là con thú nhồi bông, cô dự định sáng mai sẽ lấy ra giặt giũ, lau mới lại.

Tiếp theo là bình sữa bò đựng mấy đồ linh tinh Tang Trĩ nhẹ nhàng đặt lên kệ cửa sổ.

Dưới nữa là tấm ảnh Tang Trĩ dùng điện thoại di động chụp. Ảnh kia chụp lén, chất lượng in kém, nhưng vẫn nhìn ra bộ dáng anh tuấn, ôn nhả của chàng

trai trong ảnh.

Lúc đó, bộ dáng của Đoàn Gia Hứa vẫn còn mang theo vẻ thiếu niên, anh mặc một chiếc áo len trắng, hàng lông mi tinh tế rũ xuống, ánh mắt nhìn thẳng màn hình, bàn tay thon dài cầm tay chơi điện tử màu đen, nổi bật trên làn da trắng trẻo là đôi cánh môi mỏng, hồng nhạt lúc nào cũng nở nụ cười. Anh lúc ấy so với hiện tại không khác là mấy, vẫn anh tuấn dịu dàng như vậy.

Kỳ thật Tang Trĩ không nhớ rõ suy nghĩ của mình khi chụp lên anh lúc đó.

Nhưng hiện tại cô cảm thấy thật sự thần kỳ. Trên đời này cô may mắn gặp được một người con trai cô vừa gặp đã yêu, yên anh từ nhỏ đến tận bây giờ. Thích mình anh, yêu mình anh, chỉ một mình anh.

Từ tìm cách tiếp cận người ta, rồi lên thích người ta âm thầm, nghĩ làm sao lưu lại vết tích của mình trong kí ức của anh, đến khi cay đắng nhận ra tình cảm này không thể thành hiện thực, đau đớn quên, đau đớn đoạn tuyệt mảnh tình cảm đẹp đẽ đó.

Rồi chỉ vì một lần tương ngộ, tất cả những quyến luyến, yêu thương ấy lại lần nữa bùng cháy.

Nhưng dù có quá khứ, hiện tại hay tương lai ra sao. Tại giờ phút này đây Tang Trĩ cảm thấy thật sự viên mãn. Cô cảm thấy mình may mắn, cũng thật hạnh phúc. Mỗi tình đầu của cô, người cô đã dùng tất cả sự chân thành, tất cả những cảm xúc trong sáng nhất, nhiệt tình nhất, thuần khiết nhất, yêu thương cũng thích cô.

Tất nhiên chuyện đó, cả đời này Tang Trĩ cũng quyết không thừa nhận, cũng sẽ không nói cho Đoàn Gia Hứa biết.

Sẽ không cho anh biết, mình đã từng thích anh đến mức nào, đã từng âm thầm cố gắng ra sao, đã từng run rẩy sợ hãi thế nào khi quyết định giao trái tim ra, lại vì nhát gan cùng bất lực, cùng tự ti ra sao mà đem nó vứt vào nơi sâu thẳm nhất. Sâu đến nỗi, trái tim biết yêu và rung động trước tình yêu ấy suýt chút biến mất, nhưng chính bản thân cô cũng không ý thức được, vì không phải anh, tình yêu đối với cô đã không còn quan trọng, nên cũng chẳng muốn tìm lại.

Cô cũng nhất định sẽ không để anh biết, nhất cử nhất động của anh đều có sức công phá đến toàn bộ tâm tư của cô. Chỉ cần một cái cau mày, một cái khất tay của anh, đều khiến trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tinh thần hoảng loạn.

Ừ, cô nhất định sẽ không để anh biết.

Hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tang Trĩ đi về phòng, thấy con búp bê nhồi bông trên bàn, mới nhớ ra dự định sáng sớm nay. Cô ôm ra phòng khác, nói “Mẹ, con muốn giặt mấy thứ này.”

Ba mẹ cô đang ngồi ở phòng khách xem tivi.

Nghe thấy giọng Tang Trĩ, Lê Bình ngẩng đầu, nhìn mấy thứ cô ôm trong ngực: “Hà? Mấy thứ này không phải con đã cất gọn đi rồi à? Sao bỗng nhiên lại lôi ra?”

“Tự nhiên nhớ đến thôi ạ,” Tang Trĩ cũng không biết phải giải thích thế nào, hàm hồ nói, “Cảm thấy để trong phòng cũng không chiếm nhiều diện tích.”

“Con thả vào giỏ đi, chút mẹ giặt quần áo sẽ cho vào cùng.” Lê Bình cũng không hỏi nhiều, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, “Tối đây, ngồi xem phim với bố mẹ nào.”

Tang Trĩ gật đầu, sà vào lòng ba mẹ.

Nói là xem tivi nhưng chủ yếu là ba mẹ cô muốn hỏi tình hình đi làm, ăn nghỉ, học hành của cô ở Nghi Hà. Tang Trĩ cơ bản ngoan ngoãn thành thật kể cho ba mẹ nghe, những chi tiết gì khó nói thì khéo léo lấp liếm đi.

Nhân lúc ba mẹ cô bàn luận mấy vấn đề hai người quan tâm, Tang Trĩ rút điện thoại di động ra, liền thấy tin nhắn của Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa: [Em dậy chưa?]

Tang Trĩ: [Em dậy rồi.]

Đoàn Gia Hứa: [1532.]

Tang Trĩ: [?]

Đoàn Gia Hứa: [Số phòng.]

Tang Trĩ: “...”

Đoàn Gia Hứa: [Rảnh có thể tới sủng hạnh anh.]

Tang Trĩ cố im lặng, nhưng rốt cuộc không nhịn được bật cười, trả lời: [Hai ngày nữa.]

Cô còn muốn nói thêm nhưng đột nhiên mẹ Lê Bình gọi cô. Tang Trĩ vô thức tắt màn hình điện thoại, ngẩng đầu, ngo ngoác nói: “Dạ?”

Lê Bình cười nói: “Đang nói chuyện với ai mà vui vẻ thế?”

Tang Trĩ thuận miệng trả lời: “Bạn học cùng lớp ạ.”

Lê Bình nửa đùa, nửa thật nói: “Yêu rồi hả?”

Nghe thế, ba cô cũng nhồm dậy, tức thì nói: “Chỉ Chi con yêu rồi ư?”

“...” Tang Trĩ liếm liếm môi, bộ dáng không tự tại cho lắm đáp, “Dạ.”

Mẹ cô cảm thấy tuổi này cũng đến tuổi yêu đương nên cũng chẳng mấy kinh ngạc, chỉ nói: “Có lúc nào? Gọi điện cho con nhiều lần như thế cũng chưa bao giờ thấy con đi với cậu ta?”

Tang Vinh nhíu mày, mặt hình sự nói: “Thật? Con đã có người yêu?”

Tang Trĩ nhỏ giọng nói: “Mới có thôi ạ.”

Thấy cô có vẻ sợ sệt, Lê Bình trấn an: “Yêu thôi mà, không sao đâu, tuy nhiên con phải chú ý, bảo vệ tốt chính mình.”

Tang Trĩ gật đầu.

Lê Bình lại hỏi: “Cậu ta tên gì? Người ở đâu? Học cùng trường con à? Ngành nào? Tính cách...”

Tang Vinh vẫy vẫy Tang Trĩ, thể hiện quan điểm “Ba chưa có đồng ý đâu.” Chỉ Chi, chờ đến tốt nghiệp hãy tính. Nếu hiện tại con yêu, sau này tốt nghiệp con về đây xin việc, cậu bé kia sẽ nguyện ý về Nam Vu cùng con ư?”

Tang Trĩ có chút chống đỡ không lại, bỗng nhiên đứng dậy, chạy về phòng, “Không nói nữa, con đi ngủ đây!”

Sau lưng còn nghe thấy tiếng ba cô tò mò hỏi mẹ cô: “Con bé nói chuyện với ai đó?”

“Em làm sao biết được.” Lê Bình buồn cười nói, “Có thể là bạn học thôi.”

Chuyện này, Tang Trĩ nghĩ vẫn nên tiến triển chậm rãi là tốt nhất. Sau này cô sẽ từ từ nói với ba mẹ.

Phản ứng của Tang Diên đột trước vẫn còn làm cô thấy sợ hãi.

Nhưng nghĩ lại, cô cảm thấy phản ứng của ba mẹ mình hẳn sẽ không phản ứng giống ông anh hai tính tình khó đoán của mình, khẳng định sẽ dễ nói chuyện hơn. Và lại, quả thật Đoàn Gia Hứa trong mắt cô không có điểm gì để bắt bẻ cả. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ ở nhà bồi bổ mẹ mấy ngày. Nếu không phải ra ngoài dạo phố với mẹ thì sẽ ở nhà nói chuyện với bố, thật sự không có lấy thời gian rảnh qua xem Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa bên này cũng không khá hơn, mỗi ngày đều bị bạn bè đại học hẹn ra ngoài cafe, ăn tối, đi chơi, hầu như chẳng có thời gian rảnh.

Cả kỳ nghỉ hè này, Tang Trĩ chưa từng gặp qua anh hai cô – Tang Diên.

Thỉnh thoảng lại nghe mẹ cô nhắc đến anh hai, nói tên nhóc này vốn là một đứa vô tâm, giờ thì hay rồi cả lương tâm cũng không có, là một con sói mặt trắng, chẳng ngo ngó gì đến gia đình. Bà thì thoảng cùng bạn bè cafe nói chuyện, họ còn không biết Lê Bình có một cậu con trai lớn, cứ nghĩ bà chỉ có một cô con gái, còn hỏi có phải cậu anh trai là đứa bé hai người nhận nuôi.

Tang Trĩ nghe thế, liền cực kì thấu hiểu lòng người nhấn tin we chat truyền đạt ý tứ này cho Tang Diên.

Tối hôm đó Tang Diên về nhà. Bởi vì anh về, nên hôm nay trên bàn ăn, cô không trở thành trung tâm bị hỏi cung nữa, cũng không cần vắt óc nghĩ cách ứng phó với mấy vấn đề hóc búa ba mẹ mình thì thoảng lại vắt ra.

Tang Trĩ trầm mặc ăn cơm, hào hứng nghe Tang Diên bị ba mẹ thay nhau giáo huấn.

Qua hơn 10p cuối cùng Tang Diên không thể chịu đựng được nữa, không nhịn không nhạt nói: “Còn để cho con ăn cơm nữa hay không?”

Lê Bình mượn lời này của anh, lại bắt đầu màn mắng mơi: “Giờ ba mẹ nói vài câu cũng không được nữa rồi phải không?”

“...”

Tang Diên hít một hơi thật sâu, chọc cùi chỏ vào tay Tang Trĩ bên cạnh, nhờ ứng cứu.

Tang Trĩ nghiêng đầu nhìn anh, thở dài: “Anh hai à, anh như thế này là không được đâu, bố mẹ sẽ đau lòng đó.”

“...”

Tang Vinh: “Lớn như vậy rồi, còn không hiểu chuyện bằng 1/10 em gái.”

Tang Diên nhấc mí mắt, lạnh lạnh nói: “Nó nếu hiểu chuyện, đoán chừng nghỉ hè dài ngày như vậy đã về nhà ngay với ba mẹ.” Nói đến đây, anh dừng lại, quay sang nhìn Tang Trĩ: “Đúng không?”

Tang Trĩ nheo.

Nhắc đến vấn đề này, Tang Vinh cùng Lê Bình đều quay sang nhìn Tang Trĩ. Tất cả lực chú ý của cả bàn đều hướng về phía cô.

“...” Tang Trĩ có chút hối hận muộn màng vì vừa rồi đã vì chút niềm vui đổ thêm dầu vào lửa mà giờ gánh lấy một đám cháy lớn, đành kiên trì vớt vát: “Cả nhà ăn cơm đi ạ, đồ ăn nguội mất.”

Sau bữa ăn, Tang Diên ngồi một chút đã nhận điện thoại, đi ra ngoài vội.

Lê Bình ngồi trên ghế salon, thấy điệu bộ vui vẻ của anh, lại bắt đầu cảm râm: “Vừa về, không ở nhà vài ngày, ăn một bữa cơm đã mãi móng đi.”

“Mẹ.” Hôm nay Tang Diên bị mắng nhiều đến nỗi muốn nổi nóng: “Con đã bao nhiêu tuổi rồi, sao có thể cả ngày ngồi ở nhà phát ngốc được?”

Lê Bình không vui nói: “Cái này gọi là cậu nhóc bắt tài trở về sao lại gọi là phát ngốc ở nhà được?”

“...”

Lê Bình lại hỏi tiếp: “Đi đâu thế?”

Tang Diên vừa ngồi ở trước cửa thay giày vừa nói: “Tiền Phi tìm con ra ngoài ăn khuya.”

“Lại đi uống?”

“Không uống đâu mẹ.”

Tang Trĩ ngồi trên ghế salon ăn trái cây, nghe thấy thế, nghiêng đầu qua, tùy ý nói: “Đi ăn đồ nướng ạ? Em cũng đi.”

Nhìn ra ý đồ của cô, Tang Diên kéo khóe miệng, thân thiết nhắc nhở: “Mày có thể gọi đồ ăn bên ngoài.”

Tang Trĩ đương nhiên không để lời này vào tai, nhảy dựng lên, chạy vào phòng: “Anh đợi em một chút, em thay quần áo rồi ra ngay.”

Như cô dự đoán, Tang Diên quả nhiên không chờ cô, đến khi Tang Trĩ từ trong phòng chạy ra anh đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tang Trĩ nhanh chân đi đến trước cửa thay giày nói: “Ba mẹ, con ra ngoài một chút ạ.”

Lê Bình sừng sốt, buồn bực nhìn cô: “Chỉ Chi, con muốn đi thật à?”

“Vâng.”

“Con gọi thức ăn ngoài là được rồi, nếu không thì ba mẹ đưa con đi ăn,” Lê Bình cảm thấy kỳ quái, “Trước đây con đâu có thích đi ăn ngoài cùng anh hai con đâu? Nó có rú con cũng không đi cơ mà?”

Tang Trĩ không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể giả bộ đang vô cùng gấp gáp, sốt ruột nói: “Con sẽ trở lại nhanh thôi, bố mẹ cứ đi ngủ đi, không cần chờ con.”

Nói xong, Tang Trĩ cũng không đợi Lê Bình trả lời, lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Tang Diên vẫn đang đứng chờ thang máy, thấy cô chạy ra thì cười lạnh nói: “Ăn đồ nướng?”

“...”

“Haizz sao anh cảm thấy tình cảnh này quen thuộc thế chứ?”

Tang Trĩ không chột dạ, mà khẳng khái đáp lại: “Cũng đâu phải lần đầu em ra ngoài ăn đồ nướng với anh.”

“Anh mày vừa nghĩ ra một thứ khá thú vị.”

“Cái gì cơ?”

“Lúc anh mày học năm ba, đại học, hỏi mày nói muốn giúp anh chuyển kí túc xá ấy,” Tang Diên nghiêng đầu, ý vị thâm trường nhìn cô, “Lần đó, cũng là vì muốn “ĂN ĐỒ NƯỚNG”?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Gọi chị dâu

Hỏi Tang Diên học năm ba đại học.

Anh ấy đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi?

Câu chuyện xưa cả thế kỉ như thể đột nhiên được anh nhắc tới, nhất thời Tang Trĩ cũng không nhớ ra. Đúng lúc thang máy đến, cô đi vào, khó hiểu hỏi lại: “Chuyện ký túc xá nào cơ?”

Vừa nói xong, không đợi Tang Diên trả lời, hỏi ức đã như cuốn sách lật tung trong đầu Tang Trĩ.

Lúc Tang Diên đang học năm ba, chuyển đến khu gần trường cô, vì muốn gặp Đoàn Gia Hứa, Tang Trĩ trẻ dại mượn cái cơ này để tạo cơ hội tái kiến.

Tang Trĩ nhớ lại lúc lấy con gấu bông về từ ký túc, rồi cả chuyện vì nó mà bỏ lại hết sách vở.

Nhưng nhờ vậy mới lại có thêm một lần gặp nữa.

Tang Diên đi vào theo sau cô, không tiếp lời.

Biểu cảm trên mặt Tang Trĩ hơi cứng nhắc, trầm mặc nhấn nút đóng cửa thang máy. Cô nhìn không được liếc sang dò xét Tang Diên, nhỏ giọng nói: “Lúc anh học năm ba em mới có bao nhiêu tuổi chứ, làm sao mà nhớ được.”

Dường như cả câu chuyện chỉ là anh tự nhiên nhớ lại nên nhắc tới, vô tâm à một tiếng.

Nghe vậy, Tang Trĩ cũng thả lỏng. Cô cúi đầu nhắn tin cho Đoàn Gia Hứa: [Anh trai em sắp đi ăn khuya với anh Tiền Phi rồi, anh có đi không?]

Đoàn Gia Hứa: [Anh không.]

“...”

Bây giờ Tang Trĩ rất muốn về nhà!

Đoàn Gia Hứa: [Em đi à?]

Tang Trĩ cảm thấy mình rất ngu ngốc, mà hình như còn làm Tang Diên phát giác ra điều gì. Cô vô cùng phiền muộn, nặng nề trả lời tin nhắn: [Vậy giờ em về đây.]

Nhấn xong, Tang Trĩ đang định tạm biệt Tang Diên thì thấy Đoàn Gia Hứa gọi tới.

Tang Trĩ cúi đầu nhìn, rồi nhận.

Tiếng Đoàn Gia Hứa từ đầu bên kia truyền tới, mang theo ý cười quen thuộc: “Về làm gì?”

Ra khỏi thang máy, Tang Trĩ đi theo phía sau Tang Diên, cố gắng đè thấp giọng nói: “Anh không đi thì em đi làm gì?”

Đầu dây bên kia phát ra mấy tiếng soạt soạt, nghe có vẻ giống đang thay quần áo. Đoàn Gia Hứa hơi nâng giọng, yêu chiều nói: “Anh sợ em không đi còn gì.”

Tang Trĩ: “Thế nếu không anh định làm gì?”

“Ồ trong khách sạn thôi.” Đoàn Gia Hứa nói: “Nói chuyện với em một lúc rồi đi ngủ.”

“Nghe đáng thương vậy.” Tang Trĩ chớp chớp mắt rồi cười, “Anh vẫn nên đi cùng đi.”

Lên xe của Tang Diên.

Tang Trĩ ngồi vào ghế sau, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Đi quán nào ạ?”

Tang Diên khởi động xe, đáp: “Gần đây thôi.”

Trầm mặc hai giây, Tang Trĩ họ nhẹ, lễ phép đề xuất: “Chúng ta đi đón anh Gia Hứa trước đi.”

Tang Diên không nhiều lời, vòng xe về phía khách sạn.

Sợ anh trai không biết, cô còn rất hào tâm đọc rõ địa chỉ khách sạn.

Rất nhanh đã tới gần khách sạn, bỗng nhiên Tang Diên nói: “Hay anh thả em ở sảnh khách sạn nhé?”

Tang Trĩ đang nghịch điện thoại, nghe anh nói vậy hơi ngạc nhiên: “Không phải đi ăn đồ nướng sao?”

Nói xong, cô lại tự cân nhắc lại, đột nhiên cảm thấy đề nghị này của Tang Diên cũng được đấy, còn tốt hơn kế hoạch ban đầu của cô. Tang Trĩ mấp máy môi, ra vẻ trấn tĩnh nói: “Cũng được ạ.”

“Cũng được cơ à?” Tang Diên cười lạnh, “Hay cho em thôi!”

“...”

Tang Diên cảm thấy rất mất mặt: “Em gái yêu quý của tôi ơi, xin cô có thể thận trọng một chút được không?”

Lúc này mới nhận ra là Tang Diên đang trêu mình, Tang Trĩ thờ hất ra, khó chịu đáp lời: “Em muốn gặp bạn trai em thì có làm sao?”

Không hiểu sao Tang Diên đột nhiên chuyển chủ đề: “Thật là Đoàn Gia Hứa theo đuổi em?”

Tang Trĩ trừng mắt nhìn anh: “Anh có ý gì?”

“Hỏi chút thôi,” Tang Diên lái xe đến trước khách sạn, vừa đứng lúc thấy bóng dáng Đoàn Gia Hứa, anh dừng xe, hạ cửa kính xuống, “Gọi Đoàn Gia Hứa lên xe đi.”

“Khoan đã, lời vừa nãy của anh có ý gì chứ?” Tang Trĩ là người rất để ý mặt mũi, “Anh cho là em lừa anh à? Là anh ấy theo đuổi em, chứ đâu phải em theo đuổi anh ấy! Đột vừa rồi em thực sự không có thời gian có được không! Anh ấy mấy lần rủ em ra ngoài em còn không đi được đấy!”

Đoàn Gia Hứa đã chú ý thấy hai người họ, mở cửa sau vào xe.

Nghe Tang Trĩ nói, anh khẽ cười, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“...” Ngay lập tức Tang Trĩ dừng nói.

Tang Diên không thêm đề ý hai người bạn họ, tập trung lái xe.

Tang Trĩ im lặng nhìn sang Đoàn Gia Hứa.

Chắc anh vừa mới tắm xong, trên người vẫn thoang thoang mùi sữa tắm, tóc còn hơi phồng. Bộ đồ mặc trên người trông cũng có vẻ tùy ý, cứ như mặc bừa để ra ngoài nhưng lại thấy rất tuần tú ôn hòa.

Đoàn Gia Hứa hơi nhếch người, ngồi lại sát Tang Trĩ, rồi cũng nghiêng đầu chăm chú nhìn cô.

Trong xe không mở đèn, chỉ có những tia sáng mỏng manh từ đèn đường thỉnh thoảng lọt vào.

Ban đầu Tang Trĩ không thể nhìn rõ mặt anh, nhưng khoảng cách thoáng chốc thu hẹp, mọi thứ đều trở nên rõ ràng. Lông mi anh rất dài, đôi con người ám màu bóng tối càng trở nên sâu thẳm thẳm, đọng lại là sự thâm tình vô hạn.

Chỉ nhìn cô, chăm chú nhìn cô, không có bất kỳ động tác thừa hải nào.

Tang Trĩ dường như muốn nói gì đó. Nhưng Tang Diên ngồi phía trước lại mở miệng trước: “Phiên hai người đừng làm chuyện gì không nên làm trong xe của tôi.”

“...”

Một lời này ngay lập tức phá vỡ bầu khí mập mờ giữa hai người, mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật, nhìn về phía Tang Diên. Anh không nói gì, lặng lẽ đưa tay ra trước mặt Tang Trĩ.

Tang Trĩ thoáng sửng rồi rất tự giác nắm lấy.

Khỏe miệng Đoàn Gia Hứa cong lên, siết tay cô thật chặt, theo thói quen vuốt ve đầu ngón tay cô. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mày rướn lên rồi mới mở miệng gọi: “Anh hai.”

“...”

“Cho bọn em xuống ngay phía trước có được không?”

Tang Diên làm như không nghe thấy.

Đến tận khi đã lái xe đến gần quán đồ nướng, Tang Diên mới đỗ xe lại ven đường, tắt máy. Anh quay đầu nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, cười mà không cười, nói: “Tôi là tài xế của hai người đấy à?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Đã gọi cậu là anh hai rồi còn gì!”

Tang Trĩ thâm gãi gãi vào lòng bàn tay anh: “Cứ đi ăn đi.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô rồi nói: “Được.”

Kỳ thật không có nguyên nhân nào khác.

Đã muộn như vậy rồi, cũng không còn nơi nào để đi. Và lại, Tang Trĩ cảm thấy mình vẫn nên đi ăn cùng Tang Diên, thế cũng coi như là không nói dối mẹ Lê Bình. Về nhà mà ba mẹ có hỏi sẽ không thấy chột dạ.

Ba người xuống xe đi về phía quán nướng.

Thực sự thì Tang Trĩ không thấy việc thân thiết với bạn thân của anh trai trước mặt anh ấy có gì xấu hổ lắm. Đã mấy ngày không được gặp, cô không muốn phải tách ra nên cứ dứt khoát coi như Tang Diên không tồn tại là được.

Tang Diên dường như cũng chẳng mấy để ý tới cử chỉ của hai người bọn họ, cúi đầu nhìn điện thoại.

Nhưng đột nhiên, Tang Diên ngẩng đầu, dò xét hai người. Đuôi lông mày anh nhếch lên, như đột nhiên nghĩ tới cái gì, buột miệng hỏi: “Đoàn Gia Hứa, mình hỏi cậu một chuyện.”

Đoàn Gia Hứa: “Hửm?”

Tang Diên nói tiếp: “Cậu có nhớ hồi năm ba, lúc chúng ta chuyển ký túc ấy, em gái mình —“

“...”

Rõ ràng là muốn nhắc lại chuyện vừa rồi!

Hồ hấp của Tang Trĩ như ngừng lại, lập tức buông tay Đoàn Gia Hứa ra. Rõ ràng là cô rất gấp gáp, chụp lấy cánh tay Tang Diên, giọng như sắp nổi nóng: “Anh hai! Anh đừng hỏi nữa có được không?”

Tang Diên chưa kịp hỏi hết câu đã bị chặn miệng, buồn bực: “Em kích động như thế làm gì?”

Đoàn Gia Hứa không có anh chị em, không hiểu được cảm xúc giữa hai người là như thế nào, càng không rõ hai người đang nói về vấn đề gì, chỉ cảm thấy rất buồn cười: “Sao tự nhiên hai người lại thành cãi nhau thế?”

Tang Diên lườm sang Tang Trĩ một cái, cũng không nhắc đến nữa.

“Không có chuyện gì.”

Tiền Phi đã đến giữ chỗ trước. Ngoài anh ra còn có mấy người đàn ông ngồi cùng. Tang Trĩ đã từng gặp bọn họ trong đám cưới của Tiền Phi, nhưng cô không biết tên, chỉ biết học là bạn thời đại học của Tang Diên và Đoàn Gia Hứa.

Ở đây chỉ có duy nhất mình cô là con gái.

Tang Trĩ ngồi giữa Tang Diên và Đoàn Gia Hứa, giúp mọi người xếp bát.

Chú ý thấy Tang Trĩ, có một người thuận miệng hỏi: “Tang Diên, em gái cậu đấy à?”

Tang Diên: “Úm”

“À, lần trước trong hôn lễ của Tiền Phi cũng từng thấy rồi, vẫn còn chút ần tượng.” Tang Trĩ lẩn trong đám đàn ông con trai trở nên rất thấp bé, anh trai kia khoát tay với cô, thuận miệng chào hỏi: “Chào em gái nhỏ nhé!”

Tang Trĩ cũng gật đầu đáp lễ: “Em chào anh ạ!”

Mấy người còn lại cùng lên tiếng chào hỏi Tang Trĩ.

Tang Trĩ gật gật đầu. Sợ Đoàn Gia Hứa sẽ ngại, cô do dự rút bàn tay đang ở dưới bàn về, lập tức đã bị anh nắm lại.

Ngay sau đó, cô nghe thấy Đoàn Gia Hứa rất ung dung bổ sung một câu: “Em gái cái gì mà em gái? Gọi chị dâu!”

“...”

Mặt Tang Trĩ biến sắc hoàn toàn, quay ngoắt sang nhìn anh.

Tiền Phi chỉ có thể bình tĩnh giảng giải: “Em gái Tang Diên ấy à, cũng là... ừm... gọi là đối tượng của Đoàn Gia Hứa.”

Mọi người cũng không cảm thấy đây là chuyện gì lớn lắm. Trên bàn ăn yên tĩnh mấy giây rồi lại ồn ào huyên náo, có người chỉ kinh ngạc, có người còn bắt quái hỏi han.

Ngược lại, có một người phản ứng mạnh hơn những người khác: “Đoàn Gia Hứa, cậu được lắm. Mình nhớ lúc chúng ta tốt nghiệp em ấy cũng đến đứng không. Lúc đó hỏi cậu, chẳng phải cậu nói đây là em gái cậu sao?”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, mặt gầy trả lời: “Sao mình chẳng nhớ gì thế nhỉ?”

Tang Trĩ không tham gia vào câu chuyện của bọn họ, im lặng cúi đầu uống nước.

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô, cặp mắt hoa đào sụp xuống, nhìn chăm chăm cô nhếch môi cười, rồi chậm rãi nói: “Mình chỉ nhớ bây giờ cô ấy là bạn gái mình thôi.”

Trên bàn cơm có mấy người không quen biết, Tang Trĩ cũng không được tự nhiên. Hướng hồ bọn họ đều không phải tầm tuổi của cô, cả đám lão gia đều đã ra trường làm việc nhiều năm rồi, nào có chung chủ đề để nói chuyện chứ.

Tang Trĩ im lặng gặm chân gà không nói gì.

Cô không tham gia cùng bọn họ, vòng qua vòng lại mời rượu nhau, không phải ép người thì bị người ép. Ngay cả Tang Diên là người lái xe đến đây cũng không thoát khỏi.

Đoàn Gia Hứa thì khác hẳn, mọi người không rót rượu cho anh, mà nếu có mời thì cũng đều bị cự tuyệt.

Rất kỳ lạ, không uống một chén nào.

Tang Trĩ cũng cầm riêng một bình, tự rót tự vui.

Có lẽ thấy được Tang Trĩ cũng đang chán, không bao lâu sau, Đoàn Gia Hứa lại gần hỏi cô: “Ăn no chưa?”

Tang Trĩ gật đầu.

Rồi Đoàn Gia Hứa đứng lên, lấy bừa một lý do. Nói là có con gái ở đây mọi người cũng không thể bung lụa được, nên muốn mang Tang Trĩ đi trước.

Tang Trĩ thờ phào, khoác balo lên, nhắc nhở Tang Diên một câu: “Anh đừng uống nhiều quá đấy.”

Tang Trĩ đáp ứng qua loa.

Hai người đến trạm xe buýt gần đó.

Tang Trĩ không uống mấy ngụm nhưng mặt lại hơi đỏ. Cô đưa tay lên ôm mặt, nhớ tới ban nãy Đoàn Gia Hứa không uống một ngụm nào, nhớ tới nhiều năm như vậy mà chưa từng thấy anh uống rượu.

Trước đó có hỏi, anh nói bị dị ứng cồn.

Không hiểu sau Tang Trĩ đột nhiên nghĩ tới lời anh từng nói, ba anh uống rượu đâm phải người ta. Đến đây, cô ngẩng đầu nhìn anh, chần chờ hỏi: “Anh dị ứng cồn thật đấy à?”

“Hử?” Đoàn Gia Hứa cười: “Anh cũng không biết nữa.”

“...”

Trong nháy mắt Tang Trĩ như hiểu ra, chỉ khẽ gật gù.

Đoàn Gia Hứa lại nói: “Hay thử một chút đi?”

“Hả?” Tang Trĩ nói: “Anh muốn uống rượu?”

“Ừm, lát uống thử xem”

“...”

Tang Trĩ hoàn toàn không đoán ra được anh đang nghĩ gì.

Đột nhiên có cảm giác mình đã suy đoán sai.

Chỗ này cách nhà Tang Trĩ không xa, qua hai bên xe buýt là tới nơi. Xuống xe, hai người nói chuyện câu được câu không, dần tiến vào khu chung cư nhà Tang Trĩ.

Đến tới dưới nhà cô, Đoàn Gia Hứa dừng bước.

Tang Trĩ cũng ngừng lại theo.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa dịu dàng kéo Tang Trĩ vào ngực.

Ánh đèn phả ra yếu ớt, ngoài mấy chiếc ô tô đang đỗ, xung quanh không hề có một bóng người. Gió đêm hiu hiu thổi, làm từng tán cây xô vào nhau xào xạc, in bóng lên mặt đất.

Anh cúi xuống, nâng cằm cô lên, giọng nói trầm thấp: “Thử một chút mới biết dị ứng hay không.”

Chưa kịp đợi Tang Trĩ phản ứng lại, Đoàn Gia Hứa đã hôn lên môi cô.

Khoang miệng chỉ vương lại nhàn nhạt mùi men rượu, nhưng lại tựa như có độ cồn cực cao, làm cho cả hai có cảm giác như đang say. Nụ hôn này, nồng nàn hơn bất kỳ nụ hôn nào khác, đầu lưỡi anh nạy mở hàm răng cô, trườn vào quần lấy đầu lưỡi cô, tỉ mỉ từng ngóc ngách.

Động tác triền miên tinh tế, nhưng lực lại không hề nhỏ.

Tang Trĩ cảm thấy miệng mình hơi đau, khẽ cắn đầu lưỡi anh.

Đoàn Gia Hứa dừng lại, cũng cắn trả môi cô rồi mới buông ra. Dưới ánh đèn đường, đôi mắt anh như mang theo muôn vàn tia sáng, hơi nâng giọng: “Có vẻ là không dị ứng.”

Nói xong, anh cười, rồi nói: “Anh cảm thấy còn có thể thử hôn lại mấy lần.”

Tang Trĩ lí nhí đáp: “Anh làm sao vậy!”

Trầm mặc giây lát.

“Tốt quá!” Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chú, dùng đầu ngón tay cọ xát môi cô, lực đạo không nặng không nhẹ, vừa như muốn làm cô bị thương lại vừa như sợ làm cô đau: “Cảm giác mỗi ngày đều được gặp em ấy.”

“...”

“Một ngày không thấy,” Môi cô bị cọ đỏ ửng lên, Đoàn Gia Hứa lại cúi xuống hôn, “Lại nghĩ nhiều.”

Đang đứng gần nhà mà lại làm chuyện này, Tang Trĩ vẫn có cảm giác sợ bị phát hiện. Chỉ còn hơn mười mét là tới dưới nhà, trong lòng cô thầm run sợ.

Mặc dù đến giờ này chắc ba mẹ cũng chẳng ra ngoài, nhưng cô không định để Đoàn Gia Hứa đưa tiếp, nghĩ thế liền nói tạm biệt.

Bộ dạng hốt ha hốt hải của cô làm Đoàn Gia Hứa không nhịn được cười, nhưng cũng đành theo ý cô mà đứng yên tại chỗ.

Tang Trĩ chạy lên, quay đầu lại, thấy Đoàn Gia Hứa vẫn đứng chỗ cũ, cô vẫy tay ý bảo anh nhanh về đi.

Đoàn Gia Hứa cũng vẫy tay với cô, hình như còn đang cười nhưng cũng quay người rời đi.

Tang Trĩ dùng chìa khóa mở cửa, đi vào khu nhà.

Cô đi vào thang máy, nhấn nút lên rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Cửa thang máy mở ra, Tang Trĩ nghe thấy tiếng bước chân. Cô vô thức nhìn theo, gặp được ánh mắt của mẹ Lê Bình. Cô sững sờ: “Mẹ, muộn vậy rồi mẹ còn ra ngoài làm gì?”

Mẹ Lê Bình nhìn cô, cười cười, thản nhiên nói: “Mẹ xuống dưới vứt rác.”

Không biết mẹ có nhìn thấy Đoàn Gia Hứa không, Tang Trĩ cũng không chắc canh được nên cũng không nhiều lời, chột dạ gật đầu.

Quả nhiên.

Ngay sau đó, mẹ Lê Bình lên tiếng: “Mẹ vừa thấy có phải bạn của Tang Diên đưa con về không?”

Tang Trĩ gãi gãi đầu: “...Vâng ạ.”

“Đoàn Gia Hứa phải không?” Mẹ Lê Bình nói, “Nhà cậu ấy không phải ở Nghi Hà sao? Cùng về Quốc Khánh với con à?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Tôi đã hủy hoại một đời em gái mình rồi

“Cũng không hẳn là về cùng con.” Lòng bàn tay Tang Trĩ bắt đầu toát mồ hôi, miệng lưỡi thì khô khốc, “Vừa dịp anh Gia Hứa muốn về Nam Vu chơi nên tiện thì đi cùng thôi ạ. Với lại hôm nay anh hai uống rượu, chỉ có mình anh ấy không uống nên mới giúp đưa con về.”

Mẹ Lê Bình thuận miệng hỏi thêm: “Con cũng uống à?”

Tang Trĩ dùng ngón tay để minh họa: “Một chút xíu thôi ạ.”

“Sau này đừng uống nữa đấy.” Lê Bình cau mày hỏi: “Lần này thì thôi không nói, cũng tại anh trai con. Nhưng nếu lần sau có mình con ở bên ngoài, không phải uống thì đừng có uống biết chưa. Con gái phải chú ý bản thân một chút.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người tiến vào thang máy.

Sau khi cửa thang máy đóng lại, mẹ Lê Bình lại lên tiếng: “Chỉ Chĩ, lần trước mẹ gọi điện thoại cho con, hôm ấy có phải con báo Đoàn Gia Hứa bị bệnh phải phẫu thuật không?”

Tang Trĩ ngơ ngác trong chốc lát mới nhớ ra: “À vâng đúng rồi. Sao vậy ạ? Chuyện cũng từ năm ngoái rồi.”

“Không có gì.” Tiếng mẹ Lê Bình rất nhẹ, “Mẹ hỏi vậy thôi.”

Thấy phản ứng của Lê Bình như vậy, Tang Trĩ thấy hơi bất an. Cô cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể gật gù tỏ vẻ bình tĩnh, “Vâng ạ.”

Trong không gian nhỏ hẹp của buồng thang máy, không khí như đang chùng xuống.

Mẹ Lê Bình nói chuyện với cô như bình thường, trên mặt không thể hiện cảm xúc gì quá khác lạ: “Lúc ở Nghi Hà hai đứa hay gặp nhau lắm à?”

“Cũng thỉnh thoảng mới gặp thôi ạ.” Ngực khí của Tang Trĩ rất bình tĩnh, “Có dịp thì ra ngoài ăn bữa cơm.”

“Sao trước kia không thấy thằng bé về Nam Vu chơi nhỉ?” Lê Bình hỏi: “Sao đột này đột nhiên lại quay lại?”

Tang Trĩ cũng không dám nói bừa, qua loa đáp: “Không biết nữa. con cũng không hỏi anh ấy.”

“Con nữa đấy, anh trai uống rượu không đưa con về được mà không biết gọi điện về cho ba mẹ à!”, Lê Bình nói chậm lại, từ tốn dạy bảo: “Lại còn làm phiền người khác đưa con về, đám bạn đại học chẳng có mấy dịp được tụ tập đâu.”

Đúng lúc này thang máy đã lên tới nơi.

Tang Trĩ vừa đi theo mẹ ra ngoài vừa nói: “Khách sạn của anh ấy cũng ở gần đây nên tiện đường ạ.”

Lê Bình: “Ừm.”

Không hiểu vì sao Tang Trĩ cứ cảm thấy kì quái. Không khí kì dị này làm cô cảm thấy vô cùng áp lực, tim cô cũng vì thế mà đập bình bịch theo, thậm trọng hỏi: “Sao vậy mẹ?”

“Không có gì.” Mẹ Lê Bình cười, cầm chìa khóa mở cửa, “Con mau đi tắm đi, người toàn mùi rượu.”

Vào đến trong nhà, Lê Bình lại đi vào bếp tiếp tục dọn dẹp.

Tang Trĩ muốn vào phụ giúp mẹ nhưng vừa vào đã bị đuổi ra ngoài, bảo cô tranh thủ đi tắm đi rồi còn ngủ sớm. Cô cũng tự thấy mình chẳng giúp được

gi, đành trở về phòng đi tắm.

Nghĩ tới cuộc nói chuyện với mẹ ban nãy, Tang Trĩ lại không thể nào tập trung được. Luôn có cảm giác là mẹ đã phát hiện rồi, nhưng mà cũng không đúng, phản ứng của mẹ không giống như cô tưởng lắm.

Hay là mẹ cố tình giấu nhỉ?

Tang Trĩ thở hắt ra, trên ngực như có tảng đá đè nặng, nhìn nhìn đến mức sắp phát điên. Cô do dự nghĩ hay nhân mấy ngày tới có nên uyển chuyển mở lời với mẹ chuyện của hai người không.

Tự thấy cũng không phải việc gì khó khăn lắm.

Tâm sự nặng nề, Tang Trĩ cũng không biết mình đã ngâm trong nhà tắm bao lâu. Đến lúc cô tắm xong, đèn ngoài phòng khách đã tắt, chỉ còn đèn nhà tắm vẫn đang mở.

Nurong theo ánh sáng, Tang Trĩ ra ngoài phòng khách uống nước. Lúc đi ngang qua phòng ngủ của bố mẹ, cô loáng thoáng nghe thấy được hai người đang nói chuyện gì đó, nhưng không thể nghe rõ được.

Tang Trĩ trở về phòng.

Cô ngồi trên tấm thảm cạnh giường, với tay lấy chiếc điện thoại để trên bàn. Nhìn thấy tin nhắn của Đoàn Gia Hứa, cô nhanh chóng mở ra trả lời: [Về nhà rồi, em vừa mới tắm xong.]

Nghĩ ngợi một lát Tang Trĩ chần chừ gõ tiếp: [Hình như mẹ em phát hiện ra chuyện chúng ta yêu đương rồi.]

Còn chưa kịp gửi đi, cửa phòng đã bị gõ.

Tang Trĩ khóa màn hình rồi ngẩng đầu lên, tiện thể lên giường ngồi: “Sao vậy ạ? Cứ vào đi ạ!”

Ngay sau đó, cửa phòng được mở ra.

Là mẹ Lê Bình.

Bà đi tới, ngồi xuống mép giường, ra chiều đoán đo một hồi rồi rất nghiêm túc hỏi: “Chỉ Chì, mẹ hỏi con một vấn đề.”

Tang Trĩ bỏ điện thoại xuống: “Dạ?”

Lê Bình hỏi: “Người yêu con là Đoàn Gia Hứa đúng không?”

Tang Trĩ mấp máy môi, thần sắc lúng túng.

Hai người nhìn nhau một hồi, Tang Trĩ vẫn chưa chịu bỏ cuộc: “Dạ?”

“Dạ cái gì mà dạ!” Mẹ Lê Bình nói, “Mẹ còn không biết con đang nghĩ gì à? Tự nhiên lời đồng đồ cũ ra, cả ngày nhìn điện thoại cười, lại còn tự dưng muốn theo anh trai con ra ngoài ăn đồ nướng.”

“...”

“Bao lâu rồi?”

Tang Trĩ vô thức ngồi ngay ngắn lại, nhỏ giọng đáp: “Chưa lâu ạ.”

“Thế nên nghĩ hè con mới không về?”

“Không phải ạ,” Tang Trĩ kiên trì giải thích, “Con nghe bạn cùng phòng nói hè muốn ở lại tìm chỗ thực tập, thấy cũng hợp lý nên làm theo, tiện thể thêm kinh nghiệm. Con khẳng định ngày nào cũng đi làm rồi lại về, không làm gì có lỗi cả.”

Nụ cười trên mặt Lê Bình dần thu lại, hỏi tiếp: “Lúc con nghỉ hè... vẫn ở ký túc xá đúng không?”

“...” Tang Trĩ cảm thấy khẩn trương, ấp úng nói, “Ký túc xá... vâng ạ! Anh con cũng biết mà... con không ở ngoài đâu. Lần trước lúc anh hai tới Nghi Hà cũng thấy rồi.”

“Không phải mẹ muốn can thiệp vào chuyện của con.” Lê Bình thở dài, “Mẹ chỉ hi vọng con có thể bảo vệ được bản thân. Dù sao trong chuyện tình cảm, con gái cũng dễ bị tổn thương, mà con còn nhỏ hơn cậu ta bao nhiêu tuổi như thế.”

“Tang Trĩ nhỏ giọng đáp: “Vâng ạ.”

“Hai đứa đến đâu rồi?”

“Không có...” Tang Trĩ xấu hổ nói không thành lời, “Không như thế đâu ạ...”

Lê Bình nhìn con gái chăm chú, muốn nói rồi lại thôi.

“Mẹ, không phải mẹ cũng từng gặp anh Gia Hứa rất nhiều lần rồi sao?” Tang Trĩ cố giúp Đoàn Gia Hứa nói mấy lời tốt đẹp, “Mẹ cũng biết mà, anh ấy không phải người xấu, đối xử với con cũng rất tốt, mẹ không cần lo lắng đâu.”

“Chỉ Chi.” Mẹ Lê Bình đưa tay lên xoa mái tóc cô, chân thành nói, “Mẹ đã đề cập đến chuyện này với ba con. Cả ba và mẹ đều có chung nhận định là không đồng tình chuyện hai đứa ở bên nhau.”

Câu nói của mẹ hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Tang Trĩ, cô không tin vào tai mình ngẩng đầu lên nhìn mẹ, lo lắng hỏi: “Tại sao vậy ạ?”

Lê Bình: “Cậu ấy đã nói với con chuyện nhà cậu ấy chưa?”

Tang Trĩ gật đầu: “Sao ạ?”

“Lần trước mẹ cũng kể với con rồi, năm anh con học năm nhất, cậu ấy có tìm anh con để vay ba vạn. Anh con lấy đâu ra nhiều tiền như thế được, chỉ có thể nói với ba con. Nhưng dù sao đây cũng không phải một số tiền nhỏ, ba mẹ mới hỏi nguyên nhân.”

“...”

“Nên mới biết được chuyện trong nhà cậu ấy.” Mẹ Lê Bình nói, “Không phải mẹ coi thường gia cảnh nhà cậu ấy, mẹ đã gặp mấy lần rồi, cũng biết cậu ấy là một chàng trai tốt. Vì ba vạn lần đó, cậu ấy rất tốt với nhà chúng ta. Lần đến gia sư cho con, mẹ trả lương cho cậu ấy nhưng đến ngày cuối cùng cậu ấy để lại hết trên bàn trà.”

Tang Trĩ sửng sốt, nhất thời không biết nói gì.

“Lúc con còn nhỏ thân thiết với cậu ấy, mẹ cũng biết. Dù sao cũng là bạn thân của anh trai con, con có coi cậu ấy như anh trai mẹ cũng không có ý kiến gì.” Lê Bình thở dài, chậm rãi nói, “Nhưng nếu để trở thành bạn trai con, mẹ thực sự...”

Tang Trĩ luống cuống cắt ngang lời mẹ: “Mẹ không thể nghĩ như vậy được.”

“Tình hình hiện tại của cậu ấy mẹ không rõ lắm. Nhưng trước đó cũng có nghe nói, hiện tại ba cậu ấy đang sống đời thực vật đúng không?” Lê Bình nói tiếp: “Vả lại, gia đình người bị hại cũng thường xuyên tới làm phiền.”

Tang Trĩ thành thật trả lời: “Không có mà.”

“Con gặp rồi à?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây mới đáp: “Chưa ạ.”

Thấy phản ứng của cô như vậy, bà cũng hiểu ra được. Bà hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Chỉ Chi, mẹ biết, trong nhà cậu ấy xảy ra chuyện như thế không phải do cậu ấy, thằng bé này cũng rất đáng thương. Có thể con sẽ thấy mẹ hơi ích kỉ, nhưng mẹ không muốn con gái mẹ phải chịu khổ.”

“...” Cô họ Tang Trĩ nghẹn lại, rất chân thành nói: “Con không thấy khổ sở gì cả. Anh ấy đối xử với con rất tốt, mà ở bên anh ấy con cũng cảm thấy rất vui vẻ.”

“Bây giờ con còn nhỏ, mà hai đứa mới qua lại không bao lâu.” Lê Bình nói, “Con vẫn đang học đại học còn cậu ấy đã đi làm được mấy năm rồi. Môi trường mà hai đứa tiếp xúc không giống nhau, bình thường khó tìm được tiếng nói chung, sẽ dễ nảy sinh khoảng cách.”

“Nhưng...”

“Chỉ Chi, mẹ cũng không muốn nói những lời làm con không vui.”

“...”

Lê Bình đứng lên, nói tiếp: “Mẹ không đồng ý, nhưng cũng sẽ không ngăn cản. Tự con cân nhắc lại đi, có lẽ bây giờ nói những điều này với con, con cũng nghe không lọt, dù sao vẫn đang trong giai đoạn nông nản.”

Tang Trĩ thấp giọng trả lời: “Con sẽ suy nghĩ ạ.”

“Mẹ cũng không cần con phải tìm một người giàu có.” Lê Bình nói, “Mẹ chỉ hi vọng, con sẽ tìm được người đối tốt với con, yêu thương con, và cũng là người thích hợp.”

Tang Trĩ chưa bao giờ ngờ được rằng ba mẹ sẽ phản đối.

Hai người luôn yêu chiều cô, dù là bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần không quá đáng, hai người đều sẽ đồng ý. Từ chuyện đi học đại học ở Nghi Hà, cho tới

chuyện nghỉ hè không về nhà.

Huống hồ, ba mẹ cũng biết Đoàn Gia Hứa.

Biết rõ gia cảnh nhà anh, càng biết anh là người thế nào.

Tang Trĩ không biết mẹ Lê Bình đang lo lắng điều gì. Chẳng lẽ là chuyện nhà anh và điều kiện kinh tế trước mắt sao?

Nhưng quả thật cô không cảm thấy đây là vấn đề đáng để bận tâm.

Tang Trĩ thấy hơi bức bối, đứng dậy tắt đèn. Cô chui vào trong chăn, cầm điện thoại bị cô ném sang một bên từ ban nãy, nhận được mấy tin nhắn liên của Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa: [Mai em có rảnh không?]

Mấy phút sau lại hỏi tiếp: [Ngủ rồi à?]

Cách mấy phút sau: [Chắc là ngủ mất rồi *icon khổ sở*]

Thấy cái icon anh gửi đến, Tâm trạng nặng nề của Tang Trĩ như vơi đi. Cô xóa hàng chữ ban nãy, vui mình vào trong chăn, đeo tai nghe gọi cho anh.

Đoàn Gia Hứa nhận ngay lập tức: “Chưa ngủ à?”

Tang Trĩ ừm, phiền muộn suy nghĩ có nên nói chuyện ban nãy cho anh hay không.

Đoàn Gia Hứa cười khê: “Vừa này làm gì thế? Còn không thèm để ý đến người ta.”

“Nói chuyện với mẹ em.” Tiếng Tang Trĩ rất nhỏ, cứ như đang thì thầm bên tai anh, “Nên không cầm điện thoại.”

“Sắp đến giờ ngủ của em rồi à?” Đoàn Gia Hứa nói: “Anh thấy người trẻ tuổi bây giờ ham thức đêm lắm, sao có mỗi em sinh hoạt như ông già vậy?”

Tang Trĩ nhú mày: “Ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho sức khỏe.”

Đoàn Gia Hứa thuận theo đồng tình: “Đúng. Đúng.”

Nghĩ lại những lời mẹ nói, Tang Trĩ lại không tài nào tập trung được. Mấy lời anh nói cũng nghe câu được câu chẳng, thỉnh thoảng mới phụ họa.

Cảm giác được điều đó, Đoàn Gia Hứa hỏi: “Em buồn ngủ rồi à?”

Tang Trĩ mới lấy lại tinh thần: “Dạ?”

“Buồn ngủ thì cúp máy nhé.” Đoàn Gia Hứa ôn hòa nói: “Mai anh lại tới tìm em.”

Đồng hồ sinh học của Tang Trĩ đã điểm, quả thực đã hơi buồn ngủ, vô thức nói: “Anh, em hỏi anh một chuyện.”

Đoàn Gia Hứa hơi ngạc nhiên, cười hỏi: “Sao thế?”

“Khi em còn bé,” Trùm chăn hơi lâu, Tang Trĩ thấy hơi ngộp thở mới chui ra khỏi chăn, “Lúc mới biết em ấy, sao anh tốt với em thế?”

Dường như Đoàn Gia Hứa không nhớ ra nỗi: “Lúc đấy anh đối với em thế nào?”

“Tốt lắm luôn.” Tang Trĩ rất thật lòng, nói thàn: “Cả anh Tiền Phi và anh Tuấn Văn, công thêm cả anh trai em, cũng không tốt bằng anh.”

“Chắc là lúc đó em cũng tốt với anh lắm nhỉ?” Theo con buồn ngủ, giọng nói của anh càng thêm từ tính, nửa đùa nửa thật, “Cũng có thể do tính cách chúng ta tốt sẵn rồi.”

Nhớ tới chuyện anh không cần lương khi gia sư cho cô. Tang Trĩ trầm mặc mấy giây rồi mới dạ.

“Còn một chuyện,” Đoàn Gia Hứa hơi dừng lời, “Hình như chuyện này anh cũng nói với em rồi, lúc mẹ anh bị bệnh, ba mẹ em đã cho anh mượn ba vạn tệ.”

“...”

“Anh cảm thấy, ba mẹ em tốt thật đấy.” Có vẻ Đoàn Gia Hứa cũng không cảm thấy khó nói gì, còn hơi cười, “Cho nên mình cũng phải đối xử với em tốt một chút.”

Cuối cùng Tang Trĩ vẫn không thể nào nói ra được.

Không thể nói với Đoàn Gia Hứa chuyện ba mẹ không đồng ý hai người yêu đương.

Nhưng một đêm suy tư, Tang Trĩ cảm thấy kỳ thực đây cũng không phải vấn đề lớn, chỉ cần cô tích cực ca ngợi Đoàn Gia Hứa trước mặt mẹ là sẽ được thôi, lại tiện dịp khua môi múa mép với ba, là có thể sẽ giải quyết được.

Sáng hôm sau, Tang Vinh cũng có mấy lời với Tang Trĩ nhưng sau đó cũng không nhắc lại nữa. Thực ra thì mẹ Lê Bình cũng không quá ngăn cản, Tang Trĩ nói muốn ra ngoài, dù không biết có phải đi gặp Đoàn Gia Hứa không nhưng mẹ cũng không ngăn cản, chỉ như thường lệ nhắc nhở cô nhớ về sớm.

Tang Trĩ vẫn một mực chưa nói chuyện này với Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa cũng từng đề cập rằng muốn tới nhà cô thăm hỏi Tang Vinh và Lê Bình cho tốt. Nhưng ba mẹ như vậy, Tang Trĩ cảm thấy đây chưa phải dịp thích hợp, sợ anh biết sẽ không vui nên đành cự tuyệt.

Ngày nghỉ cứ thế trôi qua.

Cảm thấy vòng đi vòng lại rất phiền toái, Tang Trĩ cũng chẳng có mấy đồ đạc nên cô không để Tang Diên tiễn. Trưa hôm mùng 7, hai người cùng ngồi xe buýt ra sân bay.

Làm thủ tục xong, đến phòng chờ máy bay để đợi.

Tang Trĩ không được ngủ trưa, hai mắt đã muốn díp lại, đành phải mở trò “Đào thoát” vừa mới tải hôm qua ra chơi. Cô không giỏi chơi game cho lắm, có khi phải mãi mới qua được một vòng.

Đoàn Gia Hứa ngồi bên cạnh xem cô chơi, thỉnh thoảng lại mách nước cho cô.

Có cửa phải nhờ anh mấy lần Tang Trĩ mới qua được. Được mấy vòng, cô đột nhiên bỏ điện thoại xuống, không hiểu sao lại bắt đầu khó chịu: “Không chơi nữa.”

Đoàn Gia Hứa thấy buồn cười: “Sao thế?”

“Anh từng chơi trò này rồi đúng không?” Tang Trĩ ném điện thoại sang chỗ anh, không vui nói: “Anh cũng kì lắm, sao em nhìn mãi không ra mà anh đã biết manh mối ở đâu rồi?”

Đoàn Gia Hứa cầm điện thoại của cô lên, vừa cười vừa nói: “Trò này công ty anh phát triển mà.”

“...”

Tang Trĩ không hiểu biết về lĩnh vực này lắm, nhưng ngay cả trò chơi anh từng làm cũng không biết thì cũng hơi chột dạ. Cô nhìn anh, im lặng cầm lại điện thoại: “Vậy anh đừng nói nữa nhá.”

Đoàn Gia Hứa nhếch lông mày, cũng không nói gì nữa.

Qua mấy phút, Đoàn Gia Hứa mở miệng, nhưng lần này không phải chuyện liên quan đến trò chơi. “Đúng rồi, hôm qua anh trai em gọi điện cho anh.”

Tang Trĩ giương mắt lên nhìn anh: “Anh ấy nói gì?”

“Nói mười chữ.” Đoàn Gia Hứa khoác tay lên cái ghế Tang Trĩ đang ngồi, gần từng chữ: “Tôi đã hủy hoại một đời em gái mình rồi.”

“...”

“Rồi cúp máy luôn.”

Tang Trĩ không hiểu lắm: “Anh đừng đề ý đến anh ấy.”

Đoàn Gia Hứa cười khẽ, cúi đầu xuống tiếp tục xem cô chơi game: “Trước kia em có hay chơi game không?”

“Không chơi.” Tang Trĩ nói, “Em không thích lắm.”

“Vậy người yêu qua mạng của em hỏi đấy,” Đoàn Gia Hứa ra chiều suy nghĩ, “Sao mà quen được vậy?”

“...”

“Tầm tuổi đó của em, đoán chừng là.” Nói đến đây, Đoàn Gia Hứa quay sang nhìn cô, cười như không cười nói: “Đối tượng kết hôn trong trò chơi?”

Tang Trĩ cũng không nghĩ ra cách lý giải nào khác, chỉ có thể gật bừa.

Đoàn Gia Hứa: “Trò nào vậy?”

“...”

Anh kiên nhẫn như thế làm gì, như muốn tra tường tận nguồn cơn ấy?

Tang Trĩ miễn cưỡng nói bừa tên một trò mình từng chơi: “Là đảo mạo hiểm.”

Đoàn Gia Hứa: “Ồ.”

Im lặng.

Tang Trĩ tiếp tục chơi game trên điện thoại, chẳng bao lâu đã nghe thấy tiếng thông báo.

Đúng lúc đó, Đoàn Gia Hứa ngồi bên cạnh nói: “Ngày nào ——“

Tang Trĩ đứng lên, nhìn về phía anh: “Hà?”

Hàng lông mi dài cong vút của Đoàn Gia Hứa khẽ nâng lên, cặp mắt hoa đào nhìn thẳng vào cô. Khóe môi hơi cong, từ trạng thái bình thường chuyển sang trạng thái lưu manh, nói: “...Kết hôn vậy?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Cái này thì có gì mà cười

Đoàn Gia Hứa cũng đứng dậy, cầm hành lý bên cạnh lên. Nghe cô nói thế, đuôi lông mày anh hơi nâng, trầm ngâm một lát sau đó ôn hòa nói: “Vậy em có thể suy nghĩ lại.”

“...”

Nói xong, Đoàn Gia Hứa nắm tay cô, cả hai đi về phía quầy soát vé.

Kỳ thật Tang Trĩ cũng không biết chơi trò này lắm. Hồi còn học sơ trung, lúc bị Ân Thực Như xúi dại đăng ký tài khoản, ừ thì cũng có chơi 1, 2 lần nhưng sau đó cảm thấy không mấy hứng thú vì vậy liền gỡ khỏi máy.

Ngay cả cách chơi trò này cô cũng không nắm rõ.

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh thăm dò một chút rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống giả bộ như không nghe thấy.

Đoàn Gia Hứa lấy thẻ máy bay của cả hai trong túi ra, nhắc nhở: “Nghe rõ chưa?”

Tang Trĩ trả lời về ứng phó: “Vâng.”

Đoàn Gia Hứa đưa thẻ lên máy bay cho cô, cực kì cố chấp nói tiếp: “Vậy chút em chứng minh đi, đăng nhập tài khoản chặn luôn nick cậu kia nhé.”

“...” Tang Trĩ tê cả da đầu, nháy mắt sửa lại, “Em không đăng nhập được tài khoản đó.”

Nghe thế, mí mắt Đoàn Gia Hứa nâng lên, nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, sau đó hờn dỗi Ừ một tiếng.

“Anh lại sao vậy.” Tang Trĩ không đoán được tâm tư của anh lúc này, chỉ lờ mờ cảm thấy ai đây đang rất không cao hứng liền biết điều, nhỏ giọng giải thích: “Em thật sự ngay cả tên tài khoản, pass còn không nhớ rõ, với lại em hoàn toàn không còn để ý đến cậu ta nữa rồi.”

“...”

“Anh không hỏi đến em còn không nhớ ra chuyện đó ấy chứ.”

“Người bạn nhỏ này,” Đoàn Gia Hứa gọi cô, ngữ khí vô cùng bình tĩnh, nhấn mạnh, “Trùng hôn là phạm pháp đấy.”

Hai người vào quầy đăng ký.

Tang Trĩ chớp mắt, cảm thấy lời này của anh có chút ngốc nghếch nhưng không hiểu sao trong mắt cô bộ dáng này lại cực kì đáng yêu. Cô gượng tay lên, chọc nhẹ vào đôi môi đang mím chặt của anh, cười tủm tỉm nói: “Sao có thể gọi là trùng hôn?”

Đoàn Gia Hứa lờm cô một cái: “Khi ấy em bao nhiêu tuổi?”

“Cái gì cơ?”

“Lúc yêu qua mạng ấy?”

“...” Tang Trĩ lăm bằm nói, “Em không nhớ nữa.”

Ngược lại, Đoàn Gia Hứa cực kì nghiêm túc nghiền ngẫm giống như là đang suy nghĩ một chuyện cực kì quan trọng. Anh trầm tư tính toán thời điểm: “Lần đầu tiên nghe đến chuyện này, hình như là lúc anh đang gia sư môn lý cho em. Nếu anh nhớ không nhầm chính là kì nghỉ đông năm ba đại học, chính vào mừng hai, sau khi kết thúc học kì, em...”

Tang Trĩ vươn tay bóp má anh, chặn lời: “Đừng nói nữa.”

“Kết thúc học kỳ một, lớp 10, em một mình bay đến Nghi Hà,” Đoàn Gia Hứa không bị hành động trẻ con này của Tang Trĩ ảnh hưởng tiếp tục chậm rãi tính toán, “Như vậy, tình yêu qua mạng này kéo dài tận 2 năm”

“...”

“Hai năm” Đoàn Gia Hứa lăm bằm lặp lại, khóe môi không mặn, không nhạt nở một nụ cười, cười đến ôn nhu, hiền hòa, bình tĩnh nói: “Rất tốt.”

“...”

Hai người lên máy bay.

Tang Trĩ ngồi cạnh cửa sổ, vừa thắt dây an toàn, vừa nhìn Đoàn Gia Hứa cất vali lên ngăn đựng hành lí. Cô thấp mắt, nghĩ đến lời Đoàn Gia Hứa nói với cô ở phòng chờ khi nãy, bèn nhắn tin cho Tang Diên: [Anh hai, hôm qua anh nói gì với anh Gia Hứa vậy?]

Sau khi phát tin nhắn, Tang Trĩ cũng không chờ Tang Diên nhắn lại, mà tắt điện thoại theo quy định trên máy bay.

Đoàn Gia Hứa sắp xếp xong hành lý cũng ngồi xuống. Mắt anh rũ xuống, không chủ động nói chuyện, cẩn thận kiểm tra lại dây an toàn của cô, sau đó thu mắt, an phận ngồi một bên.

Cực kì không bình thường, như mọi lần anh nhất định sẽ trêu đùa cô vài câu, sau đó xán lại làm mấy trò vô si chọc cô đỏ mặt mới chịu thôi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cảm xúc hiện tại của Tang Trĩ biến đổi rất thần kì.

Nhìn anh như vậy cô cảm thấy quả thực không biết nên làm sao cho phải. Anh vì một người con trai căn bản không hề tồn tại mà không vui, kỳ quặc nhất là, người kia lại chính là anh, vậy mà anh không biết chút gì, còn đi ghen với chính mình.

Tang Trĩ chưa bao giờ thấy bạn trai của mình ăn dấm, hiện tại thấy phản ứng này của anh phá lệ khiến cô cảm thấy vừa mới lạ lại thú vị. Đôi mắt cô cong cong hình trăng khuyết, vui vẻ vươn tay khều khều tay anh, như đồ dành.

Đoàn Gia Hứa tựa lưng vào ghế, mí mắt chậm chạp nâng lên. Không bao lâu vươn tay, nắm gọn đôi bàn tay cô, hờ hững vuốt ve.

“Mặc dù là 2 năm,” Tang Trĩ chớp mắt, ước chừng thời gian mà bịa chuyện, “Nhưng em chưa từng nói chuyện trực tiếp với cậu ấy, chỉ ngẫu nhiên lên mạng sẽ nhắn tin qua lại một chút thôi.”

Đoàn Gia Hứa không đáp lại.

Tang Trĩ cường điệu: “Cho nên hoàn toàn không phải mối tình đầu sâu sắc khó quên gì cả.”

“Không sao.” Đoàn Gia Hứa rõ ràng không tin, cười nhạt nói, “Thời thanh xuân yêu đương, rưng động mấy lần chẳng có gì không đúng cả.”

“...”

Tang Trĩ bỗng nhớ đến lần đầu tiên tới Nghi Hà, cô ở sân bay khóc đến thương tâm.

Nhìn qua quả thực không giống không có tình cảm.

Cô trầm mặc, trong đầu lướt qua 1001 lý do, rất nhanh lại mở miệng: “Thật ra, hồi đó, lý do em khóc cũng không phải vì cậu bạn qua mạng kia ghét bỏ em, hay vì em quá thích cậu ta mà không đến được với nhau gì cả.”

Đoàn Gia Hứa: “Thế vì?”

“Chết tâm,” nói đến đây, Tang Trĩ nhìn về phía anh, “Anh nghe qua từ này chưa?”

“Nghĩ là sao?”

“Lý do em khóc, thật ra là,” Tang Trĩ nghiêm túc nhìn anh, thành khẩn nói, “Bởi vì, cậu bạn quen qua mạng này thật sự quá xấu, khiến bao kì vọng của em chết hết ngay lúc gặp nhau. Sự thật là thế đó.”

“...”

Nhìn cái người trong cuộc nhưng không hay biết gì, vẫn đang ngồi hờn dỗi trước mặt mình này, Tang Trĩ tiếp tục biến giả thành thật, chân thành nói: “Vừa giả lại xấu.”

Thật ra Đoàn Gia Hứa không có giận dỗi gì cả, mặc dù đúng là anh có ghen tuông một chút, nhưng đa số hành vi của anh chỉ vì muốn đùa giỡn với cô, muốn cô vì thế mà khản trương chạy đến dỗ dành anh.

Thấy cô vội vàng vì tâm trạng mình mà tìm cách xoay xở, nghĩ biện pháp khiến anh vui vẻ, lại còn không chút lẩn tránh đem cậu bạn mình cảm mến hồi xưa ra gièm pha. Mặc dù biết bản thân như thế không được tốt đẹp lắm. Nhưng tâm tình Đoàn Gia Hứa lúc này vì biểu hiện cực kì thấu hiểu lòng người của Tang Trĩ mà vô cùng cao hứng.

Đoàn Gia Hứa mỉm cười, tiến đến, ghé sát vào tai cô hỏi: “Thật sự xấu đến thế?”

Tang Trĩ gật đầu.

“Xấu đến mức khiến Chỉ Chỉ nhà chúng ta vừa gặp đã khóc thét lên?”

“...Vâng.”

“Vây em nhìn anh nhiều một chút,” Đoàn Gia Hứa vuốt vuốt đầu cô, thì thầm nói, “khẳng định chỉ cười không khóc.”

Lúc này đây, Tang Trĩ có một loại khao khát, muốn bỏ não Đoàn Gia Hứa ra xem đầu anh chứa cái gì. Cô nhấp môi, khoe miệng cong cong, giả bộ không hiểu ý của anh, nghiêm nghị hỏi: “Vì sao?”

Đoàn Gia Hứa nhắc lại: “Nhìn anh nè.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn giương mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt yêu nghiệt của anh.

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa mỉm cười,捏o núm đồng tiền của cô.

“Nhìn đi, chẳng phải em cười rất vui vẻ đó sao.”

Mấy tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay Nghi Hà.

Tang Trĩ mở điện thoại, thấy Tang Diên không rep lại tin nhắn của cô. Cô cũng không để vấn đề này trong lòng, bắt xe bus sân bay về cùng Đoàn Gia Hứa, sau đó bắt tiếp một chuyến xe điện ngầm về đến trường. Hai người cùng đi ăn tối ở khu vực gần đó, xong xuôi, Tang Trĩ cũng không có ý định nán lại, trực tiếp về kí túc xá nghỉ ngơi.

Ngày nghỉ, phòng cô cả ba cùng về nhà, chỉ có Ngu Tâm là ở lại. Tang Trĩ về sớm, lúc này trong phòng chỉ có mình Ngu Tâm, hai người kia còn chưa trở về.

Tang Trĩ chào hỏi cô bạn cùng phòng rồi mở vali, sắp đồ đạc ra.

Ngu Tâm vừa xem phim, vừa nhào người ra nói chuyện phiếm cùng cô: “Biết vậy mình cũng về nhà, ở ký túc xá một mình hẳn một tuần quả thật quá nhàm chán. Cả kì nghỉ hè cậu làm sao sống sót qua được hay vậy?”

“Thì là mệt quá không còn thiết tha gì nữa ấy.” Tang Trĩ lau mồ hôi trên trán, thuận miệng nói, “Mỗi ngày tan sở về, ngoại trừ nằm dài trên giường, cái gì cũng không muốn làm, thậm chí ao ước một hôm ngủ xuyên ngày cũng khó.”

Ngu Tâm: “Nghe cậu nói thế mình cảm thấy sợ thực tập rồi đấy. Đừng làm mình bị bóng ma tâm lý khi chưa cả bắt đầu như thế.”

Tang Trĩ ngồi lên trên giường, lấu điện thoại ra check tin nhắn: “Nhưng mà thực sự học hỏi được rất nhiều thứ, lúc đầu vào còn chưa quen nên lóng ngóng, dễ nản, nhưng về sau hiểu tính chất công việc thì dễ dàng hơn nhiều.”

Đoàn Gia Hứa không hẳn tin cho cô, nhưng Tang Diên thì có.

Vẫn như cũ cực kì không kiên nhẫn, gửi luôn một tin nhắn thoại.

Tang Trĩ ần mở.

Tang Diên: “Không nói gì, lười nói, không có thời gian rảnh đâu mà nói.”

Tang Trĩ có chút nghi ngờ, hỏi lại: [Thật không nói gì?]

Một lát sau, Tang Diên lại gửi đến một tin nhắn thoại: “Biết rồi, Đoàn Giá Hứa theo đuổi mày.”

“...”

Này, cô và ông anh có đang chung một tần số phát sóng không thể?

Tang Diên không nói rõ ràng chuyện đó, vậy khẳng định là không có chuyện gì nghiêm trọng phát sinh.

Tang Trĩ không truy hỏi ngọn ngành nữa, trực tiếp đem vấn đề này bỏ ra sau đầu.

Sau kì nghỉ dài, Đoàn Gia Hứa trở lại công ty, bắt đầu xử lý các công việc tồn đọng trong thời gian anh nghỉ việc, quá nhiều việc cần giải quyết vì vậy Đoàn Gia Hứa phải tăng ca liên tiếp.

Ngoại trừ lên lớp, Tang Trĩ cũng bận rộn chuẩn bị cho kì thi tài sắp tới.

Bởi vì đều bận công việc cá nhân, vì vậy tần suất hai người gặp nhau cũng ít hơn. Thi thoảng cả hai sẽ cùng ăn cơm, nhưng cũng chỉ có thể gặp nhau vào cuối tuần. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Thỉnh thoảng Đoàn Gia Hứa rảnh rỗi sẽ theo cô lên lớp học, cũng sẽ đi cùng cô đến các buổi tụ hội. Anh sẽ giả bộ mình là sinh viên trường khác khi tự giới thiệu và chào hỏi các bạn của cô.

Hôm nào phải học ít môn, Tang Trĩ sẽ đến quán coffee dưới tòa nhà công ty của Đoàn Gia Hứa chờ anh tan làm rồi cùng về.

Không biết có phải trùng hợp hay không, Tang Trĩ thi thoảng lại gặp Khương Đình ở khu vực gần đó. Nhưng cô ta tựa hồ cũng chỉ tình cờ đi ngang qua, không tiến đến nói chuyện với Tang Trĩ, sau này thì số lần vô tình gặp gỡ ấy cũng giảm hẳn.

Lâu dần, số lần Tang Trĩ đến quán cafe này đợi Đoàn Gia Hứa cũng nhiều thêm, đến mức Tang Trĩ có thể căn chuẩn giờ uống xong một cốc cafe, ngược mắt nhìn ra cửa sẽ thấy Đoàn Gia Hứa bước vào.

Bình thường hai người đều trở về gần đại học Nghi Hà ăn cơm tối, tùy ý chọn một cửa tiệm giải quyết xong bữa.

Ngẫu nhiên cả hai sẽ dừng lại ở một tiệm ăn vặt ven đường, mua chút đồ ăn, Đoàn Gia Hứa sẽ thừa dịp cô không chú ý, đột nhiên vờn người cắn đồ ăn của cô, sau đó vừa cười vừa dỗ cô vui vẻ.

Có đôi lúc, Đoàn Gia Hứa cảm thấy mình như trở lại những năm tháng thanh xuân, khi vẫn còn là một cậu sinh viên trẻ.

Nhưng khác ở chỗ, cuộc sống ấy không còn là màu sắc ảm đạm chỉ có áp lực nặng nề của việc kiếm tiền và sức nặng học tập để đạt học bổng. Không còn những ngày dài lê thê với những suy nghĩ mệt mỏi về miếng cơm manh áo, về tiền viện phí đắt đỏ phục vụ cho người cha đang sống thực vật cách đó hơn 2000 cây số.

Cuộc sống leo lắt ngọt ngào ấy, không giống, hoàn toàn không giống.

Tốt nghiệp lâu như vậy, nhưng Đoàn Gia Hứa chưa từng thật sự cảm nhận được cuộc đời sinh viên là như thế nào. Nhưng anh biết, cuộc sống như hiện tại mới là sống chân chính, cuộc sống khiến người ta mong đợi, hi vọng vào ngày mai.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Hạ đi, thu qua, đông đến.

Cuối tháng 12, Tang Trĩ gửi bản thảo cuối cùng theo góp ý sửa chữa của thầy hướng dẫn qua mail cho thầy. Cô duỗi lưng một cái, nhẹ nhàng thở ra, sau đó cùng các bạn trong phòng đi ăn cơm.

Đoàn Gia Hứa hôm nay phải tăng ca, Tang Trĩ cũng không muốn quấy rầy anh, chỉ nhắn cho anh địa điểm của mình.

Các bạn khác đều không dẫn bạn trai đi cùng, xem như kí túc xá nữ tổ chức liên hoan nội bộ. Bao nhiêu chuyện bất quá được đem ra thảo luận, tất nhiên khi các cô gái tụ họp thì đối tượng được đem ra mổ xẻ nhiều nhất là cánh con trai, tất cả các chàng trai hot trong trường đều được xem ra tích hết một lượt.

Tang Trĩ cảm thấy câu chuyện của mấy cô nàng này đều thú vị chết được vì vậy không khỏi chăm chú hóng tin tức.

Qua một hồi, sau khi cơm nước xong xuôi, điện thoại Tang Trĩ phát sáng. Cô liếc mắt nhìn, là mẹ cô – Lê Bình gọi đến, hỏi cô nghỉ đông khi nào cô về.

Tang Trĩ cầm lên, gửi bà thời gian.

Tang Trĩ suy nghĩ một chút, gọi lại cho mẹ, kể chút chuyện sinh hoạt ở trường, ở kí túc xá cho bà, cùng mấy việc hôm nay cô làm.

Ngu Tâm ngồi cạnh thấy thế, cười hi hi lại gần: “Lại cùng Đoàn ca ca nói chuyện phiếm hả?”

Tang Trĩ lắc đầu: “Không là mẹ mình.”

Uông Nhượng Lan cũng hỏi: “Lại chuyện mẹ cậu không đồng ý cho cậu và Đoàn ca ca quen nhau à?”

Bởi hằng tối Tang Trĩ đều nói chuyện với mẹ, thỉnh thoảng cũng nói đến vấn đề của cô và Đoàn Gia Hứa cho nên có thời điểm, cả phòng ngồi tâm sự, Tang Trĩ cũng kể về chuyện này với các bạn cùng phòng, nhưng cũng không nói nguyên nhân cụ thể, chỉ tùy ý nói do tuổi tác chênh lệch nhiều quá, bố mẹ cô lo lắng cô sẽ chịu thiệt thòi.”

“Không phải,” Tang Trĩ nói, “Chỉ hỏi khi nào mình về nhà thôi.”

“Mình thấy cậu không cần quá để ý chuyện này.” Uông Nhượng Lan nói, “Dù sao bây giờ chúng ta mới học năm nhất đại học, giờ có lo lắng nhiều thế cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, dù sao cũng đâu phải kết hôn luôn đâu. Mà lại, cậu đang ở tận Nghi Hà, nếu như bố mẹ cậu không thích hai người quen nhau vậy thì cậu giấu chuyện này đi là được. Cách xa như vậy, ba mẹ cậu cũng không biết được.”

Tang Trĩ chân thành nói: “Dù có ở xa, mình cũng phải nói cho hai người biết tình hình bên này, không thì ba mẹ ở đó sẽ không yên lòng. Và lại, giấu diếm cũng vô dụng...”

Tang Trĩ ngừng lại, liếm liếm môi: “Vì mình chắc chắn sau này sẽ chỉ kết hôn với anh ấy.”

Ngu Tâm cười nói: “Cái này thì chưa biết được nha.”

Uông Nhượng Lan chống cằm, thờ dãi: “Đúng đó, mình thấy việc đó còn rất lâu mới tới, và lại chuyện kết hôn có nhiều nhân tố tác động lắm”

“...” Tang Trĩ sừng sốt, thầm nói, “Không phải yêu nhau là sau này sẽ nhất định lấy nhau à?”

“Cái đó còn tùy, yêu đương ấy mà khó nói trước tương lai lắm,” Ngu Tâm trong lòng tự nhủ, “Mình cảm thấy mình và bạn trai hiện tại của mình chắc chắn sẽ không thể mãi bên nhau. Đợt trước mình nhầm chán quá, nên đề cập với anh ấy chuyện sau khi tốt nghiệp muốn về nhà cả hai để ra mắt ba mẹ, anh ấy nghe xong đề đấy, cũng không trả lời gì thêm”

Ninh Vi: “Cái này chỉ cần thương lượng một chút là được mà.”

“Mình cảm thấy hiện tại tốt nhất cứ yêu nhau đi còn việc xác định đi đường xa với nhau hay không thì không nên nhắc đến sớm, bây giờ vui vẻ không phải được rồi sao.” Uông Nhượng Lan rút khăn giấy lau miệng, “Nghĩ xa là chi cho mệt mỏi”

Bốn người lại ngồi bát quái một hồi các chuyện linh tinh ở trường.

Lúc thanh toán xong chuẩn bị về kí túc xá, Đoàn Gia Hứa đã tìm theo địa chỉ cô gửi, đứng trước cửa tiệm chờ cô. Tang Trĩ chớp chớp mắt, tạm biệt các bạn cùng phòng, chạy đến chỗ anh.

Ngửi mùi hương trên áo cô, Đoàn Gia Hứa nhíu mày: “Em lại uống rượu?”

Tang Trĩ đang hoảng trả lời: “Chỉ uống một xiu thôi mà.”

“Sâu rượu nhỏ.” Đoàn Gia Hứa quần thêm một tầng khăn quàng cổ cho cô, nhẹ nói, “Tại sao lại uống rượu?”

“Các bạn cùng phòng chúc nhau một chén, em không uống hết.” Tang Trĩ nắm chặt áo khoác của anh, cẩn thận từng li từng tí nói, “Mọi người đã gọi rồi, không uống sẽ lãng phí. Mà chúng em không uống kiểu say xỉn, chỉ uống mỗi người 1, 2 cốc chúc nhau, từ lượng em không tốt, nên em chỉ nhấp môi xiu thôi à.”

Đoán được ý cô, Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Anh không định giáo huấn em”

Tang Trĩ bị anh kéo lên phía trước.

Trầm mặc vài phút, chủ đề bàn tán lúc ăn cơm vừa nãy vẫn thường trực trong đầu cô, Tang Trĩ không nhịn được nói: “Đoàn Gia Hứa, còn ba tháng nữa, em tròn 20 tuổi.”

Đoàn Gia Hứa cúi đầu nhìn cô: “Ừ?”

Tang Trĩ không nói tiếp: “Không có gì.”

Đoàn Gia Hứa dừng lại, khom lưng xuống nhìn thẳng vào mắt cô, khoảng cách hai người bỗng chốc thật gần, anh chăm chú nhìn khuôn mặt thanh tú vì uống rượu mà ửng đỏ, nhìn đôi mắt trong suốt như pha lê của cô, khóe mắt cong lên, khẽ cười: “Sao lại là không có gì, nói hết lời.”

Tang Trĩ: “Thật sự không có gì.”

“Nói hết.”

“Không.”

Đoàn Gia Hứa an tĩnh một hồi lâu, bày ra bộ dáng đang cực kì chăm chú lắng nghe, sau đó cúi xuống hôn lên chóp mũi cô: “Được, anh đồng ý.”

“...” Tang Trĩ nói, “Em nói gì mà anh bảo anh đồng ý.”

“Hả? Chẳng lẽ anh hiểu lầm?”

Tang Trĩ gật gật đầu, xòe bàn tay ra tính toán: “Em chỉ muốn nói cho anh biết, 3 tháng nữa em vừa tròn 20 tuổi, là cái tuổi trẻ trung, xinh đẹp nhất.”

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, Đoàn Gia Hứa nhin không được cười: “Sau đó thì sao?”

“Còn anh bốn tháng nữa đã 27 _”

“...”

Tang Trĩ nắc lên hơi rượu, có cảm giác thành tựu cười: “Anh thế mà đã già vậy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không cảm thấy anh già

“Tuổi tác thực thực không còn nhỏ,” Đoàn Gia Hứa cũng không thềm đề ý ai đó vừa chê mình già, khí định thần nhàn nói: “Em đang thương xót cho anh hả?”

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh, thần sắc đứng đắn, lạnh nhạt đáp: “Đề em suy nghĩ đã.”

Vốn chỉ là nói đùa, Đoàn Gia Hứa cũng không đem chuyện này để trong lòng, anh néo néo má cô, mắt nhìn đồng hồ nói: “Còn muốn đi đâu không? Xem phim nhé?”

Suy nghĩ mấy giây, Tang Trĩ lắc đầu.

Đoàn Gia Hứa kiên nhẫn nói: “Vậy anh đưa em về kí túc xá nhé?”

Tang Trĩ đứng nguyên không chịu nhúc nhích, bờ môi bị khăn len dày che lại, lộ ra đôi mắt to đen nháy, nhìn thẳng vào mắt anh. Cô hít một hơi, đột nhiên đưa ra yêu cầu: “Em muốn anh cõng em về.”

“Đi không được rồi?” Đoàn Gia Hứa nói xong, không nghĩ ngợi xoay lưng lại phía cô, ngồi xuống, “Lên nào!”

Tang Trĩ nằm sấp lên, hai tay ôm cổ anh. Sau khi Tang Trĩ ổn định vị trí, Đoàn Gia Hứa đứng dậy, thanh âm người con gái anh thích truyền đến, gần trong gang tấc, mang theo điểm hoài nghi: “Thật sự không uống nhiều?”

“Chưa đến nửa chén,” Ngoại trừ gương mặt đỏ lên, một chút cảm giác nâng nâng đều không có. Cô đặt cằm lên cổ hắn, nghiêm túc nói, “Chỉ như uống cocacola.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy lần sau chỉ uống cocacola thôi.”

Đi được một đoạn.

Theo góc độ này, Tang Trĩ nhìn nửa bên mặt Đoàn Gia Hứa thì thầm: “Có phải em rất nặng không?”

Đoàn Gia Hứa: “Không nặng.”

Tang Trĩ bất mãn: “Thế sao anh không nói gì, chắc chắn là em rất nặng.”

Đoàn Gia Hứa cười thành tiếng: “Là anh cân nhắc không chu toàn.”

Rất nhanh, anh thuận theo nói: “Tại sao em lại nhẹ như thế?”

“Hôm nay em tương đối nặng,” Tang Trĩ nói, “Trên người mặc một cái áo khoác lông 40 cân. Nếu em cởi áo ra, thì sẽ nhẹ tựa như không khí.”

Đoàn Gia Hứa nín cười: “Hiện tại cũng không kém là bao nhiêu.”

Lại đi một đoạn.

Tang Trĩ gọi anh: “Đoàn Gia Hứa.”

“Ừ?”

“Hôm nay em nộp sản phẩm nghiên cứu cho thầy rồi.” Tang Trĩ kể cho anh mấy việc cô làm hôm nay, giọng cô rất nhẹ, tựa như đang thì thầm vào tai anh, “Sắp có một cuộc thi, em ngày nào cũng phải thức thật khuya chỉnh sửa bài thi, rồi lại gửi thầy duyệt rồi lại chỉnh, chỉnh đến muốn nôn ra chữ.”

Đoàn Gia Hứa: “Em được vào vòng trong rồi?”

“Vâng” Tang Trĩ nói, “Nhưng mà giờ chưa có kết quả cuối cùng, phải đợi đến học kỳ sau mới biết.”

“Vậy thời gian này hãy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Em muốn giành giải thưởng. Nghe mọi người nói, cuộc thi này giải thưởng rất to, lúc trao giải sẽ có nhiều công ty lớn có mặt, nói không chừng có thể được họ nhắm trúng.” Tang Trĩ nghĩ linh tinh, “Sau đó khi tốt nghiệp em có thể kiếm một công việc văn phòng lương cao, tháng thu nhập tiền vạn.”

Đoàn Gia Hứa: “Em không định học nghiên cứu sinh à?”

“Em không học đâu.” Tang Trĩ nghĩ điều có chút buồn bực, “Nhưng em cảm thấy lần này mình không có khả năng giành giải, có quá nhiều người lợi hại hơn em. Em cảm thấy sản phẩm của mình chẳng khác gì đồng phân.”

Nghe thế, Đoàn Gia Hứa quay đầu nhìn cô: “Con gái nói chuyện văn minh một chút đi.”

Tang Trĩ giương mắt, nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt cô chớp nhẹ, ghé sát môi vào má anh, đôi môi nhỏ hồng khẽ mon trón làn gò má lạnh lạnh của Đoàn Gia Hứa. Trong giây phút ai đó còn đang sửng sốt, cô cong khóe miệng hôn nhẹ lên.

“Còn biết dùng cả mỹ nhân kế à?” Đoàn Gia Hứa cau mày, nhưng miệng không kìm được khẽ cười lên. “Em đen đui gặp phải anh, khiến em không thể phát huy hết mị lực bản thân?”

“Có một chút.” Tang Trĩ lúc này mới để ý anh đã công cô đi một đoạn xa như vậy, bèn nhẹ nhàng nói, “Anh có mệt không? Thả em xuống đi, không cần công nữa.”

“Mới đi được bao nhiêu chứ?” Đoàn Gia Hứa trêu chọc nói, “Anh cũng không có già đến thế, không đến mức công em hai bước thì chân tay bủn rủn, sức lực cạn kiệt,”

Nghe anh nói thế, Tang Trĩ trầm mặc một chút, liền giải thích: “Em không cảm thấy anh già.”

Đoàn Gia Hứa: “Thật sao?”

“Ừ, em chỉ đùa anh thôi.” Không biết nghĩ cái gì, bỗng Tang Trĩ chôn mặt xuống cổ anh, thanh âm nhẹ đi, lặp lại, “Em không cảm thấy anh già.”

Thấy giọng cô có điểm khác thường, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Tang Trĩ thoáng ngược lên, nhìn chăm chăm một bên mặt anh, không hiểu sao sống mũi cay cay.

Cô đột nhiên nghĩ đến, mặc kệ cô dùng hết lời lẽ nói chuyện với mẹ thế nào, bên kia bố mẹ đều tỏ thái độ lấp lửng không rõ ý tứ. Lại nghĩ đến ngày đó ở cùng anh, Đoàn Gia Hứa tự giễu nói với cô: “Sợ em để ý.”

Nhưng rõ ràng mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

Một chút quan hệ cũng không có.

Mà mọi người lại vì yếu tố không mấy quan trọng kia đặt người đàn ông tuyệt vời này ở vị trí dưới người khác, dành cho anh những đãi ngộ không công bằng.

Nếu như Đoàn Gia Hứa của cô biết những suy nghĩ của mẹ, anh ấy nhất định sẽ đau lòng và tổn thương nhiều lắm. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Hốc mắt Tang Trĩ dần phồng hòng, cô dùng sức bóp máy môi, cố không để cho thanh âm mình nghẹn lại, cúi đầu, cố gắng nói thật chậm rãi, rõ ràng: “Em không cảm thấy anh già, em ... chỉ là ... chỉ là em cảm thấy mình quá nhỏ.”

Đoàn Gia Hứa không kịp phản ứng: “Cái gì?”

Tang Trĩ vốn không cho là như vậy, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng cô còn quá nhỏ. Tất cả đều cảm thấy việc cô đến với Đoàn Gia Hứa chỉ là tình

cảm bông bột nhất thời, hoàn toàn không suy tính đến tương lai; ai cũng cảm thấy nhất định phải nhắc nhở cô để cô thấy rõ vấn đề, rằng con đường này không thích hợp với cô.

Nếu như cô lớn hơn.

Nếu như cô tốt nghiệp đại học, có công việc ổn định, thu nhập vững vàng, kinh tế độc lập, bất kì việc gì cũng có thể tự lo liệu, đảm đương, có phải rằng khi đó nói đến chuyện này, ba mẹ sẽ nghe ý kiến của cô một cách công tâm hơn, tin tưởng quyết định cùng chọn lựa của cô hơn. Kỳ thật Tang Trĩ đã cân nhắc qua chuyện này.

Trước đó Tang Trĩ không quá đề chuyện này trong lòng vì cô cho rằng những nhân tố kia chỉ là chút chuyện nhỏ bé không đáng kể, không thể ảnh hưởng đến quan hệ của cô và anh.

Cô luôn mong lớn lên thật nhanh, đến giờ vẫn vậy, muốn trưởng thành thật nhanh.

Vậy mà 7 năm, khoảng cách chỉ có 7 năm ngắn ngủi mà tựa hồ vĩnh viễn không thể đuổi kịp.

“Tại sao em chỉ 19 tuổi.” Tang Trĩ không nhịn được nữa, nước mắt thi nhau nhỏ xuống, “Tại sao không phải 29 tuổi, tại sao lại nhỏ như vậy.”

Cảm giác được một mảng ướt đầm trên vai, Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Sao thế?”

“Khi em 29 tuổi, chắc chắn có rất nhiều tiền.” Tang Trĩ thút thít nói, “Em cũng không bao nuôi anh, em sẽ đem tất cả tiền cho anh, anh...”

“...” Đoàn Gia Hứa dừng bước, rất nhanh lại đi tiếp, “Tại sao cứ nhất định phải cho anh tiền tiêu?”

“Để cuộc sống của anh trôi qua nhẹ nhàng hơn.”

Đoàn Gia Hứa cười nói: “Hiện tại cuộc sống của anh rất tốt, không phiền hà gì cả.”

“Anh có khi nào thành thoi, không mệt mỏi, ưu phiền chứ.” Hai mắt Tang Trĩ đầm lệ, cô vươn tay ôm chặt lấy cổ Đoàn Gia Hứa, “Đêm nào cũng phải tăng ca, còn luôn phải thức đêm, mất quãng một mảng lớn, còn rụng thật nhiều tóc.”

Đoàn Gia Hứa hơi trầm giọng cảnh cáo: “Cái gì mà quãng thâm, rồi rụng tóc, đừng xuyên tạc tin đồn thất thiệt.”

Tang Trĩ phối hợp nói tiếp: “Nếu như giờ em 29 tuổi, vậy em sẽ lớn hơn anh 3 tuổi, anh trai em cũng không đánh anh, Tiền Phi ca không mắng anh nữa trái lại sẽ mắng em là đồ súc sinh.”

“Vậy thì không được.” Đoàn Gia Hứa nói, “Anh thích người kém tuổi.”

“...” Tang Trĩ dùng tay lau sạch nước mắt, nói: “Nhưng em có già đâu?”

“Em có lớn tuổi hơn thì khẳng định nhìn cũng trẻ hơn anh.”

Tang Trĩ khịt mũi, không phản bác lại.

Đoàn Gia Hứa cảm thấy buồn cười, cả lo, cả phát nói: “Bởi vì bạn nhỏ nào đấy khóc lóc thật thương tâm khiến chỗ này của anh đau như bị dao đâm vậy.” Đoàn Gia Hứa chỉ vào tim mình, bộ dạng như thật sự rất đau.

Nhìn ý cười bên môi anh, Tang Trĩ lại ôm chặt cổ anh, nhào người, môi dán sát bên tai anh nói: “Đoàn Gia Hứa.”

“Ừ.”

“Hiện tại anh có vui vẻ không?”

“Có.”

Tang Trĩ nghiêm túc nói: “Em muốn anh mỗi ngày đều thật vui vẻ.”

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa quay đầu, chớp mũi cọ gương mặt cô.

“Chỉ cần em ngày nào cũng ở bên cạnh anh, anh liền vui vẻ.”

Đoàn Gia Hứa muốn đưa Tang Trĩ về ký túc xá, nhưng Tang Trĩ vốn không có ý định trở về. Vì vừa rồi khóc một trận nên những cảm xúc khó chịu cũng vơi đi một nửa. Tang Trĩ không để Đoàn Gia Hứa cồng nữa mà nhảy xuống đi bộ cùng anh.

Hai người câu được câu không nói chuyện.

Đoàn Gia Hứa trầm ngâm một lát, quay sang hỏi: “Có ai nói gì với em à?”

Tang Trĩ không định nói cho anh biết việc này, thanh âm còn mang theo giọng mũi, lặc đầu: “Hôm nay ngồi nói chuyện cùng mấy nhỏ bạn cùng phòng, ai cũng nói sau khi tốt nghiệp đa phần sẽ chia tay bạn trai hiện tại, bởi vì sau khi tốt nghiệp mỗi người sẽ có một chí hướng, người sẽ về quê, người sẽ ở lại Nghi Hà, mà bọn họ căn bản không ai cùng quê với nhau.”

“...”

“Ngoài ra, còn rất nhiều yếu tố khác tác động nữa.” Tang Trĩ buồn buồn nói, “Bản thân em cảm thấy khoảng cách giữa chúng ta chẳng có gì, chỉ có vấn đề tuổi tác lúc nào cũng như cái gai trong lòng.”

“Khoảng cách về tuổi tác?”

“Đúng.” Tang Trĩ chậm rãi giải thích, “Ví dụ anh dẫn em ra ngoài gặp bạn bè, người quen, anh không để tâm gì cả, thẳng tắp giới thiệu em là bạn gái anh. Nhưng đối phương nghe xong có thể sẽ phản ứng như thế này: WOW _ Tôi còn tưởng đây là con gái cậu.”

Đã quen với kiểu nói chuyện có chút thổi phồng lên của cô, Đoàn Gia Hứa chỉ cười: “Cũng được, anh cảm thấy tình huống đó nghe...”

Tang Trĩ: “Nghe thế nào?”

“Vẫn có vài phần mặt mũi.”

“...”

Đến nhà Đoàn Gia Hứa không ít lần vì vậy Tang Trĩ để sẵn ở đây một ít quần áo và đồ dùng cá nhân. Nhìn thời gian cô theo thường lệ gọi điện thoại cho mẹ hàn huyên vài câu rồi cúp máy. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ ngồi trên giường phát ngốc một lát, sau đó thở hắt ra. Cô đứng dậy, vừa nghĩ đến chuyện lúc này, vừa đi vào phòng tắm. Tắm xong, cô do dự nhắn tin cho Tang Diên: [Anh hai, giúp em một việc đi.]

Tang Diên không lập tức trả lời lại.

Cô đợi một lát mà không thấy hồi âm của anh liền ném điện thoại xuống giường, đi vào nhà tắm sấy tóc.

Lúc này cũng chưa muộn lắm, mới 9h hơn.

Tang Trĩ nghe thấy tiếng tivi ngoài phòng khách, chắc Đoàn Gia Hứa đã tắm xong đang ngồi ngoài xem, cô đi ra phòng khách, định ngồi xem cùng anh cho đến giờ đi ngủ.

Đoàn Gia Hứa vừa tắm xong, toàn thân khoan khoái. Anh không xem ti vi, chỉ mở lên nghe tiếng, còn bản thân đang cầm cúi chơi game trên điện thoại.

Tang Trĩ bò lên ghế sofa, tiến lại cạnh anh. Cô không biết game anh đang chơi, chỉ chú ý đến mùi bạc hà mát lạnh trên người anh, thuận miệng hỏi: “Mùi sữa tắm này của anh thật thích.”

Đoàn Gia Hứa cười, nghe lời Dạ một tiếng.

“Hiệu gì thế?” Tang Trĩ nói, “Em cũng muốn mua để dùng.”

“Vì sao phải mua?” Nghe cô nói thế, Đoàn Gia Hứa nhấc mí mắt, kéo dài giọng nói: “Người anh chưa đủ à?”

“...”

Một giây sau, Đoàn Gia Hứa quay qua nắm chặt tay cô, ôm vào trong ngực. Môi anh ngâm ý cười dạt dào, điều chỉnh tư thế để tiện vừa ôm ấp vừa trêu chọc: “Ôm em đến gần, ngủ cho rõ.”

Nháy mắt biến thành tư thế, cô ngồi trên đùi anh, lưng dựa vào lồng ngực ấm áp của anh. Tang Trĩ ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, yên lặng nhìn Đoàn Gia Hứa chơi game.

Tay của anh rất đẹp, 10 ngón thon dài, tinh tế, móng tay sạch sẽ bóng loáng. Động tác của anh rất nhanh lẹ, như múa trên màn hình, chỉ nhìn đôi tay chơi đùa cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Tang Trĩ chưa chơi qua game này, vì vậy có chút không hiểu diễn biến, thi thoảng sẽ nhẹ giọng hỏi anh.

Đoàn Gia Hứa cũng không chăm chăm vào trận game, khi cô hỏi đến, anh sẽ kiên nhẫn giải thích cho cô. Phòng khách nhỏ hẹp, không gian an tĩnh. Dần dần, động tác tay của Đoàn Gia Hứa chậm lại. Đã xong một ván. Tang Trĩ muốn đứng dậy đi về phòng download trò này về chơi thử. Cô còn chưa kịp đứng dậy, Đoàn Gia Hứa nhẹ buông tay, điện thoại của anh rơi xuống trúng đùi cô, rồi thuận theo lực rơi trượt xuống thảm.

Rất nhẹ, rất dịu dàng, Đoàn Gia Hứa ôm sát, ôn nhu hôn lên gáy cô.

Tiếng thở của Đoàn Gia Hứa bỗng trở nên nặng nề hơn, lòng bàn tay khô ráo, ẩm áp của anh, từ từ tham tiến vào dưới lớp áo ngủ của Tang Trĩ, xoa nắn phần bụng mềm mại, nhỏ nhắn. Hơi thở của anh lướt qua gáy đậu trên cần cổ, khiến Tang Trĩ hơi ngứa, trái tim cũng theo đó thổn thức. Nụ hôn dần tham lam hơn, trượt theo cần cổ xuống xương quai xanh tinh tế, mang theo lực lớn dần.

Đầu óc Tang Trĩ trống rỗng, vô thức quay đầu lại.

Hệt như đoán được hành động này của cô từ trước, chỉ chờ có vậy Đoàn Gia Hứa đỡ lấy gáy cô, đôi môi mềm mại ẩm áp đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu, rồi dường như không đủ, đầu lưỡi ẩm nóng ướt át quét qua làn môi cô như tí mĩ khắc họa đôi môi cô, luồn vào giữa hai hàm răng đang hé mở, khiến cô vừa hồi hộp vừa lo sợ, tim đập thành thịch. Môi lưỡi anh mạnh mẽ cướp đi hơi thở của cô, cảm quan của cô lý trí của cô. Dư vị ngọt ngào của *nụ hôn* thấm vào tận tâm khiến Tang Trĩ choáng váng đầu óc. Mà phía bên này Đoàn Gia Hứa giương như chưa thỏa mãn, càng ngày càng tăng tốc, cứ thế nụ hôn ngày càng bùng cháy, cuồng loạn và phóng túng.

Không biết qua bao lâu, đến mức Tang Trĩ cảm thấy mình sắp ngất thở, Đoàn Gia Hứa tách khỏi môi cô, bắt động thanh sắc sửa sang chỉnh tề lại vạt áo của cô, chậm rãi hồi phục hô hấp.

Anh nhìn cô thật lâu, đôi mắt nhiễm tình ý càng trở nên sâu thẳm, hút hồn, giọng anh hơi trầm, khàn khàn nói: “Nếu không phải sợ hù dọa em _”

“...”

Giống như không thể phát tiết hết sự bức bối hiện tại, môi của anh tiếp tục trượt xuống dưới, dùng sức gặm cắn xương quai xanh mảnh dẻ của cô, nụ hôn như ngàn đóm lửa li ti châm hỏa trên người Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa vừa tí mĩ hôn bờ vai cô vừa thì thầm: “Hiện tại em có khóc bao nhiêu lần cũng không thoát được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tại sao lại sờ chỗ đó của anh

Không biết có phải do nhiệt độ bên trong nhà hơi ấm hay không mà bất giác nhiệt độ trên người Đoàn Gia Hứa cũng nóng lên. Đầu ngón tay hần nhẹ nhàng từ lưng cô trượt xuống, mỗi nơi anh đi qua lại như nhóm lên những ngọn lửa âm i thiếu đốt. Đoàn Gia Hứa dịu dàng đỡ lấy gáy cô, lực tay không nặng không nhẹ, nhưng có một thứ khí thế lấn át khiến Tang Trĩ không khỏi run lên.

Không biết từ lúc nào tư thế ban đầu là cô dựa lưng vào ngực anh lại biến thành cô ngồi trên đùi anh. Không có chỗ tựa, cô nhịn không được vòng tay nắm lấy vai anh, nắm chặt quần áo của Đoàn Gia Hứa. Đôi môi nóng bỏng của ai đó vẫn còn dán chặt trên xương quai xanh mảnh mai của cô, bắt đầu say sưa gặm cắn. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tất cả giác quan của Tang Trĩ đều bị anh xâm chiếm. Đầu óc quay cuồng ngoài anh cô không cảm nhận được bất kì điều gì nữa.

Trước mắt cô là đôi rèm mi thật dài, làn da trắng muốt. Bên tai là tiếng thở nhè nhẹ, tựa như đang thì thầm những lời tình tự khiến cô rơi vào trầm luân không lối thoát.

Đoàn Gia Hứa tinh tế hôn xuống từng tấc da thịt cô, từ xương quai xanh, đến cần cổ, trên đầu gối gặm cắn vành tai nhỏ nhắn rồi lại tiếp tục đi xuống. Anh khơi lên trong cô những xúc cảm không tên lạ lẫm, nhưng lại khiến người ta nhịn không được muốn nhiều hơn nữa. Tang Trĩ không kháng cự, dán sát vào người anh.

Đầu óc cô quay cuồng, không nghĩ được gì, cũng lúng túng không biết làm sao cho phải, chỉ biết phụ thuộc vào sự dẫn dắt của anh. Tang Trĩ vờn người ôm anh chặt hơn.

Tất cả mọi xúc cảm hiện tại quá rõ ràng, quá kích thích khiến người ta không thể nào xem nhẹ, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần hơn, đến mức không còn khe hở.

Tang Trĩ bỗng chốc phát hiện vật dưới thân anh càng ngày càng lớn, cương cứng, nóng hổi chọc vào đùi cô. Cô hít một hơi, suy nghĩ bỗng chốc càng trở lên mông lung, đưa mắt nhìn xuống.

Đoàn Gia Hứa ngừng động tác, giương mắt nhìn sâu vào con người đen huyền của cô.

Giữ đôi lông mày tràn đầy tình ý, đôi mắt thâm thúy sóng sánh như loại mực thượng hạng. Bờ môi điểm lệ, còn mang theo tầng nước mơ màng. Hầu kết anh di chuyển lên xuống, vừa quyến rũ lại yêu mị.

Áo ngủ đã buông 2 cúc, lộ ra khuôn ngực đầy đặn khiến người đối diện không khỏi lạo xạo trong lòng.

Đoàn Gia Hứa khước miệng, bắt lấy tay cô tay cô, thông thả di chuyển thất lưng. Anh cười nhẹ, thanh âm trầm đặc, nhịp nhàng, lộ vẻ hư hỏng, thấp giọng

"À" một tiếng

“Sao lại chạm vào chỗ này?”

Tang Trĩ nháy mắt ý thức được tay mình đang để ở chỗ nào, đầu óc chợt bùng nổ.

Đoàn Gia Hứa khẽ nghiêng đầu, hôn xuống cằm cô. Đôi mắt ôn nhu như nước, lúc cười lên, đôi mắt hoa đào cong lên có bao nhiêu phong tình, quyến rũ, hiển nhiên là một yêu tinh họa thủy.

"Có thích không?"

Sau đó, Đoàn Gia Hứa cũng không có động tĩnh gì khác, mặt chôn trên ngực cô, hơi thở nóng rực. Một lúc lâu sau, anh đột nhiên đứng lên, lần này anh bế Tang Trĩ lên, đi thẳng về phòng cô.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cúi người ngắm cô một lúc, sau đó mới vươn ngón tay lướt trên môi cô: "Nhắc nhở em một chút."

"..."

"Hôm nay nhớ khóa cửa ngủ."

Nói xong anh liền ra khỏi phòng.

Tang Trĩ vẫn nằm nguyên một chỗ, anh vừa mới đụng chạm một chút đã khiến cô đã đánh mất thần trí, không giữ nổi bình tĩnh. Cô hướng mắt lên trần nhà, hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn cánh cửa đã đóng lại.

Một lát sau, Tang Trĩ đứng lên, nhanh chân nhanh tay bước vào trong phòng tắm.

Cô nhìn thẳng vào gương, phát hiện phía trên xương quai xanh đều in dấu hôn của anh. Tang Trĩ suy nghĩ một chút, xốc vạt áo ngủ lên, chỗ dưới bụng bị anh nheo cũng đỏ một vài chỗ.

Tang Trĩ bất động trước gương, nấp máy môi mấy lần, sau đó chạy ra dán sát tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Chỉ thấy tiếng nước chảy đều đều. Tang Trĩ hé cửa hí mắt nhìn ra ngoài. Phát hiện Đoàn Gia Hứa đang tắm. Bởi vì đồ mờ mờ hồ hồ sao.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại bò lên giường, vùi mình vào trong chăn, hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra, sau đó nhin không được lần qua lần lại vài vòng, không may rơi bịch xuống đất, cũng may cô quần chân kín từ cổ đến chân nên ngã không đau.

Cô đứng lên, ném chăn về giường, cầm điện thoại lên mạng search vài đồ vật.

Cô chưa kịp bấm trình duyệt tìm kiếm thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Tang Diên: [?]

Khoảng thời gian này cứ hết việc phiền não này đến việc phiền não khác tìm đến, tính tình Tang Trĩ thu liễm đi không ít, vì vậy giọng điệu cũng nhuần nhuyễn, nên nã hơn: [Ba mẹ biết em và Gia Hứa đến với nhau rồi.]

Tang Diên lạnh lùng đáp: [Ồ.]

Tang Trĩ: [Nhưng hai người có vẻ không hài lòng.]

Tang Diên: [Vi già à?]

Tang Trĩ: [Anh với anh ấy bằng tuổi nhau, không phải sao? Chẳng khác nào tự nói mình già.]

Tang Diên bắt đầu lên con lười gõ chữ, trực tiếp gửi thư thoại đến: “Làm ơn rõ ràng con số một chút, hần lớn tuổi hơn anh mày, anh mày sinh năm 90, okie?”

Tang Trĩ không có tâm tình đùa cợt ông anh hai dờ người này, thành khẩn nhắn: [Anh giúp em nói khéo với bố mẹ đi.]

Tang Diên chậm rãi nói: “Nói gì? Bảo cho hai người kết hôn đi à?”

Tang Trĩ nhin không được, nóng nảy hét lên: “Đồ đáng ghét.” Rất nhanh xóa tin, đổi thành: [Không phải, anh giúp em nói tốt về Gia Hứa. Em cảm thấy lời anh nói sẽ hữu dụng hơn, ba mẹ nghĩ em còn nhỏ tuổi, lời nói không có trọng lượng, lại thiếu phần khách quan.]

Tang Diên: “Mày gấp gấp cái gì.”

Tang Diên: “Qua 20 năm nữa, mày vẫn không gả đi được, hai người chẳng phải sẽ tự nhiên tán thành cho hai người sao.”

“...”

Tang Trĩ cố nén cảm xúc muốn mắng té tát vào kiểu nói chuyện gọi đồn này, ôn tồn thương lượng: [Đến tết, em định đưa anh ấy về nhà ra mắt bố mẹ.]

Ngữ khí Tang Diên lười nhác đáp: “Sao từ đầu không vào thẳng việc chính luôn đi. Dông dài. Trước tiên mày nói anh nghe nguyên nhân ba mẹ không đồng ý xem nào. Nếu như là chê anh lớn tuổi thì anh mày cũng chịu, không có biện pháp. Dù gì thì đối tượng yêu đương này của mày quả thực có chút...”

Tang Trĩ nhìn chằm chằm màn hình, thì thầm chửi: “Có anh mới già.”

Nhớ đến lời mẹ mình từng nói, Tang Trĩ đoán Tang Diên cũng đại khái nắm được chuyện nhà của Đoàn Gia Hứa. Cô khẽ thở hắt ra, chần chờ nhấn: [Bởi vì chuyện gia đình của anh Gia Hứa.]

Tang Diên: [Chuyện gì?]

Tang Trĩ sừng sốt. Phản ứng này giống như là chẳng biết tí gì vậy.

Tang Diên không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì mày nói nhanh tí đi, nhất định cứ phải nhấn 1 câu 1 thế à?”

Tang Trĩ hồ nghi dò hỏi: [Chuyện nhà của anh Gia Hứa, anh không biết thật sao?]

Tang Diên: [Mày dở à? Đang yên đang lành anh hỏi chuyện nhà cậu ta làm gì?]

Ồ suốt ngày xưng huynh gọi đệ mà chuyện động trời như thế cũng không biết.

Tang Trĩ còn tưởng Tang Diên đã biết hết đầu đuôi, sau đó mới về trình bày lại với ba mẹ. Thế tức là hỏi trước việc Đoàn Gia Hứa mượn tiền không qua Tang Diên mà trực tiếp mượn ba sao?

Tang Trĩ không rõ lắm.

Nhưng nếu Tang Diên không biết.

Tang Trĩ suy tư: [Ồ.]

Tang Trĩ: [Nếu anh không biết, thì thôi.]

Tang Diên: [?]

Tang Trĩ: [Tạm biệt,]

Tang Diên: [?]

Cuối cùng Tang Trĩ vẫn quyết định dựa vào chính sức mình, chờ sau khi về nhà, cô sẽ nói chuyện nghiêm túc với ba mẹ. Cô nằm trên giường, mở trình duyệt tìm kiếm, mặt không đổi search: “30 tuổi vẫn là xử nam có phải là vấn đề?” cuối cùng do dự một chút đổi thành “30 tuổi vẫn là xử nam có ảnh hưởng gì đến thân thể không?”

Cặm cũi tìm hiểu một lúc, mặc dù không ai biết cô đang tìm hiểu vấn đề này nhưng Tang Trĩ vẫn cảm thấy xấu hổ, im lặng xóa lịch sử tìm kiếm đi.

Tang Trĩ thật sự không để ý chuyện này lắm. Ở bên nhau hơn nửa năm, anh lại ở độ tuổi này, vậy mà vẫn ăn chay qua ngày đoạn tháng. ... Cảm thấy có chút đáng thương.

Khi chân chính xảy ra va chạm nhạy cảm. Tang Trĩ cảm thấy vô cùng luống cuống, khản trương, vậy mà giờ lại thấy anh đáng thương, quả thật tự thấy buồn cười. Cô trở mình, vắt chuyện đó sang một bên, tìm một bộ anime để giải trí.

Qua mấy phút, Tang Trĩ đột nhiên chú ý đến đồng hồ. Sau đó lại đóng tai nghe ngóng phòng ngoài.

Vẫn có tiếng vòi nước xả xuống. Cũng gần 30p rồi chứ ít gì. Bình thường không phải anh tắm chưa đến 10p đã xong rồi sao.

Tang Trĩ ngốc nghếch ngồi nghệt ra.

Sau đó đột nhiên bật dậy, như hiểu ra điều gì. Cô tò mò đứng dậy, nhẹ nhàng mở cửa, thò đầu nhìn ra phía nhà tắm. Đúng lúc này, tiếng nước chảy dừng lại.

Cô nín thở, thụt người vào phòng nhẹ nhàng đóng cửa, tiện thể tắt đèn, nằm lên giường. Sau đó cô lại nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra, rồi tiếng dép lê ma sát với nền nhà, hình như là đi về phía nhà bếp.

Tang Trĩ vươn tay mở đèn ngủ đầu giường, không xem tiếp anime nữa, tâm tư lúc này đặt hết vào từng hành động của nam nhân ngoài cửa. Cô có thể nghe được cả tiếng ai đó ngồi vào ghế salon, sau đó là tiếng mờ ti vi, tiếng ti vi được vặn nhỏ xuống, khiến bầu không khí dần dần trở nên tĩnh lặng.

Bầu không khí này khiến mắt Tang Trĩ dần dần nặng trĩu.

Chưa kịp chìm vào giấc ngủ, bên ngoài lại lần nữa vang lên tiếng dép lê của Đoàn Gia Hứa, lần này từ phòng khách đi tới, dừng lại trước cửa phòng cô. Cô lập tức tỉnh ngủ, mờ choàng mắt, nhìn về phía cửa.

Một giây sau, nắm đấm cửa bị vặn ra, cánh cửa từ từ mở.

Lúc này Tang Trĩ mới lên tiếng: “Anh làm gì đó.”

Đoàn Gia Hứa tựa lưng vào cánh cửa, miễn cưỡng nói: “Không phải đã bảo em khóa cửa lại sao?”

Tang Trĩ nhỏ giọng: “Em quên.”

Anh đứng ngược sáng, bộ dáng nhìn qua mông lung, huyền ảo. Thanh âm mang theo tiếng cười cực kì không đứng đắn: “Vậy tối nay, anh có thể ngủ cùng em không?”

Tang Trĩ sửng sò.

Hai người nhìn nhau thật lâu.

Tang Trĩ có chút không tự nhiên, gãi gãi đầu: “Nếu thế thì chút nữa có khi anh lại phải đi tắm lần nữa.”

“...”

Đoàn Gia Hứa sùng sốt một chút, sau đó bật cười, tựa hồ không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, hỏi ngược lại: “Em biết anh vào đó làm gì à?”

Đến lượt Tang Trĩ lúng túng, không biết đáp lại thế nào.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đứng thẳng lên, nhanh chóng đi đến trước mặt cô. Tang Trĩ có thể ngửi được mùi bạc hà mát lạnh, cùng mùi thuốc lá nhẹ nhàng phất trên người anh.

Đoàn Gia Hứa cúi người, hôn lên trán cô: “Dạ em sợ rồi à?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, thật thà trả lời: “Không.”

“Vậy à.” Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, lời nói vừa mang theo ý trêu chọc, lại có chút yêu chiều, “Thế lần sau anh có thể được một tác lại tiến thêm một thước được rồi.”

“...”

“Ngủ đi.”

Chờ sau khi anh rời khỏi, Tang Trĩ mới nằm lại xuống giường ngẫm nghĩ về ý tứ câu “Được một tác lại muốn tiến thêm một thước”. Cô đưa tay sờ sờ bụng mình, đột nhiên kéo cổ áo lên, nhìn lướt qua phía dưới.

Nét mặt cô có chút phức tạp.

Ài.

Đúng là có chút phẳng.

Nhưng nghĩ lại, Đoàn Gia Hứa có dáng người rất đẹp, còn có cơ bụng.

Vai rộng, eo hẹp, chân dài.

Ừ chẳng phải càng có nhiều điểm để so sánh cô mỗi khi...

Ài.

“...”

Tang Trĩ buông cổ áo xuống, buồn bực chui vào chăn.

Kết thúc cuối tuần, Tang Trĩ quay lại trường.

Nhà trường đã có thông báo chuyển khoản tiền học bổng. Tiền lương đợt thực tập cũng đã chuyển khoản đầy đủ cho cô. Khi tin nhắn ngân hàng gửi đến điện thoại, Tang Trĩ nhìn số dư bỗng cảm thấy choáng váng. Ra đây là cảm giác tự nhiên một ngày phát hiện mình là người có tiền.

Sau đó, mỗi ngày Tang Trĩ đều lên thư viện trường đọc sách, thẳng đến khi thi. Bởi vì cô muốn ôn tập thật nghiêm túc nên thời gian này hai người thỉnh

thoảng mới gặp nhau. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Vì Tang Trĩ bận thi cử mà Đoàn Gia Hứa được nghỉ trước cô, nên ngày ngốc ở nhà đợi hai ngày.

Buổi tối hôm đó gặp nhau, Tang Trĩ bỗng nhớ đến một vấn đề, chủ động hỏi: “Những năm này, anh đón tết như thế nào vậy?”

“Ở nhà xem chương trình cuối năm.” Đoàn Gia Hứa nói, “Sau đó chờ em tìm anh nói chuyện phiếm.”

Tang Trĩ vừa gặm khoai tây chiên, vừa cẩn thận từng li, từng tí hỏi: “Anh có muốn đến Nam Vu, rồi cùng ăn tết với gia đình em không? Nếu anh ngại, thì cứ ở Nghi Hà cũng không vấn đề, em sẽ nhắn tin với anh mỗi ngày.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa cười, “Nhớ đó, em nói rồi, mỗi ngày đều nói chuyện với anh.”

Tang Trĩ đặt vé máy bay về ngay hôm sau.

Sáu giờ sáng, Tang Trĩ bị Đoàn Gia Hứa đánh thức.

Cô chậm chạp bò dậy, may mà không mang theo hành lý gì nhiều. Vali hành lý mang từ kí túc xá đến đây cũng không mở qua, chỉ việc xách luôn theo. Cô rửa mặt, ăn điểm tâm, sau đó được Đoàn Gia Hứa tiễn ra sân bay.

Tính ra, nếu Đoàn Gia Hứa không qua Nam Vu, vậy cô với anh phải xa nhau gần 1 tháng.

Tang Trĩ cảm thấy không nề, đến sân bay cũng không lập tức qua quầy kiểm tra an ninh, mà quán lấy anh một lúc lâu. Bộ dáng như người lớn dặn dò anh hết điều này đến điều khác.

Đoàn Gia Hứa ngoan ngoãn hăng hái nghe.

Thấy sắp đến thời gian bay, Tang Trĩ dính lấy anh, ôm chặt không chịu buông. Cuối cùng đành tiếc nuối thở dài một cái, nhón chân lên hôn anh sau đó buồn bã nói: “Em đi đây.”

Đoàn Gia Hứa cúi đầu hôn lại cô: “Ừ.”

“Anh nhớ cân nhắc lời đề nghị của em nhé,” Tang Trĩ nói, “Nếu định đi thì sớm đặt vé, không sẽ không mua được đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Anh biết rồi.”

Tang Trĩ chớp chớp mắt, nói thêm: “Em chờ anh.”

“Ừm.”

“Đừng vì thế mà cảm thấy áp lực.” Tang Trĩ nói, “Anh không đến, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy nhau qua video call mà.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Có đi hay không đây?”

“Có chứ.” Tang Trĩ có chút không vui, “Nói vài câu đã chê người ta phiền rồi.”

“Nếu em còn chần chờ nữa,” Đoàn Gia Hứa dừng lại, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen huyền thơ ngây, và lúm đồng tiền xinh xinh như ẩn như hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chỉ muốn xông đến, ăn sạch sẽ. Anh thở dài, lẩm bẩm nói: “Anh không kim được không cho em đi nữa.”

Lúc xuống máy bay đã là 11h hơn.

Không biết người nhà đợi ở cổng nào, cô bèn nhắn vào group chat gia đình: [Con đến sân bay rồi ạ.]

Tang Trĩ nhanh chóng đi đến quầy nhận hành lý. Liếc nhìn màn hình điện thoại, nhận được tin nhắn báo vị trí đứng đợi hiện tại của Tang Diên. Tang Trĩ kéo vali ra cửa, nhìn bốn phía, liền thấy ông trai nhà mình.

Tang Trĩ chạy qua, gọi: “Anh hai.”

Tang Diên quét mặt một lượt, tiếp hành lý trong tay cô, giọng nói lạnh lùng đáp một tiếng cho cô.

Tang Trĩ đi theo ông anh ra bãi đỗ xe, thuận miệng hỏi: “Không phải hôm qua anh nói sẽ không đón em, mặc em tự bắt taxi về sao?”

“Ha ha.”

“... Gì vậy?”

“Tự mày hỏi tên Đoàn Gia Hứa đi, có phải anh ta bị thần kinh không?” Tang Diên toàn thân khó chịu vì ngủ không đủ giấc, cổ nén lửa giận nói, “Từ 8h

đã gọi điện inh ỏi, cách 10p một cuộc điện thoại, anh mày bật chế độ im lặng _”

“...”

“Thằng cha đó chuyển chiến thuật gọi thức ăn ngoài. 1p ấn chuông cửa 1 lần.”

Tang Trĩ nhin cười, thanh minh giúp Đoàn Gia Hứa: “Có lẽ anh ấy đơn thuần chỉ muốn gọi đồ ăn sáng cho anh.”

“Còn ghi chú.” Tang Diên cười lạnh, đọc trôi chảy, rành mạch: “Bạn trai tôi ốm sốt, đã ba ngày không liên lạc được. Hiện tại tôi đang ở nước ngoài không thể trở về gấp được, làm ơn chắc chắn đánh thức anh ấy dậy ăn sáng giúp tôi, cảm ơn.”

“...” Tang Trĩ hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Chị dâu mày,” Tang Diên nhìn về phía cô, lạnh lùng gằn từng chữ: “Đi ra mở cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tự ti

“...”

Nghe đầu đuôi câu chuyện, Tang Trĩ bỗng cảm thấy hơi tội lỗi.

Khuôn mặt Tang Diên tràn đầy vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ và bức bối, vì thế anh đi phăng phăng về phía trước. Tang Trĩ chỉ có thể chạy chậm theo, kiên trì giảng hòa: “Nhưng anh ấy cũng không biết là anh đang ở cùng với bạn gái, đây chỉ là hiểu lầm nhỏ...”

Tang Diên không thêm đáp lời cô.

Tang Trĩ lại nói: “Anh cứ nhẹ nhàng giải thích với chị ấy vài câu là được, nếu không thì thế này, để em gặp chị ấy rồi thanh minh giúp anh.”

Tang Diên vừa đi vừa rút điện thoại di động ra, cúi mặt nhìn vào màn hình.

“Mà ba cũng bảo sẽ gọi anh ra đón em mà.” Tang Trĩ cảm thấy bản thân không làm việc gì sai, ngược lại rõ ràng ai đấy đang giận cá chém thớt, bức bối với cô, “Anh không đến đón em, em đã không thêm so đo với anh rồi, anh còn cáu giận với em nữa.”

Tang Diên liếc nhìn cô, “Mày năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi?”

Tang Trĩ đáp: “Mới 20.”

“Khi anh mày bằng mày,” Tang Diên nói, “Nghỉ hè còn không có ai đến đón, mỗi ngày còn phải đưa đón tiểu quý là mày, nhớ chứ?”

“Ai bảo khi ấy anh lớn tuổi hơn em?” Tang Trĩ không hiểu hỏi lại, “Mà địa vị của anh ở nhà có thể so sánh với em được hay sao?”

“...”

Tang Diên mặc kệ cô. Anh không lái xe đến, liền ra khu taxi sân bay vẫy một chiếc. Báo địa chỉ với lái xe, sau đó cất vali quần áo vào cốp.

Tang Trĩ trèo vào xe trước, sau đó nhanh chóng nhắn tin cho Đoàn Gia Hứa báo cáo: [Em đến nơi rồi, anh hai ra đón em.]

Rất nhanh Tang Diên cũng trèo lên, ngồi bên cạnh cô.

Tang Trĩ thuận tiện hỏi: “Giờ đi đâu ạ? Em nghĩ cứ về nhà trước.”

Tang Diên không phản ứng. Tựa hồ cực kì mệt mỏi, vừa lên xem anh đã nhắm mắt, tựa lưng vào ghế làm một giấc.

“Ba mẹ đều không ở nhà.” Tang Trĩ cảm thấy hơi đói, chủ động đề nghị, “Hay là, anh mời em ăn trưa nhé.”

“...”

Chơi game một lúc, Tang Trĩ cảm thấy nhàm chán: “Anh để ý em một chút đi, vì chị dâu tức giận với anh à? Anh giải thích không phải là được sao, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà.”

Tang Diên vẫn lạnh lùng nhắm mắt không phản ứng.

Tang Trĩ đột nhiên phát hiện ra: “Mà nè, anh bắt đầu sống chung với chị dâu rồi à?”

“...”

“VẬY chị Dì Hàm thì sao a?” Tang Trĩ hiểu kì nói, “Không phải là hai người có quy tắc ngầm là không được dẫn bạn trai, bạn gái về hay sao? Như thế chị dâu sẽ xấu hổ lắm.”

Nghe thấy cô nói thế, mí mắt Tang Diên giật giật, nhàn nhàn mở mắt nhìn sang.

Tang Trĩ kịp thời phản ứng: “Anh với chị ấy không thuê nhà cùng nhau nữa à?”

Tang Diên lại nhắm mắt lại, giống như bị câm, một từ cũng không nói.

Tang Trĩ cảm thấy không thú vị, cũng lười để ý đến ông anh trai ảm ương này.

Xe chạy thẳng đến nhà Tang Diên.

Tang Trĩ không có ý định về nhà anh hai, tính toán sau khi anh xuống xe sẽ bảo bác tài lái thẳng về nhà mình. Tang Diên như nhìn thấy bụng dạ cô, đưa tay nhéo cô một cái, hất cằm, nói: “Đi lên gọi chị dâu mày xuống, cả ba ra ngoài ăn cơm.”

“...” Tang Trĩ khó hiểu nhìn anh: “Sao anh không tự đi, em không biết chị ấy.”

Tang Diên xách vali hành lý của cô xuống, thúc giục: “Nhanh, đừng để nói nhiều.”

Tang Trĩ nhịn xuống, ngoan ngoãn đáp: “Vâng.”

Bắt lấy chìa khóa Tang Diên vất cho, cô đi vào tòa nhà. Tòa nhà này cách nhà cô không xa lắm, nhưng Tang Trĩ cũng không đến nhiều, phần lớn số lần cô đến đều là khi còn học cao trung. 2 năm trở lại đây thì không đến nữa.

Bấm thang máy lên tầng của Tang Diên, cô do dự một lát, sau đó quyết định không trực tiếp mở cửa nhà, mà lịch sự ấn chuông. Không bao lâu cửa mở ra.

Một cô gái mặc áo ngủ đơn giản đứng trước cửa. Nhấn sắc yêu diễm, tóc dài tùy ý để toán loạn sau lưng, nhìn qua mạng theo mấy phần lười biếng, pha thêm chút lạnh lùng cao ngạo. Đôi mắt phượng hơi nhếch lên, con ngươi trong suốt, đen huyền như ngọc, môi không son mà vẫn đỏ, cực kì xinh đẹp, diễm lệ.

Tang Trĩ thần thờ kêu lên: “Em chào chị.”

Không nghĩ đến người ấn chuông là cô, Ôn Dì Phạm sững sốt đôi chút. Trên tay cô ấy vẫn đang cầm đôi đũa, hướng về phía Tang Trĩ không mặn, không nhạt hỏi: “Chỉ Chị, tại sao em lại ở đây?”

“Anh hai đưa em đến.” Tang Trĩ đi vào, cởi giày ra, “Hai người vẫn cùng thuê chung nhà à?”

Ôn Dì Phạm gạt đầu, đi đến bàn trà, rót cho Tang Trĩ chén nước.

Tang Trĩ từ tốn uống một ngụm rồi hạ giọng: “Bạn gái của anh hai em ở đâu ạ? Trong phòng?”

Dì Hàm lười biếng ngồi trên salon xem thời sự, tivi đang chiếu một số mẩu tin về các thảm họa đã diễn ra trên thế giới tuần qua, cô vừa hăng hái xem, vừa ăn cơm hộp. Nghe Tang Trĩ nói thế, Dì Hàm chỉ nhàn nhạt đáp: “Chính là chị.”

“...”

Giống như không thể tin được vào tai mình, Tang Trĩ sững sốt thật lâu, mới bàng hoàng thốt lên: “A?”

Ôn Dì Hàm vén tóc lên, ngữ khí ôn nhu nói: “Thế nào?”

Tang Trĩ không muốn tỏ ra quá khoa trương, gãi đầu một cái đáp: “Không có gì ạ.”

Cô còn định nói thêm nhưng đột nhiên phát hiện ra tờ note nhỏ dán trên hộp cơm, trên giấy note chính là nội dung mà Tang Diên đã thuật lại sáng nay.

Tang Trĩ thức thời tiến đến, tỉnh tã nói: “Dì Phạm, có phải chị vì cái này mà giận đối với anh hai?”

Theo lời của Tang Trĩ, Ôn Dì Phạm cũng nhìn vào tờ hóa đơn. Không lâu sau, cô ấy lại ngẩng đầu lên, ngờ ngàng hỏi lại: “Không phải, em đã gọi món này à...”

Tang Trĩ thờ phào nhẹ nhõm: “Em còn tưởng rằng chị sẽ nghĩ anh ấy phách lối.”

Ôn Dĩ Phàm yên lặng mấy giây như là đang suy nghĩ, sau đó nói: "A, đó là phách lối ư?"

"...."

"Chị tưởng là anh ta sợ mình không lấy lòng được bên ngoài, nên cố ý chuẩn bị như vậy."

Tang Trĩ giải thích: "Không phải vậy đâu..."

Ôn Dĩ Phàm: "Cho nên như vậy thật phách lối nhỉ?"

Tang Trĩ liền vội vàng lắc đầu, lúc cô ấy còn muốn giải thích thêm thì Ôn Dĩ Phàm lại mở miệng, như thể đang bắn khoả nói: "Phách lối cũng được, lại dám hẹn cùng một địa chỉ với hai đối tượng."

"..."

Ôn Dĩ Phàm giờ ngón tay cái lên, khâm phục nói: "Ngạo mạn."

"..."

Có lẽ là đợi quá lâu, Dang Diên, đã gọi mấy cuộc điện thoại tới để thúc giục, không lâu sau thì tự mình trở về. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Tang Trĩ đi nhanh ra mở cửa cho anh ấy, rồi sau đó lại trở về phòng bếp.

Tang Diên liếc mắt: "Hai người làm gì vậy."

Tang Trĩ: "Chị dâu nấu mì cho em."

Ôn Dĩ Phàm đang cột tóc lại sau đó cầm dao thái thịt trên thớt. Nghe thấy cô nói vậy thì ngẩng đầu lên, mềm mỏng nhắc nhở: "Đừng có gọi tôi như thế, anh trai em đang còn ngồi kia kìa."

Tang Diên: "..."

Tang Trĩ tự giác đi ra khỏi phòng bếp, nhường lại không gian cho hai người họ. Cô ngồi trên salon, nhìn vào phòng bếp qua lớp cửa kính, nhưng cũng không nghe rõ hai người đang nói gì.

Nhìn một lúc lâu, Tang Trĩ bắt đầu chat với Đoàn Gia Hứa: "Anh có biết bạn gái của anh trai em là ai không?"

Đoàn Gia Hứa: "Chưa từng nghe cậu ấy kể gì, thế nào?"

Tang Trĩ: "Một chị rất xinh đẹp."

Tang Trĩ: "Đó là bạn học năm 2 trung học của anh ấy, chị ấy trước đây luôn thuê nhà ở cùng anh trai em, em chưa từng nghĩ là họ sẽ ở cùng nhau, em thấy anh em không xứng với chị ấy chút nào."

Đoàn Gia Hứa: "Đẹp như thế ư?"

Tang Trĩ: "?"

Tang Trĩ: "Sao anh hỏi kỳ vậy?"

Tang Trĩ đột nhiên có chút hối hận với lời mình vừa nhắn. Cô nhìn chằm chằm vào nó một lúc, sau đó lúng túng bổ sung câu: "Tất nhiên rồi, em cũng muốn đẹp như vậy."

Tang Trĩ cảm thấy mình ở đây là dư thừa. Cô vừa nghe Tang Diên nói chuyện với Ôn Dĩ Phàm, vừa chậm rãi ăn xong bát mì, sau đó nói là mình phải ra ngoài, không quấy rầy họ nữa.

Đúng lúc Ôn Dĩ Phàm cũng phải ra ngoài, nên tiện đường đưa Tang Trĩ về.

Tang Trĩ ngồi ở bên ghế lái, tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Đoàn Gia Hứa: "Anh làm thế nào mà anh trai em lại qua đón vậy?"

Đoàn Gia Hứa: "Quả cảm ơn."

Đoàn Gia Hứa: "Cảm ơn cậu ấy đã đi đón em."

Tang Trĩ cười thành tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của cô, Ôn Dĩ Phàm hỏi: "Nói chuyện phiếm với bạn trai à?"

Tang Trĩ chớp chớp mắt, rồi gật đầu: "Vâng"

"Chị nghe anh em nói, đối tượng của em là bạn cùng phòng thời đại học của anh ấy à?"

"Đúng ạ."

"Cũng rất tốt, tuổi hơi nhiều một chút so với em, nhưng sẽ biết chăm sóc em." Tốc độ nói của Ôn Dĩ Phàm rất chậm rãi, tán gẫu với cô: "Hơn nữa cũng biết rõ gốc tích của anh ta, chị thấy anh trai em cũng rất tin tưởng anh ta."

Hiếm có người sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên không phải là mắng Đoàn Gia Hứa. Tang Trĩ nghe vậy cũng thấy vui, cười híp mắt "vâng" một tiếng.

"Nhưng những điều này cũng không quan trọng. Trước đó, anh trai em đã cho chị xem qua ảnh rồi." Sau đó, Ôn Dĩ Phàm chuyển giọng, thờ dài một tiếng, "Dáng dấp hình như quả đẹp trai."

"..."

"Nếu so sánh với dáng dấp của anh trai em thì anh trai em....." Ôn Dĩ Phàm đột ngột ngừng lời, có thể là nhớ tới người trước mặt này là em gái của người trong cuộc, nên nuốt lại lời muốn nói mà tiếp, "Cũng coi là tạm được đi."

"..."

Tang Trĩ không biết Tang Diên có nói cho mẹ biết chuyện bạn gái anh ấy không. Cô cũng không chủ động nói, lại qua mấy ngày không có việc gì làm, cuộc sống chỉ có ăn rồi lại ngủ.

Cứ như vậy mấy ngày liền, Tang Trĩ quả thực thấy nhàm chán, qua giới thiệu của bạn học thời trung học, cô tìm được công việc dạy kèm trong khu phố. Cô cũng không quên chuyện Đoàn Gia Hứa sẽ tới, thỉnh thoảng lại nhắc vài câu trước mặt Lê Bình.

Lê Bình mau chóng hiểu ý cô: "Đoàn Gia Hứa muốn tới nhà chúng ta ăn tết ư?"

Tang Trĩ khẩn trương gật đầu: "Được không ạ?"

"Hay là đừng tới." Lê Bình trở nên trầm tư, nói chậm lại, giọng cũng ôn hòa: "Đón năm mới ở nhà người khác, mẹ sợ cậu ấy không được tự nhiên, Nếu như đến thăm, cũng hơi sớm nhỉ."

Tang Trĩ yên lặng một lúc, rồi quyết định sẽ nói chuyện nghiêm túc với mẹ một chút: "Mẹ, gần đây con nói chuyện với mẹ, có phải mẹ không nghe chút nào không."

Lê Bình: "Mẹ có nghe."

"Con biết mọi người vì muốn tốt cho con, lo lắng cho con sau này sẽ gặp chuyện không hay." Tang Trĩ nghiêm túc nói: "Nhưng mẹ chắc cũng biết cách sống của Đoàn Gia Hứa, nếu như anh ấy không tốt, anh nhất định cũng sẽ không đồng ý."

"..."

"Bây giờ điều kiện kinh tế của anh ấy cũng không tệ. Lúc học đại học cũng cố gắng học tập, luôn nhận được học bổng, bây giờ cũng rất nỗ lực trong công việc, không phải là người không biết phấn đấu." Tang Trĩ nói, "Con cũng sẽ cố gắng học thật tốt, sau này tìm một công việc tốt, cũng có thể tự mình kiếm tiền. Con thấy như vậy sẽ rất tốt."

Lê Bình yên lặng nghe.

"Lại nói đến việc nhà anh ấy, trước đó quả thật có cô gái con nạn nhân đến tìm con, nhưng anh ấy đều hết mực che chở con. Hiện tại việc này cũng không tiếp diễn nữa." Tang Trĩ mấp máy môi, thấp giọng nói, "Bản thân anh ấy cũng vì việc này mà không vui, nhưng anh ấy cũng không có biện pháp. Con cảm thấy, rất nhiều chuyện anh ấy đã làm rất tốt."

"Ừ."

"Trước đây con nói với mẹ nhiều chuyện như vậy, chính là muốn ba mẹ không cần quá lo lắng cho con, để ba mẹ ở đây có thể an tâm hơn." Tang Trĩ nói, "Con cũng muốn để hai người biết, con rất nghiêm túc, và có những suy nghĩ chín chắn về chuyện này, không phải hành động bốc đồng, nông nổi. Hiện tại con cảm thấy rất tốt, rất hạnh phúc."

"Mẹ biết."

Tang Trĩ cũng không rõ, lần này mẹ cô có chịu hiểu không. Cô cảm thấy vô cùng buồn bực, luôn cảm giác những lời mình nói không có trọng lượng, nhưng sợ nói nhiều mẹ sẽ thấy phiền, nên cũng không nhắc lại nữa.

Tình cảnh này, Tang Trĩ cũng không dám dẫn Đoàn Gia Hứa về nhà ra mắt ba mẹ.

Thời gian cứ thế trôi, cuối cùng năm mới cũng đến.

Một tuần trước tết, Đoàn Gia Hứa nhắn cho Tang Trĩ, mừng 4 anh sẽ bay sang chỗ cô.

Vé trước tết đã hết anh không thể mua được vé bay sang Nam Vu sớm hơn.

Đoàn Gia Hứa lại nhắn tết năm nay anh sang nhà chị Giang Hoài Vân đón tết cùng gia đình họ, cô không cần lo lắng cho anh.

Nhưng Tang Trĩ biết, anh sợ cô suy nghĩ nên nói thế để an ủi cô.

Trước đêm giao thừa ba ngày, nhịp sống của Tang Trĩ trôi qua khá bận rộn. Mỗi ngày đều phải cùng mẹ cô đi thăm hỏi người nhà, bạn bè, vòng ngoại giao. Về đến nhà, rửa mặt xong xuôi cô liền nằm dài trên giường call video cho Đoàn Gia Hứa.

Mấy ngày tết nhất cứ trôi qua vội vàng như thế, cho đến mừng 4 mới có thời gian rảnh. Hôm nay bốn giờ chiều Đoàn Gia Hứa sẽ đến Nam Vu.

Tang Trĩ giấu bố mẹ, nói muốn đi ra ngoài gặp bạn rồi lên ra gặp anh.

Đoàn Gia Hứa không để Tang Trĩ đi ra sân bay đón, sau khi hạ cánh anh bắt taxi qua nhà cô, hai người gặp nhau dưới chân tòa chung cư.

Tang Trĩ đưa anh đi đến khách sạn gần đó cất hành lý, sau đó hai người đến trung tâm thương mại gần đó dạo một vòng. Buổi tối sau khi ăn cơm xong, anh đưa cô về tận nhà.

Tang Trĩ buông tay Đoàn Gia Hứa, đang định nói tạm biệt anh thì đúng lúc bắt gặp ba mẹ cô vừa đi ra ngoài về.

Có thể bởi vì sự việc xảy ra quá đột ngột, Đoàn Gia Hứa rõ ràng khá sững sốt, cũng có chút lo lắng. Rất nhanh, anh đã đoàng hoàng bước tới, hơi mỉm cười, lễ phép chào hỏi.

Tính ra, cũng đã lâu cả ba chưa gặp nhau.

Tang Vinh không có biểu hiện gì khác, chỉ khách khí chào hỏi anh, lại hỏi thăm tình hình hiện tại, sau đó nhận tiện nói: “Vào nhà ngồi một lúc đã. Lâu như vậy không gặp cháu, cũng chỉ nghe A Diên nói sơ qua về tình huống của cháu gần đây.”

Đoàn Gia Hứa ngoan ngoãn gật đầu, lễ phép đáp lại.

Phản ứng của ba mẹ cô giống như không hề biết mối quan hệ của hai người.

Tang Trĩ đi theo sau ba người, nhìn không được giữ chặt tay Lê Bình, gọi nhỏ: “Mẹ.”

Lê Bình cảm thấy buồn cười: “Sao nào? Sợ ba mẹ ăn thịt người yêu con sao?”

“...”

Về đến nhà, bốn người ngồi trên ghế salon. Tang Diên không có ở nhà, hình như đã ra ngoài chơi với bạn. Tang Trĩ cảm thấy bồn chồn, không biết hai bên sẽ nói cái gì, trong lòng lo lắng như lửa đốt.

Tang Vinh và Lê Bình xác thực không nói bất kì chuyện gì.

Thái độ cũng cực kì hòa nhã, chỉ đơn giản như đối đãi với bạn thân của con trai đến chơi nhà.

Ngồi một lúc, Lê Bình đột nhiên đứng dậy, nói muốn đi cắt ít hoa quả. Bà đi về hướng nhà bếp, đi được mấy bước thì quay lại gọi Tang Trĩ: “Chỉ Chỉ, vào giúp mẹ.”

Tang Trĩ sững sờ, quay lại nhìn Đoàn Gia Hứa, sau đó lúng túng đứng dậy: “Vâng.”

Cắt hoa quả không tốn bao nhiêu thời gian, Tang Trĩ chỉ hỗ trợ lấy hoa quả trong tủ lạnh ra, rửa sạch. Lê Bình không để cô động vào dao kéo, cô chỉ đứng bên cạnh nhìn bà thao tác.

Tang Trĩ vô vị nói: “Con ra ngoài trước, nhé mẹ.”

Lê Bình: “Cầm giúp mẹ mấy cái đĩa ra đây.”

“...” Toàn bộ lực chú ý của Tang Trĩ đặt ở phòng khách, mà đứng ở đây thì không nghe rõ đối thoại giữa hai người kia, cô cố gắng làm nhanh, vội vàng đáp “Vâng.”

Xong xuôi cũng gần 10p. Đến khi hai mẹ con đi ra ba cô và Đoàn Gia Hứa vẫn đang nói chuyện phiếm, bầu không khí không có gì biến hóa. Nét mặt hai người đều bình thường, so với trước khi cô đi thì không có gì khác biệt.

Tang Trĩ nhìn chằm chằm vào mặt Đoàn Gia Hứa hồi lâu, cảm thấy quả thật không có việc gì mới khờ thờ phào nhẹ nhõm.

Lại nói chuyện thêm nửa tiếng nữa, Đoàn Gia Hứa mới chủ động nói: “Thời gian cũng muộn rồi, cô chú, cháu xin phép về trước, không làm phiền hai người nghỉ ngơi nữa ạ. Hôm nay có dịp cháu lại tới thăm cô chú.”

Tang Vinh và Lê Bình đều đứng lên tiễn anh ra tận cửa.

Lúc này mới hơn 9h tối.

Tang Trĩ mặc thêm áo khoác, nói: “Em tiễn anh một đoạn.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Không cần, đi hai bước là đến chỗ anh rồi.”

Lê Bình cũng không ngăn cô, chỉ nói: “Mặc thêm áo vào kéo lạnh.”

Tang Trĩ vui vẻ dạ một tiếng, đi giày cẩn thận, sau đó hướng Đoàn Gia Hứa cười: “Đi thôi.”

Đoàn Gia Hứa không nói gì nữa, nhắc nhở cô: “Kéo khóa áo lên không lạnh.” Sau đó lại quay lại nhìn Tang Vinh và Lê Bình, lễ phép nói: “Chúc cô chú năm mới an khang, mạnh khỏe.”

Hai người đi ra cửa chờ thang máy.

Tang Trĩ cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện riêng với anh: “Ba em nói gì với anh sao? Lúc em vào bếp ấy.”

“Không có gì.” Đoàn Gia Hứa hờ hững trả lời, “Chỉ là vài ba câu chuyện phiếm.”

“Thật?”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô, khẽ cười: “Còn có thể là gì khác?”

Không biết tại sao Tang Trĩ có chút bất an, nhưng lại thấy phản ứng của anh rất bình thường, như không có chuyện gì. Vừa lúc thang máy đến, cô đi vào, thầm nói: “Không có gì.”

Đoàn Gia Hứa không để cô tiễn xa, đi đến cổng tòa nhà, liền giục cô quay về.

Tang Trĩ đứng nguyên tại chỗ, sau đó cầm hồng bao trong túi áo, nhét vào tay anh: “Chúc mừng năm mới.”

Đoàn Gia Hứa nhíu mày: “Em lì xì cho anh thật hả?”

“Ừm,” Tang Trĩ nói, “Cái này không phải tiền lì xì em được cho đâu, mà là tiền em kiếm được đó.”

Đoàn Gia Hứa ngược mắt nhìn cô.

Tang Trĩ tủm tỉm cười nói: “Hồng bao này cũng là em tự vẽ đấy, anh thấy đẹp không?”

Là cô dùng màu nước vẽ.

Hồng bao màu đỏ, chính giữa là hình cách điệu của một chàng trai, anh còn có thêm tai và đuôi hồ ly, nhìn cực kì đáng yêu, mới lạ. Bên dưới còn có một dòng chữ nhỏ nắn nót: “Lì xì 2016 của Đoàn Gia Hứa.”

Đoàn Gia Hứa chỉ chỉ: “Đây là anh à?”

“Đúng a.”

Đoàn Gia Hứa cười nói: “Tại sao lại còn vẽ thêm tai và đuôi.”

Tang Trĩ im lặng một lát, sau đó đáp: “Đây là tai và đuôi hồ ly.”

“Em thừa nhận rồi?” Khóe môi anh cong cong, lại gần nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Anh chính là gã nam hồ ly kia?”

Tang Trĩ nhò giọng, không phản bác đồng ý.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô: “Được, anh là nam hồ ly.”

“...”

“Anh chàng điều hòa thì anh không nhận đâu.”

Đoàn Gia Hứa trở lại khách sạn.

Biểu hiện vui vẻ của anh dần dần thu lại. Yết hầu khẽ chuyển động, anh bỗng nhớ lại rất nhiều năm về trước.

Bởi vì mẹ anh đổ bệnh, anh gọi điện cho từng người thân, họ hàng xin vay tiền. Nhưng nhận lại không phải chửi rủa thì là tiếp dập mắt khô khốc, lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều tránh gia đình anh như tránh hủi.

Đến khi tuyệt vọng không còn cách nào khác, cùng đường bèn nghĩ đến Tang Diên, người bạn đại học anh mới quen 1 năm. Chỉ vì anh thấy gia cảnh cậu ta không tệ, nên bỗng nảy ra ý định này. Dù cực kì khó mở miệng, nhưng anh vẫn giả bộ cực kì trấn tĩnh đề xuất việc vay tiền với cậu bạn cùng phòng.

Cuối cùng người bạn này lý do cũng không hỏi, trực tiếp về nhà xin bố mẹ cho anh vay 3 vạn.

Tang Diên không hỏi nhiều, chỉ biết mẹ anh sinh bệnh, liền đi thẳng về nhà mượn ba anh tiền. Không lâu sau, Đoàn Gia Hứa nhận được điện thoại của Tang Vinh, hỏi anh sơ qua tình huống.

Về sau rõ ràng chuyện của anh, ông lập tức chuyển khoản cho anh đủ tiền còn nhấn thêm một tin: [Cháu không cần trả gấp, chăm sóc mẹ thật tốt, chờ sau này công việc ổn định tình sau. Nếu như có khó khăn gì, có thể tìm chú.]

Đoàn Gia Hứa vĩnh viễn không quên được cảm giác khi đó.

Giống như hành động đưa than sưởi ấm giữa mùa đông, khiến anh cả đời không thể quên.

Lúc ấy không có người nào chịu đứng ra giúp anh kể cả họ hàng thân thiết. Nhưng người đàn ông này, không có bất kì quan hệ nào với anh, cũng chẳng cần anh hồi báo chuyện gì, cứ vậy không ngần ngại đưa tay tương trợ.

Ân tình khi đó, suốt đời này Đoàn Gia Hứa chưa bao giờ quên.

Đoàn Gia Hứa xoay người cảm lấy hồng bao Tang Vinh tặng. Lại nhớ đến mấy lời ông nói sau khi Tang Trĩ đi vào nhà bếp.

Ngữ khí của công so với ngữ khí năm đó gọi điện thoại cho anh vẫn y nguyên, bình thản, ấm áp, khiến người khác không hề cảm thấy khó chịu.

Tang Vinh nói rất nhiều, nhưng mỗi câu ông nói anh đều ghi nhớ thật kĩ, mỗi câu đều khắc ghi trong lòng, cũng cố gắng thực hiện, nhưng chỉ có một câu khiến anh bối rối.

“Chuyện trong nhà cháu, cô và chú thấy có chút... ngại”

Những người khác nói vậy với anh, Đoàn Gia Hứa đều không để trong lòng, thờ ơ, lạnh nhạt mà tiếp nhận. Nhưng đây là cha mẹ của Tang Trĩ. Cũng là người duy nhất khi anh khó khăn giang tay ra giúp đỡ anh.

Đoàn Gia Hứa rủ mắt, ngồi lên giường, cầm hồng bao Tang Trĩ tặng trên tay. Đôi mắt anh tối lại, khóe môi mím chặt, chút sức lực anh cố gắng duy trì, chống đỡ bản thân bỗng chốc vỡ tan ra. Chỉ còn lại cảm giác đau đớn, tự ti và bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Anh ấy tên là đoàn – Gia – Hứa

Về đến nhà, Tang Trĩ đổi dép, ngồi về chỗ cũ.

Tang Vinh và Lê Bình vẫn đang ở phòng khách, nhưng lại không nói lời nào. Một người đang xem tivi, người còn lại đang đọc sách. Trong phòng chỉ còn tiếng từ tivi, quá khác biệt so với không khí náo nhiệt ban nãy.

Lê Bình nhìn cô, thuận miệng nói: “Về rồi đấy à?”

Tang Trĩ với lấy quả cà chua trong bát trái cây, bỏ vào miệng. Cô cười áo khoác, thưa: “Đến công tiểu khu anh ấy bảo con lên đi.”

Lê Bình gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tang Trĩ ăn hoa quả, mắt đảo qua đảo lại giữa hai người. Cô cảm thấy Đoàn Gia Hứa biểu hiện rất tốt, cẩn thận mở lời: “Ba! Mẹ! Hai người thấy thế nào?”

Ánh mắt Lê Bình vẫn hướng về phía tivi: “Cái gì thế nào?”

“Nhiều năm không gặp rồi,” Tang Trĩ nhỏ giọng nói, “Bây giờ gặp anh ấy rồi, cũng hàn huyên đôi câu, thái độ của hai người có thay đổi chút nào không?”

Tang Vinh cười nói: “Thằng bé là người tốt.”

Tang Trĩ vội vàng phụ họa: “Đó đó, anh ấy rất tốt mà.”

“Rất ưu tú, mặt nào cũng tốt cả. Lúc cậu ấy còn học đại học, dù không gặp được mấy lần, nhưng cũng thấy được đứa trẻ này rất có tiền đồ.” Ánh mắt Tang Vinh vẫn đặt trên quyển sách, giọng nói hòa ái vô cùng, “Nhiều năm như vậy thằng bé chỉ có một mình chắc cũng chẳng dễ dàng gì.”

Tang Trĩ dừng lại, định nói gì đó.

Tang Vinh không nói gì thêm, đột nhiên chuyển chủ đề, cười: “Trước đó ba cũng nghe mẹ con nói rồi, lần đầu tiên con gặp Đoàn Gia Hứa đã khóc toáng lên không biết xấu hổ gì hết.”

Lê Bình cười: “Làm mẹ còn tưởng bị làm sao, thì ra là muốn trêu A Diên.”

Đột nhiên nhắc tới chuyện này, Tang Trĩ cũng thấy hơi mất mặt: “Vậy mới là trẻ con chứ.”

“Đạo này hay nhớ lại chuyện hồi xưa, lúc con còn nhỏ, thân thể không được khỏe mạnh cho lắm.” Tang Vinh gấp quyển sách trong tay lại, như đang chìm vào hồi tưởng, “Mấy ngày đầu không phải đi ứng thì là phát sốt. Ba và mẹ con ngày nào cũng phải thay nhau chạy tới bệnh viện, nhìn con cứ khóc mãi không ngớt, khóc đến mức không còn sức mà khóc tiếp nữa.”

Lê Bình cũng tắt tivi đi.

“Ba mẹ biết con khó chịu, nhưng lại không làm gì được. Anh con lúc ấy vẫn còn nhỏ, không vui lắm khi có con, nó sợ có con rồi, ba mẹ sẽ không thương nó nữa.” Tang Vinh vừa cười vừa nói, “Nó còn viết trong sổ tuần là, thả trong nhà nuôi một con chó còn hơn đứa em gái này.”

Tang Trĩ nghe vậy tức lắm.

Không chờ cô lên tiếng, Tang Vinh nói tiếp: “Nhưng lúc con nằm viện, nó không được gặp con thì ngày nào cũng phải bám theo ba mẹ đến bệnh viện. Ba muốn trêu thằng nhóc, hỏi nó hay là vứt con đi nhé còn làm nó khóc lên khóc xuống.”

“...” Tang Trĩ liếm môi, “Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này chứ.”

“Nghĩ lại thấy kỳ diệu thật đấy, cảm giác như chuyện mới ngày hôm qua vậy.” Tang Vinh nói, “Mà bây giờ, cả hai anh em đã muốn kết hôn rồi.”

Tang Trĩ quần bách: “Con còn nhỏ mà.”

Tang Vinh khẽ thờ dài: “Chỉ Chi, ba không muốn quản con quá chặt, sẽ không bởi vì điều kiện nhà chúng ta cũng tạm được mà coi thường người khác. Làm cha mẹ ấy à, ba luôn cảm thấy chẳng có ai xứng được với con gái mình cả, bất kể là ai chắc chắn ba cũng sẽ soi ra được điểm không tốt.”

“...”

“Nhưng cũng phải nói, ba sợ Chỉ Chi của ba phải chịu khổ.” Tang Vinh nói, “Không nỡ để con khó khăn, không muốn những ngày tháng sau này của con không vui vẻ, đây là điều mà mỗi ngày ba đều trăn trở.”

Cổ họng Tang Trĩ như nghẹn lại.

“Ba chỉ là người bình thường, cũng suy nghĩ giống như biết bao người cha khác.” Tang Vinh nói, “Hi vọng con ba thuận buồm xuôi gió, cả đời vui vẻ bình an.”

Tang Trĩ nói khẽ: “Con biết.”

“Ban đầu tính gạt con, nhưng sợ sau này con biết sẽ không vui, sẽ trách ba mẹ.” Tang Vinh bỏ kính xuống, nói nhỏ: “Hôm nay ba đã nói chuyện với Đoàn Gia Hứa rồi.”

“...” Tang Trĩ sừng sốt há hốc miệng.

“Ba đem tất cả những lo lắng trăn trở của mình nói với cậu ấy. Những lời này, với tư cách là người bề trên, có thể sẽ làm cậu tổn thương. Nhưng chính bản thân cậu ấy cũng phải suy tính cho cẩn thận về tương lai của hai đứa.” Tang Vinh nói, “Có lẽ con sẽ nghĩ là, yêu đương mà thôi, quản nhiều thế làm gì. Nhưng nếu như không thích hợp, ba thấy —”

“...”

“Hai đứa vẫn sớm chia tay là tốt nhất.”

Lời này vừa dứt, cả căn phòng chìm trong im lặng.

Tang Trĩ cũng hiểu được ý hai người.

Có lẽ là sợ cô không vui, hai người sẽ không một mực phản đối, chỉ nói không tán thành nhưng sẽ không làm gì ngăn cản. Nhưng cái ba mẹ muốn, đại khái là hai người cứ kết thúc trong lặng lẽ.”

Tang Trĩ lúc này mới lên tiếng: “Đúng là con, trước nay chưa hề chịu được khổ.”

“...”

“Bị ba mẹ mắng vài câu đã thấy không vui, đồ muốn ăn mà không ăn được cũng không vui, không bị ép đến chân tường sẽ không chịu làm những chuyện không thích.” Tiếng Tang Trĩ rất nhẹ, “Cho nên, bởi vì cảm thấy bên cạnh anh ấy rất vui vẻ, không hề vất vả chút nào, mới nói tốt về anh ấy trước mặt ba mẹ.”

Lê Bình xoa đầu cô không nói gì.

“Con còn đang học đại học, chưa bàn tới chuyện kết hôn gì đó được.” Tang Trĩ nói, “Còn nhiều thời gian như thế, con sẽ thường xuyên dẫn anh ấy về để ba mẹ gặp, để ba mẹ hiểu anh ấy.”

Tang Vinh nhìn cô, nghiêm túc đáp ứng.

“Con không ép ba mẹ phải tiếp nhận anh ấy, phải thích anh ấy ngay lập tức.” Tang Trĩ thở hắt ra, “Con chỉ muốn cho ba mẹ thấy, không cần quá để ý tới chuyện nhà anh ấy, bởi vì đây là việc anh ấy không có quyền lựa chọn.”

“...”

“Những cái khác, ba mẹ có ý kiến cũng không sao.” Tang Trĩ nói, “Chỉ riêng điểm này, xin ba mẹ công bằng với anh ấy một chút.”

Cuộc đối thoại của ba người bị Tang Diên cắt ngang.

Tang Trĩ hơi phiền muộn, về phòng. Cô ngồi ngáy người trên giường, nhớ tới phản ứng ban nãy của Đoàn Gia Hứa, từng dòng suy nghĩ hỗn độn cứ quẩn vào nhau.

Ngồi thật lâu, Tang Trĩ sụt sịt mũi, gọi điện thoại cho Đoàn Gia Hứa.

Bên kia ngay lập tức nhận máy, ngữ khí vẫn như bình thường: “Sao thế?”

Tang Trĩ ôm gối nằm trên giường. Cô rũ mi, ánh mắt rơi vào hư không, nhất thời không biết nói gì, nửa tiếng sau vẫn chưa lên tiếng.

“Sao không nói gì?” Giọng Đoàn Gia Hứa vẫn thong dong: “Không cần thận ẩn nham à?”

Lúc này Tang Trĩ mới nói: “Không phải.”

Đoàn Gia Hứa không hỏi nữa, khẽ cười, nói sang chuyện khác: “Em đi gia sư cũng được khá đấy nhì. Cái hồng bao này nặng không khác gì cục gạch.”

“Nào có khoa trương như vậy.”

“Lần sau anh cũng tặng em một cái nhé!” Đoàn Gia Hứa nói đùa: “Là anh quên mất, tuổi của Chi Chi nhà chúng ta vẫn được nhận lì xì.”

Tang Trĩ không có tâm trạng đùa với anh. Nghe giọng điệu như không có chuyện gì của anh, tâm trạng cô càng bùng nổ. Cô không do dự nữa, hỏi: “Hôm nay chắc ba em có nói chuyện với anh.”

Đầu dây bên kia thoáng yên tĩnh.

Rất nhanh Đoàn Gia Hứa đã nói: “Thật ra cũng không có gì.”

“Em nghe ba nói rồi.” Tang Trĩ không biết cụ thể Tang Vinh đã nói những gì, chỉ đành nói một câu: “Anh đừng không vui nhé.”

“Em nghĩ đi đâu vậy, sao anh lại không vui.” Đoàn Gia Hứa nói, “Không nói gì không tốt đâu mà, ba mẹ em đều rất tốt, chỉ nói với anh vài điều hai người lo lắng thôi.”

Tang Trĩ nhỏ giọng hỏi: “Vậy ba mẹ em nói gì?”

“Kiểu như là, thấy tuổi anh lớn, sợ em ra ngoài sẽ mất mặt.”

“...” Tang Trĩ nhú mày, “Anh nghiêm túc một chút được không, em nghiêm túc hỏi anh đấy.”

“Chú di nói rất nhiều.” Đoàn Gia Hứa cười, “Em hỏi như thế anh cũng không biết em hỏi câu nào.”

Rõ ràng không muốn nói.

Anh không muốn nói, Tang Trĩ cũng không ép hỏi nữa.

Tâm trạng của cô sa sút, nói năng lộn xộn: “Dù sao em cũng không muốn anh buồn. Ba mẹ em chẳng qua là, luôn coi em là trẻ con, sợ em gặp phải người không tốt giống anh trai em... Nếu đổi lại là người mà ba mẹ không biết có khi còn nói nhiều hơn. Hơn nữa, những điều ba mẹ nói không phải suy nghĩ của em đâu.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

“Còn có, chuyện của ba anh, dù người ta nói thế nào cũng không liên quan tới anh, anh đừng để ý.” Tang Trĩ không giới thiệu người khác, chỉ có thể nghĩ gì nói vậy, “Em sẽ nói chuyện với ba mẹ...”

“Anh biets mà.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đừng nói với ba mẹ, hiếm mới được dịp về nhà chơi, yên tâm ở nhà với ba mẹ nghỉ ngơi, đừng để mình không vui.”

“...”

“Đừng lo lắng,” tiếng Đoàn Gia Hứa rất khẽ, như đang thì thầm ngay bên tai cô, “Để anh suy nghĩ thêm một chút.”

Tang Trĩ sững sờ, muốn hỏi anh đang nghĩ gì thì có tiếng gõ cửa phòng, là tiếng của Tang Diên: “Mẹ nấu canh, kêu em ra uống.”

Cô nhìn ra, vô thức đáp ứng: “Vâng ạ.”

Đoàn Gia Hứa cũng nghe thấy: “Đi uống canh đi, đừng để mọi người chờ.”

Tang Trĩ trầm mặc, cũng không biết mở miệng tiếp làm sao, chỉ dạ một tiếng rồi lặp lại câu ban nãy: “VẬY anh đừng buồn đấy nhé!”

Chờ Tang Trĩ đi uống canh xong, đánh răng rửa mặt về phòng cũng đã muộn. Cô bật điện thoại, mở Wechat. Do dự hồi lâu mới bấm cửa sổ trò chuyện của Đoàn Gia Hứa: [Ban nãy anh nói suy nghĩ là suy nghĩ chuyện gì cơ?]

Cứ để thế mãi không gửi đi.

Rồi Tang Trĩ xóa toàn bộ tin nhắn, đổi thành hai chữ: [Ngủ ngon.]

Cô tắt đèn, lên giường nằm, câu hỏi ban nãy vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu.

Để anh suy nghĩ thêm một chút.

Suy nghĩ thêm một chút.

Suy nghĩ.

Tang Vinh và Đoàn Gia Hứa đều nói có chuyện cần lo lắng.

Là lo lắng gì chứ?

Vấn đề tuổi tác, hay là chuyện của ba anh?

Nhưng hai cái này đều không không thể thay đổi được, Vậy thì chỉ còn một, điều kiện kinh tế của Đoàn Gia Hứa.

Nhưng anh cũng đâu tính là nghèo đâu.

Bây giờ có thể chưa mua được nhà, nhưng tích góp thêm mấy năm, rồi cô cùng đi làm kiếm tiền, muốn mua chắc cũng không phải vấn đề gì lớn.

Vậy Đoàn Gia Hứa suy nghĩ điều gì?

Cũng có thể là...

Tang Trĩ ép mình không được suy nghĩ tiếp nữa.

Ngẩn người nhìn trần nhà, hốc mắt Tang Trĩ cay cay, đột nhiên cảm thấy không thở nổi. Cô ngồi dậy, giọt nước mắt đang chực trào cũng bị ép ngược trở về.

Lúc này đây, mọi kiên định đều trở nên mất phương hướng.

Kỳ thật, Tang Trĩ cảm thấy một ngày nào đó ba mẹ mình sẽ thay đổi suy nghĩ. Nhưng trước mắt cô buồn vì không biết phải làm sao chứ không quá lo lắng chuyện ba mẹ không ủng hộ.

Cô hơi lo cho Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ hiểu được rằng, anh rất để ý chuyện này.

Bởi thế nên sẽ luôn suy nghĩ, sẽ hỏi cô, sẽ cho rằng cô cùng để ý. Dù chính cô đã nói rất rõ ràng với anh, chuyện này không liên quan gì tới anh cả.

Nhưng anh vẫn sẽ thấy tự ti.

Những suy nghĩ như cấm rề trong đầu cô, hần đầu thể thay đổi được sự thật cơ chứ.

Tang Trĩ lo, sau cuộc nói chuyện với Tang Vinh và hôm nay, anh có thể sẽ tự thấy bản thân mình chẳng ra gì.

Có bị áp lực tâm lý không?

Có vì cảm kích trước đây được Tang Vinh giúp đỡ nên chỉ nhượng bộ?

Có từ bỏ luôn ý định muốn ở bên cô?

Thực sự định từ bỏ ư?

Tang Trĩ mím môi thật chặt, có nén lại sự ghen ngào trong cổ, lại cảm điện thoại lên, muốn nói gì đó với anh, không muốn anh buồn, không muốn anh cứ canh cánh chuyện này.

Lúc này đây Tang Trĩ thấy mình vô cùng nhỏ bé, vô cùng bất lực.

Tang Trĩ cảm thấy cả đời này mình có thể đối tốt với anh, hi vọng anh đừng vì những chuyện trong quá khứ mà buồn bã, vì những chuyện không quan trọng mà bị tổn thương.

Nhưng lần này, vì cô, anh mới bị tổn thương.

Cô chậm rãi buông điện thoại xuống.

Tang Trĩ suy nghĩ mien man, đột nhiên nhớ tới.

Đoàn Gia Hứa đứng dưới lầu chung cư, nghiêm túc cẩn thận biểu đạt tâm ý của mình. Ánh mắt anh được nhuộm bởi đèn đường, hai tay ôm trọn lấy cô, dịu dàng hôn lên trán cô.

Sau đó, cực kỳ lưu luyến nói: “Ừm, anh cũng rất thích em.”

Sáng sớm hôm sau, Tang Trĩ đã bị Lê Bình lôi đi thăm họ hàng. Biết cô không tập trung, Lê Bình cũng không miễn cưỡng, tìm bừa một lý do để cô về trước.

Đi ra khỏi nhà họ hàng, Tang Trĩ liền tới tìm Đoàn Gia Hứa.

Vì mùng 7 phải đi công tác nên Đoàn Gia Hứa cũng không định ở lại đây quá lâu, đã đặt vé máy bay, tối nay sẽ về tới Nghi Hà.

Thần sắc Đoàn Gia Hứa vẫn không không thay đổi, giống như không hề bị ảnh hưởng.

Tang Trĩ còn luôn miệng nhắc anh đứng không vui. Anh bày ra bộ dạng vui vẻ, nói: “Sao trông em giống đồ trẻ con thế?”

Trước khi lên máy bay, Đoàn Gia Hứa vẫn có nán lại để trấn an cô vài câu: “Em cứ ở lại qua năm mới, chơi cho thỏa thích rồi hãy về trường.”

Tang Trĩ không yên lòng gật đầu: “Vâng ạ.”

“Chắc phải mất mấy tháng.” Đoàn Gia Hứa cười nói, “Đừng vì nhớ anh mà khóc nhè đấy nhé!”

Tang Trĩ nhìn anh chằm chằm, môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại sợ không có được đáp án như cô muốn. Chỉ có thể trầm mặc, gật đầu.

Tang Trĩ không biết mình đang lo lắng điều gì. Nhưng cô không dám hỏi, hỏi anh đang nghĩ chuyện gì. Cô thấy căng thẳng vô cùng, cô nghĩ chỉ cần mình không hỏi thì vẫn sản xuất duy trì được trạng thái này.

Đột nhiên cô cảm thấy mình rất bị quan. Sao cứ phải nghĩ đến tình huống xấu nhất. Càng nghĩ nhiều càng như dọa mình.

Nếu Đoàn Gia Hứa thực sự nghĩ ngợi thì bây giờ sẽ không có thái độ vậy đâu.

Có nhiều lúc, chỉ vì nghĩ nhiều mà chuyện bé cũng thành to. Sau khi Đoàn Gia Hứa về Nghi Hà, công việc bẽ bộn, cũng ít liên hệ được với Tang Trĩ.

Chuyện này có vẻ rất bình thường nhưng lại không được bình thường cho lắm.

Cuối năm, Đoàn Gia Hứa cũng thường xuyên phải tăng ca, rất bận rộn. Thỉnh thoảng cô gọi cho anh mà anh không bắt bắt máy ngay, cô cũng không thấy có vấn đề gì.

Nhưng lúc này, trong đầu cô vẫn luẩn quẩn câu “Anh sẽ suy nghĩ thêm”. Cảm giác bồn chồn cứ tích tụ lại, như quả bóng không ngừng được thêm hơi, chỉ chờ chờ nổ tung.

Anh lại còn như vậy.

Tang Trĩ nghĩ, có phải anh trách cô không.

Có phải đang muốn tách ra không?

Đêm ấy, Tang Trĩ không thể ngủ ngon.

Cô gặp một con ác mộng.

Mơ thấy Khương Đình lại tới tìm cô, nói: “Các người chia tay rồi à? Mà cũng chẳng sao, Đoàn Gia Hứa sẽ không thấy khổ sở đâu, anh ấy mong cô sẽ tìm được người tốt hơn mình.”

Mơ thấy hôm đó cô không vào bếp giúp mẹ, nhìn thấy Đoàn Gia Hứa và Tang Vinh nói chuyện với nhau, trong nháy mắt nụ cười của anh cứng đờ.

Mơ thấy Đoàn Gia Hứa cười tự giễu: “Sợ em để ý.”

Mơ thấy anh cười nói: “Ba mẹ em đều là người tốt. Chú di đã giúp anh như thế, anh không thể làm chuyện có lỗi với họ được.”

Các hình ảnh cứ đan xen vào nhau, như hư như thực. Cuối cùng, Tang Trĩ mơ thấy đêm hôm đó, anh không nhận bao kì xi của cô, thấp giọng nói: “Hay là quên đi.”

Ngay lập tức, Tang Trĩ mở hai mắt, tỉnh lại khỏi giấc mơ.

Tang Trĩ ôm ngực, đầu óc trống rỗng, cảm giác mê mang vẫn chưa qua đi. Cô nhất thời không thể nhớ được mình đã mơ thấy gì, không thể nhớ ra nổi.

Một lúc lâu sau.

Cảm giác trống rỗng dần xâm chiếm cơ thể cô, Tang Trĩ túm chăn, nước mắt đột nhiên rơi xuống, không kìm được những tiếng nghẹn ngào. Lại sợ ba mẹ nghe thấy, cô chỉ có thể cố mà nén lại.

Tang Trĩ cầm điện thoại muốn gọi cho Đoàn Gia Hứa.

Nhưng nhìn giờ, động tác của cô dừng lại, ánh mắt vẫn vô hồn, khóa màn hình.

Không biết qua bao lâu.

Tang Trĩ lau nước mắt, lại mở điện thoại, đặt chuyến bay gần nhất về Nghi Hà.

Tang Trĩ chỉ có thể đặt chuyến 10h tối. Sau khi dậy, cô nói với ba mẹ ở trường có việc đột xuất, phải đi sớm hơn dự định.

Ăn trưa xong, Tang Trĩ bắt đầu thu dọn hành lý, khi nhìn thấy chai sữa trên bệ cửa sổ, ánh mắt cô dừng lại, rồi đi qua cầm lên.

Cô đổ sao trong bình ra.

Đến bây giờ Tang Trĩ vẫn nhớ, trước kia mình hay viết tâm sự vào một tờ giấy, gấp thành hình sao rồi bỏ vào đây.

Cô lấy hai ngòì màu giống nhau, bỏ vào túi.

Gần đến giờ, Tang Vinh chờ cô ra sân bay.

Tang Trĩ tự mình đi qua cửa kiểm tra, rồi ngồi trong phòng chờ, do dự gửi tin nhắn cho Đoàn Gia Hứa, nhưng chờ hồi lâu vẫn chưa thấy nhắn lại.

Cô mấp máy môi, vẫn chưa nói cho anh biết chuyện mình về Nghi Hà.

Tang Trĩ thất dây an toàn, đột nhiên nhớ tới năm mình lớp 10, trốn tới Nghi Hà tìm anh. Cũng giống như bây giờ, chớp nhoáng đặt vé máy bay.

Tất cả những vị trí tốt đều bị chọn mất. Đây không phải lần đầu tiên cô đi máy bay, nhưng là lần đầu tiên một mình đi đến nơi xa như thế.

Giả vờ như không sợ, giả vờ như không bất an, giả bộ mình vô cùng dũng cảm, dù kết quả có là gì cô cũng không thấy hối tiếc.

Chỉ muốn đi gặp anh một lần.

Tang Trĩ thò tay vào túi, lấy ra hai ngôi sao. Cô siết chặt bàn tay rồi lại buông ra, có vẻ đã hạ quyết tâm.

Ba tiếng sau, máy bay của Tang Trĩ hạ cánh. Cô lấy điện thoại ra, khởi động lại, kéo valo đi về phía cửa, đúng lúc này nhận được điện thoại của Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ bắt máy.

“Chỉ Chi, nghe anh trai em nói hôm nay em về trường?”

Tang Trĩ nhỏ giọng: “Vâng.”

“Đến nơi rồi à?” Đoàn Gia Hứa ngừng lại, “Sao không nói với anh?”

“Cũng muốn nói,” giọng Tang Trĩ nghe man mác buồn, “Nhưng anh đâu có để ý đến em.”

“Đột này anh bận quá, không có thời gian nhìn điện thoại chứ không phải không quan tâm em.” Đoàn Gia Hứa nói, “Giờ anh đến sân bay, em đang ở đâu?”

“Hàng ghế T3 cạnh lối ra.”

“Được.” Đoàn Gia Hứa dặn dò, “Em ngoan ngoãn ở đấy chờ anh.”

Tang Trĩ ngồi tại chỗ, lại lấy hai ngôi sao ra. Cô dụi mắt, tự nói với mình, lần này không được khóc.

Khoảng 5-6p sau, Tang Trĩ đã thấy Đoàn Gia Hứa đang chạy tới.

Đoàn Gia Hứa đi tới trước mặt Tang Trĩ, cởi áo khóa ra khoác lên người cô: “Ở Nam Vu lâu quá không biết Nghi hà bao nhiêu độ nữa à?”

Tang Trĩ nhìn anh chăm chú.

Đoàn Gia Hứa nhíu mày: “Sao thế?”

Tang Trĩ gục đầu xuống, đưa hai ngôi sao trong tay cho anh.

Thấy vậy, Đoàn Gia Hứa nhận lấy: “Cái gì đây?”

Chuyện cô vẫn luôn giấu kín.

Chuyện cả đời này cô không muốn cho anh biết.

Cô thấy mình bây giờ chẳng khác nào một bại tướng, chật vật đến cùng cực.

Tình cảm bên trong này, là điểm tự ti nhất của Tang Trĩ. Cô cảm thấy không công bằng, nên luôn khiến mọi người cho rằng Đoàn Gia Hứa là người đặt nhiều tình cảm hơn.

Cô cũng muốn anh cho là như thế.

Cô mong anh có thể bên mình cả đời, không rời không bỏ.

“Anh có nhớ không, năm lớp 10 em từng một mình chạy tới Nghi Hà.” Tang Trĩ giương mắt nhìn anh, nói rất nghiêm túc, “Lúc đó em nói, em tới tìm người yêu qua mạng.”

“Ừm. Sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này?”

“Kỳ thật không phải vậy. Em không đến tìm người yêu qua mạng nào cả.”

“...”

“Em cũng không có người yêu qua mạng.” Tang Trĩ không muốn khóc chút nào, cô cảm thấy nước mắt bây giờ rất yếu đuối vô dụng nhưng không làm sao nên được sự ghen ngào, “Lúc đó, em tới tìm anh.”

Đường như không hiểu cô đang nói gì, Đoàn Gia Hứa ngồi xuống trước mặt cô: “Gì cơ?”

“Em nghe anh trai nói, anh có bạn gái rồi.” Tang Trĩ không dám nhìn anh, cổ nhin khóc nói hết, “Em trộm thẻ căn cước từ chỗ ba mẹ, lên mua vé máy bay tới đây.”

“...”

“Không phải em... không phải sau khi lên đại học, đến Nghi Hà mới thích anh.” Tang Trĩ dùng mu bàn tay lau nước mắt, lời nói như nghẹn lại, “Em gạt anh đây, em sợ anh thấy em...”

Em nói cho anh.

Tất cả, em sẽ nói anh nghe tất cả.

Như vậy, có phải anh sẽ cảm thấy bản thân mình cũng rất tốt không?

Anh có thể vì em thích anh đến thế mà không bị dao động bởi lời nói của bất kì ai, cũng không cần tự ti, chỉ cần mãi mãi ở bên cạnh em không?

Em thích anh, rất thích anh.

Từ rất lâu rồi, lâu tới bảy năm.

Từ khi còn nhỏ, cho đến bây giờ, thậm chí là tương lai – đều muốn có anh bên cạnh.

Tang Trĩ có thể khẳng định rằng – mình không thể thích một ai khác như thế.

Lần đầu tiên trong đời Đoàn Gia Hứa thấy luồng cuồng như thế.

Anh không biết mình phải phản ứng ra sao.

Hầu kết anh lên xuống, rồi như hiểu ra điều gì. Anh cúi xuống, chậm rãi mở ngói sao ra, thấy được hàng chữ viết tay cũ kĩ còn lưu lại.

Vô cùng non nớt, vô cùng ngây ngô.

—— "Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hình như mình thích một người mất rồi. 2009. 11. 05 "

—— "Anh ấy tên là Đoàn – Gia – Hứa. 2009. 11. 05 "

Anh có tin không?

Lúc đó em còn không biết tên anh là chữ nào.

Đã thích anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Uống rượu

Thời gian như quay lại năm đó.

Dưới cái lạnh thấu xương của Nghi Hà, đèn sân bay sáng trưng, dòng người vội vàng qua lại. Ở hàng ghế T3 cạnh lối ra, cô gái nhỏ đang cố gắng nhịn khóc, cùng khuôn mặt dịu dàng của chàng trai tới đón cô.

Lúc đó mong mà không được, bây giờ có được rồi lại lo mất.

Cùng một nơi, đem toàn bộ những lời không dám nói năm đó nói ra, tất cả tâm tư che giấu bấy lâu nay, sự xấu hổ khi ấy đều bị xé mở.

Một lần nữa tái hiện lại

Chỉ mong rằng...

Anh có thể biến sự chật vật này của cô thành năng lượng, thành khô giòn giáp.

Nhìn chằm chằm dòng chữ trên tay hồi lâu, Đoàn Gia Hứa ngược lên nhìn Tang Trĩ, giọng nói khàn khàn: “Em sợ gì chứ?”

Tang Trĩ thút tha thút thít: “Sợ anh thấy em... thấy em kì quái...”

Ý em là, khi còn nhỏ thế, ở cái tuổi chưa biết gì đã thích anh. Sau này gặp lại còn cố tình xa cách, dùng lời nói dối để che đậy một lời nói dối khác.

Chẳng phải rất kỳ lạ sao? Rất khó hiểu sao?

Còn nhỏ gần gũi với anh như thế, những yêu cầu vô lý, bảo anh đừng tìm bạn gái, rồi lại vô cơ xa lánh anh. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Những lúc đó có phải anh thấy rất khó hiểu không?

Bây giờ chắc anh cũng hiểu được rồi, nguồn cơn của tất cả.

“Không kỳ quái chút nào.” Đoàn Gia Hứa đưa tay lên lau nước mắt cho cô, thấp giọng dỗ dành: “Sao này gấp thế nào vậy? Anh lỡ tháo ra mất rồi.”

Hai mắt Tang Trĩ đỏ ngầu, cầm lấy một đầu, chỉ theo nếp gấp.

Đoàn Gia Hứa làm theo. Dải giấy màu nhanh chóng trở về hình dạng của ngôi sao ban đầu.

Đoàn Gia Hứa cầm ngôi sao còn lại trong tay cô, chăm chú nhìn mấy giây rồi lại bỏ vào túi áo, lẩm bẩm: “Anh phải thu hết lại.”

Tang Trĩ cúi đầu nhìn mũi chân không lên tiếng.

“Vây tính ra,” Đoàn Gia Hứa hạ thấp tầm mắt, cầm lấy tay cô, miết nhẹ đầu ngón tay, “Anh đã làm em khóc bao nhiêu lần rồi.”

Nghe anh nói vậy, Tang Trĩ hít một hơi, nước mắt lại muốn rơi.”

“Còn nói không phải bánh bao khóc nhè.” Đoàn Gia Hứa đứng lên, nói: “Nào. Đứng dậy. Muốn ôm em nhưng ngồi như vậy khó quá.”

Tang Trĩ lại quệt nước mắt đứng dậy.

Ngay lúc đó, Đoàn Gia Hứa cúi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Một tay anh đặt sau gáy cô, vừa khẽ khàng vuốt ve, lại vừa trấn an: “Sao đột nhiên lại nói chuyện này với anh?”

Giọng Tang Trĩ vẫn nghèn nghẹt, có vẻ hơi buồn bực: “Đột nhiên muốn nói.”

“Đi sớm như thế,” Đoàn Gia Hứa hơi ngừng lại, lúc này mới phản ứng được, “Là muốn nói với anh chuyện này sao?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây, nhỏ giọng đáp: “Đến tìm anh, tiện thể nói ra luôn.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy sao còn khóc?”

“...”

“Lúc đó anh không có bạn gái, anh em đồn nhảm đấy.” Đoàn Gia Hứa khẽ buông cô ra, cười nói: “Nhưng bây giờ thì đúng là có một cô bạn gái thật.”

Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh chăm chú.

Đoàn Gia Hứa rũ mi, kiên nhẫn giúp cô cài từng cúc áo khoác, chậm rãi nói: “Đừng giả bộ đáng thương, cũng không chịu mặc thêm quần áo vào.”

Tang Trĩ cứ đứng yên như vậy nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa nhanh nhẹn cài xong toàn bộ cúc. Áo của anh mặc trên người cô rộng vô cùng, cứ như trẻ con trộm mặc đồ của người lớn.

Anh cong môi cười, lau đi giọt nước đọng lên trên lông mi cô. “Đi thôi, về nhà nào.”

Lên xe, Tang Trĩ lấy giấy ướt ra lau mặt. Sau khi nhìn thấy anh, tâm tình cô đã khá lên không ít.

Đoàn Gia Hứa giúp cô thắt dây an toàn, hỏi lại: “Sao em đi sớm thế?”

Tang Trĩ nói rất đường hoàng: “Vì anh không chịu để ý đến em.”

“Không phải mà.: Đoàn Gia Hứa giải thích, “Gần đây anh hơi nhiều việc, ngày nào cũng tối muộn mới xong. Không muốn phá giấc của em nên không gọi.”

“Em còn tưởng anh cố tránh em.”

“...” Đoàn Gia Hứa ngạc nhiên, “Anh tránh em?”

“Anh nói muốn suy nghĩ thêm, em không biết anh muốn làm gì.” Vừa nhắc tới, Tang Trĩ lại thấy không vui, “Sau đó anh lại còn không quan tâm đến em,

nên em mới nghĩ rằng anh muốn tránh mặt em. Cảm thấy nếu để anh nói qua điện thoại, anh sẽ trả lời cho có.”

“...”

“Nhưng nếu nói chuyện trực tiếp thì khác.” Tang Trĩ thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ, “Anh sẽ không nói được mấy lời xa cách.”

Đoàn Gia Hứa hiểu được ý của cô, cười: “Nói cái gì mới được.”

Tang Trĩ không trả lời.

“Nghĩ gì thế?” Đoàn Gia Hứa khởi động xe, ngửi khí nhàn tản, “Nếu không phải ba mẹ em chưa đồng ý, anh đã muốn bắt em đi rồi.”

“...” Tang Trĩ nói: “Anh dùng từ bắt là có ý gì?”

“Còn không phải sợ em chạy mất à?”

Nghe anh nói vậy, sợi dây kéo căng trong lòng cô cuối cùng cũng được nói lỏng. Tang Trĩ nhìn anh: “Vậy anh nói muốn suy nghĩ thêm là suy nghĩ cái gì?”

“Anh đang cân nhắc, hai năm tới ở lại đây với em, chờ sau khi em tốt nghiệp thì cùng về Nam Vu.” Đoàn Gia Hứa nói vô cùng bình thản, “Hay là qua luôn từ giờ, ổn định công việc trước.”

“...” Tang Trĩ giật mình, “Anh không định ở lại Nghi Hà sao?”

“Ừm.”

“Anh muốn tiếp tục ở lại Nghi Hà cũng không sao, sau này chúng ta có thể thương lượng thêm.” Tang Trĩ nói rất chân thành, “Anh không cần việc gì cũng chiều theo em vậy đâu.”

“Anh vốn không định ở lại đây.” Đoàn Gia Hứa nói, “Hơn nữa, không chiều em thì chiều ai?”

“...”

“Đã bảo em đừng lo lắng rồi, sao còn khóc cơ chứ.” Đoàn Gia Hứa bông đùa: “Cô gái nhỏ học tập cho trước, còn nữa, mỗi ngày gần gũi bạn trai thêm một chút, còn những chuyện khác em không cần phải lo.”

Tang Trĩ đi chuyển bay muộn, lúc hai người về nhà đã gần 2h sáng.

Tinh thần Tang Trĩ đã được thả lỏng, về với không gian quen thuộc, cảm xúc cũng ổn định lại. Cô cảm thấy cực kì an tâm, chúc Đoàn Gia Hứa ngủ ngon rồi đi về phòng.

Nhưng Đoàn Gia Hứa lại không hề buồn ngủ. Anh ngồi trên ghế salon, nghe được tiếng Tang Trĩ đi vào phòng tắm, rồi sau đó là tiếng nước chảy.

Anh thu hồi tâm tư.

Nghĩ tới Tang Trĩ, anh lấy hai ngôi sao trong túi ra. Hai mắt khẽ động, đứng dậy tìm một cái hộp bỏ vào.

Sau đó vào phòng mình đặt lên tủ đầu giường.

Đoàn Gia Hứa trở lại phòng khách, lấy bao thuốc dưới bàn trà, rút một điếu, cho vào miệng rồi lấy bật lửa ra châm. Anh tựa vào ghế, ngửa đầu ra sau, từ tốn nhả khói, không nhìn rõ sắc mặt.

Nhớ lại chuyện trước kia.

...

Lúc đó cô uống say, nước mắt rơi không ngừng, khóc cực kì đau lòng: “Em rất thích một người. Nhưng anh ấy lại không thích em.”

Khi ấy dù không tỉnh táo, nhưng không thể nào làm cho cô nói ra được tên của người kia.

Vị sợ anh biết.

Lại nhớ tới lần cô lén chạy tới Nghi Hà.

Đoàn Gia Hứa không nhớ rõ được cuộc nói chuyện khi đó, nhưng vẫn nhớ khi đó cô ngồi trên ghế, vô cùng yếu ớt, nức nở nói với anh: “Nhưng em rồi sẽ trưởng thành mà.”

Anh không hề phát hiện ra, chỉ biết trấn an cô.

Dường như cô gái nhỏ rất khổ sở, không thể ngừng khóc được, nước mắt cứ thi nhau tuôn ra: “Nhưng vậy... hần sẽ thích người khác mất.”

Đoàn Gia Hứa nhớ lúc đó hình như mình nói: Chờ em trưởng thành rồi, nhất định có thể gặp một người tốt hơn.

Lúc đó có lẽ cô rất đau khổ.

Thế nên sau khi về Nam Vu mới dần xa cách anh, phân rõ khoảng cách. Khi đến Nghi hà học đại học, cũng chưa từng chủ động tới tìm hần.

Nhiều năm qua, vẫn luôn trốn tránh hần.

Đoàn Gia Hứa nhớ tới lần mình nằm viện.

Giường bên cạnh có một ông lại hiểu lầm Tang Trĩ là bạn gái hần. Lúc đó hần cũng cảm thấy thú vị nên phụ họa theo, coi như đang đùa thôi.

Chỉ con là trò đùa.

Nhưng khi ấy cô rất không thoải mái, thỉnh thoảng còn tức đến sắp khóc, nhưng cuối cùng chỉ nói với anh: “Anh, sau này anh đừng đùa kiểu này nữa.”

Lúc ấy hần không hiểu tại sao cô lại không vui.

Trái tim như bị kim đâm, rồi lại như được ai rút mật vào.

Vừa đau lòng, lại vừa vui vẻ.

Điều thuốc chỉ còn hơn đốt ngón tay, Đoàn Gia Hứa lấy lại tinh thần, đập thuốc. Bên tai yên tĩnh, trong phòng Tang Trĩ cũng không còn động tĩnh gì.

Anh thở hắt ra, nặng nề khép mắt lại.

Đoàn Gia Hứa, mày là một tên súc sinh.

Vì đang buồn ngủ nên Tang Trĩ nhắm mắt rất nhanh. Cô vừa sấy tóc vừa gấp liền mấy cái, sau đó chui lên giường đắp chăn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Trong lúc mơ mơ màng màng, cô nghe thấy có tiếng động ở cửa, rồi lại dừng, thỉnh thoảng lại lặp lại.

Tang Trĩ mở mắt ra, đồ dẫn hai giây rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Lúc tỉnh lại, có lẽ chưa ngủ được bao lâu, trời còn chưa sáng. Cô buồn ngủ đứng dậy đi vệ sinh. Đỉnh nằm xuống ngủ tiếp nhưng lại thấy cổ khát khô, hơi khó chịu.

Tang Trĩ dụi dụi mắt, mở cửa phòng. Vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi rượu rất nồng.

Cô dần tỉnh ngủ, chần chừ đi ra ngoài.

Đèn phòng khách không mở, chỉ còn đèn bàn cách ghế salon vẫn sáng, khuôn mặt khuất bóng, không thấy rõ thần sắc.

Trên bàn có mấy vỏ lon rỗng, toàn rượu.

Trên mặt đất còn vương vãi mấy lon nữa.

Đầu óc Tang Trĩ mờ mịt, dưới tình huống như vậy bắt đầu hoài nghi có phải mình vẫn đang mơ không. Cô đi tới nhặt vỏ lon lên, chần chừ nói: “Sao anh lại uống rượu?”

Đoàn Gia Hứa thoáng ngẩng đầu.

Ánh sáng chiếu tới mắt anh, dần trở nên rõ ràng.

Đôi mắt Đoàn Gia Hứa vẫn mờ men say, trong rất ngà ngón. Thấy Tang Trĩ, anh cười, duỗi tay về phía cô: “Nhóc con.”

Cái bộ dạng họa thủy này.

Tang Trĩ lâu lắm rồi không nghe hần gọi mình như thế, nhất thời không kịp phản ứng. Nhưng ngay sau đó, cô nghĩ là chắc hần đang say nên không tính tào, chủ động nói: “Em đi rót nước cho anh.”

Không chờ cô quay người đi, Đoàn Gia Hứa đã giữ lấy cổ tay cô, kéo cô vào trong lòng.

Tang Trĩ không kịp phòng bị, ngã vào ngực anh.

Ngay sau đó, Đoàn Gia Hứa áp môi đến, cảm xúc vừa ấm áp vừa tê dại. Anh cắn nhẹ lỗ tai cô, mùi rượu trên người hắt lên, hòa với mùi hương của riêng hắt, không hiểu sao cũng rất dễ chịu.

Tang Trĩ vô thức ôm lấy cổ anh, nhưng cảm thấy ngứa, hơi co người lại.

Trong nháy mắt đã bị anh kéo trở lại, giữ chặt trong tay.

Bàn tay anh mang theo nhiệt độ nóng bỏng, trượt dọc theo xương sống, dừng lại ở lưng Tang Trĩ. Đôi tay như có điện làm toàn thân cô tê dại. Bầu không khí xung quanh đang quạnh quẽ cũng như được nhóm lên.

Cả thế giới chỉ có hai người họ.

Tang Trĩ thậm chí quên luôn cả việc tại sao mình lại ra phòng khách.

Tựa như say mùi rượu trên người anh, cô ngửa đầu, ngậm lấy hầu kết của anh.

Tang Trĩ có thể cảm nhận được thân thể hắt cứng lại.

Đoàn Gia Hứa nâng cằm cô lên, nhìn chằm chằm cô hai giây rồi nặng nề đặt nụ hôn xuống. Lực rất mạnh, động tác lỗ mãng khác thường, đầu lưỡi quét quanh môi cô, nướu mãi không buông. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tình mê ý loạn.

Cảm giác như toàn bộ thân thể và lý trí... đều bị đối phương chiếm đoạt.

Một lúc lâu sau, Đoàn Gia Hứa mới buông môi cô ra. Đôi mắt đục ngầu vì dục niệm, vô cùng mê hoặc, công khai câu dẫn cô. Hắt mở miệng, thấp giọng than: “Nhóc con.”

Tang Trĩ nhìn hắt, vô thức đáp lại.

Tiếng gọi cô hoàn toàn khác xa những lần trước, ý tứ tán tỉnh vô cùng mãnh liệt.

“Cùng anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Em là của anh

Cảnh vật giao thoa, người đàn ông trước mặt đẹp như tranh, đường nét rõ ràng tuấn tú. Anh đưa mắt nhìn cô, lông mi dài như cánh quạt nhỏ, ôm lấy đôi mắt hoa đào thâm thúy cùng đôi con ngươi nồng nàn như rượu.

Làn da anh trời sinh đã trắng ngần, đầy sức sống, dưới ánh sáng mờ lung, làn da anh như phát sáng. Bởi vì nụ hôn sâu trước đó mà bờ môi anh đỏ mọng hệt như trái cherry chín đỏ câu hồn người.

Hai hình ảnh điểm lè, tươi sáng như đan vào nhau, khiến Tang Trĩ mê mẩn.

Anh rõ ràng có ý đồ xấu nhưng vẻ đẹp này quả thật khiến cô không thể tỉnh táo phân biệt được gì nữa.

Lời nói ra mấy giây mà đầu óc Tang Trĩ vẫn chậm chạp chưa phản ứng kịp. Ánh mắt cô sững sờ, trên môi vương lại cảm giác tê tê kích thích khi nãy, nhắc nhở cô, tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đều là thật.

Không phải mơ.

Nháy mắt, Tang Trĩ lấy lại tinh thần.

Tại thời khắc này, trái tim Tang Trĩ như có hàng ngàn hàng vạn bông pháo hoa lộp độp nổ. Tang Trĩ thở cũng không dám thở, cả người nóng ran, không tin vào lỗ tai mình.

Thần sắc cô lúng túng, ấp a ấp úng nói: “A?”

Cùng anh...

Cái gì cơ?

Đoàn Gia Hứa không lặp lại lời vừa nói, chỉ chăm chú nhìn cô, cô không nhìn ra cảm xúc trên mặt anh lúc này, khóe môi anh nhếch lên tạo thành một đường cong vừa tiêu sái lại có chút đa tình. Anh giơ tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng cọ sát đôi môi cô, lực đạo không nhẹ cũng không nặng, cứ như thể ôn nhu vuốt ve tựa như đang nâng niu một đóa hoa.

Tang Trĩ vì cử chỉ mập mờ này của anh mà tỉnh táo lại, một chút buồn ngủ cũng bị đánh tan tãt.

Mặc dù biết anh trước nay mặt dày, nói chuyện chỉ có vô sỉ hơn không có vô sỉ nhất, nhưng Tang Trĩ không nghĩ đến, anh không những nói chuyện táo tợn, hành động còn táo tợn hơn.

Giới hạn! Giới hạn! Anh không có giới hạn sao????

Người đàn ông này sao có thể thẳng thắn nói với cô điều này a, một chút dè dặt cũng không có.

Trong tình huống này, tại bầu không khí mờ ám này, anh trực tiếp nói “Được không”, cô có thể không hiểu ý anh ư? Cứ coi như cô không hiểu đi, thì ít nhất có thể nói từ “lên giường” uyển chuyển hơn một chút không được sao?

CÔ! KHÔNG MUỐN! THẾ NÀY! AAAAA!

Tang Trĩ hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

Trái tim cô đập nhanh như đánh trống, tựa hồ chỉ vài giây nữa thôi sẽ đổ xô ra khỏi lồng ngực. Cô thậm chí cảm thấy nhịp tim mình đập mạnh đến nỗi Đoàn Gia Hứa hẳn cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cô đang khản trương sao? Nhưng tại sao lại khản trương?

Anh nói mấy lời như vậy? Sao cô có thể cam lòng chịu thua được.

Cô không khản trương, tuyệt đối không khản trương!! Một chút cũng không!

Tang Trĩ làm xong công tác tinh thần, liền mạnh mẽ giương mắt, lại ngửi thấy mùi rượu thoang thoang trên người anh. Cô giang tay kéo nít cổ anh nói: “Vì vậy anh uống rượu để tăng thêm dũng khí sao?”

Một câu này liền đánh tan bầu không khí mập mờ giữa hai người.

Có lẽ không nghĩ cô sẽ phản ứng như vậy, Đoàn Gia Hứa hơi sững sờ, sau đó rất nhanh cười thành tiếng. Anh khẽ khép hàm dưới, lồng ngực chấn động, đôi mắt sáng lấp lánh như bầu trời đầy sao, cười đến chói mắt.

Cái bộ dáng yêu nghiệt này khiến Tang Trĩ mặt nóng, tim đập, hô hấp khó khăn, tại thời điểm suýt không giữ được phong độ lại nhớ đến mục đích của mình, lập tức nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không được để mỹ sắc mê hoặc.

Nha.

Cô khát.

Khát khô cổ họng.

Nếu không phát sinh tình huống bất ngờ này thì lúc này có lẽ cô đã uống xong nước, trở lại giường ngủ, mà không phải ngồi ở đây hôn môi và vật lộn cùng hắn, lại còn nghe người nào đó mặt dày lại vô sỉ nói mấy lời bày tỏ khiến người khác đỏ mặt thế này.

Đoàn Gia Hứa cười nửa ngày mới dừng lại. Anh thu tay lại, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, hỏi: “Sao tự nhiên lại tỉnh?”

Tang Trĩ nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Em khát, dậy uống nước.”

Đoàn Gia Hứa ừ một tiếng, giống như ôm một cô bé gái nhỏ, bế cô lên đi về phía nhà bếp. Anh đặt Tang Trĩ ngồi lên bệ bếp, sau đó lấy một mình nước khoáng, vận nắp đưa cho cô.

Tang Trĩ nhận lấy, chậm rãi uống, đột nhiên nhớ đến điều gì quay lại hỏi: “Tại sao bỗng dưng anh lại uống rượu?”

“Tâm trạng không vui.”

“Vì sao không vui?”

“Cảm thấy đối xử với em chưa đủ tốt, liền không vui.”

Tang Trĩ nuốt ngụm nước sững sờ nói: “Anh chẳng có chỗ nào không tốt.”

Anh không giải thích gì thêm chỉ sáp lại bệ bếp, an tĩnh ngắm nhìn cô.

Tang Trĩ: “Anh không hề say, đúng không?”

Đoàn Gia Hứa: “không có.”

“Vậy sao tự nhiên lại nói cái này.” Tang Trĩ đóng nắp bình nước để sang bên cạnh, vươn người áp sát mặt vào mặt anh, đôi mắt nhìn thẳng vào đáy mắt hần nghiền ngẫm: “Hay còn lý do nào khác?”

“Không có.”

“Nhưng em cảm thấy...” Nói đến đây, giọng Tang Trĩ nhỏ lại, ngập ngừng hỏi: “Vì hôm nay em nói những lời đó với anh sao?”

Đoàn Gia Hứa không nói gì, chỉ đưa tay lau giọt nước đọng trên môi Tang Trĩ.

Không nghĩ sau khi mình nói những lời kia lại lại ảnh hưởng đến tâm trạng anh đến vậy, Tang Trĩ vội vàng giải thích: “Em nói thế không phải là muốn chỉ trích anh, chỉ muốn nói cho anh biết thôi. Anh không biết, còn em trước đây tuổi còn quá nhỏ.”

“...”

“Mặc kệ trước kia thế nào, hiện tại, anh đối với em rất tốt, rất rất tốt.”

Ánh mắt Đoàn Gia Hứa dần thâm thúy, cúi đầu xuống hôn lên môi cô.

Tang Trĩ vô thức vòng tay, quàng lấy cổ anh như thừa nhận. Nụ hôn này so với nụ hôn trước nhiều hơn vài phần ôn nhu, mang theo tình cảm lưu luyến, triền miên, lại mang vị rượu nhàn nhàn, say đắm lòng người. Đôi mắt cô chưa nhắm lại, chăm chú nhìn khuôn mặt, rèm mi của người đàn ông trước mặt, người cô yêu duy nhất, người khiến cô không thể rung động trước ai, một mình lì lợm chiếm lấy trái tim, tâm hồn cô.

Lúc này cô mới để ý, anh chưa từng uống rượu lại vì cô mà phá lệ.

“Tang Trĩ.” Đoàn Gia Hứa buông cô ra, trong mắt có một thứ cảm xúc mãnh liệt đang cuộn trào. Anh ôn nhu vuốt mặt cô, nửa ngày, giọng khàn khàn trầm ấm nói: “Anh yêu em.”

Anh đã cân nhắc rất nhiều lần.

Nếu không phải anh, liệu rằng cô có thể gặp người đàn ông khác tốt hơn, xuất chúng hơn. Yêu hần cô bị tất cả bạn bè, gia đình phản đối, ngăn cản. Có phải anh thật sự không đủ tốt, không xứng với cô.

Anh cũng từng nghĩ, về sau có khi nào cô hối hận bởi hôm nay đã quyết định nắm tay anh, đi cùng nhau. Có khi nào cô sẽ hối hận năm đó đã không nghe lời khuyên cáo của bố mẹ, khăng khăng ở cùng một chỗ với anh.

Anh thật sự lo lắng, cũng đã suy nghĩ rất lâu.

Nhưng bởi vì người đó là cô, cho nên cho dù có ngoại lực nào tác động, anh cũng không sợ, cũng quyết không buông tay, bỏ đi sự tự ti, bỏ đi tất cả những ám ảnh, bỏ đi những sợ hãi, hèn nhát, anh muốn nắm tay cô đi đến cuối đời. Bởi vì là cô, hần cảm thấy không yên tâm giao cô cho bất luận người nào, chỉ có hần mới có thể nâng niu, trân trọng, đối xử với cô thật tốt, chỉ có anh mới xứng đi cùng cô cả đời này.

Cô là duy nhất, là vĩnh hằng, là mãi mãi của anh.

Đoàn Gia Hứa đè thấp thanh âm, như có như không thì thầm bên tai Tang Trĩ: “Anh nhất định sẽ không để em hối hận.”

Nghe được ba từ kia, Tang Trĩ sửng sốt mở lớn đôi mắt, sau đó chậm rãi chớp nhẹ, cô không biết dùng từ nào để miêu tả cảm xúc của mình lúc này, không hiểu sao mũi cô cay cay, vô thức ôm chặt lấy cổ anh, chôn mặt vào lồng ngực thật ấm, lồng ngực mà chỉ ở đây cô mới tìm kiếm được cảm giác an yên và an toàn.

Đoàn Gia Hứa hôn lên vành tai Tang Trĩ, ôn nhu nói: “Muốn uống nước nữa không?”

Tang Trĩ lắc đầu.

“Đi ngủ đi.” Đoàn Gia Hứa lại ôm cô lần nữa đi về phía phòng ngủ, “Tiểu bảng hữu.”

Nghe thế, Tang Trĩ ngẩng đầu, mấp máy môi: “Không phải anh nói...”

“Sao?”

Thân nhiệt của anh lúc này nóng bỏng, Tang Trĩ bị hần ôm liền cảm thấy được biểu hiện khi động tình của anh. Cô ghen đỏ mặt, mở miệng ấp úng nói: “Cái kia...”

Đoàn Gia Hứa kịp phản ứng, nhìn về phía cô, giọng nói mang theo ý cười: “Hù dọa em rồi.”

“Nha.”

Đoàn Gia Hứa giờ tay đang định mở cửa phòng thì nghe được thiên hạ trong lồng ngực nhẹ giọng nói: “Nhưng em không bị hù dọa.”

“...”

Động tác của anh dừng lại. Tiếng hít thở của anh dần nặng nề, hơi thở phả vào cổ Tang Trĩ ấm nóng như nhóm lửa lên cần cổ cô. Anh nhắm mắt, tia lý trí duy nhất còn sót lại vì lời nói của ai đó mà hoàn toàn bốc hơi: “Em có biết em đang nói gì không?”

Tang Trĩ cảm thấy những chỗ bị anh động chạm như nóng ran lên. Cô cố nén âm thanh run rẩy, giả bộ trấn định nói: “Em đâu có phải trẻ con...”

Không chờ cô nói hết câu, Đoàn Gia Hứa đã tiến đến hôn lên môi cô.

Lời nói của Tang Trĩ bị anh nuốt vào bụng, Tang Trĩ mở to mắt, bởi lẽ cô không biết giờ mình nên làm thế nào, thân thể có chút cứng ngắc. Cũng bởi vì cử động mạnh bạo của anh, cô vô thức rụt người lại phía sau, nhưng rất nhanh liền áp sát lại vào ngực anh.

Động tác của Tang Trĩ vụng về, thơ ngây, loạng quạng đáp trả lại nhiệt tình của anh.

Tang Trĩ cảm thấy cảm thấy toàn thân như lơ lửng trong không trung, cảm giác này khiến cô cực kì bất an, chỉ có thể ôm chặt nam nhân trước mặt này mới có thể khiến cô an tâm.

Bị anh hôn đến mơ màng, một thứ cảm giác cực kì lạ lẫm bùng lên khắp thân thể cô. Tang Trĩ không tự giác được thở dốc, giọng nói run run: “Trở về phòng, được không?”

Đoàn Gia Hứa ngừng động tác, giống như đang cười. Sau đó nhanh chóng ôm cô về phòng mình.

Trong phòng không bật đèn chỉ có ánh đèn ngủ mờ mờ. Thân thể Tang Trĩ rơi xuống giường, phản ứng đầu tiên chính là quay qua tắt đèn.

Lúc ánh đèn phụt tắt Tang Trĩ mới chú ý đến khung ảnh nhỏ để đầu giường, chính là tấm ảnh hai người họ chụp chung hôm Đoàn Gia Hứa tốt nghiệp.

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa ngã xuống giường, thân thể dán phía sau lưng cô. Trong căn phòng mờ tối, anh vươn tay bắt lấy khung hình, chậm rãi đặt xuống.

Môi anh dán sau gáy Tang Trĩ, thuận thế hôn xuống bờ vai nhỏ nhắn của cô, một tay khác vươn đến ngăn kéo tủ đầu giường, lấy ra một hộp đồ.

Màn cửa không rất mỏng, ánh trăng sáng trong qua khe cửa lọt vào trong phòng, Tang Trĩ chú ý đến hành động của anh, cũng thấy rõ đồ vật anh đang cầm trên tay. Dừng chút ý thức cuối cùng nhìn không được hỏi: “Anh mua khi...”

Đoàn Gia Hứa đang kéo quần áo cô, dừng lại, cười nhẹ, thanh âm khàn khàn, rất thành thật nói: “Mua lâu rồi.”

“...”

“Lâu đến phủ bụi rồi.”

Nói xong, Đoàn Gia Hứa bắt lấy tay cô, đôi con ngươi màu nâu nhạt nhìn cô chăm chú, cảm xúc mãnh liệt trong đáy mắt không chút nào che dấu.

Gian phòng lờ mờ, ánh sáng, cảnh tượng bên trong càng kiều diễm, ướt át.

Người đàn ông tóc đen, đáy mắt rực rỡ, bờ hình tượng nhả nhả, ôn nhu ngày thường, nụ cười trên mặt thêm vài phần đa tình, phóng đảng, giữa đôi lông mày chỉ còn sót lại ý xuân rạo rực, giọng nói vì nhiễm tình dục mà khàn khàn, trầm ấm.

Tang Trĩ có cảm giác vừa lạ lẫm lại kỳ diệu.

Đoàn Gia Hứa cúi xuống, tỉ mỉ hôn từng tấc da thịt trên người cô. Vừa hôn vừa trầm luân như thế nào cũng không đủ. Lửa nhiệt tình cứ mỗi lúc một rạo rực bùng cháy hơn, lực đạo cũng theo đó tăng lên, nhưng anh vẫn phải cố kiềm chế vì sợ cô gái trong lòng tổn thương.

Động tác của anh vừa kim nén, vừa lưu luyến lại cực kì kiên nhẫn, cô hết sức chiều cô đến cảm giác của Tang Trĩ, không ngừng dỗ dành: “Đừng sợ.”

Tang Trĩ chôn mặt vào hõm cổ anh.

Trong căn phòng nhỏ chật hẹp, khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần nhau đến thế. Cảnh vật xung quanh tĩnh lặng đến mức, mọi thanh âm như phóng đại lên nhiều lần.

Lần đầu nếm vị trái cấm, Tang Trĩ vừa đau đớn vừa sung sướng nấc lên tiếng nghẹn ngào, tiếng kêu này như chấn xúc tác, khiến Đoàn Gia Hứa không giữ nổi bình tĩnh nữa, anh chỉ muốn nuốt cô vào trong thân thể, muốn tỉ mỉ bao bọc lấy cô, muốn chiếm lấy toàn bộ của Tang Trĩ để cô mãi mãi là của

anh, mãi mãi ở bên anh.

Đoàn Gia Hứa khước mắt đỏ lên, trầm khàn thì thầm: “Em là của anh. Của anh.”

Khát vọng cùng sự chiếm hữu khiến anh càng ngày càng đánh mất mình, cùng cô trầm luân không ngớt. Cả căn phòng tràn ngập tiếng giao hòa, sự khoái cảm của hai người. Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô, lặp lại một lần nữa: “Em là của anh.”

Bị anh một lần, rồi lại một lần muốn yêu cô, giọng Tang Trĩ sớm đã khàn đặc, toàn thân đều là mồ hôi và cảm giác dính dính sau trận hoan ái như bằng chứng tất cả đều là thật, không phải giấc mơ. Cô đứng lên, định đi tắm rửa một lát, nhưng hai chân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

Cuối cùng Đoàn Gia Hứa đánh ôm cô vào nhà tắm, lau rửa đơn giản phân hạ thân, anh rũ mắt xuống, như có điều suy nghĩ nói: “Tựa như không tiết chế được bản thân.”

Tang Trĩ vừa buồn ngủ lại mệt, toàn thân đau nhức, không có tâm tình nghe anh làm bầm, chỉ muốn nhanh chóng lau người sạch sẽ rồi đi ngủ. Cô lơ mơ ngồi đó cho anh tùy ý sắp xếp, đến tinh lực để mà xấu hổ cũng chẳng còn.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa chạm vào chỗ mềm mại nhất của cô, dăm chiêu nói: “Tại sao lại sưng lên?”

“...”

“Có đau không?”

Tang Trĩ lập tức hồi phục tinh thần, vừa bối rối, vừa quăn bách, hít một hơi, đá anh một cái, giận dữ nói: “Anh có thể đừng nói chuyện được không?”

Đoàn Gia Hứa cười, mặc quần áo cho cô, sau đó ôm cô trở về phòng.

Trong phòng còn sót lại chút mùi hương mập mờ, chưa tan.

Tang Trĩ không quá để ý, cũng lười so đo với xử nam đã hơn 26 tuổi mới lần đầu được thử cảm giác xuân tâm rạo rực, nằm xuống giường, liền lập tức buồn ngủ. Cô nằm úp lên giường, kéo chăn chui vào, còn chưa nằm xuống tử tế, đã bị hất cách một lớp chăn ôm vào ngực.

Đoàn Gia Hứa cười: “Anh muốn nói chút chuyện.”

“...” Thanh âm của Tang Trĩ còn mang theo giọng mũi, mơ hồ đáp: “Ngày mai đi, em buồn ngủ.”

“Vừa đem cả tấm thân này cho em. Vậy mà em đã lập tức lạnh lùng như vậy,” Đoàn Gia Hứa nhéo má cô, “Em làm sao có thể đối xử vô tình với anh như thế?”

Tang Trĩ không thèm để ý đến ai đó càng chiến càng hăng hái đến mức ngủ không được bên cạnh.

Cô cảm giác được Đoàn Gia Hứa vẫn đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt nóng rực. Nhưng cô thực sự rất mệt, đành vươn tay ôm anh, như dỗ dành.

Khi đang nửa tỉnh nửa mê, Tang Trĩ lơ mơ nghe được giọng Đoàn Gia Hứa: “Một lần làm súc sinh.”

Nghe không quá rõ ràng.

Trầm mặc vài giây.

“Liền không muốn quay lại làm người nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Của anh thế này mà em kêu nhỏ?

Có một thời gian Tang Trĩ ngủ không được sâu, nhưng tối hôm qua vận động kịch liệt, lại mệt mỏi vì vậy giấc ngủ này của Tang Trĩ phá lệ ngon giấc, đến khi tỉnh lại cũng không biết đã là mấy giờ. Vì ngủ quá lâu, nên khi tỉnh lại đầu óc cô có điểm chậm chạp. Nhất thời nghĩ được gì, cũng không muốn động dậy, cô cứ nằm như vậy sững sờ một lúc, cho đến khi dần dần lấy lại ý thức, lật người xem đồng hồ báo thức đặt ở tủ đầu giường. Đã hơn 12h trưa.

Ánh mắt thoát lướt qua khung hình đặt bên cạnh. Tang Trĩ cẩn thận đặt nó lại ngay ngắn.

Trong khung ảnh là hình ảnh cô khi còn nhỏ, nhìn vừa non nớt, lại đáng yêu. Cô ngừng lại, dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt anh, lại đột nhiên nhớ đến trận hoan ái tối qua.

Mặt cô bỗng nóng bừng lại úp khung ảnh xuống.

Khi đó không để ý lắm, bây giờ nhớ lại, cảm thấy càng che giấu càng lộ liễu.

Lại nhìn tấm ảnh mấy giây, Tang Trĩ nhỏ giọng thầm thì: “Không thể đổi một tấm ảnh khác đẹp hơn sao?”

Tang Trĩ mỉm cười, ngồi thẳng dậy, chặn móng theo cử động của cô chậm rãi trượt xuống.

Cô thuận thể nhìn xuống, chú ý thấy mình đang mặc một chiếc áo thun rộng thùng thình, trên người khắp nơi đều là dấu vết kịch liệt hôm qua. Tang Trĩ lúc này mới phát hiện ra mình đang mặc áo của Đoàn Gia Hứa, mà cũng chỉ gọi là trùm vào cho có, còn cái gì cũng không mặc.

Đau đớn hôm qua đã đỡ không ít.

Tang Trĩ xuống giường, cũng không thấy khó chịu, chỉ là đi lại hơi khó khăn. Chiếc áo này cô mặc không quen, cảm thấy hơi bối rối, chỉ muốn về phòng đổi một bộ quần áo khác.

Chưa kịp đi đến trước cửa, Đoàn Gia Hứa đã đẩy cửa bước vào. Thấy bộ dạng Tang Trĩ lúc này, đuôi lông mày hấn hơi nhú. Từ trên xuống dưới chậm rãi nhìn cô một lượt, sau đó cùng cô đổi mặt.

Thấy anh, Tang Trĩ lại nhớ đến việc hôm qua.

Không hiểu sao hai má nóng ran.

Lúc này cô cũng không biết dùng biểu cảm nào để nói chuyện với anh.

Tang Trĩ quay mặt, chủ động nói: “Anh không phải đi làm à?”

Đoàn Gia Hứa: “Hôm nay anh xin nghỉ.”

Tang Trĩ lấy tay ôm lấy má, gật đầu nói: “Em đi rửa mặt.”

Anh khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn dán trên người cô. Anh vẫn đứng ở cửa, không hề có ý nhường đường, thấy cô đi đến thì cúi xuống như muốn hôn cô.

Tang Trĩ lập tức che miệng: “Người ta chưa đánh răng.”

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ, hôn lên mu bàn tay cô. Ánh mắt lướt xuống, nhìn khắp người cô không chỗ nào không lưu lại dấu hôn của anh, anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nói: “Nhìn đã thấy đau lòng.”

Tang Trĩ không kịp phản ứng: “Dạ?”

Hắn như là đang trấn an, một chút xấu hổ cũng không có: “Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn.”

Tang Trĩ về phòng thay quần áo, tiện thể vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt. Nghĩ đến động tác khi nãy của Đoàn Gia Hứa, cô bỗng dừng lại, húp một ngụm nước, xúc miệng, nhả bọt ra.

Lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn.

Lần sau.

Hiện tại chính bản thân cô còn không hiểu nổi, hôm qua rốt cuộc mình đã lấy can đảm ở đâu để nói: “Em không nói là không được.”. Bỗng dưng cảm thấy xấu hổ chết đi.

Trong đầu vô số hình ảnh hôm qua cứ không ngừng tua qua tua lại. Nhớ đến Tang Diên từng mặt không đổi hỏi cô: “Cô nương có thể ý tứ một chút được không?”

Cho nên, ở trước mặt người khác cô biểu hiện rõ ràng vậy ư?

Tang Trĩ mấp máy môi, cúi đầu rửa mặt.

Được rồi, dù sao hắn cũng đã biết hết.

Bỗng dưng Tang Trĩ mơ hồ nhớ đến bộ dáng động tình thiên kiều bách mị của Đoàn Gia Hứa đêm qua lại liên tưởng đến câu nói “Đã 25 tuổi mà vẫn là một xử nam, đảm bảo là cực biến thái” của bạn cùng phòng.

“...”

Mặc dù đúng là có một chút.

Nhưng biến thái thật ra cũng không đến nỗi.

Tang Trĩ ra khỏi phòng.

Đoàn Gia Hứa đang đứng cạnh bàn ăn, hờ hững múc cháo. Anh vẫn còn mặc đồ ngủ, nhìn qua không giống như là vừa đi ra ngoài về. Cúc áo không cài hết, quần áo lỏng lẻo, lờ mờ nhìn thấy dấu vết cô để lại hôm qua trên thân thể anh.

Cô yên lặng thu hồi tầm mắt.

“Tôi ăn chút gì đi.” Đoàn Gia Hứa giương mắt, “Đừng để đói.”

Tang Trĩ ngồi vào ghế, thuận miệng hỏi: “Anh dậy khi nào thế?”

Đoàn Gia Hứa đưa bát cháo cho cô: “Dậy sớm hơn em một chút.”

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống, hỏi: “Còn đau không?”

“...” Tang Trĩ cúi đầu húp cháo, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Không đau.”

“Anh vẫn rất đau.”

Nghe anh nói thế, Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa kéo cổ áo của mình xuống, lộ ra phần da thịt bị cô cắn, giống như là làm nũng: “Em nhìn đi, đâu có ai cắn người không thương xót thế này.”

Ngữ khí vô cùng ủy khuất, lại có chút lưu manh ăn vạ, hết như thôn nữ bị ác nhân (là cô) khinh bạc vậy.

Tang Trĩ nhin không được, cũng xắn quần áo lên, cau mày nói: “Anh thì không cắn em chắc?”

“...”

“Đây, đây và đây nữa.” Hắn đã mở miệng, thì cô cũng không nể mặt nữa, chỉ ra từng chỗ bị anh cắn, “Anh thêm cắn người đến nghiện à?”

Đoàn Gia Hứa hơi sững sờ sau đó cười thành tiếng. Ánh mắt không an phận nhìn xuống chỗ nào đó, khóe môi cong lên, hăng hái nói: “Còn chỗ này nữa.”

“...”

“Không phải ăn còn cắn cả _”

Tang Trĩ kịp thời phản ứng, hét lên ngắt lời anh: “Đoàn Gia Hứa.”

Đoàn Gia Hứa không nói tiếp. Anh khẽ liếm liếm môi, ngữ khí cả lơ, cả phát: “Chỉ Chi nhà chúng ta cái gì cũng đều nhỏ.”

“...” Mặc dù mấy lời anh nói đều là sự thật, nhưng Tang Trĩ vẫn cảm thấy mình bị vũ nhục. Cô có chút khó chịu, nhẫn nhịn nửa ngày, cuối cùng nén giận nói: “Anh mới nhỏ.”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Của anh thế này mà em kêu nhỏ?”

Tang Trĩ kiên trì cãi cùn: “Nhỏ.”

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa nắm lấy tay cô, đặt nó vào nơi đó, mập mờ nói: “Nhỏ hay không nhỏ?”

Tang Trĩ: “...”

Anh hít vào một hơi thật sâu, khẽ nặng nề thở ra, dưới bàn tay xoa nắn của Tang Trĩ, cậu nhỏ dần dần ngóc đầu lên.

“Ừm.”

Lúc này đây, Tang Trĩ bắt đầu cảm thấy hối hận. Cô cảm thấy lão hồ ly này, ở một số phương diện, giống như vì chuyện hôm qua mà được giải khai phong ấn.

Không thể khắc chế, cũng không thêm che giấu nữa, vừa trực tiếp lại tùy tiện đòi hỏi bất chấp mặt mũi.

Nhưng không thể phủ nhận, người đàn ông này, ở phương diện hoạt động trên giường quả thật không hề nhẫn nại, mặc sức buông thả, quynh rũ... lại có chút gọi cảm khiến người khác phát điên. Bình thường hắn ôn nhu, hòa nhã, che giấu thật kĩ khí tức yêu nghiệt mê hoặc chúng sinh, đến khi riêng tư chỉ

hai người một chút cũng không thềm che đây.

Tang Trĩ vì vậy mà không biết đã bị câu dẫn bao nhiêu lần, nhưng lần nào cũng đắm vào vết xe đổ của lần trước. Đến tận khi tay cô mỏi nhừ, ai đó mới tha cho. Cô vuốt vuốt cánh tay, thu dọn mâm chén.

Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa từ trong nhà vệ sinh đi ra, anh vừa tắm xong khí chất thanh mát, sau khi thay quần áo nghiêm chỉnh, toàn thân lộ ra thần sắc ôn nhuận như ngọc, phong lưu tuấn tú, đi đến ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt cực kì giống gian thương cười cười nói: “hôm nay em muốn làm gì?”

Tang Trĩ không thềm phản ứng lại.

Đoàn Gia Hứa còn muốn nói thêm gì đó, nhưng điện thoại trên bàn đột ngột vang lên. Anh quét mắt nhìn màn hình, biểu hiện trên mặt lập tức cứng lại, nhanh chóng nhận điện: “Chào bác sĩ.”

Nghe vậy, Tang Trĩ ngẩng đầu nhìn anh.

Không biết đầu dây bên kia nói gì, về mặt Đoàn Gia Hứa bình tĩnh, không nóng, không lạnh, chỉ thi thoảng đáp “vâng”, cuối cùng mới nói hai câu: “Được rồi. Bây giờ tôi sẽ qua.”

Chờ hần cú điện thoại, Tang Trĩ hỏi: “Ai vậy ạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Bác sĩ của ba anh.”

“...” Tang Trĩ sùng sốt một chút, “Có việc gì không ạ?”

Tâm tình Đoàn Gia Hứa rõ ràng kém đi, lạnh nhạt nói: “Phổi bị nhiễm trùng, tình huống không được tốt lắm, cần chuyển lên bệnh viện cấp thành phố, gọi anh đến xử lý thủ tục.”

Tang Trĩ thận trọng nói: “Em đi cùng với anh.”

Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu, nhìn Tang Trĩ một lúc lâu, không rõ hần đang nghĩ gì, thật lâu sau, anh mới chậm rãi đáp ứng.

“Được.”

Tang Trĩ đi đến không ít bệnh viện, nhưng trung tâm nuôi dưỡng thì đây là lần đầu tiên.

Không khí chỗ này so với bệnh viện còn tệ hơn. Không gian quá mức an tĩnh. Tất cả bệnh nhân ở đây đều là những người rơi vào tình trạng sống thực vật, chỉ nằm yên bất động, mọi hoạt động như cung cấp dinh dưỡng, thở và vệ sinh đều do máy móc hoặc y tá trợ giúp, một tia sinh khí cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Tang Trĩ gặp cha của Đoàn Gia Hứa.

Đó là một người đàn ông trung niên tuổi ước chừng đã qua 50, ngũ quan có điểm biến dạng, không nhìn được ra dung nhan ngày xưa. Cả người ông gầy rộc, xanh xao, các thớ cơ co quắp, là da tái xanh yếu bệnh. Hoàn toàn không thấy một điểm tương đồng với Đoàn Gia Hứa.

Bác sĩ đứng bên cạnh nói sơ qua về tình trạng hiện tại của bệnh nhân.

Đoàn Chí Thành đã nằm trên giường gần mười mấy năm vì vậy sức đề kháng rất yếu, lại thêm phổi bị viêm nhiễm dẫn đến các biến chứng xấu. Thiết bị vật lý trị liệu ở nơi này không đủ điều kiện để chữa trị vì vậy bác sĩ đề nghị người nhà chuyển đến cơ sở tuyến trên.

Đoàn Gia Hứa chỉ nghe, không nói gì.

Dù chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, nhưng nhìn thấy bộ dạng Đoàn Chí Thành nằm trên giường Tang Trĩ cũng cảm thấy không đành lòng, không biết Đoàn Gia Hứa lúc này có cảm thụ như thế nào. Cô nhìn không được quay sang nhìn trộm anh.

Phát giác được tầm mắt của cô, Đoàn Gia Hứa cũng nhìn về phía cô.

Tang Trĩ vươn tay nắm lấy tay anh, giống như đang an ủi. Anh giống như không quá để ý đến vấn đề này, nhéo tay cô, cười nói: “Đi mua giúp anh chai nước, chỗ công lúc này hai đứa mình vào, em còn nhớ không, ngay gần đó có một quán tạp hóa.”

Tang Trĩ gật đầu: “Vâng.”

“Mua xong thì trở lại ngay, đừng đi lung tung.”

Tang Trĩ có thể đoán được dự ý của hần đại khái là muốn cô tránh đi để nói chuyện với cha của anh. Cô tiến đến ôm anh, nhỏ giọng nói: “Vậy anh ở đây chờ em, em sẽ trở lại ngay.”

“Ừm.”

Thấy bóng Tang Trĩ khuất sau cánh cửa, Đoàn Gia Hứa mới ngồi xuống một cái ghế cạnh giường Đoàn Chí Thành. Gương mặt hần nghiêm túc, mặt mày

không rõ vui buồn, nhàn nhạt mở miệng: “Nghe bác sĩ nói, cha hẳn là đã nghe hết rồi.”

“...”

“À, cũng đã lâu không gặp.” Cảm xúc trong mắt Đoàn Gia Hứa rất nhạt, giọng điệu bình tĩnh, “Sợ cha đã quên giọng nói của con. Con là Gia Hứa.”

“Con của cha.”

“Tính ra, chuyện cũng đã xảy ra 12 năm rồi.” Đoàn Gia Hứa chậm rãi nói, “Nếu như lúc đó cha không nhảy lầu, cha lúc này, hẳn cũng sớm đã ra đi.”

“Những chuyện này không biết mẹ có nói với cha không?”

Không có tiếng đáp lại câu hỏi của anh.

Người đàn ông trên giường, ngay cả mí mắt cũng không động một cái.

Anh lại tiếp tục tự nói chuyện một mình.

“Nhà chúng ta đã bán rồi, để bồi thường cho người bị hại. Phần còn lại, cùng tất cả tiền tiết kiệm, cơ bản đều đổ vào tiền viện phí cho cha.” Đoàn Gia Hứa nhìn không được mỉm cười, “Nhà gặp nạn, mẹ chạy vay khắp nơi vay tiền, vì vậy họ hàng thân thích cũng cắt đứt với nhà mình.”

“Vợ của cha, Hứa Như Thục cũng đã qua đời 8 năm trước vì bệnh ung thư.”

“Con đậu đại học Nam Vu, ngoài nghỉ đông và nghỉ hè thì không có về nhà. Mẹ kì thật cũng đã nhận ra thân thể mình có vấn đề, nhưng vì không có tiền nên một mực không đi khám, cũng không dám nói với con.” Đoàn Gia Hứa nói, “Về sau khi bệnh đã vào giai đoạn cuối, một lần mẹ vì quá lao lực ngất xỉu, vào viện kiểm tra mới biết, nhưng đã không còn cứu chữa được nữa.”

“Con không tin, muốn đưa mẹ đi bệnh viện lớn hơn khám lại, nên đã mượn bạn đại học 3 vạn tệ. Sau khi mẹ biết, bản thân đã không có hi vọng gì nữa, một mực vừa khóc vừa năn nỉ con, trả tiền lại cho cậu bạn kia.”

“Bởi vì tiền viện phí đắt đỏ của cha, bởi vì tiền học phí của con ở Nam Vu, tiền sinh hoạt phí.” Thanh âm Đoàn Gia Hứa nhẹ dần, “Bởi vì không có tiền.”

“Bởi vì cha.”

“Sau khi mẹ qua đời, lúc đầu con không có ý định trở về.” Đoàn Gia Hứa thấp giọng, “Đã nghĩ sẽ ở lại Nam Vu tìm một công việc, định cư, về sau sống luôn tại đó. Nhưng không hiểu sao, con vẫn ôm hi vọng cha có thể tỉnh lại.”

Cho dù cha anh đã làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng trên đời này, anh cũng chỉ còn mình ông là người thân duy nhất.

“Hy vọng cha có thể nhìn thấy hết thảy những thứ đã và đang xảy ra.”

“Con thật sự muốn thấy đáng về vừa thống khổ vừa áy náy đến cực điểm của cha, sau tất cả những gì cha đã gây ra.”

“Muốn cho cha rõ, nếu như ngày đó cha không trốn tránh mà dũng cảm đi đầu thú,” Hốc mắt Đoàn Gia Hứa đỏ lên, giọng khàn khàn, “Cuộc sống của chúng ta bây giờ có lẽ đã khác rất nhiều.”

Mẹ nhất định còn sống.

Cha có lẽ đã mãn hạn tù.

Tất cả tội lỗi đã chuộc xong.

Có khả năng gia đình mình vẫn chưa ngóc đầu lên được, có khả năng cuộc sống cũng sẽ tương đối vất vả, nhưng nhất định tốt hơn so với hiện tại. Mà không phải giống như bây giờ. Chỉ có một mình con tiếp nhận áp lực ngày qua ngày mệt mỏi không thấy điểm dừng này, sống cuộc sống không thờ nổi này.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chia cho anh nửa cái giường

Rất nhiều năm trôi qua rồi.

Mỗi lần Đoàn Gia Hứa nhớ tới Hứa Như Thực khi còn sống, cảm giác áy náy vẫn vẹn nguyên như cũ, anh vẫn còn nhớ rõ khi đó mình vô dụng tới mức độ nào. Đây là điều mà cả đời anh không thể nào bù đắp được, cũng là chuyện khiến anh cả đời hối hận. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Anh nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường.

Không hiểu sao lại nhớ tới buổi sáng hôm đó, trước khi Đoàn Chí Thành ra ngoài còn hiền từ xoa đầu anh, cười nói: “Nếu kỳ thi lần này A Hứa vẫn giữ được vị trí thứ nhất, ba sẽ có quà.”

Chớp mắt đã nhiều năm qua đi.

Dù anh chưa từng để tuột mất vị trí thứ nhất nhưng lại chẳng thể nhận được món quà đó.

Đoàn Gia Hứa ngồi thẳng người, điều chỉnh cảm xúc. Dường như nhớ ra gì đó, khóe môi anh cong lên, thần nhiên nói: “Thôi coi như là chuyện đã qua rồi.”

“Bây giờ con sống tốt lắm, đã gặp được một người muốn ở bên con.” Đoàn Gia Hứa giúp ông kéo chăn, “Giờ cũng không còn cần ba nữa.”

“...”

“Nhưng con vẫn hi vọng ba có thể tỉnh lại.” Đoàn Gia Hứa cười, “Tự mình nhìn xem thế giới bây giờ đã thay đổi thế nào, ba đã bỏ qua bao nhiêu thứ.”

Sau đó phát hiện ra rằng, rõ ràng lúc trước có rất nhiều lựa chọn.

Nhưng ba lại cứ phải cố chấp chọn một con đường không có lối về.

Trong túi của Tang Trĩ có một chai nước. Sau mấy chuyện xấu hổ đột ngột, cô có thói quen mang túi theo, bên trong cũng để không ít đồ, lúc ra ngoài cùng Đoàn Gia Hứa sẽ vô thức mang thêm một chai nước.

Ra khỏi phòng bệnh, cô dựa vào tường đứng chờ.

Ở đây cơ bản là phòng bệnh nặng. Mỗi phòng có 8 giường ngủ. Nhưng cũng có thể vì tình trạng cơ thể của Đoàn Chí Thành nên ông được nằm riêng một phòng.

Không gian chật hẹp, cách âm cũng không tốt.

Tang Trĩ đứng bên ngoài vẫn thoáng nghe được tiếng Đoàn Gia Hứa nói bên trong. Cô toan né, nhưng lại dừng lại, trầm mặc nghe Đoàn Gia Hứa nói chuyện.

Sợ anh phát hiện cô đang đứng ngoài, Tang Trĩ chỉ dám đứng một lúc, nhưng cũng hiểu được đại khái. Cô cũng thấy buồn theo, qua mấy giây, sống mũi đã bắt đầu cay.

Cuối cùng, Tang Trĩ vẫn ra cổng trung tâm, vào hàng tạp hóa mua một chai nước.

Đến lúc cô về tới, Đoàn Gia Hứa đã ra khỏi, đang đứng ở quầy làm thủ tục chuyển viện cho Đoàn Chí Thành.

Tang Trĩ đứng bên cạnh anh, đưa nước cho anh.

Đoàn Gia Hứa nhận lấy, hỏi: “Sao đi lâu vậy?”

“Phải xếp hàng.” Tang Trĩ quen thuộc nắm lấy tay anh, nói bừa: “Ban này hơi nhiều người.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa nắm chặt tay cô, đôi mắt cong lại, ngữ khí chậm rãi ấm áp: “Anh còn sợ em lạc. Dù sao cũng xong hết rồi, chúng ta về thôi.”

Tang Trĩ gật đầu.

Hai người cùng đi xuống cầu thang.

Nhớ lại cảnh ban nãy, Tang Trĩ tăng tốc, kéo hán đi xuống, như chỉ muốn chạy khỏi nơi này.

Đoàn Gia Hứa để cho cô kéo, buồn cười hỏi: “Sao phải đi vội thế?”

“Anh cũng đi nhanh lên đi.” Anh chẳng tốn chút sức lực nào, phụ thuộc hoàn toàn vào Tang Trĩ. Cô nhịn không được quay đầu nhìn anh, nói: “Anh nặng như thế còn bắt em kéo à, mệt lắm đây.”

Lúc này Đoàn Gia Hứa mới đi nhanh hơn: “Thế cơ à?”

Hai người nhanh chóng ra khỏi trung tâm.

Bên ngoài tuyết vẫn rơi, lát phất lát phất, mong manh tựa như những cánh lông vũ, vừa chạm vào tay đã tan ra. Khu này khá xa trung tâm nên tương đối ít xe cộ đi lại, chung quanh chẳng thấy người nào.

Mặt trời ngược lại rất thần kì. Những tia nắng nhạt trải trên mặt đất không hề chói chang mà lại ấm áp lạ thường. Giữa mùa đông này, cùng với nền đất phủ tuyết trắng lại càng làm người ta thấy thoải mái.

Tang Trĩ chỉ cho anh xem, hai mắt cong thành hai vầng trăng khuyết: “Anh nhìn kìa, vừa có tuyết rơi vừa có nắng.”

Đoàn Gia Hứa lớn lên ở đây, cảnh tượng như vậy không phải mới thấy lần đầu nên cũng không lạ gì. Nhưng nhìn thấy cô như thế cũng không nở dập tắt niềm vui của cô, cũng cười theo.

Hình như cô muốn nói chuyện với anh, tức tắc nói trước: “Em mới chỉ nhìn thấy mặt trời trong mưa thôi, chưa thấy mặt trời trong tuyết bao giờ cả.”

“Ừm.”

“Anh xem, dù là mưa rơi hay tuyết đổ, đều có thể nhìn thấy mặt trời.” Tang Trĩ nghiêm túc múc canh gà cho anh, “Có đôi khi, vừa mưa vừa tuyết, cũng sẽ thấy được mặt trời.”

Nắng, là thứ màu sắc vui vẻ nhất tồn tại trên thế gian này.

Đoàn Gia Hứa nghe cô nói, lại ừ thêm một tiếng.

Tang Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, giọng nói mềm mại trong trẻo, lại gần ôm lấy anh. Cô gái nhỏ đáng người mảnh khảnh, muốn vươn tay xoa đầu an ủi anh còn phải kiêng chân lên.

“Cho nên chuyện xấu sẽ mau qua thôi, chuyện tốt rồi sẽ tới.”

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Anh biết mà.

Lúc này mới hơn hai giờ chiều.

Buổi trưa Tang Trĩ chỉ ăn chút cháo nên bây giờ hơi đói. Hai người trở về trường, đi ngang qua một tiệm cơm quen thuộc. Tang Trĩ vào mua một quả trứng và một phần đồ uống nóng.

Đoàn Gia Hứa giúp Tang Trĩ cầm đồ uống, mở nắp, uống một ngụm, xác định nhân viên không đưa sai đồ mới đưa cho cô.

Tang Trĩ không cầm, bóc vỏ trứng, đút cho anh ăn.

Đoàn Gia Hứa từ trước đến nay không mấy hứng thú với đồ ăn vặt nhưng vẫn chiều theo cô, cắn một miếng.

Hình như cho ăn thành nghiện, cả quả trứng, Tang Trĩ chẳng ăn mấy mà phần lớn vào bụng Đoàn Gia Hứa.

Ăn quả trứng hơi nghẹn, Đoàn Gia Hứa uống thêm ngụm nước, hỏi: “Em không thích ăn à?”

Tang Trĩ ném túi giấy vào trong thùng rác. Nghe vậy, cô chớp chớp mắt: “Không phải. Em thấy anh thích nên mới nhường anh đấy.”

Nói xong, cô cúi xuống, lấy viên kẹo từ trong túi, bóc ra rồi đút cho anh.

Mí mắt Đoàn Gia Hứa rũ xuống, cắn viên kẹo. Đầu lưỡi vươn tới, liếm đầu ngón tay cô rồi mới ngậm viên kẹo. Sau đó, anh nâng đầu Tang Trĩ lên, dán vào môi cô.

Cạy mở hàm răng của cô, chậm rãi đẩy viên kẹo vào miệng cô.

Toàn bộ quá trình không quá ba giây.

Nhưng mà vấn đề là, cả hai đang đứng trên đường cái.

Ánh mắt Tang Trĩ đờ đẫn, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, viên kẹo cũng đã bị cô vô thức nuốt xuống. Cô tròn trừng mắt, không dám nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, thấp giọng quát: “Anh làm gì vậy?”

“Người bạn nhỏ, ăn bằng tay là không hợp vệ sinh đâu.” Đoàn Gia Hứa vừa nói vừa cười, vô cùng ung dung: “Anh đang chán ăn đó, em có biết không?”

“...”

Trong nháy mắt Tang Trĩ chỉ muốn đánh cho Đoàn Gia Hứa phun hết đồ ăn trong bụng ra.

Hai người tiến vào khu đô thị.

Tang Trĩ chạy ngay đến khu đồ ăn vặt.

Thời gian còn nhiều, Đoàn Gia Hứa cũng không vội về nhà nên cũng đi theo cô. Anh nhìn đồng hồ ăn vặt trong xe đẩy, cần một túi lên, thuận miệng hỏi: “Sao em mua nhiều cái này thế?”

Tang Trĩ quay đầu lại nhìn, nói rất đàng hoàng: “Vì lần trước em ăn thấy anh cũng ăn cùng nên em tưởng anh thích ăn.”

Đoàn Gia Hứa không nói gì, bỏ lại vào trong giỏ.

Tang Trĩ nhìn dọc theo quầy hàng, tiếp tục đi về phía trước thì gặp một người đã lâu không thấy. Người kia cũng nhìn thấy cô, hơi sững sốt rồi chủ động lên tiếng chào hỏi: “Này.”

Tang Trĩ cũng giơ tay lên chào: “Chị Hiểu Vũ.”

Có vẻ Thi Hiểu Vũ đi một mình, trong giỏ mua sắm ngoài vật dụng cá nhân còn có một ít đồ ăn vặt. Cô nhìn sang Tang Trĩ, thấy Đoàn Gia Hứa đang đi ngay phía sau.

Lúc Tang Trĩ còn thực tập, Đoàn Gia Hứa cũng tới đón cô tan làm mấy lần. Thi Hiểu Vũ từng gặp rồi nên nhận ra được. Cô cũng không nhiều lời, chỉ hàn huyên mấy câu rồi đẩy xe rồi đi.

Gặp Thi Hiểu Vũ, Tang Trĩ đột nhiên nhớ tới Khương Đình. Cô suy nghĩ chốc lát rồi quay sang hỏi Đoàn Gia Hứa: “Khương Đình gần đây còn tới tìm anh không?”

Đoàn Gia Hứa thân nhiên đáp: “Không.”

Tang Trĩ à một tiếng, rồi cũng không nói gì thêm.

Hai người tiến vào khu thực phẩm tươi, dự định tối nay sẽ ăn ở nhà. Đoàn Gia Hứa khoan thai chọn đồ, tiện hỏi luôn: “Chỉ Chi, anh có chuyện muốn thương lượng với em.”

Tang Trĩ ngẩng đầu: “Dạ?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh định từ chức.”

“Anh muốn đổi việc à?”

“Ừm. Anh định tới Nam Vu mở một công ty game.” Đoàn Gia Hứa cười, “Đã nói chuyện xong với bên công ty rồi, chỉ còn vài thủ tục giấy tờ và bàn giao công việc nữa thôi.”

Tang Trĩ sững sốt: “Anh muốn về Nam Vu thật ư?”

“Không phải đang thương lượng với em đây sao?” Đoàn Gia Hứa nói, “Nếu em không muốn, muốn anh ở lại đây với em thêm hai năm cũng được, anh sẽ nói chuyện lại với công ty hiện tại.”

Kỳ thật Tang Trĩ cũng không quá coi trọng vấn đề này.

Dù sao cũng ở ngay Nam Vu, nghỉ đông và nghỉ hè trở về, ở lại thêm vài ngày cũng tốt. Chỉ là không thể giống như bây giờ, ngày nào cũng có thể gặp nhau.

Nhưng hết học kỳ này, Tang Trĩ cũng thành sinh viên năm ba rồi, cũng bận rộn hơn nhiều. Đến năm tư, cô cũng có thể về Nam Vu thực tập.

Cũng không phải là tách ra lâu lắm.

Tang Trĩ bình tĩnh hỏi: “Vậy lúc nào anh đi Nam Vu?”

Đoàn Gia Hứa: “Chắc là cuối tuần này.”

“Anh sẽ ở đâu?”

“Tiền Phi đã giúp anh thuê phòng trước rồi.” Đoàn Gia Hứa nói, “Cậu ấy cũng đề xuất với anh mấy tòa nhà, đợt sau này có thời gian anh sẽ đi xem xem.”

“...”

“Hay là chờ em về Nam Vu rồi, chúng mình cũng đi xem nhé!”

Tang Trĩ không hiểu lời anh nói cho lắm, chần chừ hỏi lại: “Anh muốn mua luôn à?”

Đoàn Gia Hứa cúi đầu nhìn cô: “Ừm.”

Tang Trĩ à một tiếng, sợ anh sẽ thấy áp lực, ngập ngừng nói: “Mua nhà ở Nam Vu... ừm... mấy khu điều kiện tốt một chút... so với Nghi Hà... đều...”

Chưa nói hết câu cô đã sửa lại: “Cái này không cần vội đâu.”

Đoàn Gia Hứa cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô. Không hiểu sao anh lại cười, lồng ngực cũng vì thế mà phập phồng: “Cảm thấy anh nghèo như vậy cơ à?”

“...”

“Không phải có ý khoe khoang đâu, để anh nói ngắn gọn một chút.” Đoàn Gia Hứa xoa đầu cô, đứng thẳng người dậy, nói, “Dù không coi là nhiều, nhưng nếu cần tiền đặt cọc thì vẫn đủ.”

“... vậy à.” Tang Trĩ không am hiểu về nhà đất cho lắm, chỉ nói, “Em cũng không để ý đâu. Nếu là em, đi làm năm năm chắc chắn không kiếm được đủ tiền mua nhà.”

“Hm?”

“Ý em là,” Tang Trĩ nói, “Em không mua nổi nhà thì nào có tư cách đòi hỏi anh phải mua được nhà.”

“Em có đấy.” Đoàn Gia Hứa bình tĩnh nói: “Anh mua cho em.”

Tang Trĩ sững sốt: “Hả?”

“Đến khi đó cho anh tá túc nhờ là được rồi.” Giọng nói Đoàn Gia Hứa ôn nhu vô cùng, âm cuối có tình kéo dài, “Anh cũng không đòi hỏi gì nhiều đâu, chỉ cần em chia cho anh nửa cái giường là được.”

“...”

Tang Trĩ nhìn anh, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Cô quay sang khu đồ uống, cầm chai coca và nước dừa. Chú ý thấy có bia bên cạnh, cô hỏi: “Anh có muốn chút bia không?”

Đoàn Gia Hứa: “Em muốn uống à?”

“Không, nhưng mua sẵn để lỡ như đột nhiên anh muốn uống không phải lúc nửa ra ngoài đêm để mua.” Nói đến đây, lại sợ anh nhớ lại chuyện buồn, còn cố tình nhấn mạnh, “Hơn nữa, lúc anh uống rượu vẫn đẹp trai lắm.”

Nghe vậy, Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Anh uống rượu đẹp trai cơ á?”

Tang Trĩ gật như gà mổ thóc: “Ừm.”

“Hình như em nhầm, không phải đáng về uống rượu của anh đây đẹp mắt.” Đoàn Gia Hứa cười, cặp mắt hoa đào lại bắt đầu phóng điện, lời nói càng thêm vô lại, thâm ám chi: “Anh đây ấy à —”

“Hả?”

“Đáng về trên giường mới là đẹp nhất.”

“...”

Tang Trĩ về sớm, bạn cùng phòng chưa ai lên cả. Cô cũng không vội về ký túc xá luôn mà còn ở nhà Đoàn Gia Hứa chơi thêm hai ngày, đến lúc đi học mới về. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Mấy hôm nay Đoàn Gia Hứa rất bận, đến tận lúc sắp bay về Nam Vu mới có thời gian thanh thoi. Thành thạo sẽ tới tìm Tang Trĩ, cũng lên lớp với cô.

Hắn mua vé máy bay sáng thứ sáu.

Tang Trĩ định đi tiễn anh, vậy nên đêm hôm trước ở lại nhà anh luôn. Cô nói chuyện với Đoàn Gia Hứa một lúc rồi nhanh chóng bị bộ phim truyền hình đang chiếu trên Tang Vinh thu hút sự chú ý, cuối cùng lại thành nằm trên ghế sofa xem Tang Vinh.

Chẳng được bao lâu đã bắt đầu thèm ăn, nhớ tới chè trôi nước được ăn hôm nguyên tiêu lại càng thèm, định đem chỗ còn lại ra nấu nột. Tang Trĩ đứng lên, đi vào trong bếp.

Phát ra những tiếng lạch cạch trong bếp.

Tang Trĩ mới đem nồi nước để lên trên lò viba, còn chưa kịp mở ra, Đoàn Gia Hứa đã đi tới, hỏi: “Em làm gì thế?”

Cô chỉ nổi nước, thành thật trả lời: “Nấu chè trôi nước.”

Đoàn Gia Hứa: “Ra ngoài xem tivi đi, để anh nấu cho.”

“Em nấu được mà.” Cái này còn đơn giản hơn nấu mì tôm, chờ nước sôi, đổ chè trôi nước vào, chờ nổi lên, vớt ra là ăn được. Tang Trĩ suy nghĩ ý đồ của hắn, bổ sung thêm “Anh ăn không em nấu luôn cho.”

Đoàn Gia Hứa chậm rãi nói: “Vậy nấu cho anh hai viên đi.”

“...”

Muốn xem bánh trôi nổi lên nên Tang Trĩ cố tình lấy một cái nồi rõ to, đổ lưng chừng nước. Nước nóng rất chậm, mãi vẫn chưa sôi.

Hai người nói chuyện, không hiểu sao, Tang Trĩ đột nhiên bị anh bế lên, đặt trên bồn rửa, rồi sắp tới.

Tiếng lò vi ba chạy rì rì, trong không gian yên tĩnh lại trở nên nổi bật.

Tang Trĩ không nhắm mắt, chăm chú nhìn khuôn mặt Đoàn Gia Hứa gần trong gang tấc, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng thở mập mờ của anh.

Kỳ thực, cô rất thích được gần anh như thế.

Dần dần, cô thuận theo ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng đáp lại.

Không biết đã qua bao lâu, có tiếng nước sôi.

Lúc này Đoàn Gia Hứa mới dừng lại, anh mắt dần trở nên âm trầm, chop mũi hắn cọ cọ lên mặt cô, thanh âm khàn khàn đầy dụ hoặc: “Có muốn ko _____”

“...”

“Một lần trong phòng bếp?”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Không muốn cách xa em

Nghe thấy vậy Tang Trĩ lấy lại tinh thần, giương mắt, nhìn thẳng vào đôi môi ướt át của anh. Trầm mặc hai giây, đột nhiên giờ chân đá anh, buồn bực nói: “Anh suốt ngày...”

Cô dừng lại, không có ý tốt, nhưng chưa kịp nói hết. Đoàn Gia Hứa đã nắm lấy cổ chân cô, ngón tay xoa nắn xung quanh, lực đạo không nặng, không nhẹ. Hắn cúi đầu, bỗng nhiên bật cười: “Thế nào?”

Tang Trĩ đẩy anh ra, nhảy xuống bệ bếp: “Anh đi ra, em muốn nấu bánh trôi nước.”

Sau đó, cô cầm lấy túi đồ bên cạnh.

Không đợi Tang Trĩ có hành động tiếp theo, Đoàn Gia Hứa đã đỡ lấy túi thực phẩm từ tay cô. Hắn khẽ cười, bả vai rung rung, vòm họng phát ra những tiếng cười trầm thấp gọi cảm. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Anh cười cái gì?”

Đoàn Gia Hứa đồ túi trẻ trôi nước vào trong nồi, giọng nói ôn tồn lễ độ: “Không nguyện ý, Anh có thể nhắc lại nhiều lần. Không nên tức giận nha.”

“...”

Chứ không phải nếu không nguyện ý thì thôi à.

Cái gì mà nếu không nguyện ý thì không ngại nhắc lại nhiều lần.

Có cần dùng dáng vẻ nho nhã, tri thư đạt lễ, ngữ khí nhã nhặn như thế để nói những lời này không?

Tang Trĩ im lặng, nhưng cô cũng không tức giận, đôi môi khẽ run lên, không biết vì buồn cười hay định chọc anh mà chưa nghĩ ra định nói gì nữa.

Cô cầm cái thìa đưa cho anh, đổi chủ đề: “Anh cũng muốn ăn à? Ngày mai anh bay sớm như thế, ăn cái này không tốt cho tiêu hóa, em muốn để anh đi ngủ sớm một chút cho nên mới không mua phần anh.”

“Lên máy bay anh ngủ sau.” Đoàn Gia Hứa ung dung nói, “Hiện tại ngủ thì quá lãng phí thời gian.”

“...”

Tang Trĩ không biết mình có vấn đề hay anh có vấn đề nữa. Hiện tại anh tùy tiện nói một câu, cô đều có thể hiểu sai, vô thức xuyên tạc câu chuyện sang một phương diện khác.

Cô không nói gì, chỉ quay sang liếc anh một cái.

Chè trôi đã xong, giờ chỉ cần chờ nước sôi là ăn được. Đoàn Gia Hứa đổ thêm đường trắng vào, gác cái thìa ở bên cạnh.

Hắn rút tờ khăn giấy lau tay, nhìn chăm chăm cô. Sau đó đột nhiên cúi người, hai tay chống lên thành bồn rửa, vậy Tang Trĩ trong lòng ngực của mình.

“Còn phải đợi mấy phút nữa.” Đoàn Gia Hứa hôn lên chiếc cầm tinh tế của cô, “Hôn một chút trong lúc chờ.”

Sau khi nấu xong, Tang Trĩ ôm bát tre ra ghế sofa, vừa xem tivi vừa ăn chè trôi. Không bao lâu Đoàn Gia Hứa cũng cầm bát của mình ngồi xuống.

Tang Trĩ thuận miệng hỏi: “Anh sắp xếp xong hành lý chưa?”

Đoàn Gia Hứa: “Chưa. Tí anh thu.”

“Anh nhớ mang nhiều quần áo một chút, không cần mang đồ quá dày, bên kia không lạnh như ở đây.” Tang Trĩ nói, “Nhớ chăm đi siêu thị, mua nhiều đồ rồi để tủ lạnh, đừng ăn cơm ngoài nhiều.”

Đoàn Gia Hứa ngoan ngoãn gật đầu.

Tang Trĩ bổ sung: “Em rảnh, sẽ về tìm anh.”

Đoàn Gia Hứa nhắc mí mắt, khóe môi cong lên, không nói gì cả.

“Vậy, nếu như anh ở lại bên kia.” Tang Trĩ đột nhiên nhớ đến vấn đề quan trọng, chủ động hỏi, “Hay mình trả phòng này nhé? Không ở mà vẫn đóng tiền thuê nhà, rất phí.”

“Chưa trả vội.” Đoàn Gia Hứa lười biếng nói, “Trở về vẫn ở mà. Và lại trời cũng sắp lạnh rồi, ký túc xá của em không phải không đủ ấm sao? Nếu thấy khó chịu cứ qua đây ở.”

“...”

“Nếu ở một mình sợ thì dẫn bạn về ở cùng cũng được.”

Tang Trĩ cắn bánh trôi, gật gù đầu.

“Có chuyện gì lập tức gọi điện cho anh. Bình thường cũng đừng về ký túc xá quá muộn, nhớ chú ý an toàn. Còn nữa, đi ra ngoài chơi, uống ít rượu thôi, đừng uống đồ người khác đưa.” Đoàn Gia Hứa ngẫm nghĩ, lại dặn tiếp, “Hằng ngày, cứ khi nào về đến ký túc xá, thì call video cho anh.”

“Vâng.”

“Có người tìm đến hỏi phương thức liên lạc của em.” Đoàn Gia Hứa dùng mấy giây, ôn nhu đề nghị, “Em có thể cho hắn số của anh.”

“...”

“Anh biết, các cô gái trẻ hiện giờ đều thích những chàng trai trẻ tuổi nhiệt huyết,” Đoàn Gia Hứa tùy tiện nói, “Nhưng trình tiết của anh em cũng đã chiếm rồi, mà có thể nhẫn tâm vứt bỏ anh thì thật quá độc ác.”

“...” Tang Trĩ nhin không được lên tiếng. “Anh có thể thôi nói hươu nói vượn được rồi đấy.”

“Đây không phải là vì người ta hơi lớn tuổi một chút, đâm ra cũng mong manh, nhạy cảm lo được lo mất hơn một chút sao.”

“Vậy được, sau khi anh đến Nam Vũ cũng phải báo cáo mỗi ngày.” Tang Trĩ trầm nói, “Nói với nữ sinh này câu gì, đừng chạm nam sinh khác chỗ nào, đều phải nói cho em biết.”

“Được nha.”

“Anh ít đi trêu chọc người khác đi.” Tang Trĩ nói, “Nam cũng không ngoại lệ.”

“...” Đoàn Gia Hứa kềm chút sắc, “Anh trêu chọc con trai khi nào chứ?”

“Tiền Phi ca, anh hai, trước kia còn thêm Tuấn Văn ca cùng phòng ký túc xá. Anh xem hầu như ai anh cũng phải...” Tang Trĩ chuyển mắt, nhìn quanh thân hắn, nuốt về còn lại vào bụng, “Được rồi.”

Không tính nợ cũ với anh nữa.

Nghĩ ngợi một lát, Tang Trĩ vẫn bổ sung một câu, ngữ khí cổ quái: “Trước em nói chuyện với các bạn cùng phòng, họ còn tưởng rằng anh một lòng một dạ yêu anh hai của em.”

Mi tâm Đoàn Gia Hứa nảy một cái.

Vừa lúc ăn xong viên trôi chè cuối cùng, Tang Trĩ đứng dậy, tiện thể cầm luôn bát của hắn đi về nhà bếp, không quên nhắc nhở: “10h rồi, anh mau thu dọn đồ đạc, sau đó đi ngủ đi.”

Như không nghe thấy cô nói, Đoàn Gia Hứa theo đuôi cô vào nhà bếp.

Tang Trĩ mở vòi nước, rửa bát.

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa đã bu lại, nắm lấy cái bát trong tay cô, sau đó vòng tay ôm cô vào lòng. Anh chậm rãi rửa bát, cánh tay như có như không lơ đãng chạm vào cô.

Lòng ngực anh dán chặt vào lưng Tang Trĩ, đơn giản như việc rửa bát mà cũng có thể đem ra tán tỉnh bạn gái. Tang Trĩ nghĩ, sau đó liếm môi dưới: “Anh rửa đi, em về phòng...”

Chỉ hai cái bát, Đoàn Gia Hứa đã rửa xong xuôi để lên giá. Anh tắt nước, đôi môi dán lên tai cô, ngữ khí gợi cảm, lại quyến rũ không khác gì hồng nhan họa thủy: “Thật không muốn?”

“...”

Tang Trĩ cũng không biết sao sự việc lại diễn biến theo chiều hướng này. Đợi cô lấy lại tinh thần, mơ mơ màng màng phản ứng kịp mới đau khổ nhận ra cô lại bị lão đàn ông hồ ly này câu dẫn thành công.

Đúng là một tên đàn ông nham hiểm mà.

Tại sao.

Lúc nào.

Cũng như không đủ, không có giới hạn như thế.

Ánh đèn bếp sáng tỏ, không gian tĩnh mịch đến im ắng, chỉ còn tiếng thở dốc của đàn ông. Một bên bồn bếp bằng đá cẩm thạch lạnh buốt, một bên là thân thể nóng rẫy đầy ham muốn của anh, hai thái cực rõ ràng bủa vây lấy Tang Trĩ, khiến cô choáng váng.

Cảm xúc tỉnh táo, nóng hừng hực qua từng cái vuốt ve, động chạm của anh khiến cô không thể coi nhẹ.

Bắt đầu là vành tai, anh đi xuống tỉ mỉ hôn lên đôi má, cánh môi, chop mũi, rồi đi xuống, rồi như không thể nhịn được nữa, hắn nhắc bổng Tang Trĩ lên, tiến về phòng.

Một phòng kiểu diêm, xuân ý miên man.

Trong phút giây hoan ái, Tang Trĩ như mơ như say, văng vẳng bên tai cô là giọng ní non của Đoàn Gia Hứa: “Không muốn xa em.”

Đầu cô trống rỗng, vô thức ôm chặt anh vào ngực, Đoàn Gia Hứa vì động tác này của cô mà không kiềm được tiến vào sâu hơn, như muốn dung nạp cả hai vào làm một. Đến khi cả hai đã đạt đến đỉnh điểm, Đoàn Gia Hứa nằm úp sấp trên người cô, thâm thi: “Phải nhớ anh. Từng giây từng phút, nhất định phải nhớ anh.”

Sáng hôm sau 7h30 Đoàn Gia Hứa bay.

5h sáng Đoàn Gia Hứa rời giường, anh nhào người lưu luyến hôn lên trán Tang Trĩ sau đó rón rén đứng dậy thu dọn đồ đạc.

Thấy thời gian đã đến. Đoàn Gia Hứa trở lại phòng Tang Trĩ, ngồi sát mép giường, cúi đầu ôn nhu nhìn cô, rồi nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thấp giọng nói: “Người bạn nhỏ, anh phải đi rồi.”

Nghe anh nói thế, Tang Trĩ mở choàng mắt, bộ dáng còn có chút mơ hồ. Cô ngồi dậy, nhìn anh đã ăn mặc chỉnh tề, thì lúng ta lúng túng nói: “Mấy giờ

rồi.”

“5h30.” Đoàn Gia Hứa cười, “Ngủ tiếp đi, anh báo em một tiếng, rồi đi thôi. Tỉnh dậy nhớ ăn sáng, anh chưa kịp chuẩn bị gì cho em.”

Tang Trĩ có chút mờ mịt: “Anh phải đi bây giờ à?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Tang Trĩ đứng lên: “Em tiễn anh.”

“Tiễn cái gì.” Đoàn Gia Hứa nói, “Xa như thế, chút em trở về, anh ngồi trên máy bay lại lo lắng. Bên ngoài lạnh lắm, ngủ thêm chút đi.”

“...” Tang Trĩ nhìn anh chằm chằm, đột nhiên ánh mắt đáng thương như một chú cún con làm nũng, dụi vào ngực anh, rầu rĩ nói: “Em muốn đưa anh đi.”

“Khi nào sinh nhật em, chúng ta lại được gặp nhau rồi.” Đoàn Gia Hứa sờ sờ đầu cô, “Cũng không lâu lắm, rất nhanh là đến kì nghỉ đông thôi.”

Tang Trĩ không lên tiếng.

“Nào.” Đoàn Gia Hứa lại bắt đầu dặn dò, “Chú ý một chút, đừng trong lúc anh không ở đây, bị tên tiểu nam hồ ly nào đó cướp đi mất.”

“...”

“Nhưng mà, anh dù lớn tuổi.” Đuôi lông mày anh khẽ nhấc, liếc nhìn dấu hôn đỏ sậm mình để lại, bắt đầu huênh hoang, “Xong tỉnh lực vẫn còn rất dồi dào, tráng kiện.”

“...”

Bị anh chọc cười, cảm xúc buồn bã của cô vơi đi hơn nửa. Nhưng cô vẫn bò dậy nói với anh một đồng lời dặn dò linh tinh, hết như một tiểu đại nhân. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa chờ cô trở về phòng ngủ, mới rời đi.

Đến sân bay Nam Vu đã là hơn 4h chiều. Thành phố này đối với anh vô cùng thân quen, mặc dù đã rời xa nó nhiều năm như vậy, nhưng đa phần mọi thứ không đổi khác nhiều.

Đoàn Gia Hứa ra sân bay, đón một chiếc taxi, báo địa chỉ nơi ở.

Xuống xe, Đoàn Gia Hứa đi vào khu chung cư, gấp bảo vệ, để lấy chìa khóa mà Tiền Phi đã gửi lại. Sau khi vào đến nhà, anh nhanh chóng chụp hình gửi cho Tang Trĩ.

Đoàn Gia Hứa thu xếp đồ đạc qua loa, liền đi ra ngoài.

Mở công ty riêng không phải hứng thú nhất thời. Từ năm trước hắn đã bắt tay vào kế hoạch từ việc tìm đối tác, thuê trụ sở, kêu gọi đầu tư.

Theo thời gian đã hẹn, Đoàn Gia Hứa đi gặp hai người bạn thời đại học, bắt đầu bàn bạc về kế hoạch làm ăn.

Đoàn Gia Hứa không vội vã đi gặp Tang Vinh và Lê Bình.

Sau khi đến Nam Vũ, anh chạy khắp nơi thu xếp công việc: Nào là tìm thuê văn phòng, đến Cục Công Thương trình hồ sơ mở công ty, mua thiết bị, máy móc, tuyển nhân viên.

Cả một thời gian bận túi bụi, những tiếng rảnh rỗi duy nhất anh dành để nói chuyện với Tang Trĩ.

Tựa như mấy năm trước, ở Nghi Hà, khi anh vừa vào công ty của Giang Hoài Vân. Khi đó mấy người họ cũng bắt đầu lập nghiệp, gặp nhiều khó khăn, cố gắng leo lái công ty, sau đó một hôm hai vợ chồng họ đến gặp anh đưa gia ý định muốn anh cùng góp vốn cổ phần.

Nhưng so với lúc đó, anh lại càng muốn bỏ tâm huyết vào việc này gấp bội. Bởi khi ấy anh không nghĩ ngợi quá nhiều về tương lai, nhưng hiện tại dù bất luận làm việc gì anh cũng để tâm đến sau này, đến Tang Trĩ, đến tương lai của hai người họ.

Thức đêm, dậy sớm liên tiếp hơn nửa tháng, Đoàn Gia Hứa mới chính thức được buông lỏng tinh thần một chút. Tiền Phi mời mọc hắn lần thứ 800, hắn khó có thể tiếp tục cự tuyệt, bèn nhận lời.

Ngoài Tiền Phi còn có Tang Diên.

Nhìn thấy Tang Diên, Đoàn Gia Hứa đột nhiên nhớ đến Tang Trĩ. Hai người ngồi song song nhau, Đoàn Gia Hứa nhìn Tang Diên chằm chằm không chớp mắt, hồi lâu như có điều suy nghĩ, anh đứng dậy ngồi sang bên cạnh Tiền Phi.

Tang Diên không hiểu hành động dờ dỏng này của anh: “Cậu bị ám đầu à?”

“Sợ bạn gái mình hiểu lầm.” Đoàn Gia Hứa ôn hòa nói, “Hai ta vẫn nên bảo trì khoảng cách thì tốt hơn.”

“...”

Một lát sau, Đoàn Gia Hứa nhớ đến vấn đề quan trọng, bèn đề cập với hấn: “Anh hai, cho em rề của anh xin số liên lạc của chú Vinh, em rề của anh muốn hẹn gặp chú rồi cùng về nhà chào hỏi đi.”

Tang Diên: “?”

Đoàn Gia Hứa: “Sao?”

“Cậu gấp gấp quá rồi đấy.” Tang Diên cầm lấy bình rượu trước mặt, uống một ngụm, “Em gái tôi năm nay mới bao nhiêu tuổi, cậu đã đòi gặp cha mẹ tôi.”

Đoàn Gia Hứa không nói rõ chỉ cười: “Nói chút chuyện.”

“Người ta đây là xác định đã yêu liền cưới.” Tiền Phi trêu đùa, “Nào giống cậu, suốt ngày dính lấy con gái nhà người ta, xong còn đi loan tin cho cả thế giới biết là cô ấy theo đuổi cậu.”

Tang Diên khó chịu nhất là người khác nói hấn đi loan tin được con gái theo đuổi. Mí mắt của hấn nâng lên, quét mắt từ khắp thân thể cao lớn của Tiền Phi. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Trong lòng ước tính trọng lượng của hấn, Tang Diên cười lạnh một tiếng, gần từng chữ nói: "Cho người 186 cân rầm chó" (186 cân của Trung Quốc bằng 93 cân của Việt Nam)

Tiền Phi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Mọi thứ của anh

Tiền Phi vốn đã hơi béo, sau khi kết hôn, được tình yêu vỗ về, nên tốc độ phát triển chiều ngang của hấn mắt thường cũng có thể thấy được. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cám ơn.

Có lẽ là cảm thấy nhện chút thôi là xong.

Nhưng không duy trì nổi quá 3s, Tiền Phi đã dựng hai tai lên, chỉ và Tang Diên hét lên: “Con mẹ nói sao cậu biết cân nặng của mình?”

“Đoán đúng rồi à?” Tang Diên lạnh lùng nói, “Tôi đã cố đoán thấp xuống rồi đấy.”

Tiền Phi không chịu được sự tủi nhục này, nhìn về phía Đoàn Gia Hứa: “Lão Hứa, trông tôi có béo như vậy không?”

Đoàn Gia Hứa: “Không đâu.”

Linh hồn nhỏ bé của Tiền Phi nhất thời được an ủi.

Hấn cố kìm nén cơn giận nhưng vẫn tức tối Tang Diên: “Đây là cậu ép mình, từ hôm nay trở đi cậu đừng có liên lạc với mình nữa, nếu không gặp một lần đánh một lần. Cút!”

Trầm mặc ba giây.

Đoàn Gia Hứa cười nhẹ bổ sung thêm: “Mình còn tưởng cậu lên 200 rồi cơ. Nếu mới 186 thì vẫn còn được.”

Tiền Phi: “...”

Trong nháy mắt, phần nộ của Tiền Phi biến thành bi thương, ánh mắt nhìn Đoàn Gia Hứa không khác nào cô gái nhìn người đàn ông đã phụ bạc mình: “Tại sao cậu phải lừa với cậu ta công kích tôi chứ? Trước kia chính cậu đã nói mình là người cậu yêu nhất cơ mà?”

“Cậu làm nhầm gì thế?” Đoàn Gia Hứa nói, “Đề bạn gái tôi hiểu lầm không tốt đâu.”

“...”

“Hôn nữa, đây còn là anh trai mình đấy.” Đoàn Gia Hứa tay chống cằm, ánh mắt nhìn Tang Diên đến là dịu dàng: “Mình không giúp người trong nhà sao được.”

Thấy được ánh mắt của anh, thái dương Tang Diên giật giật: “Sao cậu yêu đương vào lại buồn nôn thế?”

Tiền Phi chỉ đành dòi trợn đũa: “Không chịu được nữa rồi, thật sự.”

Tính tình Đoàn Gia Hứa rất tốt, mặc cho bọn họ trào phúng.

“Hồi xưa lúc cậu ta chưa yêu đương còn có thể cố mà nhịn được.” Tiền Phi nói, “Bây giờ dính vào rồi, có khác gì con công đực không, ngày nào cũng phát xuân. Tôi thực không hiểu nổi sao em gái cậu lại chịu đựng được cậu ta.”

“...” Đoàn Gia Hứa buồn cười: “Khoa trương vậy cơ à?”

“Cậu có thời gian thì soi lại mình trong gương đi.” Dựa vào kinh nghiệm của mình, Tiền Phi tốt bụng nhắc nhở, “Con gái bây giờ không thích kiểu bạn trai suốt ngày dính lấy mình đâu. Kiểu như cậu ấy à, chưa tới một năm đã bị người ta chán rồi.”

Nghe vậy, Tang Diên cũng quay sang nhìn Đoàn Gia Hứa, trông như điều suy nghĩ.

Không đợi Đoàn Gia Hứa trả lời, điện thoại di động đã vang lên. Là video call của Tang Trĩ. Khóc môi anh cong lên, cầm điện thoại chậm rãi nói: “Không ngại chứ?”

Tiền Phi: “Có đấy.”

Đoàn Gia Hứa suy nghĩ rồi cúp máy, gọi lại. Anh cầm cốc nước, dấn di động bên tai, nói: “Nhìn các cậu không được gọi điện, kỳ thực tôi cũng không định làm thế đâu.”

“...”

“Nhưng cô nương nhà tôi tính tình lớn lắm, Đoàn Gia Hứa cười: “Không nhận thì không được.”

Ngay sau đó, điện thoại được kết nối.

Tiếng Tang Trĩ truyền đến: “Anh vẫn đang ở bên ngoài à?”

“Ừ, đang cùng anh trai em và Tiền Phi ra ngoài nói chuyện.” Đoàn Gia Hứa uống một ngụm nước, hỏi: “Em về ký túc xá rồi à?”

“Vừa về tới.” Tang Trĩ rất tự giác nói: “Vậy em không làm phiền anh nữa, anh chơi với hai người kia đi, em đi tắm đây.”

“Khi nào về anh gọi lại cho em.”

“Được ạ.”

Như nhớ ra cái gì, Đoàn Gia Hứa khẽ cười giải thích: “Em yên tâm, anh và bọn họ không có gì đâu.”

Tiền Phi: “...”

Tang Diên: “...”

“Anh nói gì ——” còn chưa kịp nói xong, Tang Trĩ đã kịp nuốt ngược lời lại, thoáng im lặng rồi mới mở miệng tiếp, giọng cũng to hơn: “Hai người đó đang ngồi cạnh anh luôn à?”

Đoàn Gia Hứa ừ.

Tang Trĩ trực tiếp cúp điện thoại.

Đoàn Gia Hứa nhún mày, bỏ di động xuống. Anh cười rồi quay sang hỏi: “Ban nãy nói đến đâu rồi nhỉ?”

Tiền Phi: “Sao mình lại thấy cậu càng ngày càng đáng ghét thế nhỉ?”

Tang Diên đưa số điện thoại cho anh rồi chỉ ra cổng: “Cầm rồi lăn đi.”

Tang Trĩ cũng ngay lập tức gửi tin nhắn cho hắn: [Anh – làm – gì – thế?]

Tang Trĩ: [Đừng nói thế trước mặt hai người họ chứ!]

Đoàn Gia Hứa cố nhịn cười nhăn trả lời vài câu vớ vẩn về cô. Anh bỏ điện thoại xuống, nghiêng người dựa vào thành ghế, lưu manh nói: “Hai cậu cách xa

mình ra một chút đi, sao ngày nào cũng phải lôi kéo mình thế?”

Sắc mặt Tiền Phi vô cùng vi diệu, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ: “Sao hai cậu đều thế vậy.”

Tang Diên: “?”

“Tôi nhớ hồi lâu lắm rồi,” Tiền Phi nói, “Cậu từng nói với em gái cậu là, cả phòng ký túc xá chúng ta đều xếp hàng cua cậu còn gì! Sao cậu độc áo thế, như vậy mà cũng nói được à?”

Đoàn Gia Hứa miễn cưỡng: “Anh à, thì ra đây là vấn đề của anh.”

Tang Diên không thèm để ý chút nào, nói cái giọng rất đáng đánh đòn: “Minh đây, trên phương diện đó, trai gái đều sát nhé!”

Nói xong lại quét mắt nhìn hai người còn lại: “Kìa kìa nhìn hai người xem, ánh mắt nhìn tôi có khác gì sói nhìn mồi không, tôi không hoảng hốt sao được?”

“...”

Tang Diên nhìn Đoàn Gia Hứa, đổi chủ đề: “Khi nào thì cậu tới?”

Đoàn Gia Hứa: “Hả?”

“Gặp ba mẹ tôi.”

“Chắc là đợt này đi luôn đi.” Đoàn Gia Hứa nói, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tang Diên hăng hái đáp: “Định về xem nào nhiệt chút.”

Có số rồi, Đoàn Gia Hứa chờ đến lúc thích hợp mới gọi.

Bên kia tút tút hai tiếng đã có người nhận điện, tiếng Tang Vinh truyền tới: “Xin chào, ai vậy?”

“Cháu chào chú ạ, cháu là Đoàn Gia Hứa.” Đoàn Gia Hứa lễ phép nói: “Đợt này cháu về Nam Vu làm việc vẫn chưa liên lạc với chú. Bây giờ cũng ổn định hơn rồi nên muốn tới nhà thăm chú đi ạ.”

Ngữ khí Tang Vinh vẫn hòa ái như trước đây: “Muốn định cư ở Nam Vu luôn à?”

Đoàn Gia Hứa: “Dạ vâng ạ, muốn ở lại đây phát triển sự nghiệp.”

“Ừm, vậy cũng tốt.”

Đoàn Gia Hứa vẫn chưa biết gì về thái độ của Tang Vinh và Lê Bình đối với chuyện hai người. Anh rũ mắt xuống, đứng đắn nói: “Do lần trước vội vàng nên chưa kịp tới nói chuyện với chú. Nên cháu muốn hỏi chú khi nào có thời gian rảnh để cháu đến thăm chú tiện thể nói chuyện lần trước ạ.”

Đầu dây bên kia im lặng.

Đã hơn mười mấy giây rồi vẫn im lặng như thế.

Tang Vinh cười: “Cuối tuần chú đều rảnh, hay tới thứ bảy cháu tới đi, cũng chú ăn bữa cơm luôn thể. Bạn chú mới tặng một chai rượu, tiểu tử A Diên chết tiệt kia lại chẳng mấy chịu về nhà, chẳng có ai uống với chú cả.”

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng thở ra, nhẹ đến mức không cảm nhận được, cười: “Vâng ạ, cháu sẽ tới ạ. Làm phiền chú và dì rồi.”

Thứ bảy, Đoàn Gia Hứa mua thêm trà và hoa quả, đúng giờ đến nhà Tang Trĩ.

Người mở cửa cho anh là Lê Bình, bà cười chào hân, nhận đồ trong tay anh rồi nói: “Lần sau tới đừng mang nhiều đồ tới như vậy nhé. Cháu cứ ngồi trước đi, chờ dì một chút, cơm sắp xong rồi.”

Đoàn Gia Hứa cởi giày, chỉ động nói: “Để cháu giúp gì nhé!”

“Không cần đâu, sắp xong rồi.” Lê Bình nói: “Cháu cứ ngồi đi, chắc đi giường cũng mệt hả. Tang Diên, rót nước cho cậu ấy đi, cứ ngồi yên thế mà được à!”

Đoàn Gia Hứa vô thức nhìn về phía sofa.

Lúc này mới thấy Tang Diên như không xương nằm dài trên ghế, miệng còn đang nhai kẹo cao su. Tang Diên héch cằm về phía bàn trà, nhàn nhã nói: “Cậu tự túc đi.”

Đúng như lời từng nói, tới xem nào nhiệt thôi.

Mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật.

Thấy Lê Bình sắp nổi giận tới nơi rồi, Đoàn Gia Hứa vội nói: “Không sao đâu dì, cháu tự rót được.”

Lê Bình nhìn chằm chằm Tang Diên hồi lâu, cứ thấy có gì không đúng lắm. Bà không nói gì, gạt đầu rồi lại trở vào bếp giúp Tang Vinh. Đoàn Gia Hứa đi theo bà, chào Tang Vinh rồi mới ra ngoài.

Đoàn Gia Hứa ngồi xuống ghế hỏi: “Sao cậu cũng tới.”

“Nghe em gái mình nói, ba mẹ mình hình như không thích cậu lắm?” Đường như cảm thấy rất thú vị, Tang Diên hỏi, “Thật hay giả vậy? Nói nghe chút coi, để anh đây vui về.”

“Cậu cứ ngồi yên mà xem nào nhiệt là được.” Đoàn Gia Hứa không đùa cợt như bình thường, “Lát nữa cũng đừng nói gì.”

Tang Diên quét mắt nhìn anh, rồi lại trở về dáng vẻ lười biếng: “Ai muốn xen vào chuyện của cậu chứ. Là em gái tôi nhờ hỗ trợ nên tôi mới tiện đường về nhà ăn bữa cơm thôi.”

Khóe môi Đoàn Gia Hứa lại giật lên: “Không cần cậu giúp đâu.”

Phát hiện được sự khác thường của anh, Tang Diên nhếch lông mày: “Người anh em, cậu có cần phải thế không? Mới có chút chuyện đã sợ vậy rồi cơ à? Cha mẹ mình thế nào cậu cũng không phải không biết, cậu định từ bỏ?”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười không nói gì.

Đúng lúc này, Lê Bình nói: “Chuẩn bị ăn cơm.”

Trên bàn cơm, mọi người cũng chẳng mấy trò chuyện. Thình thoảng, Tang Vinh hỏi mấy câu, Đoàn Gia Hứa thành thật trả lời, rồi lại lăm vào trầm mặc. Phần lớn thời gian chỉ có ăn. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Giống như tuân theo quy củ, lại càng giống bởi vì có thêm người nên có chút gượng gạo.

Au bữa cơm, thừa dịp Đoàn Gia Hứa đi rửa tay, Lê Bình bắt đầu giục Tang Diên ăn nhanh lên.

Tang Diên buồn bực: “Mẹ sao thế? Ngày nào cũng bảo con về nhà ăn cơm. À con vừa về, ngồi còn chưa nóng mông đã muốn đuổi con đi.”

“Hôm khác lại về.”

“Hôm nay con rảnh lắm,” Tang Diên nói, “Còn những hôm khác không rảnh.”

“Mẹ mặc kệ lúc nào con mới có thời gian, cả đời này không có lúc cũng được.” Lê Bình quyết tuyệt nói, “Nói chung bây giờ con mau tranh thủ thời gian về chỗ con đi.”

Mấy người làm như bí mật kinh thiên động địa lắm ấy.

Càng tỏ vẻ thần bí, tâm lý phản nghịch của Tang Diên càng mạnh, không thèm động đậy: “Con cứ ngồi ở đây đây.”

Mặt Lê Bình trở nên khó coi, Tang Diên hắng giọng: “Mẹ, mấy tuần rồi chưa được gặp mẹ. Con muốn ở lại với mẹ lâu thêm một chút, hàn huyên tâm sự với mẹ vài ngày có được không?”

“Sao lúc mấy tháng không thấy mặt mũi đâu thì không nói thế?”

“...”

Lúc này Tang Vinh mới lên tiếng: “Cứ để nó ở lại đi, dù sao cũng vô dụng.”

Tang Diên: “...”

Đoàn Gia Hứa rất nhanh đã đi ra.

Trừ Tang Diên, ba người bắt đầu nói chuyện, câu được câu không. Được một lúc, Đoàn Gia Hứa đi thẳng vào vấn đề chính: “Những lo lắng lần trước chú đi nói với cháu, khi về nhà cháu cũng suy nghĩ rồi.”

“...”

“Cháu muốn nói rõ lại chú dì một số việc.” Đoàn Gia Hứa nói chậm rãi, ngữ khí hơi hột, kể lại câu chuyện quá khứ: “Sau tai nạn của ba cháu, quả thực ban đầu gia đình nạn nhân cùng học hàng thân thích đều tới gây phiền phức. Nhưng sau khi mẹ cháu qua đời thì những chuyện như vậy cũng ít đi. Chỉ còn

con gái của người bị hại, Khương Đình.”

Phòng khách yên tĩnh, cả ba người đều không nói gì.

“Chuyện này do cháu xử lý không tốt.” Đoàn Gia Hứa nói, “Sau khi tốt nghiệp trở về Nghi Hà, cháu dồn tất cả tập trung vào công việc, nên đối với sự phiền phức củ Khương Đình cũng không có thời gian để lo liệu. Bởi vì lúc đó cháu chỉ có một mình, không sợ cô ta làm ảnh hưởng đến người khác nên cũng không quá để ý.”

“Cháu có nghe Tang Trĩ nói qua, Khương Đình từng đến tìm cô ấy. Đây là chuyện mà cháu không ngờ tới được, nên cũng chưa cân nhắc chu toàn.” Đoàn Gia Hứa hơi ngừng lại, nuốt nước bọt, “Vì cháu mà ảnh hưởng đến Tang Trĩ, làm cho mọi người phải lo lắng, cháu cảm thấy rất có lỗi.”

Tang Vinh thở dài: “Cũng không phải, không liên quan đến cháu.”

“Sau khi có chuyện này, cháu đã gặp Khương Đình để nói rõ ràng, nếu cô ta còn tiếp tục quấy rối, cháu sẽ báo cảnh sát.” Đoàn Gia Hứa nói, “Cô ta vẫn cố chấp thêm mấy lần, lần nào cháu cũng trình báo với cảnh sát. Sau đó cô ta cũng không dám nữa, cũng lâu rồi không gặp cô ta.”

“Đến Nam Vu, là chuyện cháu đã suy tính từ năm ngoái. Mấy năm qua làm việc, cháu cũng có một chút tích góp. Đợi một thời gian nữa, bên công ty bắt đầu ổn định cháu sẽ bắt đầu đi xem phòng, nếu tìm được chỗ thích hợp sẽ quyết luôn, toàn bộ giấy tờ đều để tên Tang Trĩ.”

“Hai năm nữa Tang Trĩ mới tốt nghiệp, cháu cũng xin trình bày dự định hai năm tới của cháu.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đối với ba cháu, đó là trách nhiệm và nghĩa vụ, cháu không thể không lo. Nhưng điều kiện kinh tế trước mắt của cháu vẫn có thể thanh toán đầy đủ viện phí và tiền thuốc men cho ông ấy.”

Không biết liệu suy nghĩ của hai người có thay đổi gì không, cô họ Đoàn Gia Hứa bắt đầu khô khốc: “Cháu không cách nào thay đổi, gia đình mình. Cháu cũng không quá giàu có ——”

“Nhưng cháu sẽ dùng tất cả những gì cháu có được, cả đời này đổi tất với Tang Trĩ.”

Ngoại trừ những mất mát, không trọn vẹn trong quá khứ.

Anh của hiện tại, của tương lai, tất cả mọi thứ... đều muốn trao hết cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Tiếp tục đến mãi mãi

Tất cả mọi người đều cảm thấy việc này quá sớm, còn chưa cân nhắc đến.

Tuổi Tang Trĩ còn nhỏ.

Hai người mới ở bên nhau không bao lâu, thời gian không thể tính là dài.

Tương lai không thể biết trước, ngày rộng tháng dài sẽ có nhiều biến hóa có thể xảy ra, khả năng mấy năm sau tình cảm không được như hiện tại nữa, hoặc đôi bên nhận ra mình không còn phù hợp với người kia rồi chia tay cũng không biết chừng.

Nhưng từ khi đến với nhau Đoàn Gia Hứa chưa từng nghĩ đến khả năng này. Trong đầu anh chưa bao giờ mấy may nghĩ đến việc sẽ chia tay Tang Trĩ, hay sẽ xa rời cô.

Từ ngày đầu tiên yêu nhau, anh chỉ nghĩ đến tương lai của bọn họ, về những tháng ngày thật dài nắm tay nhau, về ngôi nhà, về những đứa trẻ, về những năm tháng sau này khi đã già anh và cô vẫn sánh bước cùng nhau.

Đoàn Gia Hứa nhớ đến, hôm đó Tang Trĩ vừa rơi nước mắt vừa nấc lên nện ngào nói: “Tại sao em mới có 19 tuổi mà không phải là 29 tuổi, em không muốn mình nhỏ như thế.”

Hắn là, vào lúc ấy, cô đã biết cha mẹ không đồng ý cho mình ở cùng anh.

Sợ điều đó khiến anh không vui cho nên cô chỉ dám giấu cho riêng mình, tự mình đảm đương, tự mình giải quyết, tự mình khổ sở, tự mình cố gắng cải biên những suy nghĩ của cha mẹ, người thân.

Những lo lắng của cô, những trăn trở và suy nghĩ của cô về tương lai của hai người khiến tim hắn ấm áp. Người con gái này luôn đặt anh ở đầu quả tim, những u sầu, vui vẻ của cô lúc nào cũng xoay quanh cảm xúc của anh.

Cô cũng đoán được nếu gặp mặt, cha cô sẽ nói những lời không mấy dễ nghe với anh, nhưng lại không thể ngăn cản, đành bối rối an ủi anh, cố gắng

chọc cho anh vui. Sau đó lại vì chuyện này mà tự mình suy nghĩ lung tung, lo lắng anh từ bỏ chuyện của hai người, rồi sợ hãi.

Anh nhớ mãi sớm hôm đó tại sân bay Nghi Hà, cô khóc thút thít, mắt xung đỏ, nhìn rõ đáng thương, vừa nấc vừa nghẹn ngào nói cho anh bí mật nhiều năm cô chôn giấu. Vì sợ anh cảm thấy tự ti, sợ anh đau lòng, sợ anh tổn thương.

Cô hi vọng anh có thể hiểu mình rất đáng giá, rất tốt, tốt đến độ khiến cô nhớ mãi không quên một mực yêu anh đến si mê, ngốc nghếch như vậy.

Người con gái tốt đẹp như thế. Người con gái dù làm bất kì cái gì, dù ở bất kì đâu đều suy nghĩ cho anh đầu tiên. Tang Trĩ của anh.

Vô luận là quá khứ hay hiện tại, cô gái đó rõ ràng kém anh nhiều tuổi như vậy, rõ ràng là anh chiều cô cô, nhưng lại vẫn muốn là tấm lá chắn cho anh, đem anh bảo vệ sau lưng mình. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Đoàn Gia Hứa không hi vọng, cô vì mình mà căng thẳng với gia đình, đặt cô ở giữa hai sự lựa chọn, mà dù chọn ai cô cũng sẽ tổn thương.

Nhưng vấn đề này dù sao cũng phải giải quyết. Dù là sớm hay muộn thì cũng cần một kết quả.

Không khí trong phòng khách nhỏ hẹp bỗng trầm mặc.

Đoàn Gia Hứa cúi thấp đầu, im lặng chờ đợi. Anh cảm thấy khoảng thời gian này trôi qua thật gian nan, bỗng hần nghĩ đến khả năng gia đình cô vẫn giữ nguyên lập trường không đồng ý cho họ đến với nhau, vậy anh phải làm gì?

Không. Anh sẽ làm tất cả. Anh nhất định sẽ làm tất cả bằng tất cả khả năng của bản thân.

Tang Vinh suy nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng: “Nhà đất chỉ ghi tên Chi Chi?”

Không gian đông đặc bị phá vỡ, Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng thở ra, gật đầu nói: “Thưa bác, đúng thế.”

Tang Diên – nhân vật thứ ba mơ mơ màng màng bị lôi vào cuộc nói chuyện căng thẳng này, cuối cùng cũng phải lên tiếng. Sau khi suy nghĩ rõ ràng, tường tận lời thoại của hai người đàn ông trong phòng, anh ta không nhịn được mở miệng: “Đột chút. Cha, thế này không phải là khinh người quá đáng sao?”

“...” Lê Bình nheo mắt đập mạnh vào bắp đùi anh ta: “Nói cái gì thế!”

“Con muốn nói chút đạo lý, được không?” Tang Diên thẳng thắn phản bác, “Thật tình, trước đây con còn không biết gia đình mình quan trọng cái khái niệm phong kiến môn đăng hộ đối gì đó đấy? Mẹ, lúc mẹ giới thiệu đối tượng xem mắt cho con, không phải tiêu chí chính là: Mặc kệ nghèo, xấu, chỉ cần là nữ thì đều đồng ý sao?”

Lê Bình tức đến choáng váng đầu óc: “Điều kiện của anh với em gái anh sao có thể so sánh với nhau được?”

“...”

“Cái kiểu này của anh, chỉ cần cô gái nào chấp nhận được con thôi là ba mẹ đã phải lập tức đi thắp hương cảm tạ Phật tổ rồi!”

Tang Diên nhịn không được, nói tiếp: “Vậy con hỏi bố mẹ một vấn đề, để em gái con tìm một tên nhà giàu, có điều kiện, cái gì cũng không biết, chỉ cần có tiền, thì bố mẹ liền vừa lòng, thỏa mãn ư?”

Lê Bình: “Không phải chuyện này.”

“Thế thì là chuyện gì?” Tang Diên nhìn Đoàn Gia Hứa một cái, cao giọng, “Mẹ, mẹ cẩn thận nhìn lại giúp con. Đoàn Gia Hứa, các phương diện dù có kém con một chút, nhưng cũng coi như là không có điểm gì không tốt cả, nhìn tổng thể thì có thể chấp nhận.”

Lê Bình không thích nhất chính là cái đức hạnh này của anh ta: “Kém anh một tí mà vẫn còn là người?”

Tang Diên đã quá quen chiêu này của mẹ mình, coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Được rồi, hần đối với con nhóc kia rất tốt, lại tuấn tú, con người hần không có điểm nào tì vết, nhận cách xác thực không thể bói ra lỗi sai, chẳng có lý do gì để không chọn.”

Lê Bình và Tang Diên nhìn nhau một cái, thu lại nóng nảy, khẽ thờ dãi: “Thôi, anh cứ nghe cha anh nói hết đã.”

Tang Vinh nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, tiếp tục hỏi: “Câu dự định khi nào mua nhà?”

Đoàn Gia Hứa: “Trong năm nay ạ.”

“Cậu và Chi Chi nhà tôi chưa bàn bạc gì,” Tang Vinh nói, “Nhà liền cứ thế ghi tên của nó?”

Đoàn Gia Hứa: “Dạ vâng, thưa bác.”

Tang Vinh: “Không sợ hai năm sau có thay đổi ư?”

Tang Diên nhủ mảy: “Cha, cha như thế là không tốt đâu, người ta đang êm đẹp mà cứ trù ẻo chia tay.”

Lê Bình không nhận được nữa, nắm cánh tay anh ta, kéo thẳng vào phòng.

“Mấy cút vào phòng cho mẹ.”

Trong phòng khách giờ chỉ còn lại hai người, không khí càng lạnh đi không ít.

Đoàn Gia Hứa như không bị ảnh hưởng, chỉ cười nhạt, bình tĩnh trả lời thắc mắc của Tang Vinh: “Vậy cháu giữ lại nhà cũng đâu còn ý nghĩa gì, tặng em ấy cũng tốt.”

“Chàng trai trẻ, không ai mới yêu đương thôi đã mang nhiều tiền như vậy đưa cho cô gái mình thích cả.” Tang Vinh cười, “Để người ngoài biết chuyện, hắt mọi người sẽ nghĩ nhà chúng tôi bắt chẹt cháu.”

Đoàn Gia Hứa sững sờ, không chờ anh nói tiếp, Tang Vinh đã tiếp lời: “Nhà vẫn là để tên cháu đi, đây là tiền của cháu cố gắng kiếm được. Chú và mẹ Chi Chi kỳ thật không quá để ý mấy thứ này.”

“...”

“Kỳ thật chuyện của hai đứa, Chi Chi đã không ít lần đề cập với chú và cô,” thần sắc Tang Vinh ôn hòa, nhẹ nhàng vỗ vai anh, “Chủ yếu chỉ nghe nó nói, trong lòng chúng ta không chắc chắn lắm. Lần trước nói với cháu mấy lời kia, chỉ là muốn xem cháu sẽ hành động như thế nào.”

Đoàn Gia Hứa chân thành đáp: “Cháu hiểu.”

“Trước đó nói với cháu, chúng ta không ưng tình cảnh gia đình cậu hiện tại, cũng là sợ sẽ khiến sau này Chi Chi chịu nhiều tổn thương. Nhưng nếu cháu có thể bảo vệ nó tốt, vậy là đủ rồi.” Tang Vinh lại nói, “Chú cũng biết, thái độ của cô chú sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tâm tình hai đứa. Thanh niên mấy đứa yêu đương, chúng ta can thiệp một chút, âu cũng là nỗi lòng lo lắng của cha mẹ.”

Thần kinh kéo căng như dây đàn của Đoàn Gia Hứa rốt cục cũng được thả lỏng, nhưng lúc này lại không biết nói gì.

“Bởi vì nói mấy lời kia với cháu mà cô chú vẫn băn khoăn rất nhiều. Vấn đề đó, chú biết cháu cũng không dễ chịu, cũng hiểu, sai cũng không phải cháu sai, việc này căn bản không liên quan đến cháu. Cháu không cần vì điều này mà tự hạ thấp mình.”

Đoàn Gia Hứa nhìn Tang Vinh, cổ họng cảm thấy chát.

Hắn biết rõ cha mẹ Tang Trĩ đều là người hiền lành. Đoàn Gia Hứa rất hiểu ý nghĩ của hai người, cũng hiểu họ lo lắng cho Tang Trĩ, muốn tốt cho cô.

Cho nên anh chỉ có thể cố gắng làm tốt hơn nữa, khiến mình tốt đủ để xứng với cô.

Anh cũng đã nghĩ, nếu lần này không xin được sự cho phép của hai người, vậy anh lại càng phải cố gắng hơn nữa, ưu tú hơn để họ chấp nhận.

Nhưng anh không ngờ, ba cô lại tinh tế đến vậy, trái lại còn an ủi anh, nói anh không cần để ý. Họ hiểu.

“Cháu nhìn phản ứng của Tang Diên đi, hẳn nó cảm thấy chúng ta khi dễ cháu.” Tang Vinh cười nói, “Chú không phải kẻ hồ đồ, không biết nhìn người. Có mấy câu này của cháu tối nay là đủ rồi. Chú tin, cháu có thể làm được nhưng điều tối nay cháu đã nói.”

“...”

“Sau này có rảnh qua ăn cơm với cô chú.”

Lại ngồi một lúc.

Lê Bình và Tang Diên từ trong phòng đi ra, mọi người nói chuyện cùng nhau, không khí vui vẻ hơn, chủ đề cũng được chuyển sang hướng khác. Thời gian đã muộn, tầm 9h hơn, Tang Diên chủ động muốn đưa Đoàn Gia Hứa về.

Đợi khi hai người ra khỏi nhà, Tang Diên mới thuận miệng hỏi: “Lúc sau cha mình nói gì với cậu?”

Đoàn Gia Hứa cong môi cười, tâm tình rất tốt: “Không phản đối nữa.”

“Cậu đã nói gì vậy?” giọng nói của Tang Diên mang theo mấy phần trao phúng, ý vị hỏi: “Nói cái gì đó mà khiến sự kiện cười như bàn thạch của ông già mình tan chảy, mà nhận lời.”

“Gi là gì?”

“Mà đã là đàn ông thì nhất định phải có một chút tài sản.” Tang Diên lười biếng nói, “Mặc dù nhà để tên ai trên sổ đỏ cũng không phải việc quá quan trọng. Nhưng cái kiểu nuông chiều quá mức này của cậu, haizz nhìn hiện tại, mình liền đoán được tương lai sẽ thế nào rồi. Khăng định sẽ cực kì bi thảm, còn con nhóc kia nữa, rồi sẽ bị cậu chiều hư mất thôi.”

Đoàn Gia Hứa chỉ cười: “Như thế rất tốt.”

Tang Diên liếc hân: “Còn có.”

“Gi?”

“Đừng chuyện gì cũng ôm hết về mình.” Tang Diên vuốt vuốt chìa khóa xe trên tay, ngữ điệu tùy ý, hoàn toàn không cay nghiệt như trước đây: “Chỉ được cái sĩ diện.”

Tang Diên về nhà, tiện thể đưa Đoàn Gia Hứa về chỗ ở.

Về đến nhà, Đoàn Gia Hứa liền gọi video call cho Tang Trĩ. Bên kia rất nhanh đã nhận máy, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt tinh xảo của Tang Trĩ, ánh mắt đen lấy, vui vẻ nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa cười: “Em không ở kí túc xá à?”

Tang Trĩ tìm cái cốc, đặt di động dựa vào, tiếp tục ôm gói khoai tây chiên ăn: “Vâng, đang ở nhà anh. Sáng mai không có lớp, có thể ngủ nướng một trận.”

Đoàn Gia Hứa cũng không còn việc gì, liền nằm xuống ghế salon, nhìn chăm chăm cô ăn khoai tây chiên.

Thấy anh như thế, Tang Trĩ chớp mắt: “Hôm nay anh có vẻ rất vui.”

Đoàn Gia Hứa cúi đầu, cười nhẹ: “Quả thật hôm nay rất vui vẻ.”

“Sao thế?” Tang Trĩ nhìn anh hồi lâu, nhấp khóe môi, sau đó giương lên, không giải thích được cũng bắt đầu mỉm cười: “Hôm nay anh làm gì, nhìn kia, cười đến góc miệng.”

“Hôm nay đi gặp ba mẹ em.” Đoàn Gia Hứa thành thật nói, “Cô chú không phản đối nữa rồi”

Nghe thấy câu kia, gói khoai tây trong tay Tang Trĩ lạch cạch rơi xuống: “A? Thật sao? Không phản đối nữa à? Anh nói gì với ba mẹ thế?”

Anh tiếp tục cười, không trả lời.

Tang Trĩ hỏi mấy lần: “Thật sao? Thật sự không phản đối nữa à?”

Đoàn Gia Hứa vẫn không trả lời, hai người nhìn nhau góc miệng cười. Hiển nhiên là bị anh lấy nhiễm tâm tình vui vẻ, phiền não mấy ngày nay rốt cuộc cũng được giải quyết. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô cầm điện thoại lên, dán sát vào màn hình, nhìn anh: “Đoàn Gia Hứa.”

“Ừ?”

Cô từng nói: “Em rất vui.”

Không chỉ vì việc thuyết phục được cha mẹ cô. Mà là anh được gia đình cô chấp nhận cho nên cô rất vui.

Đoàn Gia Hứa nhìn núm đồng tiền xinh xắn trên khuôn mặt cô, đột nhiên muốn cắn một cái. Anh áp tay lên lòng màn hình khẽ vuốt ve, ánh mắt lưu luyến mềm mại: “Ừ, anh cũng rất vui vẻ.”

“Đoàn Gia Hứa.” Tang Trĩ gọi anh.

“Ừ.”

“Chuyện hôm nay, trời đất chứng giám.” Tang Trĩ ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói: “Về sau không ai có tư cách cảm thấy anh không tốt.”

“...”

Cô hạ giọng, khẽ thì thầm: “Anh là tốt nhất.”

Tối hôm ấy, Đoàn Gia Hứa được ba người khác nhau, dùng các phương thức đặc biệt khác nhau an ủi. Vết sẹo quá khứ âm ỉ mừng mủ suốt gần chục năm trời cứ thế bỗng dưng biến mất vô tung vô ảnh.

Có lẽ, trước đây anh có chút bất hạnh. Nhưng hiện tại, vào giờ phút này. Đoàn Gia Hứa cảm thấy mình giường như cực kì may mắn.

Sau khi Đoàn Gia Hứa về Nam Vu, thời gian biểu của Tang Trĩ cũng không có quá nhiều biến động.

Mỗi ngày, sau khi lên lớp sẽ tham gia các kì thi, tới đi thư viện mượn sách, có thời gian rảnh sẽ qua nhà anh ở lại vài ngày. Thiếu đi những phút giây được gặp anh mỗi ngày nhưng lại nhiều lên một số việc lúc trước chưa kịp làm.

Có thời gian, Tang Trĩ sẽ tới bệnh viện, theo dõi tình trạng của Đoàn Chí Thành.

Cô không định nói với Đoàn Gia Hứa việc này. Chẳng qua là cảm thấy, anh không ở đây, việc cô có thể giúp anh chỉ có từng đó. Sau này, nếu quả thật xảy ra vấn đề gì, mới nói cho anh biết.

Cuộc sống cứ thế yên ả trôi qua.

Đầu tháng 03, Tang Trĩ tham gia giải thi đấu về thiết kế, sau khi chen được vào hàng người xem công bố, ngoài dự liệu, tác phẩm của cô vậy mà lại đoạt giải, dù chỉ là giải ba, nhưng cũng khiến cô vô cùng vui vẻ.

Cô chuẩn bị khoe với Đoàn Gia Hứa, vừa vào Wechat đã thấy tin nhắn của một người đã lâu không liên lạc.

Chuyện là vài ngày trước lúc đi siêu thị, cô tình cờ gặp Thi Hiểu Vũ.

Cô ấy muốn gặp Tang Trĩ nói về chuyện của Khương Đình.

Thi Hiểu Vũ: [Chị muốn gặp em nói chút chuyện.]

Tang Trĩ: [Chuyện gì ạ?]

Thi Hiểu Vũ: [Sau khi em nói những lời đó với chị, chị có quan sát trạng thái của Khương Đình, cũng thẳng thắn hỏi cậu ấy mấy vấn đề. Cậu ấy cũng không giấu diếm, nói sự thật cho chị.]

Thi Hiểu Vũ: [Chị cảm thấy cũng không nghiêm trọng đến mức gọi là bệnh, mà chỉ đơn giản là quá cố chấp, người khác nói nhất định không nghe. Thời điểm không gặp bạn trai em cậu ấy vẫn rất bình thường. Không biết có khả năng bị vướng mắc về tâm lý không?]

Tang Trĩ mờ mịt: [Tại sao lại nói với em chuyện này?]

Thi Hiểu Vũ: [Chị chỉ muốn thay cậu ấy nói vài lời. Cậu ấy thực sự không phải là người xấu, cũng bởi vì chuyện của cha cậu ấy, nên từ bé đã mang bóng ma tâm lý ấy mà lớn lên, nhưng chị có thể đảm bảo bản chất cậu ấy không phải người chủ động muốn làm tổn thương người khác.]

Thi Hiểu Vũ: [Gần đây trong nhà cậu ấy xảy ra chút chuyện, hẳn là cũng sẽ nghĩ thông suốt sớm thôi, về sau sẽ không tìm bạn trai em gây chuyện nữa. Em không cần lo lắng. Sau cùng, chị chân thành xin lỗi em vì những gì đã làm trước đây với em.]

Tang Trĩ không biết nên nói cái gì.

Sự việc của Khương Đình, cô là người ngoài cuộc, không có tư cách gì để trả lời. Nhìn những lời này, lúc này, cô lại nhớ đến những đãi ngộ mà Đoàn Gia Hứa phải chịu đựng, tâm tình hơi phiền muộn, cảm xúc không được vui vẻ lắm.

Tang Trĩ nhìn tin nhắn thật lâu, cuối cùng chỉ trả lời: [Vâng ạ.]

Lễ trao giải cuộc thi thiết kế được tổ chức ở ngay tại đại học Nghi Hà, trước sinh nhật cô một ngày, người đến tham dự không ít, còn có đại diện của một vài xí nghiệp lớn.

Lúc đầu Tang Trĩ rất chò mong lễ trao giải này, nhưng khi thời điểm này đến, một chút tâm tình cũng chẳng còn. Vì Đoàn Gia Hứa cho cô leo cây.

Từ khi Đoàn Gia Hứa đi Nam Vu, mỗi ngày cô đều chăm chỉ xé lịch, ngóng trông đến ngày sinh nhật, anh sẽ về. Nháy mắt rồi cũng chờ được đến hôm nay, cô còn lên lịch sẵn sàng để đi chơi cùng Đoàn Gia Hứa.

Cuối cùng chờ được một câu của anh: “Đột nhiên có việc, không thể trở về, sau này sẽ bù cho em.”

Tang Trĩ cực kỳ không vui, nhưng biết anh bận bịu, vất vả nên không thể phát cáu với anh.

Cho nên chỉ có thể phụng phịu trong lòng.

Lúc này ngồi trong lễ đường, nhìn thấy tin nhắn đến của Đoàn Gia Hứa, cô cũng không muốn lập tức nhắn lại. Lại nhìn thời gian trên màn hình chờ, nghĩ 10p nữa mới trả lời lại.

Đề anh cảm nhận tự vị vắng vẻ là như thế nào.

Nghi thức trao giải không lập tức được cử hành, trước đó sẽ là lời phát biểu, cảm ơn, giới thiệu rồi tọa đàm, nói chung là rất nhiều tiết mục dài dòng. Tang Trĩ ngồi một lúc, rất nhanh đã cảm thấy chán, vì vậy không tiếp tục ngồi nghe nữa. Cô bật điện thoại, lại nhìn màn hình, chưa đến 10p, quyết tâm không trả lời tin nhắn.

Một lát sau.

Đoàn Gia Hứa lại gửi tiếp một tin nữa: [Tại sao không để ý đến anh?]

Tang Trĩ bắt đầu giao động, tự hỏi hay là trả lời, bỗng nhiên bạn học bên cạnh huých tay cô, hưng phấn bùng bùng nói: “Tang Trĩ, nhìn hướng 1h, thấy không, trời ơi trai đẹp.”

“...” Tang Trĩ vô thức ngẩng đầu.

Trong nháy mắt thấy người 15 phút trước còn nói với cô hôm nay có việc bận không thể bay về. Đúng là nói láo.

Đoàn Gia Hứa hôm nay ăn mặc rất chỉnh tề, âu phục tối màu, giày da, còn đeo một chiếc cà vạt đỏ sậm lịch lãm, nhìn qua như một bức tranh nam thần ôn nhuận như ngọc. Vóc dáng anh cao gầy, tướng mạo lại xuất chúng, mặc bộ quần áo này càng thêm thanh nhã nhưng không kém phần gợi cảm.

Tang Trĩ rất ít khi thấy hắn mặc như vậy, lúc này ánh mắt như dính trên người anh, muốn dời cũng không dời mắt nổi. Cô thậm chí còn quên mất mình đang hôn dỗi, trái tim đập mạnh, chỉ muốn lập tức chạy lại ôm chầm lấy anh.

Vậy mà cũng đã hơn 1 tháng không gặp.

Cô bạn học bên cạnh vui vẻ nói: “Ài, hình như là đại diện của một trong số các công ty tổ chức cuộc thi, hình như là một công ty game.”

Đứng một chỗ, Đoàn Gia Hứa quét mắt khắp phòng, rất nhanh liền nhìn thấy Tang Trĩ. Hắn nhíu mày, khóe miệng không mặn không nhạt câu lên, đi về phía cô.

Tang Trĩ đang đứng cạnh bạn cùng lớp.

Cô bạn kia hứng phấn hét vào tai Tang Trĩ: “Này, hình như anh ấy đang đi về phía chúng ta a,... Minh thấy, mà hình như đúng đó, anh ấy đang đi về phía này này...”

Đến khi Đoàn Gia Hứa đi đến trước mặt hai người, cô bạn cùng lớp trong nháy mắt hóa đá.

Đoàn Gia Hứa xoay người, lấy điện thoại trong tay Tang Trĩ, gõ gõ, sau đó bật sáng màn hình. Anh nâng mí mắt, cặp mắt hoa đào câu hồn đoạt phách, hơi cong lên, giọng nói ôn hòa: “Bạn học, nhìn màn hình điện thoại một chút?”

“...”

“Hình như bạn trai cậu đến tìm cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Bạn gái của tôi đang quay phim

Thuận theo động tác của anh, Tang Trĩ thấp mắt nhìn chằm chằm lên giao diện màn hình. Cô ngẩng đầu, bờ môi giật giật, muốn nói cái gì đó, nhưng Đoàn Gia Hứa đã đứng thẳng dậy.

Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô vừa ôn nhu lại mập mờ.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Hàng ghế này tất cả đều là học sinh. Thấy động tĩnh bên này, không nhịn được nhìn sang hóng chuyện.

Phần lớn đều là người Tang Trĩ không biết. Ngồi bên cạnh có mấy bạn học là giáo sư dẫn theo, gặp nhau vài lần, nên cũng coi như quen biết, nhưng không thân thiết, vì vậy bọn họ cũng chưa từng gặp Đoàn Gia Hứa.

Sau khi nhắc nhở nhẹ nhàng một câu đó, Đoàn Gia Hứa cũng không nói gì thêm. Anh mỉm cười gật đầu tạm biệt cô rồi trở về vị trí khách mời.

Chờ sau khi hắn đi, các bạn cùng khoa bu lại hỏi han: “Tình huống gì thế? Oa, soái ca kia chọc ghẹo cậu sao? Thật tình, như phim, kích thích quá.”

“Nhưng mà,” Bạn học kia nhìn theo Đoàn Gia Hứa, “Cái kiểu khí chất soái ca, phong lưu này, thật sự giống mấy anh chàng lãng tử thả thính khắp nơi.”

“...”

“Đứng đứng, mà cái khuôn mặt kia, tám, chín phần mười là một gã đào hoa, bạc tình suốt ngày treu ong ghẹo bướm.” Bạn học khác lại chặc chặc hai tiếng, lời nói mang theo mấy phần ý vị tán thưởng, “Mình chưa từng thấy qua loại con trai yêu nghiệt, họa thủy thế này ngoài đời.”

Nghe thấy thế, Tang Trĩ quay đầu nhìn về phía cô bạn đó, ánh mắt phức tạp.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Bạn học: “Sao thế?”

“Người đó,” Tang Trĩ nhin không được nóng nảy, “là bạn trai mình.”

“...”

Trầm mặc mấy giây, dường như bạn học kia có chút xấu hổ, cười khan hai tiếng, cứng rắn giải thích: “Ý mình chính là: bạn trai cậu quả thật rất đẹp trai.”

Tang Trĩ không quá để ý, dù sao đúng là Đoàn Gia Hứa khiến người ta cảm thấy như thế. Cô cười nhẹ, giọng nói không mặn không nhạt: “Không sao, mình cũng đâu có tức giận.”

Bạn học kia hiểu kì hỏi: “Hai người quen nhau như thế nào?”

Tang Trĩ cười: “Là bạn của anh trai mình.”

“Wow, mình cũng mong có anh trai.” Bạn học hâm mộ nói, “Tốt nhất cũng có mấy anh bạn thân có dáng dấp đẹp trai, nhả nhặn, không cần ăn ngầm cũng đủ no rồi.”

Hai người lại hàn huyên vài câu.

Tang Trĩ bắt đầu chuyên tâm nhắn tin với Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ: [Anh về khi nào?]

Đoàn Gia Hứa: [Sang nay.]

Tang Trĩ: [Vậy sao anh lại ở đây?]

Đoàn Gia Hứa: [Nghe em nói sẽ tham gia lễ trao giải, vừa hay công ty anh được mời dự, liền thuận tiện thay chị Giang đến.]

Tang Trĩ giận dỗi: [Hôm qua có người còn nói hôm nay không rảnh.]

Khiến tâm trạng cô cả ngày không vui.

Đoàn Gia Hứa: [Chỉ muốn cho em một niềm vui bất ngờ thôi.]

Đoàn Gia Hứa: [Giận anh à?]

Nhìn chằm chằm câu trả lời này một lúc, sự hờn giận của cô cũng bay đi phần nửa. Nghĩ đến dáng vẻ mặc âu phục của anh, cô vui vẻ cắn môi dưới, nghĩ: Tốt nha, rất tốt.

Tang Trĩ suy nghĩ một lúc, chủ động nêu ý kiến: [Hay là hai chúng ta xuống hàng cuối ngồi?]

Tang Trĩ: [Còn rất nhiều ghế trống ở dưới.]

Lễ đường này rất lớn, chỗ ngồi thừa rất nhiều. Bên tổ chức an bài cho mọi người ngồi dồn hết lên trên để tiện tọa đàm cùng các đại biểu của các công ty lớn và các giáo sư trong ngành vì vậy những hàng ghế dưới có rất ít người ngồi, hoặc thừa.

Đoàn Gia Hứa: [Được.]

Thấy thế, Tang Trĩ thu gọn đồ đạc, nói với bạn cùng khóa một tiếng, đứng dậy đi về phía sau, tìm một vị trí vắng vắng, nhận hai ghế rồi ngồi xuống.

Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa đã ngồi xuống cạnh cô.

Tang Trĩ quay sang nhìn anh, nhìn mấy lần vẫn cảm thấy kinh diễm. Cô có thể chú ý thấy mấy cô gái ngồi xung quanh đều không dời mắt khỏi anh, bỗng nhiên có chút khó chịu: “Tại sao anh còn mặc âu phục, xuống máy bay đổi quần áo luôn à?”

Đoàn Gia Hứa nâng tay bóp thịt trên tay cô, yêu chiều đáp: “Ừ.”

Tang Trĩ nhin không được lâu bầu nói: “Bạn học của em nói anh có tướng có một gã đào hoa, ong bướm.”

Đoàn Gia Hứa dừng động tác, ngẩng đầu nhìn cô: “Cái gì?”

“Nói anh là,” Tang Trĩ nhìn chăm chăm anh, trong lời nói mang theo mấy phần khiển trách, “trăm năm khó gặp, là tiêu chuẩn của: ĐÀN ÔNG CÓ GUỒNG MẶT ĐÀO HOA, ONG BƯỚM.”

“Cái gì mà ĐÀN ÔNG CÓ GUỒNG MẶT ĐÀO HOA, ONG BƯỚM?”

“Em cũng không biết.” Ý vào lời nhận xét của bạn học, Tang Trĩ nói không kiêng nể gì cả, “Chính là ý đó đấy.”

Mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật.

Không chờ anh mở miệng, Tang Trĩ bỗng nhiên bùng nổ, quay phắt sang, bóp mặt anh, gần từng chữ nói: “Anh có thể ngừng phóng điện sang các bạn xung quanh.”

“...” Đoàn Gia Hứa sững sốt một chút, cảm thấy quả thực oan ức chết đi được: “Anh quay sang xung quanh phóng điện?”

Tang Trĩ ôm đầu anh, xoay lại, muốn dùng thân che mặt anh lại, ánh mắt nhìn qua bốn phương tám hướng: “Chính là thế, anh ngồi thế này, không được nhúc nhích.”

Nghĩ chút, cô lại nghiêm mặt nói: “Về sau anh ra ngoài có thể đeo không trang theo không?”

Nhìn điệu bộ của cô, Đoàn Gia Hứa kịp thời hiểu ra, khóe môi cong lên, bật cười: “Đúng là một bao dấm nhỏ, siêu chua.”

Tang Trĩ bạnh quai hàm, không phủ nhận. Cô liếc anh, đột nhiên nhận ra, cái cà vạt anh đang đeo là quà cô tặng. Tâm trạng nóng nảy bỗng chốc tiêu tán. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Tang Trĩ đổi chủ đề: “Khi nào anh lại về Nam Vu?”

“Sáng ngày kia.”

“À.”

“Thanh minh anh lại về.” Đoàn Gia Hứa nói, “Đi tảo mộ mẹ, đến lúc đó hai chúng ta cùng đi.”

Tang Trĩ gật đầu: “Được.”

Đoàn Gia Hứa ngồi tùy ý dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô. Không bao lâu, anh thấp giọng nói: “Lại đây.”

Tang Trĩ nghi ngờ sát lại: “Làm gì ạ?”

“Giúp anh nói lòng cà vạt.” Đoàn Gia Hứa nói, “Sau đó lại giúp anh thắt lại.”

Tang Trĩ mông lung đáp: “Nhưng em không.”

Đoàn Gia Hứa: “Đẩy lên là được.”

“...”

ANH KHÔNG CÓ TAY HAY SAO????

Tất nhiên Tang Trĩ không có nói lời này ra, ngoan ngoãn vờn người thất lại cà vạt cho anh, vụng về làm theo lời anh, đẩy nút gấp lên. Một giây, Đoàn Gia Hứa bất ngờ nắm chặt cổ tay cô, kéo về phía trước.

Giống như bị lực kéo này lôi theo, cả người anh cũng phối hợp nghiêng về phía trước chuẩn xác hôn lên môi cô.

Nhẹ nhàng, ngăn ngừi như chuồn chuồn lướt nước.

“...”

Tang Trĩ không kịp phản ứng xem đã có chuyện gì xảy ra, Đoàn Gia Hứa đã ngồi thẳng lại, chậm rãi chỉnh cà vạt, nghiêm chỉnh nói: “Dọa anh giật mình.”

Tang Trĩ: “?”

“Muốn hôn, cứ thẳng thắn hôn là được.” Đoàn Gia Hứa thân mật vuốt ve cánh môi cô, cà lơ phất nói, “Không cần mượn hành động này để hôn trộm người ta đâu.”

“...”

Tang Trĩ biểu lộ gương mặt: MỘT LỜI KHÓ NÓI HẾT

Người đàn ông này, thật là trăm năm khó gặp.

Tang Trĩ nhìn, mặt không thay đổi kéo tay anh, lại xích lại, giúp anh chỉnh cà vạt, cứng nhắc nói: “Anh làm méo rồi.”

Đoàn Gia Hứa thấp mắt, đột nhiên cười, gọi cô: “Nhóc con.”

“Sao?”

“Nhớ em.”

Tang Trĩ ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “À.”

Đoàn Gia Hứa nhún mày: “À là sao?”

“Em nói À,” Tang Trĩ giúp anh sửa sang lại y phục, nghiêm trang giải thích, “Chính là: Em cũng như thế.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Được.”

Đội nửa ngày mà vẫn chưa đến tiết mục trao giải, Tang Trĩ nhìn điện thoại buồn bực, ngán ngẩm nói: “Tí nữa anh còn lên phát biểu à? Giống như là chương trình cho mỗi công ty lên nói 3 phút thì phải.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm.”

Tang Trĩ hào hứng: “Vậy anh nghĩ ra định nói gì chưa?”

Đoàn Gia Hứa gật gật.

Nội dung đơn giản là tình trạng công ty, Tang Trĩ cũng không hỏi nhiều, nhưng ngược lại rất mong chờ, cảm thấy thời gian trôi qua nhanh hơn.

Rất nhanh đã đến Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa đứng dậy, nghiêng đầu nhìn cô: “Anh trở lại nhanh thôi.”

Tang Trĩ định chụp lại cảnh này, nhưng ngồi ở đây hơi xa, cô dứt khoát đổi vị trí.

Đội một lúc, rốt cuộc cũng đến phiên Đoàn Gia Hứa. Anh đứng dưới ánh đèn sân khấu, giữa hàng người phá lệ anh tuấn, tỏa sáng.

Tang Trĩ mở điện thoại.

Đoàn Gia Hứa tiếp nhận microphone từ tay MC, nhìn so với bình thường nghiêm chỉnh, thành thực hơn nhiều. Anh chậm rãi mở miệng nói về hiện trạng và hướng đi của công ty, khi nói những lời này khuôn mặt vô cùng chuyên chú, cách nói chuyện hấp dẫn, logic, lời ít ý nhiều.

Người phía trước hơi cao che khuất ánh mắt của Tang Trĩ, cô sợ căn người phía sau chỉ có thể với tay cầm đi động cao lên, động tác này có chút tổn sức.

Hai phút trôi qua. Đoàn Gia Hứa kết thúc một nội dung trong bài phát biểu thì đột nhiên quay người, đi chệch về phía sân khấu. Thấy động tác này của hắn, MC vẻ mặt mờ mịt. Anh cười nhạt, ôn hòa giải thích: “Thật có lỗi, bạn gái tôi đang quay hình tôi.”

“...”

“Đứng ở chỗ kia, cô ấy không quay không được dễ dàng.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Dịu dàng như vậy

“...”

Không khí trong lễ đường bỗng chốc trở nên im lặng, sau đó, dần dần những tiếng cười khúc khích bật lên không ngớt. Cô không biết có ai khác đang quay phim ngoài mình ở đây không nhưng vẫn lặng lẽ tắt điện thoại, cất vào túi.

Lúc này Tang Trĩ cảm thấy thật may mắn vì ở đây không ai biết quan hệ giữa hai người bọn họ.

Một khúc nhạc ngắn nổi lên, mấy giây trôi qua. Sau đó Đoàn Gia Hứa tựa như không có chuyện gì xảy ra, thông dong nói nốt phần kế tiếp của bài phát biểu.

Nụ cười trên môi hắn rất nhạt, nhìn qua vừa lãnh đạm, bình tĩnh lại vừa chuyên chú, nghiêm túc.

“...”

Tang Trĩ cảm thấy anh thật tài giỏi.

Cô lớn dần này rồi nhưng cũng chưa gặp qua ai tài giỏi như anh.

Kết thúc bài phát biểu, Đoàn Gia Hứa chào khán giả, sau đó đưa lại microphone cho người chủ trì. Lúc đó Tang Trĩ mới bỗng nhớ ra một chuyện quan trọng, vội vàng cầm điện thoại di động nhắn tin cho hắn: [Anh ngồi lại chỗ của khách mời đi.]

Tang Trĩ: [Chút chúng ta gặp nhau ở cổng trường.]

CÔ KHÔNG MUỐN MẤT MẮT CÙNG ANH, ĐƯỢC KHÔNG?

Gửi xong tin nhắn, Tang Trĩ nhìn xung quanh, bỗng chú ý đến bạn học cùng khóa ngồi cạnh cô lúc này, cô ấy cũng đang hướng mắt nhìn về phía cô.

Hai người chạm mắt, bạn học kia cười hi hi, gợn tay bật ngón cái về phía cô.

Tang Trĩ: “...”

Đại khái là nhận được tin nhắn của Tang Trĩ, xuống khỏi sân khấu, Đoàn Gia Hứa cũng không đi về phía cô, chỉ ý vị nhìn cô một cái, đuôi lông mày nhếch lên, đi về hàng ghế của khách mời.

Tang Trĩ ngồi đây có thể nhìn thấy nửa bên mặt của anh, cô lén lút đưa mắt liếc nhìn qua chỗ anh, thấy ai đó đang trao đổi vui vẻ với người đàn ông bên cạnh, hình như là quen biết nhau, Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu, nghe người kia nói, sau đó vuốt cằm đậm đậm cười.

Tang Trĩ thu hồi tầm mắt. Bất kể thế nào đi nữa, lần này, cô nhất định phải kiểm điểm cái người già mà không nên nét này.

LẦN NÀY TUYỆT ĐỐI KHÔNG MỀM LÒNG!

Lúc này điện thoại trong tay Tang Trĩ rung lên, là tin nhắn của Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa: [Tức giận?]

Tang Trĩ suy nghĩ một chút gõ xuống “Có chút,” lại xóa đi đổi thành, “Ừ”.

Cô nhìn chăm chú tin nhắn một hồi lâu, cuối cùng cũng không gửi đi, quyết định để cho anh tự mình kiểm điểm lại hành vi của mình một chút.

Sau một loạt các bài phát biểu của các công ty thì thời điểm trao giải cũng đến. Tang Trĩ đi theo những người được gọi tên lên khán đài, nhận quà cùng giấy chứng nhận từ nhà tổ chức.

Màn hình led phía sau lần lượt chiếu các tác phẩm của những người đạt giải, mỗi tác phẩm chiếu nằm 30s.

Tang Trĩ quay đầu, không hiểu sao có chút xấu hổ.

Cô không nghĩ Đoàn Gia Hứa sẽ đến, khi về nhân vật này cô cũng chưa từng cho anh nhìn qua.

Ngẫu nhiên Đoàn Gia Hứa từ bên cạnh đi ngang qua cô cũng là lúc màn hình led chiếu đến tác phẩm của Tang Trĩ.

Đó là một người con trai bộ dáng lười nhác, phía sau là một chiếc đuôi trắng muốt như mây, trên tay tiêu sái cầm một cây chiết phiến. Đôi mắt hoa đào hơi cong lên, cười đến ôn nhu. Hắn mặc trên người một chiếc áo choàng nhỏ nhìn vô cùng phong lưu, lồng ngực trần lộ ra phong tình vạn chủng.

Tang Trĩ vô thức nhìn về hướng Đoàn Gia Hứa, vừa ngẩng lên đã đụng phải ánh mắt anh. Cô giả bộ trấn định thu hồi ánh mắt, cùng nhà tài trợ chụp một kiểu ảnh, xong đó nhanh chóng xuống khán đài.

Kết thúc, nhà tài trợ cùng ban tổ chức có đôi lời phát biểu. Một phóng viên vây xung quanh chụp ảnh, phỏng vấn, Tang Trĩ lặng lẽ đi ra ngoài lễ đường. Tìm chỗ ngồi chờ Đoàn Gia Hứa.

Bên ngoài trời rất lạnh, Tang Trĩ lấy khăn quàng cổ từ trong cặp ra, quấn lên.

Không bao lâu sau, Đoàn Gia Hứa cũng đi ra. So với lúc này, anh đã mặc thêm áo choàng, dáng người cao lớn, nhìn vừa thành thực lại ổn trọng, bớt đi mấy phần khí chất bất cần.

Anh đi đến, đứng trước mặt Tang Trĩ.

Ánh mắt cô đen láy như màn đêm, to tròn hữu thần, đáp lại ánh mắt anh.

“Anh sai rồi.” Đoàn Gia Hứa giờ tay về phía cô, thức thời nhận lỗi, nín cười nói, “Em xem anh rất tự giác, thấy em vất vả quay anh như vậy, liền tính tề đổi chỗ cho em dễ tác nghiệp.”

“Vậy anh chỉ cần lạng lẽ đổi chỗ không phải được rồi sao.” Tang Trĩ cứng rắn nói, “Sao lại phải nói ra cho tất cả mọi người biết nữa.”

“Đây gọi là mạnh dạn bày tỏ tình cảm.” Đoàn Gia Hứa nghĩ ngợi một chút nói “Anh tưởng hiện tại mấy cô gái trẻ đều thích thế.”

“...”

“Năm trước anh cũng tới đây một lần, còn nhìn thấy một cậu học sinh còn trực tiếp nhảy lên sân khấu tỏ tình.” Đoàn Gia Hứa ung dung nói, “Giờ đã có bạn gái, nhất định phải thử một chút.”

“...”

Tang Trĩ bỗng nhớ đến sự kiện, người nào đó còn định bày nến và hoa hồng dưới kí túc xá của cô để tỏ tình. Quả nhiên. Đúng là một người đàn ông sến sẩm đến tận xương tủy. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

“Không sao đâu, mà mọi người cũng không biết là em. Và lại lễ trao giải kiểu này một năm chẳng có mấy lần. Khẳng định không ai nhớ nổi đâu.” Đoàn Gia Hứa nheo nheo mắt cô, “Người yêu của em có chừng mực mà.”

“...”

Ừ CÓ QUÝ MỚI TIN.

Nhưng mà nghĩ lại, quả thật chỗ đó không còn là lễ đường của trường mà đã thành khán đài tỏ tình của các nam thanh nữ tú trường đại học Nghi Hà, một năm cũng trăm lần.

Tâm trạng Tang Trĩ vui vẻ hơn, thầm nói: “Về sau anh còn như thế, em sẽ coi như không quen biết anh. Người khác hỏi em sẽ bảo người này chẳng qua lớn lên mặt mũi có phần hao hao giống bạn trai em”

Đoàn Gia Hứa cười: “Không phải hôm nay em cũng giả vờ không biết anh đó sao?”

“Đây không thể coi là công trường.” Tang Trĩ khí thế oai hùng, đứng đắn như tượng đài chính nghĩa nói, “Em còn định ra công trường mới thềm nói chuyện với anh đó.”

Đoàn Gia Hứa không quá đề ý, nắm lấy tay cô: “Về nhà nhé?”

Tác phẩm của cô, anh không có nhắc đến, không biết là không chú ý, hay đã quên. Tang Trĩ nhẹ nhàng thở ra, nắm tay anh thật chặt: “Ừ. Mình về thôi.”

Về nhà, Tang Trĩ thay một bộ quần áo thoải mái hơn, sau đó nằm dài trên ghế sofa, mở video vừa quay được xem. Cả căn phòng đều vang âm thanh phát biểu trầm ổn của Đoàn Gia Hứa.

Cô hơi chớp mắt, lại xem lại lần nữa, khoe môi cong lên.

Đoàn Gia Hứa cầm hai chai nước từ bếp ra, ngồi xuống cạnh cô. Chú ý đến nét mặt vui vẻ của cô, anh cũng cười, nghiêng ngả nói: “Rõ ràng là rất thích nha.”

Tang Trĩ không phủ nhận, giờ chân đá anh: “Dù sao về sau cũng không thấy bộ dạng này nữa.”

Đoàn Gia Hứa để mặc cô đập, sau đó bắt lấy mắt cá chân cô, nâng lên, cắn một miếng vào bắp chân.

Lực cắn của anh không nặng, răng chỉ khẽ chạm vào làn da, có chút ướt át, khiến cô cảm thấy hơi nhồn nhột. Tang Trĩ muốn thu chân lại, nhưng ai đó cương quyết không chịu thả ra, cô im lặng nhìn anh, cuối cùng cực chẳng đã nói: “Anh là cún à? Tại sao lại thích cắn người thế?”

“Hồ ly tinh.” Đoàn Gia Hứa cười gian, lười biếng nói, “tất nhiên là thích ăn thịt người.”

“...”

“Lại đây.” Đoàn Gia Hứa nói lòng cả vạt, thân thể cúi xuống, dựa sát vào cô. Tuy nói thế, nhưng anh tự vờn người xuống, nói chuyện cực kì ngay thẳng: “Rất lâu rồi không ăn em.”

Vừa nói xong, môi của anh liền hạ xuống.

Quần áo trên người anh còn chưa cởi ra, cả vạt buông lỏng trên cổ, ánh mắt ngâm ý xuân, khí chất nhã nhặn, khuôn mặt đạo mạo, nhưng rõ ràng là yêu nghiệt tu nghìn năm.

Đầu lưỡi anh trượt vào, nhẹ nhàng lướt qua hàm răng, cùng lưỡi cô một hồi quấn quýt. Giống như là sợ làm đau cô, lực đạo không mạnh, không nhẹ, nụ hôn ngọt ngào vừa ôn nhu lại kiên nhẫn.

Tang Trĩ vờn tay nắm cả vạt của anh.

Nụ hôn kết thúc, Đoàn Gia Hứa buông cô ra, cả hai nhìn nhau, không có động tác kế tiếp, chỉ nhìn nhau như thế, bỗng anh bật cười, lưu luyến căn môi dưới của cô, thì thầm: “Đem anh về thành như thế?”

“...” Tang Trĩ vốn đã quên chuyện này, tự nhiên anh nhắc đến khiến cô hơi chột dạ, ngẩng đầu, nhỏ giọng cãi: “Ai về anh.”

Ngừng chút, Tang Trĩ bổ sung thêm: “Còn có, về thành như thế là có ý gì, cũng không phải không nhìn được, ít ra vẫn được giải ba.”

“Về rất tốt, rất đẹp, để lộ cả tấm thân của ca ca cho người ngoài nhìn,” Đoàn Gia Hứa bắt đầu chậm rãi mở nút áo, “Không phù hợp lắm.”

“...”

Chỉ một chút khoảng không nho nhỏ ở phần ngực, người không biết nghe anh nói còn tưởng cô về anh lửa thể ấy chứ.

Đoàn Gia Hứa câu khéo môi, lột quần áo ra: “Muốn về?”

“...” Tang Trĩ sắp không chống đỡ nổi, trong lòng quay mòng mòng như đèn kéo quân, cố gắng lấy lại mấy tia lí trí cuối cùng lại, đánh lảng sang chuyện khác: “Anh đã chuẩn bị quà sinh nhật cho em chưa?”

“Ừ.”

“Chuẩn bị gì?”

Đoàn Gia Hứa ngồi dựa vào thành ghế, ngón tay thon dài nâng lên, đem ý phục phan ra, lộ cả xương quai xanh và lồng ngực rắn chắc.

Sau đó, Tang Trĩ chỉ nghe thấy năm chữ đầy mê hoặc: “Phúc lợi về thị giác.”

“...”

Đoàn Gia Hứa vốn định về phòng thay quần áo, nhưng Tang Trĩ không cho anh thay, còn rất cẩn thận cài cúc áo chỉnh tề, chỉnh cả vạt ngay ngắn cho anh.

Dù đang ở nhà mà mặc quần áo không khác gì lãnh đạo cấp cao.

Bộ quần áo này không mấy dễ chịu, nhưng Đoàn Gia Hứa cũng không nghĩ nhiều, chiều chuộng, dung túng hành vi của Tang Trĩ. Hắn ôm lấy mặt cô, nhìn cô chăm chú vào đôi mắt to đen tròn của cô, dịu dàng nói: “Người bạn nhỏ, ngày mai là em đã tròn 20 tuổi rồi.”

Tang Trĩ nhìn hắn: “Em biết.”

Đoàn Gia Hứa: “Sinh nhật em ước muốn điều gì?”

“Mong thế giới luôn hòa bình.”

“Hả?” Thần sắc Đoàn Gia Hứa như không nghe rõ, nhắc lại, “Muốn đăng ký kết hôn cùng Đoàn ca ca.”

“...” Tang Trĩ nói, “Em mới bao nhiêu tuổi chứ.”

“Vây hai chúng ta đính hôn trước, chờ em tốt nghiệp chúng mình lập tức kết hôn.” Đoàn Gia Hứa hoàn toàn chưng ra bản mặt dày hơn tường thành, không cần liêm sỉ, nắm chặt đầu ngón tay cô vuốt ve, “Đính hôn cũng tốt, anh có thể chắc chắn được kết hôn trước 30 tuổi.”

Tang Trĩ chớp chớp mắt, cười hi hi nói: “Anh thật đáng thương nha.”

Đoàn Gia Hứa: “Sao nào?”

“Ba mươi tuổi mới kết hôn thì đến khi nào mới có em bé.”

“Hiện tại không phải có một rồi sao?” Đoàn Gia Hứa hôn lên mu bàn tay cô, thanh âm lưu luyến, ôn hòa nói, “Anh cũng không có sức lực đâu mà yêu chiều thêm một đứa bé khác.”

“Em không phải nhóc con.” Tang Trĩ nhện không được phản bác, “Mấy hôm trước em đi gia sư còn bị học sinh gọi là cô.”

“Lại chạy đi làm thêm?” Đoàn Gia Hứa thần nhiên nói, “Sau này đừng đi làm thêm nữa, ở trường học tập cho tốt, rảnh thì đi chơi cùng bạn học.”

Cũng không phải điều kiện quá thiếu thốn, Đoàn Gia Hứa không muốn thời gian thanh xuân học đường, đẹp đẽ của cô trải qua ảm đạm như anh.

Tang Trĩ không lên tiếng.

“Sau này nếu em muốn thi nghiên cứu sinh, cũng được, muốn ra trường đi làm luôn cũng được.” Đoàn Gia Hứa nhìn thẳng vào mắt cô, giọng nói trầm ấm, thần sắc nghiêm túc, “Anh nuôi em”

Tang Trĩ không biết nói gì, nhỏ nhẹ gật đầu.

Không bao lâu, Đoàn Gia Hứa chuyển chủ đề: “Người khác gọi là cô, em không vui?”

Nhìn cô hai giây, Đoàn Gia Hứa bỗng bật cười, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cái, hàm hồ nói: “Người bạn nhỏ này, nhớ không? Trước đây, em cũng gọi anh như thế đó.”

Qua sinh nhật Tang Trĩ, Đoàn Gia Hứa đã phải lập tức trở về Nam Vu. Đoạn anh nói trên khán đài, bị mấy sinh viên nữ quay được, tung lên diễn đàn trường. May mà pixel không cao lắm, khoảng cách cũng xa nên không nhìn rõ mặt mũi.

Chuyện này là Ninh Vi nói cô mới biết rằng trên diễn đàn trường có tung video của một anh chàng soái ca, nhìn có mấy phần giống Đoàn Gia Hứa.

Nhân lúc rảnh rỗi Tang Trĩ cũng lên diễn đàn xem, tiện thể bình luận vài câu.

[Mặt dày thì sao, cũng không bằng giá trị tán nhan sắc này.]

[Công ty nào vậy a? Tao chuẩn bị đi nộp CV.]

[Lâu trên, có nộp CV cũng vô dụng, không nghe người ta nói “Bạn gái tôi đang quay tôi” sao]

[Có thể làm bạn gái soái ca này, hần nhan sắc cũng thuộc hạng thần tiên tí ti.]

[Nói thật trước đây tao mình thấy hành vi loại này rất ngu xuẩn, nhưng sau khi xem video này xong... Quả nhiên là chất lượng hình ảnh có thể thay đổi mọi thứ. Người đẹp ngây ngất cũng đẹp. Thật là chua xót, trái tim thiếu nữ của mình đau quá.]

Xem được một nửa, Ninh Vi hỏi: “Là Đoàn ca ca nhà cậu đúng không?”

Tang Trĩ ho một tiếng, lập lòe nói: “Ừm có vài điểm tương đồng.”

Ninh Vi cũng không trực tiếp vạch trần cô, khế thờ dài: “Aiiii, nếu bạn trai mình đứng trên khán đài đó, có khi mình đứng đâu lâu còn không biết. Vậy mà Đoàn ca ca nhà ai đó còn có thể chú ý người yêu mình đang làm gì, đúng là trâu bò mà.”

“...” Tang Trĩ đột nhiên nói “Cậu thích kiểu này à, mình đột nhiên đổi ý, muốn đổi bạn trai.”

Ninh Vi trầm mặc mấy giây: “Aiyo.”

Tang Trĩ: “...Thật sự”

“Vậy đổi bạn trai với mình này.”

“...”

Đến thanh minh, Đoàn Gia Hứa đã đặt vé máy bay sớm từ Nam Vu về Nghi Hà. Khoảng thời gian này, anh nhận được một vài hàng mục, vì vậy cực kì bận bịu, cũng không có thời gian ở Nghi Hà quá lâu. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Hai người lái xe đến khu nghĩa trang nằm ở ngoại ô.

Đoàn Gia Hứa nắm tay Tang Trĩ, trầm mặc dẫn cô đến một ngôi mộ, nằm ở một góc khá thanh tĩnh. Sau đó, Đoàn Gia Hứa ngồi xổm xuống, bắt đầu dọn dẹp cẩn thận, rồi để đồ lễ lên, cười gọi một tiếng: “Mẹ.”

Tang Trĩ cũng ngồi xuống theo hần, ngoãn ngoãn nói: “Cháu chào di.”

Trên mộ là tấm hình Hứa Như Thục khi còn trẻ, dung mạo xuất chúng, nụ cười thanh thoát, hiền dịu. Đôi mắt đượm ý cười, khuôn mặt tươi tắn, thời

điểm bà qua đời, cùng lắm cũng chỉ khoảng 40 tuổi.

Đoàn Gia Hứa hướng mắt nhìn Hứa Như Thục, ôn tồn giới thiệu: “Mẹ, Đây là Tang Trĩ.”

Ngừng lại chút, bổ sung: “Vợ của con trai mẹ.”

Đã qua nhiều năm, tâm tình của Đoàn Gia Hứa vô cùng bình lặng, anh chậm rãi tâm sự với bà những chuyện gần đây, lại kể cho bà nghe một vài chuyện thú vị. Như thế bà còn sống, còn anh chỉ đơn thuần là một đứa con trai xa nhà, về thăm mẹ, đem mấy chuyện của bản thân tường thuật tình hình cho bà biết.

Giọng nói Đoàn Gia Hứa cực kì hưng phấn, anh kiên nhẫn kể lại hết các sự kiện diễn ra trong suốt 1 năm của bản thân. Không bao lâu, anh đứng lên: “Con đi đây, không sẽ muộn chuyến bay mất.”

“Đừng rồi, quên không nói cho mẹ biết tình hình của cha, sức khỏe cha không tốt lắm, không biết có thể tỉnh lại được không?” Đoàn Gia Hứa ngừng lại, nhặt giọng nói tiếp, “Về sau con sẽ định cư ở Nam Vũ, khi nào có thời gian lại về thăm mẹ.”

Đoàn Gia Hứa nhìn về phía Tang Trĩ: “Đi thôi.”

Tang Trĩ nhấp môi dưới, quay lại hướng mộ phần của Hứa Như Thục nhỏ giọng nói: “Di à, người yên tâm, con sẽ chăm sóc anh Gia Hứa thật tốt.” Sau đó lại nghiêm túc nói thêm: “Sẽ đối xử với anh ấy thật tốt.”

“...” Đoàn Gia Hứa cười, “Em có làm gì đâu.”

Cô cười khẩy có vẻ cực kì bất mãn, im lặng lờ anh một cái, tiếp tục quay sang Hứa Như Thục: “Di à, chúng con đi đây. Khi nào rảnh con sẽ qua thăm di.”

Hai người ra khỏi nghĩa trang.

Đoàn Gia Hứa bỗng cảm thấy thú vị nói: “Tại sao anh lại cảm thấy em coi anh như vợ em thế nhỉ?”

Tang Trĩ uất ức đáp: “Em cũng đâu có nói sai đâu.”

“Ừ” Đoàn Gia Hứa xoa đầu cô, dỗ dành, “Em đã nói sẽ đối xử với anh thật tốt mà”

Tang Trĩ rút điện thoại trong túi ra, nhìn thời gian: “Đi thôi, nhanh lên ăn xong cơm rồi ra sân bay ngay mới kịp giờ.”

Đoàn Gia Hứa: “Ừm”

Hai người lái xe về nội thành rồi dừng lại ở một trung tâm thương mại gần sân bay nhất để ăn tối.

Cơm nước xong xuôi, cũng đã là 5h hơn. Đoàn Gia Hứa ra quầy thanh toán, sau đó hai người thuận đường đi theo hàng lang, xuống lầu dưới.

Đến tầng hai, Tang Trĩ bỗng nghe được tiếng cãi vã truyền đến. Cô vô thức quay đầu lại, chỉ thấy một người phụ nữ trung niên đáng người nhỏ nhắn đang lời lẽ, kéo kéo một cô gái trẻ, giữa hai người hình như xảy ra cãi vã.

Tang Trĩ sững sốt, bởi vì cô gái trẻ kia là Khương Đình.

Một khắc sau, người phụ nữ trung niên kia đột ngột kéo tóc Khương Đình, thanh âm bén nhọn đến đáng sợ: “Cha cô là cái đồ súc sinh chó má, nhà cô còn muốn thêm tiền cho hắn tìm luật sư giỏi để giảm hình phạt, các người còn là người hay không?”

“Chuyện này không liên quan gì đến tôi?!” Giọng Khương Đình hét lên, cuống loạn, giật tóc mình trở về, “Bà cút đi! Chuyện này không liên quan đến tôi, bà bị bệnh à!”

Không bao lâu, bảo an đến khuyên can, tách hai người ra.

Tang Trĩ nhìn Đoàn Gia Hứa. Thần sắc hắn vẫn bình tĩnh như cũ, giống như là không nghe, không biết, không thấy.

Hai người đang định đi tiếp xuống dưới, thì bất gặp Khương Đình nhìn qua đây, thấy Đoàn Gia Hứa cô ta có chút đồ dẫn, hốc mắt đỏ lên, nước mắt ò ạt chảy xuống.

Nhưng lần này, không giống như những lần khác, cô ta không nhao đến gây phiền phức cho Đoàn Gia Hứa chỉ chặt vật cúi đầu, động tác vừa cường điệu lại hèn mọn.

Tang Trĩ không nhìn cô ta nữa, nắm tay Đoàn Gia Hứa kéo xuống cầu thang, sau đó do dự hỏi: “Cha của cô ta không phải đã qua đời rồi sao?”

Đoàn Gia Hứa suy tư một chút: “Có thể là cha dượng.”

“Ồ.” Tang Trĩ nói, “Trước đây em có nghe Thi Hiểu Vũ nói hình như nhà Khương Đình xảy ra chuyện gì đó, nhưng em không hứng thú nên cũng không

hỏi.”

Đoàn Gia Hứa khẽ Ừ một tiếng.

Nhìn phương thức Khương Đình bị đối đãi lúc này, Tang Trĩ cũng phần nào mừng rỡ được tình cảnh của Đoàn Gia Hứa khi xưa.

Nhưng hẳn không giống Khương Đình, không gào thét, trút giận. Đối với kiểu người giận chó đánh mèo như cô gái đó, trừ khi cô ta tự hiểu ra, bằng không chẳng ai có thể thay đổi bản chất này được.

Đoàn Gia Hứa có lẽ cũng cảm thấy chuyện đó không liên quan đến mình. Nhưng anh đành bất lực.

Tang Trĩ nhớ đến khi Đoàn Gia Hứa bị viêm ruột thừa, đau đến ngất đi được, cũng cố gắng chịu nhịn không đến bệnh viện. Anh không thêm để ý đến sức khỏe bản thân, có phải bởi vì anh cùng từng trải qua ý niệm không muốn sống nữa.

Mùi cô cay cay, đột nhiên dừng lại ôm chặt lấy eo anh.

Đoàn Gia Hứa sững sốt một chút, cười nhẹ, hỏi: “Sao thế?”

“Vừa này ở chỗ dì, em không hề nói lung tung, em thật sự nghiêm túc,” Tang Trĩ chôn mặt trước ngực anh, rầu rĩ nói, “Em sẽ đối xử thật tốt với anh.”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy đáng về chừng chặc, tỏ vẻ già trước tuổi này của cô cực kì ngốc nghếch, đáng yêu, nhịn không được cười.

“Ừ anh biết.”

Khương Đình sống trong chấp niệm của bản thân, tự mình khiến mình đau khổ lại còn muốn ích kỉ kéo người khác theo, đem tất cả oán hận trút hết lên một người vô can như Đoàn Gia Hứa, lấy sự tổn thương của hắn xoa dịu nỗi đau của bản thân, lại muốn mọi tất cả mọi người phải thương tiếc mình, đứng về phía mình, chữa mũi giáo về phía Đoàn Gia Hứa.

Cô gái đó quá cố chấp lại độc ác, những gì cô ta đã gây ra nay cũng nên trả lại. Nhân quả luân hồi, làm việc thiện ắt được báo đáp, làm việc xấu ắt chịu quả báo. Cho nên trước đây Gia Hứa của cô đã phải chịu nhiều thiệt thòi, giờ hẳn nên được yêu thương, nâng niu, cô cũng nhất định sẽ ôn nhu đối đãi anh, sẽ bồi thường cho anh tất cả mật ngọt của cả quãng thời gian trước kia, để anh ngày ngày vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Xem như ước nguyện của cô đã thành

Để thuận tiện, Đoàn Gia Hứa trực tiếp lái xe đến sân bay.

Vốn định nửa đường đưa cô về trường, nhưng cô lại muốn tiễn anh, Đoàn Gia Hứa cũng không ngăn. Trên đường, anh liên lạc với bên tài xế di động đến sân bay đi xe về, tiện thể chở Tang Trĩ về nhà.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Anh bình tĩnh giải quyết mọi việc, không có chút sốt ruột, ngược lại Tang Trĩ thì hoảng hốt nhìn đồng hồ, 1 năm nắm lấy tay anh, vừa đi nhanh vừa cắn dận: “Đừng lè mề nữa, nhanh lên không không kịp đâu.”

Đoàn Gia Hứa ngoan ngoãn để cô dắt, cười nói: “Còn sớm mà.”

Tang Trĩ: “Em đưa anh đến trạm kiểm tra an ninh rồi quay về bên tài xế di động đến là vừa.”

Đoàn Gia Hứa nghĩ ngợi, không phản đối nói: “Được.”

“Ngày Quốc tế lao động em bay về Nam Vu, anh không cần về Nghi Hà nữa.” Tang Trĩ đi song song với anh, chậm rãi nói, “Thêm nữa, hôm vừa đặt trên mạng một ít thực phẩm, chắc ngày mai sẽ ship đến.”

“Ừ.”

“Anh đừng cứ ăn thức ăn ngoài, cũng không được vì ở một mình mà bỏ bữa. Nếu rảnh cứ qua nhà em ăn cơm, nếu một mình ngại thì kêu anh hai em cùng đi.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Đoàn Gia Hứa bật cười nói: “Đến tuổi lấy chồng rồi có khác, đã có dáng dấp chăm trẻ con rồi.”

“Cái gì gọi là có dáng dấp chăm trẻ con?” Tang Trĩ nhìn anh, “Rõ ràng là một bộ dáng chiều cổ người lớn tuổi.”

Nghe cô nói vậy, đuôi lông mày Đoàn Gia Hứa giương lên, tựa hồ không quá để ý: “Ồ? Có già hay không không quan trọng, quan trọng là vị trí.”

“...”

“Là người nhà là được.”

Chờ Đoàn Gia Hứa đi qua quầy kiểm tra an ninh, không thấy bóng lưng anh nữa, cô mới ra khỏi sân bay. Bác tài do bên kia tài xế đi động cũng vừa đến, chào hỏi Tang Trĩ sau đó cùng về. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Cô mở Wechat, báo với Đoàn Gia Hứa một tiếng. Tang Trĩ bỏ đóng cửa sổ chat, buồn bực, ngán ngẩm nhìn màn hình điện thoại, đột nhiên thấy tin nhắn của Thi Hiểu Vũ.

Thi Hiểu Vũ: [Hôm nay em gặp Khương Đình à?]

Tang Trĩ: [Vâng.]

Thi Hiểu Vũ: [Cô ấy vừa khóc gọi điện thoại cho chị, cũng không nói đã xảy ra chuyện gì...]

Thi Hiểu Vũ: [Gần đây tâm tình cô ấy không ổn lắm, nếu có làm gì không đúng, chị thay cô ấy xin lỗi hai người.]

Tang Trĩ trong thoáng chốc đã hiểu.

Đại khái là Khương Đình không chịu nói, cho nên mới nhắn tin hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì.

Tang Trĩ súc tích tường thuật lại: [Gia Hứa và em đi ngang qua, thấy chị ấy bị một người phụ nữ khác mắng chửi, không có vấn đề nào khác. Chị ấy không làm chuyện gì không hay cả.]

Bên kia bỗng trầm mặc một lát, sau đó mới nhắn lại: [Chị hiểu rồi. Cảm ơn em đã nói cho chị biết.]

Thi Hiểu Vũ giải thích thay Khương Đình: [Chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, bà bố dượng của Khương Đình, mẹ cô ấy và bố dượng chuẩn bị li hôn.]

Tang Trĩ không mấy quan tâm, chỉ trả lời: [Vâng ạ.]

Thi Hiểu Vũ: [Haizzz, chỉ cảm thấy quả thực không hiểu nổi. Cho dù không biết rõ chuyện của hai cô chú ấy, nhưng cái biểu hiện này, quả thực... Cô ấy với bố dượng cũng không mấy thân thiết.]

Tang Trĩ không nhắn lại.

Thi Hiểu Vũ: [Trước kia do Khương Đình không nghĩ thông, nên cô ấy cứ vì điều này mà đau khổ, mười mấy năm trời sống không vui vẻ, bạn bè cũng chẳng qua lại thân thiết với ai, nên không có người tâm sự. Gần đây cô ấy có vẻ đã từ bỏ chấp niệm xưa, sau này hẳn sẽ không tìm bạn trai em nào nữa.]

Thi Hiểu Vũ: [Nhưng có lẽ không thể thật sự tha thứ những việc làm trước kia được.]

“...”

Tang Trĩ không hiểu tại sao người này nói dông dài với mình như vậy làm gì. Cô nhìn chăm chăm cụm từ trên màn hình, cười nhạt: [Không thể thật sự tha thứ.]

Tang Trĩ: [Không cần.]

Lấy tội trạng của một người khác áp lên đầu Gia Hứa của cô, hành hạ, đeo bám làm tổn thương anh hết một thời thơ ấu, giờ còn thương hại bố thí một câu: “Sẽ không đến quấy rầy Đoàn Gia Hứa nữa, nhưng không thể nào tha thứ cho hắn.”

Có phải mấy người cảm thấy hành vi của mình rất nhân từ, độ lượng.

Gia Hứa của cô không làm sai bất kì điều gì, cho nên anh không cần sự tha thứ của mấy người bọn họ.

Anh chưa từng chủ động sinh sự, chỉ muốn rời xa mớ bòng bòng này, anh không ham cầu đài ngộ nào, cũng chưa từng vì bản thân mà tranh giành điều gì. Chỉ muốn an bình sống thoải mái một chút.

Tang Trĩ: [Những chuyện này, về sau chị không cần nói với tôi nữa. Tôi không quen Khương Đình, cũng không hiểu kì những chuyện xoay quanh cô ta.]

Tang Trĩ: [tôi biết cô ta là người bị hại.]

Tang Trĩ: [Nhưng cũng không phải chỉ có mình cô ta là người bị hại.]

Sau đó Tang Trĩ cất đi động đi, đánh mắt nhìn ra ngoài cửa kính ô tô.

Cô nhớ đến sinh nhật ngày đó, thuận miệng nói ra nguyện vọng của bản thân.

__Hi vọng thế giới hòa bình.

Hi vọng tất cả những kẻ phạm tội trên thế giới đều được lôi ra ngoài ánh sáng, trả giá xứng đáng cho những gì họ đã làm.

Hi vọng những người phạm tội đó, trước khi gây án, có thể cân nhắc những gánh nặng, hậu quả mà họ sẽ để lại cho gia đình của chính mình. Hi vọng bọn họ suy tính một chút đến người thân, người vợ, người mẹ những đứa con của mình bởi vì tội ác mà họ gây ra, sau này sẽ phải sống như thế nào, sẽ phải vượt qua như thế nào.

Nếu nguyện vọng này quá lớn, vậy thì cô hi vọng. Có một ngày dư luận, xã hội có thể có cái nhìn rõ ràng và trực quan, rạch ròi giữa kẻ phạm tội và gia quyền của kẻ phạm tội.

Tang Trĩ sớm đã đặt vé 1/05 về Nam Vu, nhưng cuối cùng lại có một việc lớn phát sinh. Bởi vì ngày 31/04 Đoàn Chí Thành qua đời.

Đến tận khi nhắm mắt, xuôi tay, ông ấy vẫn chưa bao giờ tỉnh lại.

Nhân sinh của người này, sau khi đâm trúng người sợ hãi trốn tội, thì cả đời về sau đều không thể bù đắp lỗi lầm, còn để lại cho gia đình bao thua thiệt, chật vật.

Tất cả chỉ dừng lại ở trốn tránh và hèn nhát.

Thời điểm nhận được điện thoại, Đoàn Gia Hứa cực kì bình tĩnh.

Bởi vì hẳn biết, ngày này sẽ đến, chỉ là sớm hay muộn. Tâm tình của hắn thậm chí không có biến động gì lớn, chỉ đơn giản mua vé sớm nhất bay trở lại Nghi Hà.

Sau khi xuống máy bay, Đoàn Gia Hứa gọi cho Tang Trĩ. Hai người gặp nhau ở cổng bệnh viện.

Tang Trĩ nắm tay anh, bờ môi gật gật, môi cũng không nói lên lời. Cô hoàn toàn không biết phải làm gì cả, cuối cùng chỉ nghẹn ngào nói 3 chữ: “Em giúp anh.”

Đoàn Gia Hứa nhẹ nhàng gạt đầu.

Vào nhà xác, ánh mắt Đoàn Gia Hứa đóng đinh trên tấm vải trắng, đập lên thân thể gầy guộc của người đàn ông trên bục. Hắn nhìn chăm chăm vào tấm bảng: “Đoàn Chí Thành”. Chậm rãi đi đến, nhẹ nhàng kéo tấm vải ra.

Bên dưới lộ ra khuôn mặt cứng ngắc trắng bệch của cha anh.

Đoàn Gia Hứa thu tay lại, lạnh nhạt cất lời: “Chúc mừng cha.”

Cho đến khi chết, vẫn không chịu đối mặt với tội lỗi của bản thân.

Đoàn Gia Hứa suy tư, thấp giọng nói: “Nếu như cha nhìn thấy mẹ ở nơi đó, cũng đừng đuổi theo tìm bà, rồi lại hại bà. Hãy để mẹ được sống những ngày tháng tốt lành, vui vẻ.”

Nói xong, Đoàn Gia Hứa rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt Đoàn Chí Thành. Cảm thấy không còn lời nào để nói với anh nữa, liền kéo vải trùm lên.

Xong xuôi, anh ngẩng đầu, nhìn Tang Trĩ: “Đi thôi, mình đi hoàn thành nốt thủ tục.”

Tang Trĩ ngược mắt, gạt đầu với anh, cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt Đoàn Gia Hứa, cô cảm thấy khổ sở thay anh, nhưng nhìn qua biểu tình bình tĩnh này, lại không biết phải làm sao. Cô tiến đến, chủ động nắm lấy tay anh.

“Sao lại thành về mặt này?” Đoàn Gia Hứa ôn hòa nói, “Không có chuyện gì, anh không sao.”

Dù sao hấn cũng không mơ mộng quá nhiều. Anhiều trên đời kỳ tích không phải lúc nào cũng xuất hiện. Anh hi vọng cha hấn có thể tỉnh lại nhưng bản thân cũng rõ khả năng này thấp đến không tưởng.

Hai người rời nhà xác.

Tang Trĩ đột nhiên dừng lại, giang tay: “Ôm một cái.”

Đoàn Gia Hứa sững sờ, cúi người ôm lấy cô. Anh có thể cảm thấy được đôi bàn tay dịu dàng đang nhẹ nhàng vỗ về lưng anh, thì thầm nói: “Em không thể nói với anh là đừng buồn.”

Bởi vì không thể cảm thấy không buồn.

“Nhưng em có thể cùng anh buồn, tất cả đều chia sẻ cùng anh.” Tang Trĩ nói, “Anh đừng chịu đựng một mình.”

Hi vọng anh có thể vì thế mà bớt đau lòng hơn.

Nghe cô nói vậy, khóa môi Đoàn Gia Hứa dần dần thu lại. Giống như đang suy tư điều gì đó, anh rủ mi xuống, rồi đột nhiên lẩm bẩm: “Chỉ Chi.”

“Vâng.”

“Có phải thật sự anh quá lớn tuổi so với em?”

Không biết tại sao anh tự nhiên hỏi vậy, nhưng Tang Trĩ vẫn nghiêm túc phủ nhận: “Không.”

Yết hầu Đoàn Gia Hứa cao thấp di chuyển, tựa như đang ức chế tâm tình, một lúc sau, anh mới nói: “Vậy tại sao cha mẹ anh đều mất hết nhỉ?”

“...”

Mũi Tang Trĩ đồ ồng, ôm anh càng chặt hơn. Mắt cô phấp phồng, giọng nói nghẹn ngào, cố gắng nói thật chậm, thật rõ: “Em sẽ ở bên anh.”

Có em mà, anh có em mà. Em sẽ ở bên anh. Dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ ở cạnh anh, không rời.

Tất cả may mắn, hạnh phúc, tất cả tình cảm đều cho anh, mình anh thôi.

“Em hứa với anh, được không?” Tang Trĩ nói, “Sau này chúng ta là người một nhà, em sẽ sống thật lâu, sẽ ở cùng anh, nhất định không đi trước. Người nhà em cũng là người nhà của anh.”

“Ừ.” Đoàn Gia Hứa khàn giọng đáp: “Chúng ta sẽ cùng xây dựng một ngôi nhà, ngôi nhà của hai chúng ta.”

Tang Trĩ dịu dàng sờ đầu anh, học ngữ khí của anh, chăm chú mà trịnh trọng tuyên bố: “Người khác có cái gì, Gia Hứa nhà chúng ta cũng sẽ có cái đấy.”

Đoàn Gia Hứa cười thành tiếng, thanh âm có chút khàn khàn.

“Được.”

Quá khứ đen tối và ám ảnh theo sự ra đi của Đoàn Chí Thành rốt cuộc từ từ tan biến, như sau cơn mưa trời lại sáng, khi màn đêm tan đi là lúc bình minh bùng lên.

Trung tuần tháng 7, Tang Trĩ nghỉ hè.

Sau khi kết thúc môn thi cuối cùng, Tang Trĩ lên xe ra sân bay về Nam Vu. Ngay hôm sau, cô đã bị Đoàn Gia Hứa lai đến công ty bắt động sản xem vài căn nhà anh ưng ý.

Hai người nhìn bản thảo và thiết kế 3d trên tay.

Ba phòng ngủ, hai lan can, 2 nhà vệ sinh, 1 nhà bếp, 1 phòng khách. Diện tích không quá lớn, chỉ hơn 100m2, bố cục và bài trí rất khoa học, thoải mái.

Tóm lại, tất cả đều hoàn mỹ.

Chỉ có điều, giá cả hơi khó chấp nhận một chút.

Sợ nhà môi giới nghe thấy, Tang Trĩ xích lại gần Đoàn Gia Hứa thì thầm: “Căn nhà này quá đắt.”

“Chỉ Chi nhà chúng ta tính toán mua nhà để giấu kiêu thê trong phòng.” Đoàn Gia Hứa bắt chước giọng điệu của cô nói, “Phải mua tiện nghi một chút, không sao nhót được kiêu thê chứ.”

“...”

“Ca ca vẫn đang chờ bị giấu đó.”

“...” Tang Trĩ nhú mồm, “Mua căn hai phòng ngủ, tầm 70m2 đến 80m2 là được rồi.”

“Bé con, đây là mua nhà để kết hôn.” Đoàn Gia Hứa nói “Một phòng của hai vợ chồng, một phòng cho con cái.”

Tang Trĩ cứng rắn nói: “Thích hợp. Hai phòng ngủ là đủ.”

“Nhưng anh muốn có một thư phòng làm việc.” Đoàn Gia Hứa ung dung nêu ý kiến, “Anh còn chưa có thử qua cảm giác ở thư phòng ____”

Ánh không nói hết câu, nhưng ánh mắt ám chỉ rõ như ban ngày.

Tang Trĩ cắn môi, giờ tay bóp mặt anh.

Đoàn Gia Hứa nhin không được cười thành tiếng. Ánh mắt anh cong cong như vàng trắng khuyết, không đùa nữa, nghiêm túc nói: “Vậy nên, có thích căn này không?”

Tang Trĩ nhìn kĩ càng lại, chỉ nói 1 từ: “Được.”

“Ừ vậy thì lấy căn này đi.” Đoàn Gia Hứa đã đến nhìn trực tiếp, cảm thấy rất ổn, xong xuôi, anh quay sang chung cầu ý kiến Tang Trĩ: “Anh nói chuyện với bên môi giới một chút, hôm nào chúng ta sẽ cầm giấy tờ để hoàn thành thủ tục sau.”

Tang Trĩ không có ý kiến gì.

Ra khỏi tòa nhà, Tang Trĩ nhin không được nói: “Tại sao anh...”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ?”

Tang Trĩ nói thầm: “Dáng dấp nhìn vẫn đẹp trai vậy chứ.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Rồi sao?”

“Tình tình cũng được.”

“Ừ.”

“Trình độ, học thức, công việc đều rất tốt.”

“Rồi?”

“Hiện tại,” Tang Trĩ cũng không biết phải hình dung tâm trạng mình lúc này như thế nào, bỗng cảm thấy có chút không công bằng, lại thấy mình không có giá trị, “lại có tiền.”

Đoàn Gia Hứa kịp thời bổ sung: “Dáng người lại còn tốt, vừa anh tuần lại dễ thương.”

“...” Tang Trĩ không muốn để cho hẳn tự phụ thành thói, nhin không được đá kích: “Dáng người cũng tạm chấp nhận.”

Nghe thấy thế, Đoàn Gia Hứa quay sang liếc cô: “Tạm chấp nhận?”

Đoàn Gia Hứa: “Thôi được.”

“Sao?”

“Dù sao anh cũng phải dựa vào nhan sắc này để kiếm cơm” Đoàn Gia Hứa vươn tay gãi gãi cằm Tang Trĩ, thờ ơ nói: “Xem ra còn cần phải cố gắng hơn.”

“...”

Hai người lên xe.

Tang Trĩ nhìn điện thoại, thuận miệng nói: “Anh thả em ở Quảng Trường AN THUỶNG nhé, hôm nay họp lớp cấp 3, em báo các bạn là sẽ qua gặp mặt rồi.”

Đoàn Gia Hứa: “Tối nay chúng mình ăn cơm ở nhà em đó.”

“Em biết, mẹ đã nói với em rồi.” Tang Trĩ nói: “Chiều em sẽ về, chỉ cùng họ ăn cơm trưa thôi, sau đó trò chuyện chút, cũng không lâu.”

“Ừ.”

Đoàn Gia Hứa thả cô ở trên Quảng Trường AN THUỶNG, sau đó đến siêu thị gần nhà Tang Trĩ mua ít đồ, đem đến nhà cô. Truyện được Edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Re-up vui lòng xin phép và up sau page 5 chương. Không up 10 chương cuối và ngoại truyện. Cảm ơn.

Vì là cuối tuần, Tang Vinh và Lê Bình đều ở nhà. Hân ngồi trong phòng khách cùng Tang Vinh, hàn huyên vài câu, sau đó theo Lê Bình vào nhà bếp làm trợ thủ cho bà.

Qua một lúc, Lê Bình quay đầu phân phó: “Gia Hứa, con vào phòng Chi Chi, cầm giúp cô cái đĩa. Hôm qua nó cầm vào phòng ăn khuya, cô còn chưa dọn ra.”

Đoàn Gia Hứa: “Được ạ.”

Anh mở vôi hoa sen, rửa tay sạch sẽ, sau đó quay người tiến vào phòng Tang Trĩ.

Gian phòng này, rất nhiều năm về trước, Đoàn Gia Hứa cũng từng vào một lần. Trước đây, cô bé nào đó vội vàng kéo anh ra khỏi phòng, dùng thiên ngôn vạn ngữ và 1 tỷ những lý do linh tinh khác thuyết phục anh đóng giả làm anh trai cô đi gặp thầy chủ nhiệm.

Nhiều năm như vậy, căn phòng này vẫn thế.

Căn phòng không lớn, đủ kê một cái giường, một tủ quần áo, một cái bàn học. Nội thất được bố trí tinh xảo, ấm áp, màu sắc tổng thể là hồng nhạt.

Chăn gối tán loạn trên giường, bên cạnh còn để mấy bộ quần áo.

Đoàn Gia Hứa vô thức đến gần gấp lại, tiện thể sắp xếp lại chăn gối. Vừa ngược mắt, hân liền nhìn thấy mấy con búp bê nhồi bông để đầu giường. Tất cả đều là quà anh tặng.

Trên bàn học đặt rất nhiều đồ chơi nhỏ, còn có bộ makeup, túi sách, đều là những đồ dùng sinh hoạt trước đây của cô.

Đoàn Gia Hứa đi đến bên bàn học, định cầm đĩa đi thì đột nhiên chú ý đến tập họa bản ở góc bàn. Khóe môi anh giật giật, hừng hờ cầm lên, lật vài trang.

Một giây sau, từ những trang đầu tiên, ánh mắt Đoàn Gia Hứa đã đi hút bởi dòng chữ ngay ngắn:

GIÁC MƠ CỦA TÔI:

1. Thi đậu đại học Nghi Hà.

2. Đoàn Gia Hứa.

Chữ viết cực kì non nớt, trang giấy có nếp uốn, hơi ố vàng, có vẻ đã từ rất lâu.

Mơ ước thứ hai, bị ai đó dùng bút mực đen gạch đi, lực ấn rất mạnh, trang giấy bị rách một chút, nhưng vẫn nhìn rõ ba chữ: ĐOÀN GIA HỨA.

Đoàn Gia Hứa hóa đá, một lúc sau mới chậm rãi cầm tờ giấy kia lên. Anh ngẩng đầu, chuyển ánh mắt sang bên cạnh liền thấy một bình sữa bò bằng thủy tinh, bên trong chứa đầy giấy gấp sao nhiều màu sắc.

Anh đi tới vuốt ve chiếc bình, ánh mắt rất đỗi dịu dàng.

Đúng lúc này, Tang Trĩ trở về, đồng hồ vừa qua 5h chiều.

Chỉ có Lê Bình ở phòng khách, lúc này bà đang ngồi ở ghế salon xem tivi. Nghe thấy tiếng cô, liền ngoảnh mặt lại, thuận miệng hỏi: “Con về rồi à?”

Tang Trĩ gật đầu, ngay lập tức hỏi: “Gia Hứa đâu ạ?”

“Ừ, nó bận rộn giúp mẹ nấu nướng từ trưa đến giờ, vừa vào phòng anh con nghỉ ngơi.” Lê Bình nói, “Cũng sắp đến giờ ăn rồi, con vào gọi nó ra ăn cơm thôi.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn dạ một tiếng, chạy về hướng phòng Tang Diên, cầm lấy nắm đấm cửa, trực tiếp mở ra, nháy mắt thấy người đàn ông lười nhác tựa vào ghế sofa.

Anh lười biếng dựa lưng vào thành ghế, tay cầm điều thuốc hút dở, đang cúi xuống nghịch điện thoại. Hôm nay anh mặc sơ mi trắng quần đen, tóc tán loạn rơi trên vầng trán đẹp đẽ, điệu bộ tùy ý, thoải mái.

Gian phòng khá tối, hình dáng anh lơ mơ dưới ánh nắng rực rỡ ánh vàng của hoàng hôn len lỏi qua tấm rèm không đóng chặt, hắt vào.

Sau một khắc, Đoàn Gia Hứa ngẩng đầu. Bộ dáng kinh diễm, câu hồn người. Vần khuôn mặt quen thuộc ngày ấy.

Thời gian như quay ngược lại, nhiều năm về trước, một buổi chiều đẹp trời.

Khi Tang Trĩ còn bé, bởi vì đang trùng trùng tâm sự mà lỡ mồm đẩy cánh cửa này, hùng hục xông vào, sau đó gặp được chàng trai Đoàn Gia Hứa khi ấy mới 20.

Khi ấy anh đã là một con người xuất chúng, chỉ có điều bộ dáng hơi bất cần, tùy hứng.

Đối với bất kì chuyện gì cũng đều phản ứng với một thái độ hờ hững, không lạnh không nóng, dường như tất cả mọi phồn hoa nhân gian đều không đáng đặt vào mắt anh. Đối với hành vi hoang đường của cô, anh cũng mặt không đổi sắc ửng phò lại.

Ôn nhu nhưng lại lãnh đạm, lóa mắt nhưng lại lạnh lùng.

Tang Trĩ cứ như vậy bất ngờ lao vào thế giới của anh. Đồng thời cũng khiến cả thanh xuân tràn ngập hình bóng anh, chỉ vì hấn mà rung động, đau khổ, vui mừng, lưu luyến. Thời điểm đó khát vọng của cô như một giấc mơ xa vời không thể thực hiện.

Tang Trĩ lúng túng, hốt hoảng đứng chết chân giữa cửa.

Lịch sử như tái diễn, khi ấy Đoàn Gia Hứa rũ mắt, dụi tàn thuốc lá, sau đó đứng lên mở cửa sổ, nhưng hiện tại lại có chút khác biệt, bởi vì, một giây sau, anh nhìn về hướng cô vẫy tay: “Đến đây.”

Tang Trĩ không nói gì cả, chỉ ngoan ngoãn đi đến. Cùng lúc Đoàn Gia Hứa vươn người bắt lấy cổ tay cô, kéo vào lồng ngực anh. Anh dán sát bên tai cô, khàn khàn nói: “Em ____”

Anh dừng lại, chậm rãi nói.

“Người anh mong muốn duy nhất đời này.”

Tang Trĩ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đáy mắt anh. Cô nhấp máy môi, định nói gì đó mà cổ họng nghẹn ứ.

Trong nháy mắt, Tang Trĩ hồi tưởng lại thuở thiếu thời của mình.

Khi ấy, cô ngốc nghếch cố gắng đè nén thứ tình cảm không thể thành sự thật ấy, cố hết sức khống chế những rung động đầu đời của bản thân. Ép bản thân mình thận trọng, ép bản thân không thổ lộ ra với bất cứ ai. Những ngọt ngào, chua chát, tuyệt vọng chỉ dám giấu cho riêng mình, lặng lẽ đau, lặng lẽ thương thầm.

Cô từng một mình khóc nức lên, đem tất cả tâm tư khóa chặt trong rương, để cái mộng tưởng không bao giờ thành sự thật kia chết ngạt trong bóng tối và cô đơn, để thời gian mòn mỏi tất cả.

Cô đã từng tự thôi miên bản thân, ghen ngào thì thầm không biết bao lần với chính mình: “Em sẽ không thích anh nữa.”

Từng câu từng chữ, từng ngày, từng tháng lặp đi lặp lại cho đến khi trái tim không còn mơ về anh, không còn cố chấp với tình yêu không đem bông này.

Nhưng tình cảm đơn phương ấy không phải chữ trên cát, không phải trắng trong nước, mà đã khắc sâu trong tim lúc nào không hay, cô đã định vụng trộm chôn giấu bí mật này cả đời, không cho bất luận người nào biết, nhưng cuối cùng lại thành ra không giấu được.

Lúc này đây, điều đó cũng chẳng còn quan trọng nữa. Bởi vì mộng tưởng của cô, từ thời khắc bắt đầu, từ buổi chiều hôm ấy, đã trở thành ước mơ duy nhất mà đời cô đeo đuổi, và đó chính là người đàn ông trước mặt cô đây.

- ---- HOÀN CHÍNH VĂN-----

Các bạn có thấy kích thích không: TRUYỆN ĐÃ HOÀN RỒI. CUỘC SỐNG LÀ THẾ: NHỮNG NGƯỜI CÓ TÌNH RỒI THÌ CŨNG SẼ VỀ VỚI NHAU.

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Phiên ngoại

Nghỉ hè Tang Trĩ không có việc gì làm, trôi qua cực kì nhàm chán. Thịnh thoảng bạn bè sẽ hẹn cô ra ngoài chơi, còn không thì toàn bộ thời gian còn lại cô sẽ ở nhà một mình ngồi về.

Đôi khi sẽ gặp Đoàn Gia Hứa vài lần.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn

nhé.

Không giống cô, Đoàn Gia Hứa vô cùng bận rộn, ngày nào cũng tăng ca đến 11, 12h đêm, thời gian ngủ còn không đủ.

Bình thường, Tang Trĩ thường thừa lúc giờ nghỉ trưa đến tìm anh, cùng ăn cơm, giống như hồi còn ở Nghi Hà.

Biết rằng khởi nghiệp rất vất vả, mệt mỏi, mà Đoàn Gia Hứa cũng tận dụng mọi khoảng thời gian còn trống dành cho cô, Tang Trĩ không bức tức gì, chỉ cảm thấy nhàm chán.

Tình trạng này cứ trôi qua như thế hết 1 tuần.

Tang Trĩ nhàn rỗi ở nhà, vô tình tìm được niềm vui khác.

Bởi vì hiện tại ở trên mạng có rất nhiều blog và video nấu ăn, mà cô lại vừa vận bồng dung có hứng thú với nấu ăn. Trong nhà cô tủ lạnh luôn đầy ắp đồ, không thiếu thứ gì, cô cũng không cần chạy ra siêu thị mua đồ, vì vậy hào hứng đi vào phòng bếp tìm tòi vài công thức.

Tang Trĩ là một người nghiêm túc và cẩn thận, vì vậy cô cực kì tuân thủ các nguyên tắc, tỉ mỉ hoàn thành từng công đoạn mà các video nấu ăn hướng dẫn. Cô cảm thấy mỗi thao tác, công đoạn mình đều thực hiện hoàn mỹ, cẩn thận, cho đến khi bỏ tất cả vào nồi, xào nấu.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tang Trĩ là một cô gái rất nguyên tắc, đã làm phải làm thật hoàn hảo, không sẽ cảm thấy mất mặt, vì vậy nếu không thể làm tốt nhất, cô sẽ cố gắng làm đến khi nào tốt thì thôi, chỉ cần không tổn thương đến da thịt là được.

Trong nhà lại chỉ có mình cô, cứ như vậy cái bếp bị Tang Trĩ hành hạ một ngày cũng chẳng ai biết.

Cô đứng suy tư một lúc, sau đó rửa sạch tay chân, quay lại phòng, lấy bộ quần áo năng dài đến tận mắt chân, sau đó lại lấy thêm một cái khăn quàng quần quanh cổ.

Nghĩ gì đó cô lại lấy thêm khẩu trang đeo vào, cuối cùng lấy thêm một cặp kính mắt, và một chiếc bịt mắt che trán, rồi mới ra khỏi phòng.

Vừa mới đi ra đã bắt gặp Tang Diên đang đứng ở trước cửa.

Tìm Tang Trĩ này lên mấy cái, mắt vừa ngược lên đã bắt gặp ánh nhìn như thể trông thấy kẻ dờ hơi thiếu năng của ông anh trai. Cô cảm thấy xấu hổ, cứ thế đứng dờ ra, ầm ừ hỏi: “Anh hai, sao tự nhiên anh lại về?”

“Lấy đồ.” Tang Diên quét mắt nhìn đứa em gái ruột, một lời khó nói hết: “Mày định mặc thế này đi ra ngoài à?”

Tang Trĩ đang hoảng đáp lại: “Em đang định xào trứng.”

Tang Diên: “...”

Trầm mặc mấy giây. Tang Diên đột nhiên lúi đi động ra, chụp liên tiếp mấy tấm hình cô em

Tang Trĩ sững sờ: “Anh làm gì thế?”

Tang Diên khí định thần nhàn nói: “Gửi cho bạn bè mày.”

Tang Trĩ trừng mắt, đi qua ý đồ muốn cướp lại điện thoại: “Anh không có việc gì làm à, cứ phải làm mấy việc nhàm chán như thế không thấy bản thân nhạt nhẽo.”

Tang Diên kịp thời đẩy tay cô ra, ấn nút gửi.

Chờ sau khi đã gửi tin thành công, Tang Diên tắt màn hình điện thoại: “Được rồi, mày đi xào gì thì xào đi.”

“...” Tang Trĩ nhìn hẩn chằm chằm, kìm nén xúc động muốn lao vào tát cho ông anh hai quý hóa một trận lên thân, cô nén lại nóng nảy, lấy điện thoại ra, nhìn qua newfeed và vòng bạn bè của mình. Không có nội dung mới nào.

Cô nghi ngờ hỏi: “Anh đăng nhưng loại em ra khỏi danh sách xem đúng không?”

Tang Diên đang định đi vào phòng, thấy cô hỏi thế, thì quay đầu lại, lười biếng nói: “À nhầm.”

Tang Trĩ: “?”

“Chỉ gửi cho Đoàn Gia Hứa.”

“...”

Tang Trĩ mấp máy môi, mở ô chat của Đoàn Gia Hứa ra. Hình như hẳn đang bận nên không online, cũng không nhắn gì cho cô cả.

Dù sao trước mặt hẳn cô cũng không phải chưa từng mất mặt, vì vậy dứt khoát mặc kệ. Nhưng cô cảm thấy không cam tâm, vì vậy vào album tìm một tấm hình dim của Tang Diên đăng lên.

Sau đó chạy vào bếp tiếp tục cuộc chiến. Cô bật bếp, đổ dầu, chờ dầu sôi, đổ trứng gà đã đánh đều với gia vị vào, nghe thấy tiếng nổ lộp bộp nhưng dầu không nổ lên như cô tưởng tượng.

Đúng lúc ấy Tang Diên đi vào bếp, tiếp lấy cán chảo trong tay cô gắt: “Tránh ra.”

“...” Tang Trĩ không vui, từ chối: “Em muốn tự làm.”

“Tao sợ nổ tanh bành cái nhà bếp này ra thôi.”

Tang Trĩ đứng bên cạnh, nhìn vào chảo trứng, lẩm bẩm: “Anh toàn nói quá lên. Em thấy em vẫn đang làm rất tốt.”

“Bình thường mày có tự mình nấu nướng gì đâu.” Tang Diên thuận miệng nói, “Đúng là rồi việc, lỗi mấy cái việc vớ vẩn ra tự mình hại mình.”

“...” Tang Trĩ nén giận nói, “Bình thường em không nấu nướng, toàn gọi đồ ăn ngoài. Nhưng hôm nay em muốn tự nấu, nếu như ngon, sẽ làm cơm trưa mang cho Gia Hứa.”

“Ặc.” Tang Diên như đã rõ đầu đuôi, thờ ơ nói, “Hắn là mày muốn thay bạn trai rồi.”

“...”

Lần này thì Tang Trĩ không nhịn nổi nữa: “Em là đồ ăn cũng không đến nỗi khó nuốt như thế.”

Tang Diên thành thực xào xong đĩa trứng, đổ vào đĩa. Anh ta thấp mắt, ngữ điệu như muốn ăn đòn: “Gia Hứa đối xử với mày rất tốt, không cần hăm hại cậu ta bằng đồ ăn mày nấu đâu.”

Tang Trĩ mặc kệ ông anh mình.

Nhìn rõ rau củ đã được cô cắt gọt sạch sẽ, bày ngay ngắn bên cạnh cùng thịt xắt nhỏ vừa, Tang Diên chỉ tay, quyết định xào hộ đưa em gái vụng về này của mình một thử: “Mang đông kia ra đây.”

Tang Trĩ giật gật môi, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn thỏa hiệp đưa cho ông anh.

Tranh thủ lúc này về phòng thay một bộ quần áo khác. Sau đó lại trở về phòng bếp lấy hộp cơm rửa sạch, lau khô, sau đó cho cơm và đồ ăn vào, nghiêm túc bày biện cẩn thận.

Tang Diên rửa tay xong xuôi: “Tao đi đây.”

Trang Trĩ: “Anh lái xe đến à?”

“Ừ.”

“Vậy thuận đường đưa em đến chỗ bạn trai em đi.”

“...”

Tang Trĩ xếp gọn cơm hộp vào túi, biểu cảm cổ quái: “Em định làm cơm hộp tình nhân cho anh ấy, kết quả phân nửa là anh làm, thật tình, nghĩ thế nào cũng thấy kì quặc.”

Mỉ tâm Tang Diên nẩy một cái.

“Càng nói càng thấy kỳ quái.” Tang Trĩ làu bàu, “Anh trai và em gái cùng nhau làm cơm hộp tình nhân cho người yêu của em gái.”

“...” Tang Diên mặt không đổi sắc nói, “Đi thôi.”

Tang Trĩ nhắn cho Đoàn Gia Hứa trước là cô sẽ đến. Trước đó cô chưa từng qua văn phòng làm việc của Đoàn Gia Hứa, chỉ đi ngang qua khu này rồi hẹn hẳn ra ngoài.

Vừa đến gần tòa nhà, đã thấy Đoàn Gia Hứa đứng đợi mình ở sảnh. Anh nhanh chóng đi tới, cầm túi giúp cô, tiện thể hỏi: “Em tự làm?”

Tang Trĩ trực tiếp bỏ qua công của Tang Diên, gật đầu nói: “Vâng.”

Đoàn Gia Hứa buồn cười hỏi: “Mặc như thế kia thật?”

Tang Trĩ nhú mồm: “Anh định chế giễu em chứ gì?”

“Không có nha.” Đoàn Gia Hứa nắm tay cô, đuôi lông mày hơi nhếch lên, “Rất đáng yêu, sau này mỗi khi vào bếp cứ mặc như vậy, chỉ cần không bị thương là được.”

Tang Trĩ chủ động nói: “Ngày mai em lại làm cơm cho anh.”

Đoàn Gia Hứa vui vẻ cười: “Được.”

Một lát sau, anh lại hỏi: “Tại sao đột nhiên muốn làm cơm hộp cho anh?”

“Nhàn rồi.” Tang Trĩ nói, “Mà em cảm thấy nấu cơm cho người mình yêu là việc rất có ý nghĩa.”

Hai người bước vào thang máy, tiến vào phòng làm việc của Đoàn Gia Hứa.

Văn phòng không lớn, bên trong có mấy nhân viên, lúc này đang là giờ nghỉ trưa, tất cả mọi người đều đang ăn cơm. Thấy động tĩnh, mọi người đang tôi anh anh buồn hết truyện trên trời dưới bể đều lập tức quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ.

Đoàn Gia Hứa nhân dịp giới thiệu: “Đây là bạn gái tôi, các cậu cứ gọi là chị dâu là được.”

Lời này vừa nói xong, dân tình lập tức nghiêm túc, chỉnh tề hô to: “Chào chị dâu!”

Tang Trĩ: “...”

Cô cảm thấy ngượng ngùng cực điểm, nhưng lại phải cố tỏ ra trấn định chào hỏi lại mọi người, sau đó liền bị Đoàn Gia Hứa kéo vào bàn làm việc của anh: “Em ngồi đây.”

Sau đó, Đoàn Gia Hứa kéo một cái ghế cạnh đó, ngồi xuống bên cô. Anh hăng hái nói: “Sẽ tiếp tục nấu cơm cho anh à?”

Tang Trĩ giải thích: “Em sẽ lên mạng tra thêm nhiều công thức nấu ăn khác nữa.”

Tâm tình Đoàn Gia Hứa rất tốt, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò cô: “Nhớ chú ý một chút, nếu thấy phức tạp quá thì không cần làm, anh ăn đồ ăn ngoài cũng được.”

“Không đâu,” Tang Trĩ nói, “Nấu nướng thú vị mà.”

Sau đó, như thường lệ Tang Trĩ mỗi ngày Tang Trĩ lại hì hụi làm cơm đến trưa. Mặc dù so với đồ ăn Tang Diên làm thì kém hơn một chút nhưng miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận.

Dạo gần đây vì thường xuyên đến đưa cơm trưa cho Đoàn Gia Hứa nên cô cũng quen thuộc hơn với cấp dưới của anh.

Nhưng cái hứng thú nấu nướng này không kéo dài quá một tuần. Sau một thời gian Tang Trĩ bắt đầu cảm thấy không còn thú vị nữa, mỗi sáng thức dậy lại lười biếng nằm ườn trên giường. Hôm nay đặc biệt mệt mỏi nhìn cho Đoàn Gia Hứa biết trưa cô không qua chỗ anh.

Nghĩ hôm sau sẽ đến chỗ hán, xong nằm ngủ nướng hết một ngày.

Hôm sau vẫn như vậy.

Tang Trĩ không đến đưa cơm, Đoàn Gia Hứa lại cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn trưa. Anh không quá để ý chuyện này, ngược lại càng bớt lo cô vào bếp nấu nướng có thể bị thương.

Nhưng đồng nghiệp của anh lại không nghĩ vậy.

Giữa trưa hôm đó, sau khi đi ăn về, Đoàn Gia Hứa nghe được nhân viên văn phòng ngồi nói chuyện phiếm.

“Tôi cho rằng, boss của chúng ta chỉ muốn tung tin đồn, thật ra anh ấy không muốn yêu đương, tùy tiện nhờ người giả danh.”

“Đúng đúng, tôi cũng nghĩ thế.”

“Không đâu, tôi thấy thời gian rảnh, boss không phải nghịch điện thoại, thì cũng là nhắn tin, khẳng định là đã có người yêu rồi.”

“Chắc chắn là đã có người yêu, các cậu biết không hôm trước tôi vô tình nghe thấy anh ấy nói chuyện điện thoại. Cái con người đáng sợ ấy, thế mà vừa gọi điện vừa làm nũng với ai đó.” Cậu thanh niên kia ưỡn ngực, mô phỏng lại giọng Đoàn Gia Hứa, “Người bạn nhỏ, sao em có thể hung ác với anh như thế?”

Mí mắt Đoàn Gia Hứa giật giật.

“Mà các cậu không cảm thấy dạo này sếp hay hờn giận vô cớ sao?”

“Có một chút.”

“Đúng không? Tôi cảm thấy từ sau khi chị dâu không đem cơm đến, thì boss dù miệng cười nhưng như giấu dao găm bên trong. Ồi nghĩ đến mà thấy lạnh cả sống lưng.”

“Có phải boss của chúng ta bị đá rồi không, không thì tại sao chị dâu không đến nữa.”

“Minh cảm thấy có khả năng đó, nghe đồn, hình như chị dâu có chút không hài lòng sếp chúng ta lắm đâu, chê anh ấy nhiều tuổi. Minh nghe trộm được mới biết, sếp sinh năm 80.”

“Vãi.”

“Thật đấy.”

“Thế giờ sếp 36 tuổi rồi?”

“Lão đại chúng ta điều kiện rất tốt, chị dâu nhìn mới chỉ học đại học là cùng, đúng là kém nhiều tuổi. Tôi nhìn qua liền biết lão đại rất thích chị dâu, ngoại trừ công việc thì thời gian rảnh đều tìm chị dâu, khiến người ta có cảm giác dính người.”

“Đừng nói to. Tai vách, mạch rừng.”

“Haizzz, tội nghiệp sếp.”

“Đúng đó, lão đại hẳn là giấu không muốn cho ai biết, trước mặt anh em mình chỉ cố tỏ vẻ cứng rắn thôi.”

“Thôi chuẩn bị làm việc đi, đến giờ rồi.”

Đoàn Gia Hứa: “...”

Hắn giật giật khóe miệng, đi ra phòng nghỉ của công ty, gọi điện cho Tang Trĩ.

Tang Trĩ rất nhanh nhận điện thoại: “Sao thế?”

Đoàn Gia Hứa nhàn nhạt hỏi: “Đang làm gì thế?”

Tang Trĩ: “Đang vẽ vời thôi.”

“Ngày mai em rảnh không?”

“Em có.”

Đoàn Gia Hứa trầm mặc mấy giây, tựa như vô tình nhớ đến, nói: “Mang cơm trưa cho anh đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Phiên ngoại 2

Tang Trĩ cũng không phát hiện thấy điều gì không đúng.

Cô cúp điện thoại, mở lịch nhìn, tính toán một chút, phát hiện ra thế mà cô đã hơn một tuần không mang cơm đến cho anh.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Không hiểu sao, nghe ngữ khí của Đoàn Gia Hứa cô bỗng cảm thấy hơi chột dạ.

Sợ bản thân quên, trước khi ngủ Tang Trĩ còn đặt 2 lần đồng hồ báo thức. Hôm sau tỉnh dậy, cô nằm trên giường tìm mấy cái video mỹ thực để lấy cảm hứng sau đó mới lè mề rời giường, vào phòng bếp.

Tang Trĩ vừa làm vừa nếm hương vị để thêm bớt liều lượng cho hợp lý, làm hết sức chuyên tâm, cô cảm thấy đồ ăn hôm nay so với mọi lần ngon hơn nhiều.

Cô nghĩ thầm, nếu hôm nay Đoàn Gia Hứa gắng hỏi sao dạo này không mang cơm cho anh, cô sẽ kiểm soát ở nhà chuyên tâm luyện tập nấu nướng.

Suy nghĩ lung tung một lúc, cô mới cẩn thận đóng hộp đang hoàn thành, đi ra ngoài. Cô căn chuẩn thời gian, ngồi tàu điện đến văn phòng của Đoàn Gia Hứa, khi cô đến nơi vừa vặn giờ nghỉ trưa.

Tối đây đã nhiều lần đã quen, vì vậy Tang Trĩ không cho Đoàn Gia Hứa xuống đón nữa, trực tiếp đi thang máy lên.

Đại khái là đến giờ nghỉ trưa, nên văn phòng không khóa cửa.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tang Trĩ đi vào, không thấy Đoàn Gia Hứa đâu. Cô chớp mắt, lấy điện thoại di động gọi cho anh.

Một cậu trai trẻ trong văn phòng phát hiện ra cô, sừng sốt trong chốc lát, rồi vội vàng huých vai người bên cạnh, chủ động bắt chuyện: “Chị dâu, lão đại vừa vào nhà vệ sinh, chị ngồi chờ ở đây một lát.”

Bị mấy anh chàng lớn tuổi hơn mình gọi là chị dâu, Tang Trĩ có chút không tự nhiên. Cô nhẹ gật đầu, đi đến bàn của Đoàn Gia Hứa ngồi xuống, tiện thể bày hộp cơm ra.

Tang Trĩ vừa mở nắp, liền có người chạy lại hỏi: “Chị dâu, sao gần đây không thấy chị đến?”

Cô quay đầu.

Đang định trả lời thì thấy Đoàn Gia Hứa đi đến. Cô lập tức ngừng nói, quay ra nhìn anh.

Đoàn Gia Hứa rũ mắt, dịu dàng hỏi: “Em đến lâu chưa?”

Tang Trĩ: “Vừa mới đến thôi.”

Anh kéo ghế ngồi xuống cạnh cô, đột ngột gọi: “Chi Chi.”

Tang Trĩ ngẩng đầu: “Dạ?”

Đoàn Gia Hứa liếc nhìn người bên cạnh, miếng cường nói: “Mọi người hỏi sao dạo này em không đến, tại sao em không trả lời?”

“...”

Cô cảm thấy Đoàn Gia Hứa hôm nay có chút không cao hứng, do dự nhìn vào mắt anh, sau đó uyển chuyển trả lời: “Em cảm thấy mình nấu ăn không ngon lắm.”

Đoàn Gia Hứa: “Rồi?”

“Cho nên khoảng thời gian này đã chăm chỉ ở nhà luyện tập.” Tang Trĩ không dám nhìn trực diện anh, vì sợ bị phát hiện đang nói dối, “Anh nếm thử xem, có phải ngon hơn lần trước không?”

Nghe cô nói xong, người đồng nghiệp đứng bên cạnh khuôn mặt như vỡ lẽ, giật mình à một tiếng: “Thì ra là như vậy! Chúng tôi còn tưởng __”

Không chờ hắn nói hết, một anh chàng khác đã chạy đến bịt chặt miệng hắn, kéo đi.

Tang Trĩ lúng túng nói: “Tưởng gì?”

Như không nghe thấy bọn họ nói chuyện, Đoàn Gia Hứa cầm đũa, thần sắc ôn hòa: “Không có gì, nếu em không muốn nấu thì không cần nấu. Buồn chán thì ra ngoài tìm bạn bè đi chơi cho khuây khỏa.”

“...”

Lời của hắn nói hết sức bình thường nhưng không hiểu sao Tang Trĩ cứ cảm thấy quý dị. Mà người đàn ông này, dù tức giận hay vui vẻ, đều biểu lộ một bộ mặt thần nhiên, khiến cô cũng không thể phát giác được gì.

Tang Trĩ nuốt một ngụm nước bọt, chân thành nói: “Không muốn.”

Đoàn Gia Hứa nghiêng đầu nhìn cô.

Tang Trĩ mạnh mẽ bổ sung về còn lại: “Mà là rất muốn.”

Ngừng một chút, cô lại quay ra khiển trách hắn: “Có phải anh cố tình để em đến đây.”

Đoàn Gia Hứa mặt mày vui vẻ, quay qua nhìn đám thanh niên hóng chuyện, vẫn đang dòng tai lên nghe ngóng động tĩnh ở bên này, cười cười: “Nói gì vậy, anh nhanh đi.”

Tang Trĩ cảm thấy cực kì cổ quái.

Sau bữa ăn, nhân lúc Đoàn Gia Hứa đi vứt rác, cô tìm một cậu thanh niên nhỏ tuổi nhất, mồm miệng non nớt hỏi vài câu. Không bao lâu liền rõ nguyên nhân.

Cậu thanh niên kia: “Chị dâu, trong thời gian chị không đến, mọi người đều cho là hai người đã chia tay.”

Tang Trĩ: “...”

Cậu thanh niên kia: “Mà trong khoảng thời gian này, tâm tình lão đại rất xấu, chúng em cảm thấy, hẳn là chị dâu đã anh ấy rồi.”

Tang Trĩ: “?”

“Dù sao, tôi nghe nói anh ấy sinh năm 80.” Nam sinh kia thành thật, “Tính ra tuổi cũng gần 40 rồi, mà còn chưa kết hôn, vậy khẳng định nội tâm có chút mong manh. Chị dâu, mong chị đối xử với lão đại của chúng tôi tốt một chút.”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây: “Anh ấy không lớn tuổi đến thế, Gia Hứa sinh năm 89.”

“...”

Tang Trĩ không nghĩ rằng chỉ vồn vện mấy ngày cô không đến mà có thể tạo ra được tin đồn thất thiệt dạng này.

Ông chủ Đoàn tiền đồ vô lượng, có nhà, có xe, nhưng vì tuổi cao nên bị nữ sinh viên đại học bỏ rơi.

Trong chớp mắt cô đã hiểu tại sao Đoàn Gia Hứa bảo cô đến đưa com.

Chắc chắn là ai đó đã nghe lén được chuyện gì rồi.

Tang Trĩ trở về bàn Đoàn Gia Hứa nghịch điện thoại.

Rất nhanh, Đoàn Gia Hứa đã trở lại, còn mua đồ uống cho cô.

Chọc ống hút vào cốc, Tang Trĩ vui vẻ hút một ngụm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô không khỏi cảm thấy hài hước, khoe môi cong lên.

Đoàn Gia Hứa nhìn cô: “Em cười gì thế?”

Tang Trĩ lại nhìn anh, không nhịn được cười. Đôi mắt hạnh to tròn lập tức cong thành hình trăng khuyết, cô giơ ngón tay chọc chọc vào má anh, nún đồng tiền chúm chím càng cười càng sâu, vô cùng khả ái: “Gánh nặng tuổi tác khiến Gia Hứa của nhà chúng ta lo nghĩ quá ha.”

“...”

“Không sao.” Tang Trĩ tinh tế an ủi anh, “Anh chính là kiểu người, tuổi già nhưng sắc không suy, tuổi phụ huynh, nhan sắc học sinh. Vững vàng lên.”

“...”

Phiên ngoại 2:

Khai giảng được một tháng, cả trường lại bước vào một kì nghỉ dài. Tang Trĩ mua vé máy bay sớm, kết thúc tiết học cuối cùng, liền lên xe ra sân bay.

Hạ cánh đến sân bay Nam Vu vừa vặn là 12h trưa.

Tang Trĩ không mang hành lý gì, cho nên không cần xếp hàng chờ lấy hành lý, chỉ mang theo túi xách nhỏ. Cô đi ra ngoài cửa sân bay, liền thấy ngay thân ảnh của Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa đi tới, nắm chặt lấy tay cô: “Đi thôi, mình đi ăn trưa.”

Tang Trĩ nhìn thời gian, hỏi: “Chút nữa anh phải về công ty đúng không?”

Đoàn Gia Hứa: “Ừ.”

Tang Trĩ: “Quốc khánh công ty anh có nghỉ không?”

Đoàn Gia Hứa: “Được nghỉ 3 ngày.”

Tang Trĩ gật đầu. Hai người rời khỏi sân bay.

Tang Trĩ được Đoàn Gia Hứa nắm tay đi ra bãi đỗ xe. Cô không rõ biết rõ chỗ đỗ, cũng không nhìn đường, cúi đầu nghịch điện thoại. Không bao lâu, có người phía sau gọi cô: “Tang Trĩ?”

Nghe thấy tiếng gọi, Tang Trĩ quay đầu. Đập vào mắt cô là thân ảnh của một chàng trai trẻ dong dỏng cao.

Là bạn học cũ của cô: Phó Chính Sơ.

Lần cuối gặp hần là buổi họp lớp gần đây.

So với trước kia, Phó Chính Sơ không khác mấy, chỉ là thân hình cao lớn hơn, khuôn mặt thành thực không ít, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra nét hồn nhiên, ngốc nghếch.

Thấy đúng là cô, Phó Chính Sơ cười: “Cậu về nghỉ lễ à?”

Tang Trĩ dừng lại, gật đầu với hần: “Sao cậu lại ở đây?”

Phó Chính Sơ: “Bà nội mình đến chơi, mình đến đón bà.”

Đoàn Gia Hứa cũng quay người, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Phó Chính Sơ một lượt, thần sắc như có điều suy nghĩ. Một giây sau, anh nhú mày lại, giống như nhớ đến chuyện gì, khóe miệng không mặn không nhạt giật giật.

Lúc này Phó Chính Sơ mới đề ý đến người đàn ông đứng bên cạnh Tang Trĩ.

Hần nhìn về phía Đoàn Gia Hứa, lịch sự hỏi: “Đây là?”

Tang Trĩ ôn tồn nói: “Bạn trai mình.”

Dường như cảm thấy Đoàn Gia Hứa nhìn có chút quen mắt, Phó Chính Sơ nhìn anh chăm chú vài giây. Sợ bản thân mình thất lễ, hần ho nhẹ, nhanh chóng thu tâm mắt lại: “Vậy không làm phiền hai người nữa, mình đi đón bà đây.”

Tang Trĩ khoát tay, khách khí nói: “Chào cậu, rảnh thì nói chuyện nhé.”

Sau đó cô cùng Đoàn Gia Hứa đi tiếp.

Đi được mấy bước, Phó Chính Sơ lại chạy theo, giọng nói mang theo mấy phần không thể tin nổi: “Tang, Tang Trĩ.”

Tang Trĩ quay đầu: “Gi?”

Ánh mắt hần không đặt trên người cô, mà nhìn thẳng vào Đoàn Gia Hứa, tựa như nhớ ra gì đó. Bộ dáng thần thờ như bị sét đánh, bờ môi giật giật, cuối cùng chỉ đánh nện ra ba chữ: “Không có gì.”

Tang Trĩ không hiểu: “Vậy cậu mau đi đón bà đi, đừng để bà chờ lâu.”

Hần yên lặng một chút, lại gật đầu.

Lần này Phó Chính Sơ không nói gì nữa, quay người chạy vào phi trường.

Chờ hần đi, Đoàn Gia Hứa nhéo đầu ngón tay cô, chậm rãi nói: “Anh nhớ không lầm, anh chàng này trước kia từng bị em bức cho phát khóc.”

Tang Trĩ trầm nói: “Chuyện xảy ra từ đời nào rồi, anh không nói em cũng quên.”

Đoàn Gia Hứa lặp lại lời cô vừa nói: “Rảnh, thì, nói, chuyện, nhé.”

Tang Trĩ không nhịn được mình oan: “Chỉ là lời khách sáo thôi mà. Và lại cậu ấy đã có bạn gái rồi, đã không còn thích em nữa. Lần trước gặp nhau, còn nói hỏi thiếu niên không hiểu chuyện, đã khiến em khó xử.”

Đoàn Gia Hứa lạnh lạnh nhắc lại: “Lần trước gặp nhau.”

“...”

“Đã có bạn trai là anh rồi, mà em còn đi gặp người con trai khác.”

Tang Trĩ sắc mặt không đổi nói: “Em đi họp lớp tình cờ gặp.”

Cô nhủ mảy: “Nè giờ anh có biết hành động của mình người ta gọi là bói lông tìm vết không?”

“Gi mà bói lông tìm vết chứ,” Đoàn Gia Hứa cười, “Anh đây là đang đề phòng hiểm họa, hạn chế rủi ro, em phải hiểu là tình hình của chúng ta vô cùng nhạy cảm, chồng già vợ trẻ. Trái tim mong manh của anh lúc nào cũng tràn đầy lo sợ đó.”

“...”

Thấy anh còn muốn tiếp tục đào bới chuyện cũ, Tang Trĩ chủ động chuyển chủ đề, thắc mắc phản ứng vừa rồi của Phó Chính Sơ: “Vừa nãy câu ta gọi em lại hai lần, biểu cảm vô cùng kỳ quái, rốt cuộc là sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Kỳ quái.”

Tang Trĩ không hiểu lắm: “Phản ứng của cậu ta đúng là kỳ lạ. Biểu cảm như kiểu đột nhiên phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa.”

Đoàn Gia Hứa buồn cười nói: “Cũng không đến mức như thế.”

Tang Trĩ sững sờ: “Anh biết gì à?”

“Ừ.”

“Sao anh biết mà em không biết?”

“Em cũng biết mà.”

“Em không biết.”

“Từ từ nhớ lại đi.”

Nhất thời Trang Trĩ không nhớ ra mờ mịt nói: “Là tại sao ta?”

“Cậu bạn này, anh nhớ lần đầu tiên gặp anh, đúng lúc anh thay anh trai em đi gặp thầy chủ nhiệm.” Đoàn Gia Hứa kiên nhẫn nhắc nhở, “Cho nên chắc chắn cậu ta cho rằng anh là anh là anh ruột em.”

“...”

“Hắn là hiện tại cậu ta nghĩ rằng hai chúng ta yêu nhau là loạn luân.”

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Phiên ngoại 3

Tang Trĩ nhớ chuyện Đoàn Gia Hứa giả làm anh trai giúp cô đến gặp thầy giáo, nhưng lại quên mất chuyện Phó Chính Sơ lúc ấy cũng ở đó. Nhưng cũng đã 7-8 năm rồi, cô quên cũng là chuyện bình thường mà.

Nhưng vừa nghe thấy Đoàn Gia Hứa nhắc đến, từng hồi ức lại ủa về.

Cô trầm mặc mấy giây: “Anh vừa nhớ ra à?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ đề đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Thấy phản ứng của anh, Tang Trĩ đột nhiên hiểu ra. Cô nhìn chăm chăm anh thật lâu, còn tỏ vẻ ngờ ngạc hỏi lại: “Vậy sao ban nãy anh không giải thích một chút?”

Đoàn Gia Hứa cười: “Anh sợ đấy là do mình nghĩ nhiều thôi.”

Lí lẽ cực kì hùng hồn.

Nhưng rõ ràng đã đoán trúng suy nghĩ của Phó Chính Sơ rồi.

Tang Trĩ hít một hơi thật sâu, nhin không được cầu vào tay anh: “Anh đừng giả bộ nữa.”

Cô không mạnh tay, chỉ như gãi ngứa cho hắn. Đoàn Gia Hứa cũng không tránh, nhưng lại giống như bị nhột thật, cười đến mức không thở nổi, thều thào nói: “Đề cho bạn học của em bỏ não một phen.”

Tang Trĩ cũng cảm thấy như thế rất hoang đường: “Cậu ấy sẽ nghĩ thế nào chứ?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

“Nhưng mà suy đoán này cũng thú vị đấy chứ.”

“...” Tang Trĩ tức giận nhưng lại không xả ra được. Cô không thèm để ý đến anh nữa, cúi xuống nghịch điện thoại, đang định tìm cửa sổ trò chuyện của Phó Chính Sơ thì hắn đã nhìn tới trước.

Phó Chính Sơ: [Cậu...]

Phó Chính Sơ: [Ban nãy có nhiều người quá mình không dám nói.]

Phó Chính Sơ: [Cậu như vậy không được đâu. Nếu như ba mẹ cậu biết được thì sao? Hơn nữa chuyện này cũng không hợp với luân thường đạo lý. Là bạn của cậu, mình khuyên cậu thật lòng đấy, quay đầu là bờ đi.]

Phó Chính Sơ: [Cậu giới thiệu quang minh chính đại như vậy không sợ bị người ta biết được sao? Nói thật bây giờ mình cũng bắt đầu hoài nghi có phải mình mới là người có vấn đề không nữa.]

Mấy phút sau.

Phó Chính Sơ: [Cmn chứ! Càng nghĩ càng thấy...]

Phó Chính Sơ: [Cậu tự suy nghĩ lại kỹ càng đi. Cậu cũng không cần quá lo lắng, mình sẽ không nói với ai đâu.]

Thái dương của Tang Trĩ giật giật mấy cái, nhún tin lại: [Không phải như cậu nghĩ đâu. Đây không phải anh trai mình, mà là bạn của anh trai mình. Trước kia anh ấy chỉ giả làm anh trai tớ để đến gặp thầy giáo thôi.]

Sau khi gửi tin nhắn, Tang Trĩ tắt điện thoại, quay sang nhìn Đoàn Gia Hứa.

Có lẽ sợ cô giận thật, Đoàn Gia Hứa cũng không dám cười đùa nữa, thành thành thật thật nhìn cô.

Nhưng Tang Trĩ cũng không nhắc tới chuyện ban nãy nữa. Cô nhìn Đoàn Gia Hứa, lạnh nhạt nói: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Đoàn Gia Hứa lái xe đến gần công ty.

Gần một tháng rồi hai người không gặp nhau. Dừng xe, anh không vội vã xuống luôn mà vòng sang tháo đai an toàn cho Tang Trĩ. Trong thoáng chốc, khoảng cách được rút ngắn, anh nhìn sâu vào mắt cô, tiến gần hơn.

Ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Đoàn Gia Hứa hơi nghiêng đầu, chớp mắt cọ lên da cô, mang theo hơi thở nóng hổi và nhàn nhạt mùi thuốc lá quen thuộc. Bờ môi tưởng chừng như muốn dán tới nhưng ngay lúc này chững lại.

Như gần như xa.

Không khí mập mờ như men rượu.

Hầu kết Đoàn Gia Hứa khẽ nhấp nhô. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào, nhu hòa thấm lên khuôn mặt anh, đôi mắt nhuốm màu ánh sáng. Anh lưu luyến vuốt ve khuôn mặt cô, khẽ cười rồi sát lại.

Cử chỉ không thể giải thích được.

Tất cả cảm xúc, theo từng cử động, cứ như đang trào lên trong lồng ngực.

Nhưng không kịp.

Vì cô đột nhiên đưa tay lên che miệng anh lại

Rõ ràng là Đoàn Gia Hứa sững lại, đôi mắt nâng lên nhìn cô. Trông có vẻ vô hại nhưng lại ẩn chứa nguy hiểm.

Tang Trĩ lên tiếng: “Bây giờ anh đừng có hôn em.”

Đoàn Gia Hứa không gạt tay cô ra, vừa nói chuyện vừa thổi hơi nóng vào lòng bàn tay cô: “Sao vậy?”

“Em đột nhiên nhớ tới những lời bạn họ vừa nói với em,” Tang Trĩ là người thù dai, cố ý nói: “Em chẳng biết anh là ai cả. Mà cứ nhìn thấy anh là lại nhớ tới anh trai em, nên em nghĩ anh vẫn nên cách xa em ra một chút.”

Đoàn Gia Hứa ra chiều suy nghĩ: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Tang Trĩ nghiêm mặt gật đầu.

Lông mi anh khẽ giật, rũ mắt xuống, ánh mắt dừng trên bờ môi cô, rồi lại nhìn thẳng vào mắt cô.

Không khí trầm mặc không duy trì được bao lâu.

Chỉ trong chớp mắt, Đoàn Gia Hứa đã kéo tay cô xuống áp lên ngực anh, kéo cả người cô lại gần. Tang Trĩ còn chưa kịp phản ứng thì môi anh đã dán tới.

Đầu lưỡi quen thuộc lách qua kẽ hở giữa đôi môi, tiến vào bên trong càn quét, quán quýt đầu lưỡi cô, triền miên.

Mắt Tang Trĩ còn chưa nhắm lại, há miệng lấy hơi lại bị anh thừa cô tấn công càng mãnh liệt.

Lúc hôn, anh luôn thích mân mê vàng tai cô hoặc vuốt ve làn da sau gáy. Môi lưỡi giao nhau, vừa tí mỉ lại vừa kiên nhẫn xâm chiếm từng góc ngách trong khoang miệng, lực đạo cùng ngày càng gia tăng, không còn ôn nhu như ban đầu.

Tựa như công thành đoạt đất, xâm chiếm, nhắm nháp.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng cằm đã bị anh giữ lại, càng mạnh mẽ lần tới.

Đầu óc Tang Trĩ trống rỗng, không tự chủ được hơi ngửa lên phối hợp với anh.

Không biết qua bao lâu, Tang Trĩ khẽ cắn môi dưới của cô, rồi mới lui lại. Ánh sáng vẫn nhu hòa như thế, làm cho đôi con người càng thêm sâu thẳm thẳm, đôi môi đỏ tươi ướt át đầy câu dẫn.

Tất cả những bức tức trong lòng Tang Trĩ, rất không có cốt khí, tan biến thành hư không.

Sau đó, Tang Trĩ nghe thấy anh nói: “Bây giờ ——”

Cô giương mắt.

Đoàn Gia Hứa cong môi, cặp mắt hoa đào lấp lánh, cười vô cùng họa thù.

“Nhớ ra anh là ai chưa?”

- - - - -

Sau một trận mưa lớn, tiết trời vào thu, không khí cũng bớt khô hơn. Khi những chiếc lá lụi tàn, nhiệt độ xuống thấp, năm mới lại cận kề.

Không khí lạnh ập tới.

Không giống mùa đông phương bắc, ở phương nam vừa ẩm vừa lạnh, nếu không mặc đủ dày sẽ cảm giác như khí lạnh từ lỗ chân lông thấm vào tận xương tủy.

Năm nay là mùa đông lạnh nhất tại Nam Vu trong vòng 17 năm qua.

Phải rất nhiều năm sau, Đoàn Gia Hứa mới được cảm thụ lại cái lạnh như thế.

Năm mới là một dịp vui vẻ.

Loại cảm giác vừa thân thuộc vừa xa lạ này...

Đoàn Gia Hứa đón năm mới tại nhà họ Tang.

Có lẽ sợ anh ngại, lại sợ anh một mình cô đơn, từ một tháng trước tết, lúc Đoàn Gia Hứa tới nhà Tang Trĩ ăn cơm, Tang Vinh đã đề cập tới chuyện này.

Lê Bình còn bày tỏ quan điểm, nếu hấn không đến bà sẽ rất tức giận.

Quả thực ban đầu Đoàn Gia Hứa không muốn quấy rầy gia đình nhà người ta ăn tết cùng nhau. Nhưng nghe chú dì nói vậy, anh cũng rất tự nhiên, không hề ngại ngùng, cười đồng ý.

Anh nói với Tang Trĩ chuyện này.

Dù biết chắc chắn ba mẹ sẽ gọi anh tới ăn tết cùng, nhưng không hiểu sao Tang Trĩ vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Từ sau khi từ trường về, vì chuyện này mà ngày nào Tang Trĩ cũng dính lấy ba mẹ. Sau đó, nhân lúc Đoàn Gia Hứa có thời gian rảnh, liền kéo anh đi dạo phố.

Quả năm mới cho mọi người, Tang Trĩ đã chuẩn bị xong cả.

Lần này ra ngoài là muốn mua quần áo mới cho Đoàn Gia Hứa.

Vốn Đoàn Gia Hứa không mấy để tâm tới chuyện ăn mặc, ngày trước khi vẫn còn độc thân, khi thiếu quần áo anh sẽ tìm bừa một cửa hàng bán đồ nam, chọn mấy thứ để mua, toàn bộ quá trình không tới 10p. Mà lúc nào bận quá không đi được thì trực tiếp đặt trên mạng.

Nhưng vì dáng dấp anh không tệ, mặc cái gì cũng đẹp trai nên không ảnh hưởng lắm.

Tang Trĩ thấy anh không quan tâm đến bản thân mấy lại càng muốn chăm chút cho anh, ngay cả mua quần áo cho mình cũng chẳng nhiệt tình như vậy. Thỉnh thoảng xuống phố với bạn bè, đều ghé vào mấy tiệm quần áo nam.

Hai người tiến vào một cửa hàng.

Tang Trĩ vừa chọn vừa hỏi ý kiến anh.

Đoàn Gia Hứa cười xòa: “Em thấy đẹp là được.”

Tang Trĩ cầm một chiếc áo len màu đỏ rượu lên,ướm thử lên người anh, miệng lẩm bẩm: “Năm mới mặc màu sắc vui vẻ một chút. Anh thấy được không?”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô chăm chú, dịu dàng nói: “Được.”

“Vậy anh mặc thử đi.”

“Được rồi.”

Anh đi vào phòng thử đồ, còn Tang Trĩ tiếp tục đi lựa, lấy thêm được mấy bộ nữa. Cô đi sang dãy bên cạnh, lật một chiếc áo khoác rồi lấy xuống. Ước lượng thời gian, rồi đi về phía phòng thử đồ.

Vừa lúc Đoàn Gia Hứa đi ra.

Ánh sáng trong cửa hàng vừa đủ, làm cho làn da của Đoàn Gia Hứa vốn trắng lại càng như đang tỏa sáng. Vì thức đêm nhiều ngày, dưới mắt anh nổi quầng thâm mờ mờ, nhưng vì trời ban cho đôi môi đỏ nên nhìn không có vẻ tiêu tụy.

Cổ áo len hơi trễ, lộ ra xương quai xanh. Quần áo của anh phần lớn là màu tối, chẳng mấy khi thấy anh mặc mấy màu kiểu vậy cả. Nhan sắc lại càng thêm chói mắt, đứng một chỗ thôi cũng thu hút ánh mắt của bao nhiêu người.

Đoàn Gia Hứa đi đến trước mặt cô, hỏi: “Đẹp không?”

Tang Trĩ đảo qua một vòng: “Đẹp lắm.”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy thì lấy.”

Tang Trĩ nhin không được cảm thán: “Sao anh mặc cái gì cũng đẹp vậy nhỉ!”

“Hm?” Đoàn Gia Hứa cúi xuống nhìn cô, lưu manh nói, “Câu này có phải nghĩa là, anh Gia Hứa là người đẹp trai nhất thế giới không?”

“...” Tang Trĩ coi như không nghe thấy, đưa đồng quần áo trong tay cho anh, “Anh có muốn thử chỗ này không?”

“Không thử.” Đoàn Gia Hứa nói, “Mua hết đi.”

“Được.”

“Để anh đi thay lại đã.”

“Anh cứ mặc thế này đi.” Tang Trĩ đề nghị.

Nghe vậy lông mày Đoàn Gia Hứa nhướn lên, cười: “Anh mặc thế này đẹp trai vậy cơ à?”

Tang Trĩ không trả lời câu hỏi của anh, ôm xấp quần áo đi về phía quầy thu ngân, nói: “Đi thôi, tính tiền.”

Đoàn Gia Hứa không đùa với cô nữa, chỉ cười đi theo phía sau cô.

Sau khi tính tiền xong, hai người đi ra khỏi cửa hàng.

Tang Trĩ tự hỏi: “Có nên đi mua một cái váy trang trọng chút không nhỉ?”

Đoàn Gia Hứa: “Để khi nào kết hôn rồi mua.”

“...”

Đoàn Gia Hứa nhìn anh, rồi nói: “Váy giờ đi mua giày đi. Anh đi đôi này lâu lắm rồi đấy.”

Đoàn Gia Hứa chỉ vào cửa hàng đồ nữ bên cạnh: “Mua cho em trước nhé!”

“Gần đây em mua nhiều quần áo lắm rồi.”

“Ừm.” Đoàn Gia Hứa nói, “Nhưng anh vẫn muốn mua cho em.”

Đến khi mua đồ cho mình, chẳng hiểu sao Tang Trĩ lại thấy chán ngắt.

Đoàn Gia Hứa ngược lại, hào hứng vô cùng, chọn hết bộ này đến bộ khác. Nhưng không giống khi Tang Trĩ chọn quần áo cho anh, cô chọn gì hần mặc nấy. Yêu cầu của Tang Trĩ rất cao, anh chọn gì cô cũng đều không ưng.

“Mặc màu này em đen lắm.”

“Váy dài quá, em mặc vào nhìn như cao mét rưỡi ấy.”

“Cái này màu không đẹp.”

“Em không thích.”

Cuối cùng chẳng có cái nào vừa mắt Tang Trĩ.

Theo thời gian, Tang Trĩ dần phát hiện ra, ánh mắt của các cô gái khác trong cửa hàng đều hướng về phía Đoàn Gia Hứa. Cô dừng lại nhìn anh, ánh mắt dán vào chiếc xương quai xanh bị lộ ra ngoài.

Trầm mặc mấy giây, sắc mặt cô dần trở nên khó coi.

Đoàn Gia Hứa vẫn rất tốt tính: “Chúng ta sang cửa hàng khác đi.”

Ánh mắt Tang Trĩ trượt lên, nhìn thẳng vào anh, cô quái nói: “Đàn ông nhà ai —”

Đoàn Gia Hứa: “Hm?”

“Ăn mặc đòi phong bại tục thế nhỉ!”

“...”

Hôm giao thừa, Đoàn Gia Hứa tới nhà họ Tang từ trưa.

Bên này ăn com tất niên rất sớm, 4h chiều đã bắt đầu rồi. Anh ở nhà cũng không có việc gì làm nên định sang đây hỗ trợ.

Tang Trĩ mở cửa cho anh.

Vừa đi vào Đoàn Gia Hứa đã nghe thấy tiếng Lê Bình đang mắng Tang Diên, và cả hương thơm đồ ăn ngào ngạt. Trước mặt anh là cô gái nhỏ đang cong mắt cười, vô cùng vui vẻ lấy dép cho anh đổi, trông có vẻ rất hào hứng.

Đoàn Gia Hứa xoa đầu cô: “Em có chuyện gì mà vui vẻ thế?”

“Anh hai em đang bị mắng kìa.” Lúm đồng tiền trên má Tang Trĩ càng sâu, cười hề hề, “Em nghe đã thấy vui rồi.”

“...”

Tang Vinh đang ngồi trong phòng khách đọc báo.

Nghe thấy tiếng, ông ngẩng đầu lên, hòa ái cười với Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa nói: “Chú ạ. Chúc mừng năm mới.”

Có vẻ Lê Bình và Tang Diên đều đang ở trong bếp.

Anh hàn huyên vài câu với Tang Vinh rồi bị Tang Trĩ kéo vào bếp. Lúc này, Tang Diên đang đứng cạnh bồn rửa, rất không kiên nhẫn rửa rau. Lê Bình cau mày nói: “Thái độ của con là sao? Giúp mẹ một chút cũng không được à?”

Tang Diên dừng động tác lại, “Mẹ, mẹ đã nói câu này mấy lần rồi đấy.”

Đoàn Gia Hứa lại gần, lễ phép chào hỏi: “Cháu chào đi ạ.”

Lê Bình nghe tiếng liền quay đầu lại. Nhìn thấy Đoàn Gia Hứa, mắt bà ánh lên ý cười, thân thiết như nhìn con ruột: “Gia Hứa tới rồi đấy à? Cháu cứ ra ngoài ngồi đi, đi lấy hoa quả cho cháu nhé.”

Từ sau lần hai bên nói chuyện thẳng thắn, số lần Đoàn Gia Hứa tới nhà họ Tang cũng không ít, ít nhất là 1 tuần 1 lần, còn thân hơn cả con ruột là Tang Diên.

Càng tiếp xúc, ấn tượng của Tang Vinh và Lê Bình với anh ngày càng tốt.

Vì có thêm đối tượng để so sánh, cả hai càng ngày càng không vừa mắt đứa con trai Tang Diên cả năm không về nhà được mấy lần, đối xử với hai người cũng khác nhau.

“Không cần đâu ạ.” Đoàn Gia Hứa vội nói, “Để cháu giúp mọi người.”

“Cứ để cho tiểu tử thôi đấy làm.” Lê Bình nhìn về phía Tang Diên, tiếp tục giáo huấn: “Cái tính khó ở của nó, tốt nhất phải học thêm chút tài lẻ, không thì chỉ sợ sau này không ai dám gả cho.”

Tang Trĩ chỉ vào Tang Trĩ: “Thế mặt hàng thế nào cũng gả được ra ngoài ấy ạ?”

Tang Trĩ khó chịu, trốn sau lưng Đoàn Gia Hứa, chỉ lộ mỗi cái đầu. Không chờ cô phản bác, Đoàn Gia Hứa đã lên tiếng trước, giọng nói ôn hòa: “Không sau đâu dì, cháu biết nấu cơm.”

Cô nhìn Tang Diên, làm bộ mặt rất thèm đôn: “Xin lỗi anh, bạn trai em biết làm là được rồi.”

Lê Bình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Con học hỏi người ta đi.”

Tang Diên nhin không nổi nữa: “Mẹ! Ai mới là con ruột của mẹ chứ?”

Lê Bình: “Con muốn để mẹ chọn à?”

“...” Tang Diên tự hiểu được ý của mẹ.

Hắn vô cùng tự biết thân biết phận, không hỏi nữa. Chỉ lạnh lùng quay sang Đoàn Gia Hứa: “Cút.”

Ăn cơm tất niên xong, cả nhà ngồi xuống ghế salon trò chuyện, xem chương trình cuối năm.

Nhà họ Tang có thói quen đón giao thừa. Dù rất buồn ngủ nhưng vẫn cố thức đến giờ. Tiếng chuông vừa điểm. Tang Vinh lấy ra ba cái bao lì xì, phát biểu ngắn gọn.

Có tuổi rồi, cũng không thể thức khuya được.

Tang Vinh và Lê Bình sớm về phòng.

Chỉ còn lại Tang Diên và Đoàn Gia Hứa ở lại dọn dẹp tàn cuộc.

Tang Trĩ cũng buồn ngủ, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, vừa giúp vừa ngáp lên ngáp xuống. Thấy vậy, Đoàn Gia Hứa lại gần hôn lên trán cô, cười nói: “Em đi ngủ đi.”

“Em giúp anh đã.” Tang Trĩ lầu bầu, “Cũng không có mấy đồ, xong nhanh thôi.”

Tang Trĩ lạnh lùng nhìn hai người bọn họ: “Tôi đổi tên thành Tang Không Khí rồi đấy à?”

“...”

Đoàn Gia Hứa buồn cười: “Cứ đi ngủ đi, anh với anh trai em dọn được.”

“Vâng, vậy anh nhớ bảo anh em lấy bàn chải và khăn mặt mới cho anh nhé.” Đầu óc Tang Trĩ không còn tỉnh táo nữa, hôn lên mặt anh rồi nói: “Chúc mừng năm mới.”

Nói xong liền đứng lên đi về phòng.

Tang Diên gạt gói đậu phộng trên bàn vào thùng rác, đột nhiên lên tiếng: “Sao càng ngày mình càng thấy cậu phiền thể nhỉ?”

Đoàn Gia Hứa nhú mày: “Anh à, lời này của anh có ý gì?”

Tang Diên ném túi đậu phộng về phía hắn.

“Người anh em.” Đoàn Gia Hứa buồn cười, “Mau làm đi, cậu cầm cái chổi ra đây.”

“...”

Hôm nay Đoàn Gia Hứa ở lại nhà họ Tang, ngủ cùng với Tang Diên.

Hai người lục tục đi tắm, bây giờ mới về phòng. Tang Diên ném một cái gối ra ghế salon, rất đương nhiên nói: “Xin lỗi, mình không ngủ với đàn ông.”

Giờ này Đoàn Gia Hứa cũng không buồn ngủ. Anh ngồi trên ghế, mở túi, lấy bao lì xì Tang Vinh vừa tặng, chỉ nhìn rồi cười, cũng không xem bên trong có bao nhiêu.

Tang Diên thấy kỳ quái: “Biểu cảm của cậu là ý gì? Không lấy lì xì à?”

Đoàn Gia Hứa để lên bàn, thuận miệng nói: “Có chứ.”

“...”

Ngay sau đó, Tang Diên ném bao lì xì tới.

Đoàn Gia Hứa vô thức bắt lấy. Tang Diên xùy một tiếng nói: “8x như cậu có thể giống 9x như mình được sao? Tuổi của cậu mà còn nhận lì xì nghe sai lắm.”

“..”

“Thôi coi như kính lão đắc thọ, lì xì của tôi biểu cậu đấy.”

Đoàn Gia Hứa ném lại mất bàn, cười như không cười: “Thanh niên 9x đích thực đấy nhỉ.”

Tang Diên: “Còn phải nói.”

Đoàn Gia Hứa không tiếp lời, anh sờ tay vào túi lấy điện thoại, mới nhớ ra mình đã thay áo, nhưng kỳ lạ là hắn vẫn sờ thấy gì đó. Móc ra, là một bao lì xì.

Giống hệt hai bao lì xì trên bàn.

Không biết Tang Trĩ bỏ vào lúc nào.

Hắn hơi ngạc nhiên, khó hiểu cười.

Đặt ba bao lì xì song song nhau. Gió lạnh bên ngoài cuộn từng cơn, như đang gào thét, cào vào cửa sổ, kêu khóc.

Chỉ nghe thôi cũng làm người ta lạnh thấu xương.

Nhưng nhiều năm rồi, Đoàn Gia Hứa mới lại có một năm mới ấm áp như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Phiên ngoại 4

Quen biết rất nhiều năm rồi nhưng Tang Trĩ chưa từng thấy Đoàn Gia Hứa nổi giận. Thịnh thoảng anh cũng bực mình, nhưng hết cũng rất nhanh, tốt tính

đến mức không giống người bình thường.

Tang Trĩ không ngờ được rằng, có một ngày cô có thể nhìn thấy người phạt sống này chính miệng nói:

—— "Chưa từng thấy anh nổi giận phải không? Rất đáng sợ."

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Lần nổi trận lôi đình này đến vô cùng đột xuất.

Tang Trĩ từ đầu không nhận ra bởi vì khi anh nóng giận với lúc bình thường chẳng có biểu hiện gì đặc biệt.

Nhưng dù thế đi nữa, vẫn bị anh dọa đến hoảng hốt.

Học kì 2, năm 3 đại học, bạn học cùng khoa bắt đầu loe ngoe đi tìm chỗ thực tập. Trước đây Tang Trĩ dự định sau khi tốt nghiệp cô sẽ ra trường tìm công việc kiếm tiền luôn, nhưng sau khi thương lượng cùng Đoàn Gia Hứa cuối cùng quyết định về Đại học Nam Vu thi nghiên cứu sinh.

Cho nên thời điểm các bạn đua nhau đi thực tập, Tang Trĩ đang miệt mài chuẩn bị bài luận đề thi nghiên cứu sinh.

Chương trình học ít dần, đa số thời gian Tang Trĩ ở lại kí túc xá viết luận hoặc lên thư viện tìm tài liệu. Có đôi khi sợ mình thức đêm làm bài sẽ ảnh hưởng đến các bạn cùng phòng, vì vậy cô đến ở căn hộ của Đoàn Gia Hứa vài ngày.

Nửa học kì hai cứ như vậy qua đi.

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn nhiều bộ hơn nhé.

Tang Trĩ ưng một đôi đồng hồ tình nhân trên mạng, dự định đến ngày kỷ niệm quen nhau sẽ tặng anh. Bởi vì giá cả hơi mắc, nên cô xin một việc làm thêm ở quán coffee gần trường.

Khi làm ở đây, cô vô tình quen một cậu trai nhỏ hơn mình hai tuổi. Tên là Nhậm Quang.

Mặc dù quan hệ này chỉ là hết sức tình cờ: cô gái làm thêm ở tiệm coffee và chàng trai vô tình ghé qua uống coffee.

Bởi vì Tang Trĩ xinh đẹp lại nhanh nhẹn lên được ông chủ sắp xếp lên quầy pha chế. Nhưng cô lại không phải người hay cười nói, luôn quy củ, lạnh lùng nên bị ông chủ nhắc nhở mấy lần, vì vậy cô chỉ có thể ép bản thân ngoài cười nhưng trong không cười với khách hàng.

Tang Trĩ có đôi núm đồng tiền khá ái, chỉ cần hơn cong miệng là lập tức lộ ra, hé ra một khuôn mặt vừa thành thuần vừa trong sáng, vô cùng dễ thương.

Cậu thanh niên kia giống như vừa gặp Tang Trĩ liền trúng tiếng sét ái tình, lập tức bước lên xin Wechat. Dù đã bị Tang Trĩ cự tuyệt, lý do đương nhiên là cô đã có bạn trai, nhưng hình như cậu ta không tin.

Từ hôm đó, ngày nào cậu ta cũng đến quán coffee. Khi tiệm vắng khách cậu ta sẽ tranh thủ trò chuyện cùng Tang Trĩ.

Quán coffee này trả lương cũng không cao, vì vậy Tang Trĩ cũng không định làm thêm ở đây lâu, lại thêm cái người âm hồn bất tán suốt ngày bám dính, gây phiền phức cho cô này, vì vậy Tang Trĩ quyết định thôi việc.

Nhưng không biết cậu thanh niên kia từ đâu hỏi được địa chỉ, tên, lớp của cô. Vì vậy sau này mỗi ngày hắn đều đến chờ cô ở dưới cổng kí túc xá. Lại còn thường xuyên nhờ người mang quà đến cho cô, hoặc đứng dưới cổng kí túc, chờ cô đi qua, chạy ra chặn đường. Chưa hết, cậu ta còn xin được cả thời khóa biểu của cô, thi thoảng lại xuất hiện đúng chỗ, đúng lúc, giả bộ "ngẫu nhiên gặp mặt."

Tang Trĩ có không ít chàng trai theo đuổi, nhưng lần đầu bị một người chai mặt, lại quán người thế này theo đuổi. Bình thường, các anh chàng khác biết cô đã có bạn trai sẽ lặng lẽ từ bỏ. Nhưng mặc cho cô thể hiện thế nào chẳng nữa, hoặc có lẽ vì tuổi còn nhỏ, càng cấm cản, cự tuyệt thì càng khơi mào quyết tâm của cậu ta.

Đoàn Gia Hứa gần đây rất bận rộn, vì vậy hai người cũng ít gọi điện thoại cho nhau hơn.

Tang Trĩ đã từng đề cập chuyện này cho Đoàn Gia Hứa biết, anh dò hỏi tình hình, cô cũng chỉ đơn giản nói đã từ chối cậu ta rồi. Dù gì hai người đang ở xa nhau, cô sợ việc này sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, mà bản thân cô cũng cảm thấy mình có thể xử lý nhanh gọn vấn đề này.

Tình hình này kéo dài đến mấy tuần sau, Tang Trĩ rốt cuộc nhịn không nổi nữa, gọi trực tiếp cho Nhậm Quang: "Cậu nói đi, cậu muốn thế nào?"

Giọng nói của Nhậm Quang rất dễ nghe, trong sáng, thân thiện, hắn cười hi hi: "Học tử, chị cũng chủ động gọi điện cho tôi."

Cô nghe thấy thanh âm này liền cảm thấy phiền, ngữ khí không kiên nhẫn: "Tôi đã có bạn trai. Cậu hãy từ bỏ ý định đi, đừng khiến cậu khó xử, tôi khó"

chịu.”

Mặc cô nói khó nghe thế nào, Nhậm Quang cũng chẳng hề để ý: “Học tỹ, bạn trai chị đâu? 1 tháng này gặp chị nhiều lần như vậy, ngoại trừ tôi, cũng chẳng thấy có một sinh vật giống đực nào loe ngoe xung quanh chị cả.”

“Chưa từng nghe thấy từ yêu xa sao?”

“Yêu xa xác suất chi tay cao lắm.” Nhậm Quang vui vẻ tiến cử, “Chị thấy tôi thế nào?”

Tang Trĩ trầm mặc mấy giây: “Muốn nghe lời thật lòng?”

Nhậm Quang: “Tất nhiên, để xem học tỹ không thích chỗ nào tôi liền đổi chỗ ấy.”

“Không cần nói đâu xa, chỉ luận về tướng mạo, so với bạn trai tôi.” Tang Trĩ lạnh lùng, nhấn mạnh từng chữ, dư dưng một lưỡi dao vừa to, vừa sắc, thẳng thừng đâm thẳng vào tim đối phương, “Cậu ngay cả xách dép cho anh ấy cũng không xứng.”

Có lẽ bị đá kích quá lớn, về sau, Tang Trĩ không còn gặp lại Nhậm Quang nữa.

Cô nhẹ nhàng thở ra, như vất đi được một cửa nợ.

Cô cảm thấy cậu thanh niên này quá lỗ mãng, tự cao.

Có lẽ nghĩ rằng bản thân đẹp trai, lãng tử, thích một cô gái liền một mực muốn người đó cũng phải mê đắm mình, không từ kẻ sách nào tiếp cận cô ấy, dù cô ấy đã có bạn trai cũng đã thể hiện thái độ cự tuyệt ra mặt. Cho nên, Tang Trĩ không hề cảm thấy nửa điểm cảm giác tội lỗi, thi thoảng nhớ lại cô còn tiếc là mình không công kích cay nghiệt hơn.

Tóm lại đây cũng chẳng phải việc gì quan trọng, Tang Trĩ không để trong lòng, qua mấy ngày liền quăng sạch sẽ ra sau đầu.

Sau khi tiết kiệm đủ tiền, Tang Trĩ lập tức mua đôi đồng hồ tình nhân kia, nhưng vào ngày kỷ niệm quen nhau, hai người tựa hồ cũng không có cơ hội gặp mặt.

Bởi vì anh cả tháng lịch gặp đối tác đều kín mít, chưa kể công việc vận hàng công ty đang trong thời kì bận rộn nhất, còn cô thì túi bụi lo thi cử. Mà Nam Vu và Nghi Hà cách nhau xa như vậy, mỗi lần đến cũng vô cùng phiền phức, tốn thời gian. Vì vậy hai người đã thương lượng chờ cô nghỉ hè, sẽ bù lại.

Trước ngày kỷ niệm một hôm, Tang Trĩ đi sinh nhật một người bạn học tên Trương Bình. Cô được mời đến dự, địa điểm là nhà hàng gần trường.

Đến nơi, cô phát hiện Nhậm Quang cũng có mặt. Ngồi bên cạnh hắn là một cô gái khá xinh xắn, khá ái, lấy danh bạn bè đến nhưng nhìn qua càng giống như là đối tượng yêu đương, có điều chưa công khai.

Bởi vì có chút việc bận nên Tang Trĩ đến trễ, cho nên tất cả các ghế đều đã có người ngồi, chỉ còn vị trí bên cạnh Nhậm Quang là còn trống. Cô nhấp môi dưới, đi qua ngồi xuống, tiện thể đem quà tặng Trương Bình.

Những người ở đây, Tang Trĩ đều quen biết, không phải là bạn học cùng khoa thì là bạn tham gia thi đấu các giải thi cùng, quan hệ cũng khá thân thiết.

Cô cúi xuống, dùng nước trà rửa bát, đĩa.

Nhậm Quang ngồi bên cạnh, nghiêng đầu, nói với cô: “Học tỹ, cái này đã trắng rồi.”

Tang Trĩ gạt đầu, vẫn tiếp tục tráng bát đĩa của mình. Qua mấy giây, điện thoại di động trong túi đồ chuông, cô cúi đầu, nhìn tin nhắn gửi đến, bèn đứng dậy chạy ra ngoài cửa hàng.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của Đoàn Gia Hứa: “Em đang làm gì đấy?”

Tang Trĩ quay lại nhìn các bạn đang chúc nhau trong phòng, không biết mấy giờ mới về đến kí túc xá, bèn nói: “Em đang ở kí túc, chuẩn bị tắm rửa, đọc xong sách sẽ đi ngủ.”

Sau nhiều lần nói chuyện cùng Đoàn Gia Hứa cô đúc rút ra kết luận, nếu cô nói hôm nay mình đi chơi về khuya, anh nhất định sẽ để ý, trạng thái làm việc cũng vì thế mà bị ảnh hưởng.

Bởi vì anh luôn lo lắng cho cô, muốn cô an toàn, hai người ở xa như thế, anh không thể ở cạnh cô được, sợ không thể bảo vệ cô nếu có chuyện gì xảy ra.

Từ đó mỗi lần về muộn cô đều không nói với Đoàn Gia Hứa.

Đoàn Gia Hứa cười, thanh âm ôn hòa: “Ừ. Hôm nay đừng ngủ sớm quá, anh về nhà sẽ gọi điện cho em.”

Tang Trĩ: “Vâng.”

Cô cắt lại di động vào trong túi, trở về quán ăn.

Mọi người đang thi nhau chén chú, chén anh chúc mừng sinh nhật thọ tinh. Đây là quán đồ nướng, giữa bàn ăn là một mâm đồng lớn, chất chồng các loại xiên nướng phong phú.

Bàn bên cạnh đang chơi Mạo hiểm hay chịu phạt.

Một anh chàng rút trúng thẻ mạo hiểm, tiến đến xin wechat của Trang Trĩ, cả nhóm hồ hởi cổ động phía sau.

Tang Trĩ lễ phép cự tuyệt: “Thật xin lỗi. Tôi đã có bạn trai, không tiện trao đổi wechat.”

Bàn bên này mọi người chơi trò “Ai là nội ứng” nếu thua sẽ trừng phạt rất nặng.

Tang Trĩ không may bốc trúng vào thẻ nội ứng. Cô không giỏi nói dối, không bao lâu liền bị lộ.

Cả đám xúm lại bàn bạc xem nên phạt cô thế nào. Nhậm Quang nãy giờ vẫn yên lặng, bỗng chủ động đề nghị: “Học tỷ, vậy hay thế này, chị gọi điện thoại cho bạn trai chị nói muốn chia tay, được không?”

Nghe thế, ý cười bên môi Tang Trĩ lập tức thu lại, lạnh lùng nhìn hấn.

“Không được à?” Nhậm Quang tỏ vẻ hiền lành, vô hại, rót đầy một chén rượu đưa cho cô, “Vây liền uống rượu.”

Bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh và xấu hổ.

Trương Bình nhàu mày, chủ động tiến lên hòa hoãn không khí: “Cái ý tưởng này hơi quá trớn rồi. Bỏ đi. Tang Trĩ, không cần uống, cậu hô to ba tiếng “Tôi là kẻ ngốc” là được.

Tang Trĩ giật giật khoe miệng, cảm ly trước mặt uống một hơi, rồi nhìn về phía Trương Bình, từ tốn nói: “Coi như mình không thực hiện được, liền phải chịu phạt. Các cậu cứ chơi trước đi, mình ăn gì đó đã, bụng trống không uống rượu vào nên hơi cồn cào.”

Cô chưa ăn gì, giờ uống cạn 1 chén rượu đầy nên cảm thấy trong người hơi khó chịu.

Cô từ tốn cầm lên một xiên nướng, bỏ vào bát, bình tĩnh ăn. Tâm tình cô hôm nay hơi kém, mới vừa rồi suýt không tự chủ được đứng lên đi về, nhưng nghĩ nếu mình hành động vậy sẽ làm ảnh hưởng đến bầu không khí nên cố nhịn xuống.

Ăn xong, Tang Trĩ mới đột ngột phát hiện, xiên nướng cô vừa đánh chén ngon lành là thịt bò.

Tang Trĩ ngừng động tác, nhưng lại nghĩ ăn một chút chắc không có vấn đề gì nên cũng chẳng để ý nhiều. Cô vươn tay, lấy thêm một xiên nướng khác.

Lúc này mọi người vừa chơi xong một ván. Nhậm Quang bị thua vì vậy phải cùng một cô gái uống rượu giao bôi. Mặc dù không ai bảo ai, nhưng hành động tập thể thì vô cùng rõ ràng, chính là muốn để hấn vào cô bạn gái không chính thức kia uống với nhau.

Nhậm Quang tiếp nhận hai chén rượu, cầm lên một chén, một chén đẩy đến trước mặt Tang Trĩ, cười mở nói: “Mình uống chung chứ?”

Toàn thể đám đông lại lần nữa rơi vào im lặng.

Tang Trĩ nhìn sang bên cạnh Nhậm Quang, cô gái kia nháy mắt sắc mặt lạnh xuống, nhìn Tang Trĩ thêm vài phần địch ý.

Có lẽ vì bụng trống rỗng đã uống rượu cũng có thể vì nguyên nhân khác. Nháy mắt Tang Trĩ cảm thấy cực kì buồn nôn. Đầu cô ơng lên, bỗng chốc không nghe rõ mọi người xung quanh nói gì, cô đứng lên, bình tĩnh nói: “Mình vào toilet một chút.”

Quán này không có nhà vệ sinh, vì vậy Tang Trĩ đành đi đến nhà vệ sinh công cộng gần đó.

Chờ Tang Trĩ quay lại quán ăn, Trương Bình nhìn không được giọng điệu không hề khách khí, thẳng thắn nói: “Nhậm Quang, hôm nay cậu đến là để phá sinh nhật chị sao?”

“Không có a.” Nhậm Quang vô tội nói: “Em thấy học tỷ cả tối không nói chuyện gì, chỉ muốn đùa chị ấy một chút, để bầu không khí vui vẻ hơn thôi. Nào, nào, đừng nóng giận, em chỉ đùa thôi mà.”

Sau đó hấn đi đến bên cô gái kia, dỗ dành: “Nào, chúng ta uống một chén giao bôi đi.”

Vừa uống xong, Nhậm Mặc liền chú ý thấy điện thoại của Tang Trĩ để quên trên bàn, màn hình sáng lên, hiện lên tên người gọi “BẠN TRAI EM TÌM ĐẾN RỒI NÀY”.

Bạn trai em tìm em nha.

Đúng là rất ngọt ngào.

Nhưng Bảy chữ đó đập vào mắt hấn không khác một tảng băng vừa lạnh, vừa sắc, khiến cả người hấn khó chịu.

Hắn đúng là chưa từng gặp cảm giác này trước đây.

Nhậm Quang dán mắt lên màn hình điện thoại của Tang Trĩ, trào phúng một tiếng, sau đó vô thanh vô thức nhét điện thoại của cô vào túi quần, thản nhiên đứng lên nói: “Uống nhiều quá, em xin phép vào nhà vệ sinh.”

Ra đến cửa, Nhậm Quang ấn nút nhận điện, không mặn không nhạt nói: “Alo?”

Đầu kia dừng lại mấy giây, lịch sự hỏi: “Xin hỏi, anh là?”

Nhậm Quang bình tĩnh đáp: “Bạn trai của Tang Trĩ, bạn trai mới.”

Nghe thấy thế, đầu dây bên kia bỗng an tĩnh lại. Không bao lâu, Nhậm Quang nghe thấy tiếng cười rất nhẹ ở đầu bên kia, hắn không rõ cảm xúc sau tiếng cười ấy, chỉ biết đó là một tiếng cười rất nhạt, như nghe thấy điều gì đó cực kì hoang đường.

“Cậu nói, cậu là bạn trai của Tang Trĩ?”

“Nghe bạn gái tôi nói, anh liên tục gọi điện làm phiền cô ấy?” Nhậm Quang ngữ khí thản nhiên, đứng đắn nói: “Mặc kệ anh là ai, xin đừng quấy rối bạn gái tôi nữa. Cảm ơn.”

Nói xong, Nhậm Quang liền cúp điện thoại, tiện thể xóa lịch sử cuộc gọi. Nghĩ ngợi một lát, hắn chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, còn rất ác ý, chặn số điện thoại của Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ bắt đầu cảm thấy khó thở, vội vã đi rửa mặt. Vừa rồi ngồi đó không cảm nhận được rõ ràng, nhưng hiện tại đứng lâu cô cảm thấy có chút chóng mặt. Trên người cũng cảm thấy ngứa ngáy. Cô cúi xuống xem xét, thấy trên tay bắt đầu xuất hiện từng mảng đỏ.

Tang Trĩ hít một hơi thật sâu. Hôm nay là cái vận cứt chó gì thế không biết.

Tang Trĩ không muốn trở về quán ăn nữa. Cô rút giấy lau mặt, tiện thể mở túi ra, định nhắn tin cho Trương Bình chào một câu. Lại không thấy điện thoại.

Cô ngừng động tác, đồ hết đồ trong túi ra, vẫn không thấy.

Lúc này, cô bỗng nhớ đến, hình như khi nãy cô vẫn để di động trên bàn. Trong lòng vẫn còn vô cùng bức bối, Tang Trĩ ép bản thân nhìn lại nóng giận, xoay người trở về quán.

Lượt chơi mới đã bắt đầu.

Tang Trĩ liếc mắt thấy điện thoại của mình ở trên bàn, cầm lên. Sau đó đi đến bên cạnh Trương Bình chúc mừng sinh nhật cô ấy, rồi trình bày sự tình, xin phép về trước.

Trương Bình tỏ ý xin lỗi, hạ giọng nói nhỏ: “Cậu thanh niên kia mình cũng không quen, là bạn của mình đưa hắn ta tới. Hôm nay thành thật xin lỗi cậu, khi nào có thời gian mình mời cậu đi ăn tạ tội nhé.”

Tang Trĩ cười: “Không sao, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng để ảnh hưởng đến tâm tình.”

Chú ý đến động tĩnh bên này, Nhậm Quang cất giọng: “Học tỷ định đi à? Không phải chứ, tôi chỉ đùa một chút, không có ý gì.”

Tang Trĩ giả vờ không nghe thấy, quay ra tạm biệt những người khác.

Nhậm Quang lại như không hiểu ý, dây dưa không dứt: “Học tỷ, chị có nhất định phải tỏ thái độ thế với tôi không?”

Trương Bình vỗ bàn: “Thôi đi.”

Kệ âm ỉ bên trong, Tang Trĩ đi ra khỏi cửa hàng.

Đi được một đoạn cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy theo sau mình, cùng tiếng gọi của Nhậm Quang: “Học tỷ, chị đừng nóng giận, được không? Chị nhìn xem, tất cả mọi người đều đã quay ra trách tôi rồi.”

Tang Trĩ áp chế tâm tình khó chịu, nói: “Cậu trở về đi.”

“Đã trễ thế rồi, tôi đưa chị về.” Nhậm Quang nói, “Xem như xin lỗi chị hôm nay, đùa quá trớn.”

“Không cần.”

Lời này vừa nói xong, Nhậm Quang đột nhiên nắm lấy cánh tay cô, tri kỷ nói: “Học tỷ, có phải chị uống quá chén, làm sao đứng cũng không vững thế? Nào vịn vào tôi này.”

Tang Trĩ hất tay hắn ra. Phản ứng giống như vừa động vào cái gì đó vô cùng bẩn thỉu. Tang Trĩ lui về phía sau một bước, hỏa khí bốc lên, gần từng chữ

nói: “Cậu cho rằng mình là ai?”

Nhậm Quang khẽ cười.

“Cậu có biết cái gọi là “Tự mình hiểu lấy” không? Cái đức hạnh này của cậu _” Tang Trĩ quét mắt, đáy mắt hiện lên mấy phần trào phúng, “Không đáng để tôi nể mặt đâu.”

“Không nhìn trúng tôi? Vậy thì sao.” Mặc cho ánh mắt Tang Trĩ dần lạnh xuống, hắn bước lên kéo mạnh cô vào lồng ngực, thấp giọng nói, “Tôi thích là được.”

Đoàn Gia Hứa thức trắng mấy đêm cố hoàn thành xong tất cả hạng mục công việc. Lúc rời khỏi công ty, anh đã mệt mỏi đến cực điểm, nhưng vì để kịp chuyến bay, cũng không tạt qua nhà tắm rửa, mà ra thẳng sân bay, dự định ngủ trên máy bay luôn.

Bởi vì lúc trước không chắc chắn có thể đến Nghi Hà với cô không nên anh không nói cho cô biết. Giờ đã giải quyết ổn thỏa, muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, vì vậy máy bay vừa hạ cánh liền vội vàng gọi cho cô. Nhưng nào biết, cô đã về kí túc xá lại còn đúng giờ chuẩn bị đi ngủ, thời gian biểu y hệt một bà lão.

Nhưng vì sắp được nhìn thấy cô, tâm trạng anh vô cùng vui vẻ. Đến khi đến cổng ký túc xá, anh mới gọi điện thoại cho cô, bảo cô xuống dưới.

Ngoài dự liệu của anh, người trả lời điện thoại là một chàng thanh niên.

Ngữ khí tùy tiện, lại có chút ngầy thơ, ngông cuồng tuyên bố nói Tang Trĩ là bạn gái hắn. Tin tức này làm anh suýt bật cười thành tiếng.

Sau đó cúp điện thoại.

Đoàn Gia Hứa cũng không tức giận, chỉ cảm thấy hoang đường.

Nhưng khi Đoàn Gia Hứa gọi lại cho Tang Trĩ điện thoại lại không liên lạc được, anh dần cảm thấy không ổn. Nhóc con này vừa rồi còn bảo anh là đang ở trong kí túc xá, chuẩn bị đi ngủ, không đến một giờ, liền nhảy ra một tên đàn ông khác bắt điện thoại của cô.

Cho nên, có thể suy ra, cô vốn không hề ở kí túc xá.

Nhưng lý do, Đoàn Gia Hứa cũng đoán ra được.

Đơn giản vì cô sợ anh lo lắng, cảm thấy đi gần trường thì chắc không có vấn đề gì, nên dứt khoát lừa anh, để anh ở Nam Vu an tâm làm việc.

Đoàn Gia Hứa cực kì tin nhiệm cô.

Nhưng anh không tin người khác.

Nghe điện thoại của cậu thanh niên kia xong anh bỗng cảm thấy bất an và không thoải mái.

Hiện tại Đoàn Gia Hứa không liên lạc được với Tang Trĩ, cũng không biết cô đang ở đâu.

Loại cảm giác này khiến tâm trạng lo lắng của anh càng chất chồng lên.

Đoàn Gia Hứa cắn môi, trực tiếp gọi cho Ninh Vi. Bên kia rất nhanh bắt máy, tựa hồ là không nghĩ anh sẽ gọi, vì vậy chần chờ nói: “Chào anh.”

“Thật xin lỗi, muộn thế này còn quấy rầy em.” Đoàn Gia Hứa nói, “Hiện tại anh không liên lạc được với Tang Trĩ, có hơi sốt ruột. Em có biết cô ấy đi đâu không?”

“A? Hôm nay cô ấy đi sinh nhật bạn.” Ninh Vi nói, “Nhưng không nói đi đâu.”

“Cám ơn em.”

“Bình thường, chúng em đều tổ chức gần trường, khẳng định không xa khu này đâu. Anh đừng lo, toàn bạn bè thân thiết, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Để em hỏi giúp anh địa chỉ.”

Đoàn Gia Hứa cảm ơn, sau khi cúp điện thoại, anh chạy đến khu ăn uống gần trường.

Nghĩ đến thanh niên thiếu tinh táo, lại bốc đồng kia, Đoàn Gia Hứa lo lắng cho Tang Trĩ hơn. Dù sao cô sẽ không đưa điện thoại cho người khác, cũng sẽ không để người khác nói những lời tổn thương anh.

Mà hiện tại trời cũng đã khuya.

Gần đại học Nghi Hà hàng quán không nhiều, cũng không ít nhưng cũng đủ khiến việc tìm một người không rõ địa chỉ chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Mất phải của anh nháy liên tục.

Tìm thêm một lúc, điện thoại rung, là tin nhắn của Ninh Vĩ, nhắn địa điểm quán ăn sinh nhật.

Cùng lúc đó, cách chỗ anh đứng không xa, Đoàn Gia Hứa phát hiện ra Tang Trĩ. Cô bị một thanh niên lạ mặt nắm cánh tay, hình như Tang Trĩ rất khó chịu hất văng tay người kia ra. Cậu thanh niên kia hình như rất giận giữ nắm tay cô lần nữa, sau đó kéo mạnh cô vào lòng ngực.

Chính là đáng về theo đuổi không thành, nên tức giận.

Đoàn Gia Hứa thờ ơ ra, lại vì tình cảnh trước mặt, mắt nóng lên. Lý trí lúc bình thường tại hoàn cảnh này bỗng chốc bị lửa giận đốt sạch, đáy mắt hằn âm trầm, cổ nén cảm xúc muốn giết người, nhanh chân chạy lại phía Tang Trĩ.

Tang Trĩ tránh vòng ôm của Nhậm Quang, dùng hết toàn lực cho hấn một cái bạt tai.

Đầu Nhậm Quang lệch sang một bên, khóe môi dính máu. Máu hấn ánh lên về không thể tin nổi, lập tức giờ tay lên.

Nhưng hấn chưa kịp có hành động tiếp theo thì bên cạnh Tang Trĩ bỗng xuất hiện một người đàn ông cao lớn. Nhanh như cắt, khi hấn còn chưa kịp định hình đã đá mạnh vào bụng hấn một cước.

Hấn không kịp phòng bị, rên lên một tiếng, ngã ra đường.

Sau đó, Đoàn Gia Hứa xoay đầu về phía Tang Trĩ, nhanh chóng quan sát khuôn mặt cô, hoàn hảo không có vấn đề gì: “Hấn có đánh em không?”

Không biết tại sao Gia Hứa lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng tinh thần Tang Trĩ nháy mắt được thả lỏng, run rẩy nói: “Không sao.”

Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm cánh tay cô: “Tay sao thế?”

Tang Trĩ sput sput nói: “Dị ứng.”

“Ra bên kia chờ anh.” Đoàn Gia Hứa vuốt đầu cô, trấn an nói, “Đừng sợ.”

Nói xong, anh bước lại, ngồi xổm trước mặt Nhậm Quang.

Cú đá vừa rồi Đoàn Gia Hứa dùng sức không nhỏ, Nhậm Quang bị đau ôm bụng rên rĩ vẫn chưa thể đứng lên được. Đoàn Gia Hứa nhìn chăm chăm Nhậm Quang, khóe môi chậm rãi cong lên, giọng nói lạnh đến cực điểm: “Bạn học, cậu đây là định khi dễ ai?”

Nhậm Quang nổi nóng, giờ chân đá Đoàn Gia Hứa: “Con mẹ nó, thằng bệnh.”

Đoán được động tác của hấn, Đoàn Gia Hứa trực tiếp dẫm lên chân hấn. Khuôn mặt Đoàn Gia Hứa vẫn cười rất đối ôn hòa, ánh mắt hoa đào sáng như sao, toàn thân toát lên vẻ đẹp nhã nhặn, tuấn tú, ngọc thụ lâm phong, nhưng hành vi thì hoàn toàn không phù hợp.

Nghe Nhậm Quang bên dưới rên lên thống khổ, Đoàn Gia Hứa mới từ từ nhấc chân, nắm lấy tóc hấn, kéo đầu hấn ngẩng lên đối diện cùng mình, hỏi lại lần nữa: “Cậu định khi dễ ai?”

Người vây quanh xem hầu hết đều là sinh viên. Trong tiệm, ông chủ nghe thấy xô sát, liền chạy ra khuyên can, sợ ảnh hưởng đến việc buôn bán của mình.

TRương Bình cũng chạy ra. Nhận ra Đoàn Gia Hứa, lại sợ náo loạn quá sẽ phải ra đồn tường trình, nhin không được nói: “Gia Hứa ca, bỏ qua đi.”

Đoàn Gia Hứa giống như không nghe thấy. Anh vốn cực kì anh tuấn, lúc này nét mặt phá lệ bình dị, ôn hòa, nhưng lực đạo trên tay thì không chút nhân nhượng, ánh mắt chỉ toàn là ngoan lệ và lạnh lùng.

Giống như một thiên thần bò lên từ địa ngục.

Tang Trĩ cũng sợ xảy ra chuyện không mong muốn, sốt ruột gọi: “Đoàn Gia Hứa!”

Nghe thấy tiếng cô, anh mới chịu nói lòng bàn tay. Anh nhẹ nhàng chớp mắt, buông tóc Nhậm Quang ra, khoát tay, cười khê: “Được rồi, hôm nay thế là đủ, không sẽ hù dọa Chi Chi nhà chúng ta mất.”

“...”

“Còn có, nói cho cậu hay. Bạn gái tôi có ngứa chân _” Đoàn Gia Hứa cầm lấy vạt áo Nhậm Quang, lau vết máu trên tay, ôn tồn lễ độ nói, “Cũng ngại dẫm lên thứ nhục nhả, bẩn thỉu như cậu.”

Nhậm Quang, mặt mũi, chân tay đầy vết thương. Hấn xem ra vô cùng cay cú, lòng ngực phập phồng, hấn hấn nói: “Tôi muốn báo cảnh sát.”

Tang Trĩ chạy lên đứng chắn trước mặt Đoàn Gia Hứa, hoàn toàn không sợ phiền phức nói: “Được, vừa hay, tôi cũng muốn tố giác cậu tội quá rồi tình dục.”

Trương Bình phụ họa: “Học đệ, vừa rồi tất cả mọi người ở đây, ai cũng chứng kiến cậu gây sự với Tang Trĩ trước.”

Những người tham gia sinh nhật Trương Bình tối nay đều đồng tình, rõ ràng hôm nay Nhậm Quang ba lần bảy lượt quăn lấy Tang Trĩ không chịu buông.

Những người còn lại tiến lên khuyên nhủ.

Một cô gái khác chạy ra nói: “Học tử, chị đi trước đi, chúng em khuyên cậu ta vài câu là được.”

Đoàn Gia Hứa không sợ, ngược lại vô cùng có tướng hống bát quái, không làm to chuyện nhất định không xong. Thời điểm mọi người khuyên, anh lại cực kì hào hứng đưa điện thoại cho Tang Trĩ: “Em báo đi.”

Tội làm tổn thương da thịt cùng lắm là bồi thường, nhưng quấy rối tình dục ấy à... Không nghiêm trị là không được.

Ngược lại, lúc này, Nhậm Quang lại lo lắng, nếu Tang Trĩ thật sự tố cáo mình tội quấy rối. Giả dụ bản án được lập, truyền đến trường học thì quả thật không được hay ho. Hắn nhìn chằm chằm Đoàn Gia Hứa, một tiếng cũng không nói, chỉ nghiền răng biểu lộ sự không cam lòng, chỉ bật ra được một câu: “Đồ thần kinh.”

“Chỉ cần cậu còn làm phiền cô ấy một chút thôi.” Đoàn Gia Hứa cười, “Tin đi, tôi sẽ cho cậu vào tù bóc lịch.”

Tang Trĩ lần đầu thấy Đoàn Gia Hứa tức giận như vậy. Cô dùng lực kéo tay anh, cũng biết anh đang nổi nóng, nên chỉ nhẹ nhàng nói: “Cái gì mà vào tù bóc lịch chứ.”

Đoàn Gia Hứa nhìn cô: “Người này quăn lấy em bao lâu rồi?”

“...” Tang Trĩ sửng sốt, hồi tưởng lại, “Chỉ một tháng, nhưng có 1 khoảng thời gian không chạm mặt.”

Đôi mắt Đoàn Gia Hứa không có biểu hiện gì cả, chỉ nhàn nhạt nói: “Tại sao không nói với anh?”

Tang Trĩ thành thật đáp: “Sợ anh không vui.”

“Trước đó hắn ta có khi dễ em không?”

“Không có.” Tất cả ủy khuất của cô vì mấy lời này của anh mà bốc hơi mất tã, mắt tích thâm nói: “Em đâu dễ bị bắt nạt như thế.”

“Em uống rượu?”

“Chỉ uống một chén.” Tang Trĩ nói, “Nhưng vì chưa ăn gì nên thấy hơi khó chịu.”

“Ừ.”

Thấy biểu hiện của hắn không đúng lắm, Tang Trĩ hỏi: “Mình đi đâu?”

Đoàn Gia Hứa: “Bệnh viện.”

Vết đỏ trên người cô càng ngày càng hiện rõ, nhìn qua mà chính cô cũng giật mình.

Tang Trĩ lắc đầu: “Mua thuốc uống là được rồi, em không muốn đi bệnh viện.”

Đoàn Gia Hứa gạt đầu đồng ý cũng không ép cô.

“Sao anh lại tới, không phải bảo là không có thời gian sao?”

“Tranh thủ một chút.”

“Ồ.” Tang Trĩ suy tư, giải thích cho anh, “Em không định lừa anh. Em chỉ là cảm thấy hôm nay rất muộn mới trở về, sợ anh bên kia lo lắng, mà quán này cũng ngay gần trường học, không có gì mất an toàn cả.”

Đoàn Gia Hứa không mặn không nhạt trả lời: “Anh biết.”

Nhìn thấy anh đến, Tang Trĩ cực kì vui mừng, chút ủy khuất nhỏ nhoi này phút chốc tan thành mây khói. Cô bắt đầu riu rít kể hắn nghe những chuyện xảy ra gần đây, đôi mắt cong cong, cảm xúc dần khá hơn.

Thình thoảng, Đoàn Gia Hứa đáp lại vài câu, nhưng chủ yếu là chăm chú lắng nghe.

Sau khi qua tiệm thuốc mua thuốc, hai người trở về căn hộ của Đoàn Gia Hứa.

Tang Trĩ ngồi vào ghế sofa, nhìn cả người mẩn đỏ, có chút buồn bực: “Em ăn xong xâu thịt nướng mới biết là thịt bò.”

Đoàn Gia Hứa cầm hai bình nước đi đến, rót thêm nước ấm vào đưa cho cô.

Sau đó vươn tay bắt lấy tay cô, nhắc nhở: “Đừng cào.”

Tang Trĩ ngoan ngoãn nghe lời: “Vâng.”

Tang Trĩ chăm chú nhìn anh, thuận miệng hỏi: “Khi nào anh về Nam Vu.”

Đoàn Gia Hứa: “Chưa nghĩ ra.”

“Vậy mai chúng ta ra ngoài chơi, được không?”

“Ừm.”

Tang Trĩ lại nói với anh vài chuyện nữa, mới tỉnh tể phát hiện tâm tình anh hình như không vui vẻ, nói chuyện chỉ đáp cho có.

“Uống thuốc.”

Tang Trĩ đổ thuốc vào miệng, uống nước, sau đó do dự nói: “Anh vẫn còn tức giận sao?”

Đoàn Gia Hứa: “Anh tức cái gì?”

“...” Giọng điệu này, Tang Trĩ khẳng định mình đoán đúng.

“Đang yên lành tại sao anh lại giận rồi.”

Đoàn Gia Hứa không trả lời, chậm rãi đứng lên, đi vào phòng bếp: “Đi tắm đi, rồi tí xoa thuốc.”

Tang Trĩ vô thức đi theo anh, lo sợ bất an nói: “Anh đang giận em à?”

“Không.”

“Chỉ vì em nghĩ hai chúng ta cách nhau xa như thế, mỗi lần trò chuyện với anh chỉ muốn kể cho anh nghe những chuyện vui vẻ, tốt đẹp nhất.” Tang Trĩ cũng đoán ra nguyên nhân anh giận, nũng nịu, giật giật góc áo anh, nhẹ nhàng nói, “Mà thật sự cũng không xảy ra vấn đề gì lớn...”

Đoàn Gia Hứa: “Vậy chuyện vừa rồi tính là gì?”

Tang Trĩ nhỏ giọng: “Vì em không ngờ thẳng nhóc ấy lại như thế.”

“Ngờ gì mà ngờ? Đã thành thế này,” Đoàn Gia Hứa thu tầm mắt, lấy một số nguyên liệu trong tủ lạnh ra, lời nói không có nửa điểm đùa cợt, “Về sau có chuyện gì cũng phải nói với anh.”

Giọng anh vẫn bình thản nhưng lại có cảm giác không giận mà uy. Tang Trĩ yên lặng nhìn anh, lí nhí nói: “Về sau em sẽ không như thế nữa.”

Đoàn Gia Hứa không nhắc tiếp, chỉ nói: “Đi tắm đi.”

Một chút ủy khuất vừa rồi tan đi nay lại vì sự chỉ trích của anh làm bùng lên, mũi Tang Trĩ cay cay, giọng hơi nghẹn lại nói: “Xin lỗi anh.”

Nghe tiếng cô, Đoàn Gia Hứa nhìn qua, mặt không biểu cảm nói: “Không được khóc.”

Vành mắt bắt đầu đỏ hoe, thấy anh nói vậy nước mắt bắt đầu tí tách rơi. Tang Trĩ cúi đầu lau đi, nhin xuống nói: “Vậy em đi tắm đây.”

Đoàn Gia Hứa nắm cầm cô, để cô ngẩng lên đối mặt với mình.

“Còn khóc?”

Lần này Tang Trĩ không nhịn được nữa, thút thít rơi lệ ầm ức nói không lên lời.

Đoàn Gia Hứa khẽ thở dài, nét mặt cũng giãn ra: “Anh quá hung dữ rồi?”

Cô trầm mặc mấy giây, lắc đầu.

Đoàn Gia Hứa: “Thế sao khóc?”

“Chẳng phải anh rất bận sao?” Tang Trĩ nói rất chậm bởi vì nước nỏ, nên nói chuyện có phần mơ hồ, không nghe rõ, “Em không nỡ để anh mỗi ngày đã phải bận rộn công việc lại còn phải lo lắng sự tình bên đây nữa...”

“...”

“Không phải anh tức giận với em, vừa rồi anh chỉ là,” Đoàn Gia Hứa khàn giọng, “Có chút sợ hãi.”

Không liên lạc được với em, cũng không biết em ở đâu. Nhận được một cuộc điện thoại như thế, sau đó bị chặn liên lạc. Tìm bao nhiêu lâu, cuối cùng khi tìm thấy lại chứng kiến cô bị một tên con trai xa lạ quấy rầy.

Đoàn Gia Hứa cảm thấy bất lực.

Cuối cùng phải nhờ bạn cô liên lạc mới có thể tìm thấy cô.

Vừa thấy cô khóc, Đoàn Gia Hứa liền không thể cứng rắn được nữa, anh dịu giọng dỗ dành: “Đừng khóc, anh xin lỗi, anh không nên hung dữ với em.”

Cô vừa khóc, vừa cáo trạng anh: “Hôm nay em đã xui xẻo như thế rồi, anh còn mắng em. Em thấy khó chịu trong người, anh cũng mặc kệ, chỉ biết hung dữ với em.”

Đoàn Gia Hứa hôn cô một cái: “Chỗ nào không thoải mái.”

“Dạ dày không thoải mái, muốn nôn.”

“Được để anh đi nấu canh giải rượu. Nếu vẫn không thoải mái, mình sẽ uống thuốc, được không?”

“Cả người em đều khó chịu, huhuhu...”

“Vậy đi tắm, tắm xong anh bôi thuốc cho em..”

Tang Trĩ cọ cọ nước mắt, nước mũi lên người anh, nhẹn không được nói: “Khi anh tức giận thật là đáng sợ.”

Đoàn Gia Hứa cười: “Dạ em sợ rồi?”

“Không.” Tang Trĩ sụt sịt mấy cái, “Nhưng anh hung dữ với em, khiến em khóc nhè.”

“Em đang uy hiếp anh đấy à?”

“Em không có.”

“Sau này có chuyện gì đều phải thành thật nói cho anh biết.”

“...”

“Nghe chưa?”

“...Vâng.”

Mặt mày Đoàn Gia Hứa dần giãn ra, cà lơ, cà phát nói: “Em đừng cho anh cơ hội để hung dữ với em, nghe không?”

Chờ khi Tang Trĩ về phòng, Đoàn Gia Hứa quay trở lại phòng khách, cầm lấy di động của cô, anh mở máy, bỏ chặn số điện thoại mình.

Nhìn tên lưu danh bạ của cô lưu anh, khóe môi khẽ cong lên.

Tang Trĩ tắm rửa qua loa, rồi nhanh chóng đi ra ăn chén canh giải rượu Đoàn Gia Hứa nấu cho. Sau đó bị anh gọi ra so pha bôi thuốc.

Vừa bôi, Đoàn Gia Hứa vừa cau mày nói: “Lần sau còn gan ăn thịt bò nữa, anh sẽ đánh mông cho chừa.”

Tang Trĩ hốc mắt vẫn còn phấp phỏng, trừng to không tin nói: “Anh nữ đánh em thật.”

Đoàn Gia Hứa nhún mày: “Vậy đừng để việc này có lần sau nữa.”

“Tóm lại là anh không nữ nha.”

“Hừ.”

Tang Trĩ cười lên, nhìn hẩn chăm chú, khẽ gọi: “Đoàn Gia Hứa.”

“Gi?”

“Em mua một đôi đồng hồ tình nhân, nhưng đang để ở kí túc xá. Ngày mai mang cho anh.”

“Được.”

“Anh mua gì cho em rồi?”

“Một sợi dây chuyền.” Đoàn Gia Hứa nói, “Chút nữa đeo cho em.”

“Ừ.” Thoa xong, Tang Trĩ đổi tay, chậm rãi nói, “Hôm nay quả là một ngày xui xẻo. Buổi sáng em ngủ quên, lên lớp trễ, bị giáo sư mắng. Sau đó thì mất phiếu ăn. Lúc đi qua sân thể dục bị bóng rổ đập vào đầu. Đi sinh nhật bạn thì gặp trúng một tên đáng ghét.”

Đoàn Gia Hứa chăm chú thoa thuốc cho cô, thuận miệng nói: “Đáng thương quá mà!”

“Nhưng em cảm thấy thật ra hôm nay cũng không tệ?”

“Hử?”

Tang Trĩ nhỏ giọng: “Nhìn thấy anh, liền cảm thấy hôm nay quả là một ngày vừa may mắn lại hạnh phúc.”

Dù thời gian gặp anh chỉ chiếm một phần thật nhỏ của ngày hôm nay, nhưng lại khiến cho tất cả mọi thứ đã xảy ra bỗng chốc lu mờ, tất cả chỉ vì sự xuất hiện của anh mà không còn ý nghĩa. Tâm tình chỉ vì anh mà ấm áp, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vùng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 5

Kết thúc bốn năm đại học.

Trong một lần nào đó nói chuyện với Ninh Vi, Tang Trĩ nghe cô nàng nói, bạn trai cô nàng đã cầu hôn rồi.

Nói đến đây, Ninh Vi không nhịn được cười: “Cậu xem, anh ấy cũng hài lắm. Anh ấy rất ngại ngùng, hẹn tớ tới quán bar, đàn tưng tưng một bản tình ca rồi gọi tớ lên sân khấu. Sau đó anh ấy quỳ xuống cầu hôn tớ.”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Tang Trĩ nghe rất hăng hái.

Ninh Vi: “Cái đáng nói là, vì quá khẩn trương, anh ấy lại quỳ cả hai chân.”

Tang Trĩ cũng cười thành tiếng.

Ninh Vi quay sang tò mò hỏi chuyện của cô: “Anh Đoàn nhà cậu thì sao? Từng đề cập tới chưa?”

Tang Trĩ nghĩ ngợi: “Lúc trước anh ấy nói tốt nghiệp xong thì kết hôn, nhưng tớ cũng không biết anh ấy có cầu hôn không. Thực ra con người anh ấy cũng kiêu ngạo lắm, nên tớ cũng hơi lo.”

“Hả?”

“Nghĩ xem mình có nên cầu hôn không?”

Truyện được dịch và edit bởi Sắc - Cẩm Thành. Đăng tải duy nhất tại lustaveland.com. Nếu bạn đọc ở trang khác chứng tỏ đó là bản copy. Thường bản copy sẽ không đầy đủ. Mong bạn hãy đọc ở trang chính chủ để đọc được bản đầy đủ nhất cũng như ủng hộ nhóm dịch có động lực hoàn thiện bộ hơn nhé.

Không phải Tang Trĩ không thích được cầu hôn, chỉ là thấy hơi ngại ngùng. Tỳ như Ninh Vi, đứng trên sân khấu, trước sự chứng kiến của bao người, nhận được lời cầu hôn của bạn trai.

Cô sẽ ngạc nhiên, sẽ hạnh phúc.

Nhưng Tang Trĩ cảm thấy, nếu tình huống như thế xảy ra với cô, vui vẻ là tất nhiên cơ mà xấu hổ lắm.

Đoàn Gia Hứa muốn cầu hôn Tang Trĩ tại buổi lễ tốt nghiệp của cô.

Đây là một ngày vô cùng trọng đại, một dấu mốc trong cuộc đời cô. Ngày ấy, Tang Vinh, Lê Bình và cả Tang Diên đều tới. Tựa như rất nhiều năm

trước, cô cùng ba mẹ đến dự lễ tốt nghiệp của Tang Diên.

Nhưng lần này, nhân vật chính từ Tang Diên chuyển sang cô.

Tang Diên mang theo máy ảnh, rất miễn cưỡng chụp ảnh cho cô.

Tang Trĩ thấy rõ ràng là hần không muốn chụp, chụp được tấm lại xen vài ba câu, càng nói càng nhiều. Đoàn Gia Hứa cũng mang theo máy ảnh, trấn an cô mấy câu rồi chụp cho cô mấy chục tấm liền.

Kết thúc buổi lễ, đột nhiên Tang Trĩ nhận được một bông hồng đỏ từ một người xa lạ. Cứ đi một đoạn lại có người tới tặng hoa cho cô.

Ở đây có rất nhiều bạn học, ngay cả Tang Vinh và Lê Bình cũng dự lễ.

Tang Trĩ đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Có đôi khi, dự cảm lại rất chính xác.

Từ sáng nay lúc thức dậy, cô đã có một dự cảm vô cùng mãnh liệt. Bởi vì cô rất hiểu Đoàn Gia Hứa, anh nhất định sẽ chọn ngày này để cầu hôn.

Một cách vừa trang trọng vừa cũ rích.

Đồ kiêu ngạo chết tiệt.

Theo sự chỉ dẫn của mọi người, giữa con đường, Tang Trĩ nhìn thấy Đoàn Gia Hứa. Nháy mắt, cô chẳng còn quan tâm đến những người xung quanh nữa, càng chẳng quan được ánh mắt của bọn họ.

Một màn này, Tang Trĩ đã tự tưởng tượng ra cả trăm ngàn lần.

Mà hiện tại như đang chồng từng lớp từng lớp lên mộng tưởng của cô.

Có lẽ cả đời Tang Trĩ cũng sẽ không bao giờ quên được cảnh này.

Hôm nay Đoàn Gia Hứa ăn mặc rất đứng đắn, áo sơ mi trắng quần âu đen, còn thắt cà vạt. Hần ôm một đóa hoa hồng rất lớn, đi tới trước mặt cô.

Đột nhiên Tang Trĩ rất muốn cười.

Đoàn Gia Hứa cũng cười theo. Dáng người anh cao lớn, tóc đen xòa xuống mắt, ngũ quan xuất chúng, chỉ đứng đó thôi cũng tỏa ra ánh hào quang.

Mấy giây sau.

“Trước kia, khi em nói anh nghe bí mật của em, anh luôn canh cánh một chuyện nhưng chưa nói với em.” Đoàn Gia Hứa nhìn thật sâu vào mắt cô, nụ cười thu lại, vô cùng nghiêm túc, “Lúc ấy thấy em vừa nói vừa khóc, anh rất lo lắng, chắc em đã đau đớn và khổ sở lắm.”

“Nên anh mới không dám nói ra.”

Tất cả tâm sự của cô gái nhỏ được phơi bày.

Dùng toàn bộ dũng khí, dùng cách của riêng mình để nói cho anh biết.

—— Em thừa nhận, giữa hai ta, em là người thua trước.

“Cũng chưa từng nói với em, thật ra anh không phải người khi đã thích ai sẽ ngay lập tức tranh thủ cơ hội tiếp cận người đó.” Đoàn Gia Hứa chân thành nói: “Trước khi anh bộc lộ ra rằng mình thích em, trước đó có một thời gian, anh từng thăm mếu em.”

Đã từng tự đấu tranh, tự ti, cảm thấy mình không xứng với cô.

Sẽ vì sự kháng cự của em mà lùi bước, nhưng cũng sẽ vì được em đáp lại mà vui sướng mấy ngày liền.

“Có lẽ em nghĩ, có phải Đoàn Gia Hứa là vì đột nhiên có thêm một người ở bên cạnh đối xử tốt với hần, rồi sau đó phát hiện ra người này cũng thích mình nên mới muốn sống cùng cô ấy đến hết đời hay không?”

Đoàn Gia Hứa ho nhẹ: “Cũng có thể em sẽ không nghĩ như thế, nhưng sợ em nghĩ nhiều nên anh mới nói.”

Tang Trĩ nhỏ giọng đáp: “Đã từng nghĩ như vậy.”

Nhưng chỉ là đã từng thôi.

Bây giờ không còn thế nữa.

“Em nghĩ vậy thật à? Cô nhóc không có lương tâm?” Đoàn Gia Hứa cười, “Trước kia anh từng nghĩ, cả đời như vậy cũng chẳng sao. Nhưng thì ra không phải, chỉ là anh chưa tìm được người anh muốn ở bên.”

Chưa gặp được người khiến anh có thể thay đổi, có thể bò lên từ vực thẳm của sự tự ti.

Chưa gặp được người làm anh muốn phản kháng.

Cho nên chỉ có thể chấp nhận. Bởi vì anh là người không có dũng khí như thế.

Cho đến khi gặp cô.

Khóe môi Đoàn Gia Hứa giật giật, quỳ một chân xuống: “Nhưng em đã cho anh nghĩ rằng, cứ thử một lần xem sao.”

Trái tim Tang Trĩ đập điên cuồng. Cô khăn trương đến mức không thở nổi. Nghe những lời bình dị của anh, hai mắt không biết từ lúc nào đã ươn ướt: “Thử cái gì cơ?”

“Thử yêu một người.” Đoàn Gia Hứa gần từng chữ, “Bất chấp tất cả.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, gọi một tiếng “Nhóc con” thật khê, trịnh trọng lên tiếng: “Vậy nên, em có nguyện ý gả cho anh không?”

Sao có thể không nguyện ý.

Giấc mơ của cô biết bao năm

Tang Trĩ nhận lấy hoa từ tay anh: “A.”

Đoàn Gia Hứa cảm thấy khăn trương, nhận được đáp án như thế, biểu cảm của hắn như sắp nứt ra. Hắn bật cười gục xuống, nói: “Phản ứng của em là sao? Muốn làm anh khóc à?”

“Không phải. Em nói ‘A’ nghĩa là,” Tang Trĩ hít một hơi thật sâu, chân thành nói: “Em vô cùng nguyện ý.”

Bảy năm, giấc mơ của cô đã thành hiện thực.

Dưới ánh nắng mặt trời, Tang Trĩ mặc bộ đồ tốt nghiệp, nhận được lời chúc phúc từ mọi người xung quanh, và cả lời cầu hôn của Đoàn Gia Hứa.

Bảy năm trước, cũng có một ngày như vậy.

Cô mặc váy trắng, Đoàn Gia Hứa mặc đồ tốt nghiệp đứng bên cạnh. Vì được gặp anh mà rất vui vẻ, nhưng ly biệt cận kề, nghĩ lại thấy vô cùng thống khổ.

Vụng về cất giấu tâm tư, không để cho ai biết, dù là những người thân nhất. Thầm mơ rằng sẽ có một ngày, bước đi bên cạnh anh.

Khi đó Tang Trĩ không ngờ được rằng.

Bảy năm sau, ngày đó thực sự đến.

Như mong ước của cô.

Tang Trĩ thực sự trở thành người cả đời này sống vai bên cạnh Đoàn Gia Hứa.

- - - - - Hết phiên ngoại - - - - -

Bạn đang đọc truyện *Vụng Trộm Không Thể Giấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.